Mãn Đình Phương Thụ Vũ Trung Thâm

Contents

Mãn Đình Phương Thụ Vũ Trung Thâm **3**

1. Quyển 1 - Chương 1: Mới Vào Dị Thế . . . 3
2. Quyển 1 - Chương 2: Cuộc Sống Quân Y . . . 5
3. Quyển 1 - Chương 3: Đại Ca Thích Ngân . . . 8
4. Quyển 1 - Chương 4: Thủy Quả Miên Y . . . 10
5. Quyển 1 - Chương 5: Sinh Bệnh . . . 13
6. Quyển 1 - Chương 6: Thích Ngân Phó Xuất . . . 15
7. Quyển 1 - Chương 7: Đường Trở Về Nhà . . . 18
8. Quyển 1 - Chương 8: Tìm Chết . . . 21
9. Quyển 1 - Chương 9: Hồi Tâm . . . 24
10. Quyển 1 - Chương 10: Làm Cho Người Xa Hoài Niệm Bóng Dáng . . . 27
11. Quyển 1 - Chương 11: Lang Khẩu Đào Thoát . . . 30
12. Quyển 1 - Chương 12: Bờ Lưng Ấm Áp . . . 33
13. Quyển 1 - Chương 13: Xa Nhau . . . 36
14. Quyển 1 - Chương 14: Bị Thẩm Vấn . . . 39
15. Quyển 1 - Chương 15: Tù Phạm Yếu Đuối . . . 41
16. Quyển 1 - Chương 16: Bức Bách (1) . . . 43
17. Quyển 1 - Chương 17: Bức Bách (2) . . . 46
18. Quyển 1 - Chương 18: Bức Bách (3) . . . 49
19. Quyển 1 - Chương 19: Bệnh Giữa Đợi Chờ . . . 52
20. Quyển 1 - Chương 20: Tương Cố Vô Ngôn . . . 54
21. Quyển 1 - Chương 21: Nỗi Khổ Trong Lòng Thích Ngân . . . 56
22. Quyển 1 - Chương 22: Lưỡng Khỏa Tâm . . . 59
23. Quyển 1 - Chương 23: Giao Chiến . . . 61
24. Quyển 1 - Chương 24: Trêu Đùa . . . 64
25. Quyển 1 - Chương 25: Tiền Đường . . . 67
26. Quyển 1 - Chương 26: Giai Hội . . . 70
27. Quyển 1 - Chương 27: Mỹ Nhân Hí . . . 72
28. Quyển 1 - Chương 28: Trúng Độc . . . 75
29. Quyển 1 - Chương 29: Hai Người Buồn Phiền . . . 78
30. Quyển 1 - Chương 30: Loạn Tính . . . 82
31. Quyển 1 - Chương 31: Xử Trí . . . 84
32. Quyển 1 - Chương 32: Ghen . . . 87
33. Quyển 1 - Chương 33: Cáo Biệt . . . 90
34. Quyển 2 - Chương 1: Hầu Hạ . . . 93
35. Quyển 2 - Chương 2: Bơi Lội . . . 96
36. Quyển 2 - Chương 3: Chạy Trốn . . . 98
37. Quyển 2 - Chương 4: Gặp Sói Chạy Trốn . . . 101
38. Quyển 2 - Chương 5: Thế Giới Hắc Ám . . . 104
39. Quyển 2 - Chương 6: Chữa Bệnh . . . 107
40. Quyển 2 - Chương 7: Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ . . . 110

41. Quyển 2 - Chương 8: Tỳ Bà . . . 115
42. Quyển 2 - Chương 9: Thay Đổi Đế Vương . . . 118
43. Quyển 2 - Chương 10: Hành Trình Triệu Phủ . . . 120
44. Quyển 2 - Chương 11: Ý Nghĩa Của Nhân Sinh . . . 122
45. Quyển 2 - Chương 12: Bạn Bè Ly Biệt . . . 125
46. Quyển 2 - Chương 13: Gặp Trộm . . . 126
47. Quyển 2 - Chương 14: Hối Tiếc . . . 130
48. Quyển 2 - Chương 15: Tương Tư Xa Cách . . . 133
49. Quyển 2 - Chương 16: Tối Kỵ Của Đế Vương . . . 136
50. Quyển 2 - Chương 17: Hắn Đã Thay Đổi . . . 139
51. Quyển 2 - Chương 18: Đối Xử Với Y Thật Tốt . . . 142
52. Quyển 2 - Chương 19: Dưỡng Bệnh . . . 146
53. Quyển 2 - Chương 20: Ôn Nhu Lơ Đãng . . . 149
54. Quyển 2 - Chương 21: Ngày Cuối Của Năm Cũ . . . 152
55. Quyển 2 - Chương 22: Đồng Sàng Cộng Chẩm . . . 156
56. Quyển 2 - Chương 23: Đôi Mắt Nhạy Sáng . . . 159
57. Quyển 2 - Chương 24: Thân Thể Động Tình . . . 163
58. Quyển 2 - Chương 25: Yêu Và Muốn . . . 166
59. Quyển 2 - Chương 26: Tử Đằng Nở Hoa . . . 170
60. Quyển 2 - Chương 27: Ý Chỉ Hoàng Hậu . . . 172
61. Quyển 2 - Chương 28: Cự Tuyệt Tiến Cung . . . 175
62. Quyển 2 - Chương 29: Yếu Kém Của Tình Yêu . . . 178
63. Quyển 2 - Chương 30: Tâm Động Và Tương Tư . . . 181
64. Quyển 2 - Chương 31: Quất Sinh Hoài Nam . . . 185
65. Quyển 2 - Chương 32: Lan Thủy Nhạc Gia . . . 189
66. Quyển 2 - Chương 33: Kích Tình . . . 192
67. Quyển 2 - Chương 34: Nhạc Diệu . . . 195
68. Quyển 2 - Chương 35: Ti Thiên Thai . . . 197
69. Quyển 2 - Chương 36: Uông Kiền . . . 200
70. Quyển 2 - Chương 37: Hành Cung . . . 203
71. Quyển 2 - Chương 38: U Viên Tham Xuân . . . 207
72. Quyển 2 - Chương 39: Tranh Chấp . . . 210
73. Quyển 2 - Chương 40: Giải Thích . . . 213
74. Quyển 2 - Chương 41: Phong Cảnh Đẹp Nhất . . . 216
75. Quyển 2 - Chương 42: Thích Khách Và Bị Thương . . . 220
76. Quyển 2 - Chương 43: Hy Vọng . . . 223
77. Quyển 2 - Chương 44: Mưu Trí . . . 227
78. Quyển 2 - Chương 45: Thanh Tỉnh . . . 230
79. Quyển 2 - Chương 46: Bảo Hộ Quá Mức . . . 234
80. Quyển 2 - Chương 47: Quan Hệ Hậu Cung . . . 237
81. Quyển 2 - Chương 48: Hoàng Hậu Khoan Dung . . . 240
82. Quyển 2 - Chương 49: Thừa Trừng . . . 243
83. Quyển 2 - Chương 50: Phụ Tử . . . 246
84. Quyển 2 - Chương 51: Hoan Tình . . . 250
85. Quyển 2 - Chương 52: Vũ Tiền Phong Tĩnh . . . 252
86. Quyển 2 - Chương 53: Bị Cảm Nắng . . . 255
87. Quyển 2 - Chương 54: Thâu Thính Suất Đảo . . . 258
88. Quyển 2 - Chương 55: Lương Đình Tự Thoại . . . 261
89. Quyển 2 - Chương 56: Rơi Xuống Nước . . . 264
90. Quyển 2 - Chương 57: Đế Vương Bệnh Nặng . . . 267
91. Quyển 2 - Chương 58: Lưu Luyến . . . 271
92. Quyển 2 - Chương 59: Phiên Ngoại 1: Nhật Ký Nuôi Mèo (thượng) . . . 275
93. Quyển 2 - Chương 60: Phiên Ngoại 1 – Nhật Ký Nuôi Mèo (hạ) . . . 278
94. Quyển 2 - Chương 61: Phiên Ngoại 2 – Thượng Ti Tiết . . . 281

95. Quyển 2 - Chương 62: Phiên Ngoại 3 – Sự Tĩnh Lặng Trong Hạnh Phúc 285
96. Quyển 2 - Chương 63: Phiên Ngoại 4 - Biết Kết Quả (thượng) 287
97. Quyển 2 - Chương 64: Phiên Ngoại 4 – Biết Kết Cục (hạ) 293
98. Quyển 2 - Chương 65: Tiết Tử – Nhân Sinh Đại Đại Vô Cùng Dĩ 296

Mãn Đình Phương Thụ Vũ Trung Thâm

Giới thiệu
Edit: KriezBeta: Suzaku + Zít XuThể loại: Xuyên qua thời không, cung đình hầu tước, tình hữu độc chung. Nhạc Thần

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/man-dinh-phuong-thu-vu-trung-tham

1. Quyển 1 - Chương 1: Mới Vào Dị Thế

Bên trong khu bảo hộ tự nhiên, cây cối rậm rạp um tùm, những tán cây cao che khuất ánh mặt trời, nắng sáng như bị che chắn ngoài rừng rậm, chỉ thi thoảng có vài tia nắng lập lòe len lói qua kẻ hở.

Nhạc Thần nhìn về phía sau, có thể nghe được tiếng bước chân đạp cành khô rất nhỏ. Lão sư cùng sư huynh của cậu so với cậu đi còn chậm hơn. Cậu nghĩ, muốn dừng chân chờ bọn họ trong chốc lát.

Lần này là lần đầu tiên cậu ra khảo sát thực địa, tuy rằng thời điểm này khoa chính quy sẽ trong khu bảo hộ lung lay vài ngày thực tập để thu thập mẫu xét nghiệm, nhưng cậu hoàn toàn là giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo báo cáo kết quả công tác, làm sao có thể giống thâm nhập như vậy.

Nhạc Thần ngửa mặt xem cây cao trên đầu, nhìn ra bộ dạng cây này cũng phải gần mười thước, thật đúng là phí ánh mắt, nhìn lâu thân thể liền có chút hoảng, một cước lùi về sau nửa bước, lại không biết như thế nào lại đạp vào khoảng không, thân thể mất khống chế mà ngã quỵ về sau.

"A…, cứu mạng a!" Nhạc Thần theo phản xạ mà kêu cứu, la to, nhưng chỉ cảm thấy được đây là một sườn dốc, cậu thẳng tuột lăn xuống, kinh hoàng chưa định, trong lúc nhắm mắt chỉ có thể vừa kêu vừa ôm đầu để giảm bớt thương tổn.

Cảm nhận được tốc độ giảm xuống, đã là đất bằng hòa hoãn, Nhạc Thần mới chịu im miệng. Sau đó rốt cục ngừng lại. Bị lăn thiếu chút nữa chấn động não, nằm trên mặt đất hơn nửa ngày vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng. Chờ đầu óc thật sự tốt một chút, cậu mới mở to mắt ra xem, trên đầu một mảnh trời xanh, vạn dặm không mây, xanh thẳm trong suốt, một con hùng ưng trên không trung chao lượn lướt qua, tráng lệ bao la đến tuyệt mỹ!

Nhạc Thần nhìn trời, hít sâu một hơi, tự đáy lòng tán thưởng!

Sau mới cảm thấy không thích hợp, cậu không phải ở trong rừng rậm sao? Hơn nữa cậu nhớ rõ, địa phương cậu đứng đừng nói mặt sau là sườn dốc vách đá dựng đứng, mà ngay cả một cọc cây mắc mớ đều không có, thường thường đều đều một phương mà, cậu như thế nào có thể ngã sấp xuống? Cho dù có ngã cũng không lăn xuống sườn dốc đi, nơi đó làm sao có sườn dốc, thật sự là gặp quỷ!

Nhạc Thần từ dưới đất đứng lên nhìn sườn dốc cậu vừa lăn xuống, là một dốc đứng, mặt trên còn có một tầng bách thảo mỏng manh, ngay cả một bụi cây đều không có, thật không giống sườn dốc tự nhiên, bộ dáng trần trụi như được con người rửa sạch.

Nơi này tuyệt đối không phải khu bảo hộ tự nhiên, cậu vô thố ngắm nhìn chung quanh, mờ mịt không biết làm sao. Cậu đây là làm sao vậy, vì sao đạp sai một cước liền bị ném đến nơi này?

Trong Alice mộng du ký*, không cẩn thận rớt xuống một cái động, đi đến thế giới thần kỳ.

(*) Alice ở xứ sở thần tiên.

Vừa nghĩ như vậy, biểu cảm Nhạc Thần mặt ủ mày ê liền trồi lên một tia cười khổ, chỗ này là làm sao a, còn có tâm tư miên man suy nghĩ, trước rời đi nơi này tìm người hỏi một chút, xem xem làm sao để trở về, nói không chừng lão sư cùng sư huynh nghe được cậu kêu cứu mạng ở nơi nơi tìm cậu.

Nhạc Thần muốn đứng lên, giật mình, phát hiện mắt cá chân trái bị thương, khẽ động liền đau nhức, lại kiểm tra trên người một chút, trừ bỏ cánh tay phải bị trầy chút da nhỏ, những chỗ khác đều không có gì ngại.

Thở dài, Nhạc Thần cảm thán vận khí thực kém, miễn miễn cưỡng cưỡng đứng lên, xem phương hướng một chút. Mặt trời đã muốn xuống núi, bên kia là hướng tây, vậy đi hướng đông thôi, nhắm hướng đông đi là hy vọng.

Đau chân, khập khiễng đi được mấy bước thì bên kia chạy đến một đội người, bộ pháp đều nhịp, trong tay cầm giáo, dưới ánh mặt trời chói lọi lóe hàn quang, còn có người hướng cậu hung tợn gầm rú, giọng điệu có chút quái, bất quá lực uy hiếp cũng không làm cho người ta khinh thường, đủ để hù dọa khối người, "Đứng lại, ngươi là người phương nào, ở đây làm gì?"

Nhạc Thần lăng lăng nhìn đám người chạy tới gần, những người này một thân áo đuôi ngắn bì giáp, đầu đội mũ sắt, tay cầm giáo, dáng người mạnh mẽ, mắt nâu cương nghị, biểu tình trên mặt lãnh khốc tàn nhẫn.

Nhạc Thần bị khí thế bọn họ làm cho chấn động, một cử động nhỏ cũng không dám, việc này cũng không giống như trên phim truyền hình, cảm giác mang theo khí tức huyết tinh, hoàn toàn là thật đến từ những binh sĩ tay cầm vũ khí lạnh, làm cho cậu cảm nhận được sát khí sinh tử chân chính rung động

"Bắt lại!" Một tiếng ra lệnh.

Nhạc Thần căn bản còn chưa phản kháng đã bị hai người trong đó đạp cho quỳ rạp xuống đất, hai tay bắt chéo sau lưng. Cậu chỉ kịp hô đau một tiếng, bởi vì đối phương không chút khách khí đá cậu một cước thật rắn chắc, đôi tay đang bẻ ngược tay cậu lực đạo cũng thực hung ác lợi hại.

Nhạc Thần thư sinh tế da nộn thịt như thế nào chịu được đối đãi như vậy, lập tức thống khổ đến vặn vẹo cả mặt.

Này là thế đạo gì a, cậu làm sao có thể gặp phải loại chuyện này.

Đối phương hảo hảo nghiên cứu Nhạc Thần một phen, xem Nhạc Thần tay nhỏ chân nhỏ, mặt trắng trẻo đến không cần thiết, tế da nộn thịt, một dạng thư sinh nhược chất, tuy rằng ăn mặc quái dị, tóc cực kì ngắn, nhưng hiển nhiên không phải quân địch đến tìm hiểu quân tình.

Đối phương thảo luận một phen, Nhạc Thần nghe khẩu âm bọn họ kỳ dị, miễn cưỡng mới có thể nghe hiểu lời bọn họ nói, phán đoán đám người muốn đem cậu mang về trong quân để thẩm vấn, sau đó còn nghe bọn hắn nói một ít lời không trôi chảy, kỳ thật Nhạc Thần là nghe không hiểu, nhưng cậu đoán rằng những lời kia là không tốt, bởi biểu tình của những người này cũng chẳng hay ho.

Nhạc Thần đột nhiên lăn đến nơi này, ban đầu là mờ mịt, sau là bất đắc dĩ, hiện tại càng thêm luống cuống hoảng sợ.

Cậu tin chắc mình lăn một vòng chính là lăn đến cổ đại, cậu trải qua đường hầm thời không sao? Vẫn là có người cùng cậu nói giỡn, diễn xuất như vậy thật sự hù dọa người.

Không thể bị mang đi thẩm vấn. Nhạc Thần cảm thấy, hẳn là vì bản thân giải vây, bằng không sẽ ăn đủ đau khổ.

Đối phương nhìn mỹ nhân đang quỳ trên đất biểu tình muôn màu, một người trong đó bèn tiến lên hỏi đội trưởng, nói, "Mang về."

Này làm sao mà 'Mang' trở về, hoàn toàn là tha về.

"Ta có lời muốn nói, các ngươi trước hết nghe ta nói xong." Nhạc Thần không biết bọn họ có thể nghe hiểu lời cậu nói hay không, bởi vì cậu dùng là tiếng phổ thông chính tông, cũng không giống bọn họ dùng âm điệu khác.

Đội trưởng vừa nghe, nhìn về phía Nhạc Thần, mọi người lại cho nhau ánh nhìn một chút, trong đó có một người đến nói bên tai đội trưởng, "Mang giọng Bắc Kinh."

Đội trưởng vẫn nhìn Nhạc Thần, Nhạc Thần bị hắn soi đến trong lòng run sợ, nhưng lại xác định đối phương có thể nghe hiểu, cậu liền mở miệng nói, cơ hồ là nghẹn từ cổ họng ra, thanh âm run run, "Ta là người tốt, chính là bị rơi đến nơi này, bây giờ không biết trở về thế nào. Các ngươi đừng đem ta mang về."

Đối phương giống như nghe hiểu lời cậu nói, nhưng lại giống như nghe không hiểu.

Mọi người đều nhìn kỹ Nhạc Thần, Nhạc Thần bắt đầu khẩn trương, vội vàng mở miệng,"Ta muốn trở về, các ngươi đừng dẫn ta đi."

Có hai ba binh sĩ phía bên kia hướng đội trưởng bọn họ nói ra ý kiến, cuối cùng, đội trưởng hảo hảo xem Nhạc Thần, nói một câu, "Mang về!"

Một câu này Nhạc Thần lại trùng hợp nghe hiểu được, ai thán một tiếng, trong lòng thở phào,"Ngã mệnh do thiên bất do ngã*!"

(*) Mệnh do trời không phải do ta.

Ít nhiều sau khi Nhạc Thần nói ra lời này, đám người cho rằng cậu là người kinh thành đến, đãi ngộ cũng trở nên tốt lắm. Tay chân vừa rồi còn bi trói, cơ hồ là bị kéo trên đất, bây giờ dây thừng đều được giải khai, cậu chỉ bị áp giải trở về.

Đi qua nơi sườn dốc cậu vừa lăn xuống, trước mắt một mảnh trống trải, cách đó không xa chính là thành lâu cổ đại. Tường thành kéo dài cao ngất, thành lâu nguy nga hùng vĩ, phong cách cổ xưa trang trọng, tuy rằng dày dạn phong sương, nhưng làm người ta có loại cảm giác rung động khó tả.

Nhạc Thần nhìn tòa thánh trước mắt, hoàn toàn không giống những danh lam thắng cảnh mới lạ từng tham quan, lúc này cậu mang theo một loại cảm động không hiểu, thậm chí là loại cảm tình khí phách. Cậu nhìn, đã hoàn toàn không còn sợ hãi như vừa rồi, tâm tình giờ đây thật mênh mông.

Nơi này đã là mùa thu, cỏ cây suy bại nhẹ nhàng lay động theo gió.

Dần dần, khoảng cách với thành lâu ngày càng gần, tòa thành cao hơn mười thước làm cho ngươi ta rung động.

"Nhạc Thần thành."

"Khánh Huy môn."

Nhạc Thần nhìn chữ to trên thành, nhẹ giọng nói ra tiếng.

2. Quyển 1 - Chương 2: Cuộc Sống Quân Y

"Nhạc Thần, ngươi nhanh lên chút! Đến muộn sẽ không có cơm trưa ăn." Tiểu dã thanh âm gào to vang lên, trong tay cầm một chuỗi thảo* không ngừng run run phát ra tiếng 'Sàn sạt' động tĩnh, biểu hiện của hắn cực kỳ không kiên nhẫn.

(*) Nắm cỏ.

"Chạy mau đi!" Nhạc Thần từ trong phòng lao ra, túm lấy tiểu dã chạy ra xá viện, hướng y học* chạy tới.

(*) Nơi học y thuật.

Mắt thấy cửa phòng y sắp đóng, tiểu dã bị cậu lôi kéo đến đụng vô cửa mới vào được bên trong.

"Đều là ngươi làm hại, hại ta thiếu chút nữa muộn, còn bị đụng vào." Tiểu dã xoa xoa cái trán bị đụng đau, thở phì phì bĩu môi oán giận.

Nhạc Thần hướng hắn làm thủ hình chớ có lên tiếng, hai người ngồi vào vị trí hẻo lánh sau chủ đường y học, y sư quản sự trên kia bắt đầu đọc tên các y đồng.

Đến tên Nhạc Thần, đối phương dừng lại một chút, Nhạc Thần còn chưa trả lời, mọi người đã quay lại nhìn cậu, sau đó trên mặt bắt đầu lộ ra ý cười.

"Có!" Nhạc Thần giơ tay, vẻ mặt nghiêm nghị trả lời. Mọi người xem cậu cái dạng này, liền ngưng lại vẻ cười.

Sẽ có loại chuyện này, nguyên nhân ở chỗ, tên cậu cùng tên thành lâu này giống nhau, thời điểm ngày đầu tiên cậu đến đây học, y sư đọc đến tên cậu, hỏi một câu, "Không có ghi sai sao, là Nhạc Thần thành Nhạc Thần?"

Nhạc Thần bị vấn đề này hỏi phiền, đứng lên đáp, "Không có ghi sai, chính là hai chữ này, ta chính là vì cái tên này mà đến."

Trong thành này đóng gần mười vạn quân, có một Thái y, chuyên hầu hạ đại tướng quân, năm người y sư, hai mươi ba y công, sau bọn họ là danh y, có hơn trăm người. Lúc này chiến sự, quân đội đối với mọi người là ném ra nguyên tắc, cho nên, trên chiến trường binh lính có vết thương nhẹ, sau khi trở về sẽ được chữa trị, nếu là trọng thương đều bị bỏ qua, ở sa trường cơ hồ đều là chết chóc, căn bản đợi không được đến khi mang về. Cho nên, mặc dù là một quân đội khổng lồ, nhưng người chữa bệnh lại rất ít.

Nhạc Thần bây giờ chính là một trong trăm danh y, thời điểm không có đánh trận, bọn họ cùng một ít y đồng sẽ được phân ban đi học, còn một số thì lưu lại chiếu cố thương binh.

Giảng bài đều là y sư, có khi sẽ có Thái y quyền uy trong kinh thành, nhưng là, bọn họ có thể đến thường do Hoàng đế ban cho, những người đó cũng chỉ đem y sư, quân y địa vị thấp trở thành một hồi thuyết khách cho bài giảng, nói xong thì nhận một tràng vỗ tay sôi nổi, khách khí vài câu, sau đó thì ngênh ngang rời đi.

Y sinh trong quân đội địa vị rất thấp, so với binh lính bình thường còn thấp hơn, cho nên, cuộc sống cũng không quá tốt.

Mỗi ngày không chỉ làm việc đến muộn, còn phải học tập, phải chịu y sư y công thượng cấp nổi cáu, còn chịu luôn cả tức giận của binh lính, không chỉ thể còn phải ôm đồm cả đống thương binh, chịu bọn đồng phòng hoặc các huynh đệ bắt nạt.

Nhạc Thần cảm thấy mọi người đều gặp cảnh khốn cùng, chịu chịu lại thành thói quen, cho nên, y sinh cơ hồ vênh váo tự đắc, tính tình mọi người đều rất xấu. Cuộc sống buồn tẻ, có thể ở y học làm cho nhóm đồng sự cười một cái, Nhạc Thần làm như không để ý, nhưng là, mọi người mỗi lần đều cảm thấy mới lạ, cậu vẫn thực khó chịu, tên kêu Nhạc Thần là chuyện kỳ quái lắm sao?

So với đi chiếu cố thương binh, Nhạc Thần cảm thấy, đi học với cậu mà nói quả thật chính là nghỉ ngơi. Cho nên, cậu rất vui vẻ nghe đến vài giờ.

Bắt đầu từ giờ thìn, thẳng cho đến chính ngọ, giữa trưa có thể nghỉ ngơi được hai khắc (30'), rồi đổi một y sư khác, hai người tổng cộng hết năm canh giờ hai khắc.

Hơn nữa, mọi người đều chưa ăn điểm tâm, bởi vì, bọn họ loại địa vị này đừng nói đến đủ ba bữa, mỗi ngày chỉ có thể ăn hai bữa, điểm tâm là không có. Cho nên, bữa trưa đối với bọn họ là trọng yếu cỡ nào, không có cơm trưa là tàn nhẫn cỡ nào, vì thế tiểu dã mới mãi nhắc như vậy.

Bưng cơm, tuy rằng gạo ố vàng, lại mang theo chút vị ôi, Nhạc Thần vẫn luôn vui vẻ mà ăn, chỉ có con người thích ứng hoàn cảnh, không có khả năng hoàn cảnh thích ứng con người, Nhạc Thần sớm đã quen cuộc sống gian khổ nơi này, hơn nữa có thể trong khổ cực mà tìm kiếm niềm vui.

Tiểu dã là người phương Bắc, hắn cắn màn thầu ố vàng, cũng cắn đến ngon lành.

Một bàn mười mấy người vây quanh, trên bàn có một chậu rau khô xanh đen, sau đó còn có một chậu nước luộc thịt, đồ ăn trong đó mang theo rau dại, rau dại là do phơi nắng, món canh có tác dụng nhuận tràng, bằng không, bọn họ tại địa phương hanh khô này, hỏa khí mỗi ngày dâng lên, tâm tình khó chịu, nhất định cuối cùng đại tiện sẽ rất khó khăn, cơ thể không được ổn định, nên món canh này, bọn họ phải uống, làm y sinh cũng phải ăn canh có lợi, vì vậy mọi người không thể kén chọn.

"Nhạc Thần, hôm nay là ngày mấy?" Tiểu dã cắn bánh bao, ngẩng đầu nhìn một mảnh thiên không chật hẹp bên ngoài, biểu tình trên mặt rất là chờ mong.

"Ngày thứ tư." Nhạc Thần biết hắn nghĩ cái gì, cho nên đáp thật vui sướng.

"Cuối cùng cũng đến ngày thứ tư, ta cảm thấy đều nhanh quên mùi vị thịt là cái dạng gì." Mặt tiểu dã lộ vẻ thích thú, đôi mắt lòe lòe sáng lên, hắn hé ra khuôn mặt tròn tròn, may mà ánh mắt đủ lớn, cái mũi vừa vặn, môi đủ dày, cho nên, thoạt nhìn thực đáng yêu, thời điểm biểu tình lộ vẻ chờ mong lại càng thêm đơn thuần, mỗi lần thấy hắn như vậy, Nhạc Thần đều muốn nhéo mặt hắn.

Binh lính nơi này có thể hai ngày được ăn thịt một lần, phân thành ngày đơn ngày đôi. Nhưng là, y sinh bọn họ, chỉ có thể đủ năm đủ mười mới được ăn thịt một lần, cho nên, mọi người đều rất chờ mong tháng đủ, như vậy liền có ba mươi ngày, nếu là tháng lẽ, chỉ có hai mươi chín, như vậy cũng không có thịt ăn.

Tháng trước vừa vặn là tháng mười, không có ba mươi, cho nên, đừng nói tiểu dã, mọi người đều đã ba tháng không nhớ cảm giác vị thịt, trông mòn mỏi năm con mắt luôn a!

Buổi chiều, Nhạc Thần cùng tiểu dã đi đến dược cục sửa sang lại một đám dược liệu vừa đến.

Đi đến phía trước, cậu đi sát đến bên người Trần Cầm giao ca mà qua, còn tiểu dã làm như không thấy đi thẳng một đường, Nhạc Thần hướng hắn cười, ân cần hỏi thăm một tiếng, "Không có đặc biệt mệt đi, ngươi buổi chiều còn đến y học sao?"

Trần Cầm cúi đầu lộ ra ý cười, nhẹ giọng đáp, "Hoàn hảo. Buổi chiều phải đi y học."

Tiểu dã nhìn bóng dáng Trần Cầm, xuy một tiếng, "Ẻo lả là đủ rồi, còn muốn đi bán mông."

Nhạc Thần "Ba" một tiếng vỗ trên đầu tiểu dã, "Ngươi quản người ta làm gì, lại không e ngại ngươi."

"Ngươi lại vỗ đầu ta. Vốn là vậy. Nam tử hán đại trượng phu, nằm dưới thân nam nhân tính cái gì." Tiểu dã thở phì phì rống.

Trần Cầm cũng không đi quá xa, tiểu dã rống một tiếng, hắn chợt nghe đến, cước bộ dừng một chút mới tiếp tục đi, đầu hắn càng cúi thấp đến lợi hại. Nguyên lai hắn đi đường theo thói quen hay lắc mông, cất bước đều một trận lay động, lúc này nghe lời nói tiểu dã, liền một trận không được tự nhiên, nhưng là, làm sao sửa lại đây, cước bộ loạn choạng, thành ra tư thế đi đường có chút quái dị.

"Ngươi chính là khi dễ người thành thật. Nếu như hắn tìm được chỗ dựa rồi đến tìm ngươi phiền toái, ngươi còn không chịu thiệt, cho nên, về sau ít nói một chút cho thỏa đáng." Nhạc Thần phụng phịu giáo huấn tiểu dã.

Tiểu dã trừng mắt xoay người vào cửa.

Nhạc Thần thở dài, ánh mắt có chút ảm đạm.

Thời đại này chính là cái dạng như vậy, cường giả sinh tồn, kẻ yếu chỉ có thể phụ thuộc vào cường giả mà sống, ở nơi quân doanh lại càng như thế.

Quân đội có quân kĩ, nhưng là rất ít, cũng không phải mỗi người đều có đãi ngộ được nữ nhân hầu hạ, bình thường lập công mới có thể được một lần ban cho.

Cho nên, ở địa phương này nam nhân tìm nam nhân giải quyết nhu cầu sinh lý là chuyện thực bình thường, lần đầu tiên Nhạc Thần nhìn đến cũng thực khiếp sợ, đến mấy ngày đều không ngủ được, nhưng sau cũng thành thói quen.

Quân nhân phần lớn đều là những người thô ráp, cho nên bọn họ càng thích một ít thân thể tinh tế. Trong quân y quán đại đa số là nhỏ tuổi, hơn nữa tế da nộn thịt, mặt mày thanh tú, địa vị lại thấp, cũng rất dễ dàng bị người mơ ước khi dễ một phen. Nếu không muốn chịu khi dễ chỉ có thể tìm kiếm một chỗ dựa lớn mạnh, cái này làm cho phần lớn y sinh trong quân y quán bị các quan quân cấp cao bao dưỡng, thường xuyên đi bồi nam nhân.

Những binh sĩ vừa rời khỏi quân y quán, sẽ có kẻ thuận miệng liền mắng thành 'Nam xướng quán', thái độ cực kỳ ác liệt, đó cũng là nguyên nhân Nhạc Thần không muốn chiếu cố thương binh, rõ ràng mọi người đều ngang hàng, lại tự dưng phải chịu loại khẩu khí này.

Trần Cầm và cậu cùng tiến vào quân y quán, bộ dạng hắn nhỏ nhỏ thanh tú, dáng người có chút ẻo lả, bị người thường xuyên đùa giỡn. Cậu cùng Trần Cầm ở cùng một gian phòng, cũng thường xuyên chăm sóc lẫn nhau, giúp hắn đuổi đi không ít kẻ ngấp nghé thân thể hắn, nhưng là, trước đó không lâu, Trần Cầm vẫn cùng nam nhân làm cùng một chỗ, là mười lăm doanh phó doanh trưởng. Từ lúc đó về sau, tiểu dả cùng hắn không gặp, thấy một lần cấp cho một lần sắc mặt.

Kỳ thật, Trần Cầm có điểm hướng nội, tâm địa cũng phi thường thiện lương, hơn nữa, dựa theo cách nghĩ của Nhạc Thần, hắn có thể trời sinh là đồng tính luyến ái, không cho hắn tìm nam nhân, kia mới là vô nhân đạo.

Nhạc Thần đối Trần Cầm không có thành kiến, cậu cảm thấy chỉ cần hắn thích, quản hắn tìm nam nhân hay nữ nhân.

3. Quyển 1 - Chương 3: Đại Ca Thích Ngân

Mặt trời chiều ngã về tây, đoạn trường nhân ở thiên nhai.

Nhạc Thần nhìn vầng trời màu đỏ, trong lòng nổi lên một câu như vậy.

Khi nào mới có thể trở về?

Nhạc Thần luôn vì vấn đề này mà buồn rầu.

Ngày đó bị binh lính bắt về thành, vốn là cậu phải vào ngục chờ thẩm vấn, nguyên nhân gần như là do quần áo cậu quái dị, hơn nữa còn không tuân thủ hiếu đạo, tùy ý đoạn phát*, lại xuất hiện ở khu vực mẫn cảm.

(*) Tóc ngắn.

Bị bắt vào thành, trên đường gặp một vị tướng quân tiên phong, chính vị này đã cứu Nhạc Thần một mạng, còn giúp cậu tìm một phân công tác, để cậu không đến mức mới vào dị thế liền chết đói.

Ngày ấy Nhạc Thần đột nhiên gặp biến cố, lại bị binh lính bắt giữ, trong lòng không khỏi luống cuống sợ hãi, cũng chính khi đó, Thích Ngân xuất hiện ở trước mắt cậu.

Tuy rằng trong lời nói của Thích Ngân mang theo khẩu âm nơi đất khách, Nhạc Thần không thể nào nghe hiểu, nhưng là khuôn mặt hắn mang theo cảm giác rất hòa thuận, Nhạc Thần chọn tin tưởng hắn là người tốt, liền muốn nhờ một lần, cuối cùng, Thích Ngân để cho binh lính thả cậu ra, đưa cậu trở thành người thân ở nơi này.

Bởi vì Nhạc Thần biết chữ mà còn biết viết, lại phân biệt bộ phận thảo dược, biết chút ít y lý, chủ yếu nhất là còn biết tiến hành băng bó, bôi thuốc với ngoại thương như thế nào. Ngày ấy, từ địa phương khác phái tới y sinh tiến vào quân y quán, Thích Ngân nhìn Nhạc Thần đáng thương, liền tìm chút quan hệ, đem cậu xen lẫn vào nhóm người bên trong.

Nhạc Thần tất nhiên là mang ơn.

"Đại ca, mấy ngày nay không có chiến sự, ta nghĩ ngươi sẽ đến xem ta." Trên người Nhạc Thần đầy mùi thảo dược từ trong hiệu thuốc chạy đến, liếc mắt một cái thấy Thích Ngân tay đang cầm chuôi kiếm bên hông, dáng người thẳng đứng đứng dưới tàn cây hòe trong đình dược cục, lá cây hòe không sai biệt lắm, chỉ còn một mảnh phong cảnh, bất quá, như vậy càng làm cho nó lộ vẻ mạnh mẽ và cứng cỏi.

Dáng người Thích Ngân cao ngất, so với Nhạc Thần một mét bảy mươi lăm cao hơn nửa cái đầu, tại thời đại này một người bình dân không có đầy đủ dinh dưỡng, so như vậy cũng xem như người có bộ dáng phi thường khỏe mạnh. Hắn ngũ quan rõ ràng, mày kiếm mắt sâu, mũi cao thẳng, đôi môi đầy đặn, quai hàm rộng rãi nổi trội, làn da ngăm đen, nét mặt dị thường cương nghị, theo diện mạo của hắn liền nhìn ra được, hắn là một người có ý chí cực kỳ kiên định, là một người dũng cảm kiên cường.

Lúc hắn đứng dưới tàn cây nhìn Nhạc Thần chạy đến, biểu tình trên mặt chứa chút nhu hòa.

Thanh âm trầm thấp bình tĩnh, mang theo quan tâm, "Gần nửa tháng không gặp ngươi, thói quen tới thăm ngươi gần đây có chút không đủ?"

Kỳ thật Thích Ngân mới hai mươi ba tuổi, so với Nhạc Thần còn nhỏ hơn hai tháng, chính là, thời đại này, vì sinh tồn, tất cả mọi người không thể không nhanh chóng trưởng thành, không chỉ có diện mạo thành thục, tâm trí cũng rất chín chắn.

Thời điểm Nhạc Thần đến đây khai thân phận, báo ra bản thân hai mươi ba tuổi, tất cả mọi người đều cười nhạo cậu lông không dài còn muốn trở thành đại ca, để cậu báo lại tuổi thật, Nhạc Thần lúc ấy lăng lăng một hồi nhìn Thích Ngân, Thích Ngân nói cậu nhiều nhất mười bảy, không cần phải nói dối, Nhạc Thần ai thán một lần, liền để khai báo chính mình mười bảy tuổi, như vậy mới được cho phép.

Về sau, Nhạc Thần cùng Thích Ngân quan hệ trở nên rất tốt, cậu bên trong còn cố ý lấy lòng Thích Ngân, một phần cũng do nguyên nhân để thuận tiện làm việc, còn có cậu tự nguyện chiếu cố Thích Ngân, vì thế, ở một tháng trước, Nhạc Thần liền trịnh trọng yêu cầu cùng Thích Ngân kết bái thành huynh đệ, cậu còn không biết xấu hổ xưng Thích Ngân 'Đại ca'.

Cùng Thích Ngân kết bái là sự tình lớn nhất sau khi cậu đến thế giới này, hơn nữa cậu cũng cho rằng đây là một việc làm rất tốt.

Ở nơi này còn phải nhờ hắn lên tiếng cho vài chuyện.

Cậu mạc danh kỳ diệu đến thế giới này, nơi đây vừa vặn là tháng tám, đã qua Trung thu, vạn vật phương Bắc đều bắt đầu chuẩn bị ngủ đông, thế giới đang trong trạng thái biến đổi.

Lá khô rơi rụng, tâm tình Nhạc Thần cùng trạng thái thiên nhiên giống nhau, không có bao nhiêu sức sống, may mắn nhờ có Thích Ngân mới có thể sống sót.

Cậu cũng cố ý cùng Thích Ngân bảo trì quan hệ, nhằm đạt được càng nhiều chỗ tốt, như vậy có thể giúp cậu trở lại sườn dốc kia tìm được phương pháp trở về nhà. Chính là quản chế trong thành, người bình thường không có biện pháp ra khỏi cổng, cho đến tận bây giờ, Nhạc Thần chưa có cơ hội ra thành một lần, chỉ có thể an tĩnh chờ cơ hội.

Cậu cho rằng có thể từ nơi Thích Ngân đạt được trợ giúp mà không cần trả giá, cho nên, cậu tận lực dùng phương pháp này.

Cậu ở tại quân y quán, bên trong gian phòng trụ mười mấy người, nhưng có vài vị tại thời điểm nào đó sẽ đi xin phép quân y quán chủ, ở bên ngoài một đêm sau đó phi thường mỏi mệt mà mang thân thể không khỏe trở về, khi đó Nhạc Thần mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không quá mức lưu tâm, lực chú ý của cậu tất cả đều bị ý niệm làm thế nào để ra khỏi thành trở về chiếm cứ.

Sau đó, đại chiến bắt đầu, thương binh tăng nhanh, y sinh bận bịu, tại y quán binh lính ở đây ngày càng nhiều, một lần, cậu trong lúc vô tình nhìn đến một vị đồng sự cùng thương binh nào đó đang tán tỉnh, cậu lúc ấy cảm thấy rất kỳ quái, xem như lần đầu tiên nhìn thấy đồng tính luyến ái, về sau, cậu mới biết được, rất nhiều y sinh trong quân y quán đều bị người đem như nữ nhân mà dùng.

Cậu cảm thấy kinh hãi, cũng bắt đầu ý thức đây là loại hành vi tập thể, như vậy, cậu vì sao trở thành ngoài ý muốn, không bị người khác quấy rầy hay như nữ nhân bị người khác sử dụng.

Từ trong lời nói của đồng sự, hắn nghe người khác nói đến quan hệ của cậu cùng Thích Ngân, hắn mới nghĩ đến cậu có thể bảo trụ mông sạch sẽ, hoàn toàn là vì Thích Ngân phân phó qua, cậu đã có chủ.

Gần đây chỉ biết trong quân đội có loại quan hệ nam nam này, Nhạc Thần ở chỗ này đã hơn một tháng nhưng không có chân chính gặp qua, tuy rằng trong lòng thấp thỏm không yên, rất kiêng dè mà lại chán ghét loại hành vi này, nhưng mà, cũng không đến nỗi cảm thấy sợ hãi hay ghê tởm đến ngủ không được, ăn không ngon.

Ngày đó, Nhạc Thần từ chỗ những thương binh đi ra, chuẩn bị gột rửa để dùng cơm nên đi đường tắt, liền đi từ cửa sau y quán, nghe được phía sau thân cây thô to phát ra thanh âm, là loại quát mắng thô suyễn cùng tiếng khóc than nhẹ, hai thanh âm đều là giọng nam. Mặc dù Nhạc Thần đến nay vẫn là thân xử nam, nhưng không có nghĩa cậu không biết tình hình tiến hành thế nào, vừa nghe thanh âm, cậu đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Trước kia, chỉ cần vừa nghe đến sự tình người khác làm hoặc là thanh âm hư hư thực thực thì cậu tự động tìm đường vòng mà đi, nhưng lần này, cậu không biết xuất phát từ tâm tư gì, lại muốn

nhìn một chút cái gọi là quan hệ nam nam rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nên liền nhỏ giọng trốn bên một góc mà nhìn.

Mặt nam nhân thô đen kia Nhạc Thần không biết, trên người hắn mặc áo, chỉ đem quần kéo xuống lộ ra hạ thân, bán tựa vào thân cây đưa đẩy vào người trên mặt đất. Người bên dưới Nhạc Thần nhận ra là một y sinh, người đó kêu Tạ Ngọc Văn. Bình thường rất thành thật, diện mạo thuộc loại tầm trung.

Hai vị kia chiến đấu kịch liệt hăng hái, thanh âm càng kêu càng lớn, Nhạc Thần thấy nam nhân đem cái thứ thô đen dơ bẩn kia ra vào trong mông gầy yếu của Tạ Ngọc Văn, hai túi cầu không ngừng va chạm phát ra âm thanh, Nhạc Thần nhìn xem mà sắc mặt trắng bệch, cậu phải cực lực nhẫn nại mới không có nôn mửa, cậu nghiêng ngả lảo đảo chạy về xá viện, cơm chiều ngày đó là ăn không vô, buổi tối đi ngủ trước mắt cũng hiện ra tình cảnh kinh hoàng, sau đó thì mất ngủ, có vào giấc thì ác mộng cũng là cảnh tượng kia. Cậu liên tục vài ngày ăn không nổi, chất lượng giấc ngủ cũng giảm xuống, cả người nhìn vào uể oải tiều tụy một vòng, thậm chí sau đó nhìn thấy Tạ Ngọc Văn sẽ gặp phải nôn mửa phản xạ có điều kiện, nghĩ đến ở chung một phòng mười mấy người cơ hồ đều cùng nam nhân có loại quan hệ này, tâm tình cậu liền thêm không xong.

Sau đó, cậu tại thương binh quán gặp được tiểu dã bị người đùa giỡn, nghĩ đến tiểu dã cũng là cam nguyện như thế, nên không muốn quản, sau nghe được thanh âm tiểu dã chửi ầm lên cùng người đánh nhau, mới biết được sự tình không phải như thế, cho nên ra tay giúp đỡ. Khi đó cậu nói, "Loại sự tình này tâm không cam, lòng không muốn, trong lòng ngươi cảm thấy thoải mái? Về sau ngươi cam đoan sẽ không tiến vào cửa lớn y quán, cam đoan sẽ không nhờ người đọc và viết giúp phong thư, sẽ không có người khi dễ ngươi?"

Sắc mặt Nhạc Thần tiều tụy, bởi vì buồn bực trong lòng mà bộ dạng rạng rỡ khi mắng chửi người có chút vặn vẹo, liền đem người nọ sợ tới mức buông lỏng tay.

Y sinh bình thường đều không phải người hung hãn, cho nên mới dễ bị ức hiếp. Nếu chân chính hung hãn, người khác còn không dám khi dễ.

Chính là lúc này, quan hệ tiểu dã cùng Nhạc Thần lại càng tốt lên, sau, tiểu dã cũng trở nên hung hãn, mỗi lần bị người khác chiếm tiện nghi liền lớn tiếng mắng, về sau cũng không người nào đi nói lại việc mất mặt như vậy.

Mỗi ngày thời gian đều trôi.

Sau khi Nhạc Thần tiều tụy một vòng đã nghĩ thông suốt. Cậu bắt đầu hảo hảo ăn cơm, nhưng là giấc ngủ vẫn không được tốt. Cậu còn chuẩn bị một ít thảo dược. Trên mặt xanh vàng đen tím nghĩ nghĩ, cho dù về sau không có Thích Ngân, cậu cũng không thể bị người nắm giữ, đương nhiên, việc cấp bách vẫn là phòng bị Thích Ngân.

Sau một lần nhìn thấy Thích Ngân, cậu liền không còn vẻ ngây thơ như lúc ban đầu, hơn nữa đề suất cùng Thích Ngân kết làm huynh đệ. Khi Thích Ngân nghe những lời này thì thực kinh ngạc, sau một lúc tự hỏi cũng đáp ứng. Ở dưới tàng cây hòe phía sau y quán, điểm một nhánh hương, khấu thiên khấu địa khấu huynh đệ.

Thời đại này, kết bái huynh đệ là chuyện tình thực trịnh trọng, sau khi kết bái, giữa huynh đệ có nạn sẽ cùng chịu. Từ sau chuyện này, Nhạc Thần rốt cục yên tâm, buổi tối mới được ngủ an ổn.

4. Quyển 1 - Chương 4: Thủy Quả Miên Y

"Đi ra ngoài một chút!" Ánh mắt Thích Ngân luôn luôn kiên định thâm sâu giờ cũng nhu hòa xuống, ánh nhìn ngưng trụ trên gương mặt Nhạc Thần, tuy rằng nói như thế nhưng cước bộ đã muốn đi lên trước.

"Ta cùng quản sự nói một tiếng." Nhạc Thần phân loại, ghi lại tên các dược liệu, trên tay dính chút mực nước. Cậu bị ánh mắt Thích Ngân nhìn xem có chút không được tự nhiên, theo bản năng vươn tay sờ sờ lên mặt một phen. Mực nước chưa khô liền đem hai bên má dính lấy.

Thích Ngân cũng không nhắc nhở, nhìn cậu mang mặt hoa chạy đến một bên tìm quản sự trong phòng.

Hai người đi dưới trời chiều sau hẻm nhỏ ở quân y quán, hoàng hôn buông xuống, dáng vẻ cần cỗi đã muốn bắt đầu tụ hội, gió đêm thổi đến, mang theo một trận hàn ý lạnh run.

Trong ngõ nhỏ thực yên tĩnh, có thể ẩn ẩn nghe được tiếng kèn âm quân đội rất xa chỗ đó đang thao luyện.

"Cánh tay ngươi lần trước bị thương, hiện tại tốt hơn chưa?" Nhạc Thần nhìn vẻ mặt Thích Ngân không có bao nhiêu biểu tình, thực quan tâm hỏi.

"Thương này không tính cái gì. Chỉ là bị một đao, sớm ngày thì tốt rồi." Thích Ngân bây giờ đã có thể sử dụng một ít khẩu âm kinh thành giống Nhạc Thần để nói chuyện, mà Nhạc Thần cũng không muốn học phương ngôn nơi này giống đa số binh lính, cậu chung quy tin tưởng, không quá bao lâu cậu có thể tìm được cơ hội trở về, nếu mang khẩu âm nơi này, kia sau khi trở về còn phải sửa lại.

Thích Ngân đã là tướng quân thống lĩnh tả lục đại doanh, ở trong quân lệ thuộc trực tiếp quản chế của đại tướng quân, cực có quyền lợi, Nhạc Thần muốn gặp hắn thực không dễ dàng, bình thường chỉ có Thích Ngân đến xem cậu, hai người mới có thể gặp mặt một lần. Nhạc Thần biết được hắn bị thương cũng do y sinh cùng phòng đi với y sư đến băng bó miệng vết thương cho hắn, trở về nói với cậu, cậu mới biết được.

Tình huống tướng lãnh trong quân bị thương là không được phép tiết lộ, người nọ chỉ là lặng lẽ nói với Nhạc Thần, bán cho cậu một cái nhân tình, nếu để người khác biết, sẽ theo quân y xử trí, trừng phạt nghiêm trọng.

"Ta nghe nói bắt đầu mùa đông, chiến sự sẽ giảm rất nhiều, ngươi có thể sẽ không bị thương nữa. Trên chiến trường xuất sinh nhập tử, đao kiếm không có mắt, bao giờ cũng khiến người ta lo lắng."

Chân trời sáng mờ đã muốn tán đi, thiên không dần dần biến thành một tầng ngọc sắc lưu ly, dị thường trong trẻo lạnh lùng.

Chiến trường cổ đại tàn khốc, chỉ có nơi này mới có thể cảm nhận được, binh lính ở đây trên người đều mang theo sát khí, Thích Ngân mới hai mươi ba tuổi đã là một vị tướng quân khó lường, Nhạc Thần nghĩ đến hắn nhất định đã trải qua rất nhiều lần sinh tử, nhiều lần chiến đấu đẫm máu, mới có thể từ một tiểu binh lính lên tới vị trí như thế.

Cho dù là người xa lạ, cũng hy vọng hắn thân thể có thể an khang, huống chi là người đã nhận thức, còn là đại ca huynh đệ. Mỗi lần biết có tác chiến, thương binh bị đưa đến y quán, Nhạc Thần sẽ nhìn sang hướng cửa thành, không biết Thích Ngân có bị thương hay không.

"Muốn làm ta bị thương, đối phương cũng phải trả giá đại giới tương ứng! Trên chiến trường, thụ thương là tránh không được, nhưng muốn tánh mạng ta là rất khó. Ngươi không cần lo lắng." Thanh âm Thích Ngân trầm thấp, tựa như núi non phương Bắc bao la hùng vĩ, ẩn chứa sức lực vô cùng, tuy rằng hàm súc, nhưng là sắc mặt không hề bỏ qua khí phách kiêu ngạo.

"Gần nhất ở đây ta học không ít này nọ, sang năm có cuộc thi y công, ta nghĩ có lẽ ta sẽ thi làm y công, về sau công tác sẽ thanh nhàn chút. Ân, đến dược cục làm dược quan chuyên chức cũng không sai, chính là, việc trong dược cục ít, cũng không thiếu dược quan." Nhạc Thần lại nói tiếp hỉ ưu nửa nọ nửa kia, cậu gần đây luôn đem những việc này nói với Thích Ngân, Thích Ngân chung quy chỉ im lặng lắng nghe, nhưng chuyện gì cũng nhớ đến trong lòng, cảm thấy cần giúp Nhạc Thần chuyện gì liền giúp cậu.

"Ta cảm thấy gần đây ngươi trắng lên không ít, ân, trắng chút cảm giác tốt hơn." Nhạc Thần nhìn Thích Ngân, so với thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Thích Ngân, cảm giác thật khá hơn, khuôn mặt sáng sủa, cũng nhu hòa một ít, hơn nữa không còn sát khí nghiêm trọng như ban đầu.

Vẻ mặt Thích Ngân cứng nhắc chốc lát, tay phải đặt lên chuôi kiếm bên hông vuốt nhẹ, hồi đáp, "Không có đổi."

"Ta là đang khen ngươi!" Nhạc Thần nói xong, đem ống tay áo vén lên, làm một động tác khoe cơ, hỏi, "Ta có phải cường tráng một ít hay không? Gần đây đều lao động thể lực."

Khóe miệng Thích Ngân vểnh lên một ít, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh tay nộn trắng như tuyết ngày xuân của Nhạc Thần, lắc đầu, hỏi lại một câu, "Ngươi có thể di chuyển trăm cân thạch?"

"Này là ba người mới có thể nâng, một người chuyển cái gì." Nhạc Thần khinh thường đáp, sau lại nhìn về phía Thích Ngân, trong mắt hắn mang theo ý cười mềm mại. Biết Thích Ngân cười nhạo hành vi chính mình tự biên tự diễn, Nhạc Thần thực nghiêm túc cầm lấy tay trái Thích Ngân, "Ta nhìn xem ngươi." Nói xong đã cởi bỏ bao tay bằng da trên tay Thích Ngân.

Thích Ngân đành phải tùy ý cậu hành động.

Đến nơi đây đã hai ba tháng, trên tay Nhạc Thần đã có một tầng vết chai mỏng, bất quá, ngón tay cậu thon dài tinh tế, khuôn hình rất đẹp, làm việc cũng rất khéo léo, vén lên tay áo Thích Ngân, nhìn đến màu da cánh tay còn đen hơn khuôn mặt, cơ bắp trên tay kiện mỹ hữu lực, chính là, bên trên có một vết sẹo mới, lúc này đã thành sẹo non thật dài, trừ bỏ vết sẹo này, còn có rất nhiều sẹo cũ.

Nhạc Thần nhìn, trong lòng rất không dễ chịu. Thích Ngân so với cậu vốn nhỏ tuổi hơn vài tháng, hiện tại, là cậu luôn chịu sự gúp đỡ của hắn, như là đương nhiên.

Ngón tay Nhạc Thần nhẹ nhàng mơn trớn vết thương trên tay Thích Ngân, ánh mắt ảm đạm, sự thiện lương cùng quan tâm lo lắng đều hiện trên mặt, trong mắt cơ hồ bịt kín một tầng thủy quang, cậu nói không ra lời, cậu cảm thấy xấu hổ.

Thích Ngân đem tay Nhạc Thần bài khai, hạ buông tay áo, "Đây là vinh quang quân nhân. Bởi vì có chúng nó, mới có ta hiện tại."

Trên mặt Nhạc Thần thanh thanh hoàng hoàng, lại bị mực nước bôi đen nửa khuôn mặt, bất quá, như vậy cũng không che giấu bộ dạng tuấn mỹ lịch sự tao nhã của cậu, Thích Ngân đem ánh mắt từ mặt cậu rời đi, nói, "Cho ngươi cái này, ngươi cùng ta đi lấy."

Trong lòng Nhạc Thần khổ sở, hơn nữa cảm thấy hành vi nhận ân huệ của người này thực đáng xấu hổ, nhưng là, cậu vẫn đi theo Thích Ngân lấy đồ.

Cậu chính là loại người không có cốt khí, Nhạc Thần trong lòng nghĩ chính mình như vậy.

Đi đến cửa trước y quán cách đó không xa, phó quan phụ tá của Thích Ngân đứng nơi đó chờ, trong tay cầm một cái bao lớn.

Nhìn đến Thích Ngân vẻ mặt vui vẻ hòa thuận đi tới, liền đón nhận, "Tướng quân!"

Thích Ngân đem bao đồ trong tay hắn đưa cho Nhạc Thần, nói "Có áo bông, miên hài, còn có chút thức ăn."

"Cảm ơn ngươi, đại ca!" Trên mặt Nhạc Thần mang theo ý cười, đem bao đồ ôm vào trong ngực, ở bên ngoài lộ ra một trái cây đo đỏ, cậu vừa thấy, ánh mắt liền sáng, kinh hỉ nói ra, "Cư nhiên còn có táo!"

"Đây là đại nguyên soái ban cho, tướng quân để riêng lại cho ngươi." Phó tướng xem Nhạc Thần cao hứng thành như vậy, cảm thấy tướng quân vuốt ve trái cây lưu cho hắn cũng đáng.

Nhạc Thần thành, quân Tây Bắc tướng lãnh cao nhất đại tướng quân là đương kim tứ hoàng tử, hai năm trước được phong làm thân vương Ngu Gia Tường. Ở trong quân, mọi người đều thích xưng hắn là đại nguyên soái.

Trong quân có thể ăn đến hoa quả thật không dễ, hoa quả tốt lại càng đừng nói, bình thường đều là ở trên ban xuống, bên dưới người tài mới có thể ăn.

"Minh Nghĩa, đi thôi!" Thích Ngân bước ra nửa bước, Nhạc Thần nhìn hắn, trong mắt mang theo vui mừng còn có cảm động, Thích Ngân hướng cậu cười, "Trở về đi! Lần sau lại đến nhìn ngươi!"

Nhạc Thần nhìn thân ảnh Thích Ngân đã muốn đi xa, lăng lăng đứng đó, gió lạnh xuyên qua y phục, lạnh đến mức phải đánh cái rùng mình.

Thích Ngân luôn như vậy, đi rồi cũng không quay đầu lại.

Thời gian đã muốn trễ, tiếng dùng cơm chiều vang lên. Nhạc Thần ôm bao đồ trở lại xá viện, đem cất vào ngăn tủ của mình, tiến vào phòng cơm rất nhanh dùng xong cơm chiều, cơ hồ là chạy về phòng đem bao đồ ra xem lần nữa.

Bên trong có hai quả táo, còn có hai trái quýt, tất cả đều to, cho dù là ở hiện đại, loại trái lớn như vậy cũng là tốt lắm, huống cho còn ở cổ đại, trong quân đội điều kiện gian khổ.

Nhạc Thần vuốt ve hoa quả, một hồi vẫn nhịn không được cắn một ngụm, rồi đem trái cây bỏ vào trong ngăn tủ, đem áo bông cùng miên hài lấy ra.

Quân y quán bọn họ cũng phát áo bông và miên hài, nhưng chất lượng hiển nhiên không tốt.

Nhạc Thần phi thường cảm động ôm áo bông, trong mắt cơ hồ như ngấn lệ.

Trần Cầm cùng lúc vào phòng, trong tay ôm một kiện áo bông, hắn nhìn trong phòng cư nhiên còn có người, sửng sốt một chút, cúi đầu đi đến giường mình.

Nhạc Thần ngẩng đầu nhìn hắn tiến vào, cười cười với hắn nhưng không nói cái gì.

5. Quyển 1 - Chương 5: Sinh Bệnh

Sau vài ngày Thích Ngân đến xem Nhạc Thần, mùa đông đã bắt đầu trận tuyết đầu tiên, tuyết bay lả tả, cả thế giới như bị bao phủ trong nền tuyết trắng, phi thường tráng lệ.

Nhạc Thần mặc áo bông cùng miên hài Thích Ngân đưa tới, thật không cảm thấy đặc biệt rét lạnh. Chính là cậu bị cảnh tượng thiên nhiên đồ sộ thế này làm cho rung động, hoàn toàn chìm đắm trong hoa tuyết lượn bay tuyệt đẹp.

Ngồi trong sảnh đường nghe giảng bài, cậu không thể làm sao nghe vào, ánh mắt vẫn luôn nhìn phía bên ngoài.

Ngoài viện sảnh đường có để một tượng đá, giữa vùng đất trống còn trồng một gốc ngô đồng không lớn, bộ dạng cũng không tốt, có chút vướng mắc, sai lệch, các nhánh cây lúc này đều bị phủ một tầng tuyết trắng, có ít địa phương lộ ra chút tông nâu sậm, nửa che nửa đậy, như thế lại làm ra vài phần khí khái, cứ như hoa mai vào đông.

Trong y quán là không được phép trồng mai, vì chữ 'Mai' và 'Môi'* đồng âm, là điềm xấu không may.

(*) Hán việt 'Mai' và 'Môi' đều đọc là [méi]. Từ Môi ở đây là hỏng mốc.

Làm xong chuyện tình một ngày, buổi chiều trở lại xá viện, Nhạc Thần liền lưu luyến ở trong sân nghịch tuyết. Bởi vì rất cao hứng, cũng không sợ lạnh, ở trong tuyết nghịch đùa đủ loại hình dạng, trong chốc lát hình thành một con chuột nhỏ đáng yêu. Mọi người đều đứng trên hành lang xem động tác của Nhạc Thần, nhìn đến hình tượng các loại động vật khả ái, ban đầu mọi người không thể nhận ra động vật trong phim hoạt hình, nhưng người đầu tiên đoán thành công, những động vật sau, ai cũng dễ dàng đoán.

"Lại vẽ con thỏ, ta muốn con thỏ." Tiểu dã lớn tiếng ồn ào.

Nhạc Thần tươi cười trong tuyết dùng chân vẽ vẽ, động tác nhẹ nhàng, giống như đang dùng công phu, mọi người nhìn qua còn không nghiện, chỉ chốc chốc một con Bugs Bunny* đã hiện ra.

"Nhạc Thần, ngươi vẽ rất đẹp, còn cái gì khác không?." Tiểu dã cao hứng mà hoa tay múa chân.

"Còn thật nhiều!" Nhạc Thần cao hứng vẫy tay, chân trong tuyết loạn động, dáng người nhanh nhẹn.

Tuyết trên trời không ngừng hạ xuống, hình dáng động vật ban đầu cũng bị tuyết phủ một tầng mỏng, rồi cuối cùng biến mất trong sân.

"Trần Cầm, ngươi nghĩ muốn gì?" Nhạc Thần xem Trần Cầm tựa vào cây cột bên hành lang đang mỉm cười nhìn cậu, hắn nhìn như vậy dị thường im lặng cùng nhu thuận, cậu nghĩ muốn làm hắn vui vẻ, vì thế rất tự nhiên mà hỏi ra miệng.

"A? Ta?" Trần Cầm xem Nhạc Thần chăm chăm nhìn mình, liền cao hứng mà mang chút ngượng ngùng đáp, "Ta nghĩ muốn hổ!"

"Con hổ có chút khó khăn," Nhạc Thần trầm tư suy nghĩ, Trần Cầm lập tức đỏ mặt không yên xua tay, "Ta đây không cần, ngươi đi lên đi, sẽ bị đông lạnh."

“Tuy rằng khó khăn, nhưng cũng không phải không thể a! Nhìn xem!” Nhạc Thần trong sân lượn qua lượn lại, mọi người bắt đầu nhìn không ra cái gì, sau, có người bắt đầu kêu lên, “Là lưng con hổ, nơi đó có vằn!”

“Còn chân, có móng vuốt!” Một người lại bảo,

“Đó là cái gì? Nga, cái đuôi!”

“Đó là đầu, há miệng thật lớn, lỗ tai, chỉ có một cái lỗ tai, cái kia đã bị che khuất!”

…

Mọi người sợ hãi cảm thán một tiếng, lão hổ thật lớn xuất hiện trong tuyết, con hổ gào thét trong khí thế núi rừng. Ai cũng tranh nhau phải xem qua lão hổ, người chân chính gặp qua hổ cơ hồ không có, nhưng là, mọi người trời sinh đều có một loại sùng bái vương giả, lão hổ là vua rừng rậm, vẫn làm cho người ta kính sợ.

Tuyết còn đang hạ, lão hổ cũng dần dần biến mất trong tuyết.

Nhạc Thần đi vào phòng, vừa rồi còn lao đi tận hứng một trận, trên người ra không ít mồ hôi, vào trong phòng liền cởi áo khoát y sinh trên người, đem tuyết phủi sạch sẽ.

Trần Cầm đưa cho cậu một cái khăn, “Ngươi đem mồ hôi trên lưng lau sạch đi! Bằng không sẽ nhiễm phong hàn.”

Nhạc Thần tiếp nhận đem khăn lót vào lưng, đối Trần Cầm nói một tiếng cám ơn.

Trần Cầm khoát tay tỏ vẻ không sao, còn thực tán thưởng nói một câu, “Ngươi họa thật tốt lắm, tốt hơn rất nhiều người ở đây.”

“Cũng không tốt bao nhiêu, nếu có thuốc màu, có giấy bút, ta có thể họa tốt hơn nữa. Kỳ thật, ta là muốn họa long ấy chứ, nhưng mà, giống như không đẹp lắm!” Nhạc Thần mị mắt cười.

Trần Cầm mở to hai mắt, nói, “Ngươi nên đi làm họa sư, nghe nói họa sư trong cung, vì nhóm nương nương họa chân dung, có thể làm lên quan rất lớn.”

Hắn nghĩ nghĩ lại nhỏ giọng cẩn thận nói, “Bất quá, ngươi vẫn là không cần họa long trên tuyết, đem rồng giẫm trên mặt đất sẽ bị chém đầu.”

Kỳ thật Nhạc Thần chính là bận tâm họa long sẽ đối hoàng quyền bất kính nên mới thu liễm, giờ nghe Trần Cầm nói như vậy, liền cam đoan sẽ không khinh nhờn thần long.

Nhạc Thần trong quân y quán xem như là người hoạt bát hiếu động, đồng thời quan hệ với mọi người cũng không tồi. Hơn nữa, còn có quan hệ cùng Thích Tướng quân, nên mọi người cũng không dám khó xử cậu.

Ngày đó ngoạn đến tận hứng, buổi sáng hôm sau đứng dậy đầu óc liền choáng váng nghẹt mũi, nhưng cậu không quá để ý đi đến dược cục làm việc, thời điểm buổi chiều, bắt đầu ho khan phát sốt, sau liền ngã bệnh.

Hướng tổng quản trong quân y quán xin nghỉ, xin hắn vì mình mở chút dược cảm mạo, không phải bỏ tiền, ở trong dược cục ký tên rồi cầm thuốc, trước sắc dược, uống xong rồi mới trở về phòng lên giường nằm dưỡng bệnh.

Lúc đầu cho rằng bệnh rất nhanh sẽ tốt, ngày hôm sau quả thật là tốt lên nhiều lắm, cậu vốn không quá để ý, lại bắt đầu đi thương binh y quán làm việc. Trong y quán vốn là trọc khí rất nặng, không khí không tốt, vi khuẩn cũng nhiều, buổi tối từ thương binh y quán trở về, đầu trầm xuống không chỉ gấp đôi, sau, cậu càng ngày càng ho khan đến lợi hại, sắc mặt đỏ bừng, tinh thần không tốt. Bởi vì chính mình là y sinh, loại vi rút cảm mạo này, chu kỳ của nó là một tuần, thời gian không đủ, bệnh sẽ không tốt, uống thuốc nhiều nhất chỉ có thể giảm bệnh trạng, cũng không thể chữa hết, cậu cũng tin tưởng năng lực miễn dịch của chính mình, một ngày một ngày đều đặn sắc thuốc.

Mọi người nhìn cậu ho đến tê tâm liệt phế, đều khuyên cậu đến y sư nhìn một cái, cậu lại bướng bỉnh tin tưởng năng lực chính mình, tuyệt đối không phiền toái đến y sư.

Đông chí rất nhanh đã đến, các y sinh đều được nghỉ, thân thể Nhạc Thần không thoải mái, nằm trong ổ chăn không nhúc nhích. Tiểu dã đi lãnh bánh nhân thịt cùng bánh chẻo trở về, lấy một chén canh lớn uy cậu ăn bánh chẻo.(sủi cảo)

Nhạc Thần cơm nước xong xuôi, uống thuốc tiểu dã sắc, liền mơ mơ màng màng mà ngủ.

Nhạc Thần không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy mình làm một cái mộng, trong mộng là thế giới trước kia, khi còn nhỏ đạp xe bên con đê, tại bãi cỏ bờ sông thả diều, diều bay cao thật cao, cách xa đến mức chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ. Dây diều đột nhiên đứt phựt, diều bị thổi bay, cậu liền đuổi theo, chạy một chút ngã mình vào hồ nước, nước lạnh đến thấu xương, cậu đánh cái rùng mình, mẹ nhìn cậu một người ẩm ướt, liền ôm cậu đến bên hỏa lò, Nhạc Thần cảm thấy chính mình sắp bị thiêu đến cháy nóng, không ngừng la hét "Không cần, không cần nướng ta, không cần nướng ta!"

Giữa mơ hồ, cảnh trong mộng lại chuyển, cậu trong trường học, lần đó chơi bóng rổ vươn tay chặn bóng, ngã đến mức gãy tay, trong bệnh viện, mẹ vỗ về tay cậu, ấm áp như vậy, mềm mại như vậy.

…

Cuối cùng, cậu phát hiện mình giống cái khí cầu, lơ lửng trong không trung, ánh mắt thẳng tắp nhìn cảnh tượng bên dưới, thấy mẹ ngã vào lòng ba ba khóc, tỷ tỷ cũng khóc, vừa khóc vừa mắng cậu, "Thần Thần, ngươi này hỗn trướng, ra ngoài dã ngoại liền chơi trò mất tích, tốt xấu ngươi trở về a, ngươi không muốn về cũng truyền cái tin tức, ngươi hỗn trướng như vậy, chơi trò mất tích, chơi trò mất tích…"

Nhạc Thần nhìn tình cảnh bên dưới, đột nhiên, cậu kinh ngạc nhìn thời gian biểu hiện trên đồng hồ điện tử.

Con số đỏ tươi, đã là hai tháng rưỡi sau khi cậu rời thế giới này.

Nhạc Thần có chút hồ đồ, giữa mê mang, cậu muốn vọt vào lòng tỷ tỷ, nói cho nàng, cậu sẽ trở về, cậu sẽ trở về, các người không cần thương tâm, không cần thương tâm.

"Ta sẽ trở lại, ta sẽ trở lại." Nhạc Thần kêu to, giãy dụa, rốt cục từ trong mộng tỉnh lại.

Cậu mở to mắt, nhưng là, hết thảy mọi thứ như trước đều không vào được mắt cậu.

Đó là sự thật, chỉ là viễn cảnh trong mơ, chỉ là suy nghĩ bản thân tạo thành.

Nhạc Thần thực hoảng sợ, cậu phải đi về, cậu phải nhanh trở về.

---

6. Quyển 1 - Chương 6: Thích Ngân Phó Xuất

Đông chí ngày hôm đó, giờ ngọ vừa qua khỏi, Thích Ngân liền cưỡi ngựa đến quân y quán.

Đại tuyết mười mấy ngày liên tục rơi không ngừng, ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây chiếu rọi trên nền tuyết, tuyết trắng phản xạ tạo ra bạch quang chói mắt.

Đám mây trên trời bị ánh nắng in nhuộm, từ đỏ chói đến vàng nhạt, một tầng một tầng nhất nhất lay động, sắc thái mỹ lệ tuyệt vời.

Rất nhiều người bị dạng thời tiết này làm cho tâm tình phấn chấn vui vẻ.

Thích Ngân hằng năm cũng tại thời điểm này được nghỉ ngơi, ánh mắt khóe môi luôn mang theo mỉm cười chờ mong, đem theo phó tướng, ra khỏi quân doanh, hắn liền phóng ngựa chạy như điên, một đường dẫn tới quân y quán.

"Để cho Nhạc Thần ra đây." Thích Ngân xuống ngựa, đi đến vị y sinh trước mặt mà nói.

Quân y kia cũng không nhận thức Thích Ngân, chính là gã nhìn đến phục sức quan quân trên người Thích Ngân, cùng với khí thế lồng lộng không tự giác phát ra, ngôn ngữ bá đạo với khẩu khí quen dùng mệnh lệnh, gã đoán người này địa vị trong quân không thấp, thực có khả năng là vị tướng quân kia của Nhạc Thần,

liền chỉ chớp mắt chạy vào xá trong đình viện, vào phòng bọn Nhạc Thần liền kêu, "Tướng quân kia đến tìm Nhạc Thần."

Nhạc Thần đã muốn phát sốt đến hôn mê, hết thảy bên ngoài cậu đều không quan tâm, cho dù đang mê man nhưng cũng ho khan một trận tê tâm liệt phế, một trận qua đi chính là giương miệng thở hồng hộc, trên mặt đỏ lựng một mảnh.

Tiểu dã đang chiếu cố cậu, nhìn đến đến bộ dạng này sợ là không thỉnh y sư đến liền xem không được.

Nghe trong lời nói tướng quân đến tìm Nhạc Thần, Tiểu dã cũng rất căm tức nói, "Nhạc Thần ngã bệnh, không có biện pháp ra ngoài, để cho hắn trở về!"

Y sinh kia cảm thán một tiếng, nhìn Nhạc Thần bệnh đến bộ dạng này, liền chạy ra cửa truyền lời.

Thích Ngân dắt ngựa, dáng người đứng thẳng tắp, trên mặt thế nhưng lại một vẻ nhu hòa, đang ngước nhìn tuyết trên ngói, nghe được bên trong có tiếng bước chân, nhưng hiển nhiên tiếng bước chân này không phải của Nhạc Thần, vẻ mặt hắn lại trở nên nghiêm nghị.

"Nhạc Thần ngã bệnh, không thể đi ra ngoài, ngài hãy trở về." Y sinh kia khom người rất là khách khí.

"Ngã bệnh?" Thích Ngân lặp lại một lần, sắc mặt trầm xuống.

"Là ngã bệnh, đang nằm trên giường, nghe y sinh đang chiếu cố cậu ấy nói xác thực không có cách nào rời giường." Y sinh kia nghe trong lời nói Thích Ngân mang theo không hờn giận, liền khom người càng lợi hại, lời nói cũng uyển chuyển cung kính.

Thích Ngân từ cửa nhìn vào bên trong y quán, đem dây cương buộc ngựa vào cộc, đối y sinh nói, "Mang ta vào xem!"

"Này, muốn đi gặp phải có thông báo của quản sự mới được!" Y sinh thực khó xử.

"Vậy ngươi đi trước thông báo, không cần vượt qua thời gian nửa nén hương.!" Thích Ngân đứng ở cửa.

Y sinh kia đành phải đi vào thông báo, không đến một lát, quản sự quân y liền đi ra, nhìn đến Thích Ngân, khom người muốn bái, Thích Ngân nói, "Bản tướng đi vào gặp người, lập tức đi ra."

Người đã đi vào, y sinh kia thấy hắn hành tẩu như gió, đang muốn đi trước dẫn đường cũng phải khựng lại.

Vừa mới dừng chân trước cửa xá viện, Thích Ngân tai thính mắt tinh đã nghe trong gian phòng truyền đến tiếng ho khan thật lớn, trong thanh âm mang theo tiếng chấn động từ khoang bụng, cái loại này vừa nghe chỉ biết là bệnh lâu ngày.

Một gian dài ba bốn trượng, ngang hai trượng, bên trong song song là tấm ván gỗ dùng để làm giường, khả cũng mười người trụ. Nhạc Thần ở vị trí tận cùng bên trong, đang đắp một tấm chăn mỏng màu bạc trên người, chỉ lộ ra cái đầu, toàn bộ thân mình đang phập phồng lên xuống.

Thích Ngân vừa ở cửa nhìn thấy liền nhanh nhăn mày, vài bước đã đi đến phía trước.

Tiểu dã gặp qua Thích Ngân một lần, cậu ban đầu ngồi bên mép giường tấm ván gỗ, bị khí thế Thích Ngân làm cho chấn động, lập tức ngồi dậy đứng một bên, vẻ mặt buồn bực nói, "Nhạc Thần bị bệnh, ngài trở về đi!"

"Chưa uống dược sao?" Thích Ngân đứng bên giường nhìn Nhạc Thần, cứ nhìn như vậy, biểu tình trên mặt trầm trọng, nhưng cũng không thể từ mặt hắn nhìn ra tâm tình gì.

"Uống qua, vẫn không tốt, đã muốn gọi y sư đến xem, dược chúng ta khai không có tác dụng quá lớn." Tiểu dã không biết Thích Tướng quân trong lòng suy nghĩ cái gì, y tuy rằng buồn bực vị Tướng quân này không nhìn thời điểm, Nhạc Thần rõ ràng bị bệnh còn đi tìm cậu, thật không biết thương cảm người khác, tuy nghĩ vậy nhưng cũng không dám không trả lời hắn.

Thích Ngân vươn tay sờ soạng một chút khuôn mặt đỏ bừng của Nhạc Thần, thật sự rất nóng, hắn nhíu mi, phân phó nói, "Tìm y sư mau chút."

Tiểu dã căm giận chạy đi, ngoài cửa có mấy y sinh lá gan khá lớn đứng nơi đó xem náo nhiệt, bị tiểu dã hung tợn trừng mắt, mọi người liền lùi về trong phòng chính mình.

Trong các y sư tính tình tốt nhất là Lí y sư, thỉnh không đúng người còn có thể bị ăn mắng.

Lý y sư tiến vào nhìn thấy Thích Tướng quân ở đó, lấp tức cúi người làm lễ, rồi đi qua cấp Nhạc Thần bắt mạch xem bệnh.

Sau khi xem xong sắc mặt liền đen xuống, nói, "Như thế nào kéo dài đến hiện tại, lúc trước không có uống thuốc sao? Này nếu như không tốt, sợ là chuyển thành bệnh phổi, nghiêm trọng sẽ thành lao."

Thích Ngân vừa nghe, sắc mặt cũng sa sầm xuống, ánh mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi, hỏi. "Cậu ấy bệnh đã bao lâu?"

"Tuyết đầu mùa ngày đó liền bệnh, kéo dài đến bây giờ." Tiểu dã ủy khuất đáp, lại luống cuống đối Lý y sư khẩn cầu nói, "Kia lão nhân ngài mau chữa trị đi, chúng ta như vậy chỉ có thể trị chút thương thế, làm sao có thể xem bệnh nặng."

Lý y sư nhìn Thích ngân, chủ ý trong lòng không yên, cuối cùng vẫn là nói, "Tướng quân, nơi này không khí không tốt, tới gần thương binh quán, trọc khí nặng, càng dễ sinh bệnh, nói sau, nếu Nhạc y sinh thực chuyển thành bệnh lao, cũng không thể trụ ở trong phòng này hại những người khác, người xem có thể xin chuyển cậu ấy ra ngoài hay không."

Nghe được một chữ 'Bệnh lao', tiểu dã liền có chút tức giận, cũng không ngoảnh nhìn Lý y sư là thủ trưởng hay gì đó, lập tức nói, "Nào có chuyện nói bệnh lao chính là bệnh lao, mọi người trong phòng này không phải đều khỏe sao?"

Sắc mặt Thích Ngân trầm xuống vài phần, lo lắng một chút, "Ta đem cậu ấy mang ra ngoài, sẽ đi xin."

Lý y sư nghe hắn nói vậy, lập tức bồi thêm một câu, "Khánh Thái y trong quân, ở phương diện này là một diệu thủ, ngài nếu có thể thỉnh hắn đến trị, chúng ta cũng không dám ở trước mặt hắn bêu xấu, Nhạc y sinh sẽ nhanh khỏi bệnh."

Mặc dù tiểu dã nghe trong lời Lý y sư rất có đạo lý, nhưng cũng muốn phun cho hắn một ngụm nước bọt, hắn nói vậy không phải nhận định Nhạc Thần sẽ chuyển thành bệnh lao, không muốn chữa trị sao?

Phó tướng Minh Nghĩa sau khi mang ngựa đến, vừa tới trước cửa, gã chỉ nhìn thấy tướng quân gia nhà gã dùng chăn bọc người nào đó từ trong y quán đi ra.

Nhìn đến gã, Thích Ngân nói, "Lập tức trở về."

Thích Ngân lên ngựa, để cho Nhạc Thần ngồi phía trước tựa vào ngực hắn, phóng ngựa trở về.

Tiểu dã từ bên trong chạy ra, vừa chạy vừa hô, "Ta cũng muốn đi theo."

Chính là, không ai thèm để ý.

Chuyện tình Nhạc Thần bị Thích Tướng quân mang đi, mọi người trong quân y quán thêm mắm thêm muối pha này pha nọ làm đề tài nói chuyện mỗi ngày.

Nhạc Thần bị Thích Ngân mang về, hắn thấy cậu sốt cao, ho khan đến lợi hại, một chút cũng không dám trì hoãn, lập tức đi cầu Đại tướng quân Ngu Gia Tường. Ngu Gia Tường đối thuộc hạ luôn luôn hậu đãi, mặc dù đối Thích Ngân đầu gỗ này cũng có lúc quan tâm người khác cảm thấy tò mò, nhưng vẫn hào phóng đem Thái y cho mượn.

Căn cứ như lời Thái y nói, bệnh của Nhạc Thần xác thực đã trở nên hung hiểm, thiếu chút nữa chuyển thành bệnh phổi, như vậy không thể trị tốt, cũng may tiểu tử tuổi còn trẻ, thân mình không sao, cho nên có thể rất nhanh sẽ chữa khỏi.

Trong phòng Tướng quân căn bản không thể trụ người bệnh, nếu như bị lây bệnh thì chính là một đại sai lầm. Nhưng mà, Thích Ngân nhìn Nhạc Thần sau khi bị bệnh đặc biệt yếu ớt, gốc rễ tinh tế mẫn cảm trong lòng kia như dây đàn nhẹ nhàng rung động, thật sự không muốn cho cậu rời khỏi phòng mình.

Nhạc Thần uống dược Thái y cho, đêm đó, cũng chưa có thanh tỉnh, thân thể mặc dù nóng, nhưng lại lạnh đến không ngừng run lên.

Thích Ngân đứng một bên nhìn, tâm liền khó chịu. Thoát y phục, chỉ mặc một chiếc quần cộc cùng Nhạc Thần ngủ trong ổ chăn, độ ấm thân thể hắn so với thường nhân cao hơn, gắt gao đem Nhạc Thần ôm vào lòng, cuối cùng cậu nóng đến mồ hôi cũng ứa ra, không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi trói buộc của hắn. Thích Ngân cũng nhẫn tâm không thả lỏng, đến sáng sớm ngày hôm sau, nhìn trời bên ngoài đã có một tia nắng sáng, hắn liền rời giường luyện võ, phát hiện cơn sốt của Nhạc Thần đã muốn lui, nhưng người ngủ lại không được an giấc, khi thì nhíu mày, khi thì giãn mặt, còn thì thào nói lời vô nghĩa.

Buổi sáng Thích Ngân đi thăm dò thao luyện, cùng vài vị cấp dưới phân phó sự tình, lúc trở lại phòng, Nhạc Thần còn chưa tỉnh, chỉ ở trong mộng lầm bầm gì đó, cũng không còn ho khan như trước.

"Ta muốn trở về, ta muốn trở về." Nhạc Thần từ trong mộng tỉnh lại, ngồi dậy, miệng không ngừng nói một câu đó, nước mắt như mưa xuân, nhẹ nhàng tuông xuống. Đôi ngươi lại trống rỗng, thế giới bên ngoài hết thảy đều bị cậu vứt bỏ bên ngoài.

Thích Ngân bị Nhạc Thần đột nhiên khóc nức nở biến thành không biết ra làm sao, hơn nữa ngày mới phản ứng lại, ngồi vào đầu giường vỗ lưng Nhạc Thần, an ủi nói, "Ngươi đừng khóc, đừng khóc."

Nhạc Thần chỗ nào nghe vào, chỉ cảm thấy có một thân thể ấm áp, lập tức nhào vào lòng hắn, giống như lúc trước ở trong lòng mẹ, tỷ tỷ, khóc lóc nói, "Ta muốn trở về, ta không cần ở nơi này, ta muốn trở về, ta muốn trở về…"

Nói một hồi lại bắt đầu ho khan, sặc khí run rẩy một trận.

Thích Ngân vẫn nghĩ đến Nhạc Thần là quý công tử từ kinh thành chạy đến đây, ngày nào chịu đủ đau khổ sẽ trở về, hắn lúc này nghe Nhạc Thần nói như vậy, trong lòng có chút không tha, nhưng là cũng không khó quá, vỗ vỗ sau lưng giúp Nhạc Thần thuận khí, miệng nói, "Ngươi trở về đi! Ta có thể phái người bảo hộ ngươi trở về."

"Thật sự? Ngươi có thể đưa ta trở về?" Nhạc Thần mở to đôi mắt khóc hồng, nước mắt đọng trên mặt, nhìn trông rất lạ.

"Ân, có thể." Thích Ngân kiên định nói.

"Ngươi dẫn ta ra khỏi thành đi, ngươi trước mang ta ra khỏi thành, ta muốn đi ra ngoài." Nhạc Thần đem hy vọng ký thác vào người trước mặt, lập tức rèn sắt khi còn nóng. "Ngươi hiện tại liền mang ta đi ra ngoài."

7. Quyển 1 - Chương 7: Đường Trở Về Nhà

Trong mắt Nhạc Thần ánh lên tia tha thiết, vẻ mặt mang theo điên cuồng chờ mong cùng chấp nhất. Tuy rằng thân thể bệnh trạng bủn rủn vô lực, tinh thần còn mang theo hoảng hốt, bất quá, đối với hi vọng nóng bỏng được ra khỏi thành trở về nhà lại khiến cho thần kinh cậu phấn khởi dị thường.

Thích Ngân thấy Nhạc Thần như vậy, cũng không hiểu được vì sao Nhạc Thần lại vội vàng hy vọng ra khỏi thành như thế. Cho dù ra khỏi thành, lại không chuẩn bị chút gì, như thế nào có thể một hai tháng đi đường trở lại kinh thành?

Mà vô luận hắn đối với Nhạc Thần nói cái gì, Nhạc Thần chỉ có một câu kia, "Ngươi dẫn ta ra khỏi thành đi, ra khỏi thành sẽ biết."

Công đạo cho phó tướng một phen, trong ánh mắt lo lắng của gã, Thích Ngân cấp Nhạc Thần một kiện áo choàng dày, đem cậu phóng lên ngựa, chính mình cũng phiên thân lên theo, một tay đem Nhạc Thần bệnh đến mơ hồ ôm chặt vào ngực, một tiếng a khiếu, tuấn mã phi nhanh mà ra.

Nhạc Thần thành là trọng trấn quân sự Thiên triều tây bắc, nối tiếp Thiên triều cùng các quốc gia quan ải tây bắc. Khi thời kì quân sự khẩn trương, trong thành cơ hồ đều là trú binh, đến lúc đổi lại thời kì hòa bình sẽ phát triển trở thành đô thị kinh tế phồn vinh.

Những năm gần đây Tây Di từ từ thống nhất, cùng Thiên triều không ngừng giao chiến, một lòng muốn chiếm Nhạc Thần thành.

Nhạc Thần thành ngàn dặm là vùng đồng bằng, dễ công khó thủ, ngồi nơi này trọng trấn quân sự đúng là địa vị không gì sánh bằng.

Tây Di đối Nhạc Thần thành quấy rối không ngừng, trọng binh tấn công cũng có, chính là chưa từng đắc thủ. Thiên triều mấy lần chủ động phóng quân xâm nhập Tây Di, nhiều lần thắng lợi, nhưng không đối đầu đến tổn thất lớn, chỉ là làm cho không gượng dậy nổi. Vì thế, chiến tranh vẫn như cũ không ôn không hỏa tiếp tục, đánh giằng co như vậy sợ là phải có một bên ngã xuống, bên kia mới có thể giành thắng lợi.

Thiên triều Ngu Gia vương lão Hoàng đế mấy năm qua thân thể có chút bệnh nhẹ, bên dưới lại có sáu nhi tử, hữu lực tranh chấp ngôi vị cũng có ba người, Tây Di hai năm gần đây thường xuyên xâm phạm, liền cùng có liên quan.

Theo lời Nhạc Thần Thích Ngân đoán trước ra khỏi thành là Khánh Huy môn, một đường cưỡi ngựa chạy vội đến cửa thành, xuất ra lệnh bài, nói muốn ra khỏi thành.

Thủ vệ trấn cổng gặp tướng quân, hành lễ rồi kiểm tra lệnh bài của Thích Ngân, vừa cẩn thận quan sát người Thích Ngân ôm trước ngực. Nhạc Thần đã được tẩy rửa sạch sẽ, gương mặt trắng nõn tinh tế mang theo vẻ bệnh trạng hôn trầm tiều tụy, bất quá, chỉ cần liếc mắt một cái, chỉ biết là thiếu niên mỹ mạo.

Thủ vệ trấn cổng không đoán được Thích tướng quân muốn dẫn thiếu niên ra khỏi thành, dựa theo quy định cho vị này khai tên khai họ, sau mới cho đi.

Ra khỏi cổng thành, gió bên ngoài có chút lớn. Nhạc Thần ban đầu mê man cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều, còn ngẩng đầu nhìn cảnh vật chung quanh.

Tuấn mã chạy vội, chỉ thấy người ở sau Nhạc Thần thành ngày càng xa, dần dần thu nhỏ lại. Thái dương giấu mình vào tầng mây, trên đám mây nhiễm một màu cam hồng rực rỡ, cỏ cây trên đại địa cũng sớm khô cằn, lúc này bị tuyết bao trùm, chỉ tại vài chỗ lộ ra chút nâu sậm.

Nhạc Thần nhớ tới một bài thi ca, nhẹ giọng xướng lên:

Lạc tuyết nhộn nhịp, đối với ta dốc bầu tâm sự

Tuyết kéo dài, guốc gỗ nhẹ khua

Dấu ấn hiện rõ, tràn ra khắp phía

Đường đi này, người không tìm đến

Chùa xưa nơi nào, tiếng chuông đồng vang lên

Chẳng bao lâu sau, tiếng chuông lại khởi

Dấu chân nơi ta, cuối cùng cũng tiêu tán

Tuyết hạ bao phủ, lan ra đất trời

Ngâm khúc xong rồi, cậu nhìn tuyết đọng dần tan trên nền đất, vẻ mặt sững sờ.

"Dấu chân nơi ta, cuối cùng cũng tiêu tán; Dấu chân nơi ta, cuối cùng cũng tiêu tán…"

Cậu lại đem tầm mắt chuyển đến gương mặt cương nghị của Thích Ngân, nhìn nhưng không nói lời nào.

Thích Ngân nghe Nhạc Thần khẽ ngâm, hắn nghe vào cảm thấy câu thơ mang theo ý nghĩa, nhưng từ trong miệng Nhạc Thần đi ra, lại là một loại bi thương vô cùng cô tịch không nói nên lời. Căn nguyên gốc rễ trong lòng hắn lại run rẩy đứng lên, hắn muốn nói vài thứ để đuổi đi hậm hực trong lòng mình, muốn đuổi đi tinh thần sa sút đột nhiên xuất hiện của Nhạc Thần, nhưng hắn lại không biết phải nói gì.

Nhạc Thần thành phía sau bọn họ càng ngày càng nhỏ, trở thành một điểm bé tí xa xa, nhìn thê lương cùng tịch mịch.

Vài cái núi nhỏ xuất hiện trong tầm mắt, Nhạc Thần nhìn triền núi kia, ánh mắt nguyên lai còn yên lặng lại hiện ra một điểm ánh sáng chờ đợi điên cuồng.

Phía trên sườn núi gần Nhạc Thần thành có một trạm gác phong hỏa đài, chắn phía trước gồm sáu tòa, dùng để quan sát tình hình quân địch cùng tình cảnh trên đường.

Đi đến sườn núi nhỏ thứ nhất, Nhạc Thần lập tức muốn dừng ngựa.

Thích Ngân đành phải dừng lại. Thấy Nhạc Thần định đi xuống, hắn đã nhảy xuống trước bán ôm Nhạc Thần hạ mã.

Nhạc Thần nhìn kia một mảnh đường dốc trơn tuột, lúc này trên đó đã đọng một tầng tuyết, nguyên lai đất cát nâu vàng giờ đây lại biến thành tuyết trắng.

Tâm tình Nhạc Thần kích động hẳn lên, cậu chính là từ nơi đó lăn xuống, lăn xuống dưới này bị binh lính bắt được, có lẽ, nếu lại từ nơi đây trở về, lăn một vòng là có thể trở lại thế giới cũ. Thần kinh trong người cậu khẩn trương, cậu nghĩ như vậy có thể trở về, nhưng là trong lòng lại không nắm chắc.

Cậu lôi kéo tay Thích Ngân, trong mắt tràn đầy khẩn trương cùng chờ mong, nói năng lộn xộn, "Ta chính là từ trên đó lăn xuống đây, ta nhớ rõ chính là địa phương này, ta muốn vào trong đó, ta muốn trở về, ta muốn trở về, từ nơi này là có thể trở về, nhất định có thể."

Nhạc Thần lung tung nói làm cho Thích Ngân nhíu mày, hắn trước kia nghe Nhạc Thần nói từ sườn núi lăn xuống liền đến đây, hắn còn thấy kỳ quái, lời nói Nhạc Thần lúc này càng làm hắn kỳ quái hơn, cho rằng Nhạc Thần đang có bệnh nên tinh thần không tốt, suy nghĩ muốn về nhà hoặc nghĩ đến thời điểm về nhà, thành ra bệnh liền tái phát.

"Ngươi muốn tới nơi này?" Thích Ngân bắt lấy bước chân Nhạc Thần đang muốn chạy, hỏi.

"Không cần giữ ta, ta muốn đi lên." Nhạc Thần muốn bỏ tay Thích Ngân ra.

Thích Ngân xác định cùng Nhạc Thần nói không thông, đành phải tùy cậu, buông tay cậu ra, nhìn Nhạc Thần hướng sườn dốc chạy tới.

Nhạc Thần chạy hai bước, bởi vì thân thể bủn rủn, tinh thần không rõ, đi đứng không xong ngã vật trên mặt đất.

Thích Ngân buông dây cương, chạy đến đem Nhạc Thần ôm lấy, cậu hé môi hô to, trên tóc trên mặt trên ngực đều dính tuyết.

Nhạc Thần đẩy Thích Ngân ra, chậm rãi hướng sườn dốc đi đến, nghĩ muốn leo lên, nhưng nơi này mùa thu còn có một tầng cỏ mỏng, lúc này mùa đông tuyết đọng, độ trơn trượt rất cao, leo lên hai bước lại liền trượt xuống.

"Ngươi chính là muốn tới nơi này? Ngươi lên sườn núi làm gì, trên đó có trạm canh gác." Thích Ngân đi qua đem Nhạc Thần trượt chân ngã trên đất ôm dậy, thực lo lắng nói, lời nói hắn cứng nhắc không chút phập phồng, mặc dù quan tâm nhưng cũng có trách cứ, Nhạc Thần mới mặc kệ, lôi kéo hắn liền hỏi, "Trên đó có trạm canh gác?"

Đúng vậy, lần trước cậu từ trên ngã xuống đã bị người bắt được, nhất định là có người thấy cậu.

"Có phải có thể dùng biện pháp khác đi lên đúng không? Ngươi dẫn ta lên đi." Ánh mắt Nhạc Thần hoe đỏ, hai tay cầm lấy cánh tay Thích Ngân không buông, bình thường khí lực Nhạc Thần rất nhỏ, lúc này lại đem cánh tay Thích Ngân đều niết đau.

Thích Ngân cái gì cũng không nói, lập tức đem Nhạc Thần cõng lên lưng, hắn vỗ vỗ con ngựa một chút, hướng hảo mã dặn dò vài câu, rồi chính mình cõng Nhạc Thần cất bước rời đi.

Thích Ngân cõng Nhạc Thần trên lưng hướng triền núi bên kia đi đến, sau đó nhìn thấy phía sườn núi trên tảng đá lõm vào tạo thành một cái thang, tuy có thang nhưng địa hình vẫn rất dốc, lên phía trên một chút thì đến thang cũng không có, chỉ còn hai sợi dây thừng, Thích Ngân một tay ôm thân thể Nhạc Thần, một tay với lên dây thừng, dọc theo sườn núi đi lên.

Thích Ngân đến trạm gác hỏi thăm một phen, binh lính bên trong hướng hắn hành lễ, hắn dặn dò hai câu, dẫn Nhạc Thần đi đến sườn dốc vừa rồi cậu muốn đến.

Nhạc Thần từ trên lưng Thích Ngân leo xuống, vừa đi đã ngã, lại đứng lên chạy đến phía trước sườn dốc, sườn dốc này rất cao, cậu nhìn do dự một chút, nghĩ nghĩ có lẽ từ nơi này nhảy xuống đi. Thích Ngân thấy bộ dạng điên cuồng của cậu, tiến lên một tay kéo Nhạc Thần ngã xuống đất, giận dữ hét, "Ngươi đây là làm cái gì, muốn tìm chết sao?"

Nhạc Thần sững sờ chớp mắt vài cái, đẩy tay Thích Ngân ra, mở to đôi mắt nhìn Thích Ngân, nắm lấy hai tay hắn nói, "Đại ca, ta từ nơi này nhảy xuống là có thể đi trở về, ta cảm kích cùng trân trọng ân cứu mạng của ngươi, mấy ngày nay cảm ơn ngươi chiếu cố ta."

Nhạc Thần nói xong liền đẩy mạnh Thích Ngân ra, sau đó quăng mình nhảy xuống.

Ở chiến trường giết địch vô số, Thích Ngân nhìn quen sinh tử trong nháy mắt này tâm cư nhiên lại co rút một trận, trong đôi ngươi là hoảng sợ cùng kích động, "Nhạc Thần..." Hắn rống lên một tiếng, lập tức nhảy xuống theo, một đường dốc lăn xuống, hắn dùng sức rốt cục cũng đem quần áo Nhạc Thần bắt lấy, một tay đem Nhạc Thần ôm vào trong lòng, đem đầu Nhạc Thần hãm vào vai mình, lấy tay bao bọc bảo vệ cậu, đường càng lăn càng nhanh, cuối cùng hai người lăn đến một đoạn thì ngừng lại.

Nhạc Thần ghé vào trên người Thích Ngân, trong ánh mắt là hoàn toàn không thể tin.

Thích Ngân tức giận đến nâng tay muốn đánh Nhạc Thần, nhưng nhìn đến ánh mắt mờ mịt cùng bất lực của cậu, bàn tay kia liền đánh không nổi nữa, chỉ có thế quát, "Ngươi muốn chết sao?"

Nhạc Thần ngồi xuống lăng lăng nhìn sườn dốc không nói, Thích Ngân đành phải vuốt vuốt cánh tay cùng đùi cậu xem có bị thương hay không. Nhạc Thần vẫn giống như đầu gỗ không hề phản ứng, chỉ là ngốc ngốc nhìn triền núi, nước mắt bắt đầu trào ra ngoài, miệng thì thào tự nói, "Vì sao không thể trở về, vì sao không thể trở về."

Thích Ngân căn bản không thể lý giải hành vi điên cuồng này của Nhạc Thần, nhìn đến trên người cậu không bị thương, lại sờ đến trên trán và hai má cậu, gương mặt bị tuyết đông lạnh lẽo, hắn liền dùng ống tay áo phủi sạch bông tuyết trên mặt cậu, lại dùng tay hung hăng chà xát.

Hắn chà xát như vậy làm cho Nhạc Thần sực tỉnh, trong mắt phát ra loại khát vọng điên cuồng, cậu hướng Thích Ngân nói, "Đại ca, vừa rồi có lẽ ngươi ngăn cản ta mới không trở về được, ngươi lại mang ta lên một lần, lần này ta có thể trở về."

Thích Ngân tức giận đến môi run run, vài lần thật muốn cho cậu mấy quyền, nhưng cuối cùng đều nhịn xuống.

"Ngươi dẫn ta đi lên đi, cầu ngươi, ngươi đẫn ta lên đi!" Nhạc Thần lôi kéo Thích Ngân một lần lại một lần cầu xin, cậu cũng nghĩ vừa rồi mình có thể tự leo lên, nhưng là nếu không có Thích Ngân thủ vệ trên kia chắc chắn sẽ giết cậu.

Nhạc Thần đau khổ cầu xin, Thích Ngân không còn cách nào, chỉ phải cõng cậu trên lưng, quay trở lại sườn núi kia.

"Vì sao ngươi nói ngươi từ triền núi kia lăn xuống thì có thể về nhà?" Thích Ngân hỏi.

"Ngươi vẫn không tin ta, ta nói rồi, ta không phải người loan kinh, ta từ thế giới kia đến đây, chính là từ đường dốc đó lăn xuống, ta nghĩ, nếu lại từ đây lăn trở lại là có thể đi trở về. Ngươi vì sao vẫn không tin?"

8. Quyển 1 - Chương 8: Tìm Chết

Nghe trong lời nói Nhạc Thần mang theo phẫn nộ cùng bi thương, Thích Ngân đương nhiên vẫn như cũ không thể lý giải, chỉ có thể nghĩ cậu đang nói mê sảng, nhưng cũng không muốn lại kích thích cậu, liền theo lời cậu nói, "Ngươi từ phía trên lăn xuống vẫn không thể về nhà, ngươi phải làm sao bây giờ?"

Trong suy nghĩ Thích Ngân, vô luận Nhạc Thần cố gắng thế nào, đều không có khả năng quay về, cho nên hỏi trước hậu quả.

Thích Ngân vừa hỏi làm cho Nhạc Thần có chút khó khăn, cậu không nghĩ tới tình huống không thể quay về, làm sao không quay về được, nếu đã đến, vậy nhất định có thể trở về.

Nhạc Thần ghé vào lưng Thích Ngân, trầm mặc.

Thái dương hé mở nơi tầng mây, ánh mặt trời nơi sườn núi tuyết trắng phản chiếu, nhìn vào chói mắt dị thường.

Cậu bán mị mắt, sắc mặt bởi vì sinh bệnh trở nên ửng hồng, khẩu khí hô to, kiên định nói, "Không có khả năng, ta nhất định có thể trở về."

Thích Ngân cho rằng cậu lại ăn nói điên khùng, nghĩ để cậu té xuống lần nữa, lần này mặc kệ cậu ccố chấp thế nào, xem xem trở về làm sao? Nếu như không thể, cậu sẽ đối mặt với hiện thực, sẽ không nổi điên nữa.

Thích Ngân hướng trạm canh gác lúc trước đi qua, lần này trên mặt binh lính đều mang theo kinh ngạc, muốn hỏi gì đó, lại nhìn sắc mặt Thích Ngân nghiêm túc, cuối cùng muốn nói lại thôi. Người trên lưng cũng là người ban nãy nên bọn lính không dám tỏ vẻ gì, để cho hai người đến bên kia lưng núi.

Thích Ngân đến trước sườn dốc buông Nhạc Thần xuống, nhìn cậu dị thường túc mục* mà thật sự nói, "Ngươi từ nơi này đi xuống, nếu không thể quay về, chúng ta trở về thành đi."

(*) Nghiêm túc trang trọng.

Nhạc Thần liếc nhìn Thích Ngân một cái, không có trả lời gì, chỉ thở một hơi, tiến lên hung hăng ôm lấy Thích Ngân.

Bị Nhạc Thần chủ động như thế, Thích Ngân sửng sốt, đã quên phản ứng ra sao, chờ hắn phục hồi tinh thần, thời điểm muốn ôm lại cậu, Nhạc Thần đã thối lui, vẻ mặt quyết tuyệt.

Thích Ngân nhìn bộ dạng cậu kiên quyết như thế, nhất thời trong lòng cảm tình phức tạp. Hắn dùng đầu làm tiền đặt cược, Nhạc Thần không có khả năng trở về, nhưng hắn vẫn chút không tin và sợ hãi, hắn đi lên phía trước đem áo choàng bọc chặt cậu, lại dặn dò nói, "Phải chú ý bảo hộ đầu, không cần để bị thương."

Nhạc Thần gật gật đầu, trong khoảng thời gian ngắn cảm tình phức tạp dâng lên, cậu lại nhìn Thích Ngân một chút, lúc này mới đến bên biên triền dốc ngồi xuống, sau đó nằm thẳng người.

Tầm nhìn như vậy, thấy Thích Ngân có vẻ đặt biệt cao lớn, trong mắt Nhạc Thần lộ ra tia không tha, sau đó nhắm mắt lại, chân dùng sức đẩy một cái, thân thể bắt đầu lăn xuống. (="=)

Triền dốc một tầng tuyết đọng, dần dần dính đầy người, thân thể phi thường lạnh, nhưng là, đã muốn bất chấp cái lạnh này. Trong tai một trận nổ vang, ý nghĩ bắt đầu mê muội, gắt gao ôm lấy đầu, quá trình lăn xuống dị thường lâu nhưng lại giống như chỉ có một cái chớp mắt.

Nhạc Thần lẳng lặng nằm trên nền tuyết, ánh mắt thẳng tắp nhìn lên thiên không. Thái dương từ đám mây chiếu rọi dương quang chói mắt, nhưng ánh mặt trời kia rất lạnh, tâm cậu cũng rất lạnh.

Khắp nơi một mảnh tĩnh lặng, thế giới chung quanh cũng giống nhau tĩnh lặng, Nhạc Thần cảm thấy trừ bỏ tiếng tim mình đập, cậu cái gì cũng không cảm nhận được, mà cũng không muốn cảm nhận.

Thích Ngân đứng trên triền núi nhìn xuống, nhìn thấy Nhạc Thần ở sườn dốc lăn càng lúc càng nhanh, cho dù tuyết quang có chói, hắn cũng không nháy mắt một lần, vẫn luôn bình tĩnh nhìn chằm chằm người kia. Hắn sợ chỉ nháy mắt một chút người kia sẽ biến mất không thấy.

Nhìn Nhạc Thần lăn xuống sườn dốc, đến vùng đất bằng mới dừng lại, người cũng không biến mất, tâm hắn cũng kiên định hơn nhiều. Sau một lúc lâu, nhìn đến Nhạc Thần vẫn nằm trên đất không nhúc nhích, hắn thấy tâm một trận hoảng hốt.

Thích Ngân từ sườn dốc trượt xuống, một đường dụng kiếm hòng làm chậm tốc độ, hơn nữa khinh công hắn trác tuyệt, đường này mấy chục trượng cũng không làm khó hắn.

Thời điểm Thích Ngân đến bên người Nhạc Thần, nhìn cậu ngưỡng mặt trông vào thiên không, trong mắt không hề có thần thái, sắc mặt bi thương, thậm chí mang theo tuyệt vọng.

Trong lòng Thích Ngân lập tức nổi lên u buồn đau thương, loại cảm giác này tựa như bị địch vây quanh mà chỉ có thể vùng vẫy không thoát ra được.

Thích Ngân đứng đó, không biết nên làm gì để an ủi người này, đành phải đứng, qua thật lâu, thấy Nhạc Thần vẫn không phản ứng, hắn liền nói, "Chúng ta trở về thành, trời chiều rồi."

Cánh tay và đầu gối đều trầy da, thân thể trong quá trình lăn xuống bị động đến phát đau, trên người dính tuyết, có chút đã muốn hòa tan, nước tuyết thẩm thấu vào y phục làm cho người ta dị thường rét lạnh.

Nhạc Thần cảm thấy đau nhức này nọ cũng không bằng vết thương trong lòng, cậu chẳng lẽ thực sự không trở về được sao? Cậu không nghĩ phải ở lại nơi này, cậu muốn trở về, muốn trở về.

Nhạc Thần dần dần không duy trì được cỗ bi thương tuyệt vọng, bắt đầu nức nở lên, nước mắt chảy ra mơ hồ cả tầm mắt.

Ánh nhìn giống như trông thấy được mẹ, mẹ vẫy tay với cậu, cậu vươn tay nhưng lại không thể chạm đến vòng tay ấm áp, cũng vô pháp chạm đến người nàng.

"Ta muốn trở về, ta muốn trở về..." Nhạc Thần không thể ức chế khổ sở trong lòng, miệng không ngừng nhắc tới câu này.

Thích Ngân nắm tay Nhạc Thần, kéo cậu vào lòng, rồi huýt một tiếng sáo, ngựa của hắn liền chạy tới.

Sau vài ngày, bệnh phong hàn của Nhạc Thần dần dần tốt lắm, nhưng tinh thần lại ngày càng kém, cả người vây trong trạng thái hoảng hốt, vẻ mặt mộc lăng, trong mắt vô thần, thường thường một người thì thào tự nói, còn có đột nhiên bi thương mà rơi lệ.

Thích Ngân nhìn cậu như vậy, trong lòng khó chịu, nhưng lại không còn cách nào.

Thích Ngân không phải người thiện lời nói, chỉ có thể giúp Nhạc Thần chữa thương, mong cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi. Bất quá, hắn không đem Nhạc Thần đuổi về quân y quán, vẫn để cho cậu ngụ ở phòng mình, còn bản thân thì đến phòng phó tướng trụ.

Ngày hôm đó, bầu trời hạ một trận tuyết lớn, Nhạc Thần nhìn bông tuyết đột nhiên tinh thần tỉnh táo, chạy ra nhìn trời đến ngẩn người.

Rất nhanh, trên người cậu liền bị phủ một tầng trắng xóa, nhưng cậu không chút mệt mỏi nhìn bông tuyết phiêu lượn đầy trời.

"Các ngươi từ nơi nào đến, lại từ nơi nào đi?

Các ngươi đến từ bầu trời, lại như thế nào trở lại bầu trời?

Tuyết rơi xuống mặt đất, tuyết biến thành nước, nước còn có thể hóa thành mây, nhưng ta có thể biến thành cái gì? Ta cái gì cũng không biến được, ta chỉ có thể ở trong này..."

Nhạc Thần thì thào nói xong, lại thương tâm mà khóc.

Thích Ngân đi quân phủ nghị sự, phó tướng Minh Nghĩ chờ bên ngoài, trong viện Thích Ngân chỉ còn mấy người thủ vệ, mọi người đều biết Nhạc Thần là người điên, nhìn cậu đứng trong sân bất động, tuy rằng muốn khuyên nhủ cậu trở về phòng, nhưng mọi người đùn đẩy cho nhau, cuối cùng không có một người tiến lên can ngăn, tùy cho Nhạc thần bị tuyết phủ một thân đầy tuyết.

Thích Ngân trở lại sân mình, nhìn đến Nhạc Thần đã muốn đông cứng đến không động đậy được, cả người hô hấp mỏng manh bộ dạng sắp chết.

Thích Ngân tức giận đến lớn tiếng la mắng thủ vệ, để cho quân pháp xử trí bọn họ, còn bản thân đem Nhạc Thần ôm vào phòng, quần áo trên người cậu tất cả đều thoát sạch rồi dùng chăn bọc lại, cho người chuẩn bị nước ấm, đi thỉnh Thái y đến cứu trị.

Đối với phương pháp Nhạc Thần muốn chết, Thích Ngân căn bản không thể lý giải, thầm nghĩ đem tên tai họa này đánh cho đầu óc thông lại mới thôi, nhưng nhìn đến người nằm trên giường hơi thở mong manh, cả người như khối tượng chạm ngọc yếu ớt, hỏi hắn làm sao có thể ra tay thương tổn, nâng niu trong lòng thương tiếc còn không kịp.

Nhạc Thần vài lần bộ dạng thực sự như tắt thở, Thái y phải ra toàn lực, Thích Ngân đến chỗ đại tướng quân quỳ cầu thuốc cứu mạng, thế này mới đem mạng nhỏ Nhạc Thần kéo trở về.

Thời điểm Nhạc Thần có thể nói chuyện, có thể đi đường, vẻ mặt Thích Ngân phẫn hận đem kiếm của mình ném xuống chân cậu, quát lớn nói, "Ngươi nếu chết, hãy dùng biện pháp có cốt khí một chút, học cô nương đau ốm cái gì, sử dụng kiếm kết thúc đi!"

Nhạc Thần ngồi trên giường, vẻ mặt khiếp sợ.

9. Quyển 1 - Chương 9: Hồi Tâm

"Ngươi, ngươi để ta sử dụng kiếm... kết thúc?" Đột nhiên trong lòng Nhạc Thần một trận hoang mang, thậm chí những tuyệt vọng bi thương ban đầu chốc lát đều bị gạt ra khỏi đại não, cậu bỗng nhiên cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ còn lại mờ mịt.

Cậu chẳng lẽ thật sự muốn chết sao?

Thích Ngân không cho cậu câu trả lời, nhưng ánh mắt lãnh khốc và vẻ mặt đạm mạc là đáp án chính xác nhất.

Nhạc Thần đem ánh mắt đặt trên thanh kiếm dưới chân.

Mặt chuôi kiếm có đường hoa văn phong cách cổ xưa, thanh kiếm nhìn rất nặng, màu sắc đen như mực, kiếm phong phiếm ẩn ánh sáng thanh lãnh, vừa thấy khiến cho người ta cảm giác âm hàn.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Thần nhìn thấy hình dạng trường kiếm tùy thân của Thích Ngân ngoài vỏ, trên thân kiếm tỏa ra sát khí, thân kiếm màu đen giống như hàn quang âm trầm muốn đoạt hồn phách con người.

Nhạc Thần nhìn kiếm kia, rụt cổ một chút.

Cậu cắn môi ngồi trên giường trong chốc lát, lại nhảy xuống đem bội kiếm nhặt lên.

Giống như lần đầu tiên cầm súng, trong lòng mang theo khẩn trương hưng phấn cùng sợ hãi, tay Nhạc Thần có chút run, hai tay nắm trên chuôi kiếm đem kiếm cầm lên.

Trường kiếm này của Thích Ngân kêu 'Mặc hắc', phong cách cổ xưa, kiếm do sư phụ hắn Nhâm Tướng quân lưu cho, ban đầu là cổ kiếm được khai quật, sau này khai nhận thử huyết, từ đó liền nhiễm máu vài thập niên, sát khí âm hàn không phải người bình thường có thể khống chế. Bởi vì truyền đến đại tướng lãnh, kiếm này đã thành danh kiếm thiên hạ, nói người có thể khống chế thanh kiếm là người có thể lên làm tướng quân.

Nhạc Thần bệnh lâu mới khỏi, thân thể gầy một vòng lớn, tinh thần cũng không tốt, khí lực yếu đến đáng thương, phải mất hết sức mới nâng thanh kiếm lên được, cậu ngẩng đầu nhìn Thích Ngân, Thích Ngân lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt đều là hờ hững.

Nhạc Thần bị ánh mắt như vậy của Thích Ngân làm cho cả kinh, thân thể không tự chủ run run một chút, kiếm trong tay cũng rơi xuống đất.

Thời điểm có người quan tâm có người trân trọng, ngươi chung quy không khỏi trở nên mềm yếu, cảm thấy phía sau luôn có chỗ dựa vào, không cần cố gắng trong bất cứ mối quan hệ nào.

Trong nhà Nhạc Thần hai chị em, chị gái so với cậu lớn hơn năm tuổi, thời điểm cậu học đại học, chị gái đã phải đi làm. Chị gái cậu là một người phi thương vĩ đại, hơn nữa còn là người mạnh mẽ, từ nhỏ đến lớn cũng rất tốt, trong gia đình như vậy, đứa nhỏ thứ hai không khỏi có chút áp lực, khắp nơi bị người so sánh cùng chị gái. Nhưng là, trong nhà Nhạc Thần vừa lúc trái ngược, Nhạc Thần từ nhỏ bộ dáng đáng yêu, thành tích học tập mặc dù không tốt nhất, nhưng cũng không kém, các phương diện đều trung bình, con gái trong nhà đều tự cường tự lập, cha mẹ dưỡng đứa nhỏ không khỏi có chút nghiện, cho nên cưng chiều đều dùng trên người con trai, chị gái đối em trai như cậu cũng thương yêu hết mực. Khi học đại học, mỗi lần về nhà mang đồ đạc này nọ, 80% là quà cho em trai. Nhạc Thần cứ như vậy lớn lên, nhưng không phải chưa từng ăn khổ, chính là, thời điểm có người là chỗ tựa cho cậu, cậu sẽ theo thói quen dựa vào người đó.

Đột nhiên đến thế giới này, cậu liền may mắn gặp được Thích Ngân, hơn nữa Thích Ngân đối cậu cũng đặc biệt tốt, loại tính nết nhu nhược kia cậu liền biểu hiện ra, giẫm lên mặt mũi, đem Thích Ngân trở thành lão mẹ cùng lảo tỷ trong nhà mà dùng.

Nguyên tưởng rằng Thích Ngân sẽ luôn đối với cậu tốt, vẫn luôn chịu đựng cậu, không nghĩ tới người này đảo mắt liền trở nên thờ ơ lạnh lẽo như vậy.

Nhạc Thần sững sờ mở to mắt, vẫn luôn nhìn thẳng thanh kiếm mà suy nghĩ.

Nhà trở về không được, nhưng có lẽ được đi, lại tìm không ra phương pháp, chẳng nhẽ thực sự không cần sống sao?

Trên thế giới này tiếp tục tồn tại còn không bằng chết, cái ý tưởng này chưa bao giờ hình thành trong lòng Nhạc Thần, bây giờ đột nhiên hiện ra làm cậu có chút sửng sờ.

Cậu đem chuôi kiếm nắm lấy, nắm thật chặt, hàn khí trên thân kiếm làm cậu phát run, cậu lại bướng bỉnh đem nó cầm lấy.

Nhạc Thần ngẩn đầu nhìn Thích Ngân, Thích Ngân cầm vỏ kiếm trong tay, mắt lạnh nhìn cậu, động tác không có một chút biến hóa.

Nhạc Thần đột nhiên cảm thấy phi thường thương tâm, so với không về được nhà còn thương tâm hơn. Cậu tại thế giới này ngay cả một người duy nhất tựa vào đều không có, Thích Ngân không quản cậu, cậu phải làm sao bây giờ?

Nước mắt bắt đầu rơi xuống, từng giọt từng giọt tích trên mặt kiếm phong. Lệ rơi bị tước thành hai nửa, một nửa rơi xuống mặt đất, một nửa trượt theo thân kiếm đi xuống, đến cuối cùng không lưu lại chút vết tích.

Nước mắt không ngừng, trên nền đất dần dần cũng đọng ướt một mảng.

Nhạc Thần nức nở, nhìn nước mắt trên thân kiếm trượt dài mà ngẩn người, trong lòng giống như trở nên thông thấu.

Cậu không thể trở về, cậu đã không còn cha mẹ, đã không còn chị gái, cậu chỉ còn chính mình, vậy hẳn là càng thêm quý trọng chính mình mới đúng.

Vô luận là người ở thế giới nào, cậu đều là chính mình, chỉ cần cậu sống tốt, sống thật phấn khích, tuy rằng không có tivi, không có tủ lạnh, không có máy giặt, không có các loại quần áo hàng hiệu, không có máy tính, không có bồn cầu giật nước, không có nhiệt điện thủy khí, nhưng là, người nơi này không phải còn sống sót, cậu ở ba tháng cũng không phải còn sống sót sao, nếu đã là sống, như vậy nguyên lai là thế giới này hay thế giới kia, còn có cái gì khác biệt.

Có lẽ về sau, cậu còn có cơ hội về nhà, nếu hiện tại cậu chết đi, kia còn cái gì về sau?

Phải hảo hảo còn sống mới là đứng đắn.

Đã không có người nhà trân trọng, cậu càng phải thêm kiên cường mới đúng.

Nhạc Thần vươn tay sờ thân kiếm 'Mặc hắc', kiếm khí lạnh lùng, thời điểm tay cậu còn chưa đến gần đã cảm thấy băng hàn sợ hãi.

Thích Ngân tuy làm mặt lạnh, nhưng trong lòng cũng chưa bao giờ khẩn trương như vậy. Nhìn đến Nhạc Thần vươn tay muốn chạm vào thân kiếm, hắn muốn đi lên để cướp kiếm lại, nhưng là, hắn đã không làm như vậy.

Nhạc Thần tâm động một chút, nhắm mắt, đưa tay ra phía trước, bàn tay trên kiếm sắc bén lướt một cái xuất ra vết thương hai tấc.

Đột nhiên Nhạc Thần ra tay quá nhanh, thời điểm Thích Ngân phản ứng được, tay cậu đã muốn bị cắt qua. Thích Ngân tiến lên vài bước đoạt lại kiếm, ngồi xổm xuống hung hăng nhìn Nhạc Thần.

Ban đầu cũng không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy tay chợt lạnh, thịt cũng lạnh, sau mới là đau, máu bắt đầu ồ ạt chảy ra, lập tức nhuộm đỏ cả bàn tay.

Nhạc Thần mở to mắt nhìn bàn tay nhiễm máu của mình, cảm thụ được từng dây thần kinh trong não đều đau. Cậu nghĩ, cái này xem như thề đi, hảo hảo sống sót, nếu trở về không được, cậu sẽ ở lại nơi này mà sống.

Thích Ngân rất nhanh điểm vài huyệt đạo trên cánh tay Nhạc Thần, cầm cổ tay cậu bắt đầu gọi phó tướng bên ngoài.

Nhạc Thần rút tay ra khỏi bàn tay Thích Ngân, chịu đựng đau đớn, ngữ khí kiên định nói, "Đại ca, ngươi không cần lo lắng cho ta, ta tự mình có thể băng bó miệng vết thương."

Huyết trên mặt đất tích thành một mảnh hồng mai hoa mỹ, sắc mặt Nhạc Thần trắng bệch, nhưng cả người lại phát ra quang mang dứt khoát.

Thích Ngân mặt mày cẩn thận liếc mắt một cái, đem kiếm tra vào vỏ, bước nhanh ra cửa.

Cuối cùng Minh Nghĩa vội đem kim sang dược của gã cùng băng gạc đến cho Nhạc Thần. Nhạc Thần tự mình băng bó, hướng Minh Nghĩ nói cảm tạ, liền đứng dậy muốn quay về quân y quán.

Minh Nghĩa không có Tướng quân phân phó không dám thả người, Nhạc Thần đành chờ đến tối Thích Ngân trở về.

Cậu đứng trước mặt Thích Ngân, ngữ khí trịnh trọng khí thế mười phần nói, "Ta về sau sẽ không muốn chết nữa, ta sẽ hảo hảo mà sống. Cám ơn ngươi mấy ngày nay chiếu cố ta, ta cả đời này đều nhớ kỹ ân tình của ngươi. Còn có, ta muốn hướng ngươi xin lỗi, kỳ thật, ta và ngươi kết bái, cũng là ta muốn lợi dụng ngươi, về sau ta sẽ không làm loại sự việc hỗn trướng này nữa. Ngươi khinh thường ta, liền không cần để ý ta, nếu cảm thấy con người của ta còn chút chỗ dùng, ngươi thực hiện lời hứa cùng ta kết giao, hai ta vẫn là huynh đệ, chỉ là, ta so với ngươi lớn hơn ba tháng, như vậy, ngươi kêu ta đại ca, ta kêu ngươi tiểu đệ."

Thích Ngân bị lời nói của Nhạc Thần làm cho sửng sốt, cuối cùng ánh mắt nhu hòa xuống, khóe miệng cũng mang theo ý cười, nói, "Ngươi mới mười bảy tuổi, muốn làm lão đại làm sao mà được."

Nhạc Thần bị hắn một câu chọc giận, quát, "Lão tử hai mươi ba tuổi, làm sao mười bảy tuổi?"

"Về sau vẫn làm huynh đệ đi, Tiểu Thần." Thích Ngân nghe Nhạc Thần rống to như vậy, cư nhiên nở nụ cười, khóe mắt cũng cong lên, đồng tử trong mắt như mang theo ánh mặt trời, biểu tình trên mặt trở nên sinh động, bên má trái còn có lúm đồng tiền.

"Ngươi cười lên nhìn như đứa nhỏ, còn muốn làm đại ca của ta?" Nhạc Thần nhìn Thích Ngân cười, nghĩ mình cứ như vậy kêu người này đại ca hai tháng liền, mặt không khỏi đỏ lên.

Ngày hôm sau Nhạc Thần trở về quân y quán, chủ quản cho rằng thân thể Nhạc Thần yếu nhược, không thích hợp làm việc trong thương binh quán, nên điều cậu đến dược cục làm việc.

Nhạc Thần nghĩ việc này nhất định là Thích Ngân chiếu cố, trong lòng không khỏi ấm áp dị thường. Nghĩ đến về sau Thích Ngân có đứa nhỏ, chính mình thu đứa bé kia làm nhi nữ nhi tử, trở thành con của mình mà dưỡng, cũng coi như có thể báo đáp ân tình Thích Ngân.

Trải qua một hồi bệnh nặng, người trong quân y quán nhìn Nhạc Thần vẫn là Nhạc Thần ban đầu, nhưng cũng không giống ban đầu. Cậu trở bên trầm ổn, không như lúc trước hoạt bát hiếu động, bây giờ ít nói, ánh mắt nhìn người cũng trở nên trầm thực*, không giống trước kia mơ hồ không lo mọi chuyện.

(*) Sâu lắng, thực tế.

Về sau Thích Ngân vẫn đến nhìn cậu, có khi một tháng gặp hai ba lần, hoặc không bao lâu gặp một lần, mỗi lần đều là Nhạc Thần nói chuyện, Thích Ngân nghe.

Thời điểm Thích Ngân không đến, phó tướng Minh Nghĩa sẽ thay Thích Ngân đem đồ vật đến cho Nhạc Thần.

Nhạc Thần nhìn thiên không, hôm nay tất cả như mênh mông mờ mịt, nhưng là, cũng không phải trống rỗng tiêu điều, dưới bầu trời này còn có mặt cậu.

10. Quyển 1 - Chương 10: Làm Cho Người Xa Hoài Niệm Bóng Dáng

Về sau công tác thanh nhàn, thời gian nhoáng cái liền trôi qua.

Đảo mắt đã là tháng tư năm sau, cây hòe trong đình viện dược cục đã muốn nở hoa, hòe thụ rậm rạp um tùm lá, đem toàn bộ khoảnh sân phủ thành bóng râm.

Ve mùa hạ vừa đến buổi trưa liền đặc biệt kêu lợi hại, làm cho người ta muốn ngủ trưa cũng ngủ không được.

Nhạc Thần trở mình xem dược thư, sau đó đem những điều mình biết ở hiện đại về cơ thể, sinh lý học đã từng đọc qua trong sách đánh dấu làm kí hiệu.

Cơn buồn ngủ thật sự chịu không được, cậu liền ghé vào trên bàn thiếp đi. Trong mộng, thanh âm ve sầu vẫn như cũ rõ rệt, một tiếng một tiếng 'Biết' 'Biết' mà kêu to, thời điểm thanh âm kia vẫn còn nhưng bối cảnh lại thay đổi, cậu nghe tiếng mẹ truyền đến, "Thần Thần, 3 giờ rưỡi, không cần ngủ, ngủ tiếp trời sẽ tối."

Ngủ tiếp một lát đi, 10 phút là tốt rồi.

Nhạc Thần nghĩ vậy, căn bản không muốn tỉnh.

Chờ Nhạc Thần mơ mơ màng màng tỉnh lại, chống đỡ đầu óc đang mê mang nhìn phía ngoài cửa sổ, thái dương đã dần dần về tây. Bóng cây hòe trong viện kéo dài đến phiên cửa, làm cậu cảm thấy thế giới chung quanh hôn ám như trời sắp mưa.

Ánh mắt Nhạc Thần có chút ảm đạm, trong mộng mẹ làm sườn chua ngọt, canh đường phèn lê tuyết, cậu cầm thìa đang muốn ăn thì mộng liền tỉnh.

Truyền vào xoang mũi làm sao còn mùi sườn chua ngọt, canh đường phèn lê tuyết trong veo, hoàn toàn là vị đắng chát của dược liệu, Nhạc Thần chịu đả kích cúi đầu. Ngủ đè lên bức vẽ hệ thống cơ thể người, bị dính nước miếng của cậu mà rối tinh rối mù.

Nhạc Thần sờ sờ mặt, trên mặt bị ngủ đến nổi dấu, cánh tay cũng một vệt vết mực.

Cậu đứng lên, đang chuẩn bị ra ngoài rửa mặt một phen, nhìn về phía cửa, phát hiện đứng một người, đem cánh cửa không mấy lớn vừa vặn che kín.

Nhạc Thần vỗ vỗ hai má, kêu lên, "Tiểu Ngân, ngươi đã đến rồi. Muốn ngồi không?"

Thích Ngân thấy Nhạc Thần gọi hắn Tiểu Ngân cũng không có biện pháp, chỉ có thể tiếp nhận.

Nhìn Nhạc Thần vì vừa tỉnh ngủ mà trên mặt ửng đỏ, thần thái lười nhác huân nhiên, ánh mắt thậm chí mang theo triền miên, tâm liền căng thẳng, hơn nữa ngày mới đáp, "Ta không ngồi, ngươi vừa tỉnh ngủ sao?"

"Viết viết liền ngủ, nơi này rất thanh nhàn." Nhạc Thần lười biếng đáp một câu, đi ra ngoài, đến vại nước trong hậu viện múc nước vỗ vỗ vào gương mặt, đưa cánh tay áo dính vết mực giặt sạch. Sau đó lười biếng duỗi thắt lưng một cái thật lớn, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Tuy còn chưa đến giữa hè, nhưng lúc này trời đã muốn thật nóng, Nhạc Thần cảm thấy người đầy mồ hôi, kề cận thân thể đặc biệt không thoải mái, thật muốn ở trong sân trực tiếp dùng nước dội mát, nhưng nghĩ đến lần trước đang tẩy trừ bị quản sự dược cục nhìn thấy, ánh mắt lão nam nhân kia một phen đáng khinh làm trong lòng cậu cảm thấy thật ghê tởm, vì thế liền đối Thích Ngân phía sau nói, "Tiểu Ngân, ngươi có thời gian hay không? Chúng ta hiện tại đến ngọn núi ngoài thành tắm rửa thế nào?"

Nhạc Thần là người nếm thử ngon ngọt liền nhớ mãi không quên, mấy ngày hôm trước, Thích Ngân dẫn theo Nhạc Thần ra Trung Thanh môn đến trong núi ngoài thành tìm dược liệu, vừa vặn trong núi có sông ngòi, Nhạc Thần nhìn nước sông trong suốt, không quá sâu, vừa đủ để bơi lội, cậu liền thả chuyện hái thuốc ra sau, bơi qua bơi lại hơn nửa canh giờ trong nước, thẳng đến khi Thích Ngân không chịu được cường ngạnh từ trong nước đưa cậu lên cậu mới từ bỏ.

Thích Ngân nghe cậu nói như vậy, nghĩ đến ngày ấy thấy Nhạc Thần như người cá trong nước tung tăng đến vui sướng, kỹ thuật bơi lội cao siêu, dáng người tuyệt đẹp, thần thái tự nhiên, tâm hắn liền rung động, lại nghĩ đến hôm nay trong quân cũng vô sự, có thể mang Nhạc Thần ra ngoài hai canh giờ đến trước khi trời tối trở về, vì thế đáp, "Nếu ngươi nghe lời ta, ta liền mang ngươi đi."

"Được rồi! Ngươi cho ta chơi bao lâu ta liền chơi bấy lâu. Ta đi cùng quản sự nói một tiếng." Nhạc Thần cao hứng thiếu chút nữa hoan hô, cậu không nghĩ tới Thích Ngân sẽ đáp ứng thống khoái như vậy, tưởng rằng còn phải một phen mồm mép mới được.

Thích Ngân cưỡi ngựa mang theo Nhạc Thần ra khỏi thành, đến cổng Trung Thanh, trên mặt Nhạc Thần lập tức mang theo ý cười vui vẻ, thích thú kêu lên, "Tiểu Ngân, ra khỏi thành thật tốt!"

Nhạc Thần nói cứ như tòa thành này cưỡng ép cậu, mỗi lần được ra ngoài đều phải hoan hô một lần như thế.

Kỳ thật, Nhạc Thần muốn rời khỏi Nhạc Thần thành đến địa phương khác, Thích Ngân cũng có biện pháp, chỉ là, Nhạc Thần chính mình không muốn rời đi, có lẽ, cậu còn muốn đến triền núi làm chuyện hoang đường trở về nhà; Còn nữa, Thích Ngân cũng không nguyện ý để cậu rời đi phạm vi bảo hộ của mình đến địa phương khác.

Hai người đến chân núi liền xuống ngựa, Thích Ngân để thiên lý mã của mình ở lại ăn cỏ, hai người bắt đầu leo núi. Cỏ cây xanh um, càng vào trong núi chim hót càng vắng vẻ, dần dần nghe được tiếng suối róc rách.

"Đến rồi." Nhạc Thần cao hứng đối Thích Ngân phía sau nói.

"Ân." Thích Ngân chỉ đáp một từ đơn âm, nhưng cũng đủ thấy hắn đang vui vẻ.

Đi đến rừng cây, trước mặt hiện ra một bãi cỏ xanh, đằng trước là thủy đàm. Thanh sơn lục thủy, nước sông xanh biếc, nước từ trên núi chảy xuống tích ở trong này thành một đàm nước lớn.

Thủy đàm này trong suốt thấy đáy, dưới đáy trải đầy đá lớn đá nhỏ. Trong nước còn không ít cá bơi qua bơi lại, cho dù có người đứng trên bờ nhìn xuống, chúng nó cũng không tránh né chút nào.

Nơi đây chính là phúc địa trong lòng Nhạc Thần.

Nhạc Thần chạy đến bên bờ, đặt mông ngồi xuống, vươn tay xuống hồ vóc nước lên mặt, thoáng cái cảm thấy mát mẻ.

Thích Ngân đi phía sau cậu, vừa đến bên cạnh đã bị Nhạc Thần bất ngờ hất nước lên mặt. Hắn luôn bị Nhạc Thần khi dễ nhưng không còn cách nào, chỉ im lặng mà nhận.

Nhạc Thần đem y phục thoát hết, chỉ còn một cái quần ngắn, phù phù mấy cái cậu đến phía trước nhảy xuống, lập tức trầm trong nước, hơn nửa ngày không chịu đi lên. Có một lần Thích Ngân cũng gặp Nhạc Thần ngoạn nước như vậy, hắn sợ hãi cậu gặp chuyện gì không may, trong lòng không khỏi lo lắng, đang muốn gọi cậu, đã thấy Nhạc Thần từ dưới nước lộ đầu lên.

Thân thể Nhạc Thần không tốt, hơn nữa còn không có công phu, bất quá, một môn bế khí này lại vô cùng tinh thông, ở dưới nước có thể kiên trì không ít thời gian.

Quả thật tại thời khắc Nhạc Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, bọt nước bắn tung tóe một chuỗi dài.

"Tiểu Ngân, mau xuống nước đi! Nước này không lạnh như lần trước, cảm giác rất tốt." Nhạc Thần hướng Thích Ngân cười, tại trong nước tùy ý bơi ngửa.

Thích Ngân nhìn bộ dáng Nhạc Thần thư sướng khoái nhạc như vậy, liền cảm thấy chính mình cũng vui vẻ như thế. Kỳ thật, hôm nay hắn tìm đến Nhạc Thần, là vì trong lòng hắn có việc, giữa buồn phiền muốn nhìn cặp mắt trong veo cùng vẻ mặt khoái hoạt của Nhạc Thần.

"Ngươi bơi đi." Thích Ngân chỉ đến rửa mặt và tay, còn lại thì ngồi bên bờ nhìn mọi chuyện.

Nhạc Thần không khỏi có chút thất vọng, có rất nhiều lúc cậu muốn cùng Thích Ngân chia sẻ khoái hoạt, nhưng Thích Ngân đều có ý nghĩ riêng của mình, không có cùng cậu một chỗ.

Qua hơn nửa năm, tóc Nhạc Thần đã dài đến trước ngực, cậu tùy ý để nó phân tán, bắt đầu trong nước bơi đủ kiểu, bơi qua bơi lại, sau đó đến bên Thích Ngân ngồi trên bờ, đi lên, nhìn Thích Ngân nhíu mi minh tư khổ tưởng*, liền quan tâm mà hỏi, "Tiểu Ngân, ngươi gặp sự tình gì sao? Ta cảm thấy ngươi gần đây không vui."

(*) Suy nghĩ, hoài niệm.

Thích Ngân ngẩng đầu nhìn Nhạc Thần, mặt cậu đang rất gần hắn, làn da trên mặt trắng nõn, đôi mắt hoa đào phi thường mị hoặc, khóe mắt đuôi mày cũng vô tình hồng hồng cong cong, đồng tử sắc lưu ly, trong suốt như khối ngọc, làm cho người ta vô thức bị câu hồn. Huống chi giờ phút này trong mắt cậu mang theo quan tâm, ánh mắt chuyên chú, càng làm người động lòng.

Thích Ngân không còn cách nào đối diện cùng cậu, cúi đầu nói, "Không có việc gì."

"Uy, gạt người cũng đừng như vậy, ngươi đang nói dối a." Nhạc Thần nói xong càng tiếp cận khuôn mặt Thích Ngân gần hơn.

Thích Ngân vừa nhấc ánh mắt liền đối diện chóp mũi cùng đôi môi Nhạc Thần, hình dạng mũi cậu tuyệt đẹp, vừa cao vừa thẳng, trên mặt còn đọng nước, dưới ánh mặt trời càng làm nổi bật như bạch ngọc, đôi môi đầy đặn, màu sắc hồng hồng, thật khiến người khác muốn hôn.

Thích Ngân nhìn thấy, tâm liền thịch thịch đập mạnh, cơ thể tuổi trẻ không thể khinh nhờn dụ hoặc như vậy, thân thể hắn liền rất nhanh đứng dậy.

Nhạc Thần vừa vặn cách Thích Ngân một khoảng đủ gần, trong mũi tất cả đều là mùi vị trên người Thích Ngân, loại mà nam nhân hiểu rõ, kỳ thật cũng không thể nói là mồ hôi, vị đạo trên cơ thể mỗi người đều bất đồng, cho dù mồ hôi thì căn cứ vào từng người mà mùi vị cũng khác xa. Trên người Thích Ngân không phải đơn giản là mồ hôi, loại hương vị này làm cho người ta trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

"Ngươi cứ bơi đi, lần trước ta nhìn thấy một gốc lê, hiện tại chắc có thể ăn, ta đi hái." Thích Ngân lui về phía sau vài bước, tim đập gia tốc không khỏi có chút loạn. Hắn không liếc mắt nhìn Nhạc Thần một cái, liền dọc theo sông ngòi bước đi.

Nhạc Thần có chút đăm chiêu, nhìn Thích Ngân đi xa mới lấy lại tinh thần.

Cái quần dính dính trên da có chút không thoải mái, dù sao nơi này không có người, Nhạc Thần nghĩ, liền đem quần thoát, lõa thể lại một lần nữa nhảy xuống nước.

Bơi một chốc cũng mệt, liền leo lên nghỉ ngơi, sau lại bắt đầu lượn bơi đủ kiểu, sắc trời bắt đầu muộn, tịch dương tà chiều đem thủy đàm nhiễm một tầng hồng.

"Nhất đạo tàn dương phô thủy trung, bán giang sắc sắc bán giang hồng*. Bạch Cư Dị viết thơ, sửa trong này một chút cho hợp cảnh." Nhạc Thần ngồi bên bờ, trên mặt mang theo mỉm cười, chân trong nước đung đưa, tự ngôn tự ngữ**, tay vuốt vuốt mái tóc cho chỉnh tề.

(*) Mộ giang ngâm – Bạch Cư Dị

Nhất đao tàn dương phô thủy trung,

Bán giang sắt sắt bán giang hồng.

Khả liên cửu nguyệt sơ tam dạ,

Lộ tự chân châu nguyệt tự cung.

Chiều trên sông – Quỳnh Chi dịch

Chiều tàn vệt nắng trên sông

Nửa giòng rực sáng nửa rung rưng buồn

Dịu dàng soi ánh trăng non

Sương long lanh ngọc trăng buông cung ngà.

(**) Nói một mình.

Thời tiết nóng bức, Ngu Gia Tường liền cưỡi ngựa ra Trung Thanh môn đến dưới chân núi Nhạc Thần. Biết rõ nơi đó có sông ngòi, còn hình thành mấy thác nước, có rất nhiều thủy đàm để tắm rửa bơi lội, y cũng hài lòng một cái thủy đàm trong đó. Chỗ kia cũng gần đây, đàm tử khá lớn, nước không quá sâu, đồng thời bờ đàm nguyên là một khối đá lớn bằng phẳng, sau đó bùn đất tươi tốt, liền có nhiều cây cỏ trưởng thành. Nơi này không bị đại thụ ngăn che, nên ánh dương có thể chiếu rọi vào đàm tử, đàm thủy thanh u*, lại bởi vì có mặt trời nên không giống các đàm khác nước trong hồ rất lạnh.

Ngu Gia Tường liền đem thủy đàm này làm dục trì chuyên dụng của y, thời điểm giữa hè tiết trời nóng bức, mỗi ngày đều đến, bây giờ khí trời cũng không phải đặc biệt không chịu được, y liền mấy ngày qua một lần.

Vừa xuyên qua rừng cây, liền nhìn thấy một giai nhân thanh tú đang ngồi bên dục trì.

Chỉ liếc mắt một cái, y liền phán đoán là một mỹ nhân.

Từ trên xuống dưới, trước tiên một đầu tóc đen thuận hoạt còn mang theo ẩm ướt, sau đó là phần lưng trắng nõn nhẵn nhụi, xương cánh bướm hình dáng tuyệt đẹp, từ nơi tay mỹ nhân di chuyển làm mái tóc đen nhẹ nhàng rung động, sống lưng thẳng tắp, khung xương đầy đặn, vẫn luôn kéo dài đến vĩ chuy*, tiếp đến là hai cánh mông hoa tuyết trắng trẻo ngồi trên bạch thạch, thậm chí kẻ hở cánh mông vừa vặn, làm cho người từ xa tâm tư khẽ động, lại không quá mức dâm loạn.

(*) Ko biết. =.= chắc tả vừa vặn kéo đến mông.

Chỉ bằng việc này, bóng dáng ngồi trên thạch bích, Ngu Gia Tường kết luận, đó là một mỹ nhân hợp khẩu vị hắn.

11. Quyển 1 - Chương 11: Lang Khẩu Đào Thoát

Ngu Gia Tường ngày thường thập phần tuấn mỹ, lại mang theo vô hạn phong lưu, trước kia hắn đúng là tận tình đến gần thanh sắc, về sau tạo thành thói quen, tự nhiên nhìn thấy mỹ sắc liền hiển nhiên mang theo thần sắc vui mừng. Bị phái đến Nhạc Thần thành chờ bốn năm, tiểu Hoàng tử như hắn từ nhỏ đã đốc quân đến kinh thành, trong mắt người khác từng bước trở thành Đại tướng quân. Trong bốn này, huynh đệ trong cung tặng cho hắn biết bao mỹ nhân kiều mị, chính là không có một người hợp tâm ý hắn, chỉ cần nhìn đến đó là quân cờ mật thám người khác đặt bên ngươi, hắn sẽ không có hứng thú.

Thật vất vả ở nơi sơn dã nhìn thấy mỹ nhân tinh thuần non núi, coi như ông trời ban cho hắn chút điểm ngon ngọt, để giải tỏa bốn năm lạnh lùng cô tịch, hắn như thế nào lại làm chính nhân quân tử không nhìn.

Ánh mắt Ngu Gia Tường mang theo tia tà tứ, khóe miệng gợi lên hứng thú, bước chân không ngừng, hướng phía bờ đàm nhẹ nhàng đi tới.

Nhạc Thần vuốt tóc, chân vẫn thả dưới đàm, nhìn có chút buồn chán.

Phía sau không có truyền đến tiếng cước bộ, tại bên người lại đột nhiên xuất hiện một cái bóng dáng, tà dương đã ngã, hình bóng mờ nhạt bị kéo dài trên nền đất, nhìn bóng dáng bên người dần dần di chuyển đi về phía trước, hơn nữa trên đầu bóng kia còn mang phát quan tinh xảo, người này không phải Thích Ngân.

Nhạc Thần lập tức đem cảnh giác nâng lên tầng cao nhất.

Một cái nhỏ giọng nói là kẻ bắt cóc. Ở trong lòng Nhạc Thần xác định vị trí của người này rồi. Liếc mắt nhìn nhìn y phục chính mình phơi nắng trên tảng đá bên kia, nghĩ như thế nào để qua lấy trở về.

Ngu Gia Tường nhìn mỹ nhân đang vuốt mượt mái tóc, từ trên đầu xuống trước ngực nhẹ lướt sau lưng, xương cánh bướm nửa lộ nửa che, phô ra đôi vai mượt mà nhẵn nhụi.

Khóe miệng hắn ý cười càng sâu, cước bộ nhanh hơn, một cái chớp mắt đã muốn đến cạnh bên người người đẹp.

Ngu Gia Tường vươn tay định chạm đến bờ vai mỹ nhân, không nghĩ tới biến cố lại đến.

Mỹ nhân đột nhiên nghiêng đi thân mình, hai chân trong nước câu dẫn đánh úp về phía mặt hắn, Ngu Gia Tường lập tức nghiêng đầu tránh thoát, xem ra mỹ nhân này không có chút võ công, đánh úp về phía hắn tuy nước nhiều nhưng lại vô khí vô lực, không thể tạo thành một chút uy hiếp.

Nhưng thật ra, động tác đá chân trong nước của mỹ nhân lại để hắn thấy được phong cảnh bí ẩn giữa hai chân.

Ngu Gia Tường sửng sờ trong phút chốc, không nghĩ tới phiến lưng mỹ nhân đẹp như vậy lại là nam nhân.

Thời điểm Nhạc Thần tại lúc Ngu Gia Tường tránh nước đã muốn xoay người đứng dậy phóng đến tảng đá bên kia với lấy quần áo chính mình, động tác nhanh lẹ vây quanh bên hông.

"Ngươi là ai? Lén lút." Nhạc Thần tức giận nhưng sắc mặt bình tĩnh hỏi.

Trên mặt Ngu Gia Tường mang theo ý cười ân cần, vầng sáng tịch dương nhu hòa chiếu rọi trên mặt hắn, Nhạc Thần nhìn, cảm thấy giống như gặp được thiên tiên hạ phàm.

Dáng người Ngu Gia Tường cao ngất, mặc cẩm y ám tử*, trên áo gấm thêu hoa văn tối sậm, hoa văn kia dưới ánh mặt trời như ẩn ẩn lưu động rực rỡ, phi thường xinh đẹp. Hé ra gương mặt rất có vị nam nhân, ngũ quan chi tiết thật tinh xảo, đôi mắt thâm sâu mang theo quý khí bá đạo lại giấu giếm sát khí tà tứ, đôi môi đầy đặn, lộ ra vẻ gợi cảm dị thường.

(*) Tím đậm.

Nhạc Thần theo dõi gương mặt hắn, Ngu Gia Tường cũng đánh giá Nhạc Thần, Nhạc Thần chỉ có một kiện quần áo vây quanh bên hông, hai đùi thon dài trắng ngần thẳng tắp lộ ra bên ngoài, trước ngực tuy là bằng phẳng, nhưng hai khỏa hồng anh lại sáng đẹp mê người, hình dáng rất tốt, hơn nữa khuôn mặt cũng không sai, trong thanh tú còn mang vẻ hoặc nhân diễm lệ, cho dù là nam nhân, Ngu Gia Tường cũng biết, chuyến đi này thực ra không tệ.

Bị Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm đánh giá, Nhạc Thần đột nhiên có loại cảm giác lông tơ trên lưng như muốn dựng thẳng, đây mới thật là bị người khác dùng ánh mắt dâm loạn.

Nhạc Thần nhìn người này diện mạo không tầm thường, y phục không tầm thường, phỏng đoán thân phận của hắn, đem y xác định vị trí nguyên soái trong quân tứ Hoàng tử Ngu Gia Tường, nhưng là, nghĩ đến Đại tướng quân Thích Ngân kính ngưỡng, nguyện trung thành nghe lệnh là cái dạng này, cậu liền không tin, cuối cùng vẫn đoán không ra người này là ai.

"Uy, nơi này là ta đến trước, ngươi vụng trộm vô thanh vô tức tới gần bên ta là có ý gì?" Nhạc Thần lớn tiếng quát hỏi.

"Nơi này thế nào gọi là ngươi đến trước, ta năm trước đã ở nơi này, ngươi chiếm dụng địa phương của ta, nói thế nào ngươi cũng phải cấp chủ nhân chút lợi ích đi!" Ánh mắt Ngu Gia Tường mang theo ý cười nhìn Nhạc Thần đang sinh khí, chậm rì rì nói ra miệng, cước bộ lại nhanh chóng hướng qua phía Nhạc Thần.

"Nơi này thiên nhiên hình thành, cho dù có chủ cũng không phải là ngươi." Nhạc Thần nhìn người này cách càng ngày càng gần, hơn nữa rõ ràng còn không có hảo ý, ở quân y quán nhìn quen binh lính khi dễ các y sinh hoặc y đồng, cậu như thế nào không biết người này đánh chủ ý gì.

Nhạc Thần lui về phía sau, đôi mắt giống như nhìn thấy dã thú, cảnh giác đem Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm, "Đứng lại, ngươi nếu còn lại đây ta sẽ không khách khí với ngươi."

"Như thế nào là không khách khí?" Cước bộ Ngu Gia Tường không ngừng, tư thái tùy tiện ưu mỹ, ngôn ngữ thoải mái, trong giọng nói lại mang theo trêu đùa.

"Ngươi cho rằng ta là tiểu cô nương, tùy ý để ngươi đùa giỡn, ngươi như vậy mới khiến người ta đùa giỡn." Lời nói Nhạc Thần ung dung, nhưng ở trong lòng tiếng chuông cảnh giác đã mãnh liệt nổi dậy, nghĩ Thích Ngân như thế nào còn chưa trở về. Khí thế của người này rất có lực chấn nhiếp, trong lòng Nhạc Thần không khỏi sợ hãi, hơn nữa thái dương đã muốn hạ xuống, gió núi lại rất lạnh, cậu cứ như vậy, một kiện quần áo vây quanh bị sắc lang nhìn chằm chằm, thân thể đã lạnh đến mức phát run.

"Ta đây cho ngươi đùa giỡn là được, mỹ nhân như thế nào còn lui về phía sau cơ chứ, còn tiếp tục chính là tảng đá lớn." Ngu Gia Tường cười cười tới gần.

"Ngươi quản ta làm gì?" Nhạc Thần nhìn phía sau đã không thể lui, mũi chân vóc lấy cát đá trên đất đá vào Ngu Gia Tường, hắn sớm thấy động tác nho nhỏ của cậu, làm sao có thể trúng chiêu, Nhạc Thần muốn thừa dịp hắn tránh hướng rừng cây mà chạy, còn chưa chạy được hai bước đã bị tên kia bắt lấy bả vai kéo lại, Nhạc Thần lùi về phía sau tựa vào trong lòng hắn.

Nhạc Thần nâng chân muốn đá, còn chưa đá được, bên hông đã bị hắn nhấn một cái, hai chân không có khí lực liền ngã quỵ bên trên bãi cỏ.

Nhạc Thần nhìn địch ta lực lượng cách xa, không dùng trí đấu căn bản không có khả năng thoát được. Thời điểm bản thân nằm ngửa trên cỏ lại bị Ngu Gia Tường trở mình đè lên, Nhạc Thần đã không hề phản kháng. Ngược lại ôm lấy, khóe mắt theo dõi hắn, nói, "Ngươi đây là muốn cùng ta dã hợp mà!"

"Sơn dã thiên nhiên, trong sạch không vết, tinh khí vờn quanh, chính là phù hợp loan phượng chi giao phải không?" Ngu Gia Tường cười cười, nhưng tay lại không an phận thoát lấy y phục bên hông Nhạc Thần.

"Con mẹ nó ngươi phóng thí!" Nhạc Thần nắm đất cát trong tay hướng trên mặt Ngu Gia Tường ném tới, Ngu Gia Tường sớm có phòng bị, dùng tay áo đảo qua một cái liền dễ dàng bắt được bả vai Nhạc Thần, bờ vai Nhạc Thần trắng mịn, một trảo đương nhiên không đắc thủ, khoảnh khắc đó Nhạc Thần đã ra sức tránh thoát, từ trong túi nhỏ y phục lấy ra tiểu trường đao mang theo, không lùi mà tiến tới, lấy hạ chế thượng, một đao trát hướng yết hầu Ngu Gia Tường, hắn không dự đoán được bên mình người người này cư nhiên còn có tiểu đao sắc bén tinh xảo như vậy, tránh tránh né né hơi chút chật vật.

Nhạc Thần cũng không lưu luyến cảm giác sảng khoái dùng đao trát người, cậu đứng dậy, nhưng không hướng vào rừng cây chạy qua, lại quay người vài bước vọt tới bờ đàm, nhảy một phát chui vào trong nước.

Động tác nhanh chóng lưu loát tuyệt đẹp.

Ngu Gia Tường phục hồi lại tinh thần, Nhạc Thần đã muốn trong nước hướng bên kia bơi đi.

Sâu trong đáy lòng Ngu Gia Tường không chịu thua kém, người bình thường ở loại thời điểm này sẽ bỏ qua Nhạc Thần, nhưng hắn lại cởi cẩm y trên người, nhún một cái cũng nhảy vào trong nước, đuổi theo phía sau Nhạc Thần.

Nghe thanh âm nước động, Nhạc Thần luống cuống quay đầu, nhìn lưu manh hỗn đản bên kia cư nhiên bơi theo trong nước.

Nhạc Thần cuống quít bơi qua một bên bờ khác.

Vừa rồi gió thổi mạnh, trên người chịu hàn lãnh, thời điểm gặp khẩn trương, chân Nhạc Thần liền bị chuột rút, chân nhỏ chuột rút đau buốt làm cậu không thể bơi động, thân thể còn trầm xuống, Nhạc Thần trừng mắt thật to nhìn Ngu Gia Tường ngày càng đến gần.

"Chuột rút đi!" Ngu Gia Tường bơi đến bên người Nhạc Thần, đem thân mình cậu đang trầm xuống kéo lên, một tay muốn đem binh khí trong tay Nhạc Thần thu lấy.

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường đến gần, xem ra không có đem cậu hoàn toàn chế trụ, vậy chỉ có thể cùng người này giằng co đến khi Thích Ngân tiến đến, nhưng mà, Thích Ngân khi nào mới có thể đến, chờ Thích Ngân đến tâm cũng đều nguội lạnh.

Trong khi chuột rút Nhạc Thần duỗi thẳng mủi chân nên đau đớn đã bắt đầu giảm, trong khoảng thời gian này Ngu Gia Tường bơi đến, chân cậu đã tốt lắm, ngoan tuyệt quyết tâm, thời điểm Ngu Gia Tường vươn tay đến chế trụ cậu, phát huy kỹ thuật bơi lội tuyệt vời, hơn nữa, thân thể cậu vốn dĩ dị thường trắng mịn, lập tức bỏ qua Ngu Gia Tường, trở mình một cái trong nước, giống như nê thu*, nhẹ nhàng lướt thân tới cạnh Ngu Gia Tường, nháy mắt đến sau lưng hắn, tại trong nước, một đao cắm vào lưng Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường đột nhiên bị đau phản ứng không được, Nhạc Thần nhanh nhẹn từ trong nước nhảy lên, xoay người hai chân đá vào gáy và hõm vai hắn.

(*) Cá chạch.

Nhạc Thần không dám trì hoãn, lập tức bơi đến bờ, cũng bất chấp y phục cùng giầy, vọt người bỏ chạy vào rừng cây.

"Tiểu Ngân, Tiểu Ngân!" Nhạc Thần chạy tới địa phương Thích Ngân rời đi, vừa chạy vừa kêu, trong rừng cây sâu thẳm làm cậu phát lạnh chỉ muốn run lên, nhưng cậu không thể ở tại chỗ này kêu Thích Ngân, nếu Thích Ngân trở lại trong đàm nhìn không thấy cậu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Biến cố vừa rồi làm cho trong lòng Nhạc Thần sợ hãi, tâm hoảng ý loạn, một đường kêu lên muốn đi tìm Thích Ngân, lại lo lắng trong rừng xuất hiện lão hổ đại hùng hoặc là độc xà độc trùng gì đó, còn lương tâm tra tấn cũng không yên, lo lắng người kia trong nước có phải bị cậu hại chết hay không.

Dọc theo đường đi, thân thể Nhạc Thần bị nhành cây bụi gai quẹt qua vô số vết thương, trên chân cũng bị cắt đến chảy máu, gương mặt tràn đầy lo lắng sợ hãi, trong miệng không ngừng hô tên Thích Ngân.

"Tiểu Ngân, Thích Ngân! Ngươi ở đâu?" Nhạc Thần kêu nửa ngày, chỉ thấy tâm đều lạnh, thái dương chỉ cần chút nữa đã xuống núi, ngọn núi sẽ lập tức tối đen, khí lạnh cũng sẽ vùng dậy.

"Thích Ngân, ngươi ở nơi nào?" Nhạc Thần kêu kêu hốc mắt đều đỏ, đây là lần đầu tiên cậu hy vọng Thích Ngân mau chút xuất hiện trước mắt, hy vọng Thích Ngân không cần gặp chuyện không may.

12. Quyển 1 - Chương 12: Bờ Lưng Ấm Áp

Thời điểm Nhạc Thần buông tha hy vọng, phía trước cách đó truyền đến thanh âm nhánh cây bị đạp lên lả tả.

"Thích Ngân, là ngươi sao?" Nhạc Thần khẩn trương nhìn đến địa phương truyền đến âm thanh, nhưng là, trong rừng cây lúc này chỉ tản ra ánh sáng hôn ám, thấy không rõ hình ảnh xa xa, cậu lại sợ hãi đó là dã thú, vì thế chỉ có thể tránh ở phía sau đại thụ cảnh giác quét nhìn bốn phía.

"Nhạc Thần, ngươi ở trong này?"

Cách đó không xa truyền đến thanh âm Thích Ngân trầm thấp hùng hậu, Nhạc Thần nhìn đến thân ảnh Thích Ngân xuất hiện trong tầm mắt.

Đã muốn bất chấp tất cả mọi chuyện, trong lòng Nhạc Thần như buông xuống tảng đá lớn, cậu hướng đến chỗ Thích Ngân chạy tới, chân đạp vào cành khô trên đất bị đau cậu cũng không cảm nhận được.

"Thích Ngân, ngươi đi nơi nào, ta tìm ngươi thật lâu." Ngữ khí Nhạc Thần đã mang theo nức nở, giống như mưa dầm nhiều ngày trông thấy thái dương cực vui mà khóc.

Cậu cứ như vậy, chỉ vây quanh một kiện quần áo bổ nhào vào lòng Thích Ngân, khẩn trương sợ hãi mới vừa rồi, từ khi nhìn thấy người này đi đến đều biến mất, "Ngươi đi lâu như vậy, ta nghĩ đến ngươi đã xảy ra chuyện."

Trong tay Thích Ngân dùng một phiến lá thật lớn gói lấy quả lê cùng quả đào, bị Nhạc Thần một phát nhào đến, trái cây bên trong đều rơi xuống đất, ánh mắt Thích Ngân có chút đăm đăm, thân thể Nhạc Thần cứ như vậy ở trong lòng hắn.

Nhưng là, lúc này, hắn không thể nào nghĩ đến một chút chuyện tình kiều diễm, cả người Nhạc Thần đều lạnh, trên mình nơi nơi đều là vết máu đỏ do bị nhánh cây cùng bụi gai quẹt phải, thậm chí trên mặt cũng có vết thương.

Thích Ngân đem Nhạc Thần đỡ vững, cởi y phục chính mình khoác lên trên người Nhạc Thần, trong ánh mắt là đau lòng, còn có chính là tàn nhẫn, Nhạc Thần nhất định gặp phải sự tình gì đó, bằng không sẽ không bất xuyên y phục* mà chạy vào rừng tìm hắn.

(*) Không mặc quần áo.

"Ngươi như thế nào, gặp chuyện gì?" Thích ngân đau lòng sờ soạng vết máu trên mặt Nhạc Thần một phen, hỏi.

"Chúng ta về trước đi, trời đã tối rồi." Ánh mắt Nhạc Thần cầu xin, né tránh xem xét của Thích Ngân, cố vòng vo mà nói, dù sao một đại nam nhân bị một nam nhân khác quấy rối tình dục cũng không phải chuyện tình sáng sủa gì.

Ánh mắt Thích Ngân chợt lóe một chút, đôi mắt ban đầu chỉ là sâu thăm, lúc này đây lại tối đen như bầu trời đêm trong núi không trăng.

Hắn đem trái vây trên đất nhặt lên, vẫn như cũ dùng phiến lá lớn gói kỹ, thả vào trong tay Nhạc Thần, liền bán ngồi xuống muốn cõng Nhạc Thần lên lưng.

Nhạc Thần ngày trước cũng từng được Thích Ngân cõng, nhưng là lúc này, Nhạc Thần không có mặc quần, mông nhẵn bóng, cậu thật thẹn thùng, nhăn nhăn nhó nhó không chịu lên lưng Thích Ngân.

Thích Ngân xem Nhạc Thần không động, vừa nhìn hạ thân cậu, biết rõ Nhạc Thần không mặc có quần, mặt hắn ngăm đen cũng không tự giác đỏ lựng, chính là may mắn Nhạc Thần không có nhìn ra.

"Đi lên, mau chút!" Thích lại bán ngồi xổm, yêu cầu Nhạc Thần lên lưng mình.

Nhạc Thần khẽ cắn môi, cảm thấy một đại nam nhân xoay xoay ngón tay nhăn nhăn nhó nhó còn giống cái gì, lại lèo nhèo sẽ để Thích Ngân chế giễu, vì thế cậu đành bò lên lưng Thích Ngân.

Thích Ngân một tay nâng mông Nhạc Thần, cũng không dám sờ loạn, chính là, cảm giác kia vào tay, liền làm mặt hắn đỏ đến bên tai. Một tay kia cầm kiếm gạt ra chạc cây ngăn trở con đường phía trước.

Vừa rồi Nhạc Thần lạnh đến môi cũng đều phát tím, hiện tại dựa vào trên lưng quang lỏa của Thích Ngân, ấm áp thẳng thiếp lòng người. Cậu đem một tay khoác lên vai Thích Ngân, trong tay cầm đao gấp, một tay cầm lấy bọc trái cây, vì thế, thời khắc này an tâm ấm áp, làm cậu cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có thể gặp được Thích Ngân, có lẽ là việc may mắn lớn nhất trong cả đời cậu.

Nhạc Thần tựa đầu vào vai Thích Ngân, thân thể Thích Ngân có chút cứng ngắc, tim hắn đập nhanh hơn, cước bộ cũng nhanh hơn.

Thích Ngân nhìn đến bả đao trong tay Nhạc Thần, ánh mắt mặc dù vẫn nhìn phía trước, nhưng tâm tư tất cả đều đặt trên người Nhạc Thần.

"Ngươi gặp phải chuyện gì?" Thích Ngân không có buông tha, tiếp tục hỏi.

"Không, không có gì." Nhạc Thần ấp úng trả lời, bị Thích Ngân hỏi, Nhạc Thần lại nghĩ, người kia trong nước sẽ không bị cậu hại chết đi.

Nghĩ đến khả năng đem người khác hại chết, trong lòng Nhạc Thần liền chột dạ không yên, hơn nữa còn tràn ngập cảm giác tội lỗi.

Suy nghĩ trong chốc lát, cậu liền thành thật nói ra, "Cái kia, Thích, Thích Ngân, ta, ta có khả năng đã giết người, làm sao, làm sao bây giờ?"

Thanh âm Nhạc Thần run run mang theo tràn ngập sợ hãi cùng bứt rứt, tay vịn trên vai Thích Ngân cũng không tự giác dùng lực, thẳng đến khi Thích Ngân sắp thở không nổi, thân hình Thích Ngân kinh hoảng một chút, tay cầm kiếm nhẹ nhàng đem tay Nhạc Thần tách ra, nói, "Ngươi nói rõ ràng chút."

Thích Ngân xem bộ dạng này của Nhạc Thần, chỉ biết cậu nhất định xảy ra chuyện, nhìn cậu không có dấu hiệu bị dã thú công kích, hơn nữa, phiến núi rừng bởi vì rất gần khoảng cách quân doanh, lão hổ độc xà cơ hồ đều bị giải quyết, Nhạc Thần gặp chuyện không may chắc chắn đến từ ai đó. Chính là không biết là loại người nào?

"Ta nói, ngươi không cần không nhìn ta nga!" Nhạc Thần cảm thấy, đây dù sao cũng là chuyện tình xấu hổ khó mở miệng, đánh trước phòng bị, mới bắt đầu đem chuyện cậu bị nam nhân tập kích nói ra.

Thích Ngân nghe cậu diễn tả diện mạo nam nhân kia liền ngừng hô hấp, người nọ trừ bỏ là Đại tướng quân, hẳn sẽ không có người thứ hai.

Ngu Gia Tường võ công trác tuyệt, nghe Nhạc Thần miêu tả, không có khả năng bị Nhạc Thần đâm trúng sau lưng rồi đá một cái sau gáy sẽ chết, nhưng là, hết thảy sự tình còn chưa xác định, ở trước mắt đều không thể đưa ra kết luận, đột nhiên bước chân hắn nhanh hơn.

"Chúng ta đi xem hắn đi! Nếu thực gặp chuyện không may sẽ không tốt lắm, ta không nghĩ muốn lấy mạng hắn, thật sự, ta không phải cố ý. Ta lúc ấy cũng không biết làm sao, còn chưa cùng hắn hảo hảo nói chuyện đã động thủ với hắn, có lẽ, nếu lúc đó ta cùng hắn nói chuyện rõ ràng sẽ không xuất hiện loại chuyện này." Nhạc Thần còn đang tự cố tự cảm thán, Thích Ngân 'Ân' một tiếng cõng cậu bay nhanh đến hướng thủy đàm bước đi, trong lòng lại nghĩ Đại tướng quân tản mát khí thế cướp đoạt như thế, không có người nào sẽ nghĩ đến chuyện hảo hảo cùng hắn nói chuyện.

Khi hai người đến thủy đàm, sắc trời đã muốn đen kịt, Nhạc Thần trên lưng Thích Ngân cẩn thận quan sát mặt nước, không có phát hiện thấy xác chết trôi, đương nhiên, một đàm nước lớn như vậy cũng không có khả năng bởi vì trên lưng đối phương bị thương chút máu liền biến đổi màu, nói tóm lại, nơi này hết thảy yên tĩnh, nhìn không ra vấn đề gì.

Nhạc Thần lại ở bờ đàm nhìn một vòng, phát hiện quần áo cùng giầy nơi này cũng không thấy.

"Tiểu Ngân, xem ra hắn không có chuyện gì, đã đi rồi, còn đem quần cùng giầy rơm của ta cầm đi." Nhạc Thần phỏng đoán đối phương không sao, cảm giác tội ác cùng bứt rứt trong lòng liền tiêu tan, nhẹ nhàng thở ra, tựa vào trên lưng Thích Ngân.

"Ân!" Thích Ngân thản nhiên đáp một tiếng, cõng Nhạc Thần đi trở về.

Trên đường xuống núi, hai người đều không nói chuyện, Nhạc Thần là vì mệt, thân thể cùng tâm đều mệt, Thích Ngân là vì trong tâm có suy nghĩ.

Đến dưới chân núi, Thích Ngân huýt sáo gọi ngựa chính mình, Nhạc Thần vì để che giấu quang cảnh, chỉ có thể ngồi ở trước người Thích Ngân, hơn nữa còn gắt gao đem kiện y phục quấn chặt phía dưới, tránh để phơi bày cảnh xuân.

Vì bận tâm Nhạc Thần, Thích Ngân cũng không giục ngựa đi nhanh, chỉ là đánh ngựa chậm rãi trở về.

Thích Ngân nắm dây cương đem Nhạc Thần ôm sát, một tay kia đem chân Nhạc Thần đến xem, trên chân tất cả đều là miệng vết thương nhỏ vụn, vệt máu cơ hồ đều ngưng kết, chính là thoạt nhìn vẫn thê thảm như cũ.

Nhạc Thần sợ nhất người khác chạm vào chân cậu, ngón tay Thích Ngân vừa mới xẹt ngang qua gan bàn chân, thân thể cậu lập tức run lên, đem chân từ trên tay Thích Ngân rút ra, ngứa ngứa trong lòng, thân thể cũng rung động, nói, "Ngươi đừng xem chân ta, ta ngứa, đi trở về ta sẽ bôi thuốc, chỉ là tiểu thương, không có vấn đề gì."

"Ngươi chịu khổ." Ánh mắt Thích Ngân có phần thâm sâu, ở trong hoàng hôn hôn ám tựa như khí trời khi vào hàn mộ.

"Chịu khổ cái gì, đều là việc nhỏ, so với vết thương trên người ngươi có tính là gì. Đừng để ý! Còn có, hôm nay cảm ơn ngươi dẫn ta ra ngoài, còn hái cho ta ngần ấy hoa quả thế này." Nhạc Thần lắc lắc trái cây trong tay, tuy rằng quả không lớn, hơn nữa, cũng không giống mấy trái lúc trước Nhạc Thần nhìn thấy bộ dạng rất lớn lại mỹ vị, nhưng là, điều này cũng để Nhạc Thần cảm động cùng vui sướng.

"Sau khi trở về, đem tướng mạo che dấu. Đừng nói cho ai biết hôm nay ngươi vào trong núi bơi lội" Thích Ngân có chút lo lắng, công đạo nói.

Nhạc Thần vừa nghe liền hiểu được, nghĩ đến người nọ cũng ở trong Nhạc Thần thành, nếu bị hắn tìm ra nhất định là không dễ chịu, lúc này đáp, "Hảo, ta đã biết."

Lại lo nghĩ, thanh âm Nhạc Thần trầm thấp mà hỏi, "Người nọ là Đại nguyên soái trong quân sao?"

Thích Ngân không nghĩ tới tâm tư Nhạc Thần linh hoạt thông thấu như vậy, ngay lập tức sửng sờ một chút, thanh âm trầm trầm hàm hồ, "Ân. Ta đoán đại khái là vậy."

Nhạc Thần nghe hắn nói như thế, liền trầm tư cúi đầu không lên tiếng.

Hai người yên lặng cưỡi ngựa đến cửa thành cách đó không xa, sắc trời lúc này đã muốn đêm đen, Thích Ngân để cho Nhạc Thần dắt ngựa ở ngoài cửa thành chờ đợi, chính mình lợi dụng võ công cùng hỏi thăm thủ vệ phòng bị trên tường thành, sau lại mang theo y phục cùng sọt hái thuốc đi ra, để Nhạc Thần mặc quần áo tử tế, đồ vật trên lưng đầy đủ, hai người lúc này mới quang minh chính đại kêu cửa thành, từ bên ngoài đi vào.

Nhạc Thần trên người Ngu Gia Tường trát một đao kia, bởi vì thân đao rất nhỏ, hơn nữa khí lực Nhạc Thần không đủ, lại thủ hạ lưu tình, Ngu Gia Tường da dày thịt béo, nhận đao kia cũng không nghiêm trọng, chính là Nhạc Thần trên gáy Ngu Gia Tường đá một cước kia làm hắn mê muội một lát, thời điểm hắn chờ cân bằng thân thể cùng phục hồi lại tinh thần, Nhạc Thần đã muốn vọt vào rừng cây, Ngu Gia Tường lại nhìn sắc trời đã tối, nếu lưu lại cũng không được gì, vì thế không có truy tìm, chính mình lên bờ mặc y phục, sau đó nhìn đến quần cùng giầy rơm của Nhạc Thần.

Tướng sĩ binh sĩ các cấp trong quân, đám người trù phòng y quán quần áo đều không giống nhau, Ngu Gia Tường vừa thấy, liền biết người đặc biệt có nhan sắc kia là người trong y quán, hắn cười thầm một tiếng, lấy quần cùng giầy rơm của Nhạc Thần đi trở về.

Trở lại trong thành, liền cho người đi thăm dò những người trong y quán hôm nay đi ra khỏi Trung Thanh môn, báo đến gần có hai mươi người, nguyên lai, thời gian này không có đại chiến, rất nhiều dược liệu có thể ra ngoài thành hái, thời điểm quân y quán thanh nhàn, quản sự sẽ chia cho mọi người bài tử để có thể ra ngoài hái chút thảo dược, kỳ thật, này cũng ít nhiều biến thành ý tứ nghỉ ngơi, người nhân cơ hội lúc này ra ngoài gặp gỡ tình nhân cũng không thiếu.

Hiềm nghi gần hai mươi người, lại lưu ý quần áo bất chỉnh, hoặc là không mặc quần áo cùng giầy, thế nhưng một cái cũng không có.

Chỉ có trở về quá sớm, những người còn lại cũng chỉ có mười.

Ngu Gia Tường đành phải cho người âm thầm tra xét mười người này, cư nhiên không có một ai phù hợp với diện mạo hắn tả.

Ngu Gia Tường một bên âm thầm lấy làm kỳ lạ, một bên trong lòng cười lạnh.

Chỉ cần người nọ còn trong quân này, sẽ không có chuyện tìm không ra.

13. Quyển 1 - Chương 13: Xa Nhau

Nhạc Thần vẫn như cũ ở trong tiểu viện dược cục thanh nhàn qua ngày, chính là, từ lần trước sau khi cùng Thích Ngân ra khỏi thành trở về, Thích Ngân liền không có tới tìm cậu, chỉ để Minh Nghĩa lại đây đưa qua đồ vật.

Sau đó, trong vòng vài ngày, trong quân có mấy trận cơ động tiểu chiến, thương binh không nhiều lắm, dược liệu Nhạc Thần phát ra nơi này cũng ghi chép ít đi.

Chạng vạng ngày hôm đó, thời tiết nóng bức, trên trời mặc dù không có mây đen tụ tập, nhưng là xem tình hình oi bức thế này, trong không khí đều mang khí tức nóng nảy, mọi người kết luận buổi tối trời sẽ hạ mưa to, vì thế, thảo dược Nhạc Thần phơi nắng trên giá trong viện đã sớm thu vào.

Lại tiến vào nội viện, từ dưới đáy giếng lấy lên nước trong mát lạnh, lau qua một lần thân thể sắp dính ướt mồ hôi, Nhạc Thần nhìn nhìn sắc trời, thật sự trời muốn mưa.

Nơi này không có điều hòa không có quạt điện, thậm chí ngay cả công việc làm cái cây quạt cũng đều không có, chỉ có thể dùng ống tay áo sát lau mồ hôi, quạt quạt miếng gió, điều kiện thực gian khổ.

Mới ra nội viện, chỉ thấy một tiểu dược đồng chạy vào dược phòng, tiến đến liền ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói, "Thích Tướng quân ở phía sau ngõ nhỏ chờ ngươi, ngươi đi qua gặp mặt." Dược đồng nói xong còn hướng Nhạc Thần cười đến ái muội.

Nhạc Thần bị hắn thổi khí vào tai, phiền muộn ban đầu lại càng thêm phiền muộn, chính là, nghe được Thích Ngân đang đợi cậu, trong lòng thư sướng hơn rất nhiều, cậu liền hướng đối phương cảm kích cười nói, "Ta đây đi, lần sau ngươi có chuyện gì muốn ta hỗ trợ cứ việc nói."

Nhạc Thần chỉnh chỉnh y phục, từ cửa sau dược cục đi ra. Chuyển qua một cái góc tường nho nhỏ, liền thấy Thích Ngân thân thể thẳng tắp đang đứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống, trong tay vẫn như cũ cầm lấy bảo kiếm quan trọng.

"Tiểu Ngân!" Trên mặt Nhạc Thần mang theo ý cười, trong thanh âm cũng là hung phấn, tâm tình phiền muộn ban đầu bởi vì thời tiết cũng trở thành hư không.

Thích Ngân nhìn cậu, ánh mắt sáng rực lên một chút, bất quá gương mặt ngàn năm như một không phát sinh chút biến hóa, lại mang theo quá nhiều biểu tình khác nhau.

"Ngươi đến tìm ta có chuyện gì, gần nhất không phải chiến sự rất nhiều sao?" Nhạc Thần bị ánh mắt chuyên chú cùng thâm sâu của Thích Ngân nhìn như vậy, đặc biệt cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng có chút là lạ, lập tức nói chuyện đánh tan bầu không khí quái dị.

"Ta đêm nay có chiến sự, nghĩ tới thăm ngươi một chút." Thích Ngân nói xong, cư nhiên cúi đầu, mặt mày nhăn lại, con người xem như hai mươi ba tuổi này giống như trở thành ba mươi hai.

"Như vậy a! Vậy ngươi phải cẩn thận, chú ý an toàn bản thân." Nhạc Thần nghe Thích Ngân nói như vậy, thế nào cũng như không lường trước được xuất chiến sắp tới, sợ hãi tánh mạng sẽ khó giữ được, trước tới cùng người quan trọng gặp mặt một lần, có lẽ một lần gặp mặt này sẽ trở thành sinh mệnh cuối cùng mình muốn gặp được.

Trong lòng Nhạc Thần có chút buồn phiền, cũng không biết nên nói cái gì.

Thích Ngân gật gật đầu, nhìn Nhạc Thần, giật giật khóe môi, nhưng lại không có phát ra bất cứ âm thanh nào.

"Cái kia, này, đây là bình an ngọc của ta, trước kia ta....., ách, nương ở trong miếu xin qua, sẽ phù hộ ngươi bình an." Nhạc Thần không chút suy nghĩ đã đem miếng Ngọc Quan Âm từ trong cổ lôi ra, sau đó vươn tay tháo xuống đưa đến trước mặt Thích Ngân.

"Không cần." Thích Ngân kiên quyết cự tuyệt.

"Ngươi đây là coi thường ca ca nga." Nhạc Thần để vào tay Thích Ngân, nhưng xem Thích Ngân không có tự giác tiếp nhận Ngọc Quan Âm, cậu liền tự mình bước tới, đơn giản kiễng mũi chân đeo ngọc vào cổ Thích Ngân.

Bởi vì thân hình Thích Ngân cao ngất, Nhạc Thần lại vì hắn mang ngọc, cơ hồ thân thể toàn bộ đều tựa vào người hắn, hơi thở phun ra ngay tại bên tai Thích Ngân.

Thân thể Thích Ngân có chút cứng ngắc, nhưng vẫn không nhúc nhích tùy ý động tác của Nhạc Thần, cần cổ Nhạc Thần duyên dáng trắng nõn ngay dưới tầm mắt hắn, thậm chí có thể nhìn đến làn da tinh tế cùng mạch máu nhợt nhạt trên cổ, bạch ngọc điêu khắc xinh đẹp mang theo trên tai giờ phút này có chút thiển hồng, làm cho người ta nhìn thấy đã muốn chạm vào. Dược hương thản nhiên chua xót trên người Nhạc Thần tẫn nhập vào hô hấp của hắn, làm toàn thân hắn giống như cảm nhận được dược hương, mang theo ngọt ngào, nhưng cũng là một loại thống khổ.

"Tốt lắm, này xem như ta đưa cho ngươi, ngươi về sau phải quý trọng, ngươi còn ngọc còn, biết không?" Nhạc Thần nói xong, muốn thối lui, cậu nghiêng đầu muốn nhìn biểu tình trên mặt Thích Ngân.

Cậu vừa mới lùi về phía sau một bước, thắt lưng đã bị một đôi tay chặn lại, đem cả người cậu mạnh mẽ áp về người trước ngực.

Thích Ngân đem Nhạc Thần hung hăng ôm lấy, môi mấp máy nữa ngày, rốt cục nói một câu, "Ngươi phải bảo trọng! Về sau tìm một người tốt hơn."

Thời điểm Nhạc Thần bị Thích Ngân ôm lấy liền cứng đờ, nhưng cậu không có đẩy Thích Ngân ra, đợi khi nghe rõ lời nói trong lời Thích Ngân, thân thể cả người cậu chấn động, trong ánh mắt trừng lớn là không

thể tin.

Tới thời điểm chờ cậu phản ứng lại, Thích Ngân đã muốn buông ra, hướng đầu ngõ đi rồi.

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân kiên định, nhưng bóng dáng lại cô đơn như vậy, trong lòng tất cả đều là rung động.

Trên chiến trường thời cơ chiến đấu thiên biến vạn hóa, sống chết một đường, mỗi một lần xuất chiến đều là một lần sinh tử biệt ly, đối với chiến trường, Thích Ngân luôn luôn tự tin như vậy, trước kia chưa bao giờ tại tiền chiến* đến đây nhìn cậu, càng không nói đến những điều không may như vậy, cái gì gọi là 'Về sau tìm một người tốt hơn', là nói cậu về sau tìm chỗ dựa vững chắc hơn sao, hắn không thể để cậu dựa vào sao, vì cái gì phải nói như vậy?

(*) Trước khi chiến đấu.

Ngày hè oi bức phủ xuống hoàng hôn, thân thể Nhạc Thần lạnh lẽo như vào tam cửu, nhìn thấy Thích ngân không quay đầu lại mà đi ra ngõ nhỏ, Nhạc Thần đột nhiên bừng chợt phản ứng, hướng hắn chạy tới.

"Tiểu Ngân!" Nhạc Thần ở phía sau hô, Thích Ngân cũng không dừng bước.

"Thích Ngân! Ngươi đứng lại!" Nhạc Thần hô to, chạy nhanh đến, chờ cậu đuổi kịp Thích Ngân, Thích Ngân đã đến đầu ngõ, nơi đó còn huyết mã của hắn đứng dưới ánh chiều rám nắng đá chân.

Nhạc Thần lập tức đụng vào lưng Thích Ngân, Thích Ngân ổn định thân mình, dừng lại cước bộ, nhưng không có xoay người.

Nhạc Thần chạy đến trước người Thích Ngân, nhìn hắn hỏi, "Ngươi có ý tứ gì, lời ngươi nói vừa rồi là có ý tứ gì?"

"Trở về đi!" Ánh mắt Thích Ngân lúc này cư nhiên ôn nhu khác thường, nói ra lời nói cũng chỉ như nước chảy trong lòng sông, bình tĩnh, tinh tế, mềm mại.

"Ngươi đây là xa…… Xa……" Nhạc Thần muốn nói 'Xa nhau', nhưng là, điềm xấu như vậy cậu như thế nào nói trước mặt Thích Ngân.

"Ta phải đi, mau trở về!" Thanh âm Thích Ngân cao hơn một chút, mang theo kiên quyết.

Tuyến lệ Nhạc Thần yếu ớt như nữ tử, nhìn Thích Ngân như vậy, không tự giác ánh mắt liền đỏ, yên lặng nhìn Thích Ngân, Thích Ngân thậm chí từ trong đôi mắt kia tìm ra ai oán, còn có một tia không tha thật sâu cùng bi ai thương cảm.

"Ta……," Thích Ngân không đành lòng trả lời, đành phải nói, "Đêm nay ta có quân lệnh trọng yếu, khả năng rất hung hiểm, nên tiến đến hướng ngươi từ biệt."

Khóe mắt Nhạc Thần rơi xuống giọt lệ, cậu ôm cổ Thích Ngân, nức nở nói, "Ngươi là lo lắng cho ta sao? Ngươi là ngốc tử sao? Ta tự mình biết bảo hộ bản thân, ngươi cũng phải hảo hảo, ta chờ ngươi trở về."

Thích Ngân sững sờ cùng không thể tin, Nhạc Thần bám vai hắn, khẽ kiễng chân tại trên môi hắn in lên làn môi của mình.

Ánh tà dương đã muốn ngã sắc hồng, hơi nước trong khí trời cũng trở nên tản lớn, ánh sáng âm u càng làm cho ngõ nhỏ trở nên ly biệt thống khổ.

Bóng dáng cây hòe cao lớn, lẳng lặng đứng, thân ảnh mờ nhạt kéo càng dài.

"Ngươi hảo hảo trở về. Ta, ta chờ ngươi!" Thanh âm Nhạc Thần nhẹ nhàng ở trong ngõ nhỏ dần dần thấp đi, rồi hóa thành hư vô.

Thích Ngân không có trả lời, chỉ nghe tiếng giày đạp trên phiến đá phát ra thanh âm kiên định, sau đó, âm thanh gì cũng đều biến mất.

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân cưỡi ngựa đi xa, dần dần, đi thật xa, nhìn không thấy.

Nhạc Thần lấy tay xoa môi chính mình, trong đầu có chút hồ đồ.

Cậu ngồi dưới đất, thái dương đã đi đến bên kia núi, sắc trời dần tối, nhưng không có gió đêm.

Rõ ràng là thời tiết oi bức, nhưng thân thể Nhạc Thần lại rét run, bất quá, tâm cũng chưa bao giờ ấm áp.

Thích Ngân cõng cậu trên lưng, để cậu cảm nhận được cảm giác kiên định, như vậy là đủ rồi.

14. Quyển 1 - Chương 14: Bị Thẩm Vấn

Nhạc Thần trở lại dược cục cũng không có bao nhiêu tinh thần, trong đầu tất cả đều bị Thích Ngân chiếm cứ.

Nghĩ đến hắn vừa rồi trầm trọng cáo biệt, nghĩ đến hắn nhíu chặt mày.

Nhạc Thần cũng không hiểu được ở trong lòng cậu Thích Ngân là địa vị gì, cũng không hiểu được hôm nay như thế nào lại đột nhiên cùng hắn vượt qua hành vi giới hạn.

Chỉ vẻn vẹn một cái động tác chạm môi ngắn ngủi, nhưng là, đủ để thuyết minh nhiều lắm, thay đổi nhiều lắm.

Có lẽ khi đó bầu không khí rất phiến tình, có lẽ khi đó trong lời nói xa nhau của Thích Ngân như vậy làm cho người ta quá mức bất an, có lẽ, là cậu lúc ấy quá mức khủng hoảng cùng kích động.

Nhạc Thần vỗ về đôi môi chính mình, giống như cảm giác khi đó còn đọng trên môi.

Thích Ngân vẻ mặt kiên quyết, nhưng môi cũng rất ấm áp, mềm mại.

Lo lắng an nguy của Thích Ngân, Nhạc Thần ăn không vô cơm chiều.

Sắc trời đã trễ, có thể nghe được ẩn ẩn tiếng sấm, giống như từ chân trời truyền đến, khí thể rất lớn, thôi thiên liệt điệt, mặc dù không ở trước mắt, nhưng càng làm cho bên trong lòng người bất an, ẩn ẩn cảm giác không rõ.

Mưa trên trời còn chưa hạ xuống, nhưng là, gió đã đến đây, thổi vào chạc cây hòe thụ trong đình nghiêng ngả, lay động lớn như vậy, thật lo lắng thân cây sẽ không trụ được mà đổ sập.

Cửa sổ đều bị đóng kín, gió vẫn như cũ từ khe hở thổi vào, Nhạc Thần đứng bên cửa sổ, xuyên thấu qua ô giấy nhìn bụi sắc thiên không, tim đập không giống bình thường, cứ là bất an như vậy.

Cùng Thích Ngân quen biết rồi dần dần quan hệ trở nên không thể tách ra, mỗi chuyện tình rất nhỏ Nhạc Thần đều nhỡ rõ, thậm chí nhớ rõ biểu tình biến hóa thật nhỏ của Thích Ngân khi mỗi lần hắn tới gặp cậu.

Nhạc Thần không rõ loại lo lắng cùng vướng mắc này có phải tình yêu hay không, nhưng là, không thể nghi ngờ, cậu không bỏ được Thích Ngân người này.

Mưa chung thủy vẫn chưa có hạ, mặc dù có gió, nhưng mọi người vẫn cảm thấy thực buồn.

Bầu trời đã muốn toàn đêm đen, Nhạc Thần đứng ngồi không yên.

Việc quân trong thành có hành động lớn, cho dù là quân y quán hẻo lánh cũng có thể nghe được động tĩnh tập kết, vậy mà, hôm nay thế nhưng lại không có, hết thảy đều yên tĩnh thái bình, Nhạc Thần cảm thấy bất an.

Chẳng lẽ theo như lời nói Thích Ngân, kỳ thật quân lệnh trọng yếu là trận đánh lén gì đó, như vậy sẽ không có nhiều động tĩnh.

Nhạc Thần phỏng đoán, bắt đầu đi tới đi lui, cau mày nhìn ra cửa sổ vô pháp bình tĩnh.

Nhạc Thần chuẩn bị ra cửa tìm người khác nói chuyện, chợt nghe đến tiếng giày tiếng cước bộ chỉnh tề, cửa trong nháy mắt bị đá văng, gió lớn đột nhiên tiến vào làm cậu không mở được mắt, sau khi thích ứng lại nhìn đến, trong phòng đen kịt đã muốn xếp thành hai hàng binh lính sáu người, dược phòng này vốn nhỏ, bị người đứng như vậy liền chật chội không còn chỗ.

"Có chuyện gì?" Nhạc Thần nhìn tình cảnh này, đương nhiên chỉ biết nghĩ đến xảy ra đại sự, thứ nhất là Đại tướng quân lưu manh cậu đâm bị thương tra ra cậu, thứ hai nghĩ đến chính là Thích Ngân đã xảy ra chuyện.

Thời điểm Nhạc Thần không kịp ngẫm nghĩ tiếp, một người lãnh binh thân thể cường tránh cao lớn từ nơi cửa kiêu ngạo đi vào, đi phía sau hắn là quản sự dược cục, chủ sự nhìn đến Nhạc Thần rồi hướng lãnh binh bên kia cúi đầu khom lưng, nói không rõ ràng còn mang theo ái muội, "Đây là Nhạc Thần, Thích Tướng quân cái kia……"

Nhạc Thần nghe gã nói một câu này, trực giác cho biết Thích Ngân đã xảy ra chuyện, ngay cả quản sự hướng cậu nháy mắt cũng không để ý, bật thốt lên hỏi, "Là Thích Ngân đã xảy ra chuyện sao?"

Lãnh binh kia từ trên cao nhìn xuống, quan sát đánh giá Nhạc Thần một phen, nhìn người này thân hình tuấn tú, cốt cách tinh xảo, nhưng trên mặt lại vàng lại đen, chỗ nào tính là đẹp đẽ, không nghĩ tới Thích Tướng quân luôn luôn không yêu ngôn ngữ nhưng ánh mắt khá cao kia cư nhiên lại coi trọng dạng này, vì thế, ngữ khí mang theo chê cười, "Đúng là xảy ra chuyện!" Quay đầu không nhìn cậu nữa, quát lớn. "Mang đi!"

Nhạc Thần không kịp phản ứng đã bị hai cái binh lính dẫn ra bên ngoài.

Bên ngoài gió thổi làm y phục cùng tóc phi bay tán loạn, ánh mắt cũng mê mang.

Bị ném lên lưng ngựa một trận lắc lư rồi sau đó Nhạc Thần được mang đến một phòng nhỏ có mùi máu tươi, bên trong âm trầm tối đen như mực, lãnh ý mang theo khiến người ta sởn đầy tóc gáy, Nhạc Thần bị đẩy mạnh về phía sau, hơn nữa ngày mới cảm giác được bên trong có đèn, ánh mắt lúc này mới thích ứng được độ sáng trong đó.

Trên tường treo roi da còn có thiết liên lạc thiết chờ đợi, trên mặt đất cũng đầy những vật Nhạc Thần không biết, nhưng là, cho dù không biết, căn cứ vào huyết ô trên đất, Nhạc Thần cũng hiểu đây là cái gì, có lẽ là hình cụ, hơn nữa còn là hình cụ trong quân doanh.

Da đầu Nhạc Thần run lên, trong lòng run lên, vừa rồi trên ngựa một đường xốc nảy, hiện tại lại ngửi được mùi máu tươi, nhìn đến mấy thứ này, dạ dày một trận bốc lên muốn phun tại trong phòng.

Một người thẩm tấn quan mặc hắc y ngồi trên ghế, gã nhìn Nhạc Thần nôn khan, gương mặt ban đầu đã đen lại càng đen hơn, một binh sĩ đi tới đẩy đẩy Nhạc Thần đem cậu xích tại trên tường.

"Nói đi, Thích Ngân để cái gì ở chỗ ngươi, cùng ngươi đã nói những gì, hảo hảo nhớ tới rồi khai báo. Nhìn ngươi cũng là người vô tội, trước không đối ngươi dụng hình, đại gia ta thương tiếc ngươi tế da nộn thịt." Thẩm tấn quan từ trên ghế đứng dậy đến bên Nhạc Thần, dùng roi da xẹt qua mặt cậu, xem nhan sắc trên mặt Nhạc Thần vàng vàng đen đen liền nhíu mi, tiện đà đem áo ngắn của cậu đẩy qua hai bên, nhìn đến da thịt Nhạc Thần nhẵn nhụi oánh bạch như ngọc, lúc này mới nở nụ cười, cười đến Nhạc Thần cảm thấy ghê tởm.

Nhưng lúc này không thể rước lấy tai họa mà phải nắm giữ tánh mạng chính mình, Nhạc Thần đành phải đem cảm giác ghê tởm kia cưỡng chế đi, trên mặt mang theo bộ dáng đáng thương lấy lòng, mạnh mẽ chống đỡ tinh thần trả lời, "Không biết Thích Ngân xảy ra chuyện gì, lời hắn nói cùng ta rất nhiều, cho ta cũng rất nhiều, không biết ta phải công đạo thế nào mới chính xác. Ngài cho ta cái chỉ thị, ta hảo nói tỉ mỉ a! Ngài nói có đúng không?"

Đối phương không nghĩ tới Nhạc Thần phối hợp tốt như vậy, phun một ngụm nước miếng lên tường, cười mắng, "Nói kỹ nữ vô tình, lời này thật đúng là mẹ nó thích hợp."

"Đại Tướng quân muốn biết cái gì, chúng ta cũng sẽ không hảo phỏng đoán, ngươi đem hết thảy khai báo đi! Ha ha, muốn nói những ngoạn ý trên giường, ngươi tỉ mỉ nói cũng không sao." Đối phương cười dâm đãng ở trước ngực Nhạc Thần sờ loạn một phen, trên người Nhạc Thần nổi thẳng da gà, trong miệng rốt cuộc cũng nhịn không được, ban đầu không phun sạch sẽ lúc này một cỗ ý thức bốc lên, nôn ra toàn bộ, ngay cả tay áo màu đen của thẩm tấn qua cũng dính dơ bẩn.

"Ngươi con mẹ nó!" Đối phương chán ghét đau mắng.

Nhạc Thần nhìn gã phát hỏa vút roi da, lập tức xin tha, "Mới vừa rồi trên ngựa lắc lư, ngài đừng trách tội, thả ta xuống dưới, ta hầu hạ giúp ngài tẩy rửa."

"Tẩy cái nương!..." Đối phương còn đang muốn mắng, bên ngoài truyền đến thanh âm bước chân chỉnh tề, sau đó ngục tốt cuống quít chạy vào kêu thẩm tấn quan đi ra ngoài.

Lại qua một lát, trận ghê tởm kia trong lòng Nhạc Thần rốt cục đi qua, thời điểm tinh thần hồi phục qua một ít, người tiến vào đem mấy ngọn đèn nhỏ bên trong đổi thành đèn lớn, trong phòng lập tức sáng ngời chói mắt.

Trong phòng cũng đặt chiếc ghế thái sư hoàng hoa lê mộc, bên trên còn để một đệm gấm.

Nhạc Thần vừa thấy, hẳn là đại nhân vật muốn vào rồi.

15. Quyển 1 - Chương 15: Tù Phạm Yếu Đuối

Ngu Gia Tường vào hình phòng, mắt nhìn người bị xiềng xích khóa lại trên tường, người này cúi đầu xuống thấp đến cực điểm, mái tóc phân tán che giấu gương mặt phủ xuống trước ngực, nhìn không rõ dung nhan, bất quá, xem người này tướng mạo tư thái, có thân cốt không sai.

Hắn nhẹ vén vạt áo, tại trên ghế thái sư ngồi xuống, phân phó nói, "Ngẩng đầu lên."

Hắn nhẹ nhàng bâng quơ một câu, thanh âm quý khí hoa lệ, tựa như tơ lụa thượng đẳng, chính là, chạm tay đến tơ lụa loại này sẽ rét lạnh đến thấu xương.

Nghe đến thanh âm Nhạc Thần đã biết chính mình đoán không sai, từ đầu nhìn lén người trên ghế thái sư, quả là người ngày đó gặp trong đàm tử, chỉ là người này hôm nay mặc một thân y phục bạch sắc, chân mang cư nhiên là một đôi guốc gỗ, trên vạt áo thêu vài nhành trúc, vẻ mặt biểu tình đều một dạng có chút lười nhác, trên đầu là phát quan màu bạc, cả người không giống Tướng quân trong quân, càng giống như tài tử phong lưu mỹ nhân nhàm chán nơi Giang Nam ngâm thi vẽ tranh phẩm trà. Trong lòng Nhạc Thần, ấn tượng đối với người này vốn là không tốt, lúc này lại càng kinh bỉ cùng miệt thị. Chẳng qua, bộ dạng người này nhếch môi, còn có ánh mắt kiên nghị hơi lộ ra thâm liễm, thiện mưu cầu hòa đến tàn nhẫn, làm cho người ta không dám cùng hắn ngỗ nghịch.

Cái gì đại nam nhân đổ máu không đổ lệ, không yếu đuối không thỏa hiệp, những điều này trong mắt Nhạc Thần cái gì cũng không có, trước kia vì để có được lợi, tình cảnh nhào vào lòng ba mẹ cùng chị gái làm nũng chỗ nào cũng có, thậm chí không ít bạn bè của cậu chịu không nổi thế công, nhiều lần đều tháo chạy.

Nhạc Thần chính là cái gì có thể cầu xin tha thứ liền cầu xin tha thứ, các đại gia ý chí bất khuất kiên định, bộ dạng cứng cọi cậu căn bản là không có.

Nhưng nghe Ngu Gia Tường kêu cậu ngẩng đầu lên, Nhạc Thần lại kháng cự khác thường, cúi đầu giả nai không có nghe thấy.

Nhìn Nhạc Thần không có động tĩnh, có người vừa tiến lên vừa quát, túm tóc Nhạc Thần đem đầu cậu kéo lên. "Ngẩng đầu lên!"

"Ân……" Da đầu bị nắm đến đau, Nhạc Thần luôn được nuông chiều từ bé không kịp cắn răng ngậm miệng, lập tức kêu rên ra tiếng.

Nhạc Thần bị bắt chống lại ánh mắt Ngu Tường, trong lòng trong mắt chán ghét cùng khinh bỉ đều hiện ra ngoài, tuy oán hận, nhưng bộ dáng lại làm ra vẻ vân đạm phong khinh đối diện cùng Ngu Gia Tường.

"Tên gọi là gì?" Ngu Gia Tường nhìn người này sắc mặt vàng đen, nhưng ngược lại có được đôi mắt xinh đẹp, nghĩ đến đây là nhân tình Thích Ngân, hẳn sẽ có vài phần tư sắc.

Nhạc Thần gắt gao ngậm miệng không đáp, những lanh lợi ban đầu nhất thời một chút cũng chưa đi qua.

Vị thẩm tấn quan kéo tóc Nhạc Thần nhìn cậu không còn tư thái yếu đuối hợp tác như ban đầu, vả lại, gã vì muốn biểu hiện trước mặt Tướng quân, động tác kéo tóc Nhạc Thần trên tay càng thêm chặt chẽ, quát hỏi nói, "Đại Tướng quân hỏi tên ngươi."

Nhạc Thần kiên quyết cắn răn không trả lời.

"Không nói?" Thẩm tấn quan kia không chút lưu tình đánh một cái tát trên mặt Nhạc Thần, nửa bên mặt cậu lập tức sưng lên.

Nhạc Thần đau đến nước mắt rưng rưng hướng về địch đầu hàng, Ngu Gia Tường lúc này khoát khoát tay áo, "Quên đi."

Ánh mắt hấn trên mặt Nhạc Thần lướt qua, khóe miệng gợi lên tia cười hứng thú, nói, "Xem ra Thích Ngân không có sáng tỏ với ngươi." Sau lại đối lãnh binh phía sau nói, "Y không nói ngươi nói!"

"Vâng!"

"Người này là Nhạc Thần, năm nay……" Thanh âm lãnh binh kia vang vang, mới nói một câu, đã bị Ngu Gia Tường đánh gãy, "Nhạc Thần? Nhạc Thần thành Nhạc Thần?"

"Trên bản ghi chép chính là hai chữ này. Đó là Nhạc Thần thành Nhạc Thần."

"Nga? Cư nhiên có chuyện khéo léo bực này." Ánh mắt Ngu Gia Tường đột nhiên trở nên sáng hơn một phần, hấn nhìn mặt Nhạc Thần giống như muốn nhìn ra từ trên mặt cậu mấy đóa hoa.

Trong lòng Nhạc Thần phẫn uất, lại lo lắng an toàn cho sinh mệnh Thích Ngân, còn sợ vừa nói liền bại lộ thân phận chính mình là người ngày ấy trong thủy đàm, vì thế dị thường khó chịu, nghe đối phương cảm thấy hứng thú đối với tên mình, liền cũng không đặc biệt chú ý.

"Y là tháng tám năm ngoái từ một nhóm kia nhập vào quân y, là thôn nhân bên ngoài loan kinh, đã từng đọc sách, có hiểu biết về y thuật ngoại thương, có thể phân biệt thảo dược, trong quân y coi như thủ kỷ*, không có quá nhiều sự tình. Ngày đó y vào quân y quán liền cùng Thích Tướng quân nhận thức, sau vẫn tiếp tục liên hệ. Chính là, từ người trong quân y quán nói, cũng không thấy y cùng ngoại nhân có liên hệ đặc biệt." Thanh âm lãnh binh bằng phẳng, thực ngắn gọn nói mấy câu liền đem sự tình công đạo rõ ràng.

(*) Người ghi chép trong giữ.

"Là như thế này?" Guốc gỗ trên chân Ngu Gia Tường nhẹ điểm mặt đất, hỏi.

"Kết quả tra ra là như vậy, lục soát ngăn tủ cùng đồ vật của y, cũng không ra được đồ vật hay thư từ khả nghi."

Ngu Gia Tường vẫn chú ý biểu tình Nhạc Thần, nói, "Khuất Thất, ngươi tới nói."

"Vâng!"

"Ngoại ô Loan kinh Mạch Thủy thôn không có người họ Nhạc, cả nước họ Nhạc chỉ có người nhà Lan Thủy Nhạc, nhà hấn cũng không có người kêu Nhạc Thần. Còn nữa, tháng tám năm trước, nhân số ban đầu nhập vào quân y có hai mươi ba người, sau lại trở thành hai mươi bốn người, nhiều ra thêm một người đúng là Thích Tướng quân công đạo thêm vào, đó là người này. Người này cùng Thích Tướng quân quan hệ chặt chẽ, hai người nhiều lần ra khỏi thành, Thích Tướng quân đối đãi với y như nhân tình, nhưng kỳ thật hai người là huynh đệ kết nghĩa, cũng không có việc cẩu thả gì khác" Khuất Thất một thân y phục thiển lam nho sinh, Nhạc Thần nghe Khuất Thất nói, thanh âm nho nhã bình thản, đoán rằng người này chính là nhân vật giống như phụ tá Đại Tướng quân. Người này nói chuyện mặc dù bình thản, nhưng mỗi câu hấn nói lại chỉ thẳng ra sự thật, làm cho Nhạc Thần thực giật mình.

Đúng vậy, hộ tịch xuất thân của cậu đều do Thích Ngân giúp cậu báo lên, tất cả đều là sắp đặt, cậu vốn là người không có gốc rễ, làm sao có thể là người Mạch Thủy thôn ở ngoại ô Loan kinh chứ, như vậy xem ra, ngược lại cậu hại Thích Ngân hay sao? Trong lòng Nhạc Thần không nắm chắc, cảm giác khủng hoảng lại bàng hoàng.

Nghe xong nhiều như vậy, xem tình hình thế này, thực có thể Thích Ngân bị hoài nghi phản bội, hơn nữa chính mình còn là nguyên nhân. Nhạc Thần không thể không nghĩ như vậy.

Sợ hãi sẽ hại Thích Ngân, Nhạc Thần đành phải lớn tiếng nói, "Ta không phải người Mạch Thủy thôn, nhưng là, ta cũng không phải phản đồ……"

Thanh âm Nhạc Thần trong trẻo vang lên trong hình phòng nho nhỏ, làm tất cả mọi người đều đem ánh mắt tụ tập lên người cậu.

Nhạc Thần bị mọi người chú mục, liền không thể nói ra lời tiếp theo, nói bản thân không phải người ở thế giới này, là từ thế giới kia đến, cho nên cậu mới không có hộ khẩu ở thế giới này. Nói như vậy ngay cả Thích Ngân còn không tin tưởng, người nơi này làm sao có thể tin vào chứ.

Ánh mắt Nhạc Thần trở nên ảm đạm, nghĩ đến sẽ không được về nhà, chính mình ở nơi này chịu hình phạt, lại còn hại Thích Ngân, ủy khuất cùng thương tâm trong lòng nói không nên lời, hốc mắt lập tức liền đỏ, cũng không quản nơi này có bao nhiêu nam nhân đang nhìn, hơn nữa cậu vẫn còn đang bị treo trên tường, nước mắt lạch cạch lạch cạch bắt đầu rơi xuống, "Ta không phải phản đồ, các ngươi không cần hoài nghi Thích Ngân……"

Tất cả mọi người sửng sốt, hết chỗ nói luôn rồi.

Ở hình thất cho dù chịu hình không nổi cũng chỉ kêu rên, chứ chưa từng thấy có người dễ dàng rơi nước mắt như vậy, dù là nữ tử cũng không yếu đuối thế đi?

Nhạc Thần còn cố tình khóc cho thật sự điềm đạm đáng yêu, không phải nữ nhân mảnh mai, nhưng so với nữ nhân còn khóc có ý vị ba phần, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt rơi xuống, lăn lăn, lăn lăn, xẹt qua gương mặt, sau đó từ dưới cằm rơi trên mặt đất, một giọt một giọt trong suốt long lanh, cứ như vậy, không phát ra bất cứ thanh âm nào, im lặng rơi lệ.

Nơi này đều là đại nam nhân kiêng cường, làm sao gặp qua một người như vậy.

"Chúng ta còn chưa hỏi ngươi có phải phản đồ hay không, ngươi liền nói thẳng ngươi không phải, đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao?" Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần khóc, thường thường thản nhiên nói.

"Các ngươi vừa rồi nói nhiều như vậy, hỏi nhiều như vậy, còn không phải hoài nghi ta là phản đồ sao? Ta cũng không phải ngốc tử, làm sao có thể nghe không hiểu."

Nhạc Thần há mồm phản bác.

Nước mắt đem mặt Nhạc Thần tẩy sạch không ít dược vàng vàng đen đen, gương mặt nhất thời biến thành một cái sườn núi đất vàng tựa như trên đó còn vài đạo nguồn nước uốn lượn.

Người sáng suốt hiện tại đều nhìn ra trên gương mặt cậu dùng đồ vật thoa che dung mạo, phía sau Ngu Gia Tường có người muốn nói lại thôi, lại nhìn Đại Tướng quân còn chưa chỉ thị, nên không dám trưng cầu ý kiến.

"Đem mặt y lau khô!" Hứng thú trên mặt Ngu Gia Tường càng sâu, phân phó nói.

Nhạc Thần vừa nghe chính là sửng sốt, cậu mỗi ngày buổi sáng rời giường rửa mặt đều sẽ đem một tầng thuốc mỡ tự chế thoa lên, đen đen vàng vàng tím tím nâu nâu, có người hỏi, cậu liền cầm phương thuốc đi ra, nói dầu này mùa đông chống rét, mùa hè loại bỏ vết đốm do nắng, tuy rằng nhan sắc có điểm khó coi, nhưng hiệu dụng lại rõ như ban ngày, vì thế, trong quân y quán rất nhiều người đều tô thuốc này, người người đều dùng, nhà nhà đều dùng, nên cậu bôi thuốc lâu ngày cũng không làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Chính là mỗi ngày đều thoa, bản thân cũng quên mất trên mặt còn tầng này nọ, vừa rồi không chú ý, cư nhiên lại rơi lệ, trên mặt liền lộ sơ hở.

Một gã binh lính cầm khăn ướt thô ráp chà xát trên mặt Nhạc Thần, da mặt cậu đều bị cọ cọ một tầng, địa phương khi nãy bị đánh sưng còn mang theo đau đớn.

Bị ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, Nhạc Thần thẳng thắng lập tức công đạo, "Đây là dược làm mờ vết đốm khi phơi nắng, nếu các ngươi cần, cứ nói, ta có thể phối cho các ngươi. Tuy rằng nhan sắc khó coi, nhưng hiệu quả tốt lắm, có rất nhiều người dùng nó nha."

16. Quyển 1 - Chương 16: Bức Bách (1)

Ngu Gia Tường nhìn mặt Nhạc Thần bị lau sạch sẽ, tại ánh đèn làn da óng ánh long lanh, mũi cao, đôi môi hoàn mỹ nhưng có chút mỏng, khuôn cằm đầy đặn, hé ra hợp vào xinh đẹp lại yếu đuối, gương mặt bị đánh

nên có chút thương, dù một bên mặt bị sưng thũng, nhưng đây không phải là người ngày ấy tại thủy đàm đâm hắn bị thương thì còn ai.

Hai ngày đầu hắn còn cho người đi thăm dò, sau, phát hiện tướng lãnh cấp cao trong quân có gian tế của Nhị Hoàng tử, hắn liền đem lực chú ý đi điều tra gian tế, chuyện tình mỹ nhân trong đàm đành phải gác lại, không nghĩ tới cư nhiên ở trong này lại gặp được, mà người này lại chính là người của Thích Ngân, sắc mặt Ngu Gia Tường dần dần biến đen, ánh mắt nhìn Nhạc Thần cũng có chút thâm trầm.

Nhạc Thần phát giác sự tình không ổn, lập tức lộ ra tư thái mềm mại cầu xin tha lỗi, "Ta ngày đó không phải cố ý, thật sự, ta hướng ngươi xin lỗi, ta thực xin lỗi, ngươi đừng quan báo tư thù."

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần bối rối, trên mặt lộ ra ý cười, nói, "Còn tưởng rằng ngươi quên ta chứ, ta nhưng lại thực nhớ rõ ngươi."

Không nghĩ tới Đại Tướng quân cùng phạm nhân đột nhiên kéo gần quan hệ, tất cả mọi người đều mạc danh kỳ diệu.

Nhạc Thần nghe Ngu Gia Tường nói lời này rất âm trầm, trực giác trong lòng hô to chuyện tình càng thêm nguy rồi, hấp hấp cái mũi, muốn khóc nhưng lại không khóc mà giải thích, nói, "Ta ngày đó không phải thực sự cố ý, ngài đừng trách ta. Vô luận là ai đột nhiên bị tập kích đều sẽ phản kháng, nếu ngài lúc này kêu ta, muốn ta hầu hạ ngài, ta liền không phản kháng, lại càng không dám đả thương ngài."

Mọi người nghe lời nói của Nhạc Thần, chỉ cần đầu óc tốt hơn một chút là đã hiểu được, nguyên lai Đại tướng quân phong lưu đa tình từng đánh chủ ý lên người mỹ nhân, chính là không nói gì đến thân phận, liền bị mỹ nhân cự tuyệt.

Ngu Gia Tường cười rộ lên nhìn Nhạc Thần, bước đi thong thả đến trước mặt cậu, ngón tay nhẹ nâng khuôn cằm Nhạc Thần, đối với ánh mắt cậu nói, "Ngươi sau đó liền biết ta là ai?"

Nhạc Thần lập tức chân chó gật đầu, "Biết, ngài là Đại tướng quân."

"Làm sao biết được?" Ngu Gia Tường cười khẽ,

"Ân, đoán." Nhạc Thần đứng đắn trả lời.

Xem Ngu Gia Tường ánh mắt sắc bén theo dõi nhìn cậu không chuyển mắt, Nhạc Thần đành phải giải thích nói, "Người trong quân ăn mặc y phục tốt như vậy không nhiều lắm, hơn nữa diện lại hảo, người có hành vi phong nhã lại càng thiếu, nên ta lập tức đoán được là ngài, ta đả thương ngài, sợ ngài sẽ trả thù, cho nên không dám đi ra thừa nhận."

Ngu Gia Tường nghe lời cậu nói không biết là khích lệ hay châm chọc, vì thế hừ lạnh nói, "Ngươi thật ra sẽ nói."

"Là thật, ta không có lừa ngài, lúc ấy còn tưởng ngài là thiên tiên hạ phàm, chẳng qua sau đó ngài thật bá đạo." Nhạc Thần ủy khuất nói.

Ngu Gia Tường liếc nhìn Nhạc Thần không nói lời nào, sau lại hừ, "Có thật là giống thiên tiên sao?"

"Ta nhìn dưới mặt nước thấy diện mạo ngài rất, rất……" Nhạc Thần không biết nên dùng từ gì cho tốt, đành phải giản lược, nói tiến, "Cho nên, đành phải trước đá nước, ta không phải cố ý."

Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm Nhạc Thần, nhìn cậu hoàn toàn không còn bộ dáng tinh linh xinh đẹp ngày đó, chỉ là một mỹ nhân yếu đuối dựa vào quyền thế, cho nên hắn có chút thất vọng, lại hừ một tiếng.

"Ngài rốt cuộc vẫn muốn trách ta hay muốn tha thứ cho ta a, ngài nên biểu hiện ra ngoài cho ta an tâm một chút." Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường không nói mà trở về chỗ ngồi, chính mình bị treo trên này cánh tay đều đã tê rần, không thể làm gì khác ngoài việc mở miệng chất vấn.

"Ngươi cứ nói đi." Ngu Gia Tường cười lạnh nói.

Nhạc Thần rụt rụt cổ, rầu rĩ đáp, "Ta làm sao mà biết ý tứ ngài. Ta thật là vô tội, ngài không nên đem sai lầm đổ lên người ta."

Trong hình thất bầu không khí ban đầu vốn là áp lực khẩn trương, trải qua một phen phạm nhân ngắt lời, tuy rằng sắc mặt Đại tướng quân trở nên đen hơn, nhưng bầu không khí lại có phần thoải mái.

Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm Nhạc Thần, thẳng đến khi da đầu Nhạc Thần run lên, sau, hắn nâng tay một chút, nói, "Đem y thả ra, tẩy rửa rồi đưa đến phòng ta."

Tất cả mọi người kinh ngạc, ngay cả Nhạc Thần cũng kinh ngạc, "Các ngươi không thẩm vấn ta?"

"Ngươi nói ta triệu ngươi, ngươi sẽ hầu hạ, mọi người đều nghe được." Ngu Gia Tường nói xong liền cất bước ra ngoài.

Khuất Thất lập tức theo sau, nói, "Vương gia, vì một mỹ nhân ngài làm như vậy, không thể!"

Ngu Gia Tường cười nhìn Khuất Thất, nói, "Ngươi cho là y sẽ biết cái gì sao?"

"Này, y chắc là không biết chuyện tình của Thích Tướng quân, nhưng mà, y cũng không phải người đơn giản, ngài đem y để cạnh bên người sẽ xảy ra chuyện." Khuất Thất lo lắng nói.

"Ta làm sao có thể nhìn không ra, cứ như vậy đi, không cần phải nói." Vẻ mặt Ngu Gia Tường lộ ra hứng thú, cười cười đi trở về.

Mưa bên ngoài còn chưa hạ xuống, nhưng là chân trời đã có thể nhìn thấy tia chớp.

Nhạc Thần nghe Ngu Gia Tường nói muốn cậu tẩy rửa rồi đưa đến phòng hắn, trực giác trong lòng phi thường không tốt, nhưng là, có thể đào thoát hình phạt lao ngục, còn có thể nghe được Thích Ngân rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho nên cái gọi là tử chiến đến cùng, với loại tình huống này, tuy rằng lo lắng không yên, nhưng thật ra cậu không có bao nhiêu sợ hãi.

Nhạc Thần vốn nghĩ tẩy rửa chính là cho cậu tắm rửa một cái mà thôi, hắn ngại chính mình vào hình thất đầy ngươi ô bẩn, hơn nữa còn nôn mửa đến y phục đều ô uế, cho nên tắm rửa để hợp ý hắn, với lại, Nhạc Thần trời sinh yêu nước, tắm rửa là chuyện cậu yêu thích nhất, nguyên một cái mộc dũng thật lớn được đưa đến trước mặt, Nhạc Thần vui sướng thoát thoát quần áo sải bước tiến vào mộc dũng tẩy trừ.

Trong quân y quán, tắm rửa chính là đứng trong viện múc một thùng nước xối lên người cho sạch sẽ, chứ đâu có chuyện tắm trong mộc dũng tốt như vậy. Cậu sớm vui sướng nhắm mị mắt khởi ca.

Hai người phó dịch tiến vào, trong tay cầm bố khăn, để cho Nhạc Thần ngồi xuống, bắt đầu chà lưng cho cậu.

"Ta tự mình làm được rồi, không phiền đến các ngươi." Nhạc Thần bị chà đến mức muốn rụng một tầng da trên lưng, đau đến khiến cậu trốn đông trốn tây trong mộc dũng.

"Công tử, phải chà sạch sẽ, bằng không, ngươi không có cách nào hầu hạ Vương gia. Mời ngồi hảo, không cần khó xử tiểu nhân." Một người phó dịch thanh âm cứng nhắc nói, hiện ra không kiên nhẫn.

"Các ngươi nhẹ nhàng chút đi, lưng đều bị đỏ, đẹp mắt không?" Hưng trí ban đầu của Nhạc Thần khi được tắm bồn đều bị một câu này đánh bay tất cả, trong lòng rầu rĩ ngồi trên băng ghế trong mộc dũng.

Một người phó dịch đem Nhạc Thần cố trụ, một người khác trên người cậu cố chà, xem bọn hắn dùng sức như vậy, Nhạc Thần thật hoài nghi chính mình ba tháng không tắm rửa, bọn họ đây là đang chà tượng đất.

Thật vất vả chà xong trên người rồi, Nhạc Thần còn tưởng như vậy là hết việc, nhìn thụy y sa mỏng một, bên đang cầm lấy muốn mặc vào, người phó dịch lại đem y phục cầm đi, đối cậu bất mãn nói, "Còn chưa tẩy xong, lấy quần áo làm chi?"

"Còn chưa tẩy xong? Đã muốn tẩy xong a!" Nhạc Thần nhìn thân thể chính mình, chỗ nào còn chưa tẩy chứ.

Nhìn đối phương theo dõi bộ vị trên đùi dưới thắt lưng, một tia xẹt điện hiện lên giữa trời, sắc mặt cậu có chút trắng bệch, "Sẽ không cần tẩy cái kia…… Cái kia……"

"Ta không tắm nữa, ta muốn đi ra ngoài." Nhạc Thần ý thức được nguy cơ, bắt lấy cái khăn bọc lại nơi yếu hại xông ra bên ngoài, còn chưa tới cửa đã bị người phó dịch lớn tuổi hơn kéo về.

Nhạc Thần lần đầu tiên cảm thấy chính mình thật uổng phí khi sinh ra làm nam nhi bảy thước, cư nhiên lại bị hai người phó dịch gầy yếu ấn vào ván gỗ trên giường gần đó đến không thể động đậy.

"Công tử, ngươi không phối hợp, chịu khổ chính là ngươi." Phó dịch trẻ tuổi hơn có chút tức giận nói.

"Buông, ta không tẩy nữa, các ngươi đi nói ta không tẩy nữa." Nhạc Thần vặn vẹo muốn đứng lên, thanh âm kêu ra cũng thật thê lương.

"Đây không phải là chuyện chúng ta có thể làm chủ, còn thỉnh ngươi phối hợp, bằng không, chúng ta chỉ có thể đem ngươi trói lại." Một người phó dịch uy hiếp nỏi.

"Ta không, ta không tẩy nữa." Nhạc Thần giãy dụa đến mặt đỏ tai hồng.

Một người phó dịch ra bên ngoài cầm vào sợi dây thừng đem hai tay cậu trói vào đầu giường, sau lại đem hai chân trói vào cuối giường.

Nhạc Thần nghĩ bộ dạng chính mình có phải hay không phù hợp với danh họa Da Vinci, trong lòng cậu kêu rên một phen, lại cầu xin nói, "Các ngươi buông ta ra, ta phối hợp, ta phối hợp."

Chính là lúc này tùy ý cậu xin tha thế nào, hai phó dịch bị cậu gây sức ép đến chịu không nỗi đối với cậu không thèm để ý, ngoảnh mặt làm ngơ bắt đầu công tác mở rộng tẩy tràng.

Nhạc Thần một phen nước mắt mũi nằm trên giường kêu rên, cậu còn có quyền người không? Còn có tự do không? Còn có tôn nghiêm không?

Đều không có.

Đem Nhạc Thần cột lại để thanh tẩy, sau đó hai phó dịch đành phải đem buông Nhạc Thần ra, nhưng Nhạc Thần vẫn như cũ trốn không thoát vận mệnh cúc hoa bị chà đạp tẩy trừ.

Rốt cục tẩy rửa sạch sẽ, Nhạc Thần ai oán hai cái phó dịch không có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, nhưng là, thời điểm nhìn đến trong tay đối phương là công cụ dùng để cạo l**g, cậu rốt cuộc không thể chịu được bạo phát, đoạt lấy tiểu đao kia đặt tại vị trí động mạch chủ trên cổ chính mình, "Các ngươi khinh người quá đáng, còn đến nữa ta liền không sống."

Không còn cách nào, một người phó dịch đành phải hướng đến Vương gia báo cáo.

Bất quá một lát sau, Ngu Gia Tường thong thả tiến vào gian phòng tắm, nhìn đến bố khăn vây quanh hạ thân, nơi cần cổ trơn bóng oánh nhuận, Nhạc Thần lấy tiểu đao đặt trên đó, bộ dạng quyết tuyệt chịu chết. Trên mặt còn vươn hai giọt lệ, đôi môi hoa đào đỏ đỏ hồng hồng, vẻ mặt dị thường chọc người trìu mến.

"Ngươi không phải nói muốn hầu hạ ta sao, làm cái gì vậy?" Ngu Gia Tường cười nhìn cậu.

"Ngươi khinh người quá đáng, thật quá đáng, ta tình nguyện ngươi đâm một đao trên lưng ta, chứ ngươi không cần như vậy, rất vũ nhục người!" Nhạc Thần hồng mắt, trừng to nhìn Ngu Gia Tường.

Không thấy được động tác Ngu Gia Tường thế nào, tiểu đao trong tay cư nhiên đã bị cướp.

"Ngươi cái dạng này cũng đủ tốt, vậy cứ thế đi!" Ngu Gia Tường đem đao nhỏ ném qua một bên bàn, hai tay vòng qua sau lưng Nhạc Thần, đem cậu ôm ngang.

"Ngươi làm gì vậy, ta mặc kệ, lão tử mặc kệ." Nhạc Thần đá chân giãy dụa muốn từ trên tay Ngu Gia Tường thoát xuống.

"Ngươi còn kêu, ta sẽ để bọn họ đem ngươi cạo sạch rồi cột vào trên giường." Ngu Gia Tường phát hỏa, hừ lạnh nói.

Nhạc Thần xem địch ta lực lượng cách xa, cuối cùng đành phải câm miệng.

17. Quyển 1 - Chương 17: Bức Bách (2)

Nhạc Thần là bị ném tới trên giường.

"A!" Mông lập tức đánh vào trên sàng, đau đến nhe răng trợn mắt, quản không được miệng oán giận nói, "Ngươi nghĩ rằng ta là tảng đá á?"

Ngu Gia Tường từ trên cao nhìn xuống Nhạc Thần, biểu tình trên mặt lộ ra thâm trầm, sau đó câu lên khóe miệng tà cười, đem Nhạc Thần từ trên xuống dưới tỉ mỉ đánh giá một phen.

Đối với ánh mắt tra xét của Ngu Gia Tường có thể so với tia X, trong lòng Nhạc Thần có chút nhút nhát, đem bố khăn bên hông hảo hảo kéo lên một ít, ưỡn ngực cùng lưu manh đối diện nói, "Có cái gì đẹp mặt, ta có chẳng lẽ ngươi không có?"

Khóe miệng Ngu Gia Tường gợi lên cười tà biến thành cười to, "Rất có ý tứ, giống như đùa cẩu."

Nhạc Thần nghe hắn đem chính mình so sánh với cẩu, trong lòng lập tức phẫn nộ, nhưng nhìn đối phương thần sắc hưng trí dạt dào nhìn chằm chằm mình, bản thân phản kháng hoặc cãi lại chính là chả khác nào giống như bình thường bị đùa bị ngoạn.

Nhạc Thần khép chân ngồi xuống, đem mặt chuyển qua nơi khác, nhìn một bên cửa sổ, nói, "Ngươi đem ta so sánh với cẩu ta cũng khổng thể nói gì hơn, có thể làm cho Đại tướng quân cảm thấy có ý tứ là vinh hạnh của ta, chỉ sợ người làm thuộc hạ cho ngươi đến heo chó cũng không bằng, ngươi du tình du tính, cẩm y ngọc thực, nhóm thuộc hạ của ngươi lại liều chết trên sa trường, máu tươi giàn dụa, không nghĩ tới ngươi còn thư thái như vậy, ta thực vì bọn họ mà thấy không đáng giá, ta cũng vì ta cảm thấy không đáng giá, chúng ta đem tánh mạng cùng lý tưởng tương lai đều giao cho ngươi, nhưng ngươi lại xem chúng ta như rau cỏ như lợn cẩu, chỉ là đồ vật tìm niềm vui cho ngươi."Nhạc Thần càng nói càng căm tức, càng nói càng trôi chảy, càng nói càng châm chọc, trong đôi mắt bắn ra quang mang khiếp người, "Thời điểm ngày ấy tại thủy đạm gặp được ngươi, ta vừa thấy liền đoán rằng ngươi là Đại tướng quân trong quân doanh này, trên y phục ngươi ngày đó chính là ám vân ẩn long. Ta mặc dù chưa từng thấy qua Đại tướng quân, nhưng xem Thích đại ca đối hắn kính trọng có thêm, cũng không ngỗ nghịch, vì hắn sinh vì hắn tử, tận trung đền đáp, ta liền không tin người hắn đi theo kính nể lại là một người lưu luyến sắc dục, hào vô khí độ, kim ngọc kỳ ngoại*. Cho nên, ta ngày đó có thể nào không phản kháng, ngươi là Đại tướng quân, ta không thể làm bẩn thanh danh của ngươi, đương nhiên phản kháng, ngươi không phải Đại tướng quân, ta làm một nam nhi bảy thước, cũng không có lý do gì để cho người khác khuất nhục đi, đương nhiên cũng là phản kháng. Ta không rõ, ta có tội gì?"

(*) Không có khí độ, tô vàng nạm ngọc (hào nhoáng).

Ngu Gia Tường nghe Nhạc Thần nói xong, mỉm cười nhìn cậu vỗ tay khen ngợi, "Không nghĩ tới ngươi mở miệng còn biết ăn nói!"

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sự thật!" Nhạc Thần đối Ngu Gia Tường trợn mắt nhìn.

"Là sự thật, nghĩa huynh kia của ngươi cũng không phải vì ta sở dụng, hắn đi liều mạng sa trường, máu tươi giàn dụa, đó là để hắn chết có ý nghĩa, sau có thể truy phong hầu tước, hậu nhân được lợi, tổng so với chết trong lao tù bệnh dịch đều tốt, ngươi thử nói đi?"

Nhạc Thần từ trong ánh mắt Ngu Gia Tường thấy được hàn quang, điều này làm cho tâm cậu không tự chủ được buộc chặt, tựa như đại não không tiếp đủ máu liền muốn ngất đi, từ kẻ răng thật vất vả hỏi ra một câu, "Thích Ngân lần này xuất chiến, ngươi là muốn hắn chết?"

"Đây là thành toàn hắn!" Ngu Gia Tường nhẹ phẩy tay áo, ở một bên ghế ngồi xuống.

"Ngươi không thể như vậy." Nhạc Thần đột nhiên từ trên giường lao xuống, vọt tới trước mặt Ngu Gia Tường bắt lấy bờ vai hắn, "Ngươi không cho hắn là một tướng lãnh tốt, là một nhân tài hiếm có sao?"

Ngu Gia Tường đem tay Nhạc Thần cầm xuống, vuốt ve thưởng thức nơi bàn tay cậu, cười nói, "Thiên hạ lo gì không có người tốt hơn, không vì ta sở dụng liền không hề ý nghĩa, cùng ta đối nghịch chỉ có một con đường chết. Ta là tiếc hắn, mới cho hắn cơ hội lập công cuối cùng, như vậy hắn cũng có thể danh lưu sử sách, không uổng một thân công phu bản lĩnh."

"Ngươi như thế nào có thể như vậy, chẳng lẽ không thể cho hắn một cơ hội nữa sao, khuyên bảo hắn quy hàng cho ngươi sở dụng?" Nhạc Thần nghĩ đến thời điểm Thích Ngân tiến vào cáo biệt, chính mình còn cùng Thích Ngân nói chờ hắn trở về, hắn là không biết cậu có bao nhiêu thương tâm.

"Ngươi thật uổng là nghĩa đệ của hắn, đối với tính tình hắn một chút cũng không biết sao? Có thể khuyên hắn vì ta sở dụng đương nhiên tốt lắm, chính là hắn làm sao sẽ nguyện ý. Trung tâm vì chủ, chết mà bất khuất, cốt khí của hắn, ta tất nhiên thưởng thức." Ngu Gia Tường nói đến đây, trong giọng nói cũng mang theo tia ảm sắc buồn bả.

"Sẽ không như vậy. Hắn còn chưa hỏi qua ý kiến của ta, còn chưa nói cho ta biết, cứ như vậy đem ta từ bỏ." Nhạc Thần nghe xong lời nói của Ngu Gia Tường, nghĩ tới lời lẽ ngữ khí Thích Ngân ban chiều, giống như Thích Ngân tính toán sẽ không trở về. Hắn cứ như vậy đem mình bỏ xuống, công đạo một câu 'Tìm một người tốt hơn', rồi đem chính mình để đó, chẳng lẽ bản thân thật giống kỹ nữ sao, tùy tiện đi tìm một người tốt, bồi túc bồi tiếu*, hắn cũng thực đem mình là ân khách?

(*) Bồi ngủ, bồi cười.

Nhạc Thần không kềm chế được, ngồi xuống bên cạnh chân bàn liền khóc lên, "Cái gì chó mà này nọ, đem ta trở thành cái gì, Thích Ngân, ngươi trở về xem ta có hay không đem ngươi ngũ mã phanh thây, thật đúng là đem ta tùy nhặt tùy bỏ phá đồng lạn thiết(*) sao?"

(*) Đồng vụn thiết nát (không là cái gì).

Ngu Gia Tường chưa từng thấy qua người nam nhân nào có thể khóc như vậy, đầu tiên là không tiếng động rơi lệ, sau lại là mắng to khốc rống, cuối cùng ở nơi này lặng lẽ mà khóc.

Khóc một hồi lâu, trong đầu Nhạc Thần trải qua thời kì loạn thành tương hồ, liền tự hỏi tự vấn vấn đề, Thích Ngân đều ra chiến trường chịu chết, mình ở nơi này khóc khóc có ích lợi gì, cho dù mắng hắn hắn cũng không nghe được, hắn còn chưa trở về a, còn không bằng nghĩ biện pháp cứu hắn đi.

Ngẩng đầu, nhìn Ngu Gia Tường đã ở dưới đèn cầm sách đọc, căn bản không có để ý tới mình.

Tuy rằng trên người chỉ vây một bố khăn, nhưng toàn bộ thời đại học, khi mùa hè trong phòng ngủ không có điều hòa, mọi người ở đó cũng chỉ mặc quần nhỏ sinh hoạt, thậm chí quang mông đều có, cho nên, cậu cũng không để ý cái này.

"Đại tướng quân, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình." Nhạc Thần lấy khăn trải giường xoa xoa nước mắt, đi đến trước mặt Ngu Gia Tường, thật sự cung kính nói.

Một khắc Ngu Gia Tường ngẩng đầu nheo mắt, khóe miệng gợi lên nét cười, hỏi, "Ngươi muốn nói gì?"

"Ngươi làm sao biết Thích Ngân xuất chiến nhất định sẽ chết chứ, nếu hắn còn sống trở lại thì làm như thế nào?" Ánh mắt Nhạc Thần bình tĩnh, chứng thực nói.

Ngu Gia Tường xem kỹ hai mắt Nhạc Thần, rồi đem tầm mắt dời lại trên sách, thản nhiên trả lời, "Hắn sẽ không còn sống trở về, chính hắn biết."

"Ta để hắn còn sống trở về, hắn nhất định trở về, nếu hắn còn sống trở lại, ngươi sẽ làm thế nào?" Nhạc Thần theo dõi chặt chẽ Ngu Gia Tường.

Trong mắt Ngu Gia Tường mang theo hứng thú, nhìn Nhạc Thần cười nói, "Hắn còn sống trở lại a, vậy ban thưởng cho hắn một ly rượu độc, sau đó nói hắn xuất chiến bị thương, miệng vết thương nhiễm độc, không trị được bỏ mình."

"Ngươi?" Nhạc Thần tức giận đến nói không nên lời.

Nhìn đến Ngu Gia Tường không chút nào chú ý, hoặc là nói biểu tình lạnh lùng, cậu thật sự không còn cách nào, lập tức quỳ xuống.

Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, Nhạc Thần từ khi trong bụng mẹ đi ra, vốn chưa bao giờ quỳ xuống trước mặt người khác, chính là lúc này không quỳ không được, "Ta cầu ngươi, ta sẽ thuyết phục hắn, để hắn không cần cùng ngươi đối nghịch, làm cho hắn vì ngươi sở dụng, ngươi phóng hắn một con đường sống."

Nhạc Thần là thật tâm muốn nhờ, thần sắc trên mặt thương tâm lại quật cường, ngón tay Ngu Gia Tường nhẹ nâng cằm cậu, vuốt ve đôi môi mọng đỏ, hỏi, "Ngươi nói xem sẽ thuyết phục hắn như thế nào?"

Nhạc Thần có chút ngốc lăng, đúng vậy, cậu nói thuyết phục Thích Ngân như thế nào chứ? Kỳ thật, cậu đối Thích Ngân cũng không hiểu biết, mỗi lần chính là đi cùng Thích Ngân đến những chỗ tốt, cậu căn bản không hiểu Thích Ngân, cậu nói như thế nào thuyết phục hắn, có thể sử dụng biện pháp gì.

Nhạc Thần mờ mịt, nên làm sao bây giờ?

"Ta đều có biện pháp, nếu không thể thuyết phục hắn, ta nguyện ý chết cùng hắn, ngươi tin tưởng ta đi!" Nhạc Thần lời thề son sắt cam đoan.

Ngu Gia Tường nở nụ cười, trên trời một đạo sấm chớp đánh quá, trong phòng đột nhiên trở nên sáng rực, nháy mắt lại khôi phục ảm đạm, đạo thiểm điện này làm cho nụ cười của Ngu Gia Tường có chút quỷ dị, trong lòng Nhạc Thần đánh cái giật mình, có chút khủng hoảng.

"Ngươi làm người của ta đi! Ta sẽ nguyện ý cho người đi cứu hắn về. Như thế nào?" Thanh âm Ngu Gia Tường lạnh lùng còn mang theo trêu đùa.

Nhạc Thần biết hắn đem chính mình trở thành đồ chơi hảo ngoạn, nhưng cậu đã không còn biện pháp nào khác để nghĩ, chỉ có thể bám chân Ngu Gia Tường, hiện ra thần sắc cao hứng nói, "Ngươi nói phải giữ lời, ngươi cho người đi cứu hắn về, ta có thể nói phục hắn."

18. Quyển 1 - Chương 18: Bức Bách (3)

Chỉ là bị nam nhân gian dâm mà thôi, chẳng lẽ còn giống nữ nhân bình thường trong bụng dài hơn một khối thịt đi ra hay sao.

Nhạc Thần an ủi chính mình, làm cho chính mình không cần để ý, nếu như bị nam nhân thao một lần mà có thể cứu người kia trở về, vậy không phải rất đáng giá sao!

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng là, vẫn rất đau a, rất đau rất đau!

Nhạc Thần không phải thư sinh cổ đại, lễ nghi liêm sỉ cậu cũng không coi trọng như vậy, nếu mệnh đều không còn, mấy thứ này còn có ý nghĩa gì.

Ngón tay gắt gao nắm chặt đệm ngọc dưới thân, cậu cắn chặt răng mới có thể chịu được.

Một mảnh trước mắt biến thành màu đen, trừ bỏ đau đớn cái gì cậu cũng không cảm nhận được.

"Ngươi kẹp thật chặt, thả lỏng một chút!"

Mông bị đánh một cái, sau đó là thanh âm áp lực trầm thấp của tên hỗn đản trên người vang lên.

Nhạc Thần tùy ý tên hỗn đản này đánh, cậu cũng biết thả lỏng bản thân có thể ăn ít đau khổ một chút, thế nhưng, cậu là người chuyên môn để người lần lượt đến thao sao? Muốn thả lỏng là có thể thả lỏng.

Trong lòng Nhạc Thần đem tổ tông mười tám đời của hỗn đản này đại nguyền rủa một lần, nhưng là, thân thể đau đớn cũng sẽ không bởi vậy mà giảm bớt.

Chỉ có thể cắn chặt răng mới có thể không kêu đau, Nhạc Thần nhắm mắt lại, trước mắt giống như mông lung thấy được bộ dáng Thích Ngân tay cầm trường kiếm uy phong giết địch, trong mắt một mảnh đỏ tươi, đó là sắc thái màu máu.

Mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống trong mắt, sau đó lại từ khóe mắt rơi ra, kia không phải lệ, cho dù đau, Nhạc Thần cũng sẽ không khóc.

Nếu lúc này yếu đuối, cậu lo lắng cho mình về sau rốt cuộc không kiên cường được, như vậy tôn nghiêm chính mình thật sự mang đi quét rác. Da thịt gần như chết lặng.

Ngu Gia Tường nguyên là người ham thích phong nguyệt, công phu trên giường đương nhiên rất cao, hơn nữa, đối với giai nhân trên giường vẫn luôn thương tiếc yêu thương, cũng sẽ không thô lỗ.

Nhưng Nhạc Thần lại là trường hợp đặc biệt, Ngu Gia Tường không biết trong lòng chính mình muốn làm gì, có chút buồn, có chút phiền, có chút không kiên nhẫn, giống như tất cả lệ khí âm lãnh trong lòng hắn

đều có thể bị cậu gợi lên, làm hắn nghĩ muốn làm người này đau, làm cậu nhớ kỹ lần vũ nhục này, nhớ kỹ lần xâm phạm này.

Không có hôn môi, không có vuốt ve, không có ôn nhu, không có mật ngữ, gần như là động vật nguyên thủy giao cấu lẫn nhau, động tác mạnh mẽ đơn giản nhất lại trực tiếp nhất.

Nhạc Thần không có khả năng đến được khoái cảm, cậu chính là cảm thấy trải qua đau đớn thiên địa cùng bầu trời đen tối tàn nhẫn.

Ngu Gia Tường cũng không đạt được bao nhiêu vui sướng, hắn chỉ cảm thấy trong lòng có cái này cái nọ muốn phát tiết ra, vì thế, hắn cứ làm như vậy.

Như là trừng phạt người dưới thân, như là trừng phạt chính hắn. Hắn nói không ra áp lực nặng nề trong lòng là cảm giác gì, loại cảm giác này làm hắn muốn phát tiết.

Thân thể đau đến muốn tan nát, đây là tình huống đầu tiên trong đời Nhạc Thần, điều này chỉ càng làm cậu cảm thấy thế nhân tàn nhẫn, thống khổ cùng vô vọng, ngón tay trên người bấu víu trên điệm ngọc* như muốn cắt đứt, vài ngón đã chảy ra vết máu, nhưng là, này cũng không làm cậu cảm thấy không thể chịu được, không thể chịu được chính là phiền muộn đến hoảng hốt trong lòng bị đè nén đến vô vọng.

(*) Chiếu tre ngọc thạch.

Rất nhiều người đều nói, trải qua mọi sự, người mới có thể trưởng thành.

Ban đầu Nhạc Thần không tin, nhưng hiện tại cậu cảm thấy lời này rất có đạo lý.

Địa phương nào đó trong lòng đau nhức, giống như muốn thay đổi.

Không biết đã bao lâu, cũng không biết còn muốn thêm bao lâu, trận lăng trì này mới có thể chấm dứt.

Cảm giác nghiệt căn trong thân thể giống như không có dấu hiệu muốn phát tiết, chính là càng lúc càng lớn.

Đêm khuya, tầng đau đớn đã không còn rõ ràng minh bạch, chỉ còn lại cảm giác chết lặng.

Một cỗ chất lỏng ấm áp lướt qua, làm cho người ta cảm thấy mẫn cảm, Nhạc Thần biết, bản thân nhất định đổ máu.

Nhưng là, chuyện này cậu cũng không để ý.

Cậu nhớ tới một câu, chờ đợi trong hy vọng, chờ đợi giữa tuyệt vọng, mạnh mẽ trong tuyệt vọng.

Cậu không biết liệu mình có thể hay không mạnh mẽ như tưởng tượng, nhưng cậu xác định, bản thân sẽ không khờ dại như ban đầu.

Dịch thể nóng bỏng bắn vào chỗ sâu trong cơ thể, cái loại thiêu cháy nội tạng này làm cậu rốt cuộc không chịu đựng được, đau nhức kêu lên.

Ngu Gia Tường gắt gao siết chặt thắt lưng người dưới thân, thở hổn hển dán trên người cậu, nghe được thanh âm Nhạc Thần thống khổ, trong lòng hắn có chút rung động, không hiểu sao dâng lên một cỗ thương tiếc, hôn hôn sống lưng người dưới thân.

Nhạc Thần người đầy mồ hôi, cũng là bị đau đến đổ mồ hôi lạnh.

Mắt cậu đã bị mồ hôi phủ đến mê mẩn, run rẩy hít một ngụm khí, thật vất vả hô hấp mới bình thường trở lại, xúc cảm mềm mại ấm áp trên lưng làm cậu cảm thấy có chút mờ mịt, giống như cậu là người được thương hại.

Cậu trời sinh mẫn cảm đối với sự chăm sóc cùng yêu quý của người khác, người khác đối với cậu biểu lộ ra, cậu chung quy rất nhanh có thể cảm nhận được. Trước kia, cậu luôn luôn có thể tận dụng điều này với những người khác, nhưng lần này, cậu lại cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

"Ngươi… Được rồi đi! Buông ra… Ta!" Lời nói Nhạc Thần đứt quảng, lại tràn đầy lãnh đạm cùng chán ghét.

Tựa như bị hắt một chậu nước lạnh, trong nháy mắt đem Ngu Gia Tường tưới tỉnh.

Hắn từ trên người Nhạc Thần đứng lên, sửa sang lại y phục chính mình, ung dung ngồi xuống.

Nhạc Thần nằm úp sấp trên giường nữa ngày mới cảm giác được có chút khí lực, kéo qua chăn tơ che khuất phía dưới, chậm rãi ngồi dậy đứng lên, sắc mặt cậu không được tốt lắm, giữa ánh mắt trầm đen lại trong sáng thấy rõ.

Xem Ngu Tường ăn mặc chỉnh tề ngồi một bên nhìn cậu, giống như người này vừa nãy còn chưa từng làm cái việc cầm thú kia, chẳng qua giống như phẩm trà ngắm cảnh bình thường, điều này làm cho trong lòng Nhạc Thần còn đang thân thể trần trụi đặc biệt chịu khổ sở.

Một người cùng một người khác làm tình mà còn ăn mặc nghiêm nghiêm thực thực, rõ ràng chỉ có thể nói trong lòng người này chính là biến thái, hơn nữa, còn không có cảm giác an toàn, cho nên, mới tại loại thời điểm này luôn luôn đề phòng.

Trong lòng Nhạc Thần đem Ngu Gia Tường khinh bỉ một phen, đối hắn đặc biệt xem thường.

Mới vừa ngồi xuống, sau huyệt liền có chất lỏng chảy ra bên ngoài, Nhạc Thần nghĩ đến đó là cái gì, sắc mặt liền trắng đến thảm hại, nhưng là bất chấp loại việc mất mặt dâm uế này, nửa quỳ trên giường hướng Ngu Gia Tường năn nỉ nói, "Ngươi vừa rồi đáp ứng ta, nếu ta làm người của ngươi, ngươi liền phái người đi cứu Thích Ngân trở về."

Một người vừa mới cùng mình có quan hệ xác thịt, tình hình vừa kết thúc, liền lập tức ở trước mặt mình nhắc việc đi cứu nam nhân khác, vô luận là ai trong lòng đều sẽ vướng mắc một tảng đá lớn, đều bị đè nén đến phát hoảng.

Ngu Gia Tường cũng không ngoại lệ, sắc mặt lập tức có chút trầm, nhưng là chuyện tình cũng chỉ trong nháy mắt, hắn cầm qua một khối khăn lụa nhẹ nhàng lau tay, giống như vừa rồi chạm vào Nhạc Thần làm ô uế tay hắn, điều này làm cho Nhạc Thần thêm hận hắn hai phân, chỉ nghe hắn thoải mái cười nói, "Nếu đáp ứng ngươi, người ta sẽ đi cứu, chính là, không phải bây giờ."

"Ngươi? Ngươi tên hỗn đản này, chẳng lẽ lừa gạt trêu đùa ta sao, cái gì không phải hiện tại, ngươi chẳng lẽ phải chờ đến khi Thích Ngân chết mới đi cứu sao?"

Nhạc Thần nghe lời hắn nói nhàn nhã mà vô tình, lập tức giống như bị người điểm đốt kíp nổ dây pháo, đoành một cái liền nổ, "Ngươi rốt cuộc còn được xem là quân đứng đầu, ngươi rốt cuộc có biết hay không cái gì gọi là một lời nói ra tứ mã nan truy, ngươi còn có danh dự hay không, ngươi quả thực không phải người, khi dễ một tiểu quân y như ta tính là cái gì……"

Ngu Gia Tường bị cậu nói đến đen mặt, thanh âm trầm thấp âm ngoan, quát, "Ta đã nói, liền có thể bảo chứng đem hắn cứu trở về. Chính là, ngươi nói ngươi có thể khuyên hắn vì ta sở dụng, nếu ngươi không có bản lĩnh kia, ngươi cùng hắn đồng thời uống rượu độc!"

Ngu Gia Tường cuối cùng liếc mắt nhìn Nhạc Thần một cái, vung ống tay áo, đứng dậy đi ra cửa.

Trong phòng oi bức đến lợi hại, trời bên ngoài cũng chỉ đánh sét chứ không mưa, thời tiết như vậy tự dưng làm cho người ta bị đè nén đến khó chịu.

Nhạc Thần có chút mờ mịt, hiện tại chỉ có thể tin tưởng Ngu Gia Tường là người nói chuyện giữ lời, Thích Ngân có thể được hắn cứu trở về. Chính là, Thích Ngân được cứu về rồi, cậu nên nói thế nào với Thích Ngân để hắn không cần ngu trung chịu chết như vậy chứ?

Thân thể đau đớn nam kham, Nhạc Thần cũng chỉ có thể xuống giường, chỗ ngồi trên giường đều nhiễm một tầng máu, trên chăn cũng đọng vết hồng cùng bạch trọc từ trong thân thể chảy ra, điều này càng làm sắc mặt Nhạc Thần tái nhợt như tờ giấy.

Hai người phó dịch hầu hạ cậu tắm rửa lúc trước đi vào trong phòng, mang kiện y phục bạch sắc mỏng manh đến trước mặt Nhạc Thần, Nhạc Thần lấy mặc vào, nhưng lại không thấy mang quần, hỏi, "Chỉ một kiện này?"

Phó dịch kia trừng mắt liếc nhìn Nhạc Thần một cái, thanh âm khô cằn nói, "Công tử cần phải tắm rửa?"

Nhạc Thần thấy đối nghịch cùng những người này cũng không có chỗ tốt gì, đành sửa lại thái độ, lộ ra nụ cười có lực tương tác, chính là nụ cười bởi vì thân thể đau đớn mà có chút biến dạng, "Có thể gột rửa đương nhiên tốt lắm, phiền toái các ngươi chuẩn bị nước."

Cấp cho Nhạc Thần chính là một thùng nước lạnh, Nhạc Thần cũng không bắt bẻ cái gì, dùng nước lạnh kia lau trên người, lại hướng phó dịch muốn quần áo, quần áo này là y sam văn sĩ phụ tá trong quân, Nhạc Thần mặc vào coi như vừa người, chính là có chút không được linh hoạt.

Ngu Gia Tường đi ra ngoài vốn không trở về, Nhạc Thần ngồi trên thềm đá cạnh cửa cảm thụ gió lạnh cùng sấm sét chờ người.

19. Quyển 1 - Chương 19: Bệnh Giữa Đợi Chờ

Phía chân trời sấm sét càng ngày càng gần, gió đã dần dần nhỏ lại.

Nhạc Thần ban đầu còn có thể cảm giác được gió lạnh, thân thể đau nhức, dần về sau vốn không còn bao nhiêu cảm giác, thân thể chết lặng, nhưng tâm trí lại thanh tĩnh hơn bao giờ hết.

Thần kinh vô pháp ngừng kích động, vỏ đại não cũng hoạt động ở tốc độ cao để cậu hồi tưởng lại hết thảy sự việc xảy ra ở thế giới này.

Tiếng sấm nổ vang tựa như thiên quân vạn mã hỗn chiến, Nhạc Thần nhìn phương xa, trên mặt đất giống như chấn động, có lẽ, Ngu Gia Tường đã phái ra binh mã, đại lượng nhân mã xuất động mới có thể có chấn động như vậy.

Không biết qua bao lâu, hạt mưa từ trên trời rơi xuống, từng mảnh từng mảnh đánh xuống nhân sinh, khi bắt đầu chỉ là vài giọt thưa thớt, sau lại dần dần trở nên dầy đặc, hình thành màn lưới vô pháp né tránh.

Nhạc Thần bị mưa xối ướt đẫm nhưng không có một người tiến đến khuyên cậu nên vào tránh mưa, cũng không có người nào tiến đến kéo cậu vào phòng giáo huấn.

Đúng vậy, đây cũng không phải là mùa đông năm trước, cũng không phải trong viện Thích Ngân, sẽ không có ai vì cậu sinh bệnh mà cảm thấy đau lòng.

Nhạc Thần từ dưới bật thang đứng lên, lảo đảo đi vào trong phòng.

Cậu từ đầu đến cuối đều khác người.

Tâm trí rõ ràng thanh tĩnh vô cùng, đi vào trong phòng đầu óc liền tối sầm, cảm nhận thế giới này toàn bộ đều lắc lư, sau đó cậu không còn cảm thấy gì nữa.

Ý thức Nhạc Thần mơ hồ, nâng lên mí mắt nặng nề chú ý xung quanh, là gian phòng rộng lớn, căn phòng mộc mạc, cách đó không xa có cái bình phong, có giá sách, bên trên còn rất nhiều sách…

Đây không phải phòng ngủ của cậu ở thế giới kia, cũng không phải xá phòng cậu trụ trong quân y quán, đây là nơi nào?

"Còn không muốn tỉnh, chẳng lẽ gió thổi một cái dầm một trận mưa là có thể chết hay sao? Từ quân y quán đi ra mà bản thân còn không biết quý giá một chút?" Một thanh âm châm chọc vang lên ở bên kia giường cách đó không xa.

Nhạc Thần nhìn qua, là một phó dịch ăn mặc thanh y gọn gàng, chính là khuôn mặt lúc này tối đen bình tĩnh, diện mạo thanh tú có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Nhạc Thần gian nan ở trên mặt xuất ra tươi cười hữu hảo, đối phương bắt đầu là cả kinh, sau đó lại khinh thường phủi miệng, "Đây là dược đưa cho ngươi, nếu đã tỉnh dậy thì đứng lên uống, chẳng lẽ còn muốn ta uy ngươi!"

Toàn thân Nhạc Thần bủn rủn, đầu trầm đến đòi mạng, trong lòng biết mình trúng gió gặp mưa nên bị bệnh, bây giờ có bệnh cũng không ai thương, thật là tự làm tự chịu.

Nhiều lần muốn từ trên giường đứng lên, lại bởi vì chống đỡ không được mà ngã xuống, phó dịch đứng bên giường nhìn thấy cũng không đi qua hỗ trợ.

Nhạc Thần đành phải thỉnh cầu nói, "Phiền ngươi mang dược lại đây."

Đối phương hừ một tiếng, đem dược từ trên bàn bưng đến bên giường, Nhạc Thần nghiêng nửa người cố gắng vươn tay tiếp nhận chén thuốc uống lấy.

Không ít dược chảy xuống chỗ ngồi trên đệm giường, một ít trượt vào cổ, dược vào trong miệng vừa đắng vừa chát lại vừa tanh, Nhạc Thần một trận ảo não cầm chén thuốc để qua bên, chính mình thật sự không có khí lực liền nằm xuống trên giường.

"Ta muốn hỏi một chút, ngươi có biết chiến sự nơi tiền phương ra sao không? Có bao nhiêu người đã trở về?" Nhạc Thần cũng không quản thần sắc đối phương không hòa nhã, thanh âm hơi khẩn cầu hỏi.

Đối phương cầm chén thuốc lấy đi, không có trả lời đã xuất môn.

Nhạc Thần có chút sốt ruột, vội vàng hỏi lại một lần, "Chiến sự nơi tiền phương như thế nào, là thắng hay thua, có bao nhiêu người đã trở lại, Thích Tướng quân có trở về không?"

"Ta làm sao mà biết, muốn hỏi phải hỏi Vương gia mới biết được, ngươi không phải có bản lĩnh lên giường Vương gia? Chính mình tự hỏi!" Đối phương từ trong khoang mũi hừ ra những lời này, bưng bát đi ra ngoài.

Nhạc Thần có chút mờ mịt, trong lòng lại chua xót muốn khóc.

Bên trong dược có thành phần an thần trợ ngủ, Nhạc Thần rất nhanh đã mê man.

Đến khi tỉnh lại một lần nữa, sắc trời đã thật hôn ám. Mặc dù thân thể vẫn là nhu nhược như cũ, nhưng cơn đau đầu đã tốt hơn nhiều, Nhạc Thần từ trên giường đứng dậy, đi ra khỏi phòng, bên ngoài là một phòng nhỏ, mở cửa phòng nhỏ là một cái sân.

Mưa đã sớm ngừng, chỉ có bùn đất ướt át trong viện là cho thấy tối hôm qua từng có một trận mưa to.

Ban đầu còn không thấy người, sau lại gặp hai cái phó dịch đang vội vàng bưng qua này nọ, Nhạc Thần xông lên giữ chặt cánh tay một người, vội vàng hỏi, "Hiện tại là giờ nào, trận chiến còn chưa đánh xong sao?"

"Đừng cản trở chúng ta làm việc, Đại tướng quân bị thương, chúng ta phải đi hầu hạ." Phó dịch kia đem tay Nhạc Thần đánh rớt, lập tức rời đi.

Nhạc Thần nghe xong câu này, biết Đại tướng quân bị thương, mà nhìn phó dịch không có dáng vẻ lo lắng. Đại Tướng quân bị thương chỉ có thể là hắn đánh trên chiến trường, nếu hắn đã muốn trở lại, nói vậy Thích Ngân cũng đã trở lại đi!

Nhạc Thần đi theo hai người phó dịch đến viện Đại tướng quân, vừa đến trước cửa đã bị hai người binh sĩ thủ môn ngăn cản.

Nhạc Thần cầu xin mấy lần nhưng không có tác dụng, nghĩ trở về đại viện của Thích Ngân tìm người cũng bị binh lính ngăn cản, vài bữa nay cậu không có ăn cơm, hơn nữa thân thể chính mình dị thường suy yếu, lung lay mấy cái liền muốn nhẹ nhàng ngã trên sân.

"Đại tướng quân muốn gặp ngươi!" Phó dịch vừa rồi mới gặp đi qua đây kéo lấy Nhạc Thần, còn đem lại cho cậu tin tức tốt.

"Thật sự!" Ý thức Nhạc Thần rung lên, trên mặt lộ ra kinh hỉ, đi theo phó dịch tiến vào sân viện của Đại tướng quân.

Đại tướng quân trong lòng Nhạc Thần cũng có thể nói là ma quỷ, chẳng qua khi thời điểm cậu xuất ra hy vọng, con người ma quỷ làm cho người ta chán ghét cùng sợ hãi kia, đều tại trước hy vọng của ngươi không thèm để ý.

Nhạc Thần đi vào trong phòng, liền dễ dàng nhìn thấy ác ma làm cậu căm hận đang ngồi trên ghế uống trà, tư thái nhàn nhã tự tại như vậy thật sự nhìn không ra hắn từng bị thương.

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Nhạc Thần đi vào lập tức quỳ xuống. "Kiến quá Đại tướng quân!"

Khóe miệng Ngu Gia Tường hiện lên ý cười như có như không, "Ngươi thật ra cũng rất biết lễ, đứng lên đi!"

Nhạc Thần lung lay đứng lên, ngẩng đầu nhìn Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường nhìn đến vẻ mặt Nhạc Thần, đồng tử màu đen trong đôi mắt càng thêm sâu sắc. Nhạc Thần cái dạng này thật rất tiều tụy, cùng với ngày đó khi hắn gặp cậu trong thủy đàm dường như ốm thêm vài phần. Chính là ánh mắt kia nhưng càng phát ra thanh thấu, sắc hổ phách sáng bóng lộng lẫy, so với ngày đó còn muốn xinh đẹp hơn.

Ý cười trên khóe miệng Ngu Gia Tường càng sâu thêm vài phần, nhìn bộ dạng Nhạc Thần muốn đứng còn đứng không vững, chỉ chỉ một bên ghế, nói, "Ngồi xuống đi!"

Nhạc Thần đi qua ngồi xuống.

"Ngươi làm sao? Bị bệnh? Hay là lo lắng thành cái dạng này?" Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần sắc mặt tiều tụy, môi trở nên trắng, toàn thân giống như không xương hư nhuyễn vô lực, hắn luôn luôn vô tâm vô tình, lúc này lại không nhịn được lộ ra vẻ mặt quan tâm.

"Thích Ngân được cứu về rồi sao, ta muốn nhìn hắn." Nhạc Thần không có trả lời câu hỏi của Ngu Gia Tường, chỉ trực tiếp hỏi vấn đề Thích Ngân, thanh âm có chút vô lực, cậu thật sự bị bệnh đến lợi hại, bây giờ mặc dù tốt hơn một ít, nhưng vẫn là bệnh rất nghiêm trọng, hơn nữa còn chưa ăn cái gì, thật sự không có khí lực, toàn bằng lo lắng cho Thích Ngân mới có thể duy trì thần trí đến cuối cùng.

Trên mặt Ngu Gia Tường vẫn là nụ cười kia, nhưng trong mắt lại tụ tập lệ khí, "Hắn rất tốt, kiên trì chịu đựng, chính là hiện tại không thể để cho ngươi thấy hắn."

Nhạc Thần nghe hắn nói Thích Ngân không có chuyện gì, căn bản không có chú ý câu nói kế tiếp của Ngu Gia Tường, tinh thần lập tức buông lỏng, trước mắt nhất thời tối đen, thân hình lệch qua, từ trên ghế ngã quỵ xuống mặt đất.

20. Quyển 1 - Chương 20: Tương Cố Vô Ngôn

Bị ánh mắt thâm sâu nhìn chăm chú, cho dù là trong giấc mộng, cũng làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Không phải cảm giác sắc bén khiến người bất an, nhưng cũng không phải mẫu thân yêu thương bồi tại bên người không chỗ nào cố kỵ, tóm lại, Nhạc Thần cảm thấy không được tự nhiên, đem ánh mắt mở ra xem, nguyên tưởng rằng chăm chú nhìn cậu sẽ là hỗn trướng Đại tướng quân kia, không nghĩ tới đập vào mắt lại là người làm cậu một lòng lo lắng vướng bận 'Đại ca'.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Thần là, chính mình chớ không phải tưởng niệm quá độ mà sinh ra ảo giác, vì để xác định, cậu chặt chẽ nhìn người trước giường, nhẹ gọi một tiếng, "Tiểu Ngân."

Thích Ngân ngồi ở băng ghế cạnh giường, trên mặt thần tình mệt mỏi, thân thể nhưng lại cố định thẳng thắn, thấy Nhạc Thần nhìn, ánh mắt trầm trọng còn mang theo phức tạp.

Nhìn đến Nhạc Thần mở mắt, ánh mắt hắn cũng không có xuất hiện quá nhiều biến hóa, nghe được Nhạc Thần kêu gọi, hắn mới gật đầu, "Nhạc Thần, ngươi tỉnh!"

"Thật là ngươi sao? Ta cho rằng sẽ không thấy được ngươi." Nhạc Thần xác định đây thật sự là Thích Ngân, liền cố gắng từ trên giường chống dậy, thanh âm khàn khàn nghẹn ngào, khiến người nghe xong không từ được xót xa đau lòng.

"Ta không sao, ta đã trở về." Thích Ngân nhìn Nhạc Thần tự mình cố sức ngồi lên, một tay giúp cậu ngồi dậy tựa lưng vào giường.

"Ngươi không biết ta có bao nhiêu lo lắng, ngươi cũng không thèm nói cho ta một tiếng, ta nghĩ đến ngươi sẽ vứt bỏ ta." Nhạc Thần nhất thời vừa vui sướng vừa kích động lại vừa hồi tưởng thương tâm lúc trước,

ánh mắt dĩ nhiên đỏ lên, thanh âm cũng nghẹn ngào đến lợi hại, cậu mạnh mẽ nhịn xuống không có khóc, "Ngươi đem ta trở thành ngoại nhân sao, cái gì cũng không nói với ta liền ra chiến trường chịu chết. Nếu ngươi thật sự đã xảy ra chuyện, ta chẳng phải ngay cả lần cuối cùng gặp ngươi một lần cũng không thấy được. Ta chỉ là một tiểu quân y nho nhỏ, ta cái gì cũng không phải, không có môn đạo* cũng không vấn đề gì,thật không dễ dàng mới biết ngươi ra sao, nhận hết mắt lạnh của người ta, tất cả mọi người chưa ai cho ta cái sắc mặt tốt, ngươi không biết ta có bao nhiêu khổ sở…"

(*) Không có cửa cũng không có vấn đề gì. (Chắc ý nói cửa sao, có người bảo trợ.)

Nhạc Thần nói xong, nhớ tới Thích Ngân đi rồi cậu chịu khổ sở, nước mắt liền không tự chủ bất giác rơi xuống, càng nói càng thương tâm, cuối cùng khóc thút thít nói không nên lời.

Thích Ngân nhìn Nhạc Thần như vậy lập tức phát hoảng, biểu tình trên mặt vạn biến, nhưng cũng không biết phải đối phó như thế nào, vươn tay muốn lau đi nước mắt trên mặt Nhạc Thần, vươn đến phân nửa lại không thể tiếp tục, có chút không được tự nhiên mà thu hồi về, khô khan nói một cậu, "Ta không có chuyện gì, ngươi đừng khóc."

Nhạc Thần đưa tay lau lệ, nâng mắt lên nhìn Thích Ngân, có chút ủ rủ hỏi, "Thân thể ngươi có bị thương không?"

Thích Ngân nhíu mày lắc đầu, "Ta không sao."

Nhạc Thần không tin, đem Thích Ngân từ trên xuống dưới quét mắt một lần, hỏi, "Không có thụ thương?"

Trên mặt Thích Ngân hiện ra thống khổ cùng hối hận, ánh mắt rối rắm, đôi mắt đen sẫm, xiết chặt nắm tay không nói lời nào.

Nhạc Thần mặc dù không biết Thích Ngân vì sao lại như vậy, nhưng rõ ràng cậu sẽ không vượt qua vấn đề quan tâm thông thường để Thích Ngân khó chịu, Nhạc Thần đoán rằng Thích Ngân xác nhận thuộc hạ tử thương nhiều lắm, mà bản thân hoàn hảo không có tổn hao gì, tại vì thế hắn mới cảm thấy áy náy hoặc là tự trách hối hận. Nên sau đó, Nhạc Thần cũng không nhắc lại việc này.

Nhạc Thần không nói lời nào, Thích Ngân cũng sẽ không tự chủ động nói chuyện.

Trong phòng lâm vào trầm mặc nặng nề.

Nhạc Thần lần trước bồi Ngu Gia Tường trên giường, hậu đình bị thương, cậu cảm thấy đó là sỉ nhục nên quyết định đem thương thế không thèm đếm xỉa, nhưng vô luận là ngồi nằm đi đứng, đau đớn nơi đó sẽ nhắc nhở cậu vết thương tồn tại, nhắc nhở cậu ngày ấy đã phát sinh chuyện gì, vũ nhục đến mức nào.

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân, trên mặt Thích Ngân vĩnh viễn đều là biểu tình cứng nhắc như thế, làm cho người ta cảm thấy người này tính cách kiên nghị, là một nam tử hán dám làm dám chịu, là người làm đại sự, cùng với cậu bộ dạng một tiểu bạch yếu đuối hoàn toàn bất đồng.

Nhạc Thần trước kia hâm mộ diện mạo Thích Ngân như vậy, hơn nữa cho rằng Thích Ngân thế này mới là xem như một người nam nhân chân chính.

Nhưng lúc này, Nhạc Thần cũng rất bi thương.

Chính mình đã bị xúc phạm vũ nhục, rõ ràng là vì người này chịu, lại không cách nào nói được ra lời.

Nhạc Thần vài lần mở miệng nhưng không có phát ra được nửa âm tiết, cậu hy vọng Thích Ngân có thể quan tâm hỏi han cậu một câu.

Trầm mặc thật lâu, Nhạc Thần còn không chờ được lời nói từ Thích Ngân, Thích Ngân cũng muốn đứng dậy muốn ly khai.

"Tiểu Ngân." Nhạc Thần đành phải chủ động gọi một lần.

Thích Ngân quay đầu nhìn cậu, nhìn đến Nhạc Thần ánh mắt bi thương, liền nói, "Ta đi đổi chén nước cho ngươi."

Nhạc Thần nghe thế mới cảm giác được yết hầu phát khô, đúng là nên uống chút nước, nhưng ánh mắt cậu vẫn thủy chung đuổi theo nhất cử nhất động của Thích Ngân, nhìn hắn từ trên bàn lấy ấm nước đổ nước vào trong chén sứ bạch sắc, sau đó hắn nhìn cậu rồi đem đến bên giường.

Nhạc Thần liếc nhìn khuôn mặt Thích Ngân, nhìn thấy Thích Ngân tiều tụy mệt mỏi nhưng vẫn như cũ chiếu cố trông nom cậu, trong lòng liền dễ chịu lên rất nhiều, tiếp nhận cái chén uống hết nước.

"Thân thể ngươi không tốt, về sau không cần cố ý dầm mưa, ngươi bị bệnh, phiền toái rất nhiều người." Thích Ngân tiếp nhận chén không trên tay Nhạc Thần, biểu tình nghiêm túc ngữ khí trịnh trọng giáo huấn nói.

Nhạc Thần bị nói đến sửng sốt, há miệng muốn phản bác, rồi lại phiếm khổ trong lòng, nên đành ngậm miệng.

Nhạc Thần sau đó mới biết được, cậu lúc ấy bất tỉnh trước mặt Đại tướng quân, liền lập tức được đưa đến thiên viện trong phòng trị liệu, khi đó phát sốt cao hơn nữa thân thể suy yếu, uy dược còn có uy súp, cũng là một ngày sau mới tỉnh lại.

Nhạc Thần từ ngày ấy ở dược cục bị chộp tới, hỗn loạn qua ba ngày, nên hoàn toàn không biết bên ngoài xảy ra đại sự nghiêng trời lệch đất cỡ nào.

Tây Di phái đại quân tiến đến tấn công Nhạc Thần thành, đồn trú của quân đội cách xa ngoài thành trăm dặm. Nhìn khí tượng trên trời, quân sư tính đến đêm đó mưa to trút nước, chính là thừa dịp mưa lớn đêm đen tiến hành đợt đánh lén, vì thế Thích Tướng quân dẫn dắt quân tiên phong đi trước, Đại tướng quân đích thân lãnh binh tiếp viện, đánh quân Tây Di trở tay không kịp, lấy được đại thắng lợi.

Đại tướng quân cùng đốc quân viết tốt bản sớ chiến thắng lần này dâng tấu, luận công ban thưởng cho tướng lãnh. Thích Tướng quân công trạng rõ rệt, nên được ban thưởng.

Nhạc Thần nghĩ chính mình nên thực hiện hứa hẹn cho Ngu Gia Tường phải khuyên giải Thích Ngân một phen, để hắn trăm ngàn bảo mệnh quan trọng hơn, không cần ngu trung tới cùng.

Nhưng chân chính khi cùng Thích Ngân một chỗ, Thích Ngân ngạo khí đầy người, sắc mặt túc mục kiên định, cả người từ trong ra ngoài đều là một dạng khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm, chỉ đến khi vẻ mặt có chút buông lỏng, đối với Nhạc Thần hiện ra nhu hòa, Nhạc Thần đối với người như vậy, thật sự không biết nên ứng phó khuyên bảo thế nào.

Phản phản phục phục vô số lần muốn nói lại thôi, khi nhìn Thích Ngân muốn rời đi, cậu mới biết được cái gì là lui không thể lui, bất chấp giữ chặt cánh tay Thích Ngân.

"Ta ngày mai lại đến nhìn ngươi." Thích Ngân đem tay Nhạc Thần mở ra để lại trên giường, chính mình đứng dậy phải đi.

"Tiểu Ngân! Ta có lời muốn hỏi ngươi? Ngươi trước chớ đi!" Nhạc Thần vẻ mặt lộ ra cầu xin, tha thiết nhìn Thích Ngân chăm chú.

Ánh mắt Thích Ngân lộ ra kinh ngạc, đứng lại nhìn về phía Nhạc Thần, như là không chịu nổi chờ đợi trong mắt cậu, ánh mắt hắn có chút trốn tránh.

21. Quyển 1 - Chương 21: Nỗi Khổ Trong Lòng Thích Ngân

Thích Ngân bị Đại tướng quân triệu kiến, lại được đưa đến tẩm phòng trong thiên viện.

Vốn là tâm sinh nghi hoặc, vào phòng lại nhìn thấy Nhạc Thần đang nằm trên giường, trong lòng Thích Ngân lập tức trầm xuống, mắt mang theo sửng sốt cùng nghi ngờ nhìn về phía người ngồi trong phòng Đại tướng quân.

"Thích Tướng quân mời ngồi!" Ngu Gia Tường chỉ vào băng ghế hạ vị để Thích Ngân ngồi xuống.

"Mạt tướng không dám!" Thích Ngân hành lễ sau lại cúi đầu mà đứng.

Vừa rồi ánh mắt tuy chỉ đảo qua Nhạc Thần trên giường một cái, nhưng cũng có thể thấy rõ sắc mặt đỏ hồng mất tự nhiên của cậu, tóc bị mồ hôi ẩm ướt dính vào trên mặt, hai mắt nhắm chặt hô hấp trầm trọng.

Nhạc Thần sinh bệnh, chính là không biết cậu như thế nào lại tới tẩm phòng trong thiên viện của Đại tướng quân.

Thích Ngân có chút không xác định. Nhưng trong lòng cũng đã chuyển qua rất nhiều suy đoán, thứ nhất đó là Nhạc Thần từng ở trên núi đâm bị thương Đại tướng quân, dựa vào lần đó Nhạc Thần miêu tả, Thích Ngân nghĩ qua sợ là Đại tướng quân coi trọng Nhạc Thần, về sau cũng sẽ không có từ bỏ ý đồ, cho nên Nhạc Thần bị Đại tướng quân tìm được đến đây, thứ hai là Nhạc Thần bị hắn sở lụy.

Vô luận là loại nguyên nhân nào, trong lòng Thích Ngân cũng không dễ chịu.

Thích Ngân là nhi tử của tiền trấn quốc Đại tướng quân, địa vị tôn sùng, phong hầu đất phong, vốn là phong cảnh vô hạn, nhưng bởi vì Hoàng tử tranh đoạt ngôi vị nên bị liên lụy.

Lúc ấy, phụ thân Thích Ngân được Tiên hoàng nhở vả bảo trợ Thái tử ngồi lên hoàng vị, cuối cùng Thái tử lại bị sủng thiếp hạ độc hại chết, Tam Hoàng tử lên ngôi Hoàng đế.

Tam Hoàng tử năm đó là Hoàng đế hiện nay trời sanh tính tình bạo ngược, lòng dạ hẹp hòi, người chống đối có liên can đều bị giết cả tộc, lưu đày lưu vong, hạ ngục bỏ tù…

Một nhà trấn quốc Đại tướng quân đều bị tru di cửu tộc, chỉ có ấu tử được hảo hữu cứu giúp, ngoài ra tất cả đều không may mắn đi xuống hoàng tuyền.

Thích Ngân khi ấy tuy chỉ ba tuổi, nhưng vì thông minh, trí óc đã sớm ghi lại, sau được đưa lên núi học nghệ, mười sáu tuổi bắt đầu làm binh lính trong quân, trong bảy năm, hắn dựa vào năng lực của mình lên được Tướng quân.

Cứu hắn năm đó là nghĩa phụ kiêm sư phó của hắn, sau trúng tên độc mà chết, trước khi người lâm chung công đạo hắn không thể báo thù, không để hắn cuốn vào vòng tranh ngôi vị, để hắn lấy chí nguyện của kế phụ canh thủ biên cương.

Gia cừu không thể quên, quốc hận không thể quên, di ngôn lâm chung của nghĩa phụ cũng không thể quên.

Thích Ngân cũng không dám nghĩ tư tình nhi nữ, gánh vác đứng dậy là trách nhiệm của cả đời hắn.

Mặc dù nghĩ cố gắng đặt mình ra khỏi vòng tranh ngôi vị, nhưng hết thảy cũng không đơn giản như hắn tưởng.

Sau khi nghĩa phụ vì nước tuẫn thân, Tứ Hoàng tử tiếp nhận vị trí trấn quân Đại tướng quân.

Tứ Hoàng tử nguyên bản là đốc quân, Thích Ngân đối với hắn không có bao nhiêu sâu sắc, nhưng về sau tiếp xúc càng nhiều, mới phát hiện tâm tư người này thâm trầm mà tính cách lại bất thường, có đại tài nhưng không lấy dân làm trọng, đại khí trong ngực nhưng không có muôn dân trăm họ, nếu một ngày trèo lên ngôi Hoàng đế tâm tư cũng không mang người thiên hạ. Thích Ngân tôn kính kỳ tài nhưng không thể gật bừa với tính cách bất thường của hắn.

Thích Ngân cẩn tuân nghiêm ngặt di mệnh của nghĩa phụ, sống cuộc sống trung lập, tứ Hoàng tử mặc dù đối với tướng lãnh trọng yếu trong quân làm cuộc chỉnh đốn lớn, nhưng thủy chung lại không động đến hắn, chính là năm năm trước Hoàng Thái tử đưa đến vàng bạc cùng thư từ cho hắn, Thích Ngân đối với cái này cũng mặc kệ, không nghĩ tới Hoàng Thái tử không những không thu tay lại, còn năm lần bảy lượt cho người mang đến thư từ vàng bạc, chính là muốn thu mua Thích Ngân, Thích Ngân mặc dù không có phản bội Tứ Hoàng tử, nhưng không thể nào không rước lấy hiềm nghi, hắn muốn bảo trì một thân một mình thanh tịnh không quan tâm đến mà không được. Hoàng Thái tử liên tiếp bị cự tuyệt, hiển nhiên đã xem Thích Ngân như người dưới trướng Tứ Hoàng tử, Thích Ngân vốn định trung lập, đến bây giờ trở thành hai bên đều đắc tội, về sau làm sao còn có thể thoát thân.

Thích Ngân càng ngày càng gặp nhiều phiền não, về sau thấy được Nhạc Thần, lúc ấy, mặc dù cậu một thân bùn đất bị binh sĩ áp đến chật vật bất kham, nhưng đôi mắt lại trong trẻo dị thường, cơ hồ lần đầu tiên nhìn đôi mắt ấy, Thích Ngân liền thích, hắn giải cứu Nhạc Thần cũng an bài cho cậu ở trong quân y quán.

Sau, thời điểm trong lòng buồn bực hay là tâm tình rất tốt đều hi vọng đi gặp người này, thích nhìn ánh mắt thanh thấu sáng ngời của cậu, thích nghe giọng nói trong trẻo ấy, rồi dần dần, hắn trầm mê……

Nhưng hắn không nghĩ đến, người này sẽ trở thành một cái nhược điểm của hắn.

Nhạc Thần nằm trên giường Đại tướng quân, vô luận là Đại tướng quân coi trọng Nhạc Thần hay từ nay về sau muốn giữ cậu lại bên người. Vẫn là Đại tướng quân lấy cậu đến hiếp bức chính hắn, điều này cũng là sự tình không yên ổn trong lòng hắn.

Hơn nửa canh giờ, nói chuyện chấm dứt, Đại tướng quân đi ra ngoài, đem gian phòng Nhạc Thần đang nằm để lại cho Thích Ngân.

Thích Ngân ngồi ở bên giường, nhìn Nhạc Thần bởi vì phát sốt mà gương mặt ửng hồng quyến rũ, hắn nhẹ nhàng vỗ về dung mạo cậu, mi mày trời sinh dài mảnh, không đậm không nhạt, mắt tiệp nồng đậm, bởi vì mồ hôi càng thêm ẩm ướt xinh đẹp.

Thích Ngân thu hồi tay, im lặng ngồi một chốc rồi đứng dậy đi qua cầm cái bố khăn hảo hảo lau mặt cho Nhạc Thần, thời điểm cầm lấy tay cậu lên lau, nhìn thấy giữa bàn tay có một chuỗi vết thương, lúc này giống như nhớ lại thời điểm ngày đó trông thấy Nhạc Thần cầm kiếm của hắn cắt ngang bàn tay, khi ấy hắn cỡ nào kinh hồn táng đảm.

Thích Ngân nắm chặt tay Nhạc Thần, có lẽ, đây là lần cuối cùng hắn nắm như vậy.

Có một phó dịch mang thuốc tiến vào, Thích Ngân ngồi vào trên giường đem Nhạc Thần nâng dậy, để cậu tựa người vào lòng hắn, tiếp nhận chén thuốc của phó dịch, giữa sững sờ của gã mà từng muỗng từng muỗng đem dược uy vào miệng Nhạc Thần.

Này cũng không có gì đáng kinh ngạc, ở thời điểm Nhạc Thần sinh bệnh Thích Ngân đã muốn học được thuần thục việc uy cậu uống dược.

"Y như thế nào bệnh nặng đến như vậy?" Thích Ngân nhíu mày hỏi phó dịch.

Đối phương có chút quanh co trả lời, "Trước buổi tối mưa lớn như vậy, y đứng trong viện hứng mưa không có vào nhà, sau đó thì bị cảm lạnh, này cũng không có biện pháp."

Thích Ngân nghe xong mày càng nhăn đến lợi hại, nghĩ đến Nhạc Thần thích làm hành vi tự mình hại mình như vậy, hắn liền không an tâm.

Uy Nhạc Thần uống thuốc, lại ngồi bên giường gần một canh giờ, trong một canh giờ này, Thích Ngân chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn, gần nhất là gương mặt, hắn giống như vĩnh viễn cũng nhìn không chán.

Lông mi dài mảnh, nhãn tiệp mỹ mạo, cánh mũi rất kiều, đôi môi cánh hoa có chút đơn bạc, khuôn cằm đầy đặn…

Như là gương mặt nữ nhân.

Thích Ngân vươn tay vén vén sợi tóc phân tán trên trán Nhạc Thần, nhẹ lướt trên gương mặt cậu, tưởng tượng đến lần đầu tiên nhìn thấy, tóc cậu ngắn như vậy, khi đó ngược lại anh khí mười phần, tuy rằng có điểm yếu nhược.

Thích Ngân không tự giác nở nụ cười, trên gương mặt hiện ra má lúm đồng tiên, đôi mắt sâu đen dần hiện ra điểm điểm quang mang, lúc này mới giống một người hai mươi ba tuổi.

Hắn cười vươn tay nhẹ vuốt cánh môi Nhạc Thần, cậu trong mộng như mơ một cái gì đó, nhẹ vươn đầu lưỡi khẽ liếm làm cho Thích Ngân nhất thời kinh hãi, trong lòng xuất ra một con sâu róm cào bò lung tung, quấy nhiễu đến chỗ sâu trong lòng.

Thích Ngân thu hồi tay lại, trên mặt không còn biểu tình như trước, ánh mắt thậm chí trở nên thâm trầm.

Hắn sẽ ly khai, những điều này là không thể tưởng.

22. Quyển 1 - Chương 22: Lưỡng Khỏa Tâm

Nhạc Thần tha thiết chờ đợi, Thích Ngân vô pháp đối mặt, dời ánh mắt nhìn qua ngạo trúc trên bình phong, liễm mục lặng đứng.

"Ta muốn biết tình huống hiện tại của ngươi, ngươi nguyện ý nói cho ta biết không?" Nhạc Thần do dự một chút, cuối cùng vẫn là hỏi ra miệng.

Cậu ban đầu vẫn nghĩ từ chỗ Thích Ngân lấy được lợi ích, cậu nghĩ chính mình ở chỗ thế yếu, Thích Ngân vẫn đứng trên cao, từ nơi đó lấy đi vài thứ của Thích Ngân cũng chẳng là gì, vì thế cậu chưa bao giờ đặt vào trong lòng.

Thẳng đến khi Thích Ngân hướng cậu từ biệt, mặc dù Thích Ngân không có biểu hiện vướng bận đau buồn biệt ly, nhưng ở thời khắc xa nhau như vậy, Nhạc Thần mới phát hiện tầm quan trọng của Thích Ngân đối với mình.

Thích Ngân đã không còn là đối tượng mà cậu muốn đòi lấy, mà là một người thật thật tại tại, mang theo sắc màu tình cảm, một người mang sắc màu nồng đậm vô pháp xóa bỏ, một người khiến người vướng bận, một người khiến người tưởng niệm.

Trừ bỏ thân nhân trong nhà, đây là người đầu tiên làm trong lòng Nhạc Thần tràn đầy lo lắng.

Nhạc Thần đã muốn nhét hắn vào lãnh thổ của mình, là người trọng yếu cùng sinh cùng tử.

Cậu muốn hiểu Thích Ngân, hiểu khó xử trong lòng Thích Ngân, hiểu điều hắn yêu thích hoặc chán ghét, hiểu, muốn hiểu tất cả những gì có thể.

Thích Ngân đem tầm mắt từ hiên trúc trên bình phong chuyển hướng đến Nhạc Thần, ánh mắt hắn kiên nghị thâm sâu ngưng đọng đến trên người cậu, ngữ khí mang theo xa cách lạnh lùng, "Ngươi không cần biết, ngươi chiếu cố chính mình là được."

Một câu nói này đem quyết tâm Nhạc Thần muốn gần gũi cùng hắn đả kích đến không còn dư thừa bao nhiêu.

Lời nói Thích Ngân quả thật đả thương người, Nhạc Thần không biết thật vất vả hỏi ra như vậy sẽ bị cự tuyệt như thế, cậu có chút luống cuống, ngón tay nắm lấy chăn mỏng, ánh mắt ảm đạm, "Có phải ngươi chưa bao giờ xem ta như tri kỷ hay không, ngươi cho rằng ta đây là đang tự mình đa tình, cho rằng ta hỏi ngươi chính là xâm phạm tự tôn. Ta căn bản không có tư cách quan tâm đến ngươi, hỏi đến chuyện của ngươi?"

Trong lời nói Nhạc Thần chính là thống khổ, lòng Thích Ngân cũng trở nên căng thẳng, một tia đau đớn phiếm qua trên người, hắn cố gắng đứng thẳng thân mình mới có thể đè nén xuống được cái loại cảm giác gọi là đau lòng này, "Không phải! Ngươi có biết cũng không giúp được bao nhiêu việc, còn không bằng không biết."

Đúng vậy, hắn không muốn để cho Nhạc Thần biết chuyện của hắn, ở phía sau, một người biết đến càng ít liền có thể sống đến càng tốt.

"Như vậy sao!" Nhạc Thần cúi đầu ngẫm lại, cảm thấy chính mình hoàn toàn vô dụng, nhưng muốn nói lại không thể nói.

"Đại tướng quân hy vọng ngươi có thể vì hắn sở dụng, nên để ta khuyên giải ngươi, nghĩ đến lời của ta đối với ngươi cũng không có tác dụng gì. Có lẽ Đại tướng quân cũng không trông cậy vào ta có thể đả động ngươi, hắn lại trêu đùa ta mà?" Nhạc Thần nghĩ đến lời nói cùng ước định ngày ấy với Đại tướng quân Ngu Gia Tường, ánh mắt càng thêm ảm đạm, cúi đầu chăm chú nhìn vào trong chăn, thanh âm mặc dù không có nghẹn ngào, thậm chí còn mang theo ý cười, nhưng vô luận là ai nghe tới, đều biết cảm thấy đau lòng chua xót. "Ngươi nếu được cứu trở về rồi lại đến xem ta, vậy ngươi có phải cũng đã cùng hắn nói qua ngươi quyết định như thế nào chưa? Ngươi muốn đầu nhập cho hắn sao?"

Thích Ngân không nghĩ tới Đại tướng quân sẽ cùng Nhạc Thần nói qua những lời này, vấn đề cơ mật vẫn là càng ít người biết càng tốt, sự việc lớn như vậy Tướng quân lại để Nhạc Thần biết rồi, kia cũng chỉ có thể

ở trong trạng thái cầm tù. Thích Ngân nhanh chóng nhăn mày, hắn không nghĩ tới sẽ kéo Nhạc Thần vào đàm hỗn thủy này.

"Ta……," Thích Ngân suy nghĩ một chút, nếu Nhạc Thần đã bị hắn cuốn vào chuyện này, hiểu qua sự tình một chút cũng không có bao nhiêu quan hệ, vì thế nói, "Thân thể Hoàng Thượng ngày càng suy nhược, tin tức trong kinh sợ là sống không quá hai năm, tình thế hiện giờ lại khẩn trương, ta là nghĩa tử của tiền Đại tướng quân, cho tới nay các Hoàng tử tranh đấu ta đều đứng ở thế trung lập, Hoàng Thượng coi như tín nhiệm ta, muốn điều ta về kinh." Thích Ngân vẫn luôn chú ý sắc mặt Nhạc Thần, lúc này nhìn cậu không có bao nhiêu khiếp sợ mới nói tiếp, "Ta phải đi, trong kinh nguy hiểm, chỉ có thể đem ngươi phó thác cho Đại tượng quân chăm sóc, ngươi ở đây hảo hảo dưỡng bệnh, chờ xong đại sự, ngươi khi đó có thể cũng hồi kinh."

Nhạc Thần vừa nghe có chút sửng sốt. Lời nói này cùng tên hỗn trướng Đại tướng quân không giống một câu, hơn nữa, Thích Ngân muốn đi, còn muốn đem mình lưu lại, Nhạc Thần không biết chính mình về sau sẽ trải qua như thế nào, cầu Thích Ngân mang chính mình đi là không có khả năng, trong lúc nhất thời, Nhạc Thần vô cùng mờ mịt, cứ như là thiên địa trắng xám một mảnh, trước mắt lại không lấy một đường rõ ràng.

Nguyên lai còn muốn nếu như Thích Ngân có thể trở về, liền thử hỏi Thích Ngân đối với cậu có cảm giác hay không, hai người tố tố tâm sự cũng không phải chưa từng, không nghĩ tới tình hình nhưng là như vậy.

Còn chưa có bắt đầu, lại đã phải rời đi.

Nhạc Thần giống như bị người đánh một đòn cảnh cáo, đánh đến cả người cũng buồn bực.

"Vậy sao? Vậy ngươi đi vào kinh phải hảo hảo bảo trọng thân thể, ta cũng không phải tiểu hài tử, đâu cần có người tới trông nom, ta vẫn như cũ sẽ sống đến hảo hảo, dù sao mệnh là của chính mình, chính mình không yêu tiếc thì ai sẽ yêu tiếc chứ?" Nhạc Thần cúi đầu thản nhiên nói ra, thanh âm xa xôi mang theo thê lương vắng lặng, Thích Ngân nhất thời có chút luống cuống, nhìn bộ dạng Nhạc Thần lui lui thân mình ngồi ở trên giường thật sự chọc người thương tiếc, hắn nghĩ vươn tay ôm cậu một cái vào lòng, nhưng thủy chung không có dũng khí để làm việc đó, nếu đã phải đi, cần gì phải nhiều chuyện vậy chứ.

"Đại tướng quân nguyện ý thả ngươi về kinh thành sao?" Nhạc Thần nhớ tới lời Đại tướng quân nói nếu như chính hắn không chiếm được vậy thì sẽ đem hủy diệt tất cả, nên trong lòng có chút không yên cho Thích Ngân, vì thế ngẩng đầu lên hỏi.

"Ngươi cái gì cũng không cần quân tâm, ta tự có cách làm của mình. Ngươi hảo hảo dưỡng thân thể là tốt rồi, về sau đừng lấy thân thể của chính mình không lo mà tùy tiện thổi tuyết gặp mưa." Thích Ngân nhìn Nhạc Thần bị bệnh mặt mày tái nhợt, trong lòng tràn đầy lo lắng nhưng chỉ có thể biến thành một câu như vậy.

"Cái gì cũng không cần ta quan tâm, vậy ngươi đi đi!" Nhạc Thần không muốn phải nhìn Thích Ngân thêm một cái nào nữa, nằm thẳng trên giường lấy chăn che kín từ đầu đến mông.

Thích Ngân muốn nói lại thôi, bàn tay giơ đến giữa không trung liền lui trở về, nhìn Nhạc Thần chốc lát rồi nói, "Ngươi hảo hảo bảo trọng."

Xoay người một bước ra ngoài bình phong.

Nhạc Thần nghe tiếng Thích Ngân xoay bước cước bộ ra ngoài, vạch trần tấm chăn quay người nhìn hắn, trong mắt lệ quang lập lòe, nhưng lại thủy chung không có phát ra thanh âm.

Thích Ngân chính là như vậy, cũng không biết quay đầu nhìn cậu một cái.

Nhạc Thần thương tâm ghé vào trên giường.

Xem ra bản thân không chỉ tự mình đa tình, hơn nữa còn là cái đồ ngu ngốc.

Trong lòng bi thương, Nhạc Thần ngược lại càng thêm thanh tỉnh, nếu như không có người ta yêu thương chính mình, như vậy bản thân chỉ có thể yêu thương chính mình gấp bội.

Tuy rằng sắc mặt phó dịch không tốt, Nhạc Thần vẫn cứ như cũ lộ ra tươi cười đến chào hỏi, nhịn xuống đau thương, bọn họ đưa tới chén dược nào cậu cũng uống hết, thức ăn so với quân y quán không biết tốt hơn bao nhiêu lần, tuy rằng Nhạc Thần không đói bụng nhưng cũng chậm rãi đem đồ ăn toàn bộ nuốt xuống.

Ngồi trên giường không có việc gì làm thì lại thích suy nghĩ miên man, Nhạc Thần hạn chế không cho chính mình suy nghĩ nhiều, muốn đi ra ngoài một chút, vừa đến cửa lại bị binh lính ngăn lại, ngữ khí cường ngạnh nói cậu chỉ có thể đứng ở trong phòng.

Nhạc Thần thế này mới ý thức được chính mình là bị giam lỏng.

Muốn tạm biệt Thích Ngân là chuyện không có khả năng, muốn gặp Đại tướng quân xem ra cũng không được.

Nhạc Thần không rõ chính mình vì sao lại bị giam lỏng.

23. Quyển 1 - Chương 23: Giao Chiến

Tuy rằng trên mặt làm như vô sự, nhưng trong lòng lại là giày vò khó nhịn.

Buổi chiều không có bất luận hoạt động giải trí gì, Nhạc Thần dùng qua cơm chiều uống qua dược liền nằm thẳng trên giường, sắc trời ngày càng thâm đen, nghĩ đến canh giờ đã muốn tối muộn, bởi vì ban ngày ngủ thiệt nhiều lắm, buổi tối Nhạc Thần lăn qua lộn lại ngủ không được.

Trong thời đại cuộc sống không có tự do, Nhạc Thần cũng không có cách nào lập ra kế hoạch cho tương lai, tính toán thời gian một ngày lại qua một ngày, cứ tiếp tục nhàn rỗi như vậy, thật ra, trong lòng chung quy vẫn là không nỡ.

Thích Ngân đi rồi, cậu liền không còn chỗ tựa, tuy nói là nhờ Đại tướng quân chiếu cố một chút, nhưng mà, Đại tướng quân kia chính là một cái hỗn đản, có thể trông cậy những gì vào hắn đây?

Buổi chiều sau khi cùng Thích Ngân nói chuyện, Nhạc Thần mới xác định một việc, cậu giống như hoàn toàn bị Đại tướng quân hỗn đản kia chiếm tiện nghi, bị hắn đùa giỡn, không nói đến ngày đó nghe được động tĩnh quân đội rời khỏi thành lớn như vậy động tác nhanh như vậy, nhất định là sớm có chuẩn bị chứ làm sao trong khoảng thời gian ngắn có thể tập kết, cũng chính là lần đó sự tình phái binh đã sớm định hảo, không phải cậu cùng tên khốn kia lăn lên giường một lần mới thay đổi.

Thân thể Nhạc Thần còn đang đau nhức đây, trong lòng chỉ có thể thầm hận, chỉ hận đến mức không thể phun một búng máu đi ra, loại chuyện này cố tình còn không có chỗ nói.

Nhạc Thần nằm trong bóng tối mở to đôi mắt trừng nhìn đỉnh giường, lại hận chính mình ngu dốt, nghĩ đến hỗn đản Đại tướng quân nhất định là người có thù tất báo, như vậy còn đối với cậu ghi hận sự tình trong thủy đàm ngày ấy.

Không có nhân quyền a, không có nhân quyền!

Nhạc Thần cắn răng ở trên giường lăn lộn xé rách chăn mền, đem chăn mền trở thành tên hỗn đản Ngu Gia Tường hận không thể đem hắn xé thành từng mảnh nhỏ để giải hết mối hận trong lòng.

Phát huy tinh thần AQ, lần này ác độc phẫn hận suy nghĩ một trận, ngược lại làm cậu giảm bớt bi thương khi Thích Ngân phải rời khỏi, trái tim cũng không còn giống ban đầu như bị xé rách như bị đau thương.

Bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi, ngày thứ hai tỉnh lại mặt trời đã muốn lên cao.

Nhìn xem thái dương đã lên thật cao ngoài cửa sổ, Nhạc Thần nghĩ không nghe tiếng trống sáng sớm của quân y quán thật đúng là không quen.

Chính là không thể ra cửa, Nhạc Thần từ người lao động giản dị thức sớm ngủ trễ đã trở thành giai cấp hưởng thụ, cơm một ngày ba bữa phong phú không cần phải nói, hơn nữa mặc y phục tẩy rửa đều có người hầu hạ.

Nhạc Thần được đối đãi hảo như vậy thật là kinh ngạc đến sốc, nghĩ loại chuyện tốt này nhất định sẽ trả đại giới, chính là người thu đại giới vẫn còn chưa xuất hiện, cho nên Nhạc Thần cũng chỉ hảo hảo an hưởng.

Rất nhàm chán, cho dù muốn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ một chút, bên ngoài cũng chỉ là một cái đình viện trụi lủi, đừng nói hoa và cây cảnh, ngay cả một gốc cỏ dại cũng không có.

Thật vất vả năn nỉ phó dịch tìm quyển sách đến xem, nhưng là một quyển bản thiếu, chỉ có phần đầu phía trước.

Nhạc Thần thật sự rất nhàm chán, dùng ngón tay chấm chấm nước trà tại sàn nhà gỗ sam trên mặt đất viết chữ vẽ hình, bắt đầu chỉ là tiêu phí thời gian, sau lại hưng trí bừng bừng, hoặc ngồi hoặc nằm trên đất phát huy nhiệt tình nghệ thuật của mình.

Mùa hè vốn là rất nóng, Nhạc Thần ngồi dưới đất vừa vặn mát mẻ, cũng không ngại trên đất có bẩn, dựa theo giữa các loại cảnh tượng mà chính mình tưởng tượng phác họa thành một bức tranh, tuy rằng thủy ấn rất nhanh liền tàn, nhưng điểm ấy tiếc nuối cũng không làm mất lạc thú của Nhạc Thần.

Thêm một vài bức tranh rất nhanh hiện ra trước mắt, lại một chút liền biến mất tiêu tan, Nhạc Thần trầm mê trong đó, giống như những việc phiền não ban đầu cũng biến mất đâu không thấy.

Ăn xong cơm chiều, phó dịch mang theo dục dũng tiến vào cấp cậu tắm rửa, sau khi Nhạc Thần tẩy sạch mặc vào y phục màu trắng nhẹ rộng được đưa tới, mặc dù không có T-shirt ngắn tay hay quần đùi mát mẻ, nhưng so với y phục vải thô vẫn tốt hơn một chút.

Ngồi ở trước bàn, hai tay chống đầu khép hờ đôi mắt. Nghe được thanh âm tiếng guốc gỗ tới cửa, Nhạc Thần như thể nghe được tiếng súng săn mồi, lập tức cảnh giác hẳn lên, ngồi thẳng người nhìn chằm chằm bình phong.

Nghe được âm thanh màn cửa bị đẩy ra, bóng dáng một người cao lớn tuấn tú lại phong lưu mười phần chiếu vào trên mặt bình phong, vừa thấy liền biết là ai đến đây.

Nhạc Thần áp chế phẫn hận trong lòng mới không có xông lên cùng người đánh nhau.

Ngu Gia Tường nhìn qua bình phong thì thấy Nhạc Thần đang mở to đôi mắt tinh lượng trừng mình ngồi ở cạnh bàn, ánh mắt kia xác thực rất xinh đẹp, hắn gặp qua rất nhiều đá lưu ly ngay cả trong đó là loại trong suốt chói lóa nhất nhưng nếu so một màn này mảy may còn thua kém. Dù sao đá lưu ly màu tím cũng không có ánh sáng rực rỡ như vậy. Bởi vì mang theo phẫn nộ, ánh mắt cậu lúc này đây mang theo lưu quang thâm trầm, Ngu Gia Tường nhìn thấy, biểu tình ban đầu còn có chút cứng nhắc lại gợi lên tia cười tự nhiên trên mặt.

"Ở đây hoàn hảo không?" Ngu Gia Tường nhìn thấy Nhạc Thần liền cười hỏi một câu, tự ý ngồi vào băng ghế bên cạnh Nhạc Thần.

Nhạc Thần nhìn hắn đã nghĩ mắng hai câu, còn chưa nói ra lời, Ngu Gia Tường lại mang theo ý cười nói tiếp, "Nghĩ đến ngươi ở trong này cũng không sai, nguyên tưởng rằng ngươi sẽ khó chịu, sau lại nghe nói ngươi vẽ tranh rất có tài năng, có thể cả ngày trên mặt đất vẽ vời, còn thực hưởng thụ."

Ngu Gia Tường cười nhìn khuôn mặt Nhạc Thần.

Nhạc Thần ban đầu là mím chặt môi, ánh mắt lộ ra hung quang, sau lại cau mày vẻ mặt bình tĩnh nghiêng đầu nhìn hắn, cuối cùng nghiến răng nghiến lợi hung ác nói, "Ngươi đem ta nhốt ở trong này, chẳng lẽ ta trên mặt đất họa cái họa cũng e ngại ngươi, ngươi rốt cuộc còn có nhân tính hay không."

"Ta là đang khen ngươi, có chỗ nào nói không cho ngươi vẽ tranh trên đất." Trên mặt Ngu Gia Tường vẫn là nét cười thản nhiên.

Nhạc Thần nhìn thấy chỉ muốn tát hắn hai cái, xem hắn còn có thể cười được hay không. Mình là không có cách nào khác mới trên đất vẽ vẽ, nếu như có giấy bút thì làm sao đến nỗi ở trên sàn nhà giày vò mấy giờ đồng hồ, da ngón tay đã sớm muốn rớt ra, bây giờ đã đau đến chết lặng.

Nhạc Thần đặt tay lên bàn, ngón trỏ và ngón giữa vốn bị thương, nhìn thấy Ngu Gia Tường đang nhìn tay cậu, chung quy vẫn cảm thấy ánh mắt hắn không có hảo ý, liền đem tay nhanh chóng hạ xuống mặt bàn.

"Ngón tay bị thương? Ta xem xem là bị làm sao vậy, để thái y đến nhìn bôi thuốc mới có thể hảo, nếu như sau này không thể vẽ tranh trên đất vậy cũng không xong." Ngu Gia Tường như là thân thiết mà nói như

vậy, sau đó lại bỏ thêm một câu, "Ta nghe bọn hắn nói ngươi dùng nước vẽ tranh, nên cũng muốn thưởng thức, lúc này mới đến đây, nhưng xem ra ngón tay ngươi bị thương không thể họa được, chờ nó tốt lắm, liền họa cho ta nhìn xem, như thế nào?"

Nhạc Thần thống hận hắn dùng tánh mạng Thích Ngân lừa gạt mình cùng hắn lên giường, lúc này lại nghe hắn nói như vậy, hận đến nghiến hàm vang lên tiếng khanh khách, phẫn hận mà không đáp.

Ngu Gia Tường buồn cười nhìn biểu tình trên mặt Nhạc Thần, người này chính là trắng tinh như vậy, cái gì cũng đều đặt trên mặt. "Ta nhìn xem ngón tay ngươi có phải bị thương đến lợi hại hay không? Đau không?" Ngu Gia Tường vươn tay nắm lấy tay Nhạc Thần, thanh âm hắn vốn là dễ nghe, tao nhã quý khí, lúc này dùng giọng điệu ôn nhu nói ra, dị thường hoặc người, giống như hắn nói lời này với người đáy lòng mà hắn yêu nhất.

Nhạc Thần bị âm điệu của hắn kích cho sởn gai ốc, từ trên ghế đứng lên, nhảy cách xa cái bàn vài bước.

Cảnh giác hỏi, "Ngươi tới làm cái gì?"

Nhìn Nhạc Thần nhảy xa như vậy, ý cười trên mặt Ngu Gia Tường càng thêm thoải mái, "Đương nhiên đến thăm ngươi hết bệnh hay chưa, nhìn ngươi tinh thần tốt như vậy, có lẽ là tốt lắm. Ngươi đừng quên, ngươi đáp ứng đã làm người của ta, nếu hết bệnh rồi, vậy phải hảo hảo hầu hạ."

"Ngươi tên hỗn đản, còn muốn lừa gạt chiếm tiện nghi ta sao? Chuyện tình lần trước ta xem như bị chó cắn, ta không thể lại bị chó cắn thêm lần nữa, chuyện đó coi như xong, ngươi mơ tưởng tái vũ nhục ta." Nhạc Thần hung hăng trừng Ngu Gia Tường nói ra lời. Sau khi nói xong mới phát hiện khẩu khí của mình giống như thiếu nữ nhà lành bị người khi dễ, vì thế vẻ mặt đau khổ phi thường buồn bực.

Chính mình bị so sánh với cẩu, Ngu Gia Tường cũng không để ý, tươi cười trên mặt vẫn không biến đổi dù chỉ một chút, "Ngươi lúc trước là nói như thế nào, muốn ta phái binh đi cứu Thích Ngân trở về, ngươi liền làm người của ta. Thích Ngân đã về, vậy ngươi đương nhiên cũng nên thực hiện hứa hẹn, không phải sao?"

"Ngay từ đầu ngươi không phải đã tính toán đi cứu sao, ngươi nói như vậy không phải cố ý lợi dụng quan tâm của ta đối với Thích Ngân, dẫn dụ ta làm người của ngươi, gạt ta sao? Chính ngươi giao dịch không công bình, ngươi ngay từ đầu đã chiếm giữ chủ đạo tuyệt đối, là một bên có lợi, giao dịch dưới điều kiện không công bình như vậy làm sao có ý nghĩa, nếu đem kể ra, chẳng phải là ngươi cố tình khi dễ ta, ngươi đường đường Vương gia, là một quân đứng đầu, tại sao có thể dựa vào tiểu xiếc chiếm tiện nghi người khác, hơn nữa còn bức lương vi xướng*, nói ra vô luận như thế nào cũng là ngươi đuối lý. Hứa hẹn lần trước căn bản không có ý nghĩa, ta sẽ không thực hiện, ngươi mơ tưởng bức bách ta."

(*) Ép gái hiền lành làm kỹ nữ. =)))

Nhạc Thần đứng, Ngu Gia Tường ngồi; Nhạc Thần phẫn nộ, Ngu Gia Tường thản nhiên; Nhạc Thần nói xong nghiến răng nhiến lợi, Ngu Gia Tường nghe xong vỗ tay khen ngợi.

"Liền nhiều như vậy?" Ngu Gia Tường cười liếc nhìn Nhạc Thần, "Ta còn tưởng rằng ngươi có thể nói đến càng nhiều một chút, mỗi lần nghe ngươi nói chuyện cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ."

Hoàn toàn là vũ nhục là vũ nhục, Nhạc Thần tức giận đến hai mắt bốc hỏa, trực tiếp tiến lên một phen kéo áo Ngu Gia Tường, "Con mẹ nó ngươi cho ta là đang hát hí khúc sao? Ngươi không phải là Đại tướng quân, không phải là Vương gia, ngươi không phải là người."

Nhìn mặt Ngu Gia Tường hứng thú dạt dào, Nhạc Thần vô kế khả thi, cảm thấy chính mình như một trò cười, rất xúc động.

Thật vất vả áp chế lửa giận, điều chỉnh hô hấp, đem áo Ngu Gia Tường trong tay thả ra, thực bất đắc dĩ mà nói, "Nếu như ngươi đem ta trở thành hát hí khúc cũng được, chỉ thỉnh ngươi nói cho ta biết, ngươi muốn xem ta xướng cái gì? Xem ngài giơ cao đánh khẽ, thả ta đi."

Ngu Gia Tường chưa từng thấy qua người nào có ý tứ như vậy.

Thời điểm lần đầu tiên ở trong thủy đàm nhìn thấy, người này như một tinh linh núi rừng, làm cho hắn nhiều ngày thiên mộng bộ dạng ấy trong thủy đàm; sau lại trong hình thất gặp gỡ, bộ dạng người này hoàn toàn thay đổi, khi bắt đầu tựa như chịu nhục cái gì cũng không nói, sau đó nhưng lại cực kỳ nghe lời mở

miệng, cái gì cũng công đạo rõ ràng, người này rất mẫn cảm nhưng lại phi thường dễ lừa, có đôi khi trầm ổn, có đôi khi chỉ kích nhẹ một cái lại giống như nổi trận lôi đình.

"Sẽ thả ngươi đi, nhưng không phải hiện tại!"

"Vậy thì khi nào?" Tất cả phẫn nộ của Nhạc Thần đều lui, cậu chỉ quan tâm một vấn đề này.

"Thời cơ đến sẽ để ngươi đi."

Ngu Gia Tường trả lời làm cho Nhạc Thần vừa áp chế lại muốn bùng nổ, nhịn thật lâu, cuối cùng mới mắng một câu, "Ngươi thật ác!"

"Ngươi đem ta nhốt ở trong này, ít nhất cho ta một cái lý do đi!" Nhạc Thần phát hiện mình càng kích động Ngu Gia Tường lại càng vui vẻ, vì thể điều chỉnh tâm tình ngồi xuống, tâm bình khí hòa hỏi.

"Hiện tại ngươi không cần biết, về sau ngươi sẽ biết." Ngu Gia Tường thản nhiên trả lời, sau đó còn nói thêm, "Nếu như ngươi cảm thấy nhàm chán, nghĩ muốn tìm gì đó tiêu khiển, liền phân phó nô tài, chỉ cần là không quá phận, bọn họ sẽ thỏa mãn ngươi."

"Ta chính là nô tài." Nhạc Thần chán ghét bộ dáng ngông cuồng tự cao tự đại, ai ở trước mặt hắn cũng là thấp nhất của Ngu Gia Tường, vì thế mở miệng châm chọc.

Ngu Gia Tường nghe xong một câu, sợ run một chút mới nở nụ cười đánh giá Nhạc Thần, "Ngươi không phải ngạo khí đến ngay cả ta cũng không xem ở trong mắt sao, khi nào lại đem chính mình trở thành nô tài."

Nhạc Thần không muốn trả lời vấn đề không dinh dưỡng này, suy nghĩ một chốc thì nói, "Ta vốn tại quân y quán học y, ngươi đem ta nhốt trong này ta cái gì cũng không học được, về sau muốn kiếm cơm ăn cũng không có lấy một nghề, ngươi để ai đó đến dạy cho ta đi! Đây là yêu cầu của ta, trò tiêu khiển khác cái gì ta cũng không hưởng được."

Đôi ngươi Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm Nhạc Thần dạo qua một vòng, "Điều này cũng không có gì, dù sao Khánh Văn Trừng cũng thật nhàn, để hắn làm lão sư cho ngươi cũng tốt lắm."

Lần này đến phiên Nhạc Thần sửng sốt, cậu không nghĩ tới Ngu Gia Tường thực sẽ thỏa mãn yêu cầu của cậu, hơn nữa Khánh Văn Trừng trong lời Ngu Gia Tường đó là Khánh Thái y đại danh đỉnh đỉnh, Nhạc Thần lăng lăng há mồm đặt câu hỏi, "Thật sự?"

"Tự nhiên là thật, chẳng qua, nếu ngươi thật bổn, lão không nguyện ý dạy ngươi, như vậy ta cũng không cách nào thỏa mãn ngươi." Ngu Gia Tường cười đáp.

Nhạc Thần hừ một tiếng, "Ta tự nhiên sẽ không để ông ta thất vọng."

24. Quyển 1 - Chương 24: Trêu Đùa

Xem ra người này thật là đến để trêu đùa cậu, Nhạc Thần nhìn thân ảnh Ngu Gia Tường phiêu dật xuất môn liền nghĩ như vậy.

Đương nhiên không phải Nhạc Thần tự kỷ, sự tình liên quan đến thân thể cùng trinh tiết của mình, Nhạc Thần đương nhiên lo lắng tên Ngu Gia Tường hỗn đản biến thái thêm thừa này có thể hay không đánh chủ ý lên người cậu.

Nếu sau này Ngu Gia Tường không còn đề cập vấn đế này đã rời đi, Nhạc Thần xem như cũng an tâm. Bị đùa giỡn một chút không có vấn đề gì, chỉ cần không phải thực chất thương tổn là được.

Vốn đang muốn hỏi một chút vấn đề của Thích Ngân, nhưng tư duy mỗi lần gặp mặt đều bị Ngu Gia Tường dắt đi, cuối cùng cậu vẫn là không thể hỏi ra miệng.

Ngu Gia Tường đi ra ngoài cũng không lâu lắm, Khánh thái y đã cầm hòm thuốc đi vào.

Cấp Nhạc Thần nhìn vết thương ngón tay, thượng dược không được đành dùng băng gạc quấn lại, nói cậu chú ý không cần dính nước, mấy ngày nữa sẽ hảo.

Sau, Khánh thái y cùng Nhạc Thần nhắc tới chuyện cậu học y, Nhạc Thần quỳ xuống muốn làm lễ bái sư với Khánh thái y, Khánh thái y đã đem cậu nâng dậy, nói rằng, "Cũng không cần hành lễ bái thầy, lão phu không định dạy ngươi bao lâu, ngươi trước tiên học đi!"

Nhạc Thần nhìn bộ dạng Khánh thái y cũng không cao hứng dạy cậu, nghĩ chính mình cứ như vậy bái sư quả thực quá mức mạo muội, dù sao ở cổ đại muốn bái thầy học nghệ cũng không phải sự tình đơn giản, huống chi là hướng một vị Thái y đức cao vọng trọng như vậy học tập. Nhưng lại muốn cân nhắc chính mình có học hay không cho ra vấn đề, nếu như bỏ dở nửa chừng, chẳng phải đập bể bản hiệu của lão nhân gia. Vì thế, việc bái sư cũng không nói lại.

Những ngày sau đó, Nhạc Thần bắt đầu bận rộn.

Học y vốn là một nghề lắm đau khổ, Nhạc Thần hiểu rõ một chút lý thuyết y học nên phân biệt rõ các loại thảo dược, cũng bởi vì bố cậu là bác sĩ, có mở một phòng khám riêng, cậu thường xuyên nghe thấy nên bị ảnh hưởng, cũng hiểu được không ít.

Lúc trước chọn thi đại học chuyên ngành, mọi người trong nhà bảo cậu học y, cậu vừa nghe thấy liền cự tuyệt, bố chính là một cái ví dụ, mỗi ngày rất vất vả, cậu mới không cần sống khổ như vậy, cho nên kiên quyết không học.

Hiện tại cũng là không còn cách nào, không ai chăm sóc, chỉ có thể tự mình tiến tới.

Ban đầu, Khánh thái y cũng không để cậu làm việc gì khác, chỉ cầm mấy quyển sách đến cho cậu nhìn, để cậu bắt đầu nhớ những thứ trọng yếu, không thể có một chút sai lầm.

Cái đó và trong quân y quán học tập dị thường khác nhau, quân y quán đều là giảng trường hợp các ca bệnh, sau đó nói phương pháp trị liệu. Hơn nữa đều là một ít ca bệnh đơn giản thông thường, để mọi người mau chóng có thể học tập.

Nhạc Thần hiểu rõ học y là chuyện liên quan đến mạng người nên cũng không dám qua loa, mỗi ngày đều thức khuya dậy sớm chính là vì đọc thuộc vài cuốn sách kia, học xong còn phải viết lại cho đúng.

Mỗi ngày bận rộn cũng không có tâm tư quan tâm đến chuyện khác, mặc dù nhớ mong Thích Ngân, nhưng Thích Ngân cũng không có đến nhìn cậu, cậu chỉ có thể nhìn ngoài cửa sổ thở dài, buồn bã một trận rồi tiếp tục đọc sách.

Trong lúc đó bất giác đã qua hơn mười ngày, thời tiết càng thêm nóng bức, Nhạc Thần mỗi ngày đều hận đến mức không thể cởi hết nằm trên mặt đất sinh hoạt.

Sách thuốc thứ nhất cậu đã nhớ một nửa, trí nhớ cậu luôn luôn rất tốt, cậu có tự tin cho rằng chính mình học thuộc hẳn không tồi, hơn nữa nhìn sắc mặt Khánh thái y, biết rõ tốc độ bản thân cũng không chậm.

Ngu Gia Tường có khi sẽ đến ngồi một lát, giống như bình thường nói chuyện loạn xạ chút đề tài, nhưng cuối cùng vẫn là đem Nhạc Thần trêu chọc giống như con gà tạc mao hắn mới cao hứng vừa lòng, đến lúc đó thản thản nhiên nhiên rời đi.

Chạng vạng ngày hôm đó, Nhạc Thần cơm nước tẩy rửa xong xuôi, nước trên người cũng không có lau mà mặc y phục.

Bởi vì Nhạc Thần có tật xấu thích ngồi dưới đất, Ngu Gia Tường liền phân phó hạ nhân đem mặt đất lau khô sạch sẽ, chọn ra một chỗ dựa đặc biệt gần cửa sổ trải ra một cái đệm trúc.

Nhạc Thần tắm rửa xong cũng không mang hài, ghé vào trúc đệm đọc sách, đây không phải là sách thuốc, là sách dùng để tiêu khiển ở thế giới này, bên trong còn viết những chuyện phong tình, nhân vật mỹ mạo, còn kèm theo chút truyền thuyết cùng cố sự.

Đang xem đến truyền thuyết truyện xưa xà tinh cùng thư sinh, còn có chuyện xưa phảng phất Hứa Tiên và Bạch nương tử, Nhạc Thần xem đến mê mẩn, một tay chống cằm, một tay lật sách, vểnh chân nhẹ nhàng đung đưa.

Ngu Gia Tường vào phòng liền thấy bộ dạng lười nhác thanh thản phong nguyệt khôn cùng như vậy.

Y phục giản đơn vây quanh đường cong duyên dáng của người nằm trên đệm trúc, ống tay áo trượt trên cánh tay, lộ ra làn da trơn bóng oánh bạch, ống quần được vén lên đến đầu gối, hình dáng chân nhỏ rất đẹp, mắt cá chân cùng đôi chân mảnh khảnh so với chân ngọc của nữ nhân còn khéo léo hơn. Tại ánh chiều hoàng hôn dần hạ, người nằm trên đệm như tỏa ra một tầng quang mang thanh bạch, kiền tịnh, chói mắt, tựa như trong bức tranh thủy mặc đen trắng hai màu pha chút phấn hồng thanh thấu, chọc người chỉ muốn vươn tay hảo hảo sờ sờ.

Nhạc Thần nhìn đến chỗ vui vẻ, trong miệng khẽ hừ một làn điệu gì đó, quang hoa trong mắt càng rực rỡ, khóe miệng câu lên thích ý cười.

"Đang xem cái gì, có ý tứ như vậy?"

Thanh âm so với thường ngày trầm thấp mềm mại hơn một chút, giống như ngày hè nhẹ vuốt nhung tơ, cảm xúc rất tốt, rồi lại trêu chọc nhiệt khí từ đáy lòng trỗi lên.

Bị thổi khí bên tai, Nhạc Thần mới giật mình nhảy dựng muốn cách xa người bên cạnh không biết từ lúc nào lén lút tiến vào một chút. Đề phòng mà nói, "Không có gì, chỉ là xem quyển sách. Ngươi tới làm gì?"

"Nơi này là địa phương của ta, tự nhiên muốn tới thì tới. Thấy ngươi xem sách vui vẻ như vậy, ta cũng hiếu kỳ muốn nhìn thử một chút." Ngu Gia Tường ngồi trên đệm, hàm chứa ý cười nhìn Nhạc Thần.

Nhạc Thần tựa như bị rắn nhìn chằm chặp chuột đồng, nhìn đến trong lòng một trận phát lạnh, cảnh giác quét mắt Ngu Gia Tường vài lần, đem sách để ra ngoài, bĩu môi nói, "Ta vui vẻ ngươi cũng muốn hỏi, không biết tính cách ngươi là hình thành thế nào, nhìn người khác vui vẻ liền không quen mắt?"

Ngu Gia Tường cũng không để ý lời nói Nhạc Thần mang theo oán giận, tiếp nhận cuốn sách lật lật, rồi liền ném qua một bên, miệng còn thực khinh thường mà nói, "Này có cái gì coi được, yêu đến chết đi sống lại, cuối cùng còn không phải không thể bên nhau."

Nhạc Thần cực kì không phục mím môi trừng hắn.

Ngu Gia Tường thích nhất chính là ánh mắt Nhạc Thần, đặc biệt thời điểm khi cậu sinh khí trừng người, đôi mắt to lớn như phát sáng, giữa thâm thấu bình tĩnh mang theo chút dục quang thâm đen, khiến người nhớ thương đến trong tâm khảm, chỉ muốn vì mình chiếm hữu, lúc nào cũng có thể nhìn đến mới tốt.

Vầng sáng ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt Nhạc Thần càng làm mặt cậu lộ vẻ trong suốt trắng ngần, nhãn tiệp dài đen, ánh mắt tinh tường, trong lòng Ngu Gia Tường rung động một trận, vươn tay kéo tay Nhạc Thần, nói, "Ngươi muốn đi ra ngoài không? Ta có thể mang ngươi đi ra."

Nhạc Thần bị nắm lấy tay, muốn tránh thoát nhưng không được, lại nghe lời nói Ngu Gia Tường, tay cũng không từ chối, trên mặt lập tức lộ ra vui sướng, "Thật sự?"

Ngươi này luôn luôn trực tiếp như vậy, có cái gì tất cả đều hiện trên mặt, vừa thấy liền biết. Vì vậy, Ngu Gia Tường phi thường vui vẻ trả lời, "Tự nhiên là thật. Chẳng qua, trước chúng ta đàm cái điều kiện."

Nhạc Thần chỉ biết trên thế giới này không có bữa ăn nào không trả tiền, vui sướng trên mặt thoáng cái liền lui, biểu tình lãnh đạm mà đem tay mình từ tay Ngu Gia Tường rút ra, "Quên đi, ra ngoài cũng không có cái gì, ta không đi. Thời tiết nóng như vậy, ra ngoài chạy một vòng, cả người đầy mồ hôi, còn không bằng ở trong này cho tốt!"

"Vốn dĩ ban đầu ta nghĩ đến ngươi thật sự muốn đi ra ngoài, xem ra ta đoán sai. Ngươi đã không muốn, vậy thì quên đi! Ta chỉ muốn ngươi tác họa, vẽ cho ta xem một bức tranh, ta sẽ đáp ứng dẫn ngươi đi!" Trong giọng nói Ngu Gia Tường tràn ngập đáng tiếc, mặt nhìn Nhạc Thần lộ vẻ tiếc hận.

Nhạc Thần nghe xong yêu cầu này của hắn, quả thực liền hối hận muốn chết, cặp mắt trợn tròn nhìn Ngu Gia Tường, hé miệng thở dốc muốn nói lại thôi, vốn nghĩ đổi ý, sau lại cảm thấy ở trước mặt Ngu Gia Tường không nên mất cương quyết, liền nâng cao đầu, nhìn Ngu Gia Tường lãnh đạm đáp, "Ngươi làm sao có chỗ nào hảo tâm, cố tình đùa ta còn không sai biệt lắm."

Ngu Gia Tường cười khẽ một tiếng, bắt được mắt cá chân Nhạc Thần đem nó kéo vào chỗ ngồi trên đệm, đột nhiên thoáng cái phủ người lên thân thể cậu, ánh mắt theo dõi đôi ngươi kinh hoàng của Nhạc Thần, cười nói, "Không nghĩ tới ngươi trở nên thông minh như vậy. Biết ta đang dối gạt ngươi sao?"

Nhạc Thần vươn tay đẩy thân người phía trên, tay lại bị hắn hắn nắm chặt đặt bên đệm.

"Ngươi lại muốn làm gì?" Nhạc Thần bị ép đến mức không động đậy được, bị người kề sát như vậy cậu không cảm thấy nóng mà ngược lại lại cảm thấy lạnh.

"Kỳ thật ta muốn nói, nếu ngươi nguyện ý tái cùng ta làm một lần, ta sẽ thả ngươi ra ngoài gặp mặt Thích Ngân, hắn không quá bao lâu nữa sẽ đi. Ngươi không muốn thấy hắn sao?" Ngu Gia Tường ánh mắt thâm thúy, tựa như bầu trời đêm khuya, tĩnh mịch sâu thẳm đến tâm lạnh.

Nhạc Thần bị hắn nhìn đến sợ, theo phản xạ thốt ra, "Ngươi mơ tưởng."

Ngu Gia Tường thoải mái trả lời, "Ngươi đối với hắn đã không còn tình cảm, ngay cả gặp mặt hắn một lần cũng không nguyện ý? Hắn đây chính là hồi kinh a, những người trong kinh đều là ăn tươi nuốt sống, Thích Ngân thành thực chính trực như vậy, nói không chừng không được bao lâu đã bị xuống ngục xử tử, ngươi sẽ không còn thấy được hắn!"

Nhạc Thần nghĩ đến Thích Ngân đầu gỗ tính cách lại cứng rắn như tảng đá, thật sự có chút lo lắng không yên, trong mắt không khỏi mang theo ảm đạm, cũng không trừng trộ Ngu Gia Tường, tựa đầu thiên qua một bên, thản nhiên trả lời, "Thấy một lần rồi cũng có tác dụng gì chứ? Hắn còn không phải cái bộ dạng kia!"

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần như vậy, rõ ràng là thật để ý quan tâm đến Thích Ngân, trong lòng hắn liền đặc biệt mất hứng, giống như lắp đầy một cái gì đó làm hắn khó chịu, cũng không còn tâm tình chơi đùa cùng Nhạc Thần.

Từ trên người Nhạc Thần đứng lên, guốc gỗ đi qua cánh cửa, không thèm quay đầu mà đi luôn rồi.

Nhạc Thần bị tính tình bất thường của Ngu Gia Tường khiến cho mạc danh kỳ diệu, trầm mặc ngồi một chút. Trời bên ngoài đã hoàn toàn tối cậu mới cho người tiến vào châm đèn, cầm lên quyển sách tiếp tục xem.

25. Quyển 1 - Chương 25: Tiền Đường

Chạng vạng ngày đó bị Ngu Gia Tường chơi đùa, rõ ràng là chính mình chịu thiệt, nhưng cuối cùng là hắn mạc danh kỳ diệu không thoải mái tiêu sái rời đi.

Nhạc Thần càng ngày càng không hiểu được Ngu Gia Tường người này, mỗi ngày thấy hắn một dạng thần sắc ung dung chọc người, nhưng lại không biết khi nào, cho dù vì một việc rất nhỏ cũng có thể làm đắc tội hắn, để hắn trở mặt quay lưng.

Loại người tính tình biến hóa như thời tiết, nhưng tính cách lại mang theo cố chấp cùng âm trầm, tốt nhất vẫn là không cần rước lấy mới hảo, thời điểm bình thường nên cách xa hắn một chút, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

Ngu Gia Tường trước đó mỗi ngày nhất định sẽ đến đây nhìn một chuyến, nhưng mấy ngày nay lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Nhạc Thần cảm thấy thực thoải mái, đồng thời cũng hiểu không nên.

Dù sao tính mạng cùng tự do của mình đều nằm trong tay hắn, nếu hắn bất thường, chính mình hơn phân nửa sẽ không hay ho.

Cứ như vậy thấp thỏm mà qua vài ngày.

Thời tiết hôm nay đặc biệt âm u, trên trời muốn đổ mưa, nhưng giọt mưa lại không rơi xuống, kiềm nén ẩm ướp mà khiến người rầu rĩ khó chịu.

Buổi sáng Nhạc Thần thức dậy liền nóng đến chịu không nổi, cho người mang nước đến chà lau thân thể một lần, chính là vẫn thấy mồ hôi dính dính trên người khiến cho hô hấp cũng không thông suốt.

Khánh thái y đã sớm kiểm tra công khóa của Nhạc Thần trước một ngày, giải đáp nghi vấn của cậu đối với trong sách, sắp xếp nhiệm vụ một ngày rồi ly khai.

Nhạc Thần cầm y thư, văn tự trước mặt cũng trở nên chán ghét, nhìn thấy liền khiến người phiền chán.

Khánh thái y không phải một cái lão nhân hiền lành, ngược lại phi thường nghiêm khắc, hơn nữa, lão đối Nhạc Thần cũng không thân thiết, trong quá trình giáo đạo cũng nhiều lúc qua loa miễn cưỡng, đồng thời còn đối với Nhạc Thần thái độ khinh thị.

Nhạc Thần đương nhiên hiểu được chính mình không được người khác xem trọng, cũng chỉ có thể nói phục chính mình hảo hảo đối mặt, đem khinh thường của Khánh thái y làm như không thấy, dù sao có cơ hội học tập như vậy cũng không nhiều lắm, cùng lão sư đối đầu chắc chắn không được kết quả.

Y thư nhìn không vào, thời điểm ngày mai bị kiểm tra đáp không tốt sẽ chịu Khánh thái y trào phúng, Nhạc Thần nghĩ đến lại cảm thấy có bao nhiêu phiền muộn.

Ngồi trên đệm cầm sách quạt quạt miếng gió, nhìn ngoài cửa sổ thời tiết âm u, trong lòng Nhạc Thần cũng âm u không kém, chung quy vẫn cảm thấy sẽ có sự tình không tốt phát sinh.

Đang chuẩn bị lại đi lau người giải nóng, màn trúc trên cửa đã bị đẩy ra, Nhạc Thần nhìn vê phía cửa, là Lý Lực vẫn luôn chăm sóc cậu.

"Tiểu Lý, có việc gì thế?" Nhạc Thần ở trong phòng đọc sách, không có gọi người, người hầu hạ cậu bình thường sẽ không tự mình tiến vào.

"Công tử, Vương gia phái người đến truyền ngươi đi tiền đường." Ban đầu quan hệ giữa Lý Lực và Nhạc Thần cũng không tốt, về sau phát hiện hầu hạ Nhạc Thần tốt lắm, hơn nữa, tính tình cậu cũng không kiêu xa nóng nảy, đối với người cũng hiền lành thân thiết, nên trong lòng Lý Lực tiếp nhận, quan hệ cùng cậu cũng tốt hơn.

Nhạc Thần thực nghi hoặc, ánh mắt trừng lớn một vòng, hỏi, "Bảo ta đi đến tiền đường, tại sao?"

"Nguyên nhân nô tài cũng không biết, ngươi mau đổi kiện y phục, chỉnh lý một chút rồi đi đến đó! Người dẫn ngươi đi qua còn đứng chờ ở cửa viện!" Lý Lực nói xong cởi hài trên chân đi vào nhà.

Nhạc Thần không thể tưởng được Ngu Gia Tường sẽ có chuyện gì yêu cầu chính mình đi đến tiền đường, nghĩ nghĩ liền không an lòng.

Lý Lực giúp cậu thay đổi một thân y phục nguyệt sắc, trên tóc dùng trâm ngọc xuyên qua, chân mang tất cùng giày vải thêu mây.

Từ khi bị nhốt trong này, đây là lần đầu tiên ra khỏi cửa viện.

Bên ngoài là một hoa viên nhỏ, trồng những thực vật nhỏ bé dễ dàng sinh sống.

Nhạc Thần không có tâm tình quan sát cảnh vật, phía trước một người binh lính dẫn đường, phía sau còn có ba cái đi theo, một đường dẫn đến một tòa phòng lớn.

Không phải sảnh đường riêng biệt để nghị sự chính thức, mà là một dạng phòng khách.

"Đại tướng quân, Nhạc Thần đã dẫn đến!" Binh lính dẫn đường phía trước báo cáo.

Lễ nghi Nhạc Thần vẫn biết một chút, hơi cúi thấp đầu đứng trước cửa, chờ đợi người bên trong gọi đến.

"Để y tiến vào." Là thanh âm nhung tơ tráng lệ của Ngu Gia Tường.

Trong lòng Nhạc Thần thấp thỏm không yên, cuối cùng chỉ có thể nhấc chân bước vào.

Bởi vì thấp đầu nên không thấy người ngồi trong đường là ai, chỉ có thể thoáng nhìn các vị hai bên đều mang giầy quân, xem ra là tướng lãnh trong quân. Thời điểm đi đến phía trước, giầy liền thay đổi, không phải giầy quân, là một đôi giầy gấm thanh sắc, bên trên còn thêu kim tuyến hoa văn tinh mỹ, Nhạc Thần đang đoán người này là ai, chợt nghe nơi thượng vị thanh âm Ngu Gia Tường vang lên mang theo ý cười cùng ôn nhu sủng nịch, "Tiểu Thần, chậm chạp đang làm cái gì, còn không mau lại đây."

Thanh âm của hắn đích xác rất dễ nghe, thời điểm nói những lời này, ôn nhu cưng chiều như vậy quả thực có thể khiến cho lòng người say túy trong đó không thể thoát khỏi, giọng điệu như thế Nhạc Thần nghe

được nhiều, chỉ biết mỗi lần nghe thấy đều là Ngu Gia Tường muốn đùa giỡn cậu sau đó cậu sinh khí rồi chê cười cậu, cho nên, Nhạc Thần hoàn toàn không có hảo cảm.

Nhạc Thần thấy hắn tại nơi sảnh đường nhiều người như vậy nói lời này, trừng mắt xem xét hắn.

Ngu Gia Tường ngồi ở thượng vị, đang nhạt cười nhìn cậu, nhìn thấy cậu giương mắt trừng hắn, ý cười trên mặt lại càng thâm sâu, hướng về Nhạc Thần vẫy tay nói, "Lại đây đi!"

Nhạc Thần không biết Ngu Gia Tường muốn làm cái gì, đành phải đi qua, còn cách một khoảng tay, Ngu Gia tường một tay bắt lấy cậu kéo đến ngồi bên người hắn, sủng nịch nói nhỏ, "Chậm chạp như vậy, để Lâm đại nhân phải chờ, rất thất lễ. Nhìn xem trở về có phạt ngươi không."

Thanh âm Ngu Gia tường mặc dù thấp, nhưng ở phía trước mặc dù là hai vị quan văn nhưng ngồi rất gần nên tuyệt đối nghe thấy, sau đó đều là các vị quan võ tai thính mắt tinh, tự nhiên cũng là nghe được. Tuy rằng mọi người không có lộ ra biểu tình đáng khinh, nhưng phỏng chừng trong lòng đều nghĩ vậy.

Nhạc Thần bị ngữ khí của Ngu Gia Tường kích đến rùng mình, nghĩ đầu óc người này hôm nay động kinh đi, hoặc là, ở đây chơi trò diễn hí?

Ngu Gia Tường xoa xoa bàn tay Nhạc Thần, Nhạc Thần bị hành động của hắn dọa cho trong lòng sợ hãi, thấp giọng trách mắng, "Ngươi đừng…"

'Ngươi đừng ghê tởm!' Nhạc Thần vốn định nói lên một câu chán ghét này, không nghĩ tới lời nói ra miệng đã bị Ngu Gia Tường không biết làm thế nào tại trên lưng cậu vỗ nhẹ một cái, thắt lưng mềm nhũn thân thể tựa vào trong lòng Ngu Gia Tường, thanh âm phát ra cũng thay đổi, vừa nhẹ nhàng dịu dàng lại mị hoặc, Nhạc Thần kinh ngạc với trình độ lời nói ghê tởm này của chính mình, vốn định ngẩng đầu dùng mắt biểu đạt bất mãn với Ngu Gia Tường, không nghĩ tới vừa liếc nhìn lại thấy người võ quan ngồi vị trí thứ ba bên phải còn không phải Thích Ngân thì là ai?

Gương mặt Thích Ngân bình tĩnh ngồi nơi đó không chớp mắt, nhưng này mi nhăn môi mím lại hiện rõ thần tình nhẫn nại đến cực điểm.

Nhạc Thần nhìn đến Thích Ngân, trên mặt ban đầu là sửng sốt, sau lại hưng phấn, vui mừng, nhưng chỉ là lướt qua giây lát, trong lòng đã bị buồn khổ cùng đau sót thay thế.

"Vương gia thật là có phúc khí, mỹ nhân này thật sự là một vị thanh lệ. Xem ra, người Thái tử điện hạ đưa tới, ngài chướng mắt cũng là điều phải. Chẳng qua, người chúng ta mang đến, cũng không thể mang về, Vương gia ban cho thuộc hạ cũng là có thể." Vị thứ nhất bốn mươi tuổi ngồi bên tay phải một thân thường phục sắc tím, đơn giản đứng lên hướng Ngu Gia Tường mỉm cười nói.

"Lâm đại nhân khen trật rồi, nói đến Tiểu Thần tuyệt sắc chi tư chỉ sợ cũng không đủ, chẳng qua là đến lòng ta mà thôi, yêu thích giọng điệu y như vậy." Ngu Gia Tường nâng đỡ thắt lưng Nhạc Thần, cười nhìn cậu, ánh mắt ôn nhu ái muội, Nhạc Thần bị hắn nhìn đến sợ, nghĩ muốn rời đi một chút nhưng cuối cùng lại không động đậy, dùng khóe mắt nhìn đến Thích Ngân, miệng mím càng chặt hơn, ở loại tình cảnh này nhìn thấy Thích Ngân, cậu cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì, chính là, chua sót mâu thuẫn là không tránh khỏi.

Nhìn tình hình này, hắn làNgu Gia Tường đang mượn cậu diễn kịch cho qua với mấy vị quan văn từ trong kinh thành tới, Nhạc Thần tựa vào trên người Ngu Gia Tường, tùy ý hắn ôm mình diễn kịch.

Ngu Gia Tường vươn tay mơn trớn trên lưng Nhạc Thần, Nhạc Thần một trận tê dại ngứa ngáy liền trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt Nhạc Thần vốn là địa phương rất đẹp, tuy rằng giận dữ nhưng ẩn tình, cậu trừng như vậy, chỉ làm cho khuôn mặt càng thêm sinh động, mị hoặc mười phần, Ngu Gia Tường cười đến càng thoải mái, đối vị Lâm đại nhân kia nói, "Tâm ta hiện tại đều để trên người y, cũng không có biện pháp nhận lấy hảo ý của đại ca." Lại cảm thán nói, "Đại ca cũng thật sự là, đưa nữ nhân chỉ đưa hai vị đến, cho dù muốn thưởng cho thuộc hạ cũng không thể mỗi người đều có phần, như vậy còn không phải làm cho ta khó xử?"

26. Quyển 1 - Chương 26: Giai Hội

Ngu Gia Tường cảm thán như vậy, vị Lâm đại nhân kia liền lúng ta lúng túng không thể trả lời.

"Các ngươi vẫn là đem hai vị mỹ nhân nọ mang về đi, để cho nhóm các nàng ở nơi hoang vu thế này cũng là làm mất cảnh xuân tươi đẹp, còn không bằng cho các nàng hồi kinh, nơi đó vạn vật hoa thiên mỹ miều, sênh ca mạn vũ, mới thích hợp với các nàng a!" Ngu Gia Tường hơi có chút cảm khái, ôm Nhạc Thần mà nói như vậy.

"Này..." Lâm đại nhân sợ là lần này đến số chết với Thái tử điện hạ, lúc này rất là khó xử.

"Không phải ta không tiếp thu ý tốt của đại ca, chỉ là, một lòng của ta đặt trên người Tiểu Thần mà y còn chưa chuyên tâm, nếu ta lại đi sủng thêm kẻ khác, y chẳng phải là sẽ đem ta đá văng." Ngu Gia Tường cười nói, thấy ánh mắt Nhạc Thần vẫn luôn hướng về Thích Ngân bên kia, thanh âm liền có chút lãnh, đem tầm mắt từ trên người Lâm đại nhân chuyển tới trên người Nhạc Thần, hỏi, "Ân? Ngươi nói đúng không!"

Bên tai Nhạc Thần đột nhiên tiến đến thanh âm của Ngu Gia Tường làm cho cậu đánh cái rùng mình, ánh mắt có chút trốn tránh mà hỏi, "Ngươi hỏi để làm chi?"

Ngu Gia Tường có chút đau buồn bất đắc dĩ, "Ta đối với ngươi còn chưa đủ tốt sao, lúc nào cũng nhìn người khác."

Nhạc Thần bởi vì vấn đề của Thích Ngân mà rầu rĩ không vui, cũng không muốn để ý tới Ngu Gia Tường, ảm đạm cúi đầu không nói lời nào.

Ngu Gia Tường hoàn toàn nhất phó một dạng toàn tâm toàn ý đặt trên người Nhạc Thần, nhưng là mỹ nhân cao ngạo thanh xa, không phải dễ dàng phục tùng như vậy, hắn mang theo một tia áy náy mà nói với Lâm đại nhân, "Còn thỉnh Lâm đại nhân đem hai người kia mang về đi! Ta đối với các nàng không có tâm, để các nàng ở bên cạnh ta cũng là cô phụ thời gian mà thôi, trở về đi, trở về đi!"

Chỗ ngồi phía dưới thượng vị, một vị là thân tín của Thái tử Lâm đại nhân, đến đây khao thưởng đại thắng lần trước, một vị là áp lương thảo đến đây Triệu đại nhân.

Lâm đại nhân nhìn mỹ nhân bên người Vương gia thật sự không thể xem là tuyệt sắc giai nhân, hay làm luyến đồng, nhìn tuổi cũng đã lớn, ít nhất mười bảy mười tám tuổi đi, hơn nữa, cốt cách cũng đại, hình dạng đừng nói là kiều như nữ tử, mà chiều cao giống như nam tử bình thường cũng không có, chính là thân thể thon dài khung xương cực kỳ cân xứng, làn da trắng ngần nhẵn bóng, trên mặt không có khí chất quyến rũ, vừa nãy nhìn vào dáng vẻ đi đứng được cái bộ dáng ung dung, cũng không có mị hoặc vốn có, trên vẻ mặt cũng là lãnh đạm cao ngạo, lộ ra một cỗ hương vị sạch sẽ thanh thấu, không giống như một vị nam sủng chi lưu.

Nhìn thái độ của Ngu Gia Tường đối với y, ngược lại thật đúng là giống thật tâm coi trọng y, mà không phải là làm ra vẻ.

Đưa lễ mỹ cơ bị cự tuyệt, Lâm đại nhân tuy rằng khó xử, cho rằng trở về không có cách nào công đạo, nhưng cũng không dám lại để Ngu Gia Tường lưu lại hai người kia.

Ngu Gia Tường cùng hai vị đại nhân đến từ kinh thành nói chút lời khách sáo, liền nói mấy vị thuộc hạ võ quan nếu không có chuyện gì có thể tản, hắn ôm Nhạc Thần đứng dậy, mang theo hai vị đại nhân vất vả mà đến, đi vào hoa viên thưởng du một vòng.

Thời điểm Ngu Gia Tường lên tiếng nói thuộc hạ không có chuyện gì có thể rời đi, Thích Ngân đứng dậy, liếc nhìn Nhạc Thần một cái thật sâu, ánh mắt thâm trầm mang theo đau xót, làm tâm Nhạc Thần cũng đâm vào đau đớn.

Thích Ngân hướng Ngu Gia Tường hành lễ cáo lui, liền đi ra ngoài.

Ánh mắt Nhạc Thần thẳng tắp nhìn bóng dáng Thích Ngân rời đi, đau đớn buồn bã trong lòng cũng trỗi dậy.

Trong hoa viên cũng không có gì đẹp mắt, thời tiết nơi này rất xấu, có kỳ hoa dị thảo quốc sắc thiên hương cũng trồng không được, vả lại vì để khu vườn liếc qua liền thấy không che giấu người, ở đây chỉ trồng vài

thứ lưa thưa, trừ bỏ những bụi cỏ thấp bé, cũng chỉ còn lại một ít những bụi hoa hoang dại có thể sinh trưởng ở hoàn cảnh khắc nghiệt.

Tình trạng hoa viên quả thật thê thảm.

Triệu đại nhân kia thì không có gì, ngược lại Lâm đại nhân một đường đi theo nghe Ngu Gia Tường loạn khản*, nên vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

(*) Loạn tán dóc, tán gẩu.

Tuy rằng ngày hôm nay không có ánh nắng, nhưng dù sao cũng là mùa hè nóng nực, đi tới đi lui ở ngoài như vậy, mọi người đều nóng đến chịu không nổi.

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường nắm tay, trên tay hắn không hề có mồ hôi ẩm ướt, vả lại còn lạnh lạnh trơn bóng, bàn tay rộng lớn, mang theo vết chai tinh tế làm cho người ta cảm thấy tay hắn rất tốt.

Tâm tư Nhạc Thần đều đặt trên người Thích Ngân, vừa rồi khi Thích Ngân rời đi ánh mắt trầm đen đau xót rung động ở trước mắt cậu, làm cho lòng cậu phải chịu khổ sở.

Hơn nữa, vị nhân huynh này của Ngu Gia Tường căn bản là vô sự nên đến tìm việc, cố tình để hai vị đại nhân đến từ kinh thành này xuống tra tấn, ở trong hoa viên nóng bức trơ trụi này đi tản bộ, cậu cũng không muốn phải phụng bồi.

"Ngu Gia Tường, sách của ta còn chưa xem xong, ta đi về trước." Nhạc Thần thừa dịp Ngu Gia Tường không có nói chuyện, yêu cầu nói.

Ngu Gia Tường cười cười, ôn nhu nói ra, "Vậy ngươi đi về trước đi! Ta lát nữa sẽ đi tìm ngươi."

Mấy ngày nay Nhạc Thần được Ngu Gia Tường cho phép, vẫn luôn là xưng tính danh của hắn, Ngu Gia Tường cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái. Ngược lại Lâm đại nhân cùng Triệu đại nhân cho rằng Ngu Gia Tường đối với người này quá mức sủng ái, dù sao tôn ti hữu biệt*, cư nhiên để y tùy ý xưng hô tính danh, xem ra thật sự là sủng y cưng y đến không được.

(*) Trên dưới có phân li.

Nhạc Thần nóng đến nỗi trên trán đều ướt mồ hôi, chỉ nghĩ mau chút trở về hảo hảo gột rửa.

Để người dẫn đường, từ trong hoa viên đi xuyên qua, sau đó trở về sân viện mình ở, vừa mới chuyển qua cổng tròn nơi hoa viên, chỉ thấy một người thẳng tắp lặng im đứng, hắn nhìn Nhạc Thần từ cửa tròn đi ra, ánh mắt liền giằng co trên người cậu.

"Nhạc Thần!" Thích Ngân mở miệng khẽ gọi một tiếng, thanh âm không có hùng hậu giống như dĩ vãng, mà là mang theo khàn khàn cùng áp lực kiềm nén.

Nhạc Thần nhìn đến Thích Ngân cư nhiên ở trong này, vừa ngạc nhiên vừa kinh hỉ, lập tức xông lên phía trước, "Tiểu Ngân, ngươi sao lại ở chỗ này."

Ánh mắt Nhạc Thần thẳng thắng lại chân thành, vui sướng cùng tình ý bên trong người nào liếc mắt đều có thể nhìn ra được, Thích Ngân hơi hơi dời đi ánh mắt chính mình, trong thanh âm có phần mất tự nhiên, "Ta nghĩ ngươi sẽ từ nơi này trở về, cho nên liền tới chờ."

"Thật không?" Nhạc Thần càng thêm sửng sốt và mừng rỡ, ánh mắt sáng rực. Không nghĩ tới Thích Ngân đầu gỗ hũ nút này cũng có thể nói ra lời nói động nhân như vậy.

"Ngươi gần đây khỏe không?" Trên mặt Thích Ngân hiện ra ảm đạm, hỏi.

"Hoàn hảo. Có ăn có ở, còn có sách để nhìn."

"Ngươi quen là tốt rồi. Hắn… đối với ngươi tốt không?" Thích Ngân nhìn Nhạc Thần so với trước kia xác thực tốt lắm, có thêm chút thịt, sắc mặt cũng tốt một chút, đồng thời còn nhìn ra được, Đại tướng quân đối với cậu thật rất dung túng, phải là thật tâm đối tốt với cậu.

"Cái gì hắn, ngươi nói Ngu Gia Tường sao? Chính là như vậy, hắn chính là một tên hỗn đản, dù sao cũng chính là như vậy." Trong ánh mắt Nhạc Thần mang theo mất hứng, thanh âm rầu rĩ.

"Ta hai ngày nữa sẽ đi. Ngươi phải hảo hảo…" Thích Ngân nhìn Nhạc Thần, vẻ mặt chuyên chú, ánh mắt đem mỗi một chỗ trên mặt Nhạc Thần cẩn thận nhìn kỹ, chỉ sợ rằng còn chưa xem kỹ, về sau liền nhanh quên mất.

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy lập tức liền bốc hỏa, tiến lên bắt lấy tay hắn, "Ngươi cũng chỉ nói những lời này sao? Ngươi chỉ đem ta đẩy ra, đẩy cho người khác, những điều này có phải chính là ý tứ lần trước ngươi nói tìm một người tốt với ta, hả?"

Con ngươi Thích Ngân lại tối thêm vài phần, tay kia bắt lấy bàn tay Nhạc Thần muốn đem nó rời ra, "Ngươi bây giờ là người của Đại tướng quân, không cần như vậy."

Nhạc Thần bị hắn chọc tức đến ngất đi, chửi ầm lên, "Ngươi cũng là một tên hỗn đản, có phải ngươi đem ta bán đi hay không, đem ta đưa cho Ngu Gia Tường, hả? Ngươi phải đi, ngươi phải đi, vậy ngươi còn để ta nhìn thấy ngươi làm gì?" Nhạc Thần nói nói liền thương tâm mà khóc.

Thích Ngân sợ nhất là Nhạc Thần khóc, ngay lập tức tay chân luống cuống, "Là ta có lỗi với ngươi, ngươi đừng khóc đừng khóc."

"Ngươi hỗn đản, ngươi phải đi, vì cái gì không nói ngươi cũng mang ta theo cùng. Ngươi không phải biết ý của ta sao, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta chính là đang lợi dụng ngươi?" Hai mắt Nhạc Thần hàm lệ, ngưng mắt nhìn Thích Ngân.

Thích Ngân cúi đầu, không biết nên đáp lời như thế nào.

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân như vậy cũng rất uể oải, Thích Ngân căn bản chính là đầu gỗ, cùng hắn quanh co lòng vòng không có một chút tiến triển. Cậu đem tay áp lên mặt Thích Ngân, ngón tay khẽ vuốt qua môi hắn, "Đó là lần đầu tiên của ta, ngươi nghĩ rằng ta đùa ngươi sao? Hay là, chỉ do ta tự mình đa tình, ngươi căn bản đối với ta không có một chút ý tứ."

Ánh mắt Nhạc Thần như nước, thanh âm ôn nhu mềm dịu mang theo bi thương sầu khổ, Thích Ngân bị mê hoặc đến mức tưởng chừng như trên thế gian chỉ còn mình và cậu, hết thảy tất cả mọi chuyện khác đều nằm tại bên ngoài, hắn vươn tay ôm Nhạc Thần vào lòng. Thanh âm trầm thấp nặng nề, "Ta biết rõ ý tứ của ngươi. Nhưng ta không thể mang ngươi đi, ta chỉ muốn ngươi có thể hảo hảo sống là tốt rồi."

Nhạc Thần đột nhiên rơi vào cái ôm cứng rắn, làm cậu trở tay không kịp, hơn nữa ngày mới kịp phản ứng Thích đầu gỗ cũng không phải đầu gỗ như vậy, chính là đang cao hứng muốn biểu đạt ý nguyện của mình muốn quyết tâm cùng hắn rời đi, nhưng lại cảm giác vòng tay Thích Ngân ôm cậu nhất thời cứng ngắc, hơn nữa thân thể cũng căng thẳng.

"Vương gia, này…" Phía sau truyền đến thanh âm xấu hổ của Lâm đại nhân.

Nhạc Thần lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì. Cậu cũng có chút cứng ngắc, nhưng vẫn là tựa vào trong lòng Thích Ngân bất động.

"Tiểu Thần, ngươi không phải đi trở về phòng sao? Như thế nào còn ở nơi này?" Thanh âm Ngu Gia Tường lạnh băng, hiển nhiên là không thoải mái. Đây vẫn là lần đầu tiên Nhạc Thần nghe được Ngu Gia Tường cũng có âm điệu như vậy.

27. Quyển 1 - Chương 27: Mỹ Nhân Hí

Nhạc Thần nhìn không thấy tình cảnh phía sau, nhưng có thể từ thân mình Thích Ngân buộc chặt mà cảm nhận được.

Cậu giật giật cơ thể, tay phải lập tức được tay trái Thích Ngân nắm chặt, sức lực Thích Ngân lớn như vậy, làm cậu cảm thấy đầu khớp xương đều bị đau đớn.

"Tiểu Ngân!" Nhạc Thần kéo kéo tay phải đem tay Thích Ngân nắm chặt lại.

"Đại tướng quân!"

Thanh âm trầm ổn mà kiên định, Thích Ngân nói xong, cũng không có đem Nhạc Thần buông ra.

"Tiểu Thần, như thế nào? Ngươi hiện tại là người của ta, ngươi quên rồi sao?" Trong thanh âm của Ngu Gia Tường mang theo ý cười, nhưng loại cười này là giận dữ mà lãnh đạm cười.

Nhạc Thần không tự giác mà run rẩy một chút, tay phải Thích Ngân càng đem cậu ôm chặt hơn mấy phần.

Nhạc Thần không còn cách nào không nhìn về phía sau, dựa vào Thích Ngân chậm rãi xoay người lại, trong giây phút tầm mắt tiếp xúc làm cậu cảm thấy sợ hãi.

Ngu Gia Tường câu lên khóe miệng, ánh mắt băng lãnh như hồ sâu muốn đông lại tất cả, tối tăm thâm trầm, biểu tình kiêu ngạo lại lãnh khốc, Nhạc Thần bị hắn thẳng nhìn, lui về phía sau một bước, toàn bộ thân thể dán vào trên người Thích Ngân, trong đầu cái gì cũng không nghĩ ra, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Cậu không biết Ngu Gia Tường như thế này sẽ khiến người ta run như cầy sấy, đêm đó hắn đem cậu áp ở trên giường cũng không có loại cảm giác này.

"Đại tướng quân, ngươi để ta mang Nhạc Thần đi đi!" Thích Ngân nắm tay Nhạc Thần thật chặt, ánh mắt kiên định lại mang theo khẩn cầu.

Nhạc Thần bị một câu nói của Thích Ngân làm cho bừng tỉnh, ban đầu trong mắt vẫn là lùi bước cùng kinh hoảng, lúc này đây dần dần tụ khởi kiên định. Đúng vậy, cậu cũng không có đem chính mình bán cho Ngu Gia Tường, hơn nữa, Ngu Gia Tường cũng không là ai, dựa vào cái gì chính mình và Thích Ngân cùng một chỗ, bị Ngu Gia Tường phá hoại, giống như trượng phu bị lão bà phá hoại yêu đương vụng trộm.

Nhạc Thần chỉnh thẳng thắt lưng, căm giận mà cùng Ngu Gia Tường đối mặt.

Chính là, ánh mắt kia của Ngu Gia Tường thật là đáng sợ, cậu bị nhìn như vậy vẫn là cảm thấy chột dạ sợ hãi.

"Ngươi để ta cùng Tiểu Ngân đi thôi, ta sẽ nhớ kỹ đại ân của ngươi." Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường nhìn như vậy, thanh âm không khỏi ấp úng hoang mang.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần cố gắng làm ra bộ dạng kiên cường, cả cười, là loại ý cười thoải mái.

Hắn thân là Hoàng tử, kế thừa mỹ mạo của mẫu thân, vốn là cực kỳ tuấn mỹ, một đôi phượng nhãn khi ẩn tình thì điên đảo chúng sinh, khi tức giận thì híp lấy khóe mắt, giữa đôi ngươi mang theo một chút hàn quang, khiến cho ngươi kinh sợ thật lâu, nhưng cũng là cực mỹ.

Lúc này hắn cười, ánh mắt mang theo vừa ôn nhu vừa lạnh băng chế nhạo, thanh âm đơn giản thâm trầm, "Nhạc Thần, lại đây!"

Trong lòng Nhạc Thần đánh một cái bùm, lại lui vào trong lòng Thích Ngân, lắc lắc đầu.

"Thích Ngân, đem y buông ra!" Ngu Gia Tường chậm rãi đi qua hướng Thích Ngân và Nhạc Thần.

Hai người bị khí thế của hắn phát ra làm cho chật vật, Nhạc Thần khẩn trương đến trái tim đều nhảy loạn. Thân thể Thích Ngân lại càng vươn thẳng, đem Nhạc Thần bảo hộ phía sau mình, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, thanh âm kiên định. "Ta muốn mang y đi!"

Cùng Ngu Gia Tường đi đến không chỉ có hai vị Lâm Triệu đại nhân, còn có vài vị tướng lãnh cấp cao trong quân.

Lâm đại nhân nhìn xem mắt cũng không chớp cái nào, không nghĩ tới vừa ra đã có thể nhìn thấy trò hay như vậy, Đại tướng quân cùng thuộc hạ tranh đoạt một người nam nhân, nói không chừng còn vung tay đánh nhau.

Triệu đại nhân cũng là nhíu chặt mi, ánh mắt lộ ra chút thất vọng.

Ngoài ra còn có vài vị tướng lãnh, không phải diện vô biểu tình, chẳng qua trên mặt lộ vẻ lo lắng, rồi lại không dám tiến lên khuyên giải.

Loại chuyện này, cũng không ai biết nên khuyên như thế nào.

Giữa các tướng lãnh, Thích Ngân nhỏ tuổi nhất, người lại là một cái hũ nút, cùng đại đa số người tính cách không giống nhau, bất quá, quý ở chỗ người này ngay thẳng mà lại trọng nghĩa khí, xử sự phúc hậu, quan

hệ của mọi người với hắn cũng không sai, nhìn hắn cùng Đại tướng quân tranh một người nam nhân, ai cũng gấp đến độ muốn đem hắn đánh bất tỉnh rồi tha đi chỗ khác.

Thích Ngân có mối quan hệ với tình nhân tốt lắm, tại trong quân cơ hồ người người đều biết chuyện này, sau lại nghe nói tình nhân của hắn đi theo Đại tướng quân, sau đó tinh thần Thích Ngân luôn luôn sa sút.

Trong lòng mọi người thầm mắng kỹ nữ đi ra từ quân y quán kia thật đáng giận, trèo lên cao liền vô tình vô nghĩa, ai ai cũng thay Thích Ngân nói không đáng giá, hiện tại nhìn loại tình huống này, mọi người không tránh khỏi thổn thức, xem ra là Đại tướng quân đoạt người yêu người khác.

Ngu Gia Tường cũng không thèm nhìn Thích Ngân liếc mắt một cái, vươn tay đi bắt Nhạc Thần tránh ở phía sau Thích Ngân, Thích Ngân đương nhiên không để cho hắn đem người cướp đi, vươn tay chắn lại.

"Tuy nói ngươi phải đi, nhưng ngươi bây giờ còn là thủ hạ của ta, lấy hạ phạm thượng, đây là chuyện ngươi phải làm sao?" Ngu Gia Tường hừ lạnh ra tiếng, động tác hạ thủ rất nhanh đã cùng Thích Ngân hủy đi mấy chiêu.

Thích Ngân một bên ứng phó Ngu Gia Tường một bên còn phải bảo vệ Nhạc Thần, nhìn vào có chút chật vật.

Nhạc Thần không nghĩ tới hai người thoáng cái đã đánh nhau, có chút sững sờ lo lắng, theo Thích Ngân lùi về phía sau, cậu không nghĩ hai người sẽ đánh nhau, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Đem Nhạc Thần buông ra, bổn vương không truy cứu ngươi phạm thượng, ngươi buông hay không buông?"

Thích Ngân chiêu chiêu đều bị chế ngự, nhưng vẫn không có rút ra trường kiếm bên hông, cau mày sống chết chống lại.

Nhạc Thần không thấy Thích Ngân bị vây ở thế yếu, một lòng toàn đọng trên người Thích Ngân, lo lắng hắn bị thụ thương nên không có chú ý tới phía sau, nơi này vừa vặn có bậc thang, bị Thích Ngân mang theo lùi về phía sau, giữa một cước giẫm lên không liền ngã nhào.

Chỉ có bốn bậc thang, té ngã nhiều nhất là bị thương, sẽ không hại đến tính mạng.

"A!" Nhạc Thần khủng hoảng kêu to một tiếng.

Hai người đều bị thanh âm của cậu thu hút, Thích Ngân không để ý đến một chưởng công kích ngay ngực của NguGia Tường, thân thủ muốn giữ chặt tay Nhạc Thần, Ngu Gia Tường nhìn đến Nhạc Thần bị ngã ra ngoài, trong tình thế cấp bách liền thu hồi một chưởng, phóng đến nhanh chóng bắt lấy tay Nhạc Thần, đem Nhạc Thần kéo đến trong lòng của mình, hai người trên không trung dạo qua một vòng, rơi xuống khoảng đất trống phía dưới bậc thang.

Nhìn đến Đại Tướng quân cùng Thích Ngân hai người đã tách ra, vừa rồi các tướng lãnh đứng một bên xem cuộc chiến lúc này mới sốt ruột tiến lên đem Thích Ngân giữ chặt.

Thích Ngân mãnh liệt muốn tránh thoát, lại bị một người đánh bất ngờ quỳ rạp trên mặt đất, "Ngươi đây là xúc phạm quân quy, muốn chết sao?"

"Tiểu Ngân!" Nhìn thấy Thích Ngân bị mọi người chế phục, Nhạc Thần lo lắng mà nhìn hắn.

Ngu Gia Tường không nghĩ tới Nhạc Thần một lòng đều đặt trên người Thích Ngân, tay ôm vào bên hông Nhạc Thần lập tức dùng lực, Nhạc Thần kêu đau một tiếng, hung hăng mà trừng về phía Ngu Gia Tường.

"Đem hắn dẫn đi." Vẻ mặt Ngu Gia Tường bình tĩnh hạ lệnh.

Thích Ngân còn muốn phản kháng, ngay lập tức liền bị điểm huyệt, hai mắt hắn chỉ có thể hàm chứa thống hận cùng lưu niệm mà bị mang đi ly khai.

"Ngươi!" Nhạc Thần vừa hận vừa tức, muốn tránh thoát trói buộc của Ngu Gia Tường, liền bị Ngu Gia Tường dễ dàng chế trụ đến động cũng không thể động.

"Hai vị đại nhân, ta trước tiên đi xử lý chút chuyện, có lẽ các ngươi cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi!" Ngu Gia Tường cười hướng hai vị Lâm Triệu đại nhân nói, một chút cũng không ngại chính mình vừa rồi khiến người chê cười.

Hắn nắm chặt tay Nhạc Thần, đem cậu lôi kéo đi về phía trước.

"Ngươi tên hỗn đản này, ngươi thả ta ra!" Nhạc Thần liều mạng giãy dụa, nhưng lại không chút nào dao động khí thế của Ngu Gia Tường đang lôi kéo cậu.

"Ngươi cử động nữa, tay có thể bị trật khớp." Ngu Gia Tường lạnh mặt liếc nhìn Nhạc Thần một cái, Nhạc Thần bị ánh mắt của hắn nhìn đến tâm cũng đều nhảy mạnh, ngay lập tức không dám loạn từ chối.

Trở lại trong phòng, trên người Nhạc Thần tất cả từ trên xuống dưới dính dính một tầng mồ hôi, trên cổ tay cũng một vòng dấu hồng, đau đến lợi hại.

"Ngươi rõ ràng đối với ta không có một chút tình cảm, vì cái gì không để cho ta cùng Thích Ngân rời đi. Ngươi đem ta ở lại chỗ này rốt cuộc để làm cái gì, ta thật sự không rõ. Chẳng lẽ nhìn người khác vui vẻ, ngươi sẽ không chịu nổi sao?" Nhạc Thần ngồi trên băng ghế, tùy ý Ngu Gia Tường bôi dược lên cổ tay mình, nghiến răng nghiến lợi mà oán hận nói.

Trên mặt Ngu Gia Tường không lộ biểu tình, sắc mặt thâm trầm không biết đang suy nghĩ cái gì, đem cổ tay sưng đỏ của Nhạc Thần lại bôi thuốc một lần, nghe Nhạc Thần nói như vậy, hắn mới ngẩng đầu lên, khóe miệng câu lên nụ cười, trong mắt lại nặng nề, cũng không giống tức giận, cũng không phải cao hứng, ngược lại như là rất bi thương, cái loại đáng thương chua xót như vậy.

Nhạc Thần bị hắn nhìn đến trong lòng không thoải mái, đem cổ tay của mình từ trong tay của hắn rút ra, nhìn hắn trịnh trọng, chân thành mà nói, "Ta thật sự không rõ chính mình đối với ngươi có ích lợi gì, nếu ngươi thật muốn dùng ta để làm một chuyện gi đó, ngươi kì thật cũng có thể nói rõ cùng ta, ta nếu làm được, ta nhất định hảo hảo làm tốt, chẳng qua, ngươi cấp cho ta một cái hy vọng đi, ta đem chuyện làm tốt, ngươi nên để cho ta một cái hứa hẹn…"

"Ngươi nghĩ muốn hứa hẹn cái gì, cùng Thích Ngân đi sao?" Ngu Gia Tường ngồi thẳng thân thể, ánh mắt chăm chú vào đôi ngươi sóng nước mênh mông của Nhạc Thần.

"Ngươi lưu ta lại cũng không có dùng, vì cái gì không chịu thả ta đi chứ!" Nhạc Thần vừa nghe khẩu khí của Ngu Gia Tường, chỉ biết hắn lại sinh khí, nhưng cậu không biết người này vì sao lại tức giận, vì vậy mà dị thường ủy khuất.

Một đôi phượng nhãn hẹp dài của Ngu Gia Tường dị thường ôn nhu, làm cho lòng người cũng say, thanh âm trầm thấp mị hoặc giống như có thể câu đi linh hồn người khác, hắn vươn ngón tay nhẹ nâng cằm Nhạc Thần, ngón tay xẹt qua môi dưới đơn bạc của cậu, thâm tình mà bi thương, "Ngươi cái đứa ngốc, đương nhiên là ngươi đem lòng ta câu đi rồi, ta thả ngươi không được a!"

28. Quyển 1 - Chương 28: Trúng Độc

Giống như là trúng ma chú của tên ma vương Ngu Gia Tường, thần trí Nhạc Thần trong nháy mắt dường như cũng không rõ, lún sâu vào trong ánh mắt ôn nhu của hắn, linh hồn như bị thoát ly khỏi thân thể, thanh âm cũng bị hắn câu đi.

Ngu Gia Tường lập tức kề sát mặt vào, lúc này Nhạc Thần mới bị giật mình bừng tỉnh, vươn tay đem Ngu Gia Tường chặn lại, xuất khẩu nói, "Làm sao có thể! Ai sẽ tin ngươi! Đùa với ta rất vui sao?"

Trong phút chốc Ngu Gia Tường sợ run, sau đó lui ra một chút. Bán mị mắt, khóe môi gợi lên một độ cong.

Nhạc Thần nhìn hắn, có chút không rõ nguyên do, ở thời điểm trước kia nếu Ngu Gia Tường gặp loại chuyện này nhất định sẽ cười ra tiếng, còn nói cậu tại sao không có bị lừa, quá thực thông minh linh tinh này nọ. Lần này hắn cũng cười, cũng là cái loại cảm giác là lạ tựa tiếu phi tiếu, khiến cho người ta nhìn thấy thì không thoải mái.

Trong lòng Nhạc Thần ẩn ẩn bất an, may mắn Ngu Gia Tường vẫn là Ngu Gia Tường, sau một lát sẽ khôi phục lại bộ dáng cà lơ phất phơ như bình thường.

"Không nghĩ tới tâm ngươi cảnh giác cao như vậy, lừa một chút cũng không được, thật không có ý nghĩa!" Ngu Gia Tường nheo mắt cười lớn nhìn Nhạc Thần, sau đó dừng lại bổ sung một câu, "Có phải trong lòng ngươi chỉ có Thích Ngân hay không, người khác thì ngươi không để ý?"

Ngu Gia Tường đem cậu chặt chẽ nhìn lấy, Nhạc Thần muốn dời đi tầm mắt hoặc là đổi đề tài cũng không được, bắt đầu không biết như thế nào lại có chút chột dạ, bị Ngu Gia Tường nhìn đến mốc meo, liền đúng lý hợp tình mà nói, "Trong lòng ta đương nhiên có hắn, chẳng lẽ là có ngươi sao?"

Ngu Gia Tường nở nụ cười, chính là cười đến mức sắc mặt có chút co rút, trong mắt âm trầm.

Nhạc Thần cho rằng ác tính của hắn vừa rồi lại phát tác, nên sợ hãi mà lui thân về phía sau.

"Ta sẽ không làm gì ngươi. Ngươi sợ cái gì?" Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần cẩn thận sợ hãi, trong lòng buồn phiền đến phát hoảng, lại rất tức giận, sau đó liền chế nhạo mà nở nụ cười, "Thiên hạ nhiều người như vậy, chẳng lẽ ta lại trông cậy trong lòng mọi người đều có ta sao? Ngươi không muốn ta cũng không có vấn đề gì, không có vấn đề gì…"

Nhạc Thần nghe Ngu Gia Tường nói lời điên điên khùng khùng, càng thêm thấp thỏm không yên.

"Có người nhất định trong lòng muốn ngươi, ngươi dù sao cũng là một hảo nam nhân khó có được." Nhạc Thần nhìn biểu tình chế giễu của Ngu Gia Tường có bao nhiêu chua sót thì có bấy nhiêu khổ sáp, vì vậy hảo tâm khuyên hắn một câu.

Ngu Gia Tường chỉ nhìn Nhạc Thần mà không nói, ánh mắt giống như là muốn nhìn rõ Nhạc Thần, muốn từ trong mắt cậu nhìn thấu trong lòng, Nhạc Thần cảm thấy Ngu Gia Tường càng ngày càng khó hầu hạ, bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, đành phải cúi đầu xuống.

"Là có người nghĩ ta a, bất quá, muốn là muốn mạng ta!" Ngu Gia Tường thản nhiên nói ra, thanh âm buồn bã còn mang theo đau thương, lại có một tia căm ghét.

Nhạc Thần ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hắn, nhìn hắn diện vô biểu tình, âm u khiến người sợ hãi, cậu không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ có thể ngồi xuống bất động.

Hai người lẳng lặng ngồi, không biết qua bao nhiêu thời gian, là Nhạc Thần trước chịu không được, ngẩng đầu lên thật cẩn thận hỏi, "Ngu Gia tường, cái kia, cái kia…"

Sắc mặt Ngu Gia Tường có chút lãnh đạm, liếc mắt nhìn cậu, "Ngươi muốn hỏi Thích Ngân sao?"

Nhạc Thần sợ hãi lại đem lệ khí của tên ma quân này gợi lên, thanh âm phát ra càng nhỏ, "Ân. Ngươi muốn đem hắn làm gì?"

"Có thể làm gì? Đương nhiên là dùng hắn xả giận là được." Ngu Gia Tường mặt không đổi sắc trả lời.

"Hả! Ngươi sao lại có thể như vậy! Rõ ràng là ngươi ra tay trước, ngươi tại sao lại đem hết mọi tức giận trút lên hắn." Nhạc Thần không phục lắm.

"Hắn lấy hạ phạm thượng là sự thật. Chẳng lẽ muốn ta tiện nghi cho hắn sao? Như thế nào, ngươi đau lòng?" Trên mặt Ngu Gia Tường xuất ra ý cười mang theo hàm xúc không rõ, thờ ơ mà nói.

"Thế nhưng, không phải là ngươi buộc hắn sao? Ngươi tại sao có thể, tại sao có thể làm như vậy?" Nhạc Thần oán hận mà trừng Ngu Gia Tường.

"Ta chính là người như thế, đương nhiên sẽ làm như vậy." Ngu Gia Tường vẫn là biểu tình không để ý tới, hắn vươn tay rót chén trà, bưng chén trà liếc mắt xem xét Nhạc Thần, nói, "Ân, nếu ngươi dùng thân thể để đổi, ta ngược lại có thể buông tha cho hắn lần này."

"A?" Nhạc Thần cả kinh, ngay tức thời tức giận đến mắng to, "Ngươi đừng hòng! Ngươi rất đê tiện!"

Nhìn thấy trên mặt Ngu Gia Tường vẫn là biểu tình tự tiếu phi tiếu, Nhạc Thần biết mình lại bị đùa giỡn, vì vậy cố gắng điều chỉnh hô hấp, tĩnh hạ tâm, ôn hòa nhã nhặn nói, "Ngươi lại đùa với ta! Ngươi muốn hạng người gì mà không có, ta lại không tốt, ngươi vẫn luôn nhìn chằm chằm ta là có ý gì."

"Ta đối với hắn dùng hình, chỉ cần không chết, có thể đưa trở lại kinh thành là được." Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần, chậm rì rì nói ra.

Nhạc Thần thật sự từ trên nét mặt của Ngu Gia Tường nhìn không ra lời này là thực hay là giả, vừa thấp thỏm bất an, vừa nghi hắn bịa đặt, không biết nên tin hay không nên tin.

Vì thế thử nói, "Ngươi chính là Đại tướng quân, không phải nói quân lệnh như núi, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy hay sao, ngươi luôn luôn nói dối, về sau ai sẽ tin ngươi a?"

Ngu Gia Tường nở nụ cười, câu lên khóe miệng nói, "Ai nói ta nói dối, ta khi nào thì nói dối?"

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường vẫn một bộ dạng ung dung nhàn hạ, mà chính mình lại giống như hầu tử bị hắn chọc bị hắn vui đùa thì trong lòng đặc biệt mất hứng, phản bác nói, "Miệng ngươi đầy lời nói dối! Lời ngươi nói, ngươi nghĩ rằng ta tin sao?"

"Vậy thì ngươi không tin là được rồi. Ta đây liền đi vào lao nhìn hắn." Ngu Gia Tường nhấp một ngụm trà, từ trên ghế đứng dậy, cả người từ trong ra ngoài mang theo một cổ hàn khí tiêu sái bước đi.

Nhạc Thần lập tức luống cuống, vội vàng đuổi theo giữ chặt cánh tay hắn, "Ngươi sao lại như vậy, Thích Ngân không có sai?"

"Hắn không có sai? Vậy là ai sai, ta sai? Ngươi sai?" Ngu Gia Tường nâng cằm Nhạc Thần, trong mắt hắn chợt lóe chính là âm ngoan, thẳng tắp nhìn vào chỗ sâu trong mắt Nhạc Thần.

Nhạc Thần cảm thấy từ thân đến tâm đều phát lạnh, ấp úng trả lời, "Không có sai."

"Là ngươi sai, ngươi biết không? Ngươi ngẫm lại ngươi sai chỗ nào đi!" Ngu Gia Tường đẩy tay Nhạc Thần ra, đi ra cửa.

Nhạc Thần chưa từng thấy qua Ngu Gia Tường tức giận như vậy, bị đẩy ra sửng sốt hảo một trận rồi mới nhớ tới phải đem hắn quay lại, nhưng chạy ra cửa thì thấy đã không còn bóng dáng của Ngu Gia Tường, binh lính ngoài cửa gắt gao đem cậu ngăn lại không cho cậu đi ra ngoài, Nhạc Thần chán nản trở lại phòng ngủ, ghé vào chỗ ngồi trên đệm muốn khóc lại khóc không được.

Nhạc Thần khổ sở lại sốt ruột, Ngu Gia Tường nói cậu sai, cậu lại nghĩ không ra chính mình sao ở chỗ nào, nếu nhất định phải truy cứu, chỉ có thể là cậu kêu Thích Ngân mang cậu đi.

Thế nhưng, Thích Ngân phải đi rồi, nhưng lại không cho cậu đi theo, vậy cậu ở lại trong này còn có ý nghĩa gì chứ.

Nhạc Thần nhìn về phía cửa vô số lần, hy vọng Ngu Gia Tường có thể mau đến.

Bữa trưa cậu căn bản ăn không trôi, chỉ uống chút.

Lý Lực khuyên nhủ, "Công tử, ngươi ăn chút đi! Đây là Vương gia phân phó đặc biệt làm thịt con ếch cho ngươi, bình thường ở trong này đâu có ăn được."

Nhạc Thần luôn luôn là người dân dĩ thực vi thiên*, lấy ăn là loại hình lớn nhất, nhưng lúc này lại lắc đầu than thở, "Không đói bụng, ta ăn không vô, ngươi ăn đi!"

(*) Ăn uống đặt trên hàng đầu.

"Ta nào dám?" Lý Lực lắc đầu đem thức ăn muốn để lại vào hạp.

"Ngươi ăn đi, dù sao trừ ta và ngươi ra, người khác cũng không biết." Nhạc Thần đem chiếc đũa đưa tới trên tay Lý Lực.

Sức hấp dẫn của đồ ăn thật sự quá lớn, Lý Lực cũng chỉ còn là đứa nhỏ mười mấy tuổi, làm sao có thể ngăn cản được, bèn tiếp nhận đôi đũa bắt đầu ăn.

Nhạc Thần lại cầm bát xới cơm cho hắn.

"Dùng cơm này!" Nhạc Thần mới vừa đưa cơm tới trước mặt Lý Lực, Lý Lực lại đột nhiên ngã quỵ trên bàn, thân thể co giật, Nhạc Thần sợ hãi nhảy lên, "Ngươi làm sao vậy?"

Đem bát buông xuống rồi đi qua nâng đầu Lý Lực, nhìn thấy khóe miệng hắn có chút máu, Nhạc Thần mờ mịt.

Nhìn thấy tai nạn sắp chết người, lúc này cậu mới lập tức kịp phản ứng, la lớn, "Người tới a, cứu mạng!"

Binh lính bên ngoài nghe được liền vọt vào.

Nhạc Thần tự mình làm cứu trị cho Lý Lực, bài khai miệng của hắn, đưa ngón tay vói vào cổ họng hắn thúc hắn nôn ra, Lý Lực vẫn còn chút ý thức, nên quá trình nôn ra coi như thuận lợi.

Nhạc Thần lại uy hắn uống không ít nước, sau đó lại ép nhổ ra, không ngừng dùng nước rửa ruột, khi đã phun không ra thứ gì nữa, Nhạc Thần mới nhẹ nhàng thở phào.

Lý Lực hoàn toàn ngất đi.

Binh lính tiến vào nhìn thấy Nhạc Thần làm như vậy, ban đầu còn không rõ, sau mới biết là cậu cứu trị.

Nhạc Thần cho người đi gọi y sư cấp cao qua đây nhìn.

Cậu vì Lý Lực xem mạch tượng cùng tình trạng phát độc trên thân thể, cảm thấy không còn nguy hiểm đến tánh mạng thì mới uy hắn uống chút nước, lúc này cậu mới yên lòng.

Trong phòng loạn thành một đoàn, Lý Lực được đặt trên giường Nhạc Thần.

Một mâm thịt ếch lưu lại để làm chứng cứ được đặt lên bàn, vết nôn trên mặt đất cũng dùng để nghiệm chứng độc vật, nên Nhạc Thần không có cho người đến thu dọn.

Y sư rất nhanh đã tới, ông cùng Nhạc Thần cũng có nhận thức, trước kia là y sư trong quân y quán của Nhạc Thần.

Nhìn thấy Nhạc Thần ở trong này, xem ra đã không còn là một tiểu y sinh nhỏ bé trong quân y quán, mà chính là người bên cạnh Đại tướng quân nhận được sủng ái, lão hướng Nhạc Thần làm cái lễ, lúc này mới đến xem bệnh cho Lý Lực.

Nhạc Thần xử lý kịp thời thỏa đáng, còn lưu lại thịt ếch nhiễm độc, cho nên để phân rõ độc tính giải độc cũng không khó.

Rất nhanh Ngu Gia Tường cũng chạy tới, vọt vào trong phòng, chứng kiến Nhạc Thần ngưng trọng mà đứng bên giường nhìn y sư thi châm, sắc mặt hồng nhuận, kiện kiện khang khang*, tâm hắn ban đầu ở trên cao rốt cuộc cũng buông xuống một chút, nhẹ nhàng mà thở ra.

(*) Khỏe mạnh.

Người này không có việc gì là tốt rồi.

29. Quyển 1 - Chương 29: Hai Người Buồn Phiền

Ngu Gia Tường đang bồi hai vị Lâm Triệu đại nhân trong kinh mới đến dùng cơm, thì thấy một binh sĩ kích động chạy tới, quỳ xuống bẩm báo, nói, "Đại tướng quân, chỗ Nhạc Thần công tử xảy ra chuyện."

Tay Ngu Gia Tường cầm đũa gắp đồ ăn dừng một chút, "Xảy ra chuyện gì? Không phãi đã nói vô luận y làm chuyện gì cũng không phải quản, chỉ cần không cho y xuất môn là được rồi."

"Là thịt ếch đưa đến có độc, Nhạc Thần công tử..." Lời binh lính còn chưa nói hết, Ngu Gia Tường chỉ nghe đến câu đầu tiên, bình tĩnh vốn có thường ngày đều không còn, lúc này cả kinh đến mức chiếc đũa trong tay cũng đều rớt, sắc mặt đại biến, "Trúng độc?"

"Là trúng độc!" Binh lính kia nhìn Đại tướng quân như vậy, cảm thấy nhất định phải đem chuyện nói rõ ràng, bằng không chính mình chỉ có thảm, "Bất quá không phải Nhạc Thần công tử trúng độc, là hạ nhân hầu hạ của y."

Ngu Gia Tường đã muốn từ chỗ ngồi đứng lên, cấp tốc đi ra ngoài, sau lại nghe được câu này của binh lính, hắn dừng lại cước bộ, sắc mặt ban đầu từ kích động sốt ruột biến thành âm trầm, hét lên một tiếng, "Ngươi về sau liền ăn nói trọng điểm!"

Binh lính kia bị dọa đến rùng mình, "Vâng!"

Ngu Gia Tường ban đầu căn bản không có nhìn lại hai vị Lâm Triệu đại nhân, lúc này nghe nói không phải Nhạc Thần trúng độc, mới quay người cấp hai vị đại nhân giải thích, "Không thể phụng bồi hai vị đại nhân dùng cơm, ta đi xem trước."

Hai vị đại nhân lập tức đứng lên đáp lễ nói không ngại, nhưng trong lòng lại nghĩ Ngu Gia Tường thật sự là đem nam sủng kia cưng chiều đến độ này.

Ngu Gia Tường bây giờ mới hướng đến tiểu viện Nhạc Thần trụ mà đi.

Dọc trên đường liền suy nghĩ sự tình thịt ếch có độc, may mắn Nhạc Thần không có ăn vào, cư nhiên lại là nô tài hầu hạ cậu trúng độc, nghĩ đến là Nhạc Thần không có ăn thịt ếch, đem nó ban cho hạ nhân kia ăn.

Đi vào phòng nhìn thấy Nhạc Thần hoàn hoàn hảo hảo đứng ở bên giường, tâm Ngu Gia Tường mới hoàn toàn an xuống.

Nhạc Thần nghe được phía sau có âm thanh, xoay đầu lại nhìn thì thấy Ngu Gia Tường đi đến.

Biểu tình trên mặt Ngu Gia Tường trầm trọng, một đôi phượng nhãn ánh mắt thâm trầm đang nhìn chăm chú đến chỗ mình, như là chứa đầy thân thiết quan tâm cùng tình nghĩa sâu sắc.

Trong lòng Nhạc Thần loạn nhảy, không rõ Ngu Gia Tường làm sao lại có ánh mắt này.

"Ngươi đã đến rồi. Lý Lực đã không còn gì nguy hiểm, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, tiếp tục loại bỏ phần độc còn sót lại, vài ngày là có thể khôi phục tốt." Lúc này Nhạc Thần không dám đối diện với Ngu Gia Tường, giống như chính mình tiếp xúc ánh mắt cùng hắn, tâm sẽ bị thiêu cháy, tầm mắt dao động, nên cuối cùng cậu đem đường nhìn định ở trên người Lý Lực đang nằm.

Ngu Gia Tường không có đáp lại lời nói của cậu mà chú ý đến thịt ếch trên bàn cùng vết nôn trên đất, nhíu mày, cho người đến thu thập sạch sẽ mọi thứ.

Nhìn đến Lý Lực mặt mày trắng bệch nằm trên giường, tình trạng nhắm mắt hôn mê thì hắn thấy vô cùng may mắn khi Nhạc Thần không có việc gì.

Y sư thi châm xong xuôi mới đứng dậy cấp Ngu Gia Tường hành lễ, Ngu Gia Tường hướng y sư hỏi tình huống trúng độc của Lý Lực, sau đó cho y sư khai dược rồi bắt lão nhất định cam đoan Lý Lực phải hoàn toàn khôi phục.

Trúng độc bị thương đầu óc là chuyện tình rất có khả năng xảy ra, Ngu Gia Tường từ trong cung đến đây đối với chuyện hạ độc căm thù đến tận xương tủy, hơn nữa trong lòng còn mang nỗi khổ riêng.

Mẫu thân của hắn chính là trúng độc mà chết, vì vậy thời điểm vừa nghe đến thịt ếch mang đến cho Nhạc Thần có độc hắn mới kinh hoàng thành như thế.

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường từ lúc đi vào nhà vẫn nhăn mày cau có không hề giãn ra, hơn nữa sắc mặt còn đặc biệt dọa người thì cậu có chút sợ hãi không dám nói chuyện với hắn.

Mọi thứ trong phòng cũng đã thu thập xong, Ngu Gia Tường phân phó để Khánh thái y đến kiểm tra độc dược trong thịt ếch, phái người đi thăm dò thịt ếch đã qua tay những người nào, tra ra là ai hạ độc.

Sau đó phân phó đem Lý Lực dời khỏi gian phòng Nhạc Thần đến một nơi khác điều dưỡng, đem đồ vật trên giường cũng thay đổi, lại cho người tiến vào đem sàn nhà lau sạch một lần lại một lần.

Nhạc Thần ngồi một bên nhìn Ngu Gia Tường giày vò người khác không ngừng lau sàn nhà, trong lòng có chút không thoải mái, cậu cảm thấy Ngu Gia Tường đây là có chứng cường bách, một chút nôn mửa làm sao có khả năng lưu lại độc vật xuống dưới.

"Ngu Gia Tường, muốn uống nước không?" Nhạc Thần thấy sắc mặt Ngu Gia Tường không tốt, liền mang trà đưa đến trên tay Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường liếc mắt nhìn Nhạc Thần một cái, sắc mặt căng thẳng thả lỏng hơn rất nhiều, đem trà tiếp nhận uống hết.

Nhạc Thần không ngừng cố gắng, trên mặt xả ra ý cười lấy lòng mà nói, "Ngươi đừng cho bọn họ lại lau nữa, đã đủ sạch rồi."

Ngu Gia Tường nhìn chằm chằm Nhạc Thần, vẻ mặt trầm sâu ban đầu lúc này trầm tĩnh lại, "Ngươi đừng nở nụ cười như vậy, thật giả tạo, ta nhìn không thích."

Nhạc Thần bĩu môi, tức giận mà nói thầm, "Ngươi nghĩ rằng ta muốn hả!"

Cho tất cả mọi người đi ra ngoài, Ngu Gia Tường đối với Nhạc Thần đang đứng một bên vẫy tay, "Lại đây!"

Nhạc Thần không rõ nguyên do đi đến bên cạnh hắn, còn chưa đứng lại đã bị Ngu Gia Tường một phen kéo đến ôm vào tròng lòng.

"A!" Nhạc Thần hoảng hốt giữa chuyện tình phát sinh mà kêu một tiếng sợ hãi, sau khi kịp phản ưng liền kháng cự muốn đứng lên, "Ngươi làm gì, buông!"

Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần gắt gao ôm trong ngực, lực đạo rất lớn làm cho thắt lưng Nhạc Thần đều đau, Nhạc Thần phản kháng, Ngu Gia Tường không nói gì cũng không ngăn lại, chỉ là đem cậu ôm thật chặt.

Nhạc Thần từ chối một hồi, phát hiện không có tác dụng nên cũng không động nữa, thật cẩn thận hỏi, "Ngu Gia Tường, ngươi làm sao vậy? Thật nóng, ngươi đem ta buông ra được không?"

Ngu Gia Tường thở dài, buông Nhạc Thần ra.

Hắn chẳng qua là đột nhiên có chút thương cảm cùng ghi hận, còn có lo lắng cho Nhạc Thần sẽ bị trúng độc giống như mẫu thân của hắn, thời điểm một khắc trước còn nhìn thấy là người sống sẽ cười sẽ quan tâm hắn, một khắc sau đã là thi thể nằm ở trên giường.

Nhạc Thần từ trong lòng của hắn đứng lên, ngồi vào băng ghế bên cạnh.

Ngu Gia Tường khó chịu, đây là Nhạc Thần rút ra kết luận, vẻ mặt của hắn bất thường, hành vi của hắn bất thường, Nhạc Thần không rõ Ngu Gia Tường luôn luôn cà lơ phất phơ như thế nào lại đột nhiên trở nên thâm thầm đến mức như vậy.

Ngu Gia Tường thẳng tắp nhìn nhất cử nhất động của Nhạc Thần, vẫn đem cậu nhìn rõ, nhưng không biết rốt cuộc là nhìn cái gì, chỉ thấy đem Nhạc Thần từ trên xuống dưới hảo hảo đánh giá một lần.

Nguyên lai chính là cùng người này ở chung một chỗ lại cảm thấy thoải mái, cảm thấy có ý tứ, hơn nữa nhìn biểu tình trên mặt cậu biến hóa không ngừng, sinh động như vậy, chân thật như vậy, hắn cảm thấy trong lòng chưa bao giờ vui sướng cùng sáng rực thế này, giống như cái gì phiền não đều có thể đi xa.

Sau đó thì hắn mê thượng loại cảm giác này, mỗi ngày nhất định dành ra một chút thời gian để đến đùa cậu ngoạn cậu, nếu như không có tới nhìn sẽ cảm thấy sự tình của ngày hôm đó kém đi một chút.

Chuyện mê muội mất cả ý chí là chuyện Ngu Gia Tường không thích làm.

Nguyên lai là Nhạc Thần nắm giữ cảm xúc của hắn, thời điểm khi hắn phát hiện người này cư nhiên lại giữ tâm tình của hắn, hắn cảm thấy rất mất hứng, hơn nữa có cảm giác còn sinh nguy cơ.

Không phải hắn không đánh cuộc được, nhưng khi đó hắn đích thật là lựa chọn rời xa.

Thẳng đến khi người trong cung tiến đến, Triệu Phương còn mang theo vũ cơ mỹ mạo, nói là Thái tử đưa cho hắn, loại người này được người đưa tới, hắn đương nhiên là không tín nhiệm, nhất định phải đuổi đi ra ngoài, hắn cơ hồ không cần suy nghĩ liền nghĩ tới muốn dùng Nhạc Thần là bia ngắm, với lại, trọng yếu hơn là, muốn lợi dụng Nhạc Thần tạo thành mâu thuẫn của hắn và Thích Ngân trước mặt người khác.

Mấy ngày không gặp, Ngu Gia Tường lại một lần nữa nhìn thấy Nhạc Thần, Nhạc Thần từ cửa hướng hắn đi tới, khẽ cúi đầu, cước bộ ung dung, dáng đi phiêu dật, cả người phảng phất mang theo quang mang. Ánh mắt hắn chung quy không nhìn mặt cậu, chỉ nhìn đến dáng người, lúc ấy tâm tính Ngu Gia Tường liền có chút bồng bềnh, giống như hắn thật sự yêu thương người này, nguyện ý vì cậu cùng thuộc hạ của mình trở mặt.

Lôi kéo Nhạc Thần ngồi ở bên cạnh mình, vươn tay ôm lấy vòng eo cậu, hai người tựa như đôi phu thê ngồi cùng một chỗ. Lúc này đáy lòng hắn lại có thể sinh ra một cỗ ngọt ngào, nếu như Nhạc Thần chính là cái người được hắn sủng ái như vậy, dường như cũng là một chuyện cực kỳ tốt đẹp.

Chẳng qua, Nhạc Thần ở bên cạnh hắn, nhưng ánh mắt vẫn như cũ nhìn đến Thích Ngân ngồi phía dưới, tuy rằng đây là sự tình đã đoán trước được bên trong, nhưng điều này thật sự làm cho trong lòng Ngu Gia Tường không thoải mái, vì vậy nhanh chóng đem thuộc hạ đuổi đi, Thích Ngân cũng rất biết điều, lập tức ly khai.

Thích Ngân là người trọng yếu hắn cực kỳ muốn dùng, nếu như trong lúc đó lựa chọn Nhạc Thần và Thích Ngân, hắn đương nhiên minh bạch là chọn Thích Ngân, nhưng trong lòng lại ẩn ẩn phiếm lên một tia buồn bã không tha, hắn rốt cuộc không biết nên như thế nào?

Thời điểm dùng cơm, binh lính báo cáo nói thịt ếch có độc, hắn lúc đó sợ hãi kinh hoàng như vậy, tâm trong nháy mắt cũng như treo lơ lửng, kia cũng không phải là hắn làm bộ, hắn giống như là diễn trò đến mức tâm cũng để lại trong vở kịch.

Lúc này hắn mới phát hiện tâm mình, hắn lo lắng cho người kêu là Nhạc Thần.

Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần nhìn kỹ, hảo hảo tại trên người cậu tìm ra một cái ưu điểm, để phân tích ra chính mình làm sao có thể đối với người này lo lắng cùng không tha như vậy.

Nhưng là, tìm vài vòng, hắn thật sự tìm không ra người này có phương diện nào có thể đem hắn mê hoặc a.

Diện mạo không đủ mỹ, thân thể không đủ nhu, tính cách không đủ hòa nhã, học thức không đủ uyên bác, còn có yếu đuối vô năng, hơn nữa tâm còn đặt trên người kẻ khác…

Ngu Gia Tường thầm thở dài, người này như thế nào lại tồi tệ như vậy chứ?

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường nhìn đến trong lòng sợ hãi, thấy ánh mắt hắn một chốc thì tỏa sáng, một chốc thì mặt lại bình tĩnh, còn có thở ngắn thở dài.

Vì thế quan tâm hỏi, “Này, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm a?”

Có lẽ là bộ dạng tùy ý không có tâm nhãn của cậu làm hắn cảm thấy an tâm, cho nên, quả thật đối với người này có ý tưởng khác.

Ngu Gia Tường phán đoán như vậy, chú ý đến cần cổ trắng ngần tuyệt đẹp, xương quai xanh từ cổ áo lộ ra như ẩn như hiện, cảm thấy hơi khô khát, vì thế vươn tay, muốn sờ sờ đoạn cổ tuyết trắng kia.

Bàn tay duỗi đến trên cổ chính mình, Nhạc Thần sợ hãi một cú, cho rằng Ngu Gia Tường đây là muốn đem cậu bóp chết, vọt đứng ra đằng sau, chạy đến một bên, hoảng sợ mà quát, “Ngươi làm cái gì vậy?”

Ngu Gia Tường nhìn đến bộ dạng Nhạc Thần bị dọa thành như vậy, trong lòng có chút chua xót, lại cảm thấy dị thường buồn cười, nên cười đến tiền phủ hậu ngưỡng*, “Ngươi nghĩ rằng ta muốn làm cái gì?”

(*) Ko biết =.=

Nhạc Thần cảnh giác mà trả lời, “Ta làm sao biết ngươi muốn làm cái gì? Nhưng khẳng định không phải là chuyện tốt.”

Ngu Gia Tường tiếp tục cười, “Đi đem y phục đổi đi, có chút bẩn.”

Nhạc Thần cuối đầu hảo hảo đánh giá y phục của mình, khi nãy bị Lý Lực nôn lên, cái này cậu đã đổi sạch sẽ, có chỗ nào lại dơ. Vì thế thực nghi hoặc, “Không có bẩn a!”

“Phía sau bẩn.” Ngu Gia Tường mở to mắt nói dối, mà lại nghĩa chính ngôn từ*.

(*) Chắc là nói hùng hồn.

Nhạc Thần nghĩ muốn vén phía sau lên nhìn một chút, nhưng lại thấy làm ở trước mặt Ngu Gia Tường sẽ bị chê cười, vì thế bèn tin tưởng lời hắn, đi tìm y phục đến thay.

Cầm quần áo đi ra chuẩn bị đổi, phát hiện Ngu Gia Tường vẫn ngồi trên ghế nhìn cậu mà không có đi.

Mùa hè rất nóng, đồ bên trong cậu không có mặc, nếu như thay ra sẽ bị người nhìn hết, nếu là trước kia Nhạc Thần sẽ không để ý, nhưng là đối với Ngu Gia Tường không thể không để ý.

30. Quyển 1 - Chương 30: Loạn Tính

"Ngươi không đi ra sao?" Nhạc Thần cảnh giác mà nhìn Ngu Gia Tường hỏi.

"Cũng không phải chưa từng thấy qua, ngươi đổi của ngươi, chẳng lẽ ta có thể đem ngươi ăn sao?" Ngu Gia Tường đáp đến trong sáng vô tư, chẳng qua là ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm thân thể Nhạc Thần.

Đụng tới ánh mắt mang theo khiêu khích của Ngu Gia Tường, Nhạc Thần hừ một tiếng, nghĩ đến thật đúng là sợ hắn bất thành, chính mình cũng không phải tiểu tức phụ (con dâu nhỏ), vì thế đơn giản hào phóng mà đem quần áo cởi ra, chỉ mặc một cái khố bên trong.

Nhạc Thần nhìn phần bụng của mình, không có cái loại cơ bụng sáu khối tám khối khiến người khen ngợi, chỉ có thể tự trách bản thân mình quá làm biếng, thà rằng nằm ngủ cũng không nguyện ý rèn luyện cơ bắp thân thể.

Giống như mỗi một thiếu niên bất mãn với dáng người đơn bạc của mình, Nhạc Thần vươn tay tại trên lưng hảo hảo sờ soạng một phen, chán nản thở dài, cầm lấy y phục sạch chuẩn bị mặc vào.

Ánh mắt Ngu Gia Tường luôn đặt trên người Nhạc Thần, hảo hảo liếc nhìn từ trên xuống dưới, trước mặt hắn quả thật là một thân hình quá mức bình thường, tuyệt đối không phải cái loại vưu vật, chẳng qua, nhìn Nhạc Thần vươn tay ở trên người khẽ vuốt, hắn liền có một loại nhiệt huyết xung động muốn phun trào.

Nhạc Thần đưa lưng về phía Ngu Gia Tường, không có chú ý hắn đã muốn bất động thanh sắc đi đến phía sau cậu.

Một cánh tay thon dài ưu mỹ từ phía sau vòng đến trước ngực, Nhạc Thần sợ hãi nhảy lên, lập tức kêu, "Ngu Gia Tường, ngươi làm gì?"

Ngu Gia Tường cười cười lấy tay kia ôm lưng Nhạc Thần kéo vào lòng, cúi xuống ghé vào tai cậu, thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn, "Ta muốn làm gì, ngươi còn không biết sao?"

Nhạc Thần bị một câu kia của hắn nói đến rùng mình, sau đó liền trấn định xuống, ngữ khí mang theo chê cười, "Ngươi không phải không có người để tìm, như thế nào lại năm lần bảy lượt tới tìm ta?"

"Lần trước còn chưa nếm ra mùi vị gì, ta nghĩ muốn thử lại!" Ngu Gia Tường đã vươn tay ra trước ngực Nhạc Thần vuốt ve nhu niết một phen.

Nhạc Thần hoảng sợ cấp bách mà bắt lấy tay hắn, dị thường tức giận, mặt đỏ tai hồng mắng, "Ngươi người này quả thật là kẻ điên mà."

Ngu Gia Tường cười khẽ một tiếng, cũng không trả lời, tại vành tai Nhạc Thần khẽ liếm, tay ôm bên hông cậu cũng lần xuống dưới vỗ về chơi đùa trụ vật yếu ớt không có ý chí nhất.

Nhạc Thần bị dọa ngốc một khắc, ngay lập tức kịp phản ứng, tránh đầu muốn tách lỗ tai của mình ra khỏi khoang miệng Ngu Gia Tường đang liếm lộng, vặn vẹo thân thể muốn rời khỏi đôi tay tà ác dị thường linh hoạt, nhưng khoái cảm từ trước ngực và bụng dưới đánh thẳng lên đại não, làm đầu óc cậu một trận run lên, thanh âm cũng mang theo run rẩy, "Ngu, Ngu Gia Tường, ngươi buông ra, buông…"

Tuy rằng không có bất luận ý tứ gì muốn cùng Ngu Gia Tường làm chuyện xằng bậy biến thái này, nhưng vật hiểm yếu bị Ngu Gia Tường cao thấp giảo lộng, phía dưới của cậu rất nhanh đã đứng thẳng, đầu óc cũng trở nên có chút mơ mơ màng màng, nguyên lai ban đầu vẫn luôn phản kháng, sau đó bởi vì dục vọng khống chế mà thân thể mềm nhũn, Nhạc Thần nắm lấy bàn tay Ngu Gia Tường đang cầm vận mệnh của cậu, muốn đem nó bài khai, nhưng bởi vì động tác phía trước của Ngu Gia Tường mà khoái cảm đánh úp, tay cũng đình chỉ ngăn trở, ngược lại còn muốn hắn đừng có ngừng lại.

"Không phải thực thoải mái hay sao?" Thanh âm Ngu Gia Tường trầm thấp mị hoặc quấy nhiễu bên tai Nhạc Thần làm cho xúc tua trong lòng cậu không có biện pháp chống cự.

Anh quả trước ngực được nhẹ xoa, Nhạc Thần cắn môi mới không có phát ra tiếng kêu rên rĩ khoái hoạt, đầu óc cậu ngất ngây mà nghĩ kỹ thuật người này cư nhiên lại tốt như vậy, hoàn toàn thần phục dưới tay Ngu Gia Tường. Tuy rằng nghĩ mình sau đó nhất định sẽ hối hận vạn phần, nhưng lúc này lại giống như kẻ

nghiện ăn phải thuốc phiện vô pháp kiềm chế, nghĩ chuyện này sau đó rồi nói sau, bây giờ hảo hảo hưởng thụ thời khắc thần tiên khoái hoạt mới là trước.

Không mất bao lâu, Nhạc Thần không có bao nhiêu kinh nghiệm đã bắn trong tay Ngu Gia tường già đời, cậu mê mang mà tựa vào người hắn, hai chân nhuyễn đến không còn sức lực.

Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần đang tựa trên người mình ôm lấy thả ở trên giường, sắc mặt Nhạc Thần ửng đỏ, giống như nhuộm một tầng son hồng hảo hạng, đôi mắt như hai khối bảo thạch màu nâu ấm áp, trên mặt còn che sương mù mông lung, nửa khép nửa mở mê mang nhìn Ngu Gia Tường, bả vai mượt mà, trên xương quai xanh cũng tựa hồ bịt kín tầng tầng ửng đỏ, trước ngực phập phồng chọc người yêu thương.

"Có cái gì, một lần hai lần không phải cũng như nhau sao? Lần này sẽ không để ngươi chịu đau giống như lần trước." Ngu Gia Tường ở bên tai Nhạc Thần thầm thì cười khẽ.

Ban đầu Nhạc Thần còn đang mơ mơ màng màng, bị Ngu Gia Tường nói như vậy mới lấy lại chút tinh thần, trừng mắt lẩm bẩm nói, "Ta không muốn làm cùng ngươi."

"Không muốn cũng phải muốn. Không phải vừa rồi ngươi rất thoải mái sao?" Khóe miệng Ngu Gia Tường gợi lên độ cung vừa mị hoặc vừa tà ác, đem cái quần đọng lại trên đầu gối Nhạc Thần hoàn toàn xả xuống.

Xoay người lên giường đặt Nhạc Thần dưới thân.

Bị người khác từ trên cao nhìn xuống hoàn toàn ngăn chặn tầm mắt, Nhạc Thần có chút phẫn nộ có chút khủng hoảng, trong ánh mắt dần dần hiện ra vẻ sợ hãi, vươn tay chống đẩy Ngu Gia Tường, "Ngươi đứng lên."

"Qua cầu rút ván là chuyện không nên làm." Ngu Gia Tường một tay đem tay Nhạc Thần áp lên đỉnh đầu, cúi thân xuống hôn cổ, xương quai xanh trước ngực Nhạc Thần, một tay kia lại bắt đầu vươn xuống an ủi vỗ về hạ thân Nhạc Thần.

Nhạc Thần trong con sông dục vọng nặng nề di chuyển, lần đầu tiên cậu cảm nhận được ham muốn là chuyện vui sướng tốt đẹp dường nào, khó trách có câu "Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim", đương nhiên cậu cũng biết được ý chí của mình đứng trước dục vọng là bạc nhược ra sao.

Thời điểm khi Ngu Gia Tường tiến vào, có một khắc là thống khổ, nhưng sau đó cũng bị khoái cảm tê dại thay thế.

Ý thức tỉnh táo lại, Nhạc Thần nằm ở trên giường có loại cảm giác không biết thân mình đang ở nơi đâu, chung quy cho rằng không quá chân thực.

Chính mình không thật, mới vừa rồi hết thảy cũng không thật, nhưng cũng không cảm thấy đó là mộng, mọi thứ đều tinh tường, cậu càng hy vọng đó là ảo giác.

Ngu Gia Tường đã mặc xong y phục tử tế ngồi bên giường, nhìn đến Nhạc Thần bộ dạng vẻ mặt đau khổ cau mày muốn khóc, cảm thấy đặc biệt buồn cười, vươn tay khẽ vuốt lên trán lên hai má ẩm ướt của cậu, "Làm sao vậy, đối với ta vừa rồi không hài lòng?"

Nhạc Thần đem tay Ngu Gia Tường mở ra, căn bản không hề liếc hắn một cái.

Đem chăn mỏng kéo lên trên người, mờ mịt không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

Lần này cũng không phải Ngu Gia Tường cưỡng ép cậu, cậu ngay cả lý do chính đáng để bi phẫn cũng không có.

Nhạc Thần có chút thương tâm, vì mình nhu nhược theo sóng mà chảy, cậu cư nhiên lại cùng người này loạn tính, không hề tiết tháo.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần hối hận như vậy, thân thể vừa nhận được thỏa mãn mang đến hưng phấn cùng hài lòng đều tản, vừa buồn vừa tức, vốn cũng không trông cậy Nhạc Thần sẽ vui sướng tiếp nhận, nhưng nhìn cậu lúc này lại buồn bực sinh khí thế này, hắn vung tay áo, vẻ mặt bình tĩnh đi ra cửa.

Rõ ràng trời thực nóng, Nhạc Thần lại cảm thấy rất lạnh.

Thời điểm chạng vạng, gió bắt đầu thổi lên, Lý Lực đi dưỡng bệnh, nên thay đổi tôi tớ hầu hạ cậu tắm rửa ăn cơm.

Nhạc Thần cầm lấy y thư, một tờ cũng không lật, ngồi ở chỗ kia mặt không đổi sắc sững sờ, cáu giận chính mình loạn tính, nhưng càng thương tâm hơn là mình lại cùng Ngu Gia Tường loạn tính tại thời điểm Thích Ngân còn bị nhốt trong lao.

Nhạc Thần tích tụ trong tâm, hơn nữa buổi tối ngồi gần cửa sổ nhiễm gió, sáng ngày thứ hai đã bắt đầu mơ hồ sốt nhẹ.

Khánh thái y cũng không vội tới xem cậu học hành thế nào, trực tiếp đi đến bắt mạch xem bệnh.

Ngu Gia Tường nghe nói Nhạc Thần bị bệnh, trong lòng có chút lo lắng nhớ mong, nhưng lại không có đến xem.

Người hạ độc rất nhanh đã điều tra ra.

Lý do là tranh giành tình nhân.

31. Quyển 1 - Chương 31: Xử Trí

Nhạc Thần bị bắt ở trong một gian phòng nhỏ, tuy rằng đãi ngộ không tồi, nhưng thấy thế nào cũng giống như cậu đang ngồi tù, ban đầu cho rằng tính mệnh đã có thể đạt được bảo hộ an toàn, nhưng sau sự kiện đồ ăn chứa độc, cậu làm sao không nghĩ đến độc này là dùng để muốn mạng cậu, hiện tại an toàn tính mệnh cũng có tai họa ngầm.

Có người muốn giết cậu, điểm ấy làm sao Nhạc Thần có thể không biết.

Chẳng qua, một người ở trong này, không hề có chỗ dựa vào, cho dù biết cũng không có cách nào, cậu thậm chí còn chưa hề có biểu hiện đặc biệt muốn chú ý đối với sự tình này, chính là, trong lòng buồn bực và khủng hoảng, sợ hãi một ngày nào đó chết không minh bạch.

Dưới áp lực tâm lý, Nhạc Thần bệnh một ngày vẫn không thấy khá, sốt nhẹ cháy sạch đầu óc làm Nhạc Thần mơ mơ màng màng, trong đầu một hồi là cảnh tượng khi ở hiện đại, một hồi là cảnh tượng cuộc sống trong quân y quán, sau đó là gương mặt kiên nghị của Thích Ngân định trụ trong đầu.

Buổi chiều Ngu Gia Tường đến xem cậu, nói cho cậu biết đã điều tra ra hung thủ hạ độc, sẽ cho cậu một cái công đạo, giữa lúc Nhạc Thần mơ hồ liền thì thào tự nói kêu tên Thích Ngân.

Vẻ mặt Ngu Gia Tường bình tĩnh đứng ở bên giường, bực mình mà không biết phát tiết buồn rầu trong lòng thế nào, muốn cho Nhạc Thần một chút giáo huấn, nhưng nhìn đến bộ dạng suy yếu hôn mê lại luyến tiếc không nỡ.

Phó dịch mới tới hầu hạ Nhạc Thần, mang nước vào lau sát bên người Nhạc Thần, hướng Ngu Gia Tường thi lễ liền đem y phục trên người Nhạc Thần cởi ra, cầm bố khăn ấm ướt xoa lau thân thể Nhạc Thần, bởi vì Nhạc Thần sốt nhẹ mà trên người một tầng phấn hồng, mặt trên còn điểm điểm dấu vết hoan ái ngày hôm qua.

Phó dịch đối với những dấu vết hoan ái này làm như không thấy, chuyên tâm bắt tay vào làm việc của mình.

Ngu Gia Tường ngồi ở một bên nhìn đến những dấu vết loang lổ trên người Nhạc Thần, tức giận trong lòng cũng tiêu tan, tâm bình khí hòa, thậm chí đối với Nhạc Thần sinh bệnh đang nằm trên giường thêm phần thương tiếc.

Bởi vì Nhạc Thần sinh bệnh, xử trí vụ việc hạ độc được kéo dài đến buổi chiều ngày thứ ba, bệnh của Nhạc Thần xem như tốt lắm, chỉ là tinh thần có chút không được.

Cậu tựa vào trên giường đọc sách, có binh lính tiến vào truyền cậu đi dự thính xử trí đối với phạm nhân hạ độc.

Nhạc Thần đối với xử lý phạm nhân không có hứng thú, nhưng thật muốn biết rốt cuộc là ai lại muốn hại cậu, vì thế rời giường rửa mặt chải đầu, đi theo binh lính dẫn đường hướng đến hiện trường.

Bởi vì không phải sự vụ trong quân, chỉ có thể xem như gia sự của Ngu Gia Tường, phạm nhân kia cũng không có bị giam trong đại lao, Nhạc Thần đi theo binh lính không bao xa thì tới một cái sân nhỏ.

Tiến vào cửa thì có một gian phòng lớn, nhìn thấy Ngu Gia Tường ngồi ở thượng vị, có mấy quân sĩ đứng ở hai bên, còn có tôi tớ đứng ở ngoài cửa hầu hạ.

Nhạc Thần nghĩ người đầu độc hẳn là hai người đang quỳ kia, đến nơi này muốn xem người hại mình, cậu không có một chút vui sướng, ngược lại tâm tình càng thêm trầm trọng.

Ngu Gia Tường trong thấy Nhạc Thần đi vào trong sân, hướng cậu nở cái nụ cười, nói, "Lại đây nhanh lên!"

Người hai ngày trước còn tan rã trong không vui, hôm nay lại mỉm cười với cậu, Nhạc Thần không thể hiểu được Ngu Gia Tường người này, cũng không muốn phải hiểu. Bởi vì sự tình hai ngày trước, cậu một chút cũng không muốn gặp Ngu Gia Tường.

Vẻ mặt Nhạc Thần bởi vì bị bệnh mà rất tiều tụy, khí sắc cũng mang theo tái nhợt, đôi mắt sáng ngời thanh thấu trước kia, lúc này cũng tối xuống, chính là bên trong vĩnh viễn mang theo ánh sáng ôn nhuận ấm áp, cậu trầm mặc đi đến bên người Ngu Gia Tường.

"Ngồi đi!" Ngu Gia Tường vốn muốn ôm lấy Nhạc Thần để cậu ngồi bên cạnh mình, nhưng nhìn thấy Nhạc Thần trầm mặc không nói gì đối với hắn cũng không để ý, chỉ có thể chỉ chỉ xuống vị trí bên cạnh.

Nhạc Thần ngồi vào trên ghế, lúc này mới chú ý đến hai người quỳ gối giữa phòng.

Hai người đều cúi thấp đầu, một người lẳng lặng quỳ, cho dù là quỳ, cũng làm người ta cảm thấy thanh cao, một người khác thân thể đang khe khẽ phát run.

Mặc dù nhìn không thấy mặt, nhưng căn cứ vào quần áo và thân hình hai người, Nhạc Thần nhận định vị mặc y phục tơ tằm màu trắng dáng người mảnh khảnh đang quỳ trong đó không phải người bình thường, mà vị mặc y phục màu xanh là nô tài hầu hạ người này.

Nhạc Thần nhìn hai người đang quỳ giữa phòng vài lần, liền cúi đầu xuống, chờ Ngu Gia Tường lên tiếng.

Thanh âm Ngu Gia Tường không có phập phồng, hắn nói, "Tiểu Thần, hai người hiện tại đang quỳ là người hạ độc trong thức ăn của ngươi, bên trái là Ôn Sanh, bên phải là nô tài hầu hạ hắn Phương Sùng, độc là Phương Sùng lừa gạt chủ tử hạ, theo lý mà nói Ôn Sanh không có tội, chẳng qua hắn quản lý nô tài không thỏa đáng mới gặp phải loại sự tình này, cho nên, tội hắn cũng có liên quan. Tiểu Thần, ngươi xem cần phải xử trí hai người bọn họ như thế nào?"

Nhạc Thần ngẩng đầu nhìn Ngu Gia Tường liếc mắt một cái, lại đưa ánh mắt chuyển hướng về hai người đang quỳ.

Lúc này người mặc bạch y kêu Ôn Sanh ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn ngập bi thương nhìn về phía Ngu Gia Tường, nhưng không có nhìn đến Nhạc Thần một cái, hiển nhiên là từ đáy lòng người này nhìn không ưa Nhạc Thần.

Người này thật sự là một mỹ nhân, mặt như thoa phấn, mắt như thu thủy, mũi miệng nhỏ nhắn tinh xảo, trong mắt hàm chứa thương tâm ai oán, thanh thanh lãnh lãnh, vô luận là ai nhìn, tâm đều mềm nhũn.

Trong lòng Nhạc Thần có chút minh bạch nguyên nhân sự kiện hạ độc này.

Người này nhất định là tình nhân của Ngu Gia Tường, cho là mình đoạt địa vị của hắn, người hầu mới nhìn không được liền muốn giết mình cũng là hợp tình hợp lý.

Ngu Gia Tường đối với ánh mắt Ôn Sanh làm như không thấy, nhìn về phía Nhạc Thần nói, "Tiểu Thần, ta đem quyền xử trí lần này giao cho ngươi, ngươi muốn làm thế nào thì làm thế nấy?"

"Vương gia, ngài không thể như vậy!" Phương Sùng bên người Ôn Sanh nghe Ngu Gia Tường nói thế, lập tức ngẩng đầu cầu xin nói.

Nhạc Thần lúc này mới nhìn rõ diện mạo của gã, rất quen thuộc, là người đã từng hầu hạ cậu khi lần đầu tiên đó cậu cùng Ngu Gia Tường phát sinh quan hệ, diện mạo rất hảo còn mang theo mị khí, cùng so sánh

với các nô tài khác thì thật khác biệt, có ngạo khí cùng không khuất phục, gã trước kia đã không thích cậu, hiện tại nhất định là càng chán ghét hơn.

"Nơi này còn không tới phiên ngươi nói chuyện." Thanh âm Ngu Gia Tường lạnh lùng khiển trách.

Phương Sùng kia lập tức cúi đầu.

Nhạc Thần không biết nên nói cái gì mới tốt, cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, thần kinh trên trán thình thịch mà nhảy, ẩn ẩn đau đớn, đầu trầm đến lợi hại.

"Ngươi xử trí đi! Ta không có quyền lợi cùng tư cách để xử trí hai người bọn họ!" Nhạc Thần nhìn về phía Ngu Gia Tường, thanh âm bình bình thản thản, nói ra như vậy.

"Ta cho ngươi quyền lợi cùng tư cách, hai người bọn họ muốn hại chính là ngươi, nên ngươi muốn làm như thế nào hết giận cũng được!" Ngu Gia Tường diễn tiết mục tình nhân ôn nhu.

"Ta không muốn quản việc này!" Lúc này Nhạc Thần đau đầu đến lợi hại, ngữ khí không tự giác có chút trùng xuống.

Ngu Gia Tường cũng không có bởi vậy mà tức giận, nhìn về phía Ôn Sanh Phương Sùng, lãnh liệt mà phán quyết nói, "Ta đây thay ngươi phán đi! Phương Sùng đánh bốn mươi đại bản, Ôn Sanh, ngươi nếu làm chủ tử không tốt, vậy làm nô tài đi, lần này có thể đi theo Lâm đại nhân hồi kinh, ở trong Vương phủ làm phó dịch tam đẳng là được."

Nhạc Thần đối với bốn mươi đại bản không có khái niệm, cho nên không có bao nhiêu phản ứng, Ôn Sanh cùng Phương Sùng nghe xong thì bắt đầu cầu tình.

"Vương gia, ngài tha Phương Sùng đi, thân cốt Phương Sùng yếu kém, bốn mươi đại bản hạ xuống thì mất mạng." Ôn Sanh khóc cầu tình nói, thanh âm trong trẻo bi thương, chọc người thương tiếc.

"Vậy ngươi thay hắn!" Sắc mặt Ngu Gia Tường trầm xuống.

"Hảo, để cho ta thay hắn đi! Vương gia, này vốn là sai lầm của ta. Nếu không phải mỗi ngày Phương Sùng thấy ta thương nhớ ăn không được, cũng sẽ không đi làm loại chuyện thương thiên hại lý này, đây vốn là lỗi lầm của ta, lẽ ra là ta nên chịu phạt." Ôn Sanh thấp giọng khóc kể, tựa như chim quyên khóc thầm, binh lính ở nơi này đều nghe đến cảm động.

Ngu Gia Tường cười lạnh không nói lời nào.

Nhạc Thần như thế nào lại nghe không hiểu ý tứ của Ôn Sanh, câu câu chữ chữ đều là ai oán Ngu Gia Tường đối với mình vắng vẻ. Cậu muốn nói gì đó, nhưng đầu càng đau đớn, há miệng thở dốc rồi lại trầm mặc.

Trong phòng, Ôn Sanh và Phương Sùng bắt đầu trình diễn tiết mục chủ tớ tình thâm. Nhạc Thần cố giữ tinh thần, đối với Ngu Gia Tường yếu ớt dịu dàng nói, "Lý Lực đã tốt lắm, cũng không có xảy ra chuyện gì, Vương gia cũng nên nhìn phần tình cảm của Ôn Sanh cùng ngươi mà không nên tuyệt tình như vậy, ngươi giảm bớt xử phạt đi! Ta dù sao cũng không có chuyện gì, cần gì phải để cho người khác khổ sở."

"Ngươi thật ra rất khoan hồng độ lượng." Ngu Gia Tường lộ ra nụ cười thâm trầm, Nhạc Thần đau đầu mà ánh mắt mờ đi, cũng không muốn quanh co lòng vòng nói chuyện với hắn như vậy, "Ta là nói thật, ta không có gì, chỉ cần bọn họ nói lời xin lỗi, về sau đừng lại làm chuyện như vậy, cũng cấp cho Lý Lực chút tiền thuốc thang, phí nghỉ ngơi, phí tổn hại tinh thần là được."

Nhìn đến biểu tình Ngu Gia Tường tự tiếu phi tiếu, cậu càng đau đầu đến lợi hại hơn, dùng tay chống đỡ cái trán, nói, "Ta đau đầu, đi về trước. Nếu ngươi cứng rắn muốn thương tổn bọn họ, cũng không phải chuyện ta quan tâm, tùy ý ngươi."

Nhạc Thần cũng không chờ Ngu Gia Tường trả lời, đứng lên liền đi ra ngoài, một chút cũng không muốn ở lại nơi này xem bọn họ diễn tiết mục bi tình.

32. Quyển 1 - Chương 32: Ghen

Vì phát sinh quan hệ với Ngu Gia Tường mà rước lấy tai bay vạ gió, tâm tình Nhạc Thần rất buồn bực.

Chính mình vẫn luôn là bên bị hại, cuối cùng còn bị người ghen ghét hạ độc, trong lòng làm sao có thể cân bằng.

Trở lại gian tù thất không lớn chính mình ở, Nhạc Thần uống thuốc, đau đầu cũng tốt hơn chút, ngồi trên đệm mặt buồn hờn dỗi, trong lòng ác độc mà nghĩ Ngu Gia Tường ngươi muốn đem tình nhân xinh đẹp của ngươi đánh chết thì đánh chết đi, xem ngươi về sau có hối hận hay không, bất quá, suy nghĩ một phen như vậy trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều, bất quá, cậu lại cảm thấy chính mình là người không có nhân tính quá mức ác độc, tiện đà vừa đau vừa hận Ngu Gia Tường vì sao hắn đến, trách hắn làm cho tâm lý của mình cũng trở nên biến thái, vì thế càng thêm buồn bực.

Ngày thứ hai, thái y chẩn mạch cho cậu, nói bệnh cậu gần như tốt rồi, chỉ cần hảo hảo điều trị một phen là được. Sau đó lại sắp xếp nhiệm vụ học tập cho cậu.

Nhạc Thần cầm sách vừa nhìn vừa viết, đem trọng điểm chép xuống, chính là đang nghiêm túc nghiền ngẫm thì có người tiến vào nói, "Công tử, Đông viện Ôn Sanh công tử mang theo lễ tiến đến đây bồi tội."

Tâm tình ban đầu của Nhạc Thần còn tốt lắm, nghe đến câu này thì phiền táo trỗi dậy, trong mắt đốt lên tầng tầng lửa giận nói, "Để hắn đến Lý Lực bồi tội, đến nơi này của ta làm gì?"

"Công tử, đáng ra Lý Lực là hạ nhân, theo thường lệ Ôn công tử nên đến nhìn ngươi trước." Vu Tiễn khom người nói.

Nhạc Thần bình lại tảng đá lớn trong lòng, kềm lại một phen ý nghĩ muốn đánh ngã đồ vật mới được.

Ngày hôm qua Ngu Gia Tường còn nói phải đem Ôn Sanh cùng người hầu của hắn xử lý nghiêm khắc, chính mình vừa nói một câu khách sáo xin lượng thứ, hắn liền thật sự đã thả người, ai, xem ra chính mình là bị kẻ khác trù tính kê đơn làm vật hi sinh để xúc tiến quan hệ tình nhân của người ta.

Tuy rằng trong lòng Nhạc Thần cũng không muốn Ngu Gia Tường đem Ôn Sanh làm gì, nhưng dù sao Ôn Sanh đã từng hạ độc uy hiếp an toàn sinh mệnh của mình, đem người của mình thiếu chút nữa độc chết, tại thời điểm biết rõ phạm nhân đơn giản được được thả ra, trong lòng Nhạc Thần làm sao có thể bình tĩnh được, cậu cũng không phải hòa thượng theo Phật nhìn thấu thế sự, buồn bực trong lòng chỉ muốn phát tác.

Tâm tình Nhạc Thần cực kì ác liệt để cho Ôn Sanh tiến vào.

Ôn Sanh mặc một thân sắc xanh tơ tằm, cổ tay áo vạt áo đều được thêu hoa văn phức tạp, một đường đi tới thướt tha tươi đẹp, phong tư trác tuyệt.

Nhạc Thần ngồi xem sách của mình, hờ hững như là không thấy người mới tiến vào.

Ôn Sanh đứng cách xa Nhạc Thần cả trượng, khom người làm lễ một cái, thanh thanh lãnh lãnh mà nói, "Vương gia để cho ta tới chỗ ngươi bồi tội! Phương Sùng đã làm chuyện sai, để cho nô tài của ngươi trúng độc, ta hướng ngươi chịu lỗi, hi vọng ngươi có thể đại nhân đại lượng tha thứ cho hắn."

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, tức giận đến mức tay cầm sách phát run. Đôi mắt muốn nứt ra, nghĩ đến đem lửa đốt trụi sạch sẽ hết thế giới này, mới có khả năng tâm tình bình tĩnh lại.

"Giải thích một câu liền xong chuyện, nói hay thật! Chính là, nô tài của ta dưỡng bệnh tốn không ít tiền của dược phẩm, không biết ngươi đến bồi tội có mang theo đồ vật hay không?" Mặc dù Nhạc Thần muốn làm người có thái độ đúng mực biết tiết chế, nhưng người này khi dễ đến mức như vậy, cậu muốn kiềm chế cũng không được, chỉ có thể phát tác đi ra.

Ôn Sanh không có tỏ ra điều gì, Phương Sùng đi theo sau hắn ỷ vào chủ tử đắc thế liền cáo mượn oai hùm, cười nhạo một tiếng, "Nơi này có năm trăm nhân sâm thượng hạng, bổ khí cực tốt, còn mang theo một trăm văn ngân*, nghĩ là đủ rồi đi! Ngươi không phải rất được sủng sao, như thế nào ngay cả cho nô tài tiền trị bệnh đều không có? Phòng ở cũng mộc mạc như vậy, thật không biết ánh mắt những người loạn nói là như thế nào, ở đâu trông thấy ngươi được Vương gia sủng?"

(*) Bạc nguyên chất.

"Tiểu Sùng, chúng ta là đến chịu lỗi, không cần nói như vậy." Thanh âm Ôn Sanh ôn nhu tinh tế, thời điểm giáo huấn người tiếng nói cũng phi thường tốt, ôn ngôn tế ngữ.

Trong lòng Nhạc Thần chính là muốn vén tay áo tiến lên đem hai người này đánh một trận xả giận, nhưng nhìn hai người này thấy thế nào cũng giống đàn bà, chính mình đánh bọn họ chẳng khác nào khi dễ tiểu nữ tử, vì thế mạnh mẽ nhịn xuống, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói, "Ta là không được sủng, ta ở nơi mộc mạc, nhưng Ngu Gia Tường nghe ta, ta để hắn thả hai người ra, hắn liền thả hai người, ta không có tiền, nhưng ta có Ngu Gia Tường nghe lời của ta, chỉ cần ta mở miệng, nghĩ muốn cái gì sẽ có cái đó, cho dù thế nào đi nữa!"

Lời nói tranh giành tình nhân như vậy, Nhạc Thần nói ra mà chính bản thân còn muốn chạy đến một bên nôn ra hết.

Ôn Sanh công tử kiêu căng kia cắn chặt môi không nói lời nào, ngược lại nô tài Phương Sùng lại tức giận đến phát run, "Ngươi cho rằng ngươi nói thả chúng ta, nên Vương gia mới thả hay sao? Ngươi cũng quá để ý chính mình, Vương gia vốn đã không tính toán muốn xử lý công tử cùng ta, tại nơi chịu thẩm, chỉ là đi qua sân khấu mà thôi. Ngươi cho rằng chính mình có bao nhiêu năng lực, có thể thay đổi quyết định của Vương gia? Nằm mơ! Ngươi có điểm nào có thể so được với công tử chúng ta, Vương gia chẳng qua là lợi dụng ngươi mà thôi, bằng không sao trước kia hắn không coi trọng ngươi, cố tính đợi đến lúc các đại nhân trong kinh thành đến hắn liền đối với ngươi thật tốt. Chính mình chẳng hay biết gì, còn tưởng rằng Vương gia thật hợp ý ngươi, ngươi thật là nằm mơ giữa ban ngày!"

Thanh âm Phương Sùng mang theo khinh miệt bén nhọn làm cho Nhạc Thần tức giận đến đầu cháng váng, trang giấy dưới tay đều bị cậu nhu nát, cười lạnh nói, "Đại nhân trong kinh đến đây, Ngu Gia Tường tìm người diễn kịch như thế lại tìm ta mà không phải đến tìm công tử nhà ngươi hả! Sự việc không phải đã rõ ràng sao, rốt cuộc là ai để ý chính mình, là ai đang nằm mơ? Ta xem trong lòng ngươi so với ta tinh tường hơn nhiều."

"A! Nếu ngươi không phải là tình nhân của Thích tướng quân, ngươi cho rằng Vương gia sẽ tìm tới ngươi. Vương gia chẳng qua là cùng ngươi và Thích tướng quân diễn một hồi khổ nhục kế mà thôi, bất quá muốn cho các đại nhân khi hồi kinh sẽ thả lỏng cảnh giác với Thích tướng quân, làm cho bọn họ tưởng rằng Thích tướng quân và Vương gia nháo đến trở mặt, như vậy Thích tướng quân mới có thể hảo hảo làm việc…" Phương Sùng miệt thị Nhạc Thần, lãnh ngôn nói.

"Tiểu Sùng, im miệng, đừng nói bậy bạ!" Ôn Sanh nhẹ giọng trách mắng nói.

Nhạc Thần nghe được lời nói của Phương Sùng, đầu óc giống như bị người hung hăng nện một cái, làm cậu phân không rõ đông tây nam bắc. Áp chế xuống sợ hãi trong lòng, Nhạc Thần cố gắng bảo trì kiêu ngạo của mình, nói, "Những chuyện này bất quá cũng là suy đoán của ngươi, nếu ngươi đoán được, vậy các đại nhân trong kinh lại không đoán được sao. Ngu Gia Tường làm sao lại dùng kế sách rõ ràng như vậy?"

"Là ngươi tự lừa mình dối người mà thôi, nếu ta đã có thể đoán ra, ngươi nhưng lại nghĩ không được, ngươi cho rằng Vương gia sẽ thế nào?" Thanh âm Phương Sùng càng thêm khinh miệt.

Nhạc Thần không muốn để ý tới hai người này, vướng mắc trước mặt không có bao nhiêu tác dụng.

Trong lòng Nhạc Thần từng trận đau đớn, nét mặt lại làm ra tư thái cao ngạo, đứng dậy, nói, "Một trăm văn ngân* đã muốn đuổi người sao, ít nhất phải hai trăm, trở về lấy bạc lại đến! Ngươi xem nơi này của ta mộc mạc, cũng không chiêu đãi nổi hai vị khách quý các ngươi, các ngươi trở về lấy tiền đi, không tiễn!"

(*) Bạc nguyên chất.

Nhạc Thần vừa nói ra lời Ôn Sanh kia đã thật sự đi ra cửa, xem ra là không để Nhạc Thần vào mắt một chút nào. Nô tài của hắn ngược lại hung hăng trừng mắt nhìn Nhạc Thần liếc một cái, khóe miệng mang theo coi thường, giống như một loại khổng tước nghênh ngang mà đi.

Nghĩ đến những lời vừa nãy của Phương Sùng, càng nghĩ càng thấy đúng.

Tư sắc của cậu thua kém Ôn Sanh một phần trăm, tính cách cũng không ôn thuận, không thấy được việc lớn, bản lĩnh hầu hạ ăn nói uyển chuyển cũng là không có, hơn nữa, thời điểm lúc đầu nhìn thấy Ngu Gia tường, còn đâm hắn một đao, thiếu chút nữa làm hắn toi mạng.

Ngu Gia Tường căn bản không có khả năng coi trọng cậu.

Vậy vì sao Ngu Gia Tường đối với cậu ái muội như thế, hơn nữa, còn năm lần bảy lượt đến quấy rầy cậu, chắc chỉ là phùng tràng tác hí* mà thôi.

(*) Gặp dịp thì chơi.

Ngu Gia Tường đối với cậu sở tác sở vi*, trong lòng Nhạc Thần bởi vì bị hắn lợi dụng mà bất mãn, bị hắn đùa giỡn mà tức giận, bởi vì cho tới bây giờ cậu chưa từng nghĩ qua Ngu Gia Tường sẽ thật tâm đối tốt với cậu, nên cũng không có bao nhiêu đau lòng.

(*) Hành động đã thực hiện.

Làm cậu thương tâm chính là Thích Ngân.

Ngu Gia Tường có thể lừa cậu lợi dụng cậu, nhưng là vì cái gì Thích Ngân cũng muốn đối xử với cậu như vậy.

Cậu tin tưởng Thích Ngân là thế, thậm chí nguyện ý bỏ qua kiên trì của chính mình, không làm huynh đệ cùng Thích Ngân, mà làm tình nhân của hắn. Chẳng lẽ tâm Thích Ngân đối với cậu đều là giả sao, những ngày tươi đẹp hai người cùng một chỗ nói chuyện đều là ảo, những quý trọng và yêu thương cậu cảm nhận được từ nơi Thích Ngân cũng là gạt người.

Nhạc Thần không muốn tin tưởng, nhưng mà, giả thiết như vậy làm cho nghi hoặc trong lòng cậu có được đáp án tốt nhất, bảo cậu không tin cũng khó.

Nhạc Thần có chút mờ mịt, đầu lại ẩn ẩn đau, căn bản không có tinh thần đọc sách, đã nghĩ hảo hảo phát tiết một phen, nghĩ đem những gì buồn bực phá hủy mới tốt.

Lúc Ngu Gia Tường tiến vào, Nhạc Thần giống như điên rồi, đem những đồ vật trong phòng có thể ném đều ném ra ngoài đại sảnh.

Sau một lúc đùng đùng bùm bùm, Nhạc Thần thở dốc, một thân dính dính mồ hôi, nhìn phòng ngủ trống trải, phiền muộn trong lòng vẫn như cũ không có tiêu tan.

"Ngươi làm gì vậy? Đồ vật đều đem ném." Ngu Gia Tường từ hài cốt đầy đất ngoài tiểu thính đi tới, cười khẽ hỏi.

"Hừ!" Nhạc Thần hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Ngu Gia Tường một cái, lại ngồi trở về mép giường xem sách không nói.

Ghế trong phòng đều bị Nhạc Thần ném bay, Ngu Gia Tường cười quét mắt trong phòng một phen, ngồi bên cạnh Nhạc Thần.

"Làm sao vậy, bị tức thành thế này, không phải ngươi buông tha hai người bọn họ, để cho hai người đến đây chịu lỗi thì xong sao? Hiện tại hối hận đi, ngươi rốt cuộc là đối địch nhân quá nhân từ, hay là muốn làm cho ta xem, ngươi một người thục đức biết bao?" Tiếu ý trên mặt Ngu Gia Tường không có lui xuống, nhìn đến đôi mắt long lanh của Nhạc Thần bởi vì lửa giận cháy sạch càng phát ra sáng ngời thì càng thêm cao hứng.

"Con mẹ nó ngươi quá tự kỷ, ngươi cho là ta bởi vì hai người bọn họ mà ghen sao, cho là ta muốn lấy lòng ngươi sao? Hừ! Hai người kia nhìn thế nào cũng nhu nhược, ta khi dễ bọn họ chính là đánh rớt trình độ của mình." Nhạc Thần lạnh lùng trào phúng nói với Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần sinh khí thành như vậy, trong lòng không những không tức, ngược lại còn cảm thấy hưởng thụ, "Vậy ngươi tức giận thành như vậy làm cái gì, nếu thật sự không để trong lòng, phải là tâm bình khí hòa ngồi uống trà mới đúng, gì mà cầm đồ vật ném lung tung?"

"Hừ, mấy thứ này cũng không phải của ta, ném ta cũng không đau lòng, cớ gì lại không ném!" Nhạc Thần trừng mắt nhìn Ngu Gia Tường nói.

Ngu Gia Tường vươn tay vuốt ve hai má Nhạc Thần, "Ngươi sinh khí như vậy ta nhìn vào cũng thật sự nghĩ là người đang ghen a, muốn ném đồ vật vậy ném đi! Chẳng qua, muốn ném cũng không còn để ném!"

Nhạc Thần kéo tay Ngu Gia Tường ra, hung hăng nói, "Ngươi đừng chạm vào ta, tình nhân của ngươi nhiều đến thế, hà cớ gì ở chỗ này đùa ta?"

"Ngươi nói như vậy, còn không phải sinh khí Ôn Sanh!" Ngu Gia Tường nói xong, Nhạc Thần liền hừ một tiếng đứng lên rời xa hắn.

"Để người mang cháo ngân nhĩ* bưng tới, ngươi uống một chút giảm nhiệt đi! Bằng không, tức giận đến ngã bệnh, ngươi đau đầu cũng không có người nào có thể chịu thay ngươi." Ngu Gia Tường nói xong, cho nô tài hầu hạ bên ngoài đem thực hạp tiến vào, cái bàn trong phòng rất nặng, Nhạc Thần lại bất động ngồi yên một chỗ, chính là ở nơi này không có ghế ngồi, ăn cơm cũng không tiện, Ngu Gia Tường tuy nói Nhạc Thần không thể ném đồ này nọ, nhưng vẫn cho người đem ghế ngoài tiểu thính lau khô rồi mang vào.

(*) Cháo nấm tuyết.

Nhạc Thần bị tức đến nóng nảy hừng hực, cùng với đang khát, nên cũng không khách khí, một hơi đem cháo ngân nhĩ uống hết.

Ngu Gia Tường ngồi một bên nhìn cậu, vẻ mặt hắn nhu hòa.

Nhạc Thần thật không rõ người này đang nghĩ cái gì, hắn hẳn là không có tâm đi, rồi lại muốn cố ý làm ra bộ dáng một người ôn nhu để tâm.

Ngày thứ hai, Ôn Sanh cùng Phương Sùng kia lại tới nữa, cầm đến đây một ít dược liệu quý giá còn có ba trăm lượng bạc, Phương Sùng cười nhạo cậu trong mắt chỉ có tiền, một bộ phẩm chất nghèo kiết hủ lậu.

Nhạc Thần nghe thấy cũng không trả lời, thu lấy đồ, liền đem hai người đuổi đi ra ngoài.

Thân thể Lý Lực đã khá hơn rất nhiều, bắt đầu quay về làm việc, Nhạc Thần đem dược quý cùng một trăm lượng bạc cho hắn, Lý Lực chối từ vẫn cứ không nhận, Nhạc Thần nói, "Ngươi không lấy, ta phải đem đi trả lại cho bọn hắn, như vậy chẳng phải đã quá tiện nghi cho họ, ngươi có thể có được lợi ích làm sao lại không cần chứ."

Vì vậy Lý Lực khó xử mà tiếp nhận.

Mặt khác Nhạc Thần đem hai trăm lượng chiếm làm của riêng, lại nghĩ Ôn Sanh kia thật có tiền.

Hơn nữa ngày trước khi làm quân y cậu coi như cũng tiền công, nhưng từ lúc cậu ở nơi này của Ngu Gia Tường không tốn tiền tiêu hàng tháng, coi như cũng có chút tích góp.

33. Quyển 1 - Chương 33: Cáo Biệt

Nhạc Thần ngồi ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời một khối màu lam nhạt, phiến phiến mây bay, ánh mặt trời chói lọi đến lóa mắt, thời tiết rất nóng, mặt đất giống như nổi một tầng tro, mờ mờ tối tối khiến người choáng váng.

Không nhớ đến bất luận cái gì, tâm lại không kìm được mà bắt đầu đau nhức.

Đau đầu còn chưa tốt, ẩn ẩn co rút khiến người khó chịu.

Nhạc Thần một tay chống đầu, một tay lật sách, đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ chuyển tới mặt sách, ép buộc chính mình tập trung, mà không phải miên man suy nghĩ.

Chính là, vô luận cậu ép buộc chính mình thế nào, cậu vẫn như cũ không thể để tâm.

Cậu muốn khóc một hồi, biết đâu khóc xong sẽ tốt hơn.

Nhưng nước mắt lại không rơi được, nghĩ đến Thích Ngân cũng lợi dụng cậu, cậu cảm thấy tâm đều khô khan thành hoang mạc, rơi nước mắt lúc này chỉ làm cậu cảm thấy chính mình nhu nhược, mà hiện tại, nhu nhược chính là khuyết điểm cậu chán ghét nhất trên người mình.

Lâm đại nhân cùng Triệu đại nhân phải về kinh, một nhóm người trong quân cũng phải hồi kinh báo cáo công tác, Thích Ngân cũng ở trong đó, hắn lập được công trạng, hồi kinh sẽ được thăng chức được trọng dụng.

Gần giờ Tý, Nhạc Thần đã ngủ, trước kia vào khoảng thời gian này Nhạc Thần giống như là ngủ say như chết, nhưng hôm nay bởi vì khổ sở tích tụ trong lòng mà ngủ không yên.

Mơ hồ nghe được thanh âm đại môn bên ngoài tiểu thính được đẩy ra, sau đó có tiếng bước chân trầm ổn rất nhỏ.

Lúc này sẽ là ai đi vào, Nhạc Thần mơ mơ màng màng nghĩ, nghe được tiếng màn trúc trước cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng đẩy ra, Nhạc Thần lập tức cảnh giác, thần trí mơ hồ ban đầu cũng dần thanh tỉnh.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, tới giường thì dừng lại.

Tâm Nhạc Thần muốn nhảy lên cổ họng, thân thể nằm trên giường cứng ngắc một chút cử động nhỏ cũng không dám.

Ánh trăng ngoài cửa sổ vựng sáng mông lung, người đứng bên giường không chú ý tới người nằm trên giường không thích hợp.

Hắn lẳng lặng mà đứng một hồi, tại mép giường ngồi xuống.

Nhạc Thần không biết người kia là ai, cảm thấy không phải là Ngu Gia Tường, bởi vì Ngu Gia Tường sẽ không lẳng lặng bất động mà đứng bên giường như vậy, mà sẽ trực tiếp nhào thẳng lên giường.

Cảm giác được người này ngồi xuống, tâm Nhạc Thần càng thêm khẩn trương, nghĩ người này không phải là tới giết người đi!

"Nhạc Thần! Xin ngươi tha thứ cho ta!" Thanh âm thấp thấp mang theo phiền muộn thở dài vang lên trong phòng, tại màn đêm thanh thanh u tịch, khiến người nghe xong càng thương tâm.

Thân thể Nhạc Thần cương cứng, vào lúc này Thích Ngân làm sao lại đến? Hắn đến làm gì? Nếu bị Ngu Gia Tường bắt được thì phải làm sao?

Trong đầu Nhạc Thần dần hiện ra đủ loại nghi vấn, bởi vì lo lắng cho Thích Ngân, cậu ngay cả suy đoán liên hợp Thích Ngân cùng Ngu Gia Tường lợi dụng cậu đều để qua sau đầu.

Ngón tay Thích Ngân mang theo sương lạnh đêm khuya mát mát, trên đầu ngón tay có vết chai thật dày, mềm nhẹ mà vuốt mặt Nhạc Thần, làm Nhạc Thần cảm thấy có chút ngứa, loại ngứa này giống như là muốn thấm vào trong lòng, cậu có chút nhớ nhung muốn khóc, mà nước mắt cũng thật sự từ khóe mắt rơi ra.

Thích Ngân tại trên mặt Nhạc Thần chạm đến ẩm ướt, hắn có chút kinh ngạc, trong nháy mắt, hắn thậm chí muốn đứng lên rời đi.

Nhưng đến cuối cùng hắn vẫn không làm như vậy, hắn đem nước mắt trên mặt Nhạc Thần nhẹ nhàng lau khô, nói, "Nhạc Thần, ngươi tỉnh sao?"

Nhạc Thần không trả lời, lại phát ra thanh âm nức nở rất nhỏ.

Cậu mở to mắt, từ trên giường ngồi dậy, chống lại vẻ mặt của Thích Ngân.

Trăng ngoài cửa sổ đã hạ xuống gần tường vây trong sân, cả phòng mông lung sáng rõ, Nhạc Thần hạ thấp ánh mắt nhìn Thích Ngân.

Thích Ngân có chút mất tự nhiên mà đem tầm nhìn dời đi chỗ khác, thanh âm trầm thấp mà nói, "Ta là tới hướng ngươi nói lời tạm biệt, sáng mai ta đi. Về sau nếu sẽ gặp lại, sợ là không còn quang cảnh như lần này, ta..., ta có chút hoài niệm thời gian trước kia cùng với ngươi, cho nên, cầu Đại tướng quân, để hắn cho ta đến thăm ngươi một chút!"

Nhạc Thần gục đầu xuống, đầu lại bắt đầu đau, như là nghe không hiểu lời Thích Ngân nói, qua thật lâu cậu mới phản ứng lên tiếng, "Ngươi một đường phải cẩn thận, phải chú ý thân thể. Hồi kinh phải hảo hảo bảo hộ chăm sóc chính mình, phải có tâm nhãn nhiều một chút, không được để người…, để người tính kế hãm hại linh tinh, nhân tâm phức tạp khó dò, ngươi phải cẩn thận đề phòng…"

Trong thanh âm Nhạc Thần dần dần mang theo nghẹn ngào, sau đó lại nói không ra lời.

Tiếng cậu nghẹn ngào trong đêm vắng thanh lãnh có vẻ phá lệ bi thương làm cho người thương xót, Thích Ngân không biết nên nói cái gì, vươn tay đem Nhạc Thần nhẹ nhàng ôm vào lòng, vỗ vỗ lưng cậu.

Cái ôm của Thích Ngân rắn chắc, nhưng cũng rộng lớn, làm người cảm thấy an tâm.

Chỉ là, người này sẽ không bao giờ còn là người chính mình có thể dựa vào.

"Thích Ngân!" Thanh âm Nhạc Thần có chút quạnh quẽ, kêu.

Thân thể Thích Ngân cứng nhắc một chút, không nói gì.

"Có phải ngươi cùng Ngu Gia Tường lợi dụng ta, lợi dụng ta đến mê hoặc người khác, để cho bọn họ tưởng rằng ngươi cùng Ngu Gia Tường nháo đến trở mặt thành thù." Nhạc Thần vốn không muốn hỏi, nhưng lại không biết lời này như thế nào lại từ miệng nói ra.

Nhạc Thần rõ ràng cảm nhận được đôi tay Thích Ngân đang ôm cậu dùng lực, làm cậu cảm thấy có chút đau.

Thích Ngân đem Nhạc Thần buông ra, nói, "Đúng vậy! Ta không muốn lừa dối ngươi! Đại tướng quân cùng Thái tử tìm ta thay bọn họ bán mạng, bởi vì, ta xem như là người của hoàng thượng. Ban đầu ta nghĩ ai cũng sẽ không giúp, nhưng về sau phát hiện lại không được, ta nhất định phải lựa chọn một người. Hoàng thượng có ý đem ta triệu hồi về kinh đảm nhiệm chức vị phòng ngự kinh kỳ*, ý tứ này của hắn, làm Đại tướng quân và Thái tử càng thêm bức ép ta.

(*) Kinh đô và vùng ngoại ô.

Lần trước, ta được phái làm quân tiên phong đánh lén địch doanh, vốn không nghĩ sẽ còn sống trở về, nếu như chết trên sa trường, ta cảm thấy cũng coi như viên mãn, nhưng ta vẫn có rất nhiều chuyện chưa làm, ta không thể chết được, ta chỉ có thể sống sót.

Ta không biết Đại tướng quân từ chỗ nào tra được thân thế của ta, ta từ trên chiến trường trở về, hắn lại cho ta hứa hẹn, nếu ta giúp hắn, sau khi chuyện thành công hắn sẽ thay cha ta sửa lại án xử sai, năm đó cha ta vì nước chinh chiến sa trường cúc tung tận tụy, lại lạc đến tội danh bán nước, bị tru di cửu tộc, muốn cha ta ở dưới cửu tuyền phải chịu bất bình, ta lúc này sao có thể mặc kệ mang tội danh bất hiếu trên lưng. Nên ta đáp ứng điều kiện của Đại tướng quân.

Nhạc Thần, người duy nhất ta có lỗi chính là ngươi, ta không phải cố ý muốn lợi dụng ngươi, nhưng ta không thể không làm như vậy."

Nhạc Thần cầm lấy chăn mỏng không nói lời nào, hơn nửa ngày, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía ánh trăng thanh sáng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói, "Ngươi đi đi!"

"Về sau, nếu ngươi có chuyện gì muốn ta giúp, ngươi cứ việc nói ra, ta sẽ giúp ngươi. Ngươi bảo trọng!" Thích Ngân đứng lên, nhìn Nhạc Thần nói.

Nhạc Thần nghe xong những lời này của hắn, quặn đau trong lòng càng thêm lợi hại, nhẹ nhàng mà nở nụ cười, nói, "Về sau đại ca thăng quan phong tước, chớ quên tiểu đệ là tốt rồi. Tiểu đệ lúc này chúc ngươi thuận buồm xuôi gió, đường làm quan hanh thông. Ngươi đi đi, ta muốn ngủ, nên không tiễn."

Nhạc Thần nói xong thì nằm xuống, dùng chăn mền che toàn bộ từ trên xuống dưới che khuất cả đầu.

Trong mắt Thích Ngân hiện lên ảm đạm đau xót, nhìn Nhạc Thần một hồi, xoay người rời đi.

Đại môn tiểu thính vừa đóng lại, không nghe được tiếng bước chân, Nhạc Thần trốn ở trong chăn khóc lên, nước mắt tựa như vô tận mà tràn ra bên ngoài.

Đây là một lần cuối cùng, một lần khóc cuối cùng.

Trong lòng Nhạc Thần nói với chính mình như vậy.HOÀN ĐỆ NHẤT QUYỂN

34. Quyển 2 - Chương 1: Hầu Hạ

Thích Ngân đi rồi, Nhạc Thần ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nhưng bởi vì nóng bức mà bầu trời có vẻ mờ mịt, tưởng tượng đến bộ dáng Thích Ngân ngồi trên lưng ngựa rời đi, không biết là hắn có quay lại nhìn xem hay không, cho dù biết là nhìn không tới, nhưng nếu ngoảnh lại chí ít cũng chứng minh hắn còn mong nhớ.

Lúc chạng vạng, Ngu Gia Tường đến xem Nhạc Thần, Nhạc Thần đang ngồi trước bàn đọc sách viết chữ, cậu ngẩng đầu nhìn Ngu Gia Tường liếc mắt một cái, lại cúi đầu viết chữ.

"Hôm nay Thích Ngân đi rồi!" Ngu Gia Tường nhìn thấy bộ dạng Nhạc Thần không sợ hãi, cảm thấy kinh ngạc, tùy ý ngồi vào một bên trên ghế, tự nhiên con nói thêm, "Đi thật xa, hắn còn quay đầu nhìn lại, như là đang tìm ngươi, nói không chừng, hắn muốn nhìn ngươi một chút, hắn nghĩ ngươi sẽ đến."

"Vương gia không để cho ta đi tiễn người, ta làm sao dám xuất môn." Nhạc Thần thản nhiên mà trả lời một câu, vẫn như cũ cúi đầu viết này nọ.

"Ngươi đây là đang trách ta sao?" Ngu Gia Tường cười khẽ một chút, đi đến trước bàn Nhạc Thần xem xem rốt cuộc cậu viết những thứ gì.

Chỉ đơn giản là một bộ trong sách thuốc, nhưng cậu lại viết đến phi thường dụng tâm, đem nhất tự nhất bút nhất họa đều viết đến hết sức cẩn thận. Hắn không biết là, Nhạc Thần đang dùng phương thức như thế để bình tĩnh chính mình.

"Không có! Không đi tiễn cũng tốt, miễn cho trong lòng lại khổ sở. Đi rồi thì đi đi! Đi rồi mới tốt!" Thanh âm Nhạc Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, vẻ mặt cũng thật đạm mạc, cậu thoáng cái giống như lão nhân gia biến thành một thiếu niên không biết thế sự mà khám phá hồng trần.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần như vậy, càng cảm thấy kinh ngạc, ánh mắt híp lại, nói, "Ngươi sau này sẽ là người của ta. Ta sẽ hảo hảo đối đãi ngươi."

Nếu là trước kia, Nhạc Thần chắc chắn sẽ đứng lên chỉ vào mũi hắn mắng to, nhưng lần này cậu lại không có phát giận, mà là nâng lên mi mắt xem xét Ngu Gia Tường liếc mắt một cái, thản nhiên đáp một câu, "Ân! Về sau Vương gia còn phải chiếu cố ta nhiều hơn, loại chuyện bị người kê đơn đầu độc, ta thực rất lo lắng."

Ngu Gia Tường hoài nghi rốt cuộc đây có phải còn là Nhạc Thần hay không, cảm giác như người đã thay đổi, nếu không phải Nhạc Thần vẫn luôn ở trong phòng, không có đi ra ngoài, Ngu Gia Tường cũng cho rằng người nọ là do kẻ khác dịch dung giả thành.

"Vương gia nếu không có việc gì, xin mời đi đi! Nhiệm vụ hôm nay của ta còn chưa hoàn thành, có mấy trang sách cần phải nhớ phải thuộc, nếu không làm tốt, ngày mai bị Khanh thái y mắng cũng không được." Nhạc Thần thấy Ngu Gia Tường ngồi nhìn chằm chằm vào mình, lại nhắc nhở một câu.

"Thích Ngân đi rồi, ngươi đây là đang thương tâm sao?" Ngu Gia Tường không để ý tới Nhạc Thần xuất lệnh đuổi khách, sắc mặt có chút trầm, thanh âm sâu kín hỏi.

"Là có chút buồn, bất quá, chắc chắn hai ngày nữa thì cũng sẽ tốt! Nếu như Vương gia không có việc gì vậy thỉnh đi ra ngoài, ngươi ở trong này, ta không xem sách được." Vẻ mặt Nhạc Thần cũng trầm xuống, thanh âm tức giận.

Giống như là đùa giỡn cho Nhạc Thần tức giận, lúc này Ngu Gia Tường mới vừa lòng đứng lên đi ra cửa.

Nhạc Thần nhìn rèm trúc không ngừng đong đưa, có chút sững sờ.

Trong lòng ê ẩm, rầu rĩ, cậu thở dài, lại cúi đầu bắt đầu luyện chữ.

Nhạc Thần thật sự thay đổi, giống như trưởng thành chỉ trong một đêm, trở nên trầm ổn nội liễm, nói cũng ít đi, ánh mắt cũng trầm.

Ngu Gia Tường mỗi ngày đến xem Nhạc Thần cũng phát hiện biến hóa của cậu.

Ngu Gia Tường đương nhiên biết rõ nguyên nhân, là bởi vì Thích Ngân đi rồi.

Nguyên nhân này làm cho trong lòng Ngu Gia Tường rầu rĩ chịu khổ sở, muốn tìm một cái gì đó để phát tiết.

Nhạc Thần ngồi sau thư trác luyện tự, biểu tình trên mặt lạnh nhạt, lông mi thật dài buông xuống che giấu thần sắc trong mắt, làn da trắng ngần, tại nơi nắng chiều rực rỡ phản chiếu dương quang trong suốt, nhếch môi, khóe môi gợi ra một tia cao ngạo, hoặc như là trào phúng.

Bởi vì thời tiết rất nóng, áo mỏng trên người bị cậu kéo xuống phía dưới, lộ ra xương quai xanh duyên dáng, còn có phần ngực trắng nõn.

Ngu Gia Tường nhìn đến trong lòng đều ngứa, trước kia Nhạc Thần làm cho hắn yêu thích, muốn đi trêu chọc đùa giỡn cậu, muốn nhìn thấy bộ dáng sinh khí tức giận, khi Nhạc Thần không vui nhìn cậu tựa như con mèo trắng mà mẫu thân của hắn khi còn sống nuôi dưỡng, tràn đầu ý chí chiến đấu lại đáng thương hề hề; Hiện tại Nhạc Thần tựa như thay đổi, có khi lại làm cho hắn có ý nghĩ xúc động muốn chiếm giữ.

Hắn vòng qua trác thư, đi đến phía sau Nhạc Thần, đem tay đặt trên vai cậu, kéo vạt áo rớt xuống hai bên, khẽ vuốt da thịt trắng mịn, tay dần dần trượt, nhẹ xoa quả anh đào trước ngực Nhạc Thần, thân thể của hắn cũng cúi xuống, tại bên tai Nhạc Thần hôn một cái.

Nhạc Thần co rúm một chút, ngẩng đầu lên nhìn Ngu Gia Tường, trong mắt chợt hiện qua bài xích, nhưng từ miệng cậu lại nói ra lời nhu thuận, "Vương gia, bây giờ trời còn chưa tối, ta đang xem sách mà?"

Đúng vậy, từ khi Thích Ngân đi rồi, Nhạc Thần vốn không có cự tuyệt yêu cầu của Ngu Gia Tường. Dù sao bản thân cậu cũng có nhu cầu sinh lý, cậu cũng có thể từ đó đạt được khoái hoạt của thân thể, cự tuyệt luôn luôn làm hai người tan rã trong không vui, như vậy thì có bao nhiêu ý tứ chứ.

Chính là, mặc dù muốn làm như vậy, nhưng trong lòng vẫn cứ luôn luôn đau đớn, làm cậu cảm thấy chịu khổ sở.

"Vương gia, ân…, ngươi buông ra, buông ra…" Thanh âm mang theo dục vọng vô pháp được thỏa mãn mà thống khổ, tiếng kêu trầm thấp khàn khàn, thanh âm thở dốc dày đặc mang theo mị hoặc càng làm thêm mê người.

"Ân! Lại van cầu ta, để ta buông ra!" Âm thanh Ngu Gia tường trầm trầm ma mị, lại ác liệt mà làm Nhạc Thần phát cuồng.

Trong mắt Nhạc Thần che một tầng hơi nước, điềm đạm đáng yêu, nhưng sâu trong đáy mắt lại là lạnh lùng hờ hững, thoáng nỉ non mà hổn hển cầu xin, "Ngươi chậm một chút, ta chịu không được…, buông tay ra đi, ân…, cầu ngươi buông ta ra…a, buông ra…"

"Nói rõ ràng một chút, đem chỗ nào buông ra, là tay sao?" Ngu Gia Tường mang theo ý cười, buông tay ra đỡ thắt lưng Nhạc Thần, thắt lưng cậu mềm nhũn chống đỡ không được, thân thể trượt xuống dưới, bị Ngu Gia Tường ác liệt đỉnh sâu vào bên trong.

"A! Ngươi hỗn đản, Ngu Gia Tường, đem lão tử buông ra, để ta bắn, ngươi hỗn đản…, ô ô…" Nhạc Thần vùng lên mắng to, kèm theo lời mắng là dục vọng rên rỉ hỗn loạn.

Ngu Gia Tường càng tiến thêm hung ác, làm Nhạc Thần thiếu chút nữa khóc lên, may mắn lúc này Ngu Gia Tường cũng đến cuối cùng, nên buông ra dục vọng của Nhạc Thần đang nắm.

Trong tay một mảnh trắng xóa mênh mang, Nhạc Thần đạt tới cao trào, thân thể mềm xuống, Ngu Gia Tường cũng phát tiết ở sâu trong thân thể Nhạc Thần, hắn bình khí một chút, rồi nằm vật xuống bên người cậu, nhẹ nhàng ôm cậu, vuốt ve lưng.

Ngu Gia Tường cảm thấy thực thỏa mãn, say sưa tràn trề.

Thân thể Nhạc Thần nhũn ra không có khí lực, tại phía sau hậu đình trống rỗng, cậu giống như nhìn thấy Thích Ngân, Thích Ngân cách cậu đi thật xa, càng đi càng xa, chỉ lưu lại cho cậu bóng dáng một người kiên cường lãnh khốc. Cậu cảm thấy càng thêm hư không.

Nhạc Thần từ trên giường ngồi dậy, đôi mắt mở to, trừng Ngu Gia Tường đang mỉm cười, mắng, "Về sau xem lão tử còn hầu hạ ngươi. Ai cho ngươi để lại bên trong?"

Ngu Gia Tường cũng không có sinh khí, xem ra là vừa mới đem Nhạc Thần khi dễ đến vui vẻ, việc khác thì tính toán sau.

"Đừng tức giận. Chỉ có lá gan của ngươi mới lớn như vậy, còn ghét bỏ ta sao, có nữ nhân nào mà không muốn nó, muốn sinh nhi tử cho ta." Ngu Gia Tường không biết xấu hổ cười nói, Nhạc Thần bỏ qua lời hắn mà cất giọng chế nhạo nói, "Tự bản thân ngươi thỏa mãn đi! Ngươi để lại bên trong ta sẽ sinh bệnh, nói với ngươi bao nhiêu lần rồi."

Ngu Gia Tường tựa vào trên vai Nhạc Thần, vươn tay đi sờ bụng cậu, vẻ mặt nghiêm túc, từ trên người hắn không tự giác phát ra khí thế bễ nghễ bá đạo, nhưng mà thanh âm kia cũng rất ôn nhu, còn mang theo ngọt ngào hạnh phúc mà nói, "Nếu như nơi này của ngươi có thể sinh nhi tử cho ta, sau này, ta sẽ cho nó trở thành…"

Trong lòng Nhạc Thần đánh cái rùng mình, không đợi hắn nói xong, liền đẩy hắn ra, lạnh lùng giễu cợt nói, "Muốn nhi tử thì tìm nữ nhân đi, ngươi ở trong người ta tản ra bao nhiêu mầm mống, đừng nói nhi tử, chính là một trái dưa chuột cũng dài không được."

Ngu Gia Tường nghe cậu nói như vậy, liền lập tức nở nụ cười, còn cười đến đặc biệt vui sướng.

Nhạc Thần để hắn ở đó phát điên, xuống giường phủ thêm y phục rồi cho người nâng mộc dũng tiến vào tắm rửa.

Làm cuộc vận động trên giường, hậu quả ngoài việc xương sống thắt lưng cùng địa phương kia không thoải mái, còn có rất đói.

Thời điểm cơm nước xong xuôi, Nhạc Thần thản nhiên nhắc với Ngu Gia Tường, "Ngày mai ta nghĩ ra thành bơi lội, ngươi muốn đi hay không!"

Ngu Gia Tường gắp một khối dưa chuột xanh bỏ vào bát Nhạc Thần, nâng mắt lên nhìn cậu, suy nghĩ một chút mới lên tiếng, "Ta có chuyện quan trọng phải thương nghị, không có thời gian đi. Ta cho người đi bảo hộ ngươi, ngươi tự mình đi thôi!"

"A!" Nhạc Thần gật gật đầu, trong giọng nói có chút cô đơn thất vọng, "Vậy ta tự mình đi."

Ngu Gia Tường thấy Nhạc Thần lộ ra vẻ mặt thất vọng thì phi thường hưởng thụ, cười nói, "Bây giờ là không có điều kiện, chờ sau khi ta hồi kinh, xây một cái thủy trì bạch ngọc thật lớn cho ngươi bơi lội, vô luận là xuân hạ thu đông, ngươi đều có thể chơi trong nước, ngươi thấy được không?"

Nhạc Thần nhìn hắn, trong mắt hiện lên thương tâm, cuối cùng gật gật đầu nói, "Hảo! Ngươi đừng quên là tốt rồi!"

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần đau buồn không tha, trong lòng cũng có chút cảm khái, nhưng cảm khái của hắn đương nhiên khác biệt Nhạc Thần. Trong kinh đưa đến mật thư, thân thể Hoàng đế ngày càng lụn bại, có khả năng sống không quá nửa năm, mà thái y vẫn luôn hầu hạ cho Hoàng đế dùng dược đưa đến tin tức chính xác, là sống không quá hai tháng.

Ngu Gia Tường đang chuẩn bị bí mật vào kinh, trong quân thì dùng người thế thân thay thế chỗ của hắn. Hắn phải rời đi, dĩ nhiên là không thể đem theo Nhạc Thần, hắn chỉ có thể để Nhạc Thần ở nơi này, chờ hắn thành sự sau đó sẽ trở về đón cậu.

Chuyện này làm Ngu Gia Tường hào khí ngất trời, gần đây hắn vừa hưng phấn vừa khẩn trương, đương nhiên, hắn cũng lo lắng sự bại, cùng không muốn rời đi nơi này.

Hắn có chút luyến tiếc Nhạc Thần, nhưng đó không phải là đại sự.

Đau buồn không tha chợt lóe mà qua, một khối ngọc bội hắn đeo bên hông, thân ngọc trắng sáng, phía trên còn khắc bàn long ngẩng đầu bay xa, phía sau còn có một chữ 'Ninh'.

Ngu Gia Tường đem ngọc đưa đến trước mặt Nhạc Thần, ôn nhu mà nói, “Cái này cho ngươi mang theo, đây là thời điểm ta phong vương phụ hoàng ban tặng, lưu cho ngươi làm bằng chứng, cho dù ta quên, cái này cũng đủ để nhắc nhở ta.”

Lúc này Ngu Gia Tường thật sự nghiêm túc, một chút ngả ngớn bình thường cũng không còn, Nhạc Thần lăng lăng mà đem ngọc bội tiếp nhận, cúi đầu nói một tiếng “Cảm ơn!”

“Một câu cảm tạ như thế làm sao mà đủ, để ta lại hôn ngươi một cái mới được!” Ngu Gia Tường trêu đùa mà nói, nhìn bộ dạng Nhạc Thần vẫn không dậy nổi tinh thần, nghĩ gần đây có phải bản thân muốn nhiều quá hay không mà làm thương nguyên khí của cậu.

Nhạc Thần ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, đem ngọc bội nắm trong tay, từ từ ăn cơm.

35. Quyển 2 - Chương 2: Bơi Lội

Gần đây Ngu Gia Tường rất bận, Nhạc Thần rút ra cảm nhận.

Trước kia chung quý hắn sẽ cùng cậu dùng cơm trưa và cơm chiều, hiện tại chỉ cùng ăn một bữa cơm chiều, bình thường cũng sẽ không đặc biệt đến xem cậu.

Nhạc Thần nghĩ là Ngu Gia Tường có chuyện quan trọng cần phải làm!

Chỉ cần Ngu Gia Tường vội đi, thì cậu có thể thực thi kế hoạch.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhạc Thần rời giường ăn mặc y phục chỉnh tề, chuẩn bị một cái bao lớn và những vật phẩm cần dùng, cùng thực hạp, trong thực hạp có chứa chút điểm tâm.

Sau đó chuẩn bị một cái bọc khác đựng mấy bộ y phục.

Sau khi thu thập xong, Nhạc Thần đi báo cho Ngu Gia Tường một tiếng, Ngu Gia Tường đang ở trong thư phòng thương nghị sự tình cùng mưu sĩ của hắn, nên Nhạc Thần bị ngăn ở bên ngoài sân nhỏ.

Cùng thủ vệ nói hai câu, để cho bọn họ giúp đỡ chuyển lời một tiếng, nói cậu đi ra khỏi thành.

Nhạc Thần một thân y phục trắng xám, một đường đi ra kiên định, rồi lại lộ ra tiêu điều và cao ngạo.

Cậu quay đầu nhìn lại viện tử của Ngu Gia Tường một cái, gạch ngói nơi đó xanh tro, đấu củng* mái cong, mái hiên cao cao, trong ánh sáng tinh mơ túc mục mà trang trọng.

Nhạc Thần nhếch môi, trong mắt nặng nề, nối tiếp kiên nghị.

Bầu trời phía đông, thái dương đã muốn mọc lên cao, một mảnh sáng lạn rộng lớn, ánh dương quang chiếu khắp toàn bộ đại địa, là hy vọng quang huy chói lọi.

Nhạc Thần bước nhanh trở lại viện tử của mình, để Lý Lực cầm thực hạp, bản thân cầm bọc hành lý, còn mang theo hai cái túi nước da trâu, rồi đi ra khỏi viện.

Ở bên ngoài đã có sĩ binh dẫn ngựa đến, một vị trong đó nói, “Công tử, thuộc hạ Triệu Thủy, Đại tướng quân phái ta và Tề Tam đến bảo hộ ngươi. Thỉnh lên ngựa!”

Mặc dù Triệu Thủy cung kính, nhưng kỳ thực trong lòng cũng không nguyện ý làm bực sự tình này.

Ngươi nói một người quân nhân nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh lại bị kêu tới bảo hộ người thân mật của Đại tướng quân ra khỏi thành ngoạn thủy thì tính là chuyện gì.

Hắn cùng Tề Tam đều nghĩ như thế, vì vậy đối với việc này cũng không đặc biệt để bụng, nghĩ nghĩ chỉ cần bảo hộ công tử này không gặp chuyện bất trắc là được.

Bốn người kỵ mã dọc theo đường chính ra khỏi thành.

Đón vầng thái dương, ánh mặt trời chói lóa sáng lạn, quay đầu nhìn lại Nhạc Thần thành, trong ánh sáng tinh mơ đã che khuất thành một mảnh hôn ám, trang nghiêm trầm ổn mà yên lặng, giống như một vị ngạnh hán* không bao giờ ngã.

(*) Con người kiên cường, rắn rỏi.

Mơ hồ nghe được tiếng kèn lệnh thao luyện của đội quân, trong lòng Nhạc Thần có chút xúc động, dừng ngựa lại nhìn chăm chú Nhạc Thần thành thật lâu, lúc này mới hét lớn một tiếng, điều khiển ngựa phi nhanh như bay đi về phía trước.

Ngoài thành Nhạc Thần núi non xanh biếc mát mẻ, vào mùa hè toàn bộ lá cây đã không còn tươi tốt như trước, chim tước trong rừng thì kêu, u tĩnh thanh lương.

Tìm một nơi râm mát đem ngựa buộc ở đó, bốn người bắt đầu leo núi, Nhạc Thần và Lý Lực đều đi rất chậm, khi đến nơi Nhạc Thần lại bơi lội trong bích đàm hơn nửa canh giờ, đến khi thái dương lên cao, ánh nắng mặt trời chiếu trên mặt hồ, lóe ra thủy quang trong veo, tựa như bề ngoài thông thấu của một khối ngọc bích thượng hạng, tia sáng lúc ẩn lúc hiện.

"Không bao lâu nữa chính là mùa thu, thời tiết dần lạnh chắc không thể đến bơi lội, nói không chừng đây là lần cuối cùng bơi ở nơi này!" Nhạc Thần đứng ở bờ đàm, sâu kín mà cảm thán.

"Công tử, về sau sẽ có rất nhiều chỗ tốt để bơi, ngươi cảm thán cái này làm gì!" Lý Lực đem tất cả đồ vật cất kỹ vào thực hạp, nhìn Nhạc Thần cảm thán như vậy, liền cười nói.

Thời tiết nóng bức, hán tử như Triệu Thủy cùng Tề Tam thế này, nhìn đến mảnh thủy đầm tươi mát như vậy, cũng nhịn không được muốn hảo hảo đi vào tắm táp một hồi, chính là, bọn họ nhận mệnh lệnh đến đây bảo hộ an toàn cho Nhạc Thần, chứ không thể rình coi, vì thế chỉ có thể đứng xa xa ở biên rừng đề phòng quan sát xung quanh.

Nhạc Thần thoát y phục, chỉ mặc đan khố đơn điệu, tại bên bờ làm vận động chuẩn bị, rồi chậm rãi đi vào trong nước.

Thời điểm sáng sớm, nước có chút lạnh, Nhạc Thần ở bên trong bơi qua bơi lại hai ba vòng, cảm thấy thân thể đã thích ứng, đối với Lý Lực ngồi trên bờ nói, "Lý Lực, ngươi cũng xuống nước đi!"

Lý Lực xua tay nói, "Ta sẽ không bơi, công tử tự mình bơi đi! Ta nhìn là tốt rồi!"

Nhạc Thần có chút thất vọng mà cảm thán, "Nước tốt như vậy a, con người chính là thai nghén từ trong nước, chỉ có trong nước, con người mới có thể cảm nhận được lạc ý thích ý chân chính."

Lý Lực cười không đáp, nhìn Nhạc Thần trong nước tựa như mọc thêm cái đuôi mà tự do bơi qua bơi lại, vừa khâm phục vừa hâm mộ.

Tóc Nhạc Thần đã đến gần thắt lưng, mái tóc đen nhánh sáng bóng nhu thuận, dùng dây lưng bằng gấm buộc lại ở giữa, thời điểm nhẹ nhàng bơi lội trong nước tạo thành dấu vết gợn sóng, da thịt trong nước được mặt trời ánh lên, mềm dẻo trơn truột trắng ngần, dáng người trong nước lại càng tuyệt mỹ.

Lý Lực nhìn thấy Nhạc Thần như vậy, nghĩ vị ấy trong đông viện làm sao có thể so được.

Nhạc Thần là cá bơi trong nước, là thú chạy trong rừng, là điểu tự do bay lượn trên không, cho dù bị nhốt ở trong lồng, cuối cùng cũng có một ngày tự mình thoát khỏi, vùng vẫy trở về thủy đàm thuộc về mình, chạy như bay trở về rừng rậm, chao liện trong bầu trời mênh mông.

Nam sủng mỹ cơ của Vương gia đều là những người xinh đẹp tinh xảo, thoạt nhìn thì dị thường mỹ lệ, nhưng cân nhắc thưởng thức thì cũng không phải thật sự tinh tế. Cho dù Vương gia không đem bọn họ nhốt ở trong lồng thì chính bọn họ cũng tự đem mình nhốt vào trong một không gian nhỏ hẹp.

Nhạc Thần bơi đến vui sướng, ở trong nước tạo thành một đóa bọt nước, tiếng cười và tiếng nước từ bên trong truyền đến, hòa quyện vào nhau, Triệu Thủy và Tề Tam đứng ở bìa rừng, tâm cũng theo thanh âm kia phiêu đãng bồng bềnh.

Triệu Thủy cùng Tề Tam có thể được Ngu Gia Tường tuyển ra để bảo hộ Nhạc Thần, không chỉ bởi vì công phu hai người không tồi, mà còn vì hai người thành thật, không phải cái loại thấy sắc liền dựng người.

Bất quá, nghe thấy tiếng cười từ trong nước truyền đến, thanh âm nói chuyện nho nhỏ, tiếng nước bắn lên, làm cho hai người không khỏi nghĩ tới những chuyện xa xăm.

Việc tồi này vừa hảo vừa chịu tra tấn.

Suy nghĩ của hai người không biết bay tới nơi nào, có lẽ là suy nghĩ đến kiều thê trong nhà, hoặc là thanh mai từ nhỏ, gương mặt hai người đều nổi lên ý cười thì chợt nghe từ trong thủy đàm truyền đến tiếng kêu cứu.

"Chân công tử ở trong nước bị chuột rút, người tới a!" Lý Lực lớn tiếng hô to.

Một tiếng này đánh gãy suy nghĩ tốt đẹp của hai người, Triệu Thủy và Tề Tam bay nhanh chạy tới, Lý Lực nhìn thấy hai người, lập tức quát, "Một người là đủ rồi, đừng có hai người đều lên."

Hai người nhìn đến người đang vùng vẫy trong nước, chỉ nhìn thấy một phiến lưng tuyết trắng gầy gò lúc ẩn lúc hiện.

Vị công tử này là người Đại tướng quân yêu thích nhất, cho dù phải vào trong nước cứu y, nhưng chạm vào thân thể y, nhìn y lõa thân, phỏng chừng ở ngoài mặt Đại tướng quân sẽ không nói gì, nhưng khẳng định trong lòng sẽ có khúc mắc, đối với bọn họ sau này ở trong quân phát triển mà nói chắc chắn sẽ ảnh hưởng.

Triệu Thủy lớn tuổi hơn chút, lập tức phản ứng lại, hướng Tề Tam kêu một tiếng, "Tam nhi, đi thủ ở bìa rừng." Liền nhanh chóng chạy tới, nhảy vào trong thùy đàm, hướng Nhạc Thần bơi qua.

Tề Tam là người phương bắc, là vịt ở gò đất, muốn hắn vào nước hắn cũng không thể, nên đành nghe lời Triệu Thủy, xoay người dứt khoát ly khai.

Chỉ nghe thanh âm thiếu niên Lý Lực kia không ngừng kêu cứu, "Công tử, ngươi phải chịu đựng, lập tức có thể bắt được ngươi. Đem ngươi kéo lên…"

Trong nước một trận phịch phịch, tiếng nước bắn lên cực kỳ lớn, còn giống như nghe được thanh âm của Triệu Thủy, nhưng Tề Tam cũng không xác định.

Một lát sau, không có nghe thấy thanh âm tiếng nước, Tề Tam có chút nghi hoặc, chợt nghe phó dịch kia hô, "Công tử, công tử, cứu mạng, người tới…"

Tề Tam cảm thấy kỳ quái, nghĩ Triệu đại ca không phải đem tiểu nam sủng kia cứu lên sao, như thế nào lại kêu cứu mạng.

Hắn rất nhanh chạy tới thủy đàm, nhìn thấy hai người đã đến gần bờ, chính là nhìn nam sủng kia vùng vẫy đến lợi hại, còn Triệu đại ca giống như bị lôi kéo đến muốn chìm trong nước.

Hắn cũng bất chấp chính mình có biết bơi hay không, quan sát tình hình một chút, nhảy vào trong nước.

Trong tay Nhạc Thần cầm một bao mê dược, giả vờ chân bị chuột rút chìm trong nước, sau khi dẫn Triệu Thủy đi qua liền thừa dịp hắn cứu mình đem hắn đánh hôn mê, kỹ năng bơi của Triệu Thủy không có tốt như cậu, nhưng là khí lực lại lớn hơn rất nhiều, tuy rằng ra tay đánh bất ngờ, nhưng vẫn dùng không ít khí lực của Nhạc Thần.

Người thứ hai không biết bơi, tự mình nhảy vào trong nước thì vùng vẫy một hồi, nên Nhạc Thần thật dễ dàng đánh hắn hôn mê.

Ở trong nước, Nhạc Thần làm việc luôn luôn chiếm ưu thế.

Trước kia, bên cạnh nhà cậu chính nơi bơi lội, cậu từ nhỏ đã đi theo chú qua đó học bơi, còn từng tham gia trận đấu bơi lội của thiếu niên trong thành phố, đã từng đạt huy chương vàng.

Đối với bơi lội, Nhạc Thần luôn luôn rất tự tin.

36. Quyển 2 - Chương 3: Chạy Trốn

Hai người đều bị đánh thuốc hôn mê, người bị hôn mê ở trong nước sẽ không đạp lung tung, cũng không dễ dàng bị chìm xuống đáy, ngược lại còn tương đối an toàn. Nhạc Thần nâng đầu hai người kéo đến bên bờ, để Lý Lực ở trên đó đem họ lôi lên.

Nhạc Thần cũng leo lên, tựa đầu qua một bên thoát hạ mái tóc, đem cả quần ướt cởi ra, mặc vào y phục đơn giản Lý Lực mang đến, sau lại cho hai người kia hít vào mê dược, đề phòng bọn họ hồi tỉnh quá nhanh.

Đem y phục của hai người Triệu Thủy Tề Tam cởi sạch rồi xé rách cột thành dây thừng, đem hai người tựa lưng vào nhau buộc chặt cùng một chỗ, suy nghĩ sau khi hai người tỉnh lại, phỏng chừng cũng tốn không ít thời gian để mở trói dây thừng, sau đó xuống núi, trở về báo cáo tình huống thì mọi chuyện cũng đã xong rồi.

Sau khi làm tốt hết thảy, Nhạc Thần và Lý Lực liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nhạc Thần hỏi, "Lý Lực, ngươi thật sự muốn đi cùng ta sao? Kỳ thực, chỉ cần ngươi thả ta đi là được, ta đem ngươi đánh ngất rồi để ở chỗ này, Ngu Gia Tường sẽ không hoài nghi ngươi."

"Công tử, mệnh này của Lý Lực đều là ngươi cứu. Hơn nữa, ngươi đối với ta tựa như huynh đệ, ân đức của ngươi ta vẫn luôn nhớ ở trong lòng. Ta là quân nô, thời điểm khi ngươi chưa tới, ta thường xuyên bị người bắt nạt, về sau được điều đến trong viện tướng quân, thẳng đến sau khi phái đến cạnh ngươi, ta mới có được cuộc sống an lành. Nếu như ta không đi theo ngươi, ta làm quân nô cũng chỉ có thể cả đời chờ đợi ở trong quân, ngươi đi rồi, phỏng chừng ta lại giống như bộ dạng ban đầu, những ngày như vậy thì có chỗ nào giống như sống chứ, còn không bằng cứ đi theo ngươi. Công tử, ngươi mang ta theo đi! Sống hay chết, ta đều đi theo ngươi." Vẻ mặt Lý Lực chờ mong và cương quyết, Nhạc Thần thở dài, nói, "Vậy ngươi liền theo ta đi, chỉ cần mệnh ta còn, sẽ không cho ngươi chết, chỉ cần ta có ăn, ngươi sẽ không bị đói, ta có quần áo mặc, sẽ không để ngươi chịu lạnh. Ngươi xem, như vậy được chưa?"

Lý Lực nở nụ cười, thần thái trong mắt sáng láng, lấp lánh ánh thái dương, chói lọi rực rỡ. Kỳ thật, Lý Lực vẫn chỉ là một thiếu niên đòi hỏi muốn được quan tâm chăm sóc.

"Về sau, ta chính là đại ca ngươi. Ngươi kêu ta một tiếng đại ca! Không có thời gian, nên cũng không cần có ba quỳ chín lạy, chúng ta từ nay về sau là huynh đệ. Thu thập đồ vật rồi đi thôi!"

Hai người đem theo toàn bộ tiền bạc đi, Nhạc Thần và Lý Lực mỗi người mang một phần, thực vật điểm tâm bọn họ mang theo cũng là khô ráo, có thể làm thành lương khô.

Mỗi người đeo một bọc, hai người đi nhanh trên đất núi.

Tìm được ngựa, một người cưỡi một con, mặt khác đem hai con còn lại cởi dây cương cho chúng tự do.

Hai người cưỡi ngựa dọc theo đường lớn phi nhanh, ngược lại hướng của Nhạc Thành mà đi.

Đại lộ để vận chuyển quân lương rất lớn, chạy như bay ở trên đường, đón ánh nắng từ mặt trời, tựa như đón lấy ngày mai tươi đẹp.

Để cho hết thảy trước kia mai táng dưới đáy lòng, mai táng tại nơi quân sự trọng trấn mang tên mình.

Thái dương cao lên giữa trời, lại dần dần hạ tây, hai người cưỡi ngựa ước chừng hơn hai canh giờ, nghĩ hai người ở bờ đàm phỏng chừng đã tỉnh dậy, nên đánh ngựa đi nhanh vào đường nhỏ.

Tại ven bờ dòng suối để ngựa ăn cỏ uống nước, Nhạc Thần cùng Lý Lực cũng nghỉ ngơi ăn lương khô.

Thời điểm Nhạc Thần cùng Thích Ngân một chỗ, cậu thường xuyên năn nỉ Thích Ngân dậy cậu tập cưỡi ngựa, về sau Thích Ngân đi rồi, Ngu Gia Tường đối với cậu rộng rãi hơn rất nhiều, cậu cũng năn nỉ Ngu Gia Tường cho cậu kỵ mã, đoạn thời gian đầu đều là cậu cưỡi ngựa cùng Ngu Gia Tường đi đến thủy đàm trong núi bơi lội, khi đó, kỹ thuật cưỡi ngựa của cậu đã muốn tốt lắm.

Lý Lực là đứa nhỏ trong một đại gia tộc, bởi vì trong nhà phạm tội bị liên lụy sung quân, vận khí hắn tốt mới hảo hảo còn sống làm phó dịch trong viện tướng quân, khi còn bé hắn đã cưỡi ngựa, sau lại đi theo Nhạc Thần, cũng cưỡi qua vài lần, chẳng qua lần này cưỡi lâu, chân vẫn là cọ sát đến đau.

Nhạc Thần không có chú ý đến vấn đề trên đùi Lý Lực, tạm nghỉ một lát, lại bắt đầu lên ngựa chạy đi.

Từ Nhạc Thần thành đi lộ tuyến nam hạ đông tiến, Nhạc Thần đã sớm thông qua sách vở nhớ rõ ràng, ước chừng phương hướng, thành trấn ven đường cậu đều nhất nhất ghi tạc trong lòng, nhưng đường nhỏ cậu lại không cách nào biết rõ ràng.

Hai người đi dọc theo đường nhỏ, thời điểm thái dương còn chưa xuống núi, hai người phát hiện lạc đường, vì vậy chỉ có thể hướng đúng phương hướng tiến lên phía trước.

May mắn ở địa phương phía trước nhìn thấy một thôn nhỏ, chỉ có thưa thớt vài hộ nhân gia, mỗi nhà chỉ là nhà tranh phòng cỏ, còn có tiếng chó sủa truyền tới, hoàng hôn lặn xuống trong khói bếp lờ mờ, nhìn mà yên lòng bình thản.

Lúc đầu tâm tư Nhạc Thần còn thấp thỏm không yên, vào lúc này cũng từ sự tĩnh lặng của thôn xóm mà trở nên yên bình.

Nhạc Thần và Lý Lực trao đổi, quyết định đêm nay ở lại chỗ này.

Nhạc Thần cùng Lý Lực dắt ngựa, đi vào cửa thôn, tại trước cửa sân nhà đầu tiên dừng lại, một loạt cọc gỗ không đồng đều tạo thành hàng rào vây quanh tiểu viện, cửa gỗ khép kín, Nhạc Thần để Lý Lực tiến lên gõ cửa.

Lý Lực sống ở Tây Bắc, tiếng nói địa phương bên này cũng biết không ít.

Một vị phụ nhân ba mươi mấy tuổi từ trong nhà bếp đi ra, khí sắc của phụ nhân màu nâu nhạt, là kiểu phổ biến của người sống trên núi, ở trên đầu quấn một búi tóc, phía sau nàng còn đi theo một tiểu hài nhi chín mười tuổi, đôi mắt đứa nhỏ to đen linh động đem hai người xa lạ nhìn chằm chằm.

"Hai vị quan nhân có chuyện gì?" Phụ nhân đứng trong cửa hỏi.

"Chúng tôi ở trong núi lạc đường, muốn mượn chỗ này ở tạm một đêm, vị thẩm thẩm này, ngươi xem có được không?" Lý Lực lộ ra mỉm cười thân thiện nói.

Ở nơi này có rất ít người qua đường muốn ở nhờ, phụ nhân rất nhiệt tình mà mời hai người đi vào nhà chính. Nói là gia phu còn chưa trở về, muốn sau khi gia phu trở lại thì cùng hắn thương lượng một chút, trong nhà bọn họ không có phòng trống để chào hỏi khách khứa, vì thế phải đi qua nhà người khác trú tạm mới được.

Điều kiện nơi này tuy rằng gian khổ, nhưng Nhạc Thần sớm đã chuẩn bị tốt tinh thần, cho nên, cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

Thời điểm trời tối, nam chủ trong nhà mới trở về, trở lại mang theo chút món ăn thôn quê cùng da lông, chủ nhân nhà này họ Lý, là một hán tử hào sảng.

Nhạc Thần cùng Lý Lực ở tại đây ăn qua cơm tối, lại đến nhà một lão nhân cô đơn tá túc.

Tuy rằng cưỡi ngựa đi một ngày, thân thể phi thường mệt mỏi, nhưng tâm tư Nhạc Thần không yên, vẫn luôn ngủ không ngon, chỉ nằm nghe từng đợt tiếng gió trong núi, ánh trăng xuyên qua cửa sổ, điểm điểm dấu vết sáng chói trên mặt đất, trong hoàn cảnh như vậy, nỗi lòng Nhạc Thần dần dần an tĩnh lại.

Cậu sớm đã có tính toán chuẩn bị đi đến Giang Nam, cậu vốn là người miền nam, trở lại phía nam, đi tìm kiếm thứ thuộc về mình.

Ngày hôm trước Nhạc Thần đã cùng Lý gia đại ca nói chuyện, để hắn đưa hai người xuống núi đến thành trấn tiếp theo, và cho hắn hai xâu tiền.

Lý gia đại ca mỗi ngày đều phải vào thành đưa thuốc, nên trước tiên chuẩn bị đưa Nhạc Thần đi một đoạn.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người liền xuất phát.

Nhạc Thần và Lý Lực dắt ngựa, lập tức giúp Lý đại ca vác dược liệu, một đường đi bộ rời núi.

Lại nói Triệu Thủy Tề Tam ở nơi này.

Buổi trưa đã qua lâu hai người này mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại còn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng không nghĩ đến nam sủng của Đại tướng quân chạy trốn, hai người đều cho là mình bị nam sủng chơi đùa.

Vì thế cũng không vội vàng muốn cởi bỏ dây thừng trên người, chờ đến khi hai người thoát khỏi trói buộc xuống núi, phát hiện không thấy ngựa đâu, đành phải chậm chạp đi về, gần chạng vạng hai người mới trở lại cửa thành, y phục cả hai đã không còn, chỉ có thể dùng lá cây lớn che khuất nơi yếu hại, ở cửa thành còn

bị chặn lại hảo hảo hỏi chuyện cùng cười nhạo một phen mới có được quần áo để mặc, trở về bẩm báo Đại tướng quân, Đại tướng quân nghe được tin tức này, mặt không đổi sắc mà sửng sốt rất lâu mới kịp phản ứng, trực tiếp đem sách cầm trong tay quăng trên mặt đất, quát lạnh nói, "Là nói ngươi làm sao lại trở nên nhu thuận nghe lời như vậy, cư nhiên có chủ ý chạy trốn!"

Hai người chịu lửa giận rung động của Đại tướng quân, lúc này mới hiểu rõ tiểu nam sủng kia là chạy trốn, mà không phải du hý vui đùa một chút trò mèo bắt chuột.

Hai người bị giam vào lao mới phát hiện bị hại thê thảm.

Ngu Gia Tường nghe Triệu Thủy Tề Tam báo cáo, thì nghĩ đến Nhạc Thần chạy trốn.

Lúc này binh lính trong viện Nhạc Thần từng ở, hoặc chỉ cần đã từng thấy qua Nhạc Thần đều ra thành đuổi bắt.

Hơn trăm người được phải đi, bởi vì nhân số có hạn, lại là ban đêm, đuổi theo đường lớn trăm dặm cũng không phát hiện tung tích Nhạc Thần.

Ngày hôm sau, Ngu Gia Tường cho người vẽ chân dung của Nhạc Thần và Lý Lực, càng phái ra thêm nhiều người đi tìm kiếm.

Bởi vì hắn đang chuẩn bị hồi kinh, nên giao nhiệm vụ tìm kiếm lại cho Tương Hổ Tướng quân một vị tâm phúc bên người. Ban đầu quan hệ của Tương Hổ và Thích Ngân không tồi, nghĩ đến Đại tướng quân và Thích Ngân chỉ vì một cái nam sủng như vậy mà vung tay đánh nhau, thì đối với Nhạc Thần không thích, vì thế, phái người tìm kiếm cũng không thúc giục, chỉ là phái người đi tìm, còn tìm được hai không lại là chuyện khác.

Chờ Ngu Gia Tường nghĩ ra khả năng này, hắn đã đang trên đường hồi kinh, vì vậy cũng không còn bao nhiêu tinh lực để tìm kiếm Nhạc Thần.

37. Quyển 2 - Chương 4: Gặp Sói Chạy Trốn

Bởi vì Nhạc Thần chọn lộ tuyến ngoài dự đoán của mọi người, cùng nguyên nhân tâm tư Tương Hổ không cố sức tìm người, Nhạc Thần và Lý Lực đi gần một tháng cũng không có gặp người truy tra.

Đoạn thời gian lo lắng và khẩn trương lúc đầu đi qua, tâm dần dần an tĩnh xuống dưới, Nhạc Thần đem ngựa bán và thuê một chiếc mã xa.

Khi cưỡi ngựa, hai người nhận hết đau khổ, ngồi mã xa thì thoải mái hơn rất nhiều, từ bắc đến nam, Nhạc Thần ở phương bắc mua chút hàng hóa da cáo linh tinh, nghĩ đến phía nam đem bán, phỏng chừng có thể kiếm chút ngân lượng.

Khi hai người rời đi khỏi Nhạc Thần thành mang theo vài trăm lượng bạc, trên đường mua y phục giữ ấm và chi chút bạc cho những chuyện khác, vì vậy, từ Nhạc Thần thành đến nơi đây chỉ còn lại vài chục lượng bạc, mà lộ tuyến đi đến Giang Nam còn có chút khoảng cách, nhìn ngân lượng giống như lấy trứng chọi đá, đến nơi này phỏng chừng muốn bán hàng hóa kiếm tiền là không có khả năng, mà y thuật Nhạc Thần học đoạn thời gian trước, cũng không thể lấy để mưu sinh, cậu nghĩ chính mình có một tay họa tốt, đến lúc đó có thể dùng tranh vẽ kiếm sống.

Một ngày, sắc trời đã tối, hai người vẫn chưa tìm được trạm dịch để nghỉ ngơi.

Trời lúc này đã gần đến Trung Thu, vào buổi tối gió thổi rất lạnh.

Xuống xe ngựa tìm một nơi an tĩnh tránh gió nhưng không có, hai người dự định ở trong xe ngựa qua đêm.

Nhạc Thần đi qua con suối nhỏ múc nước, Lý Lực thu nhặt chút cành cây khô, xa phu bắt cái vạc bằng sắt treo nồi lên chuẩn bị nấu nước nấu lương khô.

Đã ngủ ngoài trời rất nhiều lần, mọi chuyện đều có kinh nghiệm, nên mọi người đều làm ngăn nắp gọn gàng.

Xa phu là một lão hán gần năm mươi, có gần hai mươi năm kinh nghiệm, con đường này cũng đi qua nhiều lần, dọc đường tương đối quen thuộc, một đường đi tới cũng thực thông thuận an toàn.

Không phòng bị bao nhiêu, nên ba người đều ngủ trên xe ngựa.

Thời điểm nửa đêm, nghe được âm thanh ngựa hí đau đớn, cơ hồ là cùng một lúc, ba người đều bừng tỉnh.

"Có hổ ăn ngựa!" Xa phu kinh sợ kêu một tiếng, xốc lên rèm cửa mã xa.

Tiếng ngựa hí vang lên không ngừng, Nhạc Thần và Lý Lực cũng khiếp sợ, xa phu nhảy xuống xe ngựa, Nhạc Thần cùng Lý Lực cũng theo liền sau đó.

Đã gần đến mười lăm tháng tám, ánh trăng đặc biệt sáng ngời, bọn họ thanh thanh sở sở mà nhìn thấy con ngựa được buộc ở một thân cây cách đó không xa bị ném trên mặt đất, con ngựa đang giãy dụa muốn từ trong miệng lão hổ to lớn chạy thoát nhưng lão hổ hung ác mà cắn xé cổ con ngựa.

Một màn này nhìn thấy mà phát hoảng, Nhạc Thần và Lý Lực đều sợ ngây người.

Xa phu nhiều kinh nghiệm, phỏng chừng trước kia cũng gặp qua cảnh tượng này, nên kịp phản ứng.

Cũng bất chấp đó là lão mã đi theo mình nhiều năm, trước hết bỏ chạy, nhìn Nhạc Thần và Lý Lực còn ngốc lăng ở đó, lập tức hô, "Mau chạy trốn, chờ hổ ăn xong ngựa, nó sẽ ăn thịt người!"

Trong lòng Nhạc Thần hết sức kinh hãi, mặc dù chạy thoát thân quan trọng hơn, nhưng vẫn là bắt lấy cái bọc trong xe ngựa, lúc này mới cùng Lý Lực nghiêng ngả lảo đảo chạy đi. Lão hổ có thịt ngựa để ăn, nên cũng không có chạy theo truy người.

Một đường chỉ nghe tiếng ngựa hí và tiếng rống lão hổ, thanh âm đau đớn của con ngựa tại thời điểm cuối cùng của sinh mệnh vẫn lẫn quẩn bên tai, thẳng đến khi con ngựa chết rồi răng nanh sắc nhọn của lão hổ mới hạ xuống, cuối cùng không phát ra tiếng gì nữa, thế nhưng bên tai Nhạc Thần vẫn vang vọng lại âm thanh kia.

Phỏng chừng Lý Lực cũng là đồng cảm.

Tuy rằng khi ngủ đều là ăn mặc chỉnh tề, nhưng sau khi chạy khỏi xe ngựa, bị gió đêm thổi qua, vẫn là cảm thấy rét lạnh.

Không biết xa phu trốn đi nơi nào, Nhạc Thần và Lý Lực không có kinh nghiệm, chỉ là chạy loạn dọc theo đường đi.

Ánh trăng dần dần dấu dưới tầng mây, thiên địa tối sầm, phía ngọn núi chỉ nghe tiếng gió rít, ẩn ẩn còn có tiếng sói tru.

Có một câu kia trước có sói sau có hổ, làm cho trong lòng Nhạc Thần vừa hoảng sợ vừa lo lắng, mà Lý Lực còn là đứa nhỏ mười bảy tuổi, Nhạc Thần nghĩ phải bảo vệ hắn, cho nên trong lòng kiên định hơn rất nhiều.

"Chúng ta xuống núi đi, lúc ban ngày nhìn thấy dưới núi ổn hơn rất nhiều, chắc chắn an toàn một chút." Nhạc Thần đưa ra quyết định, liền cùng Lý Lực dọc theo suối nhỏ đi ngược xuống.

Khe suối róc rách thản nhiên phản xạ ánh trăng lờ mờ, hai người phân rõ một đường mà đi, nhưng Nhạc Thần giống như nghe được tiếng người kêu thảm thiết.

"Có phải Trần lão bá xảy ra chuyện hay không? Chúng ta đi nhìn xem!" Trong lòng Nhạc Thần rùng mình, lo lắng mà nói.

"Thần ca, phỏng chừng chúng ta tiến đến cũng không còn kịp rồi, không bằng mau chạy trốn đi, nếu không, kế tiếp chính là chúng ta." Lý Lực lôi kéo Nhạc Thần không tha, bảo cậu không cần đi.

Chủ ý Nhạc Thần đã quyết, kia dù sao cũng là một mạng người, nếu không đi cứu, trong lòng khẳng định sẽ bất an, muốn đi cứu, nhưng phỏng chừng bọn họ cũng không còn cách nào.

"Là Trần lão bá vứt bỏ chúng ta trước, cho nên mới gặp phải nguy hiểm, hiện tại chúng ta đi cũng cứu hắn không được, còn không chừng uổng phí tính mạng của mình, chúng ta chạy mau đi, không cần tìm đến!" Lý Lực nói như vậy, đã đặc biệt luống cuống.

Trong lòng Nhạc Thần tuy có áy náy, nhưng cũng vô pháp, cấp tốc cùng Lý Lực dọc theo dòng suối nhỏ mà đi.

Tiếng sói tru phía sau càng ngày càng rõ ràng, ánh mây dần dần từ tầng mây đi ra, đem phiến rừng như bịt kín một tầng lụa trắng, ban đầu hai người còn cảm thấy lạnh, bởi vì hoảng sợ và một đường cấp tốc chạy đi nên sau lưng đều xuất ướt mồ hôi.

Một đoạn thời gian không nghe được tiếng sói tru, Nhạc Thần còn tưởng rằng đã chạy thoát.

Lý Lực lôi kéo cánh tay Nhạc Thần, Nhạc Thần cảm giác tay hắn đều run, cậu quay đầu lại đang muốn hỏi, lại thấy được trong rừng cách đó không xa có vài ánh mắt xa thẳm như đóm lửa.

Sói đuổi theo.

"Chạy mau chút! Phía trước có thác nước!" Nhạc Thần đưa ra quyết định cực nhanh. Cậu mơ hồ nghe được phía trước có tiếng nước rất lớn, nên nghĩ là có thác nước, nếu có thể chạy tới nơi đó, nhảy vào thủy đàm, bằng vào kỹ năng bơi lội của cậu, nói không chừng còn có thể cứu chữa.

Lý Lực tin tưởng phán đoán của Nhạc Thần, không có chần chờ, điên cuồng mà chạy về phía trước, còn Nhạc Thần đang chạy phía sau cũng hướng về thác nước.

Bầy sói phát hiện con mồi muốn chạy, liền đuổi theo.

Lưu lại kẻ địch phía sau vĩnh viễn đều không sáng suốt.

Phỏng chừng hai người này đều rất yếu, một con sói không hề cố kỵ mà đuổi theo, thoáng cái đã hướng tới phía sau Nhạc Thạc đang bảo hộ Lý Lực, nghe thấy phía sau có âm thanh gì đó đang bổ nhào tới, tại sống chết trước mắt, Nhạc Thần phản ứng nhanh nhẹn, một phen đem Lý Lực đẩy ra, chính mình cũng thuận theo lăn vòng tránh được một kích của sói.

Thác nước ngay tại cách đó không xa, tiếng nước ầm ầm.

Sói phía sau còn cách chút khoảng cách, Nhạc Thần hướng Lý Lực hô lớn, "Đến cạnh thác nước đi, ngươi xem thử nó cao bao nhiêu?"

Vừa rồi ở trên đường, Nhạc Thần đã từ trên người lấy ra dao găm inox mang theo từ hiện đại xuyên đến, lúc này ánh trăng chiếu vào dao găm, phát ra bạch quang sâu kín, lộ ra sắc bén dị thường, Nhạc Thần bày ra tư thế liều mạng cùng sói.

Sói kia có phần chần chừ, nhiều lần điều chỉnh tư thế nhưng vẫn không có bổ nhào đi qua, phỏng chừng là chờ đồng bọn chạy đến.

Nhạc Thần cầm dao giằng co cùng sói.

Sống chết trước mắt, Nhạc Thần cũng cố không sợ hãi hoặc là nghĩ đến chuyện khác, lúc này, yếu thế một chút, tức khắc sẽ bị loài động vật trời sinh mẫn cảm này phát giác được, và sẽ bị công kích.

Một bên Nhạc Thần đề phòng, một bên lùi về phía sau, dần dần đi tới nơi truyền đến nước oanh minh.

Càng tiếp cận thác nước càng cảm nhận được dòng nước chảy mạnh, ánh trăng chiếu trên đó, phản xạ dòng nước trong veo thanh lãnh.

Bầy sói biết rõ nơi này là vách núi, chúng nó đương nhiên không thể tưởng được hai người chính là muốn mượn nơi này để chạy trốn, cho nên, không nhanh không chậm đem Nhạc Thần và Lý Lực vây quanh ở bờ vực vách núi.

"Đến vài chục trượng, Thần ca, chúng ta nên làm thế nào? Sói đã vây xung quanh." Lý Lực thở dốc nhưng thanh âm xem như trấn định.

Lý Lực không có bối rối, Nhạc Thần cảm thấy thật vui mừng, nói, "Kỹ năng bơi của ta rất tốt, ngươi cũng biết, ta mang theo ngươi từ trên thác nhảy xuống, phía dưới chắc là cái hồ sâu, có nước giảm lực, phỏng chừng sẽ không xảy ra chuyện gì, ta nhất định hảo hảo bảo vệ ngươi, ngươi tin tưởng ta không?"

"Ta tin tưởng Thần ca." Trong mắt Lý Lực dần hiện ra tín nhiệm và kiên định.

Nhạc Thần hướng hắn lộ ra một cái mỉm cười khẳng định.

Hai người tiếp tục thối lui về phía vách núi.

Bầy sói bao vây hai người, chỉ chừa phía ngoài huyền nhai và một chỗ hổng nhỏ, chúng tưởng rằng hai người thấy rõ địa thế như vậy sẽ thoát ra từ chỗ hổng kia, thì chúng nó có thể đến đó truy bắt, không ngờ tới hai ngươi này lại hướng bờ sát bờ vực vách núi.

Con sói đầu đàn đứng trên tảng đá bên dòng suối, lãnh tĩnh mà quan sát động tác của hai người, nhìn hai người này rốt cuộc muốn giở trò đùa giỡn gì.

Không có chỉ thị của sói đầu đàn, những con sói khác cũng chỉ lẳng lặng chờ đợi quan sát, đem vòng vây càng thu càng nhỏ.

Đứng ở thác nước bên cạnh vách núi, gió đặc biệt lớn, giống như không cẩn thận sẽ bị thổi bay xuống dưới.

Nhạc Thần cũng không dám đảm bảo từ trên thác nước này nhảy xuống còn có khả năng sống sốt, dù sao với thời tiết hiện tại trong nước vẫn là rất lạnh, hơn nữa, nhìn độ cao này, nói ít cũng mấy chục thước.

Nhưng là, không từ nơi này nhảy xuống, thì không còn đường nào để sống, hai người bọn họ đấu không lại một đám sói hung mãnh thế này.

"Ôm chặt ta, nhưng đừng kẹp lấy chân ta!" Thanh âm Nhạc Thần kiên định vang vọng, ra lệnh cho Lý Lực.

Hai người đứng trên tảng đá bên thác nước, từ phía sau Lý Lực ôm chặt thắt lưng Nhạc Thần.

"Nhắm mắt lại. Lát nữa ta hô nín thở, thì ngươi nín thở." Trong thanh âm Nhạc Thần mang theo bi hùng mạnh mẽ.

"Không cần nhắm mắt ta cũng không sợ!" Lý Lực nói.

"Vậy được rồi! Chúng ta đi!"

Gió thổi vào người đau rát, đứng ở vách đá, người tựa như con diều, giống như không khống chế được thân thể của mình.

Nhạc Thần quay đầu kiêu ngạo mà lãnh khốc nhìn con sói đầu đàn liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy khí phách dũng cảm, bên trong còn bao hàm miệt thị với bầy sói.

Ánh mắt con lang kia chợt lóe thì thấy hai người từ trên vách đá nhảy xuống.

Con sói đầu đàn từ tảng đá vọt tới, hướng ánh trăng tản sáng tru một tiếng thật dài.

Nhạc Thần không biết ý nghĩa của tiếng tru đó, thác nước gầm rú đem toàn bộ âm thanh đều che khuất.

Hai người trên không trung vẽ ra một đường cong, phía vách đá có rất nhiều nhành cây và dây leo, Nhạc Thần và Lý Lực bị một nhành cây móc trúng một chút.

Nhạc Thần cảm thấy được luồng không khí lạnh như băng đang đánh tới toàn thân cậu, trong cái chớp mắt rơi vào nước, hành trình cả đời bay nhanh xẹt qua trong đầu cậu.

Phù phù một tiếng, hai người rơi vào trong nước.

Nhạc Thần không kịp nói Lý Lực nín thở liền ập vào dòng nước, xương cốt trong thân thể đau đớn giống như bị cắt đứt, tiếp theo là nước thác băng hàn. Lý Lực ở phía sau cậu đã được hòa hoãn một phần, nên không có thống khổ giống như cậu.

Mức nước không đủ sâu, Nhạc Thần chỉ cảm thấy mọi thứ đều đau đến tột cùng, sau đó liền không còn tri giác.

38. Quyển 2 - Chương 5: Thế Giới Hắc Ám

Trong bóng tối nặng nề, sâu đen và hoang vắng, Nhạc Thần không biết bản thân mình đang ở nơi nào, trong lòng mơ hồ sợ hãi, bóng tối phía trước giống như cất dấu một con quái thú hung ác thật lớn đang nhe răng trợn mắt làm cậu bất an không yên.

Nhạc Thần cảm thấy toàn bộ thân mình không có chỗ nào không đau, không chỉ miệng vết thương nóng rát đau nhức, còn có cơ thịt đều đau âm ỉ.

Nhạc Thần giật giật tay, chậm rãi mở mắt, phát âm khó khăn, giọng nói khàn khàn, "Tiểu Lực…"

Lý Lực ghé vào bên giường nắm tay Nhạc Thần, đang chuẩn bị đứng dậy mang dược bưng vào, thì phát hiện cánh tay Nhạc Thần động đậy, sau đó còn nghe Nhạc Thần gọi tên mình.

"Thần ca, ngươi rốt cuộc tỉnh, ngươi cũng dọa hỏng ta, ta nghĩ ngươi vẫn chưa tỉnh lại." Lý Lực lập tức bắt tay Nhạc Thần, giữa thanh âm khàn khàn mang theo kích động và hưng phấn, còn kém hoa tay múa chân.

Nhạc Thần mở to tròng mắt chuyển chuyển, thanh âm khô khốc đứt quãng, "Ngươi… không có… chuyện gì đi, ta đây là… làm sao vậy?"

"Thần ca, ta không sao, ngày đó chúng ta rơi vào thủy đàm, ta và ngươi đều ngất, bị dòng thác cuốn đến vùng nước cạn, may mắn thủy đàm kia ngay tại chân núi, thế nước cũng không hiểm, chúng ta không gặp chuyện gì, còn được người trong thôn cạnh đó hảo tâm cứu lên. Ta bị thương không nặng, ngày hôm sau đã tỉnh lại, trên người chỉ có chút trầy xước, nhưng thương thể của ngươi lại có chút không tốt, phổi bị thương, đầu cũng bị thương, trên người cũng trầy xước không ít, hôm nay đã là ngày thứ chín, nếu như ngươi còn không tỉnh, đại phu nói ngươi có khả năng cả đời này sẽ không tỉnh lại, may mắn,ngươi tỉnh, ngươi tỉnh thì tốt rồi." Lý Lực nhất thời quá mức kích động, trên mặt vừa khóc vừa cười.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Nhạc Thần thả lỏng một chút, mở to đôi mắt đảo quanh, cố sức hỏi han, "Tiểu Lực, hiện tại là giờ nào, làm sao lại tối đen như vậy, một chút ánh sao cũng không có à? Ngươi điểm đèn đi, tối như vậy ta không quen."

Vẻ mặt Lý Lực lúc đầu vẫn còn hưng phấn kích động ngay lập tức liền lộ ra kinh ngạc cùng không thể tin, nhìn ngọn đèn đang đốt trong phòng, trăng sáng ngoài cửa sổ, run rẩy vươn tay ra, ở trước mắt Nhạc Thần quơ quơ, ánh mắt Nhạc Thần mở ra có chút mệt mỏi, bán nửa nâng lên, nhưng trong ánh mắt kia đối với tay hắn không có chút phản ứng.

Lý Lực bị bi thương trùng kích, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ.

"Tiểu Lực, ngươi làm sao vậy, tại sao không nói lời nào?" Thân thể Nhạc Thần khó chịu, giật giật vài cái, trong thanh âm mang theo kiềm nén thống khổ.

"Thần ca, người ở nơi này không có đốt đèn, ngươi ở tạm chút đi. Bên ngoài có ánh trăng, nhưng mà cũng rất tối, chắc là ngươi vừa tỉnh lại, ánh mắt còn chưa thích ứng, cho nên mới không thấy rõ đồ vật mà thôi. Chờ nghĩ ngơi hai ngày sẽ tốt thôi." Lý Lực áp chế thanh âm bi thống cùng run rẩy, nói.

"Ân." Trong chốc lát Nhạc Thần nói mệt. Lại mơ mơ màng màng muốn ngủ đi.

"Thần ca, tới giờ ngươi uống thuốc rồi, ta đi mang dược đến cho ngươi." Lý Lực nói xong, cấp cấp bách bách đi ra ngoài. Hắn nhớ tới lời nói của đại phu, Nhạc Thần bị thương ở đầu, có khả năng xảy ra chút vấn đề, hắn tưởng rằng nhiều nhất chỉ là người biến thành ngốc ngốc, đến lúc đó, cho dù Nhạc Thần choáng váng, hắn cũng nhất định sẽ không vứt bỏ người này, chính mình nuôi cậu là được, không nghĩ tới người đã tỉnh, cũng không hề ngốc, chẳng qua ánh mắt lại không nhìn thấy.

Trong lòng hắn còn đang hy vọng hiện ra tình huống may mắn, Nhạc Thần chỉ là ngủ lâu, vừa tỉnh lại, cho nên ánh mắt chưa thích ứng được ánh sáng, chờ thêm chốc lát sẽ tốt lên.

Lý Lực mang thuốc tiến vào đưa cho Nhạc Thần, một muôi một muôi uy Nhạc Thần uống, rồi giúp đỡ Nhạc Thần nằm xuống, nhẹ nhàng xoa bóp tay chân cho Nhạc Thần, thế này làm Nhạc Thần thư thái rất nhiều.

Ngủ một giấc, Nhạc Thần tỉnh lại, thế giới vẫn là tối đen một mảnh, ánh mắt không cảm nhận được mảy may tia sáng, cậu vươn tay, có chút bối rối kêu lên, "Tiểu Lực, Tiểu Lực, ngươi ở đâu?"

Lý Lực ở ngoài phòng, nghe được thanh âm suy yếu của Nhạc Thần, ngay lập tức chạy vào bên trong, hỏi, "Thần ca, làm sao vậy?"

"Vì sao vẫn tối đen như vậy?" Trong lòng Nhạc Thần quýnh lên, đầu lại đau nhức, cậu mơ mơ hồ hồ đoán được nguyên nhân, nhưng cậu vô pháp tin tưởng loại chuyện này sẽ phát sinh trên người mình.

"Thần ca, trời còn chưa sáng đương nhiên phải tối. Có canh nhân sâm, ta đi mang cho ngươi, ngươi uống, lát nữa còn phải uống dược. Ta còn phải đổi dược trên người ngươi, không bao lâu nữa đại phu sẽ đến đây,

ngươi nằm một lát đi!" Lý Lực nói xong, lại chạy đi ra ngoài, hắn không dám đối mặt với Nhạc Thần, ánh mắt Nhạc Thần ban đầu như một đôi sao xinh đẹp, hiện tại, trong hai mắt chính là trống rỗng tối đen như mực, không có một tia ánh sáng, hắn khổ sở trong lòng, khổ sở mà không biết làm thế nào mới tốt, chỉ nghĩ nếu có thể giấu đi thì ổn rồi.

Nghe thấy bước chân Lý Lực rời đi, trong lòng Nhạc Thần càng bất an hơn, sợ hãi cũng bùng dậy, cậu cố sức mà vươn tay, tại đôi mắt trên mặt sờ sờ, cho dù ngón tay hướng đến mắt trạc trạc, ánh mắt cậu cũng không có bất luận phản ứng gì.

Đầu Nhạc Thần càng thêm đau đớn, cậu nhớ tới, khi ở trong thủy đàm có bộ phận nào đó trên người đập vào tảng đá, vươn tay sờ sờ trên đầu, đầu quấn quanh một vòng băng gạt.

Nhạc Thần mờ mịt mà mở to hai mắt, đôi con ngươi không hề sáng rọi, mà là một đôi mắt đã chết.

Lý Lực uy Nhạc Thần ăn súp, lại thay đổi dược trên phần da bị trầy ở người cậu, sau đó lại uy Nhạc Thần uống dược, rồi giúp đỡ Nhạc Thần nằm xuống.

Trong toàn bộ quá trình, Lý Lực kể tình hình bọn họ sau khi được cứu. Từ vách đá nhảy xuống, trên lưng Lý Lực còn mang theo bọc hành lý của họ, bên trong có vài chục lượng bạc, có thể cho Nhạc Thần chữa bệnh, hiện tại bọn họ ở trong hậu viện của một hộ gia đình nông dân, nơi này yên tĩnh, thuận tiện cho Nhạc Thần dưỡng thương, người ở đây tốt lắm, cấp đại phu chữa bệnh cho Nhạc Thần cũng là một người không tồi, điều này làm cho Nhạc Thần yên tâm, cậu tin tưởng nhất định có thể chữa khỏi bệnh cho cậu, sau đó hai người còn phải cùng nhau rời khỏi nơi này, đến Giang Nam.

Một câu Nhạc Thần cũng không nói, màu nâu trong mắt đã không còn ánh sáng, như hai khối ngọc lưu lý thâm sâu không có sinh mệnh.

Lý Lực ở bên ngoài ngăn chặn đại phu, cùng hắn nói tình huống đôi mắt của Nhạc Thần.

Đại phu kia cảm thán nói, "Y có thể tỉnh lại đã là ông trời phù hộ, chẳng qua ánh mắt không nhìn thấy đã là rất tốt, phỏng đoán ban đầu của ta y còn bị nghiêm trọng hơn nhiều. Ta chỉ có thể khai chút dược để thân thể của y có chuyển biến tốt, muốn trị đôi mắt, các ngươi phải đi tìm đại phu tốt hơn, Tang Hổ thành cách nơi này không xa, lộ trình một ngày đường, ta thấy ngươi vẫn là mang theo huynh trưởng của ngươi đến Tang Hổ thành tìm đại phu tốt đi, như vậy mới có biện pháp trị khỏi đôi mắt.

Tron lòng Lý Lực khó chịu đến lợi hại, hắn trái lo phải nghĩ, cuối cùng hạ xuống quyết định.

Thời điểm giữa trưa, hắn mang cháo nấu nhừ đến uy Nhạc Thần.

Trên tay Nhạc Thần không có bao nhiêu khí lực, hơn nữa ánh mắt còn không nhìn thấy, chỉ có thể để Lý Lực uy cậu.

Uy hết cháo, Lý Lực nói, "Thần ca, ánh mắt của ngươi vẫn không nhìn thấy sao?"

Nhạc Thần nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc, nhưng thần sắc coi như bình lặng.

"Đại phu nói, trên đầu ngươi bị thương, có thể tỉnh lại chính là vô cùng may mắn, mắt ngươi không phải là vấn đề lớn, chờ thân thể ngươi tốt hơn, ta mang ngươi đến Tang Hổ thành xem bệnh, nơi đó có đại phu tốt nhất, nhất định có thể đem ánh mắt ngươi trị khỏi..." Lý Lực vốn còn muốn nói, nhưng nhìn thấy gương mặt Nhạc Thần trắng bệch, bộ dạng mờ mịt thì nói không được nữa.

Nhạc Thần nghe được thanh âm Lý Lực kiềm nén tiếng nức nở, an ủi, "Tiểu Lực, đừng thương tâm, ta biết rõ mắt ta có vấn đề, dù sao ta cũng là y sinh, còn theo Khánh thái y học mấy tháng, ngươi nói rất đúng, đôi mắt của ta có thể trị hảo. Mắt ta không có vấn đề, chỉ là thần kinh thị giác có khả năng bị khối máu đè lên, cho nên mới như vậy, dù không chữa trị, không quá bao lâu cũng sẽ tốt, ngươi không cần lo lắng.

Nhạc Thần nói rất kiên định, để Lý Lực có thể khai thông tinh thần.

Nhạc Thần cũng không biết rốt cuộc có phải như lời cậu nói hay không, cậu cũng không dám xác định hai mắt của mình đến cuối cùng có thể tốt lên không, trong bóng tối mênh mông bát ngát, cậu cảm thấy sợ

hãi, nhưng là, cậu không thể lại cho Lý Lực thêm phiền toái, tâm đang run rẩy, trên mặt nhưng phải kiên cường.

Lại qua gần mười ngày, thương tích trên người Nhạc Thần đã tốt hơn rất nhiều, thời điểm có thể tự mình xuống giường đi lại, Lý Lực mang cậu xuất phát đi Tang Hỗ thành.

Bởi vì muốn tiết kiệm ngân lượng, không thể ngồi mã xa, hai người liền đi ngưu xa*, xuất phát từ lúc mặt trời vừa ló đến thời điểm trời tối, mới đến được ngoại thành Tang Hỗ.

(*) Xe trâu kéo.

Lý Lực và Nhạc Thần ở nhờ một nhà kia, là thân thích ở ngoại thành Tang Hỗ, bọn họ cho Lý Lực đến dùng, sau lại cho hai người thuê trụ, phí thuê phòng so với trong thành ít hơn rất nhiều, hơn nữa tuyệt đối còn có thể tin tưởng.

Lý Lực cảm ta gia chủ thì đem Nhạc Thần đến đây trụ.

Lý Lực dàn xếp ổn thỏa căn phòng cho Nhạc Thần xong xuôi, chủ nhân gia cũng mang đồ ăn đến, Nhạc Thần bưng bát, muốn có thể tự mình từ từ ăn, Lý Lực nhìn tình huống Nhạc Thần như vậy, chua sót trong lòng càng sâu.

Mượn trù phòng trong nhà gia chủ, Lý Lực đi sắc thuốc cho Nhạc Thần, thời điểm mang thuốc cho Nhạc Thần uống, Lý Lực nói ngày hôm sau phải đi vào thành tìm đại phu tốt, để tâm tư Nhạc Thần có thể thông thoáng, lúc đó có thể chữa khỏi mắt cho cậu.

Nhạc Thần gật gật đầu, trong lòng vừa cảm động, vừa dị thường chua sót.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu hiểu được nhiều lắm. Hiện giờ, sống trong thế giới tối đen, trong hiện thực tàn khốc, cậu mới chính thức hiểu rõ bản thân, hiểu rõ lập trường của bản thân mình.

Thẳng đến lúc này, cậu mới hiểu được, cuộc sống của cậu chân thật, cũng không phải một mộng vô căn cứ, cũng không phải là một tuồng kịch, thân thể tổn thương là thật, đau nhức là thật, khổ sở là thật, ngọt ngào là thật, khóc và cười cũng đều là thật, đau lòng và thống khổ cũng là sự thật.

Không thấy được ánh sáng làm cậu đau đớn và sợ hãi, nhưng may mắn thay, cậu rốt cuộc cũng thấy rõ tình thế, vào lúc này cậu cảm thấy sinh mệnh chính mình ở nơi đây vô cùng chân thực, so với thời gian ánh mắt nhìn thấy còn chân thật hơn.

Vươn tay đi, vuốt ve mọi thứ bên người, này hết thảy đều có hình dáng, có hình tượng, cậu có thể cảm nhận được cái bàn cứng rắn lạnh lẽo, có thể cảm thận được nếp uốn thô ráp của thân cây, có thể cảm nhận được y phục mặc trên người là loại vải dệt vô cùng tốt, có thể ngửi được mùi thảo hương quanh quẩn trong phòng……

Nhạc Thần như là tỉnh ngộ, thấu hiểu chân lý trong sinh mệnh, lòng đang sợ hãi cũng dần dần bình tĩnh không ít, vô luận ông trời cho cậu sinh mệnh gì, đầu tiên cậu đều là chính cậu, vô luận gặp phải sự tình gì, cậu đều sẽ sống sót, sống sót mới là chân thật, là ý nghĩa, cậu vì chính mình mà tồn tại, vì những người quan tâm lo lắng cậu mà tồn tại.

Có lẽ có bi quan, nhưng là, tự mình đứng dậy mới là điều bất bại.

39. Quyển 2 - Chương 6: Chữa Bệnh

Đoạn thời gian trước, hầu như Nhạc Thần đều là mỗi đêm tỉnh lại giữa ác mộng, đầu đầy mồ hôi, toàn thân phát run, vẻ mặt khẩn trương, Lý Lực không dám rời khỏi cậu, nên cùng cậu ngủ chung một cái giường, hiện tại, tinh thần Nhạc Thần ổn định hơn rất nhiều, buổi tối đã có thể ngủ an ổn hơn chút.

Lý Lực vào thành hai ngày đi thăm hỏi, thám thính đến vài vị đại phu nổi danh, có một vị trước kia từng chữa khỏi cho vài người có tình trạng giống như Nhạc Thần, chẳng qua chẩn phí của người nọ rất cao, người bình thường không thể nhìn đến.

Lý Lực nghe được ánh mắt Nhạc Thần có đại phu có thể chữa khỏi, trong lòng kiên định rất nhiều, nhưng lại có một vấn đề khác làm hắn trở nên lo lắng.

Tiền bọn họ cơ hồ không còn thừa bao nhiêu, cho dù không chữa bệnh cho Nhạc Thần, tiền phòng thuê ăn ở cũng chẳng được mấy ngày, chẩn bệnh cho Nhạc Thần, chỉ sợ một lần chẩn kim dược phí cũng không đủ.

Lý Lực bưng đồ ăn vào nhà, đặt lên bàn.

Sau khi ánh mắt Nhạc Thần không thấy, mỗi ngày không có việc gì làm, hoặc là ngồi trên giường, hoặc là ở trong phòng sờ soạng đi tới đi lui, vào thời điểm Lý Lực không có ở nhà, cậu ở trong phòng đi đứng gập ghềnh không biết đụng ngã bao nhiêu là thứ, thân thể mặc dù đau, nhưng so với nỗi đau trong lòng cũng không bằng.

Lý Lực trở về, có đôi khi nhìn thấy làn da bên ngoài của Nhạc Thần ứ xanh trầy xước, liền đau lòng chua xót đến lợi hại, lại không biết thân thể che giấu dưới lớp y phục còn bao nhiêu vết thương như vậy.

Nhưng Nhạc Thần làm như vô sự, Lý Lực thông minh làm sao có thể đi nói để Nhạc Thần càng thêm khó chịu.

Ánh mắt nhìn không thấy, cảm giác của Nhạc Thần sâu sắc hơn rất nhiều, thính giác cũng nhạy cảm.

Nghe được tiếng bước chân của Lý Lực, thanh âm bát cơm đặt trên bàn, Nhạc Thần từ trên giường đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh bàn, sờ soạng ghế, ở mặt trên ngồi xuống, cậu tận lực muốn tự làm mọi chuyện.

"Thần ca, hôm nay là rau xào và cháo bắp, cơm còn chút nóng, để nguội một chút rồi ăn!" Lý Lực nói xong, gắp mấy đũa rau xanh vào trong bát Nhạc Thần, đặt trước mặt cậu, bắt lấy tay Nhạc chạm đến bát cơm.

Nhạc Thần cảm nhận được nhiệt độ, gật gật đầu, "Ta biết, một chút nữa mới ăn!"

Cháo bắp này kỳ thật là đem hạt bắp tách ra thành từng viên nhỏ, sau đó đem đi nấu, Nhạc Thần không thích ăn cái này, cậu muốn ăn cơm tẻ, nhưng cậu cũng không có nói ra lời.

Thời đại này, có thể ăn cơm phải là kẻ có tiền mới được, ăn cháo bắp thế này, hơn phân nửa đã là không có bạc, trong lòng Nhạc Thần khó chịu, nhưng lại không biết phải giúp Lý Lực kiếm tiền thế nào.

Nếu ánh mắt cậu vẫn còn tốt, hẳn đã có thể làm thầy lang, hoặc bán tranh kiếm tiền, nhưng hiện tại, mắt nhìn không thấy, cậu còn có năng lực gì, đi làm nghề gì đây.

Nhạc Thần tay ôm bát cơm, cúi đầu, đem thần sắc bi thương che giấu xuống dưới.

Lý Lực ngồi ở đối diện Nhạc Thần, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cậu, trong lòng cũng trở nên khó chịu, hắn vì gom đủ tiền cho lần đầu tiên chẩn bệnh cho Nhạc Thần, gạt Nhạc Thần, đến bến tàu ở bờ sông Tang Hỗ thành làm công khuân vác, khí lực hắn không lớn, đương nhiên tranh không được bao nhiêu tiền, cho nên, hắn cũng rất sốt ruột, may mắn, làm công vài ngày, hơn nữa còn tiền của bọn họ, tiền chẩn kim dược phí xem như góp đủ, sinh hoạt về sau thì lại nghĩ biện pháp!

"Thần ca, ta hỏi thăm được rồi, trong thành có một đại phu rất có danh tiếng, trước kia từng chữa qua vài người có đôi mắt giống tình trạng của ngươi, ngày mai chúng ta đi đến đó xem đi. Sáng mai chúng ta dậy sớm, thanh danh vị đại phu kia rất vượng, mọi người ở địa phương khác cũng đều đến xem, người rất đông, đi chậm, xếp hàng phía sau, phỏng chừng sẽ không kịp." Lý Lực nói xong, đem chiếc đũa đặt trong tay phải Nhạc Thần.

Nhạc Thần cầm đũa, cầm bát lên bắt đầu ăn cơm.

Đầu cậu cúi rất thấp, Lý Lực nhìn không thấy vẻ mặt cậu, lại thấy cậu ăn cơm ngày càng chậm, dần dần có những giọt nước mắt tích trong bát.

"Thần ca, ngươi làm sao?" Lý Lực có chút bối rối.

"Tiểu Lực, thực xin lỗi. Ta liên lụy ngươi. Thật là mấy ngày nay ngươi vào trong thành tìm đại phu sao, vậy tay ngươi như thế nào lại có thương tích?" Nhạc Thần ngẩng đầu lên, một đôi mắt không có thần thái lạc trong ánh nước trong suốt.

"Thần ca, ngươi đây là đang nói cái gì, cái gì mà ngươi liên lụy ta. Nếu không phải ngươi vì cứu mạng ta, ngươi có thể như vậy sao. Ta chiếu cố ngươi là việc phải làm. Mấy ngày nay, ta thật sự vào trong thành tìm đại phu, Tang Hỗ thành lớn như vậy, tìm đại phu đâu có dễ dàng. Trên tay ta bị thương, là hôm nay trong lúc múc nước, dây thừng đột nhiên đứt đi, thời điểm ta bắt được dây thừng đem thùng nước kéo lên thì trầy xước, ngươi không cần lo lắng, hai ngày nữa thì tốt rồi." Trong giọng nói Lý Lực mang theo không tín nhiệm cùng trách cứ Nhạc Thần, Nhạc Thần nghe xong chua xót trong lòng lại càng sâu, nói, "Tiền của chúng ta cũng không nhiều, có phải hiện tại thiếu tiền hay không, ngươi đem đồ vật đáng giá của ta đem cầm đi! Phỏng chừng có thể có được một ít."

Nhạc Thần nói đồ vật có giá trị, này là những thứ trước kia Ngu Gia Tường cho cậu, tỷ như trâm ngọc, lược ngà voi, cái chặn giấy bằng gỗ trầm hương, ngọc bội linh tinh, thời điểm rời đi Nhạc Thần đều đem những vật này cất vào trong bao hành lý, Lý Lực cũng từng nói qua, những thứ này đều còn giữ lại.

"Như vậy sao được, vật này đều là Vương gia cho ngươi, đều rất quý trọng, chỉ cần đem ra ngoài, Vương gia chắc chắn biết chúng ta ở nơi nào. Vẫn là không cần làm thế." Lý Lực khuyên.

Nhạc Thần làm sao không thể nghĩ được những chuyện này, nhưng là, so với không có tiền sinh sống, cùng bị Ngu Gia Tường tìm được bắt trở về trách phạt, cậu tình nguyện lựa chọn cái sau. Hiện tại nghĩ đến, Lý Lực bị nắm trở về, vận mệnh khẳng định so với còn thảm hại hơn, nói không chừng sẽ bị xử tử, vì thế, cậu không dám lại nghĩ đến phương pháp này.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người liền rời giường, Lý Lực mang nước ấm vào hầu hạ Nhạc Thần rửa mặt, sau đó chải đầu cho Nhạc Thần, vì cậu chỉnh vạt áo, thời điểm làm phó dịch trước kia, hắn cũng vì Nhạc Thần làm việc này, hiện tại làm lại cũng thuận tâm thuận tay.

Hai người lấy khoai lang làm điểm tâm, rồi đi bộ vào thành.

Nhạc Thần cùng Lý Lực thuê phòng trọ này, mặc dù ở kề bên gian phòng của chủ nhà, nhưng là một mình hai gian phòng, cũng không ở cùng một viện với chủ nhà, Nhạc Thần vẫn luôn ở trong nhà hầu như không có đi ra khỏi cửa, thời điểm lần đầu tiên đến đây, cũng là mặc áo choàng thật dày, trên đầu còn quấn quít băng gạt, chủ nhân gia cơ hồ không nhìn rõ bộ dạng của cậu.

Đây là lần đầu tiên thấy Lý Lực đem Nhạc Thần mang đi ra ngoài, con dâu của chủ nhân gia đi ra hắt nước, đứng ở cửa viện chào hỏi cùng Lý Lực, Nhạc Thần đi theo cũng quay đầu nhìn về phía địa phương phát ra âm thanh, phụ nhân kia nhìn thấy bộ dạng Nhạc Thần, tuy rằng ăn mặc thật đơn giản, nhưng dung mạo phi thường xinh đẹp, chính là, đôi mắt ấy thế nhưng đã chết, nàng biết người nọ là người mù, lúc này không khỏi phi thường cảm khái.

Nhạc Thần nhìn không thấy ánh mắt đáng thương của phụ nhân kia dành cho cậu, nhưng Lý Lực lại thấy toàn bộ, vội vàng hướng phụ nhân nói an, liền mang theo Nhạc Thần rời đi, trong lòng đặc biệt khó chịu, hắn muốn cho ánh mắt Nhạc Thần tốt lên, nhìn đến vẻ mặt đáng thương chói mắt của những người kia, hắn không muốn thấy đến.

Đi gần một canh giờ, hai người mới đến được y quán phía trước, lúc này thái dương vừa dâng lên cao, y quán cũng vừa mở cửa không bao lâu, nhưng đã có không ít người ngồi ở đại đường chờ chẩn, Lý Lực mang theo Nhạc Thần đi vào bên trong ngồi xuống.

Lý Lực ở nơi này hỏi thăm qua rất nhiều lần, tiểu y đồng trong đường đều biết rõ hắn.

Đại phu còn chưa đi ra chẩn bệnh, Lý Lực đã hướng các tiểu y đồng giới thiệu Nhạc Thần, diện mạo Nhạc Thần hảo, đương nhiên thực dễ dàng được mọi người yêu thích.

Nhìn kết quả chẩn đoán cũng không như lý tưởng, phương án chữa bệnh Nhạc Thần nhận thức cùng đại phu xem như giống nhau, chính là, đại phu nói đầu cậu bị thương hơn hai mươi ngày qua, nhưng ánh mắt còn chưa khôi phục, phỏng chừng thời gian trị liệu sẽ rất lâu, uống thuốc châm cứu, chậm rãi làm cho máu tụ trong đầu tan biến, như vậy mới có thể tốt lên, nhưng là, cũng không cần ôm hy vọng quá lớn, có người cả đời đều không thể tốt lên được, điều này làm cho lòng người không quá tiếp nhận.

Đại phu là một lão giả hơn năm mươi tuổi, y thuật y đức đều được tôn sùng, chính là chẩn phí khá cao.

Dược lão khai tương đối quý, để cho cậu trở về ăn trước mấy ngày, sau đó mới có thể tiến thêm một bước trị liệu.

Tiền trong tay Lý Lực không đủ, nhưng lại không thể tại thời điểm có mặt Nhạc Thần mà đi cầu người khác, vì thể chỉ lấy dược cho hai ngày, nói dùng trước chừng ấy, sau hai ngày lại đến đây. Nhạc Thần làm sao không biết ý tứ Lý Lực, trong lòng càng thêm khó chịu.

Đại phu nhìn thấy hai người túng quẫn, cũng không cưỡng cầu, chỉ dặn đừng quên ngày sau phải đến để lấy dược mới.

Hai người từ y quán đi ra, đi được một đoạn, Nhạc Thần nghe thấy cách đó không xa có thanh âm đàn tỳ bà, liền hỏi, "Chỗ nào có tiếng tỳ bà?"

Lúc này dòng người trên phố bắt đầu qua lại, thanh âm rao hàng, tiếng bánh xe ngựa lăn nhanh, âm thanh mọi người nói chuyện, tiếng bước chân…, các loại thanh âm đều có, Lý Lực làm sao nghe được tiếng tỳ bà, liền hồi đáp, "Không có nghe tiếng tỳ bà, chúng ta mau trở về đi!"

"Ta đàn tỳ bà, so với nàng còn tốt hơn." Đôi mắt Nhạc Thần vô hồn nhìn khắp nơi, nhẹ nhàng nói ra.

Ánh mắt Nhạc Thần nhìn không thấy, mỗi ngày chỉ có thể lẳng lặng ngồi, Lý Lực không có nghe thấy tiếng tỳ bà, nên nghĩ là Nhạc Thần rất tịch mịch, muốn đánh tỳ bà để xua đuổi thời gian, tuy rằng hắn cũng rất muốn để cho Nhạc Thần có thú tiêu khiển, nhưng là, bây giờ làm sao có tiền để mua đàn tỳ bà, vì thế nói, "Thần ca, chúng ta trở về đi! Ta không có nghe thấy tiếng đàn tỳ bà."

Thần sắc Nhạc Thần ảm đạm, cùng Lý Lực lại đi một đoạn đường, tiếng tỳ bà dần dần càng thêm rõ ràng, Nhạc Thần dừng bước, chỉ chỉ địa phương truyền đến tiếng đàn, hỏi, "Tiếng tỳ bà từ nơi đó truyền đến, nơi đó là chỗ nào?"

Lúc này Lý Lực cũng nghe thấy thanh âm, nhìn về phương hướng Nhạc Thần vừa chỉ, đó là một tòa hát trang hoàng rất tinh xảo, vì thế đáp, "Hình như là nhạc phường."

"Tiểu Lực, ta muốn vào xem, ngươi để ta vào xem đi!" Nhạc Thần nhìn về phía Lý Lực, khẩn cầu.

40. Quyển 2 - Chương 7: Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ

Mẫu thân Nhạc Thần là giáo viên ngữ văn trung học, ở địa phương nổi danh tỳ bà mỹ nhân, diện mạo rất đẹp, còn là một tay tỳ bà rất giỏi.

Con gái lớn của nàng tính cách lại giống nam sinh, từ nhỏ đã phản kháng không học đánh đàn, đứa con nhỏ sinh ra ngược lại có chút giống con gái, nên dùng để thỏa mãn tâm nguyện dưỡng nữ của mẫu thân, trước khi Nhạc Thần đến trường, ở nhà đều là tóc dài mặc váy, hơn nữa từ khi lên bốn, đã bắt đầu học đàn tỳ bà.

Nhạc Thần học đàn tỳ bà, thẳng luôn đến khi cấp ba mười tám tuổi, lúc ấy nhiệm vụ học tập nặng nề, mẹ mới buông tha cậu.

Bởi vì vẫn luôn bị buộc học, nên khi còn bé đã mất biết bao cơ hội vui đùa, hơn nữa, nam tử hán học cái này, trong mắt Nhạc Thần đây chuyện là chuyện không thể nào sáng rọi, cho nên, trong lòng cậu vẫn không thích loại đàn này, chính là bị bắt buộc, mới ngày qua ngày cố gắng mà thôi.

Sau khi học đại học, Nhạc Thần đối với tỳ bà lại càng phản cảm, nhìn đến đồ vật kia còn có xúc động muốn nôn mửa, nhưng cũng vì rời nhà, cậu mới đem tài nghệ này gác lại, không bao giờ muốn bắt đầu nữa.

Bây giờ mắt không thấy, tai lại trở nên mẫn tuệ sâu sắc, xúc cảm ngón tay cũng dị thường mẫn cảm, trong lòng vô vị cậu lại đặc biệt tưởng nhớ muốn vuốt ve tỳ bà mười mấy năm quen thuộc, giống như có thể quay lại thời điểm trước kia mẫu thân đối với cậu ân cần dạy bảo để cậu luyện tập, khi đó đúng là sống trong hạnh phúc nhưng không biết hạnh phúc, hiện tại chỉ có thể nhớ lại khi đó đơn giản là hạnh phúc.

Tuy rằng tỳ bà cổ đại và hiện đại có chút thua kém, nhưng âm nhạc và mình tương thông, Nhạc Thần vuốt ve tỳ bà trong lòng, lê thân khúc hạng, hồn viên lưu sướng*, cảm giác trong tay là ôn nhuận là tinh tế, cậu giống như trở về thời gian mười bốn mười lăm tuổi, ngồi ở ban công trong nhà, khép hờ đôi mắt khẽ gẩy cầm huyền, tấu một đoạn < xuân="" giang="" hoa="" nguyệt="" dạ="">>.

(*) Cơ thể quanh co, tròn và mịn.

Trên tay không có mang móng tay giả, lại nhiều năm không chơi nên có chút không quen, thời điểm bắt đầu còn hơi khó khăn, dần dần về sau liền trở nên trôi chảy.

Dây cung tỳ bà chuyển động, vốn là một bức tranh sơn thủy trang nhã thanh lệ, nhưng dưới tay cậu lại không còn "Xuân giang triều thủy liên hải bình, hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh. Liễm diễm tùy ba thiên vạn lý, hà xử xuân giang vô nguyệt minh*" tú mỹ tuyệt trần cùng sâu sắc linh động, mà nó trực tiếp ngưng trọng hiển thành làn điệu bi thương, "Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt, giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?*" Mờ mịt mà trầm trọng, ai có thể nói được rõ ràng? "Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên chích tương tư. Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân, đãn kiến trường giang tống lưu thủy.*" Nặng nề đau thương trong lòng từ ngón tay tràn đầy ra phím đàn, chờ đợi là buồn bã ra sao, là không cam lòng cỡ nào, thế gian tang thương, nhân sinh nhỏ bé ngắn ngủi, tiếng nhạc trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo giống như ánh trăng treo cao trên bầu trời, ánh sáng nhẹ tan, thanh âm dần dần cũng không còn…

Một khúc xong rồi, Nhạc Thần vẫn như trước vuốt ve tỳ bà, khổ sở cùng buồn bã trong lòng không thể bình phục.

Trước kia, sau khi hoàn thành báo cáo kết quả công tác, mẹ cũng là thường mắng cậu đàn tỳ bà chưa bao giờ thật sự dụng tâm, kỹ xảo mặc dù tốt, nhưng cũng không thể cảm động thưởng giả*.

(*) Khán giả thưởng thức.

Nhạc Thần vuốt ve mỗi một dây đàn, trên mặt lộ ra ý cười nhợt nhạt, cậu khi đó còn chưa trưởng thành, cho nên không biết rằng đối đãi mọi vật trên thế gian này đều phải dụng tâm, bằng không, đối với thân thế, tất cả đều không là gì cả.

Trên đàn tỳ bà tứ tương thập nhị, lần đầu tiên Nhạc Thần cảm nhận được cảm tình dành cho nó, cái loại quý trọng này, cái loại quen biết này mặc dù sớm đã tương thông nhau nhưng vẫn còn vui sướng và đau buồn nhàn nhạt.

Nhạc Thần đàn xong một hồi, nhưng trong đại đường nhạc phường vẫn là im lặng một mảnh, thẳng đến khi có đôi bàn tay cầm tay phải Nhạc Thần từ trên cầm lên.

Thanh âm một người ôn nhuận mang theo quý trọng, "Ngươi để ta nghe tiếng lòng của ngươi, đây là từ khúc đẹp nhất ta nghe được."

Hai mắt Nhạc Thần mở to nhìn người phía trước mặt, đồng tử màu nâu ấm xinh đẹp đã không còn quang mang rực rỡ chiếu vào làm rung động lòng người, nhưng giữa vô thần trầm tĩnh và ưu thương khiến cho người say mê túy lúy.

"Cám ơn ngươi!" Nhạc Thần nhẹ nhàng nói, thần sắc trở nên càng thêm ảm đạm, nếu mẹ có thể ở bên người, nếu có thể vì nàng diễn tấu một khúc, như vậy, sẽ tốt hơn.

"Trước vẫn là đem thuốc bôi lên tay đi! Ta về sau còn muốn nghe ngươi đàn, tay như thế nào có thể bị thương." Thanh âm người này ôn nhuận mang theo ý cười ấm áp, sau, liền có người trình lên thuốc trị thương.

Nhạc Thần đem tay phải rụt về, nhưng lại bị nắm lấy, đau đớn trên đầu ngón tay tản đi rất nhiều, xen vào đó là cảm giác lạnh lạnh thay thế.

"Thần ca, chúng ta đi thôi! Cần phải trở về!" Lý Lực cũng cảm động cho một khúc tỳ bà này của Nhạc Thần, nghĩ nếu có thể mua cho Nhạc Thần một đàn tỳ bà thì thật tốt biết bao. Chính là, lúc sau có một vị công tử từ ngoài cửa đi vào đại đường làm cho Lý Lực cảm thấy bất an.

Nhạc Thần đã từng chịu qua tổn thương gì, cho nên mới một lòng muốn đào tẩu từ bên người Vương gia, Lý Lực không muốn nhớ lại, nhưng hắn từ nay về sau, phải bảo hộ Nhạc Thần, không thể lại để cho cậu bị người phụ lòng tổn thương.

Nhạc Thần nghe được thanh âm Lý Lực, liền từ trên ghế đứng lên, đem tì bà từ trên hai tay nâng ra, nói, "Cảm ơn tỷ tỷ đã cho ta mượn tỳ bà làm tâm nguyện cũ, xin hoàn trả tỳ bà."

“Công tử khách khí.” Phụ nhân đứng ở một bên lập tức tiến đến tiếp nhận tỳ bà từ trong tay Nhạc Thần.

“Tiểu Lực, chúng ta đi thôi!” Nhạc Thần vươn tay để cho Lý Lực đi đến dẫn đường dìu cậu.

Một bàn tay so với Lý Lực còn nhanh hơn một bước vươn tay đỡ Nhạc Thần, nói, “Tại hạ còn muốn nghe công tử khảy đàn, không biết tại hạ có vinh hạnh thỉnh công tử đến quý phủ làm khách hai ngày.”

Nhạc Thần sửng sốt một chút, nghĩ chính mình có phải bị người đùa giỡn hay không, lập tức đem tay rút về, đáp tạ nói, “Ngươi đây khen trật rồi, ta đàn cũng không xuất chúng.”

Lý Lực liếc mắt nhìn người diện mạo tuấn tú khí độ văn nhã trước mặt một cái, bước nhanh đi đến bên người Nhạc Thần, đỡ lấy tay cậu, nói, “Thần ca, chúng ta đi thôi!”

Ánh mắt Nhạc Thần vô thần vô sóng lẳng lặng nhìn về phía trước, theo Lý Lực ra ngoài.

“Tam gia?” Một vị thuộc hạ nhìn sang Lý Lực và Nhạc Thần đã muốn rời đi, khom người hướng Ngu Gia Khánh hỏi.

Ngu Gia Khánh triển khai cây quạt nhẹ lay động hai cái, khóe môi khẽ cong, nói, “Thật là một mỹ nhân không tồi. Đi thăm dò tra xem người ở nơi nào là được, không cần quấy rầy.”

“Dạ!”

Lý Lực cùng Nhạc Thần về đến nhà, Lý Lực đi chuẩn bị cơm trưa và ngao dược cho cậu, Nhạc Thần ngồi nghịch ngón tay chính mình đến ngẩn người, cậu thật sự còn muốn sờ sờ đàn tỳ bà kia.

Lý Lực bưng cơm trưa đến, tay phải Nhạc Thần bị dây đàn làm thương, không cầm đũa được, Lý Lực liền nhấc đũa uy cậu một chén cơm.

Sau khi ăn xong, Nhạc Thần đối Lý Lực nói, “Tiểu Lực, ta mỗi ngày đều đợi trong phòng như vậy cũng không làm được cái gì, đây cũng không phải cách, ta muốn ra ngoài làm việc kiếm chút tiền, như vậy, cũng còn có tiền chữa bệnh.”

“Thần ca, ngươi ở tại trong nhà đi, ngươi như vậy, có khả năng làm chuyện gì chứ? Trước đem ánh mắt chữa khỏi mới là chính sự.” Lý Lực cau mày hồi đáp.

“Trị mắt cần tiền, không có tiền, làm sao có thể trị tốt. Ta nghĩ đến nhạc phường làm nhạc công kiếm sống, như vậy sẽ có tiền, có tiền là có thể hảo hảo trị mắt.” Nhạc Thần còn thực sự đề nghị.

Tại nhạc phường làm nhạc công là chuyện rất thấp tiện, tuy rằng trước kia Nhạc Thần làm nam sủng cho Vương gia, nhưng ở trong lòng Lý Lực, Nhạc Thần luôn luôn là một người cao quý, không thể đi làm chuyện này. Lập tức phản đối nói, “Không được, Thần ca, ngươi không thể đi.’

“Vì sao không thể, phải đợi đói chết sao. Lại nói, đây là việc duy nhất ta có thể làm, bằng không, ta chính là phế vật, sự tình gì cũng làm không được, mỗi ngày suy nghĩ trong mù lòa trong lòng lại không yên. Ngươi để ta đi đi!” Bi thương trên mặt Nhạc Thần càng nặng, Lý Lực không biết nên nói lời gì mới tốt.

(*)

Xuân giang hoa nguyệt dạ

Trương Nhược Hư

Xuân giang triều thủy liên hải bình,
Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.
Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,
Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh.
Giang lưu uyển chuyển nhiễu phương điện,
Nguyệt chiếu hoa lâm giai như tiển.
Không lý lưu sương bất giác phi,
Đính thượng bạch sa khan bất kiến.
Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,
Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.
Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?
Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?
Nhân sinh đại đại vô cùng dĩ,
Giang nguyệt niên niên vọng tương tự.
Bất tri giang nguyệt chiếu hà nhân,
Đãn kiến trường giang tống lưu thủy.
Bạch vân nhất phiến khứ du du,
Thanh phong giang thượng bất thăng sầu.
Thùy gia kim dạ biên chu tử,
Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,
Ưng chiếu ly nhân trang kính đài.
Ngọc hộ liêm trung quyển bất khứ,

Đảo y châm thượng phất hoàn lai.
Thử thời tương vọng bất tương văn,
Nguyện trục nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ,
Ngư long tiềm dược thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ,
Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân qui,
Lạc nguyệt dao tình mãn giang thụ.
–Bản dịch của Tản Đà–
Đêm trăng hoa trên sông xuân
Sông xuân sáng nước liền ngang bể,
Vầng trăng trong mặt bể lên cao.
Ánh trăng theo sóng đẹp sao!
Sông xuân muôn dặm chỗ nào không trăng?
Dòng sông chảy quanh rừng hoa ngát,
Trăng soi hoa như tán trập trùng.
Sương bay chẳng biết trong không
Trên soi cát trắng nhìn không thấy gì.
Trời in nước một ly không bụi.
Mảnh trăng trong ròi rọi giữa trời.
Thấy trăng thoạt mới là ai?
Trăng sông thoạt mới soi người năm nao?
Người sinh mãi, kiếp nào cho biết,
Nhìn trăng sông năm hệt không sai.
Trăng sông chẳng biết soi ai,
Dưới trăng chỉ thấy sông dài nước trôi.
Đám mây trắng ngùi ngùi đi mãi,
Rặng phong xanh một dải sông sầu.
Đêm nay ai đó, ai đâu?
Chiếc thuyền để nhớ trên lầu trăng soi.
Trăng thờ thẫn nơi người xa ngóng,

Chốn đài gương tựa bóng thương ai.

Trong rèm cuốn chẳng đi thôi,

Trên bàn đập áo quét rồi lại ngay.

Cùng nghe ngóng lúc nay chẳng thấy,

Muốn theo trăng trôi chảy đến chàng.

Hồng bay, ánh sáng không màng,

Nước sâu cá quẫy chỉ càng vẩn tăm.

Đêm nọ giấc trong đầm hoa rữa,

Ai xa nhà xuân nửa còn chi!

Nước sông trôi mãi xuân đi,

Trăng tà lặn xuống bên kia cánh đầm.

Vầng trăng lặn êm chìm khói bể,

Đường bao xa non kệ sông Tương.

Về trăng mấy kẻ thừa lương,

Trăng chìm lay bóng đầy hàng cây sông.

41. Quyển 2 - Chương 8: Tỳ Bà

Nhạc Thần vào Ngô Trúc nhạc phường làm nhạc công.

Lo lắng sẽ bị Ngu Gia Tường tìm được, Nhạc Thần thay tên thành Lý Thần, nói là huynh trưởng Lý Lực.

Ở trong nhạc phường, cậu cảm thấy tốt hơn rất nhiều so với những ngày trước, không phải như bình thường một người cô tịch trong phòng, mà là có được cổ đàn tỳ bà làm tri âm với cậu.

Âm cảm của Nhạc Thần thập phần tốt, trí nhớ cũng không tồi, người khác đàn khúc mấy lần, cậu liền có thể không chút thua kém thuật lại.

Đàn tỳ bà trong tay Nhạc Thần đã muốn trở thành bạn lữ không thể thiếu trong sinh mệnh, mỗi một hợp âm mỗi lần chạm đến, chúng nó giống như đều có sinh mệnh, Nhạc Thần đối với chúng cũng là tình cảm thâm hậu.

Thời điểm một lòng dụng tâm, làm việc gì cũng mang theo cả linh hồn, linh động mà lại thâm nồng tình cảm.

Nhạc Thần ở trong nhạc phường rất nhanh đã có danh tiếng, bởi vì cầm nghệ của cậu hảo, hơn nữa diễn tấu tỳ bá có không ít sáng tạo đột phá, còn bởi vì cậu là người mù, không bao lâu, trong Tang Hỗ thành có rất nhiều người đều biết, nói trong Ngô Trúc nhạc phường có một vị nhạc công bị mù có cầm nghệ rất cao.

Sinh ý trong nhạc phường bao gồm cả diễn tấu trong đó, rất nhiều người có thể tiến vào nghe, phí nhập đều tính vào trà nước và trái cây; sinh ý lớn hơn là ca mua biểu diễn khúc nghệ cho kẻ quý phủ có tiền.

Nhạc Thần chính là một thành viên trong dàn nhạc, vì là nhạc đệm cho ca múa, nên rất ít thời điểm sẽ có người độc tấu.

Có thể dốc hết thời gian để làm một việc, Nhạc Thần cảm thấy như vậy đã được thỏa mãn.

Ngày ấy, Nhạc Thần vào thành xem bệnh, trên đường trở về nghe được tỳ bà, hoài niệm chuyện xưa làm cậu cứng rắn yêu cầu Lý Lực dẫn cậu tiến vào nhạc phường, lúc ấy sau khi tỷ tỷ nghe Nhạc Thần đàn xong một khúc tỳ bà, liền thực khẳng khái đem đàn cho Nhạc Thần mượn, Nhạc Thần đã nhận nó.

Khi đó gặp được vị công tử kia, sau lại thường xuyên thấy hắn đến xem Nhạc Thần đàn, hắn giới thiệu nói là họ Ngô danh Khánh, tự Uẩn Chi. Học thức cùng phong độ đều hảo một dạng nhất đẳng, thường xuyên cùng Nhạc Thần thảo luận nhạc khúc, còn nói về vấn đề sáng tác, hắn biết thổi sáo, còn cùng Nhạc Thần hợp tấu qua vài lần.

Dần dần quan hệ hai người xem như tương đối gần gũi.

Thường xuyên nghe người hầu Ngô Khánh xưng hô Tam gia, Nhạc Thần đánh giá người này ở nhà nhất định xếp hàng lão tam, cho nên không giống lão đại sẽ làm tấm gương cho đệ muội, khó trách nhìn hắn nhàn hạ, phong lưu không kiềm chế nhiều như vậy.

Sau khi làm việc trong nhạc phường, Nhạc Thần cùng Lý Lực liền dọn đến trong hậu viện nhạc phường, một là tiết kiệm chi phí thuê nhà, hai là thuận tiện mỗi ngày diễn tấu cùng tập luyện, ba là điều kiện nơi này tốt rất nhiều, bốn là nơi này ở trong thành, không cần mỗi ngày đều đi y quán nhận trị liệu, đại phu sẽ đến đây xem bệnh cho cậu.

Lý Lực hiện tại trở thành đôi mắt và người hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của cậu, mỗi ngày đều chiếu cố Nhạc Thần, Nhạc Thần cảm động Lý Lực thực dụng tâm với mình, nên cũng hướng Lý Lực đề xuất, để cho Lý Lực đi học một môn tay nghề, về sau có thể bảo đảm có cuộc sống hảo.

Lý Lực không muốn rời đi Nhạc Thần, liền cự tuyệt, nói chờ ánh mắt Nhạc Thần tốt lên rồi đi học tay nghề cũng không muộn.

Ngô Trúc nhạc phường là đại nhạc phường số một số hai tại Tang Hỗ thành, bên trong đình đài lầu các, hoa viên khúc lang* được xây sửa rất tinh xảo, thời tiết lúc này đã là cuối thu, trong hoa viên các loại cúc hoa cùng nhau nở rộ.

(*)Hành lang uốn khúc.

Sáng sớm đám sương lượn lờ, cách đó không xa có một hòn giả sơn* có một bụi cúc vàng rậm rạp rủ xuống bên huyền nhai, tựa như thác nước hoàng sắc**, phía dưới giả sơn là con đường nhỏ đá cuội, dọc theo hai bên hoa viên là triển lộ dáng dấp các loài hoa danh phẩm, bạch sắc trắng khiết thanh nhã, tử sắc cao quý ung dung, hồng sắc diễm lệ kiêu kỳ…

(*)Núi giả, hòn non bộ.

(**) Màu vàng.

Quốc sắc thiên hương, phi thường lộng lẫy.

Tiếc là, Nhạc Thần ngồi trong đình luyện tập tỳ bà chỉ có thể ngửi được mùi thơm ngào ngạt của cúc hương, cũng không thể nhìn thấy tư thái xinh đẹp của chúng.

Có thể nghe được thanh âm gió mát của giọt sướng từ trên đóa hoa rơi xuống mặt đất, Nhạc Thần không đành lòng đến một khúc <> đánh vỡ sự yên tĩnh u nhã của hoa viên sớm mai, chầm chậm nhu thuận khẽ đàn, một khúc > uyển chuyển tinh tế từ đầu ngón tay phiêu dật đi ra.

Ánh tinh mơ xuyên thấu đám sương mù, từng tia từng tia rơi rạc trong hoa viên, các loài cúc hoa trong nắng sớm bày ra vẻ đẹp quyến rũ xinh tươi, giọt sương phản xạ ánh sáng, trong suốt long lanh.

Tia nắng chiếu vào trên người Nhạc Thần, cậu cảm nhận được ấm áp, có thể tưởng tưởng được nắng sớm đến đây là tốt đẹp cỡ nào, mang theo mờ ảo, từng tia từng tia một, bão hòa hắc ám.

Nhạc Thần để mặt mình đối mặt nắng vàng, trên mặt có chút lo lắng, cậu giống như thấy được ánh trời, xuyên thấu không gian chiếu xạ trên mặt cậu.

Ngô Khánh đứng trước cửa hoa viên đã được một chút, dáng người Nhạc Thần thon dài, tư thái thanh nhã trầm tĩnh, phảng phất như cùng cúc hoa trong vườn hòa thành một thể, thái dương chiếu vào mặt cậu, làm mờ nhạt hình dáng, tựa như cúc tiên từ trên trời giáng xuống u nhã tố khiết mà cao quý.

Nhạc Thần đi ăn điểm tâm, sau đó muốn ở sau đường tập luyện vài thủ khúc, buổi tối hôm nay là yến tiệc sinh thần của một vị viên ngoại, bọn họ được đi biểu diễn.

Nhạc Thần đứng dậy, ôm tỳ bà, sờ soạng kiếm tìm thanh trúc côn* mới vừa rồi cậu đặt tựa vào tay vịn trong đình, vốn đã đụng phải, ngón tay đảo qua, nghe được thanh âm thanh thúy trúc côn rơi trên mặt đất, Nhạc Thần nhíu mi một chút, ngồi xổm xuống chậm rãi sờ tìm, cuối cùng cũng đem thanh trúc côn cầm được trong tay.

(*) Cây gậy trúc dành cho người mù.

Lúc này mới lại đứng lên, điểm điểm trúc côn, chậm rãi hướng ngoài đình đi ra.

Ngoài cửa đình có vài thềm đá, có một lần Nhạc Thần thiếu chút nữa từ thềm đá ngã xuống, thật vất vả mới đứng vững, về sau cậu liền đặc biệt cẩn thận.

Lý Lực vì phải kiếm tiền mua dược, nên không thể trông nom Nhạc Thần, vì vậy không muốn Nhạc Thần cứ mỗi buổi sáng lại ra phía sau vườn cúc luyện cầm, nhưng Nhạc Thần thích cúc viên thanh u và yêu thích mùi hương hoa cúc, cho nên mỗi ngày đều kiên trì lại đây. Chính là đường nhỏ nơi này quanh quanh quẩn quẩn, nhiều thềm đá nhiều khúc hành lang, có khả năng dưới chân đá trúng chậu hoa, mỗi lần bước đi đều phải đặc biệt cẩn thận.

Mới vừa bước chân ra khỏi thềm đá, liền có một bàn tay đến giúp đỡ, nhẹ nhàng nắm chặt tay phải Nhạc Thần đang cầm trúc côn, thanh âm cũng tùy theo truyền đến, "Hôm nay dậy sớm một lần, đến nơi này có thể nghe được ngươi đàn những khúc khác nhau, thực sự rất đáng giá."

"Uẩn Chi, ngươi tới sớm như vậy a!" Lỗ tai Nhạc Thần phi thường linh mẫn nhưng lại không nghe được người này đến lúc nào, cậu yết ớt chào hỏi, trên gương mặt luôn luôn tái nhợt nổi lên một chút đỏ ửng, cậu biết là Ngô Khánh cười cậu vừa đàn một khúc > kia, một khúc này cũng không phải từ tâm Nhạc Thần mà phát, chính là từ cảnh mà ra thôi, nhưng loại chuyện này càng nói càng kì, còn không bằng nói sang chuyện khác.

"Hôm nay thức dậy sớm, dùng điểm tâm xong không có việc gì làm, nghĩ còn không bằng đến đây xem ngươi, quả thực, thấy được bộ dạng không giống nhau." Ngô Khánh cười cười đỡ Nhạc Thần hướng ngoài cúc viên.

Có một người đến giúp đỡ, Nhạc Thần đi đường cũng muốn an tâm hơn rất nhiều, đến cửa tròn cúc viên, còn phải vòng qua một cái hồ không nhỏ, mới có thể đến được khoảng sân cậu ở, Nhạc Thần nhìn về phía Ngô Khánh, nói, "Ngươi thật sự là rất nhàn, hình như mỗi ngày đều không có việc gì. Đôi khi cũng có thể giúp người nhà giải ưu thế nào……" Nhạc Thần nói tới đây, liền ngừng lại, trên mặt hiện ra điểm xấu hổ, cậu cũng không có quyền lợi đến lải nhải chuyện nhà người khác, kỳ thật, cậu chỉ là cảm khái thời điểm trước kia còn ở nhà, luôn để cho cha mẹ chị gái quan tâm, nhưng lại chưa bao giờ vì người trong nhà làm ra chuyện gì.

Hiện tại chính mình cảm nhận được cuộc sống khốn khổ, cậu mới hiểu đến, mỗi người đều cần sự quan tâm, trả giá mọi việc kỳ thật đều chờ mong hồi báo, cho dù là cha mẹ chăm sóc đứa nhỏ, cũng là hy vọng đứa con có thể đền đáp, trước kia Nhạc Thần chưa bao giờ lo lắng qua điều này, luôn luôn từ nơi cha mẹ chị gái nhận lấy, cũng không nghĩ phải báo về chút gì. Mà đến bây giờ, cho dù hối hận, muốn bồi thường, cũng không còn kịp rồi.

"Bọn họ căn bản không cần ta, ta ăn không ngồi rồi, càng vô vị, bọn họ mới càng yên tâm." Ngô Khánh thản nhiên mà trả lời một câu như vậy, dìu Nhạc Thần đi qua một cái đầm nước, cảm giác đến thân thể Nhạc Thần cứng ngắc cùng trầm mặc, vì vậy, để đánh vỡ bầu không khí này, hắn liền nói thêm, "Ta dẫn ngươi đến Minh Nguyệt lâu ăn điểm tâm ngươi thích, ngươi cũng có thể ăn sáng."

"Thật sự là cảm ơn ngươi!" Mắt Nhạc Thần tuy là không thấy, nhưng lúc này bên trong hai mắt lại giống như cất chứa hai khối thạch ấm áp lập lòe ánh sáng thật sâu, Ngô Khánh nhìn thấy, đã nghĩ muốn dùng tay nhẹ vuốt đôi mắt này, "Sao phải cảm tạ, cũng không phải ngươi nói tri âm khó cầu sao, tri âm mang đến một hộp điểm tâm ngươi liền cảm tạ như vậy."

Nhạc Thần không biết nên nói cái gì cho hảo, đi đến cửa sân, Lý Lực tiến lên đón, "Thần ca, dùng đồ ăn sáng, sau đó còn phải uống dược. Vừa rồi tiểu Nguyên đã thúc dục một lần, nên ngươi mau chút, bọn họ luyện khúc xong rồi, giờ thì tới phiên ngươi."

42. Quyển 2 - Chương 9: Thay Đổi Đế Vương

Quý phủ Triệu viên ngoại hồng đăng mỹ tửu, cúc hoa mãn viên, gió thơm từng trận, khách nhân như mây.

Tại đình đài trong hồ sen để vài cái bàn tròn, có mấy người trong nhạc phường đều được mời tới, Ngô Trúc nhạc phường có ba tiết mục, một múa một ca một độc tấu.

Nhạc Thần lấy một khúc > nổi danh, khi gánh hát Ngô Trúc nhạc phường đến, Triệu viên ngoại liền đặc biệt điểm danh muốn nhạc công Nhạc Thần đến một khúc.

Nhạc Thần ngồi chờ ở sương phòng sau hoa viên, khẽ điều cầm huyền, lại ngồi nghe chúng nhạc công ca múa vũ cơ nói chút chuyện nhàn thoại, Lý Lực ngồi bên cạnh cậu, chờ đến lượt được điểm biểu diễn thì đi qua giúp đỡ Nhạc Thần.

Nhạc Thần từ trong Nhạc Thần thành chạy ra, đến bây giờ đã qua nhiều tháng, thời tiết khi đó vẫn là nóng bức, mà hiện tại đã có khí lạnh cuối thu, qua không bao lâu nữa, chỉ sợ sẽ có tuyết rơi.

Tang Hỗ thành là một tòa thành giáp biên sông lớn, lại có kênh đào phía Bắc thông với kinh đô, phía Nam thông với Giang Nam cá thước giàu có và đông đúc, đúng là một tòa đại thành của Thiên Triều.

Nơi này nhiều loại thương hộ*, mua bán phồn hoa, vạn vật xinh tươi, dân cư đông đúc, xuất ra không ít nhà đại phú, Triệu viên ngoại đây là đứng thứ nhất.

(*) Gia đình thương gia, buôn bán.

Cùng nhau nhàn thoại, trong đó có một vị nhạc công từng được chọn vào cung diễn tấu yến tiệc, cực kỳ tự hào, lúc này lại nói tới kinh đô vùng lân cận sầm uất, trong hoàng cung hoa lệ quý khí, cung điện vàng son lộng lẫy, từng được ban cho một chén rượu ngon là may mắn cỡ nào, ánh rượu mùi hương đẹp đẽ nồng nàn cỡ nào…

Khi đó, Tiên hoàng còn đang thống trị thiên hạ, lúc này, tân hoàng đã đăng cơ gần một tháng.

Tiên hoàng bệnh chết, vốn phải là Thái tử lên ngôi, nhưng yêu tử Hoàng đế yêu thích nhất lại hạ độc trong thức ăn của Thái tử, Thái tử bị độc chết, tiểu Hoàng tử bị hạ ngục, Tứ Hoàng tử vốn nên ở biên quan lại đột nhiên xuất hiện tại kinh thành, còn khống chế phòng vệ trong kinh, Tứ Hoàng tử là con trai của Nguyên quý phi, là Hoàng tử được tôn quý nhất ngoài Thái tử, vả lại nhiều năm ở biên quan thủ vệ cho Thiên triều, lập không ít công trạng, rất nhiều đại thần ủng hộ hắn đăng cơ vi đế, từ đầu đến cuối đều là chuyện tân hoàng đăng cơ.

Thời đại này ngôn luận còn cởi mở, có không ít người bàn tán chân tướng tân đế đăng cơ, nhưng cũng chỉ là qua loa nói nói mà thôi, mọi người càng chú ý chính là ảnh hưởng trên các phương diện của tân đế, đề ra chính sách mới.

Khoảng cách giữa Tang Hỗ và Kinh đô có chừng mười ngày thủy trình, thay đổi đế vương, đây là chuyện tình phát sinh ở Kinh thành, đối với cuộc sống nhóm người ở đây cũng không có ảnh hưởng đặc biệt gì.

Đôi mắt Nhạc Thần nhìn không thấy, hơn nữa, người cũng trở nên trầm mặc, không thích những nơi náo nhiệt, chán ghét những người bởi vì vấn đề ánh mắt cậu mà đối cậu kì thị hoặc thương hại, cho nên, cũng không thể cùng người khác kết giao nói chuyện.

Sự tình tân đế đăng cơ lớn như vậy, cậu vẫn là khi đế vương chiếu cáo thiên hạ, cáo thị truyền đến Tang Hỗ sau ngày thứ năm mới biết được, là một vị khách nhân nói ra, Lý Lực vẫn đem chuyện này gạt cậu.

Lúc ấy, Nhạc Thần nói không nên lời trong lòng là cảm giác gì.

Hoàng đế cao cao tại thượng cửu ngũ chí tôn, tuy rằng cũng là người thường, nhưng địa vị cùng quyền lực lúc đó quyết định khoảng cách. Hoàng đế cách cậu rất xa xôi, hiện tại điều Nhạc Thần muốn chính là an an ổn ổn còn sống, đem ánh mắt chữa khỏi, sau đó cùng Lý Lực đi đến Giang Nam, ở nơi đó, cậu có thể tiếp tục đánh đàn, hoặc là làm chút việc khác, nghĩ đến cũng là không thể lấy thê, nên có thể cho Lý Lực học một tay nghề khá, sau đó cho hắn thú một hai phòng thê tử, rồi dần dần già đi trong cuộc sống, về sau, trên thế giới này sẽ không còn cậu nữa.

Nhạc Thần chưa bao giờ có chí hướng quá lớn, an an ổn ổn sống, là những gì cậu theo đuổi. Trước kia, cha mẹ cậu cũng là ý tứ này, chỉ hy vọng cậu có thể sống tốt, tạo dựng sự nghiệp, không cần cậu theo đuổi những chuyện khác.

Nếu Ngu Gia Tường đã làm Hoàng đế, nói vậy Thích Ngân cũng đã có được đền đáp mong muốn, có thể thăng quan tiến chức, có thể vì phụ thân sửa lại án xử sai, có thể làm rạng rỡ gia môn. Ngu Gia Tường đầu nhập chuyện này cũng coi như có hồi báo, rốt cục chiếm được vị trí kia, trong trận chiến này nếu không phải đạt được thắng lợi đăng ngôi chí tôn thì chính là quyết chiến đến thi cốt vô hồn.

Vô luận người khác phú quý giàu sang cực điểm, hay địa vị chí tôn đến cỡ nào, những chuyện này đều không quan hệ đến Nhạc Thần, cậu cũng không muốn nghĩ về chuyện tình đã qua, hiện tại, chỉ muốn làm một Lý Thần để sinh sống.

Mọi người lại nói đến chuyện tân đế đăng cơ, chính là tân đế khởi xướng tiết kiệm, không cho các châu thượng hiến dâng dàn nhạc ca múa, bằng không lấy danh vọng Ngô Trúc nhạc phường, nhất định có thể được tuyển chọn, tiến vào hoàng cung biểu diễn một lần. Không có cơ hội lần này, mọi người không khỏi thất vọng.

Nhạc Thần nghe được lời này, hơi hơi nhíu mày, ánh mắt Lý Lực lại ác liệt, có chút lo lắng vị Vương gia trước kia hiện giờ là Hoàng đế sẽ điều tra hắn và Nhạc Thần, như vậy hắn cùng Nhạc Thần há lại có thể tránh khỏi đạo lý chạy trốn, trước kia Nhạc Thần là nam sủng bên gối tân đế, tuy rằng chạy thoát, nếu tân đế nhớ kỹ tình cảm ngày trước sẽ đặc xá cho cậu, nói không chừng còn nối lại tình xưa, nhưng hắn không giống, hắn vốn dĩ chỉ là một tôi tớ, vẫn là quân nô, ở thời điểm Nhạc Thần chạy trốn không có đi báo còn chạy đi theo, nếu như bị bắt trở về, nhất định sẽ mất đầu.

Diễn xuất kế tiếp chính là độc tấu của Nhạc Thần, gã sai vặt đứng ở cửa kêu hai tiếng, Lý Lực còn không phản ứng, vẫn là Nhạc Thần gọi hắn hai tiếng, hắn mới kịp phản ứng, nhìn Nhạc Thần đã muốn đứng lên, Lý Lực mới ôm tỳ bà, một tay ôm đàn, một tay đỡ lấy Nhạc Thần, dẫn cậu đi đến đình đài phía trước biểu diễn.

Nhạc Thần phát hiện Lý Lực đỡ cậu tay lại dùng sức lớn hơn so với bình thường, nắm đến tay cậu đều có chút khó chịu, đoán rằng vừa rồi trong lời mọi người thảo luận nói đến vấn đề kích thích Lý Lực, liền nhẹ giọng an ủi nói, "Lý Lực, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không vứt bỏ không quan tâm đến ngươi. Ta còn tại sẽ không để ngươi gặp chuyện không may, cho dù ta có bất trắc, cũng sẽ hết sức bảo trụ ngươi."

"Ân, Thần ca, ta tin tưởng ngươi." Lý Lực trả lời một tiếng, trong thanh âm không còn kiên định cùng vui vẻ. Loại chuyện này, hắn tuy rằng tin tưởng Nhạc Thần, nhưng là, Nhạc Thần cũng chưa chắc đã đủ sức lực, dù sao người nọ đã là Hoàng đế. Mặc dù Ngu Gia Tường ở trước mặt Nhạc Thần một bộ dạng ngả ngớn cà lơ phất phơ, thích đùa người, trên mặt cơ hồ thời khắc đều là tươi cười, nhưng ở trước mặt kẻ khác, hắn cũng là thủ đoạn nham hiểm hung tàn, trị quân nghiêm khắc, thưởng phạt phân minh, bằng không, như thế nào có thể kinh sợ thuộc hạ, làm cho bọn họ vì hắn bán mạng. Cho nên, Lý Lực không phải không tin Nhạc Thần, mà là không tin Ngu Gia Tường là người dễ dàn hòa.

Nhạc Thần nghe ra lo lắng trong thanh âm Lý Lực, cậu cũng không biết nên làm thế nào để cho Lý Lực yên lòng, đi đến nơi hậu đài, nghe trên đình đang biểu diễn đàn sáo, cậu nghiêng cầu nhìn về phía Lý Lực, đôi mắt ở nơi đèn lồng đỏ thẫm chiếu rọi giống như sáng lánh không có bị mù, vẫn là sáng ngời như vậy, tràn ngập hy vọng, "Tiểu Lực, ta là nói thật. Thích Tướng quân từng nói với ta, ta có chuyện gì đều có thể tìm hắn hỗ trợ. Huống chi, chúng ta không nhất định sẽ bị tìm được, cho dù bị tìm được, ta cũng có thể thỉnh cầu hắn hỗ trợ, chẳng lẽ còn không thể cứu ngươi sao? Ngươi mỗi ngày lo lắng những chuyện này, trong lòng thấp thỏm mà sống, vậy còn có ý tứ gì."

Lý Lực bị Nhạc Thần nói như vậy, đột nhiên cảm thấy xấu hổ, hắn thật sự không nên hoài nghi lời nói Nhạc Thần như vậy, vì thế đáp, "Ta về sau sẽ không, cho dù bị nắm, nếu như Thần ca chính mình đều không bảo toàn được, cũng không còn bảo hộ ta, ta nguyện ý cùng ngươi, cho dù đến địa phủ cũng đi hầu hạ ngươi."

"Ngươi đây là nói cái gì, ai sẽ chết hả!" Nhạc Thần giả vờ sinh khí mà trừng Lý Lực, khiển trách.

43. Quyển 2 - Chương 10: Hành Trình Triệu Phủ

Trái ngược với hợp tấu, độc tấu đơn giản hơn rất nhiều.

Đã không còn thị giác, ở những phương diện khác lại càng thêm linh mẫn, Nhạc Thần một lòng đều đặt trên tỳ bà, hơn nữa mười mấy năm tôi luyện học tập, một tay tỳ bà tại Tang Hỗ thành đã không ai bằng, sợ là phóng nhãn khắp toàn bộ Thiên Triều, cũng ít ai có khả năng vượt qua.

Nhạc Thần từ lúc trên thác nước nhảy xuống, nội phủ chịu qua tổn thương, thân thể so với trước kia kém hơn rất nhiều, cực kì úy hàn, mới cuối mùa thu, đã phải mặc áo lông, chất vải màu xanh, thiết kế hơi chút bó sát.

Nhạc Thần ở trên đài hướng người nghe khom người làm lễ một cái, an tĩnh mà nhã nhặn, tu thân kiết lập*, một mình tịch mịch mà thanh cao.

(*) Kiết: cô đơn; Lập: đứng.

Lý Lực đỡ cậu ngồi tốt trên băng ghế, đem đàn tỳ bà đặt vào trong tay cậu.

Nội thành Tang Hỗ chú trọng vũ nhạc, đối với nhạc công luôn luôn lễ độ, sau khi Nhạc Thần ngồi xuống, thính giả đều trở nên tĩnh lặng, ánh mắt đặt trên thân mình như thu lộ như lương nguyệt của người trên đài.

Sau đó Nhạc Thần không nghe thấy tiếng gì khác, trước mặt lại hiện ra cảnh một bờ sông, vân phá nguyệt lai, thanh phong khinh phủ*, ánh trăng trên sông dập dờn, cùng hình dạng ánh trăng trên không trung kết hợp thành một.

(*) Mây tan trăng đến, gió mát nhẹ nhàng.

Mi mắt Nhạc Thần khẽ khép, liễm mục, đem tâm đặt trên tỳ bà, trong lúc đó ngón tay thon dài khẽ khảy dây đàn, một khúc tỳ bà lưu loát ưu mỹ liền tuôn ra, tiến nhập vào tai mọi người, Lý Lực đứng ở phía sau Nhạc Thần, vô luận đã bao nhiêu lần được nghe cậu đàn, nhưng chung quy đây vẫn là lần đầu tiên rung động như vậy.

Một khúc chấm dứt, Nhạc Thần ôm tỳ bà đứng lên, lại hướng người xem khom mình thi lễ, Lý Lực phía sau đã đi lên chuẩn bị đỡ cậu từ sau lưng.

Nhạc Thần mới vừa cùng Lý Lực đi xuống bậc thang đình đài, thì có gã sai vặt đến truyền lời, nói là Trương đại nhân yêu thích tài đánh đàn của Lý nhạc công, vì tỏ ý cảm tạ, muốn được kính chén rượu.

Nhạc Thần còn chưa nói, Lý Lực đã cau mày bảo, "Thân thể công tử không tốt, cũng không thể uống rượu. Thay ta cảm tạ Trương đại nhân đã ưu ái, nói vì suy nghĩ cho thân thể công tử, không thể kính rượu của hắn."

Gã sai vặt kia thật khó xử, nhưng nhìn Lý Lực đã đỡ Nhạc Thần đi vài bước, đành phải chạy trở về chỗ ngồi của thượng khách.

Gã sai vặt vừa mới đem lời nói hết, chủ nhân gia Triệu viên ngoại xấu hổ nói, "Lý Thần nhạc công này không uống rượu, không tiếp khách chính là quy củ, thân thể của y không tốt, thời điểm ba ngày hai ngày chối từ lời mời đều có, hôm nay có thể tới đã là vạn hạnh. Nếu Trương đại nhân không lấy làm phiền lòng, quý phủ ta có ca nữ vũ cơ Nhạc Linh, đại nhân coi trọng cái gì cứ việc nói."

"Thật không? Vừa rồi khoảng cách có chút xa, không nhìn được rõ ràng, thầm nghĩ mượn chén rượu hảo hảo xem một phen phong thái mà thôi, làm sao nghĩ đến sẽ bị từ chối." Trương đại nhân nói xong cực kì tiếc nuối, nhưng hiển nhiên không có đánh tan ý niệm trong đầu.

Nhạc Thần ở trên đài biểu diễn một khúc, nơi đó là trung tâm hồ sen, là nơi gió lớn, có chút ẩm ướt, đi trở về sương phòng nghỉ ngơi thì bắt đầu ho khan nhè nhẹ.

Lý Lực thấy lo lắng, đem áo choàng dày phủ thêm cho Nhạc Thần, hỏi Nhạc Thần có muốn đi về trước hay không.

Nhạc Thần lắc đầu nói, "Còn một khúc >, lúc này làm sao có thể đi được, ngươi đem trà nóng mang tới, uống chút đồ nhiệt là có thể tốt rồi."

(*) Mãn đình phương: (có 2 link) 1 – 2

Lý Lực để gã sai vặt đi bưng trà nóng, chính mình thì trông giữ Nhạc Thần, vẻ mặt lo lắng. Vừa rồi kỳ thực Nhạc Thần cũng cùng mọi người bàn luận đến đề tài có liên quan tân đế đăng cơ, nghĩ đến Ngu Gia Tường, trong lòng không khỏi sầu lo, lại bị trúng gió, cho nên mới chút liền ho khan.

Nhạc Thần kiềm nén cơn ho một chút, nhưng những người khác trong sương phòng đều nghe được, trên mặt mọi người không khỏi cũng lộ ra lo lắng.

[Mãn đình phương] lần này là từ một vị ca nữ trong nhạc phường vừa xướng xong không lâu, có đàn tiêu tỳ bà nhị hồ làm nhạc đệm, nơi này còn có nhạc công tỳ bà khác, chẳng qua, Nhạc Thần là tốt nhất, hơn nữa nhạc đệm cùng nhạc khí phối hợp là rất quan trọng, đồng thời còn phải ăn ý với nhau, bọn họ như thế cũng cần luyện tập hơn mười lần, huống chi là người thông thường chứ. Cho nên, lo lắng nhất lúc này là ca nữ Phương Lan, nàng lập tức tiến lên hỏi, "Thần ca, ngươi không sao chứ!"

Nhạc Thần mỉm cười lắc đầu, "Không có việc gì, uống chút trà nóng là tốt rồi."

Gã sai vặt đã mang trà bưng tới, Lý Lực tiếp nhận rồi cẩn thận đặt vào tay Nhạc Thần, Nhạc Thần cầm cái tách làm ấm tay, nhẹ uống vài hớp, ho khan cũng có chút áp xuống.

Phương Lan kia lúc này mới an tâm rời đi.

Trong Ngô Trúc nhạc phường, rất nhiều người đều kính trọng và yêu thích Nhạc Thần, chủ yếu là tài đánh đàn của cậu rất cao nhưng không khoe khoang kiêu ngạo, còn có cậu là một người mù, nên mọi người ai sẽ gây khó dễ cho một người mù chứ. Nhưng cũng có người đùa giỡn cho rằng Nhạc Thần quá to lớn, thân thể yếu đuối, thổi chút gió liền ho khan, tất cả mọi người đều vây quanh cậu, còn không chính là bình thường sẽ ôm tỳ bà, thân thể có chỗ nào cần quý giá như vậy.

Chờ một khúc > kết thúc, màn biểu diễn của Ngô Trúc nhạc phường cũng dừng ở đây. Tất cả mọi người đều chuẩn bị trở về.

Mắt Nhạc Thần không thấy, được Lý Lực dìu đi đến phía trước, mới từ sương phòng đi ra tiểu viện, đã bị ngăn cản. Vẫn là người sai vặt truyền lời ban nãy, bên người còn đi theo một quan gia mặc quan phục trong nha môn, gã sai vặt kia hướng Nhạc Thần làm cái chào, khổ sở van nài nói, "Lý công tử, Trương đại nhân ngưỡng mộ phong thái của ngươi, vô luận như thế nào cũng phải đến gặp người một chút, xin ngươi thương xót, đi uống chén trà cũng được."

Mới vừa rồi Nhạc Thần ngồi ở hồ sen bị gió lạnh thổi trúng, còn đang ho khan, nên sắc mặt Lý Lực không tốt nhìn họ, đang muốn trực tiếp nói lời cự tuyệt.

Vị quan gia kia đã lên tiếng, "Chỉ là đi uống chén trà nóng, uống xong các ngươi có thể đi."

Lúc này Nhạc Thần mới từ ho khan hoãn khí, giữ chặt Lý Lực nói, "Ta thật sự là phải trở về uống dược, nếu Trương đại nhân thật muốn thưởng chén trà, ta không dám cự tuyệt, thỉnh đại nhân đến Ngô Trúc nhạc phường cùng ta một hồi là tốt rồi, lúc này cũng đã trễ, ta phải cùng mọi người trở về."

Vừa rồi chủ quản nhạc phường đi lĩnh bạc biểu diễn cùng chút tặng phẩm, lúc này mới quay lại. Nghe nói vị Trương đại nhân kia muốn gặp Nhạc Thần, Nhạc Thần không nguyện ý, hắn cũng không nói cái gì, cuối cùng thấy đối phương thật sự cuốn lấy không chịu từ bỏ, còn nói thêm, "Muốn sống yên ở đây, thì không thể đắc tội Trương đại nhân", chủ quản nghe lời này liền bắt đầu lo lắng, hắn không phải người sợ phiền phức, một cái nhạc phường quy mô lớn như vậy ở Tang Hỗ thành sống yên vài thập niên không suy, chẳng lẽ còn là nơi dễ chọc, chẳng qua, nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, dù sao đắc tội người quan phủ cũng là không tốt.

Thấy Nhạc Thần vẫn chưa đi qua, bên kia lại phái đến hai người thúc giục, trong đó còn có một vị quản gia của quý phủ Triệu viên ngoại.

Trong lòng Nhạc Thần phiền chán, nhưng loại trường hợp này là sự tình thường xuyên gặp, vì thế nói, "Trần chủ quản, ta vẫn là đi qua thôi!"

Nhạc Thần là nhạc công thường xuyên được Tam gia cổ động, Trần Nguyên cũng không dám để cậu gặp chuyện không may, vì thế lập tức nói, "Sợ ngươi một mình đi qua cấp bậc lễ nghĩa lo không chu toàn, ta đây là chủ quản cũng nên đi qua tỏ ý cảm tạ!" Hơn nữa mọi người trong Ngô Trúc nhạc phường còn ở phía trước chờ, chờ Nhạc Thần cùng trở về, mọi người sẽ cùng nhau ngồi xe ngựa.

Trên người Nhạc Thần khoác áo choàng màu nâu tro thật dày, đem gương mặt lộ ra càng thêm trắng ngần, trong sảnh đường Triệu phủ đều là lồng đèn đỏ, gương mặt cậu bình thường không chút huyết sắc cũng sáng một tầng thiển hồng, mặt mày tinh tế lại càng được mô phỏng tỉ mỉ, mũi cao môi mỏng, hai má gầy gầy, sắc khí thản nhiên.

Trương đại nhân nhìn, thật là một mỹ nhân thanh như thu lộ*, chỉ là, ánh mắt đã không thấy, nếu như ánh mắt còn tốt, vậy lại thêm vài phần thu thủy** tươi đẹp. Bất quá, mắt không thấy dường như cũng có chỗ hảo, một phần trầm tĩnh lịch sự tao nhã kia nói không chừng khi thời điểm ánh mắt còn tốt sẽ biến mất không còn.

(*) Trong như sương mùa thu.

(**) Nước mắt mùa thu. =.=

Nhạc Thần được Lý Lực dìu đi, từ từ đi qua đoàn khách nhân, nghe được thanh âm mọi người thảo luận, ngửi được mùi rượu nồng đậm cùng mùi son phấn trên người nữ nhân, tiếp đó, ngừng lại, nghe được Trần Nguyên lên tiếng nói, "Ngô Trúc nhạc phường chúng ta đa tạ Trương đại nhân ưu ái, thân thể Lý Thần yếu nhược không thể uống rượu, đành mượn trà thay rượu kính đại nhân một chén."

"Hảo, hảo, không tồi!" Ánh mắt Trương đại nhân đều đặt trên người Nhạc Thần, liên tục tán thưởng.

Nhạc Thần lộ ra gương mặt tươi cười, đạm nhạt ban đầu gượng mang chút sắc sáng.

Lý Lực mang chén rượu người hầu đưa tới đặt trên tay Nhạc Thần, Nhạc Thần ngửi được chén trong tay là hương rượu, biết không phải trà, dựa vào nghe được âm thanh Trương đại nhân vừa nãy nói phán đoán vị trí của hắn, khom người đem rượu trình lên, chính mình cũng không uống, nói, "Đa tạ Trương đại nhân ưu ái Ngô Trúc nhạc phường chúng ta, chén rượu này ta thay mặt Ngô Trúc nhạc phường mời người."

Ánh mắt Trương đại nhân kia ánh lên một chút, cười cười tiếp nhận chén rượu Nhạc Thần khom người đưa đến, ngón tay Nhạc Thần thon dài xinh đẹp, khớp xương có chút nổi lên, nhìn ra được, người này thật là rất gầy. Tay hắn ở trên tay Nhạc Thần mơn trớn, Nhạc Thần cố nén trụ mới không có đem tay rút ra.

Trương đại nhân kia tiếp nhận chén rượu nhưng không có uống, mà là một tay đem chén rượu đặt ở trên bàn, một tay nắm tay Nhạc Thần không có ý định buông ra.

44. Quyển 2 - Chương 11: Ý Nghĩa Của Nhân Sinh

Bị người nắm lấy tay không tha, nếu đổi lại là Nhạc Thần trước kia, hơn phân nửa đã muốn động thủ đánh người, nhưng Nhạc Thần hiện tại sớm đã không còn giống như trước kia tính tình lỗ mãng không biết trời cao đất rộng.

Nhạc Thần tùy ý Trương đại nhân nắm tay, nụ cười yếu ớt trên mặt cũng không hạ xuống, thanh âm nhu hòa, phi thường dịu ngoan nói, "Trương đại nhân, nếu ngươi thích nghe ta khảy đàn, về sau còn thỉnh đến Ngô Trúc nhạc phường nghe ta đàn nhiều hơn…"

Nói một câu, liền áp lực không được ho khan trong cổ họng, khẽ ho nhẹ hai tiếng, mới nói thêm, "Hôm nay gió thổi lạnh, thân thể không khỏe, hiện tại phải mau chút trở về để uống dược, nếu như Trương đại nhân không có chuyện gì khác, còn thỉnh để ta cáo lui."

Nói xong, lại nhịn không được mà khụ khụ, sắc mặt cũng bởi vì ho khan mà trướng đến có chút đỏ, lúc này cậu cũng thật tự nhiên mà đem tay mình từ trong tay Trương đại nhân rút ra, bán che miệng, Lý Lực nhanh chóng đưa khăn tay đến trong tay cậu, Nhạc Thần cầm khăn che miệng lại càng ho khan lợi hại hơn.

Trên đài còn đang biểu diễn ca múa, ca từ mạn diệu ôn nhu, tiếng Nhạc Thần ho khan có phần hơi đột ngột, khách nhân đang ngồi cơ hồ cũng không có tâm tư xem biểu diễn trên đình đài, chỉ nhất mực nhìn xem Nhạc Thần nơi này.

Nhạc Thần ở Tang Hỗ thành có không ít người ngưỡng mộ, những người tham dự ở đây cũng có không ít, nam nữ đều có, nhìn thấy Nhạc Thần ho khan lợi hại như vậy, nhiều người cũng quan tâm đứng lên, có một vị phú thương bình thường cũng hay cấp bài thuốc cho Nhạc Thần nói, "Thân thể Lý công tử khó chịu, phải hảo hảo điều dưỡng mới đúng, cần dược liệu gì cứ đến Bành gia dược phường mà lấy, đều chuẩn bị cho ngươi tốt nhất."

Nhạc Thần hướng về phía thanh âm phát ra cười cười, nói một lời cảm tạ, lại ho khan vài tiếng.

Trương đại nhân nhìn Nhạc Thần như vậy, cũng không muốn lại quấn lấy người, nói, "Về sau nhất định đến cổ vũ cho ngươi, trước đi về nghỉ ngơi đi! Ta từ trong kinh thành dẫn theo vị đại phu, y thuật rất cao, để cho hắn đến xem bệnh, ngươi thấy thế nào?"

"Đa tạ đại nhân ưu ái, bất quá, không cần, ta đây cũng không phải bệnh nặng gì, chính là nhiễm chút gió dẫn đến ho khan mà thôi, trở về uống hai lần thuốc là tốt rồi." Nhạc Thần uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của vị đại nhân này.

Khi Nhạc Thần rời đi, Trương đại nhân lại ban cho Nhạc Thần một bộ móng tay giả đồi mồi, Triệu viên ngoại cũng lo lắng cho Nhạc Thần, lại ban thêm mấy chục lượng bạc.

Nhạc Thần ngồi trong xe ngựa, Lý Lực ngồi bên cạnh cậu, tâm tình buồn bực, cầm khăn lụa vỗ về tay Nhạc Thần, giống như là Trương đại nhân bốn năm mươi tuổi kia nắm tay Nhạc Thần lây nhiễm cái gì, mà hắn lại muốn đem vật kia lau sạch.

Nhạc Thần có chút bất đắc dĩ mà đem rút tay về, nói, "Tiểu Lực, ngươi làm cái gì vậy. Tay ta cũng không có bẩn, da đều bị ngươi lau một tầng."

"Thần ca, ta chỉ là tức giận mà thôi. Hắn tính toán cái gì vậy, cũng dám chạm vào ngươi." Lý Lực thực phẫn hận nói.

Vừa rồi Nhạc Thần tại Triệu phủ bị người ăn đậu hũ, chính là bị khi dễ, chủ quản Trần Nguyên vì để an ủi cùng để cậu nghỉ ngơi, nên để Nhạc Thần và Lý Lực hai người chung một chiếc xe ngựa.

"May mắn nơi này chỉ có hai người ta và ngươi, nếu như trước mặt người khác cũng nói lung tung thế này, xem ngươi làm sao không rước phiền toái. Hắn là quan, chúng ta là dân, có một câu nói dân không cùng quan đấu, chỉ là bị sờ soạng tay một chút, cũng không tính là chuyện gì, có thể chịu được, nhẫn được vẫn là nhẫn đi!" Nhạc Thần nhẹ giọng giáo huấn nói.

Ở trong lòng Lý Lực, trước kia Nhạc Thần là người của Vương gia, mà khi đó, Vương gia cũng là phi thường sủng ái cậu, hiện tại Vương gia làm Hoàng đế, như vậy, nếu Nhạc Thần không có chạy trốn, còn là một nữ nhân, nói không chừng còn có thể làm quý phi nương nương trong cung, tuy rằng hiện tại gặp rủi ro, nhưng là cũng không thể ai cũng tùy ý khi dễ!

Lý Lực chân chân thật thật cũng chỉ là một người thiếu niên mười bảy tuổi, tư tưởng đôi khi thật sự phi thường ngây thơ.

Nhạc Thần nghe Lý Lực không có phản ứng, biết người nọ là còn sinh hờn dỗi, liền nói thêm, "Tiểu Lực, người sống trên đời vốn sẽ có rất nhiều chuyện không như ý muốn, một chút việc nhỏ như vậy ngươi liền tức giận, về sau nếu như gặp phải sự tình lớn hơn, như vậy nên làm cái gì bây giờ đây. Theo lý mà nói Trương đại nhân kia, người vẫn là không tồi, không có làm chuyện tình gì ức hiếp người."

Trong lòng Lý Lực phi thường buồn bực, hắn ban đầu đã nói không cho Nhạc Thần đến nhạc phường, Nhạc Thần lại càng muốn đến, đoạn thời gian trước, cũng đã gặp qua có người như vậy, bất quá, vị lần đó là vị tiểu thư xinh đẹp, đút lót gã sai vặt cửa sau Ngô Trúc nhạc phường, chạy đến trong phòng Nhạc Thần chờ, nói quý Nhạc Thần, cố ý từ nhà lén đến, nguyện ý cùng cậu bỏ trốn.

Loại chuyện tình dở khóc dở cười này, Lý Lực cũng không ngại, dù sao người nọ là tiểu thư nũng nĩu, nhưng là, chuyện Nhạc Thần bị nam nhân chạm vào tay này là không thể tha thứ.

Lý Lực chuyên chú nhìn Nhạc Thần, có lẽ nguyên nhân do khí hậu, rời đi đại Tây Bắc bão cát khô ráo, Nhạc Thần ở nơi Tang Hỗ thành khí hậu ôn hòa bộ dạng nở nang hơn so với trước kia rất nhiều, sắc mặt mặc dù kém, nhưng làn da hiển nhiên rất tốt, nộn nộn thủy thủy.

Hắn vài ngày phải tu diện* một lần, mà Nhạc Thần một hai tháng một lần cũng không có vẻ không sạch sẽ, hơn nữa, hầu hạ chăm sóc thân thể Nhạc Thần làm cho Lý Lực cảm thấy, có lẽ Nhạc Thần trời sinh chính là nhân vật xinh đẹp, vì thế, hắn phải bảo vệ Nhạc Thần để tâm cậu không bị tổn thương thêm nữa.

(*)Cạo râu.

"Thần ca, không phải ngươi nói muốn đi Giang Nam sao, chúng ta đi thôi! Dù sao tiền cũng đủ rồi." Lý Lực nhìn Nhạc Thần nói như vậy.

Trong nháy mắt Nhạc Thần lo lắng sững sờ, cậu mặc dù muốn đi Giang Nam, trở về nơi phong cảnh khí hậu quen thuộc, nhưng là, hiện tại cậu không nghĩ tới phải đi bây giờ, cậu chỉ vừa ở chỗ này không bao lâu, hơn nữa, cậu đàn tỳ bà có người ưa thích và thưởng thức, còn một đống người duy trì cậu, điều này làm cho cậu cảm thấy nhân sinh ở nơi này mới có ý nghĩa.

Phải nói thời điểm sống ở hiện đại ngày trước, cuộc sống cậu không có mục tiêu gì, chỉ muốn làm việc, rồi hảo hảo phụng dưỡng cha me, còn có chị gái, họ đã vì mình nỗ lực trả giá vài thứ, tiếp đó, cậu cũng không có nghĩ tới mặt khác, chỉ là mơ mơ hồ hồ tiếp tục tồn tại.

Hiện tại, cậu đắm chìm trong thế giới đàn tỳ bà, khảy đàn điệu khúc mình thích, mà toàn tâm cũng đặt trên tỳ bà, nghe được lời tán dương của người khác cùng sự ngưỡng mộ, cậu cảm thấy phi thường thỏa mãn, hơn nữa cậu cũng cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Vô luận như thế nào cậu cũng không muốn buông tha, đây là cuộc sống cậu thật vất vả mới tìm được.

Nhạc Thần trầm mặc một chút mới lên tiếng, "Ta bây giờ muốn ở nơi này đàn tỳ bà, chờ thêm chút thời gian nữa rồi đi Giang Nam được không?"

"Đến Giang Nam ngươi cũng có thể đàn tỳ bà a! Nơi đó mới đúng là quê hương của đàn sáo, người ta đều nói vùng Giang Nam ti trúc thịnh hành, chúng ta tới nơi đó, ngươi cũng có thể đàn." Lý Lực khuyên. Kỳ thật, trong lòng hắn cũng không nguyện ý cho Nhạc Thần làm loại chuyện tình này mà sống, nếu đi Giang Nam, hắn hy vọng Nhạc Thần chính là ở nhà đàn tấu, mà không phải ứng lời yêu cầu của người khác, vì người khác biểu diễn phô bày.

Hắn vẫn thích bộ dạng Nhạc Thần khi thời điểm còn ở Nhạc Thần thành, tự do tung bay không bị kiềm chế, bộ dạng sáng ngời tự tại. Nhưng là, hắn không biết, cho đến lúc này Nhạc Thần đã không thể trở lại như lúc ban đầu, là con người luôn luôn phải lớn lên, trải qua gian khổ, thì không phải ngoảnh lại nói trôi qua là trôi qua, muốn trở về trước kia, thì trở về! Chuyện đã qua vĩnh viễn vô pháp vãn hồi, chỉ có thể minh khắc ở trong lòng. Người trưởng thành, là một loại xinh đẹp, cũng là một loại chua xót.

Tay phải Nhạc Thần nắm lấy tay trái, trong lòng của cậu có chút thấp thỏm, ánh mắt nhìn không thấy, sinh hoạt đều một mảnh trong bóng tối, trước mắt là cái gì cậu cũng không biết, thế giới hình dáng ra sao cậu cũng không rõ ràng, hơn một tháng qua, ở Ngô Trúc nhạc phường, đại bộ phận cậu sinh hoạt đều là trong đêm tối, cậu cũng đã thích ứng sinh hoạt ở nơi này, cậu có thể không cần gậy trúc vẫn đi lại được ở trong sân viện, biết rõ mọi thứ trong Ngô Trúc nhạc phường ra sao, cậu cũng hợp với người ở đây, sợ hãi rời đi nơi này, đến địa phương khác, lại phải mất thời gian tiếp nhận, cho nên, trong lòng cậu không nguyện ý rời đi.

"Tiểu Lực, tiếp qua chút thời gian được không? Ban đầu không phải ngươi nói nguyện ý chờ ánh mắt ta trị hết rồi đi sao? Đôi mắt ta mặc dù còn không có dấu hiệu tốt lên, nhưng mà, Vương đại phu nói mắt ta nhất định trị khỏi, chúng ta ly khai nơi này, lại phải đi nơi khác tìm đại phu, nói không chừng sẽ không trị khỏi. Chúng ta lưu lại nơi này ít thời gian đi!" Trong thanh âm Nhạc Thần tràn đầy ảm đạm, tuy rằng cậu đã quen với cuộc sống trong bóng tối, nhưng là, vẫn rất thương tâm hai mắt của mình, vẫn là khát vọng ánh sáng của thế giới, sợ hãi ánh mắt mình vĩnh viễn không thể tốt lên.

Lời nói Nhạc Thần mang theo khẩn cầu để Lý Lực mềm lòng, "Được rồi! Thần ca, ngươi muốn ở nơi nào, ta đều sẽ bồi bên cạnh ngươi, chỉ là, nếu Trương đại nhân kia tái khi dễ ngươi, vậy phải làm thế nào?"

"Chung quy vẫn sẽ có biện pháp!" Nhạc Thần cầm tay Lý Lực thật chặt, ngữ khí lại bình thản.

45. Quyển 2 - Chương 12: Bạn Bè Ly Biệt

Ngày thứ hai, khi Nhạc Thần rời giường còn có chút ho khan, nên Lý Lực không cho cậu đến vườn cúc luyện cầm, Nhạc Thần đành phải tự mình ngồi trong phòng, một lần lại một lần luyện mấy thủ khúc.

Nhạc Thần dùng xong bữa sáng, uống qua dược, thì có Vương đại phu tiến đến xem bệnh cho cậu.

Chủ yếu là xem mắt cho Nhạc Thần, tiện thể mở phương thuốc bổ trị nhược thể.

Vương đại phu cũng yêu thích Nhạc Thần đánh đàn tỳ bà, cho nên mới nguyện ý vội đến xem bệnh cho Nhạc Thần trước khi mở cửa y quán vào mỗi sáng.

Vương đại phu ly khai, Nhạc Thần cũng chuẩn bị đến sảnh đường nhạc phường cùng mọi người ôn luyện thủ khúc hợp tấu, vừa được Lý Lực dìu qua ngưỡng cửa, chợt nghe trước cửa sân viện có tiếng bước chân, Nhạc Thần nghe thấy thanh âm, liền lộ ra tươi cười, "Uẩn Chi, sao sáng hôm nay lại đến sớm như vậy?"

"Ngươi làm sao lại biết ta đến đây, chẳng lẽ như lời người khác nói, tâm ý tương thông?" Thanh âm Ngô Khánh tao nhã mang theo trêu đùa, đi đến bên người Nhạc Thần, muốn vươn tay đỡ tay cậu, nhưng Lý Lực lại nắm tay Nhạc Thần không buông.

Ngô Khánh nhíu mày, ý cười trong mắt đối với Lý Lực mang theo điểm ngạo nghễ và khiêu khích từ trên cao nhìn xuống.

Lý Lực không để ý tới hắn, dìu tay Nhạc Thần không có ý tứ buông ra.

Nhạc Thần không biết hai người này là đang âm thầm phân cao thấp, mỉm cười tiếp lời Ngô Khánh, "Tiếng bước chân của ngươi rõ ràng như vậy, nếu ta còn không biết là ngươi đến, chẳng phải lỗ tai cũng có vấn đề sao?"

"Ân, hôm nay ngươi đến là có chuyện gì, không phải là lại không có việc gì, tới nơi này nhìn chúng ta luyện tập đốt thời gian chứ? Ta thấy ngươi thường xuyên ngâm ở đây, lại còn hay cùng chúng ta lên đài hợp khúc, ngươi cũng có thể hướng tổng quản muốn chút bạc, cũng không cần phải bỏ bạc ra nghe khúc!"

Nhạc Thần nói xong, rốt cuộc phát hiện không khí có chút không thích hợp, liền hỏi, "Uẩn Chi, có phải ta lại nói đến điều ngươi không muốn nghe hay không, vậy ta xin lỗi, ta không phải cố ý."

"Nói lung tung, ta không phải không muốn nghe, lời của ngươi ngược lại nhắc nhở ta, mỗi ngày lấy bạc mới có thể tiến vào nơi này nghe khúc, dù sao ta mỗi ngày cũng đến, còn không bằng tiến vào nơi này làm người hầu gì đó cũng được, có đôi khi còn có thể lên đài một hai lần, lúc bình thường thì có thể an vị một chỗ nghe các ngươi khảy đàn!" Cuối cùng khí thế Ngô Khánh vẫn là chiếm thượng phong, Lý Lực phi thường không cam lòng mà nhìn Ngô Khánh nắm lấy cánh tay Nhạc Thần, mà chính hắn lại phải buông cậu ra.

"Trong nhạc phường khả thỉnh không nổi người hầu như ngươi!" Nhạc Thần cười nói.

"Tiểu Thần, ta hôm nay là tới cùng ngươi từ biệt, ngày hôm qua đã muốn nói cho ngươi, nhưng không có nói ra, nghĩ hôm nay mới nói, mặc dù trong lòng ta không tha nhưng vẫn phải nói!" Ngô Khánh đỡ Nhạc Thần đi trở về sảnh nhỏ ngồi xuống.

Nhạc Thần không nghĩ tới Ngô Khánh là tới chào từ biệt, trong lúc nhất thời sửng sốt, không biết nên nói cái gì, dù sao, ở nơi này Ngô Khánh là bằng hữu duy nhất của cậu, mà bằng hữu này hiện tại cũng muốn đi rồi, trong lòng cậu nổi lên nồng đậm không tha, thần sắc lập tức mang theo ảm đạm.

"Xem ra cũng không phải ta tự mình đa tình, Tiểu Thần cũng không nguyện ý muốn ta rời đi đúng không?" Ngô Khánh cười trêu chọc nói.

Nhạc Thần áp chế khó chịu và không tha trong lòng, trên mặt xuất cái tươi cười, hỏi, "Chừng nào thì ngươi đi, đi nơi nào, còn có trở lại hay không?"

"Ngươi không lưu ta lại sao? Lập tức đã hỏi ta khi nào thì đi rồi!" Trong thanh âm Ngô Khánh giả bộ mang theo tiếc nuối, Nhạc Thần vừa nghe liền nở nụ cười, "Lưu ngươi hữu dụng, ta liền lưu ngươi."

Ngô Khánh trầm mặc một lát, thanh âm trêu đùa ban đầu đã không còn, ý tứ hàm xúc, mang theo trầm trọng, nói "Ta lập tức đi rồi, đồ vật đều đã thu dọn tốt lắm, chỉ chờ ta lên xe rời đi"

Nghe được Ngô Khánh nói phải đi ngay, tâm Nhạc Thần chấn động một cái, có chút kinh ngạc mà ngẩng đầu lên nhìn phía mặt Ngô Khánh, trong mắt dấu không được đau buồn.

Ngô Khánh cũng ảm đạm một chút, tiếp tục nói, "Ta là đi vào kinh, trong nhà có người bảo ta về, không trở về không được, cũng không biết ý tứ người trong nhà, có thể ta sẽ trở lại, cũng có thể không thể trở lại. Bất quá, Tiểu Thần ngươi yên tâm, có thể trở lại hay không, ta đều sẽ cho người báo lại cái tin."

Nhạc Thần nghe hắn nói là người nhà gọi trở về, đau buồn trên mặt cũng tan đi, dù sao, người nhà kêu trở về đương nhiên cần phải trở về, "Vậy thay ta hướng người trong nhà ngươi vấn an đi!"

Ngô Khánh bị bộ dạng trịnh trọng của Nhạc Thần làm cho nở nụ cười, sau lại nhìn chằm chằm mặt Nhạc Thần, nhìn kỹ mỗi một biến hóa rất nhỏ trên mặt cậu, nói, "Tiểu Thần, nếu không, ngươi và ta cùng nhau vào kinh đi! Xuất phát từ tình nghĩa tri âm, ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

Hai mắt Nhạc Thần mở thật to, tuy là bên trong đã chết, nhưng vẫn giấu không được ngạc nhiên, sau đó, Nhạc Thần lại nhíu mày, "Ta đã quen ở nơi này, không nghĩ rời đi, xin lỗi, ngươi vẫn là tự mình đi thôi!"

Nhạc Thần đương nhiên không thể vào kinh, nơi đó dưới chân Thiên Tử, bị Ngu Gia Tường phát hiện đương nhiên sẽ không an ổn.

"Kỳ thật, ta đã đem đồ vật ngươi dùng đều chuẩn bị một phần, nghĩ nói không chừng ngươi sẽ nguyện ý cùng ta đi chứ! Ngươi trả lời kiên quyết như vậy thật đúng là làm ta trở tay không kịp." Lời nói Ngô Khánh mang theo ảm đạm, Nhạc Thần không nghĩ tới hắn sẽ lại như vậy, nhất thời nghẹn lời.

"Ngươi không muốn đi cùng ta cũng không quan hệ, ta sẽ cố gắng tranh thủ trở về. Vài thứ kia ta mang theo cũng không có dùng, vậy đều chuyển đến nơi này của ngươi đi!" Ngô Khánh thực tiêu sái mà nói như vậy, sau liền đứng lên.

"Một tháng này nhận biết ngươi, ta cảm thấy cũng không tồi, này coi như là tạ lễ được rồi!" Ngô Khánh nói xong đã muốn đi ra ngoài.

Nhạc Thần mạnh mẽ đứng lên, thiếu chút nữa đứng không vững đã ngã sấp xuống, may mắn Lý Lực nhanh tay lẹ mắt đỡ cậu.

"Uẩn Chi!" Nhạc Thần nghe được thanh âm bước chân Ngô Khánh bước nhanh ra ngoài, hoảng sợ mà hô một tiếng.

Ngô Khánh không quay đầu lại, nói một tiếng, "Không cần tiễn!" Cứ như vậy ly khai.

Ngô Khánh cứ như vậy đi rồi, trong lòng Nhạc Thần lại khó chịu, kỳ thật, cậu là một người đặc biệt cảm tính, sau khi mắt không nhìn thấy, suy nghĩ và cảm xúc về cuộc sống xung quanh cũng trở nên mẫn cảm hơn, mà lúc này, một người bạn tốt rời đi, cậu như thế có thể lạnh nhạt ngồi yên một chỗ.

Một đoạn thời gian sau đó, người nghe cậu đàn, đều có thể nghe ra trong đó là nồng đậm quyến luyến cùng thương cảm.

Nhiều ngày sau, thời tiết lạnh hơn, buổi sáng ra ngoài, ven đường là cỏ khô nhợt nhạt phủ một tầng bạch sương thật dày, hiện giờ sớm mới Nhạc Thần đã không còn xuất môn luyện cầm, chỉ một mình ở trong phòng luyện tập, hơn nữa, ngón tay thường xuyên bị lạnh, thập phần khó chịu.

Lúc này, cậu mới rút thân ra từ buồn bả và không tha khi Ngô Khánh rời đi, lấy ý chí kiên định vùi đầu vào tỳ bà và hòa khúc cùng dàn nhạc

46. Quyển 2 - Chương 13: Gặp Trộm

Đông chí sắp đến, trong Tang Hỗ thành mặc dù còn chưa có tuyết bay, nhưng trên mái ngói từng nhà vào lúc sáng sớm đã đọng cả một tầng sương.

Đối với những người diễn tấu đánh đàn mà nói, lúc này là những ngày tệ nhất, ngón tay đều cứng ngắc, lại không thể đình chỉ mà mỗi ngày đều phải tập luyện.

Thời gian gần đây, những người trong thành cơ hồ đều trở nên thanh nhàn, có thời gian rỗi rãi rất nhiều, hơn nữa trong đại sảnh nhạc phường mỗi lần diễn tấu đều có để vài cái noãn lô, người bên trong cũng rất nhiều, nên cũng thực ấm áp, vì vậy rất nhiều người đều thích đến nhạc phường nghe khúc cho hết thời gian.

Thời tiết này, sinh ý nhạc phường so với bình thường tốt hơn rất nhiều, vì thế, nhóm nhạc công ca vũ càng thêm không được nhàn rỗi.

Đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục, mặc dù Nhạc Thần cảm thấy khổ, nhưng cũng không phải cậu không kiên trì luyện tập, mỗi ngày vẫn là dậy thật sớm luyện khúc, chính mình còn tự sáng tác vài thủ khúc mới, vì để cùng diễn tấu với dàn nhạc, phối các loại nhạc khí hòa nhau, ánh mắt cậu nhìn không thấy, không thể tự mình viết xuống, nên phi thường phiền toái, sau trong nguyệt phường có một vị tỷ tỷ chơi đàn cổ vì cậu viết lại, còn cùng cậu thương thảo chi tiết các phần.

Nhạc Thần giống như đã muốn trở thành vai chính trong Ngô Trúc nhạc phường, rất được trọng dụng, nhưng cũng là chọc không ít hồng nhãn*.

(*) Hồng nhãn: đỏ mắt (ý chọc giận không ít người, chọc không ít người ghen tị)

Nhạc Thần tuy biết rằng tự đề cao như vậy là không tốt, nhưng cậu áp chế không được cô tịch và buồn tẻ trong cuộc sống mà đem nó thể hiện qua những nhạc khúc cậu yêu thích, không thể không đem một mặt tốt nhất của chính mình biểu hiện ra ngoài.

Thời điểm mùa đông năm trước, Nhạc Thần bệnh nặng, là Thích Ngân mang cậu từ trong quân y quán ra ngoài điều trị, Nhạc Thần nghĩ đến trước kia Thích Ngân đối với cậu có bao nhiêu tốt, Thích Ngân đối với cậu lừa gạt và lợi dụng, nhìn lại xem thấy có chút nhạt phai, sống trên đời dù sao cũng nên nhìn đến điểm tốt, một mặt nhớ kỹ khổ sở và chỗ hỏng của người khác, là chiếm không được hạnh phúc và khoái hoạt.

Đông chí ngày hôm đó, trong nhạc phường ngừng kinh doanh, các nhạc công muốn về nhà đều có thể về nhà, hạ nhân được nhạc phường mua sẽ ở lại đây, ngày này mọi người đều thực thả lỏng, thời điểm buổi sáng, mọi người cùng nhau ở trong phòng bếp gói bánh trẻo, đến bữa trưa thì ăn, buổi tối mở đại tiệc thịt dê cùng nhiều loại khác.

Mọi người đều thật cao hứng, tâm tình Nhạc Thần cũng tốt lắm, buổi sáng luyện tập một khúc, cậu không thể gói bánh trẻo, nên ngồi ở một bên nghe bọn tỷ muội trong nhạc phường nói chuyện phiếm.

Trong nhạc phường, bình thường đều mua nữ hài tử, có nhạc công, còn nhiều hơn là ca nữ và vũ cơ, phần ít là được mua, phần lớn là khi còn bé đã tiến vào nơi này, sau đó ở trong nhạc phường học tập các loại nhạc khí hoặc là ca múa, về sau thì ở trong nhạc phường kiếm tiền.

Các nàng có thể tự mình tích góp từng ít tiền một để tự chuộc thân, cũng có thể cầu kẻ có tiền giúp đỡ chuộc thân, như vậy số phận mới có thể tốt hơn so với lúc này một chút.

Vận mệnh các nàng tương đối nhấp nhô, có khi sẽ bị bán trao tay qua các nhạc phường, còn bị bán cho người giàu có hoặc quý phủ làm ca múa vũ cơ, gặp phải nhạc phường không tốt, có còn thể bị bán vào kỹ viện khi còn rất nhỏ.

Nhạc Thần nhìn đến các nàng, vận mệnh các nàng còn muốn bi thảm hơn rất nhiều, nhưng vẫn tận lực sống tốt mỗi một ngày, Nhạc Thần nghĩ đến số phận của họ, cho dù chính mình từng chịu qua cái gì cũng không thể so sánh, dù sao toàn bộ thời thơ ấu cùng thiếu niên đều là sống cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp, mà những người này từ nhỏ đã bắt đầu chịu khổ.

Nhóm nữ hài đàm luận đề tài Nhạc Thần không quá yêu thích, sau lại nghe không vào gì nữa.

Lý Lực tới hỏi Nhạc Thần có muốn đi Tang Trần Tự ở ngoại thành Tang Hỗ thắp hương hay không, chủ quản đồng ý đem xe ngựa cho bọn họ mượn xuất môn, chỉ cần buổi chiều có thể trở lại là được.

Nam nhạc trong nhạc phường đều trở về nhà, nên chỉ còn lại nữ hài tử và vài gã tạp dịch, nghĩ chờ ở trong này cũng không có ý nghĩa, còn không bằng đi Tang Trần Tự thắp hương bái Phật đi.

Ban đầu Nhạc Thần không tin vận mệnh sẽ dựa vào Phật tổ, nhưng sau khi đến thế giới này, đặc biệt là lúc ánh mắt không còn nhìn thấy, lòng của cậu yên tĩnh hơn rất nhiều, ngược lại nguyện ý tin tưởng vào sự an bài của số phận, tìm sự bình yên và yên tĩnh từ trong tâm linh của Phật tổ từ bi.

Nhạc Thần và Lý Lực ra ngoài, còn mang theo một người xa phu cùng gã hầu.

Từ cửa thành đi ra, chạy hơn nửa canh giờ, mới đến được dưới chân núi Tang Trần. Tang Trần Tự thì ở giữa sườn núi.

Thời điểm Đông Chí đến người lên chùa miếu thắp hương bái Phật rất nhiều, nhiều nhất là phụ nhụ*, trên đường người đi nối gót, xe ngựa lên núi như nêm, hơn nữa đường cũng khá dốc, phu nhân tiểu thư nhà giàu đi xe ngựa lên chùa, gây tắc nghẽn không ít.

(*) Phụ nữ trẻ em.

Xe ngựa trì trệ không đi, Nhạc Thần nghe bên ngoài có thanh âm ồn ào, hướng Lý Lực hỏi, Lý Lực nói tình huống hiện tại, Nhạc Thần liền lựa chọn đi bộ lên núi, nơi đó người cũng rất nhiều, nhưng vẫn là có thể đi thông.

Nhạc Thần thường xuyên mặc y phục màu lam hoặc màu xám, hai loại màu sắc này mặc ở trên người người khác, thực dễ dàng thấy vẻ trưởng thành, nhưng trên người Nhạc Thần lại chính là càng làm cho cậu tăng thêm vài phần trầm tĩnh và thanh lịch, Nhạc Thần khoác áo choàng thật dày, còn đội mũ, được Lý Lực giúp đỡ chậm rãi dìu đi hướng lên núi, trên đường thỉnh thoảng có người quay đầu nhìn cậu, mọi người đều yên lặng nhường đường, còn có người tiến lên ân cần thăm hỏi, "Lý công tử cũng đến trong chùa bái Phật?"

Nhạc Thần mỉm cười, ôn hòa trả lời.

Ánh mắt Nhạc Thần không thấy, tất cả mọi người đều không khỏi sinh tâm thương sót, một vị nhạc công vĩ đại tuấn tú như vậy, lại nhìn không thấy là tiếc nuối cỡ nào.

Ở trong chùa bái Phật, còn ăn cơm chay, Nhạc Thần được Lý Lực dìu đến sau chùa đến vườn Mai Lâm thưởng mai.

Phía sau chùa trồng rộng một vùng mai lớn, đóa hoa màu vàng, hương khí mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi, mặc dù Nhạc Thần không nhìn thấy, nhưng cũng ngửi được mùi hoa nồng đậm, vậy cũng rất thỏa mãn.

Nhạc Thần đứng dưới tàng cây mai, nhắm lại mi mắt, hương hoa mát lạnh thấm nhập vào phế phủ, làm cho tâm tình cũng trở nên thư sướng.

"Tướng mạo vị công tử này nhưng thật ra rất hảo, tương lai định là nhân vật cực phú cực quý!" Một thanh âm công chính từ bên đường nhỏ truyền đến.

Trên mặt Nhạc Thần lộ ra nghi hoặc, bàn tay đang vuốt ve cành hoa cũng dừng lại.

Lý Lực nhìn thấy người đến là một người đạo sĩ tầm bốn mươi tuổi ăn mặc có chút mộc mạc, hơn nữa hắn nhìn chằm chằm Nhạc Thần không chuyển mắt, biểu tình trên mặt mang theo tia thấp hèn, sắc mặt Lý Lực không tốt lắm, giọng mỉa mai nói, "Cực phú cực quý là như thế nào?"

"Chỉ xem tướng mạo thì khó mà nói, nhìn xem chỉ tay thì chính xác hơn, công tử có thể đưa bàn tay cho lão đạo nhìn một cái." Lão đạo nhân chạy tới trước mặt Nhạc Thần, mắt dõi theo cũng không chớp cái nào, hoàn toàn đem vẻ mặt tức giận của Lý Lực không xem đến.

Nhạc Thần lộ ra ngạc nhiên, cậu nguyên lai không nghĩ tới người nọ là nói chính mình, lúc này mới phản ứng lại, liền lộ ra mỉm cười nhẹ nhàng, đem tay từ trên cành mai buông xuống, dấu trong tay áo, "Tay của ta là dựa vào kiếm sống, không thể dễ dàng để cho người khác nhìn."

"Thần ca, đừng để ý đến hắn, chúng ta đi thôi!" Lý Lực trừng mắt nhìn lão đạo nhân kia một cái, lôi kéo Nhạc Thần rời đi.

"Nơi này là miếu chùa, ngươi một cái đạo nhân đến đây lừa gạt tiền, cũng không sợ đồng đạo chê cười!" Lý Lực đi vài bước, còn quay đầu lại mắng hai câu.

"Lời lão đạo nhưng thật ra đều là nói thật, lại không hướng các ngươi đòi tiền, nào có lừa tiền như vừa nói, tiểu oa nhi ngươi thật vô lễ." Đạo nhân kia đi theo Nhạc Thần và Lý Lực.

"Vậy ngươi đi theo chúng ta làm gì, đã không muốn tiền của chúng ta, sẽ không đi theo như vậy." Lý Lực trừng mắt nhìn.

“Ta chỉ muốn nói, nhìn tướng mạo vị công tử này…” Đạo nhân còn chưa nói xong, Lý Lực đã dừng lại nói tiếp, “Đại phú đại quý đúng không!”

“Đúng! Nhưng là, ta còn muốn nói, vị công tử này gần nhất sẽ mất chút tiền tài, nếu có thể, lão đạo nguyện ý vì y hóa giải một phen.”

Nhạc Thần nghe hai người nói chuyện, mi liền nhăn lại, đối đạo nhân kia nói, “Có lẽ người nên đi tính tính cho các vị tiểu thư phu nhân, các nàng ấy hẳn sẽ nguyện ý tin tưởng người.”

“Công tử, ngươi liền không nguyện ý tin tưởng lão đạo sao, ta là nhìn ngươi tướng mạo quý khí, mới đến nhắc nhở ngươi, ngươi có thể nào như thế…” Đạo nhân nói ra một bộ khẩu khí oan uổng ủy khuất, trong lòng Nhạc Thần cũng không thoải mái, đối Lý Lực nói, “Tiểu Lực, ngươi lấy tiền ra, cấp vị đạo nhân này phí nói tướng mạo, cảm tạ nhắc nhở của của hắn, ta sẽ chú ý.”

Lý Lực phi thường bất mãn khi cho đạo nhân kia mấy chục văn tiền, đạo nhân giống như còn ngại ít, vẫn như cũ nhìn Nhạc Thần không tha, cái này Lý Lực phát hỏa, phẫn nộ trừng hắn, “Ngươi lại nhìn nữa! Trả lại tiền”

Đạo nhân kia cười hì hì đi rồi. Lý Lực căm giận nhìn hắn đi xa.

Đạo nhân đi xa, còn thể nghe được hắn thấp giọng lẩm bẩm, “Nhìn tướng mạo, ẩn ẩn tử khí, bàng đế tinh chi tương*, khi vào tử viên, nguyên tưởng rằng là một vị tiểu thư, về sau có khi làm nương nương, thật không nghĩ tới là một vị công tử, chẳng lẽ nhìn nhầm rồi, về sau là phải vào triều làm tể tướng.”

(*) Có tướng ở gần vua.

Nhạc Thần đối với lời của đạo nhân không có bao nhiêu cảm giác, chỉ có Lý Lực một người ở nơi đó sinh hờn dỗi.

Vì vậy, hứng thú đi chơi sau đó đều bị lão đạo nhân quấy rầy, cho nên hai người liền hạ sơn sớm, xa phu ở cách chân núi không xa, ngồi trong quán trà gần đó chờ, Nhạc Thần và Lý Lực lên xe, Lý Lực cho xa phu và gã hầu chút phí vất vả, bốn người liền đi trở về.

Trở lại nhạc phường, thời gian còn sớm, Nhạc Thần có chút mệt, phải trở về phòng nghỉ, thời điểm cơm chiều mới trở ra.

Lý Lực cùng cậu trở về trong viện, vì chiếu cố Nhạc Thần, cho tới nay Lý Lực đều cùng Nhạc Thần ở trong một gian phòng, chính là không ngủ chung giường mà thôi.

Nhạc Thần không nhìn thấy gì, không biết được tình huống trong phòng, dựa vào trí nhớ, hướng bên giường đi đến, mới vừa bước hai bước, đã bị một cái hộp nhỏ vướng chân, may mắn vật nhỏ mới không có ngã xuống, cậu đứng yên một chỗ, đối Lý Lực nói, “Tiểu Lực, trên mặt đất rớt đồ, ngươi tới nhìn xem là cái gì.”

Lý Lực đáp ứng đi tới, nhìn đến giường trong phòng, chăn cùng đồ vật đều không ổn định, trong lòng liền có chút cảnh giác.

Những chỗ khác không có biến hóa quá lớn, Lý Lực đi đến ngăn tủ quần áo phía trước, đem khóa mở ra, mở cửa ngăn tủ, y phục bên trong đều rối loạn, bọc nhỏ ban đầu phía dưới y phục cũng bị mở tung, mấy thứ đồ vật bên trong cũng không thấy, Lý Lực chạy đến bên giường Nhạc Thần lật lật, bạc Nhạc Thần đặt ở dưới đệm giường cũng không còn.

Nhạc Thần nghe được hô hấp và cước bộ của Lý Lực không ổn, cảm thấy bất hảo, hỏi dò, “Xảy ra chuyện gì.”

“Thần ca, đồ của chúng ta bị người động, mấy thứ quý trọng này nọ cũng không thấy, bạc cũng không còn.” Lý Lực áp chế phẫn nộ hoảng loạn nói.

“Kẻ trộm đến!” Nhạc Thần cũng có chút kinh ngạc.

“Đã đánh mất những gì, đi báo tổng quản đi!” Nhạc Thần còn không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ có thể nhắc Lý Lực.

"Thần ca, khối ngọc cùng cái chặn giấy Vương gia đưa cho ngươi cũng đã không thấy. Ngươi giao cho ta, ta đặt ỡ trong tủ, dùng y phục bao lấy, bình thường đều khóa, không nghĩ tới sẽ có người đến nơi đó tìm, mấy thứ này báo quan như thế nào…" Hốc mắt Lý Lực đều đỏ, nhưng vẫn là trấn định.

"A?" Nhạc Thần cũng có chút không yên, hai thứ kia vừa thấy đã biết người thường không thể sở dụng, ngọc bội không cần nói, chính là khối chạm rồng, còn cái chặn giấy trên mặt cũng là cảnh tượng tường long trên biển, nếu như bị người tố giác, vậy cũng liền thê thảm.

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy nếu là bị trộm đi, như vậy sẽ không bị người tố cáo sử dụng vật phẩm điêu long, nhưng vẫn đáng làm người lo lắng.

Mất tiền vẫn là chuyện nhỏ, nếu như là bị Ngu Gia Tường tìm đến, vậy thì phiền toái.

47. Quyển 2 - Chương 14: Hối Tiếc

Nhạc Thần ngồi trên giường bất an không yên, lúc đầu còn mệt muốn đi ngủ, nhưng lúc này tinh thần khẩn trương đến mức sâu ngủ cũng không biết chạy đi nơi nào.

Lý Lực đem cửa phòng đóng kỹ, ở trong phòng nơi nơi tìm kiếm, đem những nơi cất đồ đều tìm lại một lần, đem những vật đã mất ghi thành một bản, cuối cùng phát hiện chỉ mất vài kiện vật phẩm quý trọng cùng ngân lượng, những vật khác cũng không có mất, trong phòng đáng giá nhất chính là tỳ bà, là tỳ bà danh phẩm, thuộc sở hữu của nhạc phường, nhưng tỳ bà không có dấu hiệu bị người chạm qua, Nhạc Thần còn có vài kiện xiêm y bằng gấm hoa, cũng đều còn lại, không có bị động đến…

Lý Lực hướng Nhạc Thần nói tình hình một chút, Nhạc Thần lại nhíu mi, mím môi, hơn nữa ngày mới nói, "Là người trong nhạc phường lấy!"

Chỉ lấy đi những vật phẩm quý giá dễ lấy, hơn nữa, đối với bố cục gian phòng của họ hiểu biết như vậy, chỉ có thể là người trong nhạc phường.

Lý Lực cũng hiểu được là người trong nhạc phường lấy trộm, chính là nội tặc, vì thế trong lòng liền càng phẫn nộ, giậm chân oán hận mà mắng vài câu.

Nhạc Thần chỉ cau mày không nói lời nào, sau đó thì cho Lý Lực đi thỉnh tổng quản đến.

Trần Nguyên là tổng quản sự vụ của Ngô Trúc nhạc phường, nhưng không phải lão bản nơi này, lão bản là một người khác, chỉ là mọi người chưa có gặp qua.

Trần Nguyên đã gần bốn mươi, có một dúm râu dài rất có dáng tiên phong đạo cốt, bộ dạng ôn hòa, người cũng rất gọn gàng ngăn nắp, lại là chủ quản của một nhạc phường lớn như vậy, hắn làm sao có thể không có một chút thủ đoạn. Bình thường hắn xử lý đối nội công chính nghiêm khắc, đối ngoại ôn hòa hữu hảo, cho nên mới có thể làm cho Ngô Trúc nhạc phường có một vị thế cao thế này.

Trần Nguyên vào trong phòng, thấy Nhạc Thần lẳng lặng ngồi trên giường, thần sắc có chút lo âu ưu sầu, nhìn như vậy thật khiến lòng người sinh thương tiếc, Nhạc Thần người này, hắn rất thích, làm một người nhạc công, tài nghệ trác tuyệt, hơn nữa tận chức tận trách, làm một văn bối, lại thật nội liễm khiêm tốn, người bộ dạng cũng thanh tú xinh đẹp, cũng không giống người khác a dua quyền quý, có lập trường kiên định, tuy rằng cũng có khi gặp chút phiền toái nhỏ, nhưng càng nhiều hơn là thắng được không ít vinh dự.

Đồ vật trong phòng có chút hỗn loạn, khi Trần Nguyên tiến vào, còn không biết Nhạc Thần rốt cuộc là có chuyện gì, mà đem phòng rối loạn như vậy.

"Tiểu Thần, ngươi gọi ta lại đây không biết là vì chuyện gì?"

Lý Lực thỉnh Trần Nguyên vào phòng ngồi uống trà ăn điểm tâm, lúc này Trần Nguyên mới dò hỏi.

Trên mặt Nhạc Thần xả ra tiếu ý, nhưng thấy thế nào cũng là chua sót, "Trần tổng quản, ta đến nơi này cũng gần ba tháng, tự nhận cũng không có làm chuyện gì chọc giận mọi người…"

Trần Nguyên cho rằng Nhạc Thần bị khi dễ, tìm hắn đến tố khổ và cáo trạng, vì thế nói, "Là ai khi dễ ngươi?"

Nhạc Thần lắc đầu, đôi mắt không ánh sáng quét khắp phòng một lượt, nói, "Ta và Tiểu Lực xuất môn một chuyến, khi trở về phát hiện phòng mình bị lục loạn, bị mất mấy thứ đồ quý trọng và một ít tiền bạc, cửa ngăn tủ là khóa, đồ vật bị ném, khóa cũng bị phá hỏng, chúng ta cho rằng là nội tặc trộm, cho nên làm phiền tổng quản đến nơi đây của ta, ta và ngươi nói một chút về việc này."

Trần Nguyên có chút kinh ngạc, ngay sau đó ánh mắt liền âm trầm đi xuống, đôi ngươi thâm sâu ở trong phòng hảo hảo quét một lần, Lý Lực ở bên cạnh nói, "Lúc chúng ta tiến vào, trong phòng vẫn hảo, chính là, kẻ trộm lấy ngọc bội rồi đem hộp nhỏ ném xuống đất, Thần ca không cẩn thận đá trúng mới gợi lên cảnh giác, ta tiến vào thì thấy chăn trên giường có dấu vết bị người động qua, mới đem ngăn tủ kéo mở, phát hiện khóa đều bị phá, vật phẩm quý giá sau y phục cũng mất. Ngươi xem đây là chiếc hộp Thần ca đá trúng."

Trần Nguyên nhìn nhìn chiếc hộp Lý Lực trình lên, phi thường khéo léo, phỏng chừng vừa vặn để chiếc ngọc bội.

"Ngươi để ta tới xử lý, là muốn báo quan hay là muốn xử lý nội bộ?" Trần Nguyên hỏi.

"Để ngài đến chính là muốn xử lý bên trong, ta không muốn nháo đến quan phủ. Chỉ hy vọng đem đồ vật đã mất tìm được trở về, tiền bạc cũng không có gì, chính là vài thứ kia vô luận thế nào cũng phải tìm được, những vật đó với ta mà nói là rất trọng yếu." Nhạc Thần nói xong trầm giọng bi thương, Trần Nguyên đương nhiên nghĩ đến đó là vật tổ truyền của Nhạc Thần, ánh mắt Nhạc Thần tuy không thấy, nhưng làm người không có chút thái độ khúm núm, không chỉ có tài đánh đàn rất cao, hơn nữa còn tinh thông nhạc lý, cùng người nói chuyện, còn có thể thấy được tri thức uyên bác, nghĩ đến trước kia là con nhà thế gia, chỉ là hiện tại rơi vào nhạc phường ca hát mà thôi, có lẽ có vài kiện vật tổ truyền quý giá cũng không quá.

"Ta không hy vọng đem chuyện tình lần này nháo lớn, Trần chủ quản có thể âm thầm giải quyết việc này hay không, tiền bạc ta cũng không cần, chỉ cần chút đồ vật, là một khối ngọc bội, một cái chặn giấy trầm hương, còn có một cây trâm ngọc bích, còn có một khối thạch anh màu huyết lần trước Tam gia tặng, chỉ cần Trần chủ quản điều tra ra rồi trả lại cho ta là được, những chuyện khác ta không muốn quản, có thể chứ? Hy vọng có thể mau chóng tìm, bằng không, sợ rằng nó sẽ lưu lạc ra ngoài." Nhạc Thần nhìn Trần Nguyên, mặc dù ánh mắt không thấy, nhưng Trần Nguyên nhìn vào, bên trong giống như tràn ngập chua xót sầu bi, khiến người không đành lòng, hắn đáp, "Trong nhạc phường có chuyện trộm đạo, đây là đại sự, ngươi muốn chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, đó là ngươi mang lòng từ bi, ta lập tức cho người điều tra, sẽ cho ngươi một cái công đạo."

Nhạc Thần còn nói thêm, "Vài thứ kia của ta, không hy vọng bị người nhìn thấy, đến lúc đó ngươi cũng không thể công bố ra ngoài."

Nghĩ đến những vật kia xác thực quý trọng, nên Nhạc Thần không muốn lộ ra ngoài khiến người dòm ngó mới yêu cầu như thế, Trần Nguyên cũng liền đáp ứng, nói tìm được vật, sẽ không để cho bên ngoài thấy.

Nhạc Thần luôn mãi cảm tạ, tiễn Trần Nguyên lập tức đi thăm dò việc này.

Lý Lực cũng cùng đi, Nhạc Thần một mình ngồi trong phòng, lẵng lặng ngồi, ngồi xuống liền ngồi một canh giờ, cũng không cảm thấy đói, chỉ là có chút đau đầu.

Đem chuyện này ra, thứ nhất, nhạc phường hôm nay cũng không có khách nhân tiến vào, người lưu lại bên trong nhạc phường cũng không nhiều, thứ hai, hỏi tất cả mọi người xem hôm nay làm cái gì, có ai bị nhìn thấy đã đến sân Nhạc Thần ở, tuy rằng kẻ trộm sẽ không tự mình đứng ra thừa nhận, nhưng căn cứ vào vẻ mặt lý do thoái thác của mọi người, Trần Nguyên nghe xong, quan sát một phen, cuối cùng liền xác định ra người hiềm nghi.

Trần Nguyên nói là đàn tỳ bà trong phòng Nhạc Thần bị người lộng hư, loại chuyện này ở trong nhạc phường cũng thấy không ít, là bởi vì có người ghen tị, cho nên làm như vậy, loại sự tình này mặc dù không phải chuyện sai lầm lớn thương thiên hại lý, nhưng cũng mang tính chất nghiêm trọng, trong nhạc phường là xử lý rất nặng, nếu như nhạc phường đưa ra quan phủ, hơn phân nữa sẽ làm người đó ở trong nhạc giới không thể làm ăn, nếu là người bán mình cho nhạc phường, sẽ bị mang bán đi, đương nhiên, người gặp loại chuyện này, bị bán rồi, về sau cũng sẽ không có kết quả tốt.

Cho nên, nghe được đàn tỳ bà của Lý nhạc công có người động vào, tất cả mọi người đều khẩn trương lên, không biết lần này là ai không có đầu óc như vậy, cư nhiên làm ra loại chuyện này.

Chỉ tra xét một ngày, liền tra ra kết quả.

Tất cả mọi người đều có chứng cớ không có đến sân Nhạc Thần ở, chỉ có gã người hầu phụ trách quét tước nơi ấy, hơn nữa ánh mắt hắn không được tự nhiên, vẻ mặt hoảng sợ, hiển nhiên là kẻ bất chính, trộm đồ vật che giấu không đến nơi, đương nhiên rất nhanh bị bắt được.

Sau khi bị nắm, chịu sự thẩm vấn, hắn lần nữa cường điệu chính mình không có chạm qua tỳ bà, nhưng khi Trần Nguyên nói ra bị mất đồ, ánh mắt hắn liền trốn tránh.

Không bao lâu, Trần Nguyên liền cho Nhạc Thần kết quả, nói là người quét tước trong sân Nhạc Thần vào phòng lấy đồ, tiền tìm được một phần, nhưng đồ vật đã bị hắn mang vào hiệu cầm đồ.

Tâm tình Nhạc Thần phức tạp, muốn nhanh chóng đi đem đồ vật chuộc về.

Hiệu cầm đồ sớm đã đóng cửa, Trần Nguyên nói để ngày hôm sau lại đi, một đêm hẳn là không có vấn đề gì.

Cơm chiều Nhạc Thần căn bản ăn không vô, cả đêm hoảng loạn, Lý Lực trông cậu, tâm tình cũng hoảng sợ.

Gã quét tước kia cuối cùng bị làm sao, Nhạc Thần cũng không quan tâm, Trần Nguyên điều tra, hắn nói thấy tiền nỗi máu tham, nhưng không có ý tứ nhằm vào Nhạc Thần, nên chuyện này cũng đành giải quyết đơn giản.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhạc Thần căn bản vô tâm khảy đàn, cùng Lý Lực, hai người tọa xe ngựa xuất môn, đi đến hiệu cầm đồ chuộc vật.

Gã hầu kia bình thường ham bài bạc, ngầm thiếu vay nặng lãi không ít tiền, gã không chỉ quét tước sân Nhạc Thần, mà rất nhiều sân gã đều quét, nhưng trong phòng Nhạc Thần tiền nhiều nhất, hơn nữa, có một lần gã trộm nhìn thấy Lý Lực cất châu báu khách nhân ban cho trong tủ treo y phục, vì thế liền lưu tâm, nghĩ trộm một phần trước trả nợ sẽ không vấn đề.

Ánh mắt người này quả thật không sai, trong tủ quần áo Nhạc Thần cất không ít đồ vật, gã lấy mấy thứ quý trọng nhất, động cũng không liền trực tiếp đem cầm lấy tiền. Đồ vật vào hiệu cầm đồ xem như mất phân nữa, Nhạc Thần phải lấy phần lớn ngân lượng, sau đó còn hướng Trần Nguyện mượn một phần tiền, muốn đi hiệu cầm đồ sống chết cũng muốn chuộc đồ vật trở lại.

Đến nơi tiệm cầm đồ, bên ngoài là một cánh cửa nhỏ, bên trong có ánh sáng hôn ám, Lý Lực dìu Nhạc Thần vào trong, đến bên quầy, có một dãy phân cách, lúc này phía trong không có người, Lý Lực tiến lên gõ cửa một chút thì có tiểu nhị đến hỏi, "Muốn làm cái gì?"

"Chúng ta đến chuộc đồ, là thu về đồ vật của ngày hôm qua." Nhạc Thần thực khách khí nói.

Tiểu nhị kia hảo hảo đánh giá hai người, "Ngày hôm qua cũng là ta làm việc, chưa từng thấy qua hai người các ngươi."

"Là có người đem cầm đồ của công tử nhà ta, ngày hôm qua, nên hôm nay chúng ta muốn chuộc đồ vật về." Lý Lực nói.

Hiệu cầm đồ đôi khi sẽ làm vài loại sự tình thu bẩn, có thể kiếm không ít tiền, cho nên, cho dù thanh sạch hay tai vạ, bọn họ đều sẽ làm thật gọn gàng, "Đem giấy nhắn lấy ra ta xem, rồi thanh toán tiền, ta đi lấy cho các ngươi!"

"Thực xin lỗi, hắn là lấy trộm, hơn nữa, hiện tại cũng không có giấy nhắn." Nhạc Thần nói.

"Vậy không còn cách nào, chỉ cần là đồ đem cầm, ngày hôm qua đến, tối đó sẽ chuyển đến cửa hiệu chính, đánh giá hàng rồi sẽ bán đi, các ngươi lại không có giấy nhắn, cho dù muốn truy, phỏng chừng cũng không được." Tiểu nhị kia bình thường hay ỷ thế hiếp người, bộ dạng Nhạc Thần hảo, lại thực khách khí, hắn mới nói lời lễ độ chút, nếu như là những người khác, hắn đã lười trả lời, trực tiếp đuổi người đi.

Nhạc Thần đang muốn nói nữa, không nghĩ tới tiểu nhị đã bị người gọi đi, bọn họ đành phải ở phía trước đứng chờ.

Thiết kế của hiệu cầm đồ là bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nhìn vào bên trong, cho nên, Lý Lực và Nhạc Thần cũng không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Thời gian đợi gần một nén nhang, bên trong mới xuất hiện một người trung niên với chòm râu sơn dương*, một đôi mắt nhỏ khôn khéo từ trong cửa sổ đem Nhạc Thần và Lý Lực đánh giá một phen, hỏi, "Các ngươi muốn lấy cái gì vậy?"

(*)Râu dê.

"Là một cây trâm, còn có một khối huyết thạch." Nhạc Thần đáp, chỉ có hai thứ đồ này không có dấu hiệu của hoàng gia, còn lại hai vật kia cậu cảm thấy không tiện nói.

Nhạc Thần mới vừa nói xong, chợt nghe thấy thanh âm mở cửa từ bên trong, còn có tiếng giày đạp trên mặt đất âm vang hữu lực, Nhạc Thần nhìn không thấy, nhưng chính là trong lòng cảnh giác đứng lên, mà sắc mặt Lý Lực cũng đã trắng bệch, theo phản xạ muốn kéo Nhạc Thần chạy trốn.

48. Quyển 2 - Chương 15: Tương Tư Xa Cách

Chỉ cần sinh ra ở địa vị kia, cho dù là Thái tử hay Hoàng tử, vận mệnh vẫn luôn bị đe dọa, bắt đầu từ lúc nhỏ, đã không thể không đi mơ ước vị trí được gọi là cửu ngũ chí tôn kia, Ngu Gia Tường cũng không ngoại lệ.

Khi còn bé, thời điểm hắn vẫn yêu thích vui đùa không muốn đọc sách bị mẫu phi răn dạy, hắn kỳ thật không muốn làm hoàng đế, làm hoàng đế có cái gì tốt đâu, mỗi ngày đều phải xử lý triều chính, vừa vội vừa mệt, lại không thể tự do ra cửa vui đùa ngoạn nhạc, cũng không thể tín nhiệm một người, còn mọi người ngươi cũng phải đề phòng, đề phòng quyền thế của bọn họ, đề phòng triều thần kết đảng, đề phòng thế lực hậu thích quá lớn, đề phòng huynh đệ nhi tử soán ngôi, thậm chí khi yêu người nào, cũng thời thời khắc khắc lo lắng thay nàng, giúp nàng đề phòng người khác, đương nhiên, cũng phải tương đối cảnh giác với người ngươi yêu nhất…

Từ nhỏ Ngu Gia Tường đã rất thông minh, những sự tình âm u trong hoàng cung, hắn cũng chỉ trơ mắt mà nhìn, như là một thú vui nhàn hạ để hắn trải qua quãng thời gian ngày bé của mình, hắn nghĩ rằng, hắn là người thông minh nhất, cho nên, hắn có thể đứng yên bên ngoài nhìn người khác tranh đấu, nhưng là, thời điểm khi mẫu phi hắn yêu quý nhất chết trước mặt hắn, hắn cảm thấy tất cả mọi thứ cũng không phải giống như trong tưởng tượng của hắn, hắn cũng không phải là người có thể đứng ở chỗ cao mà liếc nhìn người khác, hắn cũng là bị người khác lạnh mắt mà nhìn chằm chằm, hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cho rằng có khả năng vào một ngày kia chính mình cũng giống như mẫu phi chết không minh bạch, thân thể sẽ trở nên lạnh băng, bị bỏ vào một cái hòm đen nhỏ hẹp, cái mà người khác gọi là quan tài.

Mẫu thân Ngu Gia Tường không phải là nữ nhân xinh đẹp nhất hậu cung, trong hậu cung vĩnh viễn không có nữ nhân xinh đẹp nhất, chỉ có người càng thêm trẻ càng thêm đẹp, nhưng là, mẫu thân hắn là người ôn nhu thiện giải nhân ý nhất hậu cung, cũng là một nữ nhân thông minh, hẳn là nữ nhân được hoàng đế yêu thương nhất, Ngu Gia Tường thường nhìn thấy phụ hoàng ôm mẫu phi ngắm tịch dương*, nhìn tay hắn nắm tay mẫu phi, hai người cùng một chỗ cầm chung cây bút viết chữ họa họa, đây là đãi ngộ khác biệt trong cung mà bất luận là hậu phi nào cũng không có khả năng được đãi ngộ như vậy.

(*) Hoàng hôn, trời chiều.

Sau đó, phụ hoàng không hề quang minh chính đại đến đây, nhưng mà sẽ vào dạ thâm nhân tĩnh* lén lút đến cung điện mẫu phi, hai người nửa đêm thì thầm, dần dần nhập mộng.

(*)Đêm tối mọi người đều yên tĩnh.

Ngu Gia Tường cho rằng phụ hoàng là yêu mẫu phi, đây là chuyện rất đỗi ấm áp hắn nhìn thấy được trong hoàng cung này, chỉ là, mẫu phi bị độc chết, nhưng cuối cùng không có điều tra ra được là ai hạ độc.

Khi đó Ngu Gia Tường mười sáu tuổi, nhũ mẫu ngày trước từng hầu hạ hắn đưa hắn một phong thơ, bên trong là nét chữ xinh đẹp của mẫu phi, chữ viết nữ tử dịu dàng viết rõ nguyên nhân nàng chết.

Ngu Gia Tường nghĩ, hắn cả đời này cũng không có khả năng quên đi nội dung phong thư kia.

Mẫu thân sớm biết rằng nàng sẽ chết, cho nên, viết một phong thư cho hắn. Bên trong là nói một đống lời giải thích xin lỗi, làm Ngu Gia Tường nhìn vào mà căm tức, nhưng trong đó cũng biểu hiện lúc ấy nàng bi thương và thê lương cỡ nào.

Hoàng đế vẫn là yêu thương say đắm, nhưng lại phải lo lắng và cảnh giác nữ nhân chính mình tâm ái nhất, hắn mệt mỏi, hắn đem ý tứ này biểu đạt với vị nữ tử kia, tuy rằng trong thư chỉ viết mơ hồ, nhưng Ngu Gia Tường hiểu được, mẫu phi hắn không phải bị người hạ độc mà là bị phụ hoàng độc chết, hai loại kết luận này đều làm cho hắn không thể tiếp thu.

Từ đó Ngu Gia Tường càng trở nên phóng túng, dọn ra hoàng cung lập phủ, lại hàng đêm sênh ca, sau hoàng đế đem hắn phạt đến biên cảnh Tây Bắc đi giám quân.

Có lẽ, hoàng đế hiểu rõ một loạt động tác ngầm kia của hắn, thậm chí phụ hoàng còn cố ý tiết lộ mọi thứ bên người cho hắn biết, bằng không, hắn làm việc sẽ không thuận lợi như vậy.

Có lẽ, đây là bù đắp lại những thua thiệt nắm đó của vị nữ tử ôn nhu kia, cho nên, hoàng đế âm thầm đã tiếp nhận hết thảy hành vi của Ngu Gia Tường.

Khi Ngu Gia Tường trở lại hoàng cung, trông thấy phụ hoàng đã nhập vào một cỗ quan tài rất dày, trong đó là một mảnh thê ai ngưng trọng, hắn quỳ gối bên quan tài vị đế vương này một ngày một đêm, sau đó, hắn lên đế vị.

Hắn nguyên lai cũng không cảm thấy làm hoàng đế có ý nghĩa gì đặc biệt, đơn giản là làm một người giống như phụ hoàng mà thôi, cả đời chính là bộ dạng kia, không thú vị lại gian khổ.

Tại nghi thức long trọng, giữa ngàn vạn thần dân triều bái, hắn mới hiểu được gánh nặng và ý nghĩa trong đó.

Có lẽ, hắn ngồi ở ngôi vị hoàng đế mới hiểu được vì sao người phải làm hoàng đế, lúc này, hắn mới khởi chút suy nghĩ nên vì thiên hạ, ý thức được hắn là cộng chủ thiên hạ, là ngôi cửu ngũ, là người tôn quý nhất thiên hạ.

Hắn cho rằng mình là một người tùy hứng ích kỷ, thậm chí tại thời điểm này vẫn là như vậy.

Hắn vả mẫu phi trụ trong Lan Tiêu cung một thời gian dài, nơi này, là địa phương khi còn bé hắn thường chơi đùa, hết thảy ở đây vẫn còn được giữ gìn như bộ dạng ban đầu, sau khi mẫu thân chết không có người vào ở, nhưng dựa vào quét tước nên vẫn giữ gọn gàng.

Nhìn đến mọi thứ nơi này, tất cả mọi thứ khi còn bé như hiện ra trước mắt Ngu Gia Tường, khi đó mẫu thân còn tại, có thanh âm nữ tử ôn nhu.

Nhưng lúc này, trong cung điện vắng vẻ, ngay cả ánh mặt trời cũng thưa thớt lạnh lẽo, hắn đột nhiên cảm thấy vừa mệt mỏi lại vừa chán chường, vừa mới làm hoàng đế, hắn cũng đã không còn hứng thú.

Hắn nhớ tới những ngày trước kia ở Nhạc Thần thành, nghĩ tới nơi hắn đã ở đó rất nhiều tháng, lại làm hắn nhớ đến người hắn vừa thương vừa làm hắn nghiến răng nghiến lợi.

Ngồi bên cửa sổ thiên điện ở Lan Tiêu cung, nơi này là nơi ngày trước phụ hoàng và mẫu phi hắn thường hay gắn bó, cách đó không xa là cái ao và hòn non bộ, bên cạnh ao có vài bụi chuối tây, ánh mặt trời chiếu rọi, màu xanh lá an tĩnh và sáng ngời, giống như dáng cười tỏa nắng của người kia, ánh mắt sáng rực, vô hạ vô cấu*.

(*) Không rỗi rãi, không nhơ bẩn. (ý nói ánh mắt thuần khiết)

Ngay vào lúc Ngu Gia Tường nhớ đến người kia, hắn cảm thấy chính mình giống như phạm vào bệnh tương tư, vì thế, càng tăng thêm người tìm kiếm Nhạc Thần, thiên nam địa bắc, chân trời góc biển, không tin tìm không thấy.

Lĩnh nhiệm vụ lần này là thị vệ thống lĩnh ở Nhạc Thần thành của Ngu gia Tường Tần Trường Canh, hiện tại đã là phó thống lĩnh cấm quân Thiên triều.

Tần Trường Canh vừa là một người trung tâm vừa là một người có ý chí lại phi thường kiệm lời, hơn nữa người này đối với Nhạc Thần không có thành kiến, nên Ngu Gia Tường mới phái hắn ra ngoài.

Một đường tra tìm, sớm đã tìm được manh mối Nhạc Thần đến Tang Hỗ thành, nhưng là, Tang Hỗ thành quá lớn, hơn nữa lại tìm kiếm ngầm, không khỏi phải tốn nhiều thời gian.

Nếu như Nhạc Thần sinh sống bình thường, nói không chừng cũng đã bị tìm được, nhưng là, cậu đến Tang Hỗ thành, thậm chí còn có danh tiếng ở đó, Tần Trường Canh trầm ổn nhiều mưu, nhưng hắn không nghĩ đến Nhạc Thần tính tình quái dị hi hi ha ha sẽ lại đàn tỳ bà, mà lại đàn đến rất hảo, cho nên, căn bản không có đi thăm dò người như thế, đương nhiên, cũng vô số lần để Nhạc Thần lọt lưới.

Ngọc bội tượng trưng thân phận khi thời điểm Hoàng đế còn là Vương gia bị mang đến hiệu cầm đồ, cùng một chỗ còn có một cái chặn giấy trầm hương mộc cửu long xuất hải cực kì nổi danh ở thời tiền triều, cái chặn giấy này còn có chuyện xưa, vẫn vì Hoàng đế sở dụng, thời điểm Tiên hoàng còn tại, nghe nói Tiên hoàng ban cho Tứ hoàng tử, hiện tại Tứ hoàng tử làm Hoàng đế, điều này làm sao có thể không gây chú ý.

Thời điểm đồ vật tại tiệm cầm đồ bởi vì chưởng quầy nhìn không được hàng, cho nên cũng không gây ra chú ý lớn, đêm đó đưa đến cửa hiệu chính trong Tang Hỗ thành, mới nhìn đến đã biết bất phàm, loại hàng này cửa hiệu họ cũng không dám tự mình nhận thu, lập tức báo cáo, Tần Trường Canh còn ở Tang Hỗ thành chưa đi, thời điểm nghe tới ngọc bội và chặn giấy, trực tiếp đứng lên khi đang ăn sáng, thậm chí cũng không ngó tới, thay đổi y phục lập tức xuất môn.

Đến hiệu cầm đồ chi nhánh nhỏ ở Tây Nam hỏi tiểu nhị ngày hôm qua có tiếp thu đồ vật này nọ hay không, thì lại không ngờ tới sẽ trực tiếp nghe được thanh âm Nhạc Thần, này hoàn toàn là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu* mà!

(*) Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công: Tìm một cái gì đó rất phí sức nhưng lại không thấy nhưng đến khi nào đó vô tình lại tìm ra.

Lý Lực nghe được tiếng giày quân nhân cùng thanh âm mở cửa, ngẩng đầu vừa thấy, cư nhiên là Tần Thống lĩnh bên người Vương gia, lập tức bị dọa đến luống cuống, lại theo phản xạ xông về phía trước một bước nắm lấy Nhạc Thần, kéo khoảng cách tựu vãng ngoại bào*, Nhạc Thần không rõ chuyện gì, đột nhiên bị nắm tay chạy ra bên ngoài, trung lúc kinh hoàng chân loạn choạng hai bước, cánh cửa trong hiệu cầm đồ cao, phía trước cửa hiệu lại nhỏ, vả lại cửa chỉ vừa mở một cánh, Nhạc Thần lập tức đụng vào trên người Lý Lực, hai người đều trượt chân cạnh cửa, Nhạc Thần đè lên Lý Lực, Lý Lực đau nhức kêu một tiếng, Nhạc Thần lờ mờ đứng dậy, kinh hoàng vừa kéo Lý Lực lên, vừa hỏi, "Tiểu Lực, làm sao vậy? Ngã trúng chỗ nào?"

(*) Hướng ra bên ngoài muốn đi thật nhanh như muốn lập tức trốn khỏi đó.

"Nhạc Thần công tử, ngươi làm mạt tướng tìm hảo khổ, nên cùng mạt tướng đi trở về!" Tần Trường Canh tiến lên một phen túm cánh tay Nhạc Thần, đỡ cậu đứng dậy.

Nhạc Thần nghe được thanh âm Tần Trường canh, sắc mặt xoát cái lập tức tái nhợt, Lý Lực bị ngã đau, run run rẩy rẩy đứng lên, đang muốn đối Nhạc Thần nói chuyện, đã bị binh sĩ bắt giữ.

"Ngươi, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Nhạc Thần áp chế hoảng sợ, hỏi.

"Ngươi đi rồi, Hoàng Thượng không biết phái bao nhiêu người tìm ngươi, hiện tại mới đem ngươi tìm được, đã là cô phụ sự nhờ vả của Hoàng Thường." Tần Trường Canh nói. Hắn còn chưa chú ý đến ánh mắt Nhạc Thần đã không thấy, vì thế hắn đứng sang một bên, sau đó thì trực tiếp hành lễ dẫn đường nói, "Còn thỉnh theo mạt tướng đến kinh thành."

Nhạc Thần đứng bất động, còn Lý Lực đã muốn thất kinh đến đầu óc đều loạn, nghĩ chính mình sợ là khó thoát khỏi cái chết, chỗ nào còn tinh lực chú ý đến tình huống Nhạc Thần.

"Công tử, ngươi không đi, thì không nên trách mạt tướng không khách khí!" Tần Trường Canh nhìn Nhạc Thần đứng yên bất động, thì có chút tức giận.

Trong lòng Nhạc Thần một mảnh mờ mịt, mê mê mang mang nghĩ mọi chuyện đều đã hỏng bét, vừa mới thoải mái vài ngày đã bị Ngu Gia Tường tìm thấy, ông trời dựa vào cái gì phải đối xử với cậu như vậy.

Tối hôm qua Nhạc Thần một đêm ngủ không ngon, sáng nay điểm tâm cũng chưa ăn đã chạy đến đây chuộc đồ, lúc này tinh thần đã sớm không ổn, bị Tần Trường Canh một bên uy hiếp, đầu óc bắt đầu mê man,

phân không rõ phương hướng, bước về phía trước hai bước, còn kém chút té ngã.

Tần Trường Canh thấy Nhạc Thần không thích hợp, đây là người Hoàng đế tâm tâm niệm niệm, cho dù là phản bội chạy trốn, Hoàng đế cũng nói phải hoàn hảo mang y trở về, nên hắn cũng không dám làm cho Nhạc Thần chịu khổ, bằng không về sau hắn làm việc cũng không hảo.

Tần Trường Ca tiến lên giúp đỡ Nhạc Thần một phen, không nghĩ tới vừa đụng tới người, người liền ngã xuống trong tay hắn.

Thấy Nhạc Thần té xỉu, lúc này Lý Lực mới kịp phản ứng, năn nỉ nói, "Không nên thương tổn Thần ca."

"Còn cần ngươi nói sao, ta cũng không dám đem y làm gì!" Tần Trường Canh cười nhạo đáp, thuộc hạ hắn bên này đã muốn mang xe ngựa đến, Tần Trường Canh đem Nhạc Thần phóng lên mã xa, còn Lý Lực cũng đem giam giữ.

Lý Lực nhìn Nhạc Thần té xỉu, muốn đi chiếu cố cũng không có biện pháp, chỉ có thể yên lặng khóc.

Tần Trường Canh để thủ hạ đi tra tất cả tình hình chỗ ở cùng thân phận của Nhạc Thần trong Tang Hỗ thành, chính mình đã sớm đi viết thư dùng bồ câu đưa tin đến kinh thành nói với Hoàng đế đã tìm được người, nghĩ Hoàng đế rốt cuộc có thể an tâm, Tần Trường Canh cũng có thể giải quyết xong chuyện này, trở về kinh thành xứng đáng làm một phó thống lĩnh cấm quân.

Đương nhiên, hắn phát hiện Nhạc Thần không phải hoàn toàn không phải tổn hao gì, mà là thời điểm biết mất Nhạc Thần nhìn không thấy, thư cũng đã truyền đi, mà hắn thật sự cũng không đành lòng báo đến Hoàng đế tin này.

Ngu Gia Tường ở kinh thành nhận được thư nghĩ đến thời gian nửa năm này, rốt cuộc cũng tìm được người rồi, hưng phấn trong lòng đương nhiên không gì sánh kịp.

"Trẫm thật là mỗi ngày đều nhớ ngươi, không biết ngươi có nhớ trẫm hay không?"

49. Quyển 2 - Chương 16: Tối Kỵ Của Đế Vương

Thời điểm Nhạc Thần tỉnh lại, cảm thấy đầu đau nhức âm ỉ, đây là di chứng trước kia khi cậu va đầu ở đàm nước để lại, chỉ cần lúc cậu lo lắng hoặc cố sức suy nghĩ vấn đề nào đó thì đầu sẽ khó chịu.

Đệm trên giường dưới thân rất dày, mềm mại ấm áp, chăn cũng là loại tốt, vươn tay sờ sờ thật rất trơn tru, tuy rằng giường trong nhạc phường rất hảo, nhưng cái này so với cái kia thoải mái hơn chút.

Nhạc Thần từ trên giường đứng dậy, vừa vén chăn đã cảm thấy lạnh, đành phải đem chăn khóa lại trên người.

Chuyện trước khi hôn mê Nhạc Thần vẫn còn nhớ rõ, cậu cùng Lý Lực đã bị thủ hạ của Ngu Gia tường bắt lấy, nghĩ đến Lý Lực, Nhạc Thần lại khẩn trương lo lắng mà đứng lên, kêu lớn, "Người tới, có ai không?"

Nghe được tiếng bước chân hơi có vẻ bối rối, tất nhiên không phải là quân nhân, Nhạc Thần phán đoán như vậy.

"Công tử, ngài tỉnh! Cần cái gì có thể phân phó cho nô tì, nô tì là nha đầu đến chiếu cố cho người, kêu Tiểu Hoàn." Là thanh âm kích động nhưng tỏ vẻ trấn định của một tiểu nha đầu.

Nhạc Thần nhíu mày, cảm thấy đầu càng đau, giống như giường dưới thân đang lắc lư lay động, đành phải đỡ trán nhu nhu.

"Công tử, ngài đau đầu sao? Đại phu có mở phương thuốc cho ngài, dược cũng đã sắc tốt, hiện tại nô tì có thể chậm rãi xoa xoa cho ngài." Nhạc Thần nghe thấy mùi son phấn thản nhiên trên người nha đầu kia, cậu khoát tay áo, nói, "Không cần ngươi, đầu ta không có chuyện gì. Nơi này là chỗ nào?"

"Đây là đang trên thuyền đi đến kinh thành, sông hiện tại còn chưa có kết băng, qua đoạn thời gian tiếp sông đóng băng tàu thuyền không thể thông, may mắn chúng ta vượt được lúc cuối, bằng không, phải ngồi xe ngựa, như vậy khá mệt mỏi." Tiểu Hoàn trả lời, thấy Nhạc Thần ngồi cũng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm trên chăn thêu mẫu đơn ngẩn người, không biết nên làm cái gì tiếp mới tốt.

Đem Nhạc Thần tìm được mang về cho Hoàng đế là nhiệm vụ bí mật, Tần Trường Canh đương nhiên đoán được Hoàng đế không muốn cho người khác biết chuyện tình của Nhạc Thần, cho nên, thời điểm xuất phát rời Tang Hỗ thành, hắn cũng không gọi đại nhân trong thành này đưa tới nha hoàn, mà cho thủ hạ đi mua một tiểu nha đầu trong sạch đến chiếu cố cuộc sống sinh hoạt cho Nhạc Thần, còn người hầu Lý Lực bên cạnh Nhạc Thần cũng bị giam giữ mang theo về kinh.

Nhạc Thần không nghĩ đến đã ở trên thuyền, khó trách cảm giác có chút choáng, cậu nguyên lai còn tưởng có liên quan đến choáng váng đầu.

Trước kia Nhạc Thần ở cạnh Ngu Gia Tường cũng đã gặp qua Tần Trường Canh mấy lần, nhớ rõ thanh âm của hắn, cho nên, khi ở hiệu cầm đồ vừa nghe thấy tiếng Tần Trường Canh chỉ biết đã bị Ngu Gia Tường tìm được, lúc ấy nhất thời kinh hoảng hơn nữa thân thể vốn không tốt, đầu óc một phát bất tỉnh ngất đi thôi, hiện tại ngẫm lại, thật đúng là sự tình dọa người.

Lúc này, Nhạc Thần cũng đã trấn định không ít, nghĩ nên làm thế nào để ứng đối bảo hộ chính mình và Lý Lực, cậu nói với Tiểu Hoàn, "Ngươi đi kêu Tần Trường Canh đến!"

Tiểu Hoàn căn bản không biết Tần Trường Canh là ai, đoán là vị thống lĩnh đại nhân kia, liền hỏi nói, "Là thống lĩnh đại nhân kia sao?"

"Phải, là hắn, ngươi đem người gọi tới là được."

Nhạc Thần ngồi ở trên giường, chống tay để lên trán, trên người chỉ mặc áo lót bên trong, tóc thật dài phi tán sau lưng trước ngực, bả vai đơn bạc gầy yếu, khiến người thương tiếc.

Thời điểm Tần Trường Canh bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của Nhạc Thần trong lòng cũng có chút chấn động.

Kỳ thật, hắn rất thích Nhạc Thần người này. Trước kia khi ở Nhạc Thần thành, Nhạc Thần là người thị tẩm thẳng thắn đơn thuần nhất trong đám nam nữ của Ngu Gia Tường, không có tâm địa gian xảo, đối xử với mọi người chân thành, hơn nữa bộ dạng cũng dễ xem, làm cho người ta cảm giác cậu mỗi ngày đều dư thừa tinh lực, không giống một cái nam sủng, cậu giống như là một thân đệ dễ gần, làm người khác không tự chủ được muốn đối tốt với cậu một chút.

Chính là, Nhạc Thần làm hắn ở bên ngoài tìm kiếm mấy tháng, hảo cảm ban đầu cũng trở nên nhạt, trong lòng có bao nhiêu oán khí, chẳng qua, hắn không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Hiện tại nhìn đến bộ dáng nhỏ yếu đáng thương này của Nhạc Thần, oán khí của hắn cũng tiêu tan không ít, người này chạy khỏi khống chế của Hoàng đế để nghĩ tới cuộc sống của chính mình chính là đáng kính nể, chạy thoát mới là chuyện một người nam nhân nên làm.

Sáng ngày hôm trước đem Nhạc Thần bắt được, buổi chiều thì lên thuyền xuất phát trở lại kinh thành, bây giờ là buổi sáng ngày hôm sau, thuyền đã đi cách Tang Hỗ thành thật xa.

Đương nhiên, khi người phái đi điều tra Nhạc Thần trở về, hắn liền biết được Nhạc Thần chính là nhạc công tỳ bà Lý Thần cực kì nổi danh trong Tang Hỗ thành, nhưng là đôi mắt đã không còn thấy, sau khi biết được Nhạc Thần bị mù, hắn có chút khiếp sợ, không dám tin.

Để cho đại phu đến xem, chứng minh ánh mắt Nhạc Thần xác thực không thấy, hắn mới tin tưởng.

Bất quá, hắn còn chưa dám đen tin tức này truyền cho Hoàng đế.

Thời điểm biết Nhạc Thần bị mù, Tần Trường Canh phi thường cảm khái, nguyên lai là một người tốt cỡ nào a, ánh mắt cư nhiên không thấy, hơn nữa, hắn nhớ rõ khi đó Vương gia hiện tại là Hoàng đế thích nhất chính là ánh mắt Nhạc Thần, thường xuyên nhìn vào đôi mắt cậu, còn khen rất nhiều lần, Tần Trường Canh lo lắng cho đôi mắt Nhạc Thần, ánh mắt xinh đẹp trước kia không còn, Hoàng đế có còn thích cậu hay không.

Hơn nữa, mỹ nhân vốn chính là loại không chiếm được mới có thể nhớ mãi không quên, một khi chiếm được sẽ dần dần chán ngấy, huống hồ, thích đôi mắt một người, đôi mắt lại là nơi dễ dàng ô nhiễm biến hóa, yêu thế này lại càng thêm ngắn ngủi đi, so với yêu dung nhan một người còn ngắn ngủi hơn.

Tần Trường Canh không thể không vì Nhạc Thần cảm thán, cũng vì cậu tự mình cảm thán, nếu người hắn tân tân khổ khổ mấy tháng tìm được, mang về kinh thành Hoàng đế lại không thích, vậy chẳng phải hắn chạy trắng ở bên ngoài sao, ai!

Nhạc Thần nghe thấy tiếng cước bộ ổn trọng hữu lực, biết là Tần Trường Canh đến, liền ngẩng đầu lên, một đôi mắt không còn ánh sáng nhìn hắn, trực tiếp hỏi, "Ngươi muốn đem ta giao cho Ngu Gia Tường sao?"

"Là Hoàng Thượng! Công tử thỉnh chú ý!" Tần Trường Canh nhắc nhở nói, ngồi vào trên ghế trong phòng, nhìn Nhạc Thần, mắt Nhạc Thần mặc dù không thấy, nhưng vẫn như cũ là một đôi mắt thật to thật đẹp, mặt mày thanh tú thanh lệ mang theo mị hoặc tinh xảo, mi mắt đẹp dài, nhan sắc hơi chút xanh đen, đuôi mắt thoáng vểnh, đồng tử màu nâu ấm, so với trước kia dung mạo càng sâu thêm một chút, thậm chí bên trong còn không hiện trống rỗng, chính là lẳng lặng, giống như một cái đầm vừa thâm sâu vừa ấm áp, làm cho nỗi lòng người ta thấy bình tĩnh, cùng loại trong trẻo linh động trước kia là một loại xinh đẹp khác biệt.

Tần Trường Canh nhìn cặp mắt như vậy, cho dù ý chí kiên định, cũng có cảm giác muốn rơi đi vào, hắn cảm thấy Hoàng đế yêu thương ánh mắt này, là một chuyện rất là đương nhiên.

Nhạc Thần không có thói quen kêu cái tên ngả ngớn kia là Hoàng Thượng, cho nên mới sửa không kịp, sau lại nói, "Hắn muốn bắt ta trở về làm cái gì chứ? Buông tha ta không được sao? Cho dù là chạy trốn, cũng không phải là tội gì lớn!"

"Đây là tội mất đầu, như thế nào không phải tội lớn!" Tần Trường Canh nói thêm nghiêm khắc, nhìn Nhạc Thần cau mày, giống như rối rắm sẽ không tan ra, vì thế còn nói thêm, "Bất quá, Hoàng Thượng muốn ta mang ngươi trở về, cũng không phải muốn trị tội ngươi, hắn hẳn là hy vọng ngươi có thể tiếp tục hầu hạ hắn."

Nhạc Thần cắn môi dưới, "Hắn muốn như thế nào thì như thế ấy sao? Ta không muốn hầu hạ hắn, hắn vì sao không tìm người khác."

"Đồ không chiếm được mới là đồ tốt nhất, có lẽ, lúc trước Nhạc Thần công tử không nên chạy trốn, như vậy, sau khi Hoàng Thượng ngồi trên long ỷ sẽ không nhớ kỹ đến ngươi, ngươi phạm vào tối kỵ, khiêu khích hứng thú Hoàng Thượng càng sâu." Xem bộ dạng Nhạc Thần buồn rầu, Tần Trường Canh không khỏi từ tâm mà nói.

Nhạc Thần nghe xong, có chút không thể tin, nhưng lại cảm thấy thực chính xác.

"Nếu, Ngu… Hoàng Thượng không muốn trị tội ta, vậy Lý Lực là người của ta, hẳn cũng không có tội đi, Lý Lực ở nơi nào, ta muốn hắn đến hầu hạ ta, người khác ta không quen."

"Lý Lực khuyến khích chủ tử chạy trốn, làm sao có thể không có tội, tội của ngươi là Hoàng Thượng không thèm để ý, tội của hắn cũng không thể tha thứ." Tần Trường Canh lạnh lùng trả lời.

"Ta vốn không muốn làm cái gì nam sủng chó má của Ngu Gia Tường, hắn dùng ta xong rồi, còn không cho ta chạy sao, đem Lý Lực trả lại cho ta, hắn là người của ta, nếu Ngu Gia Tường muốn trị tội, vậy cũng nên trị luôn tội ta." Tuy rằng Nhạc Thần muốn kiềm chế tính tình của mình, thế nhưng đầu đau muốn nứt ra, lại nghe Tần Trường Canh nói loạn thất bát tao khiêu khích hứng thú Hoàng đế càng sâu, cảm xúc có chút kích động, đem chăn trên người kéo ra, kêu to.

Tần Trường Canh thấy Nhạc Thần như vậy, đứng lên cho người gọi đại phu bên ngoài vào, lại cho nha hoàn kia hầu hạ Nhạc Thần uống thuốc.

Bên trong dược bỏ thêm chút thành phần gây ngủ, như vậy Nhạc Thần có an phận một chút.

Nhạc Thần chết cũng không chịu uống, dược bị hắt ở trên giường, chăn đệm đều bị hắt ướt một khối lớn, nha hoàn muốn đổi đệm giường mới, Nhạc Thần dịch cũng không dịch một chút, cứ tiếp tục như vậy, dựa vào thân thể yếu kém hiện giờ của Nhạc Thần, còn không lập tức bị phong tà* xâm nhập.

(*) Nhiễm gió xấu.

Mọi người đều thật tức giận, Tần Trường Canh không còn cách nào, đành phải đem Lý Lực thả ra, để cho Lý Lực hầu hạ Nhạc Thần.

Lý Lực đến, Nhạc Thần mới uống dược, mới cho người thay đổi đệm chăn.

"Chỉ cần ta không có chuyện, sẽ không để cho ngươi gặp chuyện không may." Nhạc Thần cầm tay Lý Lực nói.

Lý Lực chỉ có thể nghẹn ngào nói không ra lời, hy vọng đường đi đến kinh thành sẽ không có gì quá khó khăn.

Ở trên thuyền Nhạc Thần vẫn mơ mơ màng màng, bởi vì lo lắng, đầu đau đến lợi hại, cũng không biết được bao nhiêu ngày, cảm giác thuyền luôn luôn đi, thời điểm thuyền cập bến, cậu căn bản đứng không vững trên mặt đất, toàn thân phải tựa vào Lý Lực dìu đỡ mới có thể đi đường.

Lại ngồi xe ngựa, cảm giác ngồi thật lâu, thẳng đến khi đầu óc không còn lay động giống như trên thuyền, cậu mới được người đỡ xuống ngựa, lại đi đường, hẳn là vào trong phòng, Nhạc Thần có chút hôn trầm được dìu lên giường nằm nghỉ ngơi.

Không còn trên xe ngựa, nhưng bên tai vẫn còn ong ong, tiếng người tiếng vó ngựa tiếng bánh xe lăn bánh bên ngoài còn có các loại thanh âm khác, đều giống như vẫn còn vang vọng, làm cho cậu cảm thấy không đúng.

Thân thể Nhạc Thần vốn là không tốt, ở trên thuyền hơn mười ngày còn không có hảo hảo bảo dưỡng, hơn nữa lo lắng không yên, tinh thần lại kém, thân thể cũng nhanh chóng suy sụp, gầy lại chỉ còn một phen xương cốt, hai má cũng hóp lại, Lý Lực nhìn đau lòng không thôi, thậm chí vấn đề tánh mạng hắn cũng đặt qua một bên.

Giữa mơ mơ màng màng, mi mắt giống như bị người vuốt ve, ngứa, Nhạc Thần cảm thấy không thoải mái, nhẹ nhàng động động.

"Cuối cùng đã tỉnh chưa?" Một thanh âm tao nhã, chính là trầm thấp khàn khàn, trong mơ hồ Nhạc Thần không biết đây là thanh âm ai, lại cực kỳ quen thuộc, nhưng trong nháy mắt cậu không muốn thừa nhận.

Thanh âm Nhạc Thần suy nhược mềm yếu, mang theo ngỡ ngàng mờ mịt, "Ngươi là ai?"

50. Quyển 2 - Chương 17: Hắn Đã Thay Đổi

Nội thị đến thông báo Trần thống lĩnh đã mang người trở về, thời điểm an bài nơi ở là một tiểu viện trong thành, khi ấy hoàng hôn ráng màu đầy trời, Ngu Gia Tường đang xem sổ con, tâm tình chính là phiền chán buồn bực.

Nghe được tin tức này, bút hắn nắm trong tay dừng hẳn một trận, sau đó trên mặt mang theo nụ cười mừng rỡ, loại này là nụ cười phát ra từ nội tâm bày trên khuôn mặt, đây vẫn là vẻ mặt lần đầu tiên thái giám Đại tổng quản Tạ Vân Trình bên người vị Hoàng đế này thấy được.

"Có phải nên đem y lập tức đưa vào trong cung hay không." Tạ Vân Trình khom người đề nghị nói.

Ngu Gia Tường cầm bút trong tay nắm vào thả ra, lo lắng trong chốc lát nói, "Không cần, ngươi đi chuẩn bị, trẫm muốn xuất cung."

Xuất cung là mặc y phục thường ngày mà đi, Tạ Vân Trình đáp dạ một tiếng liền lui xuống.

Ngu Gia Tường ngồi trên mã xa đi đến tiểu viện của Tần Trường Canh ở Đông Bắc kinh thành.

Hắn có chút phấn khởi không hiểu, trong đầu không ngừng hiện lên thời điểm cùng Nhạc Thần ở chung tại Nhạc Thần thành, nghĩ không biết người này đào tẩu nửa năm qua sẽ như thế nào, rốt cuộc đã thành một bộ dạng gì.

Đương nhiên, có khả năng là ngày càng nóng nảy, tính tình người này rất kém, là bộ dạng phi thường chán nản sống không tốt, hoặc là biết hắn làm Hoàng đế, sẽ ở trước mặt hắn a dua nịnh nọt, một lòng nghĩ muốn trở lại bên người hắn, để có được ân sủng của hắn.

Nhạc Thần biến thành bộ dạng xu nịnh, vậy không phải cùng những người khác giống nhau sao?

Mặc dù có những loại giả thiết không tốt này, nhưng Ngu Gia Tường vẫn hưng phấn như cũ, không vì cái gì khác, chỉ vì cái người dám can đảm chạy trốn Nhạc Thần.

Thời điểm Ngu Gia Tường đến được tiểu viện của Tần Trường Canh, màn đêm đã sớm hạ, mọi nhà đều đã điểm đèn.

Đông Bắc kinh thành chủ yếu là các phú hộ thông thường, nhà ở tương đối đông đúc, mỗi một sân không lớn không nhỏ.

Dừng xe ngựa ở trước cửa tiểu viện, Tần Trường Canh được khoái mã đến báo trước, đã đứng chờ sẵn.

Hoàng đế mặc thường phục xuất hành, Tần Trường Canh chính là khom ngươi hành lễ.

Ánh mắt Ngu Gia Tường ngắm ngắm chung quanh, không nhìn thấy Nhạc Thần, hỏi, "Người đâu?"

"Thân thể Nhạc Thần công tử vẫn luôn không tốt, ở trên xe ngựa chính là bán mê bán tỉnh, sau khi đặt lên trên giường thì hoàn toàn ngủ say, Hoàng Thượng tới, muốn gọi y tỉnh dậy kiến giá, nhưng gọi như thế nào cũng không tỉnh." Tần Trường Canh cung kính trả lời.

Ngu Gia Tường đã hướng bên trong đi vào, cười nói, "Y không đến tiếp cũng không sao, y không được, thì trẫm đi vào."

Trong thanh âm Hoàng đế nghe không ra cảm xúc, Tần Trường Canh không biết hắn rốt cuộc là không ngại, hay đã muốn tức giận, vì thế chỉ có thể cung kính dẫn đường, trong lòng lo sợ bất an.

Hắn còn không đem tình huống ánh mắt Nhạc Thần không thấy cùng thân thể suy yếu đến gầy trơ cả xương ra báo cáo, vốn dĩ nghĩ sau khi báo tin đã đem Nhạc Thần trở về, Hoàng đế thế nào cũng sẽ qua vài ngày mới có thể nhớ tới triệu kiến Nhạc Thần, có được một đoạn thời gian hòa hoãn, như vậy cũng có thể đem Nhạc Thần dưỡng tốt một chút, không nghĩ tới mới báo tin tức lên trên, hắn đã tự mình đến, điều này làm cho Tần Trường Canh có chút trở tay không kịp.

Hoàng đế đến đây, Lý Lực bị giam giữ trong một gian phòng khác, phòng Nhạc Thần im ắng, chỉ có cậu lẳng lặng nằm trên giường, vài lọn tóc phân tán trên mặt, ngủ say, gương mặt luôn luôn tái nhợt có chút ửng đỏ, nhưng là, rất gầy, môi gần như vô sắc, như muốn lộ rõ thân thể suy yếu của cậu.

Ngu Gia Tường có chút kinh ngạc, hắn nghĩ tới các loại tình huống của Nhạc Thần, duy chỉ không nghĩ tới một người tính cách sáng sủa luôn luôn dư thừa tinh lực sẽ lại suy yếu nằm ở trên giường.

Hắn ở trước giường cách một khoảng không xa đứng hồi lâu, Tần Trường Canh đứng phía sau muốn nói lại thôi, hắn khoát tay để mọi người đều đi ra ngoài, chính mình ngồi bên mép giường.

Trong phòng đốt hai ngọn nến đỏ thẫm, ánh nến cháy rực, chiếu vào trên mặt Nhạc Thần, hơi hơi nhấp nháy, đầu mi thật dài như kéo xuống một tầng bóng râm.

Ở trong trí nhớ Ngu Gia Tường, trên mặt người này luôn có đủ loại biểu tình sinh động, hoặc giận hoặc vui, buồn rầu, hoang mang, mơ màng, khi bị hắn chọc tức thì nói không ra lời…, những điều này đều đã không còn giữ trên mặt cậu.

Nhưng mà lúc này, đôi mày trên mặt đang nhíu lại, mang theo ưu sầu thản nhiên nói không nên lời, ánh mắt nhắm chặt, môi mím, nhìn vào cậu khiến cho lòng người sinh ra thương tiếc, người này giống như đã không còn là người kia lúc ban đầu.

Ngu Gia Tường có chút cảm khái, chỉ nghĩ cậu sẽ chịu chút khổ, nhưng không nghĩ tới cậu sẽ biến thành như vậy.

Không biết như thế nào, Ngu Gia Tường ẩn ẩn có chút đau lòng.

Vươn tay khẽ vuốt hai má Nhạc Thần, vuốt ve làn tóc của cậu, tuy rằng gầy yếu, nhưng làn da tựa hồ so với trước kia tốt hơn một chút, tóc cũng chăm thành kiểu mẫu rất tốt.

Ánh mắt này là nơi trước kia Ngu Gia Tường thích nhất, không biết lúc này đã biến thành bộ dạng gì, Ngu Gia Tường nhẹ nhàng vỗ về mi mắt Nhạc Thần, một lần lại một lần mơn trớn, mi mắt hơi động một cái, sau đó nhấp nháy một chút.

Đáy lòng Ngu Gia Tường nổi lên kích động vui sướng, áp xuống cảm xúc mới có thể bảo trì thanh âm vững vàng, nói, "Cuối cùng đã tỉnh chưa?"

Chính là, Nhạc Thần trả lời lại làm cho hắn tức giận.

"Ngươi là ai?"

Ngu Gia Tường phi thường tức giận, chính mình nhớ y nửa năm, người này chẳng lẽ rõ ràng quên hắn, hắn gắt gao nắm cằm Nhạc Thành, trong thanh âm mang theo lạnh lùng châm chọc, "Ngươi không biết trẫm là ai?"

Nhạc Thần lập tức từ trong mơ hồ giựt mình tỉnh lại, thân thể run lên một cái, theo phản xạ trả lời, "Ngu Gia Tường!"

Ngu Gia Tường nghe được cậu gọi ra tên mình, hiện tại chỉ sợ cũng chỉ có người này mới dám kêu tên hắn, hắn nở nụ cười, buông cằm Nhạc Thần ra, bên trên đã muốn hiện ra hai dấu hồng, hắn giống như không ngại Nhạc Thần vô lễ, mang theo ý cười nói, "Vẫn còn nhớ rõ. Trẫm đến xem ngươi, còn không đứng dậy bái kiến sao?"

Nhạc Thần mở to mắt, đôi ngươi chậm rãi chuyển động, cuối cùng định được phương hướng của Ngu Gia Tường, lúc này thân thể cậu như nhũn ra, ngồi thuyền lâu, khi lên bờ vẫn còn cảm giác lay lắt.

Cậu đã muốn phục hồi lại tinh thần, thật vất vả đứng lên, rồi chậm rì rì không quen nói một tiếng, "Hoàng Thượng!"

Nhạc Thần một thân áo đơn bạch sắc, không chỉ hai gò má gầy yếu, thân thể cũng gầy yếu, tóc đã muốn dài tới dưới thắt lưng, đen bóng phi thường thuận hoạt, tản ở trước ngực trên lưng, bả vai đơn bạc, yếu ớt tựa như chỉ cần nhẹ nhàng vuốt ve cũng có thể bóp nát.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần chậm rãi ngồi xuống, trong lòng nổi lên chấn động thật lâu, người này phỏng chừng đã chịu thật nhiều khổ, bằng không như thế nào có thể gầy thành bộ dạng này. Sau lại nghĩ phải chịu khổ mới tốt, mới biết được trước kia hắn đối với cậu hảo thế nào, về sau lại chăm sóc cậu, như vậy cậu sẽ biết ơn, sẽ không lại chạy trốn.

"Không quỳ lạy sao!" Ngu Gia Tường thấy Nhạc Thần giống như phi thường không có ý tứ muốn gọi hắn là Hoàng Thượng, nên muốn làm khó cậu, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Nhạc Thần ngạo mạn nói.

Ánh mắt Nhạc Thần căn bản nhìn không thấy, nơi nơi đều là tối, trong lòng cậu vừa chua xót vừa lo, nghĩ chính mình chạy thoát, mà người này lại trở thành Hoàng đế cao cao tại thượng, giờ không biết muốn trừng phạt mình như thế nào, nghĩ như vậy trong lòng càng trở nên trầm trọng, lại lo lắng không yên, đầu bắt đầu đau nhức, gần đây, bệnh đau đầu của cậu càng ngày càng lợi hại.

Cậu cho rằng Ngu Gia Tường biết rõ ánh mắt cậu đã không nhìn thấy, còn làm khó như vậy, vì thế đành phải vén chăn sờ soạng mép giường, chậm rãi bò xuống, đây là gian phòng xa lạ, Nhạc Thần cũng không biết bố trí trong phòng như thế nào, động tác vô cùng cẩn thận, cậu căn bản nhìn không thấy giầy đặt dưới giường, cũng không dám chậm chạp lấy giầy, trực tiếp chân trần đi xuống, chân Nhạc Thần giống như nữ tử khéo léo trắng ngần, oánh nhuận sáng trong, phi thường xinh đẹp, bởi vì lạnh mà hơi hơi rụt mũi chân, cậu có chút thăm dò mà dò xét.

Ngu Gia Tường nhìn thấy Nhạc Thần như vậy, nguyên tưởng rằng là Nhạc Thần làm bộ làm tịch, hắn cau mày nhìn động tác Nhạc Thần cẩn thận rồi cảm thấy không giống, trong lòng nổi lên cảm giác đặc biệt quái dị.

Nhạc Thần cúi thấp đầu, mi mắt thật dài che giấu đồng tử, hơn nửa ngày mới có thể bảo trì thân thể cân bằng đứng trên mặt đất, đầu có chút hoảng, cuối cùng quỳ xuống, dập đầu nói, "Thảo dân bái kiến Hoàng Thượng!"

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng người này vì lạnh mà thân thể hơi chút co lại, tâm liền sinh không đành lòng, thấy bên bình phong để y phục, Ngu Gia Tường vốn định tự mình đi lấy xiêm y phủ thêm cho Nhạc Thần, sau lại cảm thấy không ổn, nên để cho Nhạc Thần chính mình đi mặc quần áo vào.

Nhạc Thần nghe Ngu Gia Tường phân phó, ánh mắt mờ mịt nhìn xung quanh, đứng dậy hướng một bên đi vài bước, lập tức đụng một cái ghế trượt ngã, cái trán đụng vào mép ghế, đau đến làm cậu hít vài ngụm khí.

Ngu Gia Tường xông về phía trước đem Nhạc Thần đỡ dậy, trong giọng nói mang theo phẫn nộ, "Ngươi làm cái gì, cố tình ở trước mặt trẫm làm vẻ yếu nhược sao? Cho rằng trẫm sẽ thương tiếc ngươi, mà ở trước mặt trẫm làm vẻ này."

Trên trán bị đụng trầy da, nổi lên một tầng tơ máu hồng sắc.

Nhạc Thần cảm thấy bị vũ nhục, cắn răng không nói lời nào, sợ hãi lời vừa ra khỏi miệng sẽ mạo phạm Hoàng đế, rồi cùng hắn ầm ỹ một trận.

Hai mắt Nhạc Thần mở to trừng trừng, bên trong là màu đen thật sâu, tại ánh nến chiếu rọi có một loại kinh tâm động phách nói không nên lời, nhưng lại không chút thần thái, Ngu Gia Tường và Nhạc Thần cách mặt rất gần, như vậy có thể gần gũi nhìn ánh mắt cậu, hắn cuối cùng phát hiện một ít không thích hợp, đây không phải ánh mắt trước kia của Nhạc Thần, bên trong thiếu đi vài thứ, hành động vừa rồi của Nhạc Thần tựa như một thân trong bóng tối, là tính trạng của người không thấy gì lục tìm thế giới, trong nháy mắt tâm hắn nhảy lên thất thường.

Hắn kích động đem Nhạc Thần ôm lấy, thể trọng Nhạc Thần nhẹ đến mức có thể so với tiểu nữ tử nhỏ nhắn, điều này làm mày hắn cũng nhíu lại.

Đem Nhạc Thần thả đến trên giường, Nhạc Thần mím chặt môi không nói lời nào, kéo chăn đem chính mình bọc lại, bất quá, cho dù có bọc, cậu cũng đã lạnh đến phát run.

Cuối cùng Ngu Gia Tường liếc nhìn Nhạc Thần một cái, ánh mắt Nhạc Thần lẳng lặng nhìn phía trước, hai tay nhẹ nhàng sờ soạng góc chăn, hắn có chút không tiếp thu được, nhanh chóng ra cửa.

Ngoài cửa, Tần Trường Canh cùng Tạ Vân Trình đều cung kính đứng đợi.

Nhìn đến Tần Trường Canh, ẩn hàm tức giận của Ngu Gia Tường lập tức bùng nổ, "Tần Trường Canh, y đây là có chuyện gì, đôi mắt xảy ra chuyện gì."

Tần Trường Canh tâm tính kiên định cũng run lên một chút, hồi đáp, "Hoàng Thượng, thời điểm thần tìm được Nhạc Thần công tử, ánh mắt của y đã không thấy, nghe người hầu y nói, là va đầu trúng tảng đá, sau đó mắt nhìn không thấy, không chỉ có vậy, phế phủ công tử cũng chịu qua tổn thương, thân thể cực nhược, thương trên đầu mặc dù tốt lắm, nhưng phỏng chừng bên trong còn tụ huyết, thường xuyên sẽ đau đầu……"

"Đủ rồi!" Ngu Gia Tường nghe đến đó, chịu không nổi quát lớn.

"Hoàng Thượng! Nhạc Thần công tử đã không còn giống như ban đầu, không biết ngài còn cần y hay không, nếu không cần, y nói y phải trở về Tang Hỗ thành." Tuy rằng Tần Trường Canh cảm thấy bây giờ Ngu Gia Tường đang nổi nóng không nên nói những lời này, nhưng là cũng có thể nương lúc Ngu Gia Tường tức giận để hắn phóng Nhạc Thần rời đi. Tần Trường Canh nhìn Nhạc Thần không thấy, hắn rất đau lòng, nguyện ý giúp cậu lúc này.

"Không có khả năng! Ánh mắt không thấy, chữa khỏi là được rồi, trị không hết cũng phải lưu lại bên người trẫm!" Ngu Gia Tường lạnh lùng nói.

Tần Trường Canh trong lòng ngầm thở dài, đáp một tiếng vâng.

51. Quyển 2 - Chương 18: Đối Xử Với Y Thật Tốt

Nhạc Thần an an tĩnh tĩnh mà ngồi trên giường, chăn bị cậu khóa đến trên vai, cúi đầu gắt gao cuộn mình thành một đoàn, tựa như động vật nhỏ yếu bị thương, cần người chiếu cố và yêu chiều.

Ngu Gia Tường đứng ở bên cạnh bình phong, nhìn Nhạc Thần ngồi ở trên giường, hắn có chút không rõ tâm mình, rõ ràng là đau lòng lại khiếp đảm không dám tiếp cận đến.

Từ khi sinh ra đến giờ, hắn chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này.

Lạnh lùng mà nhìn chằm chằm Nhạc Thần ngồi trên giường cuộn thành một đoàn trong thời gian dài, hắn chung quy không có tiến đến, xoay người ly khai.

Cước bộ của hắn so với bình thường trầm trọng hơn, mặt không chút thay đổi, đôi mắt trước kia còn có sáng trong mà lúc này đã thâm thúy một mảnh.

Tạ Vân Trình nhìn Hoàng đế đi ra, lập tức cung kính nghênh đón.

"Hồi cung!" Ngữ khí Ngu Gia Tường lạnh lẽo mà nói một câu, liền cất bước đi ra ngoài.

Tần Trường Canh đón nhận Hoàng đế, dò hỏi, "Nhạc Thần công tử nên xử trí thế nào?"

Cước bộ ban đầu của Ngu Gia Tường còn đi như gió lúc này hơi dừng bước, thanh âm trầm thấp mang theo chút vị chát, "Trước để cho y ở nơi này, hai ngày nữa trẫm sẽ đến an bài."

Tần Trường Canh khom người vâng mệnh.

Thời điểm đến đây rõ ràng là hưng phấn chờ mong như vậy, vì sao khi rời đi lại trầm trọng thế này, thậm chí mang theo bối rối không biết làm sao nữa chứ! Ngu Gia Tường cảm thấy trong lòng càng đau.

Nhạc Thần biết người vừa rồi đứng ở trong phòng là Ngu Gia Tường, trước kia tuy rằng cậu không thích Ngu Gia Tường, nhưng ít ra hắn là người cậu nhận thức, hiện tại Ngu Gia Tường đã là Hoàng đế, biến thành một người cậu không hề biết, hơn nữa còn phải kính cẩn lễ bái cúi chào, đầu từng trận từng trận đau nhức, có lẽ, cứ như vậy bị phán tội kết án mất đầu ngược lại còn có thể cho cậu thoải mái giải thoát rồi, trong lòng Nhạc Thần nặng nề, đầu óc mê man cái gì cũng không muốn làm, chỉ lẳng lặng cuộn tròn thành một khối, điều này làm cho cậu cảm thấy dễ chịu một ít.

Tần Trường Canh dẫn theo đại phu từ Tang Hỗ thành vẫn luôn xem bệnh cho Nhạc Thần, cung tiễn Hoàng đế ly khai, hắn liền để đại phu đi chiếu cố Nhạc Thần.

Sắc mặt Nhạc Thần so với lúc ở trên thuyền càng thêm tái nhợt mấy phần, đã vậy còn cự tuyệt nha hoàn chiếu cố, không ăn cái gì cũng không uống dược, chỉ lẳng lặng mà nằm, một câu cũng không nói, nhìn cậu thật khiến người lo lắng, Tần Trường Canh không còn cách nào, đành phải đem Lý Lực thả ra.

Nhạc Thần lạnh, bệnh đau đầu lại không có giảm bớt, bắt đầu ho khan rồi phát sốt, đêm đó thì sốt đến mơ mơ màng màng hồ ngôn loạn ngữ.

Ngày thứ hai Tần Trường Canh phải chính thức vào triều yết kiến Hoàng đế, đồng thời hướng hắn báo cáo toàn bộ sự việc.

Ở trong ngự thư phòng, Hoàng đế đang lật sổ con, Tần Trường Canh đem chuyện Nhạc Thần tra được tỉ mỉ thuật lại một phen, bất quá theo hắn xem ra, Hoàng đế cũng không đặc biệt nghiêm túc mà nghe, hắn do dự một chút, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn là đem tình huống thân thể Nhạc Thần không ổn nói ra, "Sáng nay đại phu báo lại, nói vẫn còn chưa tỉnh, sốt cũng không có lui, trước kia y chịu thương quá nặng, lần này phát sốt như vậy, không biết có thể hạ sốt hay không!"

Trong thanh âm Tần Trường Canh không tự giác mang theo lo lắng và quan tâm, chân mày Ngu Gia Tường cau lại, sổ con trên tay cũng lật không nổi nữa.

Tối hôm qua từ lúc nhìn Nhạc Thần rồi trở về cung, tâm tình Ngu Gia Tường đã không hảo.

Chính hắn cũng không rõ vì sao sẽ nháo thành như vậy. Nhưng là đang rầu rĩ lại còn đỗ thêm buồn phiền càng làm hắn khó chịu, càng làm hắn như không thở nổi.

Nhạc Thần cuộn mình ở trên giường, bộ dạng ốm yếu trơ trọi thê lương làm cho hắn phiền táo, vốn không nên là như vậy, người kia phải một dạng vui thì cười giận thì mắng tinh thần tràn đầy, chứ không phải biến thành thế này.

"Để Thái y Sở Minh Triệt đi xem bệnh cho y, đừng để cho y xảy ra chuyện gì." Ngu Gia Tường nhìn sổ con không có ngẩng đầu, thanh âm tận lực bảo trì bình tĩnh nói.

Sau khi Tần Trường Canh cáo lui, Ngu Gia Tường một người lẳng lặng mà nhìn ra cửa sổ đến phát ngốc, có đại thần muốn vào, hắn cũng không có gọi một ai, trực tiếp ra ngự thư phòng đến Lan Tiêu cung đi quanh

quẩn, Tạ Vân Trình nhìn thấy Hoàng đế như vậy, mặc dù đoán được hơn phân nửa cùng người kia tối hôm qua đi gặp có liên quan, nhưng cũng không dám tiến lên khuyên giải an ủi.

Ngu Gia Tường đem Lan Tiêu Cung đi một vòng lại một vòng, nhìn bầu trời mây trắng thổi qua, lạnh lùng tịch mịch trống trải trong cung điện, hắn cuối cùng cũng hiểu được chút sự tình, có cảm giác ngộ đạo.

Hiện tại cái dạng này của hắn hẳn là đau lòng đi, kỳ thật trước kia khi cùng cậu một chỗ, cũng từng có lúc bởi vì cậu mà phiền muộn, nhìn bộ dạng cậu nhớ Thích Ngân thì khó chịu muốn đánh nhau một trận, thấy cậu đi rồi lại tức giận như vậy, trong lòng buồn bực lại nhớ nhung, Ngu Gia Tường không biết đây là yêu, nhưng hắn hiểu, hiện tại hẳn là nên theo tâm mình.

Cần đối tốt với cậu một chút, bằng không, cậu biến thành bộ dạng đáng thương như vậy, ai sẽ tới đau tiếc cho cậu chứ! Nếu cậu đã không còn giống như lúc đầu, vậy bộ dạng hiện tại đã là tốt lắm rồi, bây giờ kiểu dáng mảnh mai càng chọc người trìu mến, hà tất phải cố chấp câu nệ với lúc ban đầu.

Ngu Gia Tường từ Lan Tiêu cung đi ra ngoài, trên mặt mang theo ý cười, cước bộ cũng nhẹ nhàng, đối Tạ Vân Trình nói, "Đến Ninh Vương phủ đem Cẩn Lan viện thu thập sạch sẽ. Ngươi đi chuẩn bị, trẫm muốn xuất cung."

Cuối cùng mây đen trên mặt Hoàng đề cũng tản ra, Tạ Vân Trình nhìn liền yên tâm, lập tức đi làm việc.

Chạng vạng ngày đó, Ngu Gia Tường ra khỏi cung, cũng không thông tri cho Tần Trường Canh liền trực tiếp đi đến tiểu viện Nhạc Thần ở.

Tần Trường Canh một cái đại lão gia, công việc vốn là bảo hộ an toàn hoàng cung, hiện tại lại giống như nội thị hầu hạ mỹ nhân của Hoàng đế, trong lòng hắn rất bị đè nén.

Sở Thái y không hổ là danh thủ quốc gia, sau khi hạ châm kê đơn, chứng đau đầu của Nhạc Thần giảm đi không ít, sốt cao lui xuống, thân thể đau đớn cũng đỡ hơn, người chỉ mơ mơ màng màng mà ngủ.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần suy nhược gầy yếu như vậy, thật sự vô pháp đem cậu cùng người trong Nhạc Thần thành liên hệ đến.

Hắn đau lòng mà vuốt ve hai má Nhạc Thần, Nhạc Thần cau mày mà nhẹ giọng rên rỉ, Ngu Gia Tường thở dài, dùng chăn đem Nhạc Thần bọc lại, ôm lấy cậu, đối Tần Trường Canh nói, "Trẫm đem y mang đi, ngươi ngày mai cũng phải phục chức, về sau đem chuyện này của y quên đi."

Tần Trương Canh lại có chút rối rắm lo lắng cho tình huống Nhạc Thần, lại có thể an tâm rốt cục cũng giải thoát, đáp thuận tạ ơn, rồi tiễn Hoàng đế cất bước.

Lý Lực chiếu cố Nhạc Thần, Ngu Gia Tường tuy rằng thấy hắn, nhưng một lòng đặt ở trên người Nhạc Thần, nên cũng không để ý đến.

Chính là khi Hoàng đế đem Nhạc Thần mang đi, Lý Lực muốn đi theo, thì bị thị vệ mặc thường phục bên người Hoàng đế chặn lại không cho đi cùng.

Ngu Gia Tường đã muốn ôm Nhạc Thần lên xe ngựa, Lý Lực đành phải chạy tới thỉnh cầu Tần Trường Canh, Tần Trường Canh làm người tốt nên liền đi về phía Hoàng đế góp lời, "Hoàng Thượng, sau khi đôi mắt Nhạc Thần công tử không nhìn thấy là do người hầu Lý Lực chiếu cố, Nhạc Thần cũng quen hắn hầu hạ, người khác không cho đụng vào, Hoàng Thượng có thể đem Lý Lực mang theo hay không, để hắn tiếp tục hầu hạ Nhạc Thần. Người không thấy sợ nhất là người lạ, để cho người quen thuộc hầu hạ y, phỏng chừng y sẽ an tâm một ít."

Tần Trường Canh ở ngoài xe ngựa khom lưng góp lời, Ngu Gia Tường nhìn mặt Nhạc Thần nghiêng ở một bên, nhìn vẻ mặt cậu thống khổ yếu ớt, cũng không nhẫn tâm đem người hầu bên cạnh cậu xử lý, vì thế nói, "Để hắn đi theo đi!"

Lý Lực được như mong muốn, tạ ân đi theo cùng.

Thanh âm vó ngựa và bánh xe trong màn đêm có vẻ dị thường rõ ràng, Ngu Gia Tường ngồi, chuyên chú nhìn Nhạc Thần, trong xe ngựa thực tối, hắn nhìn không rõ lắm, nhưng là, loại lẳng lặng chăm chú ngắm nhìn này làm cho hắn có cảm giác thấy thỏa mãn và an tâm. Hắn không tự chủ được vươn tay vuốt ve trán

Nhạc Thần, sau đó là hai má, cằm, lỗ, tai, cuối cùng dừng ở trên mi mắt, trước kia thích đùa người này, bởi vì cậu đơn thuần, bởi vì ánh mắt sáng ngời chung quy làm cho người ta muốn đùa cậu, hiện tại, muốn giống như trước kia khi dễ cậu, Ngu Gia Tường nghĩ đến liền cảm thấy có một loại cảm giác tội ác không hiểu, người này thay đổi, chính mình cũng thay đổi, rốt cuộc cũng không trở về được như ngày trước.

Nhìn Nhạc Thần hiện tại, nhớ lại trước kia, có cảm giác giống như đã mấy đời.

Ninh Vương phủ là Vương phủ ngày trước khi Ngu Gia Tường còn chưa lên làm Hoàng đế, sau khi lên đế vị cũng không sử dụng nữa, bất quá, hắn đôi khi sẽ vì vài chuyện mà hồi Vương phủ ngồi một chút, cho nên, bên trong cũng không có bao nhiêu biến hóa, cho dù có biến hóa cũng là trở nên tốt hơn.

Cẩn Lan Viện là sân viện trước kia Ngu Gia Tường trụ, cũng là sân viện kiểu mẫu tốt nhất trong Vương phủ. Đem Nhạc Thần dàn xếp ở Cẩn Lan viện, cả một đường đi Nhạc Thần chỉ mơ mơ màng màng ngủ, căn bản không có tỉnh qua, sau khi thả trên giường vẫn nhắm chặt mắt như cũ không có dấu hiệu chuyển tỉnh.

Ngu Gia Tường để Sở Minh Triệt hướng hắn báo cáo bệnh tình của Nhạc Thần, hơn nữa đặc biệt chú ý tình trạng ánh mắt Nhạc Thần.

Sở Thái y bốn mươi tuổi, ở trong Thái y viện cũng không xem là nhỏ, khi còn bé đã danh xưng thiên tài, y thuật trong Thái y viện cũng là số một số hai.

Hắn nói nguyên nhân Nhạc Thần đau đầu và ánh mắt không thấy là do tụ huyết bế tắc kinh mạch, cũng không phải không thể khỏi hẳn, chính là phải an tâm tĩnh dưỡng, không cần lo lắng, không cần làm chuyện vận dụng đầu óc, bệnh tình sẽ chuyển hảo.

Hắn lại cho một cái phương pháp trị liệu, nói là phải cân nhắc cẩn thận một phen mới có thể cấp chữa trị cho Nhạc Thần, toàn bộ quá trình nhanh thì hai ba tháng, lâu thì một năm, chỉ cần Nhạc Thần dưỡng bệnh theo yêu cầu của hắn, ánh mắt nhất định có thể tốt, huyết tụ bên trong cũng sẽ tẩy trừ, đau đầu liền cũng khỏi hẳn

Ngu Gia Tường biết ánh mắt Nhạc Thần có thể trị hảo, an tâm, lộ ra thần sắc vui sướng.

Hắn cho Sở Minh Triệt giữ bí mật hết thảy mọi chuyện của Nhạc Thần, chỉ cần có thể chữa trị khỏi hẳn cho cậu, thậm chí đồng ý cho Sở Minh Triệt làm viện phán chi chức của Thái y viện.

Y thuật của Sở Minh Triệt cực cao, người cũng thực dụng, Ngu Gia Tường vốn không muốn đề bạt ý tứ của hắn, nhưng lúc này cấp loại hứa hẹn, có thể thấy được hắn rõ ràng vui mừng.

Thời điểm Ngu Gia Tường tiến vào phòng ngủ, Nhạc Thần ra mồ hôi, Lý Lực đang ở sát bên người cậu, vẻ mặt Lý Lực chuyên chú, bán đỡ Nhạc Thần, để cậu tựa vào vai mình, lấy khăn ấm lau lưng cho cậu, sau khi lau xong thì dùng khăn bông mềm để thấm hết mồ hôi, lúc này mới buông cậu xuống đem y phục kéo lên để cậu nằm ngủ ngon hơn.

Sau khi Lý Lực đem hết thảy mọi chuyện làm tốt, quay đầu thì nhìn thấy Ngu Gia Tường đang lặng yên đứng phía sau mà nhìn, trên mặt không lộ vẻ gì, Lý Lực sợ đến mức đánh rớt khăn trong tay, lập tức quỳ xuống đi đến cáo lỗi.

Ngu Gia Tường khoát tay ý không cần đa lễ như vậy, hỏi, "Sau khi mắt y không thấy vẫn là ngươi hầu hạ?"

"Hồi Hoàng Thượng, đúng vậy!" Lý Lực quỳ trên mặt đất đứng lên.

Người chân thành như vậy xác thực hiếm thấy, Ngu Gia Tường nghĩ sau khi mắt Nhạc Thần không còn ánh sáng bên người ít nhất vẫn còn người chiếu cố, trong lòng cũng tốt lên rất nhiều.

"Ngươi làm được không tồi, trẫm sẽ không trị tội ngươi hợp tác cùng chủ tử chạy trốn, yên tâm đi! Về sau cũng phải hảo hảo chiếu cố y, bằng không, tội trước kia cùng tội chiếu cố không chu toàn xử trị chung một lần." Trong thanh âm Ngu Gia Tường mang theo uy nghiêm sẵn có, Lý Lực lập tức xác nhận.

Một mình Lý Lực chiếu cố cũng không tiện, Ngu Gia Tường lại cho an bài bốn thị nữ cùng nhau tới chiếu cố Nhạc Thần.

Hắn không thể chờ ở ngoài cung mãi, nhìn tình trạng Nhạc Thần một chút, thấy cậu còn ngủ, liền hồi cung.

Nhạc Thần nửa đêm tỉnh lại một lần, có thể ngửi thấy một loại hương vị mộc mạc xa xưa, là mùi cái chặn giấy mộc trầm hương Ngu Gia Tường đã từng đưa cho cậu, trong phòng lẳng lặng, ẩn ẩn nghe được từ nơi rất xa có tiếng mõ truyền đến, xem ra trời đã khuya.

Mùi trong phòng làm cho cậu cảm thấy yên bình, đầu cũng không đau, thần trí thanh tỉnh, cách đó không xa nghe được tiếng hít thở đều đều của người đang ngủ, Nhạc Thần đoán là Lý Lực, vì thế thực an tâm.

Cứ to mắt nằm yên như vậy thật lâu, mới dần dần lại ngủ một giấc.

52. Quyển 2 - Chương 19: Dưỡng Bệnh

Ngày thứ hai sau khi Nhạc Thần tỉnh lại, Lý Lực hướng cậu nói lại tình huống lúc này.

Hiện tại bọn họ chuyển đến trong Ninh Vương phủ, là Hoàng đế đem cậu đến đây, còn phái ngự y tốt nhất trong Thái y viện đến xem bệnh cho cậu.

Ở trong lòng Lý Lực, ý tứ này của Hoàng đế đương nhiên là đối với Nhạc Thần tình cũ chưa quên, thậm chí còn không truy cứu tội hai người chạy trốn, vẫn là đối Nhạc Thần quan tâm có thêm.

Tuy rằng được Hoàng đế để mắt nhìn đến cũng không phải ý tứ Nhạc Thần muốn, thậm chí cậu còn không có ý nguyện này, nhưng là, có thể có được đãi ngộ hiện tại, có đại phu tốt nhất đến chữa bệnh, mà không phải trừng phạt, đây đã là tình huống phi thường tốt, cậu cũng không mong đợi nhiều hơn nữa.

Nhạc Thần hiểu được phải tiếp thu những đạo lý này, vì thế tâm trạng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Chỉ cần không miên man suy nghĩ, tâm tình tốt, chứng đau đầu tự nhiên sẽ giảm bớt, đại bộ phận thời gian thậm chí cũng không phát tác, tinh thần cậu liền có thể hảo hơn rất nhiều.

Sở Thái y nhìn đến Hoàng đế đối với Nhạc Thần chiếu cố cẩn thận như vậy, thậm chí tự mình đưa y đến trong Ninh Vương phủ an bài, chỉ có thể nói rõ ràng người này là người trong lòng của Hoàng đế, nên mới có thể kim ốc tàng kiều như vậy, bản thân gã phải hảo hảo chăm sóc mới được.

Vì thế gã đối đãi với Nhạc Thần càng thêm cẩn cẩn thận thận, khi vội đến xem bệnh cho Nhạc Thần thái độ cũng cực kì hảo.

Buổi sáng, hắn cùng Nhạc Thần nói về bệnh tình của cậu, cũng cường điệu với Nhạc Thần muốn đôi mắt nhìn lại quang minh, tiêu trừ đau đầu, phải nghe chỉ thị của hắn, không cần lo lắng, không cần phí đầu óc suy nghĩ sự tình, phải phối hợp trị liệu.

Nhạc Thần nhất nhất đáp ứng, phi thường thuận theo.

Nhạc Thần ở Tang Hỗ thành hiển nhiên là gầy, nhưng trên mặt còn có chút thịt, một đường ngồi thuyền đến kinh thành, thịt trên mặt cũng bị tiêu hết, thoạt nhìn, thật sự chỉ thấy đáng thương, cũng không còn bao nhiêu mỹ cảm, Sở Thái y ở trong cung đảm nhiệm chức vụ, hậu phi nam sủng của Hoàng đế gặp qua không ít, vị này cũng không thể so là có tư sắc, bất quá, hoa nhập vào mắt, Hoàng đế thích, cho dù là xấu, người khác cũng không dám nói.

Nhạc Thần rất phối hợp trị liệu, cho dù dược đắng cũng không oán giận một câu, châm cứu rất đau cũng không có một chút nhíu mày.

Bình thường cũng không như mỹ nhân nhược bệnh vẫn nằm trên giường, cậu thường xuyên để Lý Lực dìu cậu đi lại ở trong phòng trong viện, còn dùng phương thức dưỡng thân luyện khí rèn luyện thân thể.

Đánh đàn hội họa đều đã ba ngày không luyện nên hơi ngượng tay, Nhạc Thần lo lắng tài nghệ tỳ bà của mình lùi bước, nên để Lý Lực đi hỏi quản gia Ninh Vương phủ, tìm đến một cái tỳ bà, tuy rằng không hảo như trước kia, nhưng là, cũng coi như không tồi, mặc dù thời tiết lạnh, ngón tay đều như đông cứng, cậu vẫn như cũ mỗi ngày cần cù luyện hai canh giờ, này giống như đã là cuộc sống làm việc ăn cơm bình thường của cậu.

Từ ngày ấy đem Nhạc Thần tiến nhập vào Ninh Vương phủ, sau đó Hoàng đế liền không thấy tới nữa.

Cuộc sống dưỡng bệnh của Nhạc Thần phi thường tốt, hảo ăn hảo uống hảo đại phu hảo điều dưỡng, nghĩ Ngu Gia Tường vĩnh viễn không đến thì tốt rồi, tốt nhất là sau khi hai mắt của mình chữa khỏi và chứng đau đầu cũng hết, hắn phóng chính mình tự do.

Đôi khi Nhạc Thần cũng sẽ làm cái mộng tưởng hão huyền, nghĩ một chút khả năng, sẽ lộ ra tươi cười thật tình, sau đó tươi cười kia sẽ dần dần biến thành cười khổ, biểu tình trên mặt cũng ảm đạm xuống dưới, cậu không rõ Ngu Gia Tường đem chính mình an bài trong này là có ý tứ gì, chẳng lẽ người này đột nhiên biến thành người tốt, đến đối với mình làm hảo sự, hiển nhiên loại giả thiết này chỉ là khôi hài không có khả năng là thật.

Nhưng Ngu Gia Tường rốt cuộc có ý tứ gì, Nhạc Thần thật sự nghĩ không rõ.

Mấy ngày hôm trước hạ qua một hồi đại tuyết, sau vẫn còn những trận tuyết nhỏ phiêu phiêu, thời tiết theo ngày đó bắt đầu lạnh hơn rất nhiều, Nhạc Thần cũng không còn ra cửa nữa.

Trong phòng để vài cái noãn lô, cũng không quá nóng, cả gian ấm áp nên Nhac Thần chỉ mặc áo lót bên trong, bên ngoài thì mặc áo kép cùng một kiện ngoại bào là đủ rồi.

Đem cửa sổ mở ra một chút, không khí thanh tĩnh lãnh liệt tiến vào, hồng mai trong viện cũng đang nở rất nhiều, mùi thơm hương mai theo không khí tràn khắp gian phòng.

Nhạc Thần thỏa mãn hít một hơi không khí mới mẻ, làm tinh thần thông thấu.

Bài trí trong phòng cậu đều đã thăm dò qua, điều này làm cậu có một loại cảm giác thật an tâm, giống như khi cậu vẫn còn thị giác, loại cảm giác thích ý nói không nên lời, cậu thích hoàn cảnh quen thuộc, cho nên, cậu dần dần thích căn phòng này, còn có một sân mai bên ngoài.

"Thần ca, không thể để trúng gió!" Lý Lực chạy tới như bay đem cửa sổ đóng lại, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ.

Nhạc Thần nhún vai lơ đễnh cười cười.

Nhạc Thần trải qua hai mươi ngày điều dưỡng, mỗi ngày sống an nhàn sung sướng, tinh thần thả lỏng, thân thể khôi phục tốt lắm, ít nhất cũng dưỡng được vài cân thịt trở lại, hai má nở nang một ít, hơn nữa còn có huyết sắc.

Sở Thái y nhìn Nhạc Thần lúc này, với bộ dạng mỹ nhân mới gặp ban đầu, nghĩ có lẽ nếu là người của Hoàng đế, quả nhiên sẽ không quá kém.

Tuy rằng Hoàng đế chưa có tới Ninh Vương phủ xem qua Nhạc Thần, nhưng lại qua hai ngày sẽ kêu Sở Minh Triệt đến hỏi tình huống Nhạc Thần, hỏi cậu dùng dược, hỏi tiến triển bệnh tình, cùng tình trạng thân thể của cậu.

Hoàng đế để bụng như thế, bởi vậy Sở Minh Triệt đối đãi với Nhạc Thần càng thêm tận tâm, không có chậm trễ.

Tính toán ngày, đã muốn đến trước Tết âm lịch hai ngày.

Ninh Vương phủ tuy là phủ đệ của Hoàng đế khi còn làm Vương gia, mặc dù đến lễ mừng năm mới nhưng cũng vẫn như cũ không quá quy củ, đã bắt đầu công việc chuẩn bị năm mới từ rất sớm, phi thường bận rộn.

Nhạc Thần ở Cẩn Lan viện, bên trong không cho phép ngoại nhân tiến vào, vì thế dị thường thanh tĩnh, mắt cậu nhìn không thấy, lại không thể đi ra ngoài, nên không biết tình huống trong Ninh Vương phủ. Lý Lực cũng không hướng Nhạc Thần nói qua chuyện năm mới trong Vương phủ, cậu lại càng không biết Vương phủ náo nhiệt thế nào, chỉ sống im lặng trong thế giới nhỏ của mình.

Chính là, thời điểm không đánh đàn, một mình vẫn cứ ngồi nhớ những chuyện trước kia khi ở nhà, tình huống người một nhà qua lễ mừng năm mới, khi đó thực náo nhiệt, cậu sẽ hướng rất nhiều người muốn tiền mừng tuổi, sau đó sẽ tiết kiệm, để có thể mua rất nhiều thứ. Càng nghĩ càng cảm thấy trước kia cậu là một đứa nhỏ bốc đồng, phỏng chừng đã làm rất nhiều người tức giận.

Khi đến ngày ba mươi, buổi sáng Sở Thái y vội tới xem bệnh châm cứu cho cậu, cũng hướng cậu nhắc nhở là mùng một mùng hai không thể đến đây, dặn Nhạc Thần phải uống thuốc đúng giờ, thời tiết rét lạnh, phải chú ý giữ ấm, không cần ra ngoài, không cần để trúng gió linh tinh.

Nhạc Thần nhất nhất đáp lời, hướng Sở Thái y nói năm mới cát tường, liền cho Lý Lực tiễn gã ra ngoài.

Nhạc Thần uống thuốc, xong thì ngồi gần noãn lô trong phòng luyện tập tỳ bà, bởi vì tâm tình sung sướng, cậu liền đàn một khúc đơn giản cậu biên soạn, âm luật vô đại biến hóa, lại có vẻ thản nhiên thanh nhàn.

Khóe mắt khóe môi đều hàm chứa ý cười, ý thái thanh tao lịch sự, Ngu Gia Tường vào đến cửa, nhìn thấy Nhạc Thần một dạng này, giật mình, chôn chân đứng cạnh bình phong bước không ra.

Từ trong báo cáo của Tần Trường Canh, hắn tuy biết rằng Nhạc Thần ở Tang Hỗ thành dựa vào đàn tỳ bà mà sống, nhưng lại không biết Nhạc Thần lại là một tỳ bà sư không tồi, nhưng là, nghĩ rằng bản thân vẫn chưa biết rõ tính tình Nhạc Thần mạnh mẽ, nên có thể đàn ra cái gì tốt đều có thể nghĩ đến, vì vậy vẫn không đem tài nghệ siêu quần này của Nhạc Thần để trong lòng, chính là cho rằng Nhạc Thần chỉ dựa vào chuyện tình thấp kém này mà kiếm sống, lúc ấy nhất định chịu rất nhiều khổ, trong tình trạng ánh mắt không thấy, bất đắc dĩ đi làm nhạc công, cho nên, trong tâm ẩn ẩn đau lòng vì Nhạc Thần, ngược lại đối với tài nghệ tỳ bà của cậu không để ý đến.

Lúc này nghe được tiếng tỳ bà huyền âm êm tai tuyệt diệu của Nhạc Thần, nhìn đến bộ dạng thanh nhàn tao nhã vỗ về cầm huyền, cả người thản nhiên tựa như một tiên tử ôn hòa, cùng với Nhạc Thần thần thái tùy ý, đôi mắt tươi sáng như nắng trong trí nhớ phảng phất như hai người khác nhau.

Nhạc Thần mang theo một loại mị lực động lòng người nói không nên lời như vậy, Ngu Gia Tường trầm mê trong đó, không muốn tiến đến quấy rầy.

Lỗ tai Nhạc Thần linh mẫn, nghe được tiếng bước chân đi vào, tiếng bước chân rất nhẹ, cậu tưởng là Lý Lực đang cẩn thận không ảnh hưởng đến cậu, vì thế ngừng tay, giương mắt nhìn hướng bình phong cách cửa phòng, thanh âm mềm mại mang theo điểm khẩn cầu làm nũng, nói, “Tiểu Lực, ta muốn uống chút cháo ngọt, vừa rồi uống thuốc, hiện tại vị đắng vẫn không tan.”

Không nghe tiếng Lý Lực hồi âm, Nhạc Thần càng ra sức khẩn cầu, ánh mắt tuy rằng không còn sáng rọi, nhưng vẫn như cũ tựa như có thể nói, một khối ôn nhu thật sâu, trong lơ đãng làm cho người nhìn như si như túy đắm chìm bên trong, “Ta biết uống thuốc này phải tránh đồ ngọt, nhưng là, chỉ uống một ngụm cháo thôi, không có vấn đề gì, Tiểu Lực, cho ta uống một ngụm đi! Thật sự rất đắng, còn có chút chát…”

Nhìn Nhạc Thần mềm giọng nũng nịu như vậy, không hiểu sao, trong lòng Ngu Gia Tường dâng lên một cơn sóng gió động trời giống như ngọt ngào đem những thứ ý thức khác của hắn bao phủ toàn bộ, ngọt ngào này làm tâm hắn ẩn ẩn phát đau, ánh mắt thậm chí có chút xót, đây là loại cảm giác kỳ diệu cỡ nào, hắn trước kia chưa từng thấy qua, chưa bao giờ hội được, loại này hỉ cực mà cũng đau đến vô cùng.

Trước kia Nhạc Thần chưa bao giờ làm qua vẻ mặt này, cho dù muốn thứ gì cũng sẽ không mềm giọng nghĩ cầu, chỉ biết mặt dày mày dạn nâng tay muốn.

Ngu Gia Tường vươn tay áp chế nhịp đập gia tốc của tim mình, trên mặt lộ ra một chút ý cười ôn nhu.

Nếu như là Nhạc Thần trước kia làm cho hắn muốn trêu đùa thưởng thức, thì Nhạc Thần hiện tại làm cho hắn muốn ôm cậu vào ngực kinh ngôn mật ngữ mà yêu thương.

Ngu Gia Tường không có trả lời, phóng nhẹ cước bộ vào phòng, ở trên bàn nhỏ lấy cái chén đổ vào chút trà sâm, bưng đi đến bên người Nhạc Thần, cầm tỳ bà trên tay cậu một phen phóng lên trên bàn, đem trà sâm trong tay đưa đến trong tay Nhạc Thần.

Thời điểm bị cường ngạnh lấy đi tỳ bà trong tay, Nhạc Thần theo phản xạ tính ôm chặt, còn vươn tay muốn cướp tỳ bà về, cùng lúc đó một cái chén được thả vào trong tay, hơn nữa còn được bàn tay to nhẹ nhàng bao bọc, Nhạc Thần ngây ngẩn cả người, Lý Lực hiển nhiên sẽ không làm loại chuyện này.

Nhạc Thần ngẩng đầu nhìn người này, cho dù nhìn không thấy cũng có thể cảm giác được cường thế áp bách người khác của hắn, hé miệng muốn gọi, nhưng cuối cùng lại không có phát ra thanh âm nào, biểu tình thản nhiên trên mặt biến mất đổi thành mất tự nhiên, mang theo khẩn trương cùng không biết làm sao.

53. Quyển 2 - Chương 20: Ôn Nhu Lơ Đãng

Hai má Nhạc Thần so với lần đầu tiên nhìn thấy thì nở nang rất nhiều, trong trắng nõn lộ ra ửng hồng thản nhiên, đôi mắt thật to, mặc dù không còn thần thái, càng lộ vẻ trầm tĩnh thâm thúy mê người, cánh môi thiển hồng khẽ nhếch, lộ ra một chút hàm răng trắng trong.

Cách mặt Nhạc Thần rất gần, trên mặt cậu mang theo khẩn trương, còn có kinh ngạc, Ngu Gia Tường cũng không vì vậy mà tức giận, ngược lại cảm thấy ngọt ngào, hắn tiếp cận đến đột nhiên tập kích hôn một cái lên môi Nhạc Thần, môi Nhạc Thần hơi lạnh, mềm mại, cùng cảm giác trong trí nhớ có chút bất đồng, hắn còn muốn tiến sâu thêm tí, nhưng Nhạc Thần đã phản xạ nghiêng đầu qua một bên, còn đem tay từ trong tay Ngu Gia Tường rút ra, đẩy hắn một phen.

Bị Ngu Gia Tường hôn môi, dù sao đã cùng hắn hôn không biết bao nhiêu lần, Nhạc Thần cũng không tính toán việc này, chỉ là, thật rất chán ghét một người tự nhiên thân mật như vậy.

Biểu tình Nhạc Thần là lạ, hôm nay là ngày cuối cùng của năm cũ, Ngu Gia Tường tới nơi này làm gì.

Ngu Gia Tường ở bên cạnh kéo một cái ghế qua đây ngồi xuống, lại vươn tay đem tay Nhạc Thần nắm cùng cái chén âm ấm trong tay, tay Nhạc Thần lạnh ngắt, hắn mang theo chút ý cười mà nói, "Tay ngươi lạnh như vậy, hẳn là nên ôm một cái noãn lô. Trong chén là trà sâm, không phải miệng còn đắng sao, như thế nào lại không uống!"

"Ngươi tới nơi này làm cái gì?" Nhạc Thần muốn đem tay rút ra nhưng lại bị Ngu Gia Tường nắm quá chặt chẽ, muốn động cũng không động được, vì thế chỉ có thể tùy hắn, tuy rằng biết rõ người này là Hoàng đế, cần phải cung kính cẩn thận mà đối đãi với hắn, nhưng không biết tại sao Nhạc Thần chính là cung kính không được, lời vừa nói ra khỏi miệng chính là mang theo hờn dỗi oán giận.

"Như thế nào, không muốn trẫm tới thăm ngươi?" Ngu Gia Tường cười nói, đem tay Nhạc Thần ôm lấy tạo chút nhiệt, lại trêu đùa hỏi một câu, "Cũng là ngươi thầm oán trẫm lâu như vậy mới đến thăm ngươi, ngươi nhớ trẫm?"

Nhạc Thần từ lỗ mũi mà thở ra một hơi khí, chỉ biết người này cho dù làm Hoàng đế, phỏng chừng vẫn là không đổi được tính ngả ngớn trước kia, nên cậu phi thường khinh bỉ mà đáp, "Ngươi không đến mới là chuyện bình thường, ai ngờ ngươi lại tới!"

Thời điểm Nhạc Thần nói lời này hai bên má có chút phồng lên, ánh mắt khiêu khiêu, biểu tình thật rất khả ái, Ngu Gia Tường buông tay Nhạc Thần, nhẹ nhàng vươn tay nâng cằm cậu, nói, "Ngươi nói như vậy, trẫm lại muốn hôn ngươi."

Nhạc Thần hơi hơi nhíu mày, vươn tay đem tay Ngu Gia Tường gạt bỏ, lại bị Ngu Gia Tường bắt được, khớp xương ngón tay Nhạc Thần thon dài hữu lực, chính là có chút gầy, Ngu Gia Tường nhẹ nhàng vuốt ve hỏi, "Thân thể tốt hơn nhiều chưa? Nghe nói đoạn thời gian trước buổi tối ngươi hay đau đầu không ngủ được, hiện tại còn đau hay không."

Thanh âm Ngu Gia Tường vốn là loại phi thường êm tai tao nhã, lúc này lạ thấp giọng nhu hòa, giống như là yêu thương mật ý sâu trầm quan tâm che chở, người như Ngu Gia Tường thay đổi quá nhanh, Nhạc Thần nhất thời cũng không thích ứng được, thực không tự nhiên đáp, "Mấy ngày nay tốt hơn nhiều, cũng không còn đau như thế."

"Xem ra Sở Minh Triệt vẫn là thật sự có tài, nếu như hắn trị không hết cho ngươi, nhìn xem trẫm thu thập hắn thế nào!" Ngu Gia Tường thuận miệng chính là một câu nửa uy hiếp.

Nhạc Thần lại nhíu mày, nói, "Sở Thái y rất tốt, thiên hạ có người nào có thể trị bệnh tốt như vậy, ngươi đây là ỷ thế hiếp người!"

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần nhíu mày nghiêm mặt giáo huấn chính mình, một chút cũng không cảm thấy bị mạo phạm, ngược lại còn thấy thân thiết, đừng nói hiện tại làm Hoàng đế, thời điểm trước kia khi làm Tướng quân Vương gia sẽ có ai giáo huấn hắn đâu!

"Trẫm liền ỷ thế hiếp người, ngươi làm thế nào?"

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, biết rõ người này tật xấu khó đổi, lại khơi dậy tính tình của mình, vì thế không nguyện ý leo vào bẫy của hắn, hừ một tiếng chuyển đề tài khác, "Trà nguội rồi, muốn một chén ấm!"

Bởi vì Ngu Gia Tường rất tùy ý, Nhạc Thần cũng bị hắn cuốn hút, không tự giác cũng trở nên tùy tiện, thời điểm nói xong đưa cái chén ra ngoài mới cảm thấy không ổn, lắp bắp bổ cứu nói, "Ta…… Ta chính mình đổi, Hoàng Thượng ngồi đi!"

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần như vậy, lập tức ức chế không được mà cười to, "Hoàng Thượng đến nhà của ngươi là tiện khách, vẫn là để Hoàng Thượng đến hầu hạ ngươi đi!"

Nhạc Thần cảm thấy chính mình bị làm cho nhục nhã, mím môi không nói lời nào, lập tức đứng dậy, đi đến bàn bên cạnh châm trà, cho dù chính mình không uống cũng nên cấp Hoàng đế một chén, mới vừa bước hai bước, bởi vì vừa rồi Ngu Gia Tường đến đây kéo động vị trí băng ghế, cậu thì cho rằng mọi thứ vẫn như ban đầu, không đoán được sẽ đụng một cái, đầu gối bị đụng trúng, chân không vững lập tức ngã xuống.

Ngu Gia Tường tay mắt lanh lẹ đem Nhạc Thần ôm vào trong lòng mình, đem cậu vững vàng mà đỡ, chính là một chén trà sâm tất cả đều đổ trên người Ngu Gia Tường, làm ướt phía dưới thắt lưng một khối, vị trí kia, hình dạng kia, phi thường không chịu nổi, mặt Ngu Gia Tường đen một chút.

Nhạc Thần nơi nơi khắp chốn va chạm cũng thành thói quen, bị Ngu Gia Tường đỡ lấy cảm thấy không khí không được tốt lắm, cho rằng dừng một chút sẽ bị mắng, vì thế muốn đem Ngu Gia Tường đẩy ra, miệng còn nói xin lỗi, "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý."

Nhạc Thần nhìn không thấy, đương nhiên không biết chính mình đã đem y phục của Ngu Gia Tường làm ướt, cậu xin lỗi hoàn toàn là xuất phát từ thói quen.

Ngu Gia Tường nghe Nhạc Thần nói như vậy, phản ứng đầu tiên đương nhiên là ở trong lòng cười thầm chính mình nan kham, bất quá, nhìn đến Nhạc Thần ánh mắt mờ mịt và vẻ mặt bối rối, nỗi lòng liền bình tĩnh, đem đỡ Nhạc Thần ngồi vào bên cạnh noãn lô, đem chén trong tay cậu lấy xuống, coi như hòa ái nói, "Ngươi ngồi xuống, không cần loạn đi. Y phục của trẫm bị ngươi hắt nước trà làm ướt, phải đi đổi."

Nhạc Thần lúc này mới kịp phản ứng vừa rồi làm đổ trà, lại nghĩ ngày đông phỏng chừng rất lạnh, "Ngươi nhanh đi đổi đi. Đừng để lạnh sinh bệnh."

Nhạc Thần giương mắt nhìn Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường tuy rằng biết kỳ thật cậu nhìn không thấy, nhưng vẫn cứ cảm thấy vẻ mặt này của Nhạc Thần nói như thế nào cũng đều ẩn tình, vì vậy khí toan trong lòng cũng tiêu tan.

Ngoài cửa có rèm che thật dày, Ngu Gia Tường cách rèm, phân phó nội thị ngoài cửa nhanh đi lấy cho hắn một kiện ngoại bào đến.

Nhạc Thần ngồi đó sau mới nhớ tới cậu trước nên tìm y phục cấp Ngu Gia Tường thay, vì thế lại tự mình đứng dậy đi đến bên tủ quần áo, sờ soạng mở cửa, sờ sờ bên trong tìm y phục của mình lấy ra.

Ngu Gia Tường vòng qua bình phong tiến vào thì nhìn thấy Nhạc Thần đang cầm một kiện cẩm bào màu trắng đứng ở bên cạnh tủ quần áo, nghe được tiếng bước chân của Ngu Gia Tường, Nhạc Thần liền quay đầu, trên mặt có hơi áy náy mà nói, "Ngươi trước thay đổi y phục mặc của ta đi, muốn bọn họ mang quần áo đến còn phải tốn chút thời gian."

Ngu Gia Tường giờ khắc này cảm nhận được đã thật lâu hắn chưa được nhận qua ấm áp, đi đến bên người Nhạc Thần, đem Nhạc Thần từ phía sau ôm lấy, tựa đầu chôn vào trên hõm vai cậu, tay nắm lấy tay cầm quần áo của Nhạc Thần, nói, "Ngươi hầu hạ trẫm mặc!"

Ánh mắt Nhạc Thần căn bản nhìn không thấy, như thế nào có thể giúp người mặc quần áo, cảm thấy Ngu Gia Tường lại làm khó cậu, vẻ mặt rầu rĩ mà đau khổ, "Ta nhìn không thấy."

"Không sao!" Ngu Gia Tường cầm lấy y phục trong tay Nhạc Thần để qua một bên ghế, lại nắm lấy tay cậu đặt trên ngọc đới bên hông mình.

Nhạc Thần ngơ ngẩn, nhớ tới chuyện trước kia Ngu Gia Tường lừa gạt mình cởi y phục, mặt liền có chút hồng, đưa tay mở lấy, căm giận nói, "Ngươi để người khác đến hầu hạ ngươi không được sao?"

Ngu Gia Tường lúc này cũng không chú ý liêm sĩ, trực tiếp đem tay Nhạc Thần sờ đến phần y phục bị thấm ướt, ở bên tai Nhạc Thần nói, "Xem chuyện tốt ngươi làm nè!"

Nhạc Thần sửng sốt một chút mới hiểu được, nén lại cảm giác muốn cười trong lòng, hiện ra áy náy nói, "Ta giúp ngươi thay đi!"

Nhạc Thần vờ làm ra bộ dạng áy náy Ngu Gia Tường làm sao có thể nhìn không ra, hắn cũng không tức giận, mạnh mẽ lắc lắc Nhạc Thần muốn cậu giúp hắn thay quần áo.

Tuy rằng Nhạc Thần nhìn không thấy, nhưng bình thường y phục cũng tự chính mình mặc, đã quen với bóng tối, làm việc cũng không có vẻ vụng về, bán khom thắt lưng, đi theo chỉ điểm trên tay Ngu Gia Tường, đem bội sức bên hông hắn đều gỡ xuống, Ngu Gia Tường tùy tay tiếp nhận ném qua một bên ghế, cởi xuống đai thắt lưng, lại sờ soạng đem ngoại bào cởi tiếp, ánh mắt Nhạc Thần chuyên chú, hai má lại ửng đỏ, Ngu Gia Tường nhìn thấy tâm động không thôi, Nhạc Thần vươn tay sờ muốn thay kiện quần áo cho Ngu Gia Tường, tay đã bị người nắm chắc.

Ngu Gia Tường trực tiếp cầm tay Nhạc Thần phóng xuống dưới thắt lưng, phi thường vô lại nói, "Quần cũng ướt một ít."

Nhạc Thần bị hành vi lưu manh của hắn mà sợ ngây người, người này rốt cuộc là Hoàng đế hay là tên đầu đường giả mạo, mắng, "Ngươi đừng khinh người quá đáng!"

Nói xong tay kia liền đẩy bả vai Ngu Gia Tường, lại bị Ngu Gia Tường ôm lấy thắt lưng bế lên.

"Ngươi tên lưu manh, thả ta xuống, ngươi tính cái gì hả, khi dễ người nhỏ yếu, ngươi đây là cường gian!" Nhạc Thần đá chân, tức giận đến hốc mắt cũng đều đỏ, thở dốc mắng một tràng.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần tức giận đến muốn khóc, đưa cậu đặt trên giường cũng không nhẫn tâm bắt buộc cậu.

Được đặt trên giường, Nhạc Thần nghiêng người liền từ phía sau hướng dưới giường muốn chạy, đương nhiên chính là chạy quá mau, hơn nữa nhìn không thấy thiếu chút nữa lại ngã xuống dưới.

Ngu Gia Tường đem cậu ngăn chặn ôm lấy lại thả đến trên giường, vỗ vỗ lưng cậu trấn an nói, "Sẽ không đối với ngươi như vậy, yên tâm, yên tâm đi!"

Tâm Nhạc Thần nói ai tin lời của ngươi, nhưng vẫn là thuận theo, chỉ giương mắt trừng Ngu Gia Tường không nói lời nào.

Nội thị đã đem y phục đến đây, ở bên ngoài cung kính hội báo.

Ngu Gia Tường để cho người tiến vào, nội thị kia mắt không dám liếc ngang liếc dọc, hầu hạ Ngu Gia Tường mặc tốt y phục, đeo xong bội sức, thì cáo lui ra ngoài.

Nhạc Thần bực bội chính mình cũng không phải ăn nằm với hắn một hai lần, như thế nào còn không thông minh lên một chút, vì thế ngồi ở chỗ kia sinh hờn dỗi.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần rầu rĩ ngồi đó, đi đến an vị ở bên người cậu, cười nói, "Trẫm xin lỗi người là được rồi đi! Đừng tức giận, ngươi không muốn, trẫm cũng không miễn cưỡng ngươi."

Nhạc Thần hừ một tiếng quay đầu qua bên kia, hiển nhiên không tin lời hắn nói.

"Trẫm chính là cửu ngũ chí tôn, miệng vàng lời ngọc." Ngu Gia Tường nắm lấy tay Nhạc Thần, vừa đấm vừa xoa, "Nói chuyện giữ lời, đừng tức giận, bằng không lại đau đầu, như vậy chính ngươi lại chịu khổ."

Lúc này sắc mặt Nhạc Thần mới dịu đi!

Nghĩ Ngu Gia Tường cho cậu ăn ngon ở tốt chiếu cố hảo quả thực cũng không phải cái gì lương tâm tốt, mà là muốn đánh chủ ý cậu.

Nhạc Thần thật sự nghĩ không rõ, cậu một chút cũng không cho mình là vưu vật khuynh quốc, người này rốt cuộc là tính toán chính mình cái gì chứ! Thật sự là không hiểu!

54. Quyển 2 - Chương 21: Ngày Cuối Của Năm Cũ

Cùng Ngu Gia Tường ở chung một chỗ, Nhạc Thần cảm thấy chính mình không khống chế được tâm tư bản thân, trở nên nóng nảy, hơn nữa, đối phương là vô lại như thế nào, người này dù sao cũng là Hoàng đế, hành vi của mình nếu đặt ở thời đại này, khả xem như là tội khi quân bất kính.

Nhạc Thần không khỏi vì tính tình chính mình ở trước mặt Ngu Gia Tường phóng túng mà lo lắng, mặc dù đã mãnh liệt áp chế bản thân, làm cho mình cùng hắn bảo trì khoảng cách, hơn nữa còn đối hắn cung kính, nhưng chỉ cần vài câu nói đầu tiên của hắn đã nhẹ nhàng kích khởi phản ứng của cậu, thật là làm người ta phát sầu.

Nhạc Thần ngồi ở trên giường, Ngu Gia Tường ngồi ở mép giường, thấy thế nào loại tư thế này đều có chút nguy hiểm, Nhạc Thần giật giật thân mình, đề nghị nói, "Ta đàn cho người một khúc đi!"

Ngu Gia Tường vẫn luôn quan sát biểu tình của Nhạc Thần, nhìn cậu trong chốc lát buồn rầu nhíu mày, trong chốc lát lại liễm thần khổ tư, còn có thể lơ đãng triển lộ một tia ý cười thả lỏng, biểu tình trên mặt có thể nói là phong phú, xem ra vô luận cậu biến đổi như thế nào, thì những thói quen vẫn là mang theo, chính là đơn thuần một chút, bày ra trước mặt hắn, giống như một linh hồn xích lõa nhìn không xót gì, không có ngăn trở, để hắn tinh tường thấy rõ.

Hắn cùng Nhạc Thần ở chung một chỗ, Ngu Gia Tường luôn luôn phi thường có cảm giác thoải mái vui vẻ, có lẽ loại cảm giác này chính là đến từ sự đơn thuần tùy ý và vô câu vô thúc của cậu, có lẽ, đây cũng chính là nguyên nhân mình đối với y nhớ mãi không quên.

Ngu Gia Tường quay đầu nhìn nhìn tỳ bà trên bàn, lê thân khúc cảnh, được chế tạo bằng gỗ cây tử đàn, nói, "Trước kia cũng không biết ngươi sẽ đàn tỳ bà, không nghĩ tới ngươi vẫn là một người đa tài."

Nhạc Thần nghe khẩu khí hắn nói mang theo vị chua, thật sự không tính là khen ngợi chính mình, có lẽ là muốn chê cười, vì thế trả lời, "Thì biết chút trò biểu diễn vui người vui mình, cũng không phải đại sự an bang định quốc gì!"

"Ngươi ngược lại trở nên nhanh mồm nhanh miệng, đây là đang nói trẫm sao?" Ngu Gia Tường đứng dậy cầm lấy tỳ bà, ngồi ở trên giường gẩy gẩy, thanh âm nhưng lại thanh thúy, bất quá không thành khúc.

Nhạc Thần nghe hắn làm phá thanh âm nhạc khí, nói, "Cũng không nói gì ngươi, chính là ăn ngay nói thật mà thôi, ta thật sự không có làm gì đại sự, người cũng không có lý tưởng lớn, có thể qua được cuộc sống tạm bợ là được."

Ngu Gia Tường loạn gẩy huyền cầm trong tay, nhìn Nhạc Thần lộ ra một dạng bộ dáng bình tĩnh, nghĩ cậu dạng này thực làm cho người yêu thích. Nhạc Thần vốn muốn tiếp tục nói tiếp, muốn hỏi Ngu Gia Tường khi nào thì phóng cậu đi, không cần bắt cậu ở trong này nữa, nhưng nghe Ngu Gia Tường làm loạn huyền cầm, thanh âm kia thật sự chói tai bén nhọn, lòng yêu cầm làm cậu lo lắng không biết chừng Ngu Gia Tường đã lộng hư tỳ bà, lập tức dịch thân thể, một tay chạm đến tỳ bà, một tay đè lại tay Ngu Gia Tường, nói, "Ngươi đừng làm hư nó!"

Ngu Gia Tường chưa từng bị người quát lớn như vậy, nhưng hắn cư nhiên như không não, còn cười hì hì nói, "Trẫm cũng không nghĩ muốn làm hư tỳ bà của ngươi, chỉ là không biết có biện pháp nào, ngươi tới chỉ chỉ trẫm đi!"

Nhạc Thần nhăn mi, "Ngươi học này làm cái gì, đều có người đàn cho ngươi nghe."

"Đến chỉ đi! Thừa dịp lúc trẫm còn muốn học!" Ngu Gia Tường tiếp tục yêu cầu nói.

Nhạc Thần không còn cách nào, muốn lấy tỳ bà làm mẫu âm cho hắn, lại nghe Ngu Gia Tường nói, "Tay cầm tay trực tiếp chỉ sẽ tốt hơn! Ngươi như vậy, trẫm cũng xem không hiểu!"

Nhạc Thần có loại cảm giác như bị mắc mưu, nhưng lại nghĩ chính mình không nên trái ý tứ Hoàng đế, nên đành đáp ứng.

Khi Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần ôm vào trong lòng, đầu tựa vào trên vai cậu, cùng thời điểm hô hấp ấm áp phả vào bên tai, cậu mới ý thức được là thật bị lừa.

Trong lòng Nhạc Thần căm giận, Ngu Gia Tường lại làm như không biết, hai người ở trên giường ôm đàn tỳ bà, Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần, nhìn vào không giống Nhạc Thần đang giáo hắn mà ngược lại giống Ngu Gia Tường là lão sư.

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường kề sát, thật sự là tức giận, quát, "Ngươi vừa rồi còn đáp ứng nói ta không muốn ngươi sẽ không miễn cưỡng, hiện tại ngươi làm cái gì vậy?"

Động tác trên tay Ngu Gia Tường dừng một chút, trong thanh âm mang theo vạn phần vô tội, "Trẫm không có miễn cưỡng ngươi thị tẩm, này chỉ là để ngươi dạy trẫm đàn tỳ bà mà thôi!"

Nhạc Thần bị hắn chọc tức giận đến suyễn hơi, mặt trướng đỏ bừng, trước kia phế phủ bị thương, đến nay còn chưa có hảo, hô hấp gian nan có chút khó thở, Ngu Gia Tường cũng phát hiện dị trạng của Nhạc Thần, lập tức không dám lại làm càn, đem tỳ bà ném qua một bên, đưa cậu ôm đến trong lòng, nhìn Nhạc Thần trong ngực, liền nhẹ xoa cho cậu, còn vội vàng cẩn thận mà hỏi, "Ngươi làm sao?"

Nhạc Thần trừng mắt không nói lời nào.

"Có phải phạm vào bệnh hay không, trẫm cho người kêu đại phu đến xem xem cho ngươi." Ngu Gia Tường nói xong muốn xuống giường.

Sở Thái y tuy rằng đi rồi, nhưng trong Vương phủ vẫn còn đại phu không sai biệt lắm, thấy Ngu Gia Tường muốn gọi đến, Nhạc Thần lập tức bắt lấy cánh tay hắn, thở phì phò nói, "Đừng, không, không có gì, chờ chút… Chút nữa là tốt rồi."

Không nghĩ tới thân thể Nhạc Thần kém thành như vậy, ngay cả muốn vui đùa chút cũng không được. Ngu Gia Tường đau lòng Nhạc Thần, không dám tái đùa cậu. Xoa ngực Nhạc Thần, nhìn cậu rất lâu, rồi lại đi rót chén trà nóng để cậu uống.

Ngu Gia Tường sau không dám lại có yêu cầu quá đáng gì khác, còn cách ngọ thiện một chốc, thì để Nhạc Thần đàn một khúc giết thời gian.

Trái ngược với bị Ngu Gia Tường sỗ sàng chọc ghẹo và tiếp thu những yêu cầu kỳ quái của hắn, thì lúc đàn tỳ bà là thời điểm Nhạc Thần thấy vui nhất.

Nhạc Thần muốn từ trên giường đứng dậy, Ngu Gia Tường liền đem cậu án ở bên trong, dùng chăn chặn lại, nói, "Ngươi ở trên giường đàn là được rồi, dù sao trẫm đối với nghe khúc cũng không có bao nhiêu hứng thú, ngươi tùy tiện vài khúc cũng tốt. Cái gì khúc ngộ Chu Lang cố, ở trên người trẫm cũng vô dụng, ngươi có đàn thế nào, phỏng chừng trẫm cũng nghe không hiểu."

Mẫu thân Ngu Gia Tường là một nữ tử tinh thông mọi thứ cầm kỳ thi họa, Ngu Gia Tường lúc nhỏ cũng bất học vô thuật, ngoại trừ có tay kỳ cùng thi, những cái khác đều không được, ở thưởng nhạc lại càng là mù âm, trước kia lưu luyến thanh lâu nhạc phường, mỗi lần nghe khúc, thực không có nghe được nhạc công thứ nhất kinh thành cùng một người bình thường đàn tấu có cái gì khác nhau như lời người khác thường nói, bất quá, công phu lừa gạt người của hắn ngược lại là hạng nhất, tất cả mọi người khi đó đều biết tiếng tăm của hắn.

Nhạc Thần sớm đã nhìn ra được loại tiết mục tính tình cây nhà lá vườn của Ngu Gia Tường, kỳ thật, trước kia mắt còn thấy, cậu với phương diện âm nhạc cũng là vụn vặt, sau này, khi thời điểm thế giới chỉ còn âm thanh và cảm xúc, đây lại là nơi tốt đẹp nhất của cậu, nên không tự giác, cậu liền truy tìm tuyệt mỹ trong đó.

Nhạc Thần không để ý đến lời nói của Ngu Gia Tường, để hắn lấy đến bộ móng tay giả vừa rồi cởi ra phóng bên bàn trà, ngồi ở trên giường ôm tỳ bà, bắt đầu điều âm, sau khi chạm đến, tâm tình Nhạc Thần cũng bình tĩnh xuống dưới, giống như trên thế giới chỉ còn lại mình cậu và đàn tỳ bà, mi mắt buông rũ, tỳ bà kia giống như ái nhân vô cùng sâu sắc của Nhạc Thần, làm cho cậu nhiệt tình yêu thương và quyến luyến.

Nhạc Thần đàn hai khúc sở trường nhất, vẻ mặt chuyên chú, mang theo nét cười như có như không, tiếng đàn như thời gian tràn vào không gian, cuốn hút người nghe như say như đắm.

Ngu Gia Tường tuy là mù âm thanh, nhưng cũng nghe rồi, vẫn là biết Nhạc Thần đàn thật không tồi, chính là, hắn chán ghét Nhạc Thần đắm chìm trong lạc thú đàn khúc mà xem nhẹ hắn.

Vì thế, khi Nhạc Thần đàn đến giữa một khúc, Ngu Gia Tường mạnh mẽ lấy đi tỳ bà trong tay Nhạc Thần, Nhạc Thần ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ngu Gia Tường đem đàn để trên bàn, trở về lôi kéo tay Nhạc Thần, đem bộ mong giả cũng thả vào hộp, còn thực vô tội nói, "Quên đi, trẫm nghe mà ngủ gà ngủ gật, ngươi không cần đàn."

Nhạc Thần bị hắn làm tức đến nghiến răng nghiến lợi, rồi lại không còn cách nào, muốn nói ai giống một cái đứa nhỏ hơn, Nhạc Thần cho rằng không phải mình, mà là cái vị vô lại trước mặt này lại càng giống hơn.

Ngu Gia Tường không nghe khúc, liền cầm một quyển sách đến đọc cho Nhạc Thần nghe, là tiểu thuyết hiệp nghĩa đang rất nóng ở trên chợ.

Trong đó nói một nam tử hành hiệp trượng nghĩa, sau đó trên đường gặp được mỹ nhân, câu chuyện một đường hoa đào, thực tục khí, nhưng lại có rất nhiều người nguyện ý xem.

Sách này là khi Nhạc Thần nhàm chán, Lí Lực cho người mua đến cấp Nhạc Thần đọc nghe giải buồn, nên để ở một bên kệ, trên đó còn có rất nhiều tiểu thuyết phố chợ, tuy rằng thói tục, nhưng cũng không quá diễm sắc, cho nên, Nhạc Thần cũng tùy Ngu Gia Tường ngồi nơi đó đọc.

Chính là, một cái Hoàng đế đọc tiểu thuyết nghĩa hiệp trên chợ, thấy thế nào cũng quái dị đi!

Ngu Gia Tường đọc xong hai trang, cảm thấy khát, uống chút nước, liền đem sách đặt một bên, nói, "Nhạc Thần, sách này không có nhiều ý nghĩa, ngươi muốn xem, lần sau từ trong cung ra ta mang cho ngươi hai bản sách quý, là sách trẫm đặc biệt thích, so với cái này viết cẩn thận hơn. Sách này thô sơ giản lược, không đáng để ngươi lãng phí thời gian."

Ngu Gia Tường nói sách này thô sơ giản lược, là bởi vì ái tình trong đó một câu, như "Một đêm phóng túng trở mình, cho đến bình minh…" linh tinh, cho nên, Ngu Gia Tường nói muốn viết cẩn thận hơn chính là ý tứ đó.

Da mặt Nhạc Thần mặc dù cũng dày, nhưng còn không có dày đến loại tình trạng này như Ngu Gia Tường, một người xem còn chưa tính, nhưng là hắn còn đưa tới, để người đọc cho cậu nghe, đọc tiểu thuyết diễm tình, như thế nào cũng phải biết viết hai chữ liêm sĩ đi!

"Không cần, ta không cần!" Nhạc Thần lạnh lùng trả lời.

"Không quan hệ, trẫm cũng không nguyện ý để người khác đến đọc, trẫm đến hầu hạ ngươi, đọc cho ngươi nghe." Ngu Gia Tường đem sách để lại trên giá, thực tùy ý nói.

Nhạc Thần cảm thấy người này lại đùa với mình, vì thế lại đau đầu, ôm trán không muốn để ý đến hắn.

Ngu Gia Tường thấy sắc mặt Nhạc Thần đột nhiên trở nên tái nhợt, bộ dạng đau đầu thống khổ, thân thiết hỏi, "Ngươi làm sao vậy, đau đầu sao?"

Nhạc Thần đau đầu khó nhịn, không thèm để ý đến hắn, cũng không trả lời.

Ngu Gia Tường thấy cậu như vậy, tâm cũng liền căng thẳng, lập tức ra ngoài bình phong, để người hầu hạ bên ngoài đi tìm Sở Thái y đến, lại cho Lí Lực mang chén thuốc tiến vào, Lí Lực thấy Nhạc Thần ngồi ở trên giường cuộn thành một đoàn, phi thường thống khổ, ý nghĩ thân thiết đau lòng đều hiện ở trên mặt, vọt tới bên giường ngồi xuống, bắt đầu mát xa huyệt vị trên đầu cho Nhạc Thần, hỏi, "Công tử, đau đầu có thể uống thuốc, ngươi đừng chịu đựng, phải nói ra."

Bệnh đau đầu của Nhạc Thần cơ hồ mỗi ngày đều phát tác, chính là thời gian dài ngắn cùng số lần nhiều ít mà thôi, hai ngày trước thời gian phát tác ngắn, Nhạc Thần cũng không chịu khổ gì. Nếu thời gian phát tác dài, đau đầu thực giống như sống không bằng chết, ngay cả khi xong hết mọi chuyện cảm giác vẫn rất rõ ràng, vì thế Sở Thái y mở dược giảm đau, khi thật sự nhịn không được mới có thể uống, nhưng là, dược ba phần độc, vẫn là đề nghị uống ít.

Nhạc Thần đau đến cái gì cũng không muốn quản cũng không muốn nghĩ, cuộn tròn thân thể miệng phát ra vài tiếng ô ô đau đớn, nhưng chính là vẫn lắc đầu không nguyện ý uống dược.

Lí Lực mát xa huyệt vị cũng không làm cậu cảm thấy dễ chịu chút, ngược lại càng thấy đau hơn, cậu đau đến tay chân không có khí lực, nhưng cũng trong đau đớn vội vàng đem Lí Lực đẩy ra, chính mình nằm ở

trên giường, dùng đầu không ngừng chà xát trên đệm, nhưng vẫn như cũ đau đến khó chịu, liền lấy tay xả trên tóc, Lí Lực bổ nhào đến trên giường chế trụ tay cậu không cho cào loạn.

Ngu Gia Tường ở một bên nhìn, trước kia hắn đã nghe người khác báo cáo nói Nhạc Thần khi phát bệnh sẽ đau đến khó chịu ngủ không yên, làm sao lại nghĩ tới sẽ là cảnh tượng này.

Lí Lực áp chế Nhạc Thần tự làm thương bản thân, cơ hồ toàn thân đều đè lên người cậu, Ngu Gia Tường nhìn đến đặc biệt ghen, tiến lên đối Lí Lực quát lớn nói, "Ngươi đi lấy dược đến. Để trẫm đến giữ y!"

Lí Lực đối lời nói của Ngu Gia Tường, trong lòng phi thường không có tư vị, nhưng chỉ có thể tránh ra.

Khí lực của Ngu Gia Tường so với Lí Lực lớn hơn, hơn nữa thân người cao lớn so với Nhạc Thần cũng có ưu thế, Nhạc Thần cuộn tròn ở trên giường, hắn đem Nhạc Thần gắt gao ôm vào trong ngực, mắt Nhạc Thần che một tầng hơi nước, không phải một mảnh đen tối như bình thường, mà có thể nhìn thấy bên trong như là ẩn hiện sắc hồng vựng sáng, đầu cậu đầy mồ hôi, muốn vươn tay đến trên đầu, Ngu Gia Tường đành phải đem hai tay cậu bắt đến phía sau, ôm cậu càng thêm chặt.

Nhạc Thần đau đến ô ô kêu, tay không động đậy được, liền dùng đầu cọ vào trong ngực Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường đành phải tùy cậu.

Hắn phải ôm sát Nhạc Thần, cũng xuất mồ hôi, không phải cố sức, mà là lo lắng không yên.

Thấy Nhạc Thần chịu khổ, tính tình hắn đặc biệt không tốt, phát giận mắng, "Sở Minh Triệt này như thế nào còn chưa đến, không muốn sống nữa sao!"

Lí Lực mang dược đến uy Nhạc Thần, nghĩ rằng Sở Thái y nhanh nhất cũng cần hơn nửa canh giờ mới có thể đến, cho dù phát giận cũng không còn cách nào!

Đây là viên thuốc Sở Minh Triệt làm ra, Lí Lực xuất một viên đến cho Nhạc Thần ăn, Nhạc Thần đã đau đến tư duy mơ hồ, Lí Lực nói như thế nào cậu cũng không há miệng, cũng không có phản ứng.

Ngu Gia Tường đành phải buộc lòng để Lí Lực bài khai miệng của cậu đưa thuốc vào, nhưng Nhạc Thần lại không nuốt, Ngu Gia Tường để Lí Lực bưng nước, chính mình buông một tay ra, uống một ngụm, liền bắt lấy cằm Nhạc Thần, đem nước vào miệng Nhạc Thần.

Trong miệng Nhạc Thần đều là vị dược, Ngu Gia Tường đút cậu vài ngụm nước, Nhạc Thần mới đem dược nuốt xuống.

Lại qua một đoạn thời gian, Nhạc Thần mới đình chỉ giãy dụa, thân thể dần dần mềm xuống, tuy rằng vẫn cau mày như cũ, nhưng so với vừa rồi đã tốt hơn nhiều.

Lí Lực ở một bên hầu hạ, mặc dù thân mình Nhạc Thần chính là nam sủng của Hoàng đế, nhưng thời điểm nhìn thấy Hoàng đế dùng miệng uy nước cho Nhạc Thần, hắn vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Nhạc Thần được thả trên giường ngủ, Lí Lực nói cần phải mát xa huyệt vị cho cậu, như vậy đối với bệnh tình mới có thể có lợi.

Ngu Gia Tường không thích gã hầu của Nhạc Thần, để cho hắn cấp chính mình giảng giải phương pháp mát xa, liền tự thân nhu xoa cho Nhạc Thần.

Thị nữ mang nước ấm đến sát giường Nhạc Thần, Nhạc Thần đau đến mồ hôi đầy người, cần được thay quần áo, mà y phục Ngu Gia Tường vừa rồi ôm Nhạc Thần cũng bị vò nát, cần phải đổi.

Ngu Gia Tường vốn là bỏ ra chút thời gian đến cùng Nhạc Thần ăn bữa cơm đoàn viên, không nghĩ tới lại trải qua một phen như vậy.

Sau nửa canh giờ Sở Thái y mới đuổi tới, khi đó Nhạc Thần vừa thay xong quần áo ngủ, nỗi lòng Ngu Gia Tường cũng bình tĩnh rất nhiều, biết Nhạc Thần đau thành như vậy cũng không phải trách Sở Thái y, vì vậy cũng không khó xử hắn, để hắn đến nhìn Nhạc Thần, hỏi hắn tình trạng Nhạc Thần hiện tại cũng không sao.

Mấy ngày trước cơn đau đầu của Nhạc Thần tương đối nhẹ, không cần uống thuốc cũng có thể trải qua, hơn nữa thời gian đau đớn không đến một chung trà, cho nên, Sở Thái y kết luận thời gian sau chứng đau đầu cũng sẽ không nghiêm trọng, chính là, ai nghĩ đến Hoàng đế lại là nhân tố chứ.

Ngu Gia Tường nghe xong Sở Thái y miêu tả, nghĩ đến hình như là mình làm cho Nhạc Thần phát bệnh, trong lòng có chút không có tư vị.

Sở Thái y vì Nhạc Thần xem bệnh, sau đó lại vội vàng trở về.

Nhạc Thần uống thuốc rồi ngủ đến gần hai canh giờ mới tỉnh.

Lí Lực nói tình huống hiện tại của Nhạc Thần coi như tốt, chỉ là uống thuốc nhưng vẫn đau như cũ, hơn nữa vẫn ngủ không được, những khi đau phải có người chế trụ, lại sợ làm cậu bị thương không dám dùng dây trói, bọn hạ nhân cũng thực khổ.

Ngu Gia Tường nghe xong những lời này của Lí Lực, trong lòng lại càng không có tư vị.

Vốn nên ăn đúng giờ trưa, xảy ra chuyện đành lùi một canh giờ.

Nhạc Thần không thể ra gió, vì thế ở trong phòng bày một cái bàn lớn, phòng ngủ đơn giản cũng đủ rộng, bày được cái bàn đặt bảy mươi hai món, Ngu Gia Tường và Nhạc Thần hai người ăn, phỏng chừng một món một người ngửi hương vị cũng có thể no rồi.

Nhạc Thần nhìn không tới, cho nên không biết có bao nhiêu xa xỉ, vừa rồi cậu một phen gây sức ép đặc biệt phí thể lực, vì thế khẩu vị cũng tốt hơn, nội thị hầu hạ cấp Ngu Gia Tường một đĩa rau, Ngu Gia Tường cảm thấy ăn ngon mới cấp cho Nhạc Thần, Nhạc Thần không kiêng ăn, ngược lại cũng không cảm thấy không tốt.

Thời gian ăn một bữa cơm thật lâu, Nhạc Thần chống đỡ thật sự không ăn nổi mới xua tay không cần.

Ngu Gia Tường cảm thấy mỹ mãn, cho người dọn bàn.

Trong cung còn có chuyện, Ngu Gia Tường dùng xong cơm phải đi rồi, "Trẫm đi về trước, quá hai ngày lại đến thăm ngươi. Ngươi phải hảo hảo nghỉ ngơi, không cần loạn nghĩ lại đau đầu."

Nhạc Thần nghe hắn nói trịnh trọng như vậy, có chút không quen, nghĩ rằng ngươi không đến ta sẽ không lại phí đầu óc, miệng lại đáp, "Ta biết!" Còn nói một câu, "Tân niên khoái hoạt!"

Ngu Gia Tường nghe được lời chúc Tết khả ái như vậy, lập tức đi qua ở trên mặt cậu hôn một cái, lưu luyến không rời mà đi.

55. Quyển 2 - Chương 22: Đồng Sàng Cộng Chẩm

Đêm giao thừa, vạn nhà đèn đuốc sáng trưng, cho dù ở sâu trong Ninh Vương phủ, vẫn như cũ có thể nghe được tiếng pháo hoa vang vang bên ngoài, phi thường náo nhiệt.

Lúc giữa trưa Nhạc Thần ăn nhiều lắm, nên buổi chiều ăn không vô nữa, vì thế chỉ ăn một chén cháo hoa, những món khác đều không cần.

Ở hiện đại, phỏng chừng là ngày mấy đứa nhỏ mong đợi nhất năm, người lớn lại không có cảm giác quá đặc biệt gì, Nhạc Thần cũng là như thế, ở trong này, càng có thể cảm nhận được bầu không khí bước qua năm mới, chính là, cậu chỉ có thể ở trong phòng không thể đi ra, vì vậy có vẻ có chút bị đè nén.

Buổi chiều, Nhạc Thần không thể nào ngủ được, bọn nha hoàn hầu hạ cậu đều đã ra ngoài đi đón giao thừa, chỉ có Lí Lực một người lưu lại chiếu cố.

Nhạc Thần ngồi trên noãn tháp bên cửa sổ, lắng nghe thanh âm bên ngoài. Có tuyết mịn rơi trên đất trên cây trên ngói phát ra tiếng rất nhỏ nhẹ rơi, nghe tiếng tuyết hạ, trong lòng hiện ra cảm xúc không đồng nhất, tinh thần Nhạc Thần cũng không tồi, đối Lí Lực nói, "Bên ngoài tuyết đang rơi sao?"

Lí Lực đứng dậy đi ra cửa nhìn một chút, trở về nói, "Là tuyết rơi, bất quá, không lớn, chỉ có một tầng mỏng, nếu vẫn rơi, phỏng chừng đến sáng mai sẽ dày đến hai lóng tay."

Trong viện có vài nhánh hồng mai, mai hương tuyết hạ là một loại cảnh trí cực đẹp, Nhạc Thần không khỏi cảm thán nói, "Thật không! Sáng mai có thể nhìn thấy một cảnh tuyết trắng ánh mai hồng. Thật muốn nhìn xem!"

Trong giọng nói Nhạc Thần mang theo sâu đậm sầu não, Lí Lực ở một bên nghe được làm cảm thấy tâm ẩn ẩn đau, an ủi nói, "Sở Thái y nói ánh mắt người sẽ tốt, khi đó có thể nhìn được."

Nhạc Thần trong bóng đêm đã lâu, tâm tính không khỏi bi quan hơn rất nhiều.

Đêm giao thừa là ngày ngàn nhà vạn hộ đều đoàn viên, cùng cậu làm bạn chỉ có Lí Lực một người, không khỏi thực thương tâm, càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng phiền muộn, vì thế yêu cầu nói, "Tiểu Lực, ngươi đem cửa sổ mở một chút, ta muốn nghe thấy hương vị bên ngoài."

Nhạc Thần mỗi ngày đều uống dược, trong phòng ngập tràn vị thuốc, còn có lư hương đốt cỏ chi và cỏ lan giúp thanh tịnh, ngửi thấy nhiều không khỏi thực buồn.

"Thần ca, vẫn là không cần, mai kia Sở Thái y vẫn sẽ không đến, nếu ngươi nhiễm phong hàn xảy ra chuyện gì sẽ không tốt." Lí Lực cự tuyệt nói.

Nhạc Thần bị đè nén có chút rầu rĩ không vui, không nói.

Lí Lực nhìn cậu như vậy, tâm không đành lòng, nói, "Vậy mở một chút."

Lí Lực đem cửa sổ mở ra một ít, từ bên ngoài truyền vào từng đợt không khí hương mai mát lạnh, làm cho tinh thần người ta lâm chấn động, Nhạc Thần vui mừng thổi gió lạnh kia.

Lí Lực lập tức đem cửa sổ đóng lại.

Nhạc Thần tuy có bất mãn, nhưng chỉ có thể như vậy, từ lần hạ tuyết trước, cậu vốn không có ra khỏi cửa, không khỏi tưởng niệm không khí và gió lạnh tươi mát bên ngoài.

Nhạc Thần nghĩ Lí Lực chỉ vừa là thiếu niên mười tám tuổi, đêm giao thừa lẽ ra nên cùng người khác chơi đùa vui cười, mà không phải ngồi đây trông cậu, vì thế nói, "Tiểu Lực, ta muốn ngủ, sau khi ta ngủ không cần người trông, ngươi cũng nên ra ngoại viện đi chơi một lát đi! Linh Lan các nàng nói đêm nay có rất nhiều trò hảo ngoạn, ngươi cùng bọn họ đi chơi đi!"

Linh Lan là nha hoàn đứng đầu trong các nha hoàn hầu hạ Nhạc Thần, chính là Nhạc Thần không thích nữ hài tử hầu hạ, cảm thấy không được tự nhiên, vì thế các nàng thường xuyên chỉ ở bên ngoài đại sảnh nhỏ hầu.

Dù sao Lí Lực tuổi cũng còn nhỏ, các loại chơi đùa gì đó đối với hắn vẫn là có lực hấp dẫn, vì thế hầu hạ Nhạc Thần lên giường ngủ, chính mình liền ra ngoài cùng mọi đi chơi, chỉ kêu một tiểu nha đầu ở bên ngoài đại sảnh canh chừng.

Thời gian còn quá sớm, Nhạc Thần lăn qua lộn lại căn bản ngủ không được.

Trong ngày mọi người đoàn tụ sum họp, còn Nhạc Thẩn chỉ ở một mình, đặc biệt dễ dàng cảm thấy cô tịch.

Thanh âm náo nhiệt bên ngoài đều cách xa, Nhạc Thần bán híp mi, lẳng lặng hồi tưởng những gì đã qua, nhớ tình cảnh trước kia khi ở nhà, nhớ khi cậu rời đi, hình ảnh khi cả nhà cùng qua năm mới, càng nghĩ lại càng cảm thấy khó chịu, cảm thấy cô tịch, thân thể không tự chủ cũng cảm thấy rét run.

Không biết qua bao lâu, Nhạc Thần mơ mơ màng màng muốn ngủ thiếp, thì nghe được thanh âm có người đi vào, nghĩ Lí Lực ở bên ngoài chơi vui tốt lắm đã trở lại, nhưng nghe tiếng lại không giống.

Buổi tối Ngu Gia Tường ở trong cung dự gia yến, sau khi hết tiệc vốn nên cùng nhóm các cung phi đón giao thừa, bất quá hắn mượn cớ thân thể khó chịu chuồn mất, làm các cung phi của hắn vốn sợ lạnh chỉ có thể trở về tẩm cung của mình.

Ngu Gia Tường ngồi xe ngựa ra cung, đến Ninh Vương phủ, lập tức đi vào Cẩn Lan viện thanh tĩnh.

Ở nơi khác vẫn là một mảnh hoan thanh tiếu ngữ phi thường náo nhiệt, nơi này lại chỉ có vài ngọn đèn nhỏ, tuyết nhẹ phiêu phiêu, ánh sáng ảm đạm giữa khí trời, còn có mai hương thanh tịnh đẹp đẽ, nơi này có một loại ấm áp đặc biệt, tựa như nơi tĩnh lặng để nghỉ ngơi, làm cho người ta an tâm.

Ngu Gia Tường ở đại sảnh nhỏ cởi áo choàng và bao tay thật dày, đem giày đổi thành nhuyễn miên hài mang trong phòng.

Đi vào phòng ngủ Nhạc Thần, bên trong có khí trời dược hương nhàn nhạt cùng cỏ chi cỏ lan thanh u, yên tĩnh bình thản, làm cho lòng buông lơi an tịnh.

Trong phòng đốt hai ngọn nến, không phải thực sáng, mà có vẻ hơi hôn ám, đem gian phòng trở nên ấm áp nhu hòa.

Ngu Gia Tường biết Nhạc Thần đang ngủ trên giường, màn buông xuống.

Ngu Gia Tường đi đến bên giường, nhẹ vén màn, thấy Nhạc Thần còn chưa có ngủ, mà là mở to đôi mắt sâu đen nhìn hắn, Ngu Gia Tường bị cậu nhìn như vậy, tưởng như ánh mắt kia thật không có mù, bên trong còn mang theo thần thái ấm áp.

Nhạc Thần không xác định người kia là ai, thử thăm dò hỏi một câu, "Ngu Gia Tường?"

Ngu Gia Tường nở nụ cười một chút, trong thanh âm mang theo ý cười ôn nhu, "Đoán một lần thì biết là trẫm sao, xem ra, ngươi và trẫm tâm linh tương thông."

Nhạc Thần nghe được thanh âm mang ý cười của Ngu Gia Tường, liền xác định là hắn, mặc dù kì quái ban ngày hắn mới đến, như thế nào buổi tối lại tới nữa, nhưng cũng không có đặt câu hỏi, ở thời điểm tịch mịch, cậu hy vọng có một người đến, cho dù người này là Ngu Gia Tường.

Nhạc Thần muốn ngồi dậy, sờ soạng chăn đang bọc trên mình, một bên hỏi, "Bên ngoài không phải đang hạ tuyết sao? Sao ngươi lại tới đây, không lạnh à?"

Ngu Gia Tường vén rèm trướng lên, vươn tay đem Nhạc Thần đặt ở trên giường, nghe lời nói thân thiết này của cậu, hoàn toàn hưởng thụ, lời đây không phải là lời thân thiết lúc nào cũng ngóng trông tình nhân của Nhạc Thần sao.

Ngu Gia Tường thật cao hứng nói, "Ngươi đừng đứng lên, tuyết bên ngoài không lớn, trẫm đến đây cũng không bị tuyết ngăn trở. Nếu ngươi đau lòng trẫm lạnh, thì cho trẫm đến trên giường ấm áp của ngươi đi!"

Nhạc Thần tuy rằng biết lời này của Ngu Gia Tường là đùa cậu, nhưng cậu một người cô linh nằm ở trên giường, vừa lạnh vừa cô đơn, thật sự muốn có người cùng nói chuyện, hơn nữa, Ngu Gia Tường đã trễ thế này còn mạo hiểm tuyết rơi đến đây, thật sự không nên đuổi hắn đi.

Vì thế, Ngu Gia Tường xem thành Nhạc Thần rất là hiền thục mà vén góc chăn cho hắn đi vào.

Sau đó Ngu Gia Tường lại đem loại hạnh phúc này hưởng thụ một lần, đem tay Nhạc Thần bỏ vào trong chăn, đem góc chăn đè ép lại, nói, "Chờ trẫm rửa mặt thu thập tốt mọi thứ rồi đến cùng ngươi đồng sàng cộng chẩm!"

Nhạc Thần thực ăn không xong người này, không nói những lời ái muội như vậy không được sao, "Ngươi muốn ngủ ở đây? Đêm nay không quay về?"

Ngu Gia Tường cùng một chỗ dùng bữa tối với các phi tần, trong đầu vẫn nghĩ thời điểm Nhạc Thần thống khổ phát bệnh, rất là đau lòng, lại nghĩ đến Nhạc Thần đêm nay một người phỏng chừng sẽ rất tịch mịch đi, vì thế liền động tâm, sau đó đã tới rồi.

"Vất vả như vậy mới đến, đương nhiên phải ngủ một đêm mới trở về, ngươi không phải là muốn đuổi trẫm đi?" Ngu Gia Tường mang theo lên án nói, Nhạc Thần bĩu môi không thèm trả lời.

Ngu Gia Tường không đợi cậu đáp, thì lại lo lắng hỏi, "Hôm nay đau đầu không có tái phát đi!"

Nhạc Thần lắc đầu đáp, "Không có!"

Ngu Gia Tường yên tâm, nhìn Nhạc Thần chịu khổ như vậy, hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu, đương nhiên ở thời điểm hắn không ở Nhạc Thần lại phát bệnh, bộ dạng bị người áp chế, hắn ngẫm lại, liền càng thêm khó chịu, tâm tình càng thêm âm u.

Nhóm nội thị tiến vào hầu hạ Ngu Gia Tường rửa mặt xong xuôi, tháo buộc tóc, chỉ mặt áo lót, để người hầu hạ lên giường ngủ.

Nhạc Thần nghe tiếng động, đương nhiên biết Ngu Gia Tường rửa mặt chải đầu thật là muốn tới ngủ cùng cậu chung một cái giường. Cậu cũng không có bao nhiêu ý tứ bài xích.

Ngu Gia Tường sợ làm Nhạc Thần lạnh, lại lấy thêm một cái chăn gấm rộng lên giường.

Nhạc Thần hướng bên trong lui vào một ít, để Ngu Gia Tường ngủ bên ngoài.

Trước kia Nhạc Thần ngủ cùng Ngu Gia Tường một hai tháng, đừng nói chỉ là đơn thuần ngủ, càng nhiều chuyện tình đều đã làm, cùng hắn ngủ chung, Nhạc Thần cũng không cảm thấy có cái gì không ổn hoặc nan kham.

Ở những ngày trước, Nhạc Thần cũng cùng Lí Lực ngủ chung một giường, cũng không cảm thấy có cái gì.

Ngu Gia Tường không tốn sức đã leo lên được giường Nhạc Thần, điểm ấy hắn cảm thấy rất tốt, ban đầu còn nghĩ phải tốn một phen võ mồm, không nghĩ tới dễ dàng như vậy Nhạc Thần liền thông qua.

Hai ngươi đắp cùng một cái chăn, Nhạc Thần nghiêng đầu về phía Ngu Gia Tường, trong mắt đều là ấm áp, hỏi, "Ngươi nghĩ như thế nào lại đến nơi này."

Ngu Gia Tường không muốn trả lời vấn đề này, nói, "Ngươi không buồn ngủ sao? Ngủ đi!"

Nhạc Thần vốn là đang muốn ngủ, lại bị người này quấy rầy, tỉnh ngủ rồi muốn ngủ lại thì đặc biệt khó.

Nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài rất nhỏ, kế bên còn có hô hấp ấm áp của một người, Nhạc Thần đột nhiên cảm thấy đây lại là một tình huống đẹp như vậy, nghe hô hấp của Ngu Gia Tường đã dần dần thả chậm, vì thế nhẹ nhàng mà gọi một tiếng, "Ngu Gia Tường, ngươi đã ngủ chưa?"

Không nghe thấy câu trả lời, Nhạc Thần có bao nhiêu thất vọng, khẽ thở dài.

Nghe được Nhạc Thần thở dài, Ngu Gia Tường mở to mắt, giật giật thân thể, nhìn về phía Nhạc Thần, trong thanh âm mang theo chút buồn ngủ mơ hồ, hỏi, "Làm sao vậy?"

Ngu Gia Tường mỗi ngày đều rất mệt, có thể hảo hảo ngủ một giấc, đối với hắn là một loại hạnh phúc xa xỉ.

"Không có gì? Ngươi ngủ đi!" Nhạc Thần hàm hồ trả lời.

Ngu Gia Tường bán híp mắt tại trong mông lung nhìn chăm chú Nhạc Thần một chốc, vươn tay đến phủ trên mi mắt Nhạc Thần, Nhạc Thần run rẩy, muốn đem tay Ngu Gia Tường cầm đi.

"Ánh mắt sẽ tốt!" Ngu Gia Tường trở tay nắm lại tay Nhạc Thần, vô tiền ngôn vô hậu ngữ mà nói một câu.

Nhạc Thần nghe một câu này, rất cảm động.

Chờ đến khi Nhạc Thần phục hồi lại tinh thần, đã phát hiện Ngu Gia Tường đang ngủ, mà tay chính mình còn tại trong tay hắn. Từ hô hấp của Ngu Gia Tường có thể cảm nhận được người này hẳn là cực mệt mỏi, cho nên mới vừa lên giường liền ngủ say.

Nhạc Thần đem tay mình từ trong tay Ngu Gia Tường rút ra, để tay hắn vào trong chăn. Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng nghe được tiếng hít thở của người kế bên, Nhạc Thần phát hiện kỳ thật chính mình cũng không bài xích người này, cũng không phải chán ghét hắn. Có lẽ, bản thân kỳ thật chán ghét chính là hắn quyền thế sẽ đứng ở chỗ cao nhìn mình đi, thời điểm hắn bình thản đối đãi với chính mình, kỳ thật cũng không bài xích, đáy lòng thậm chí còn ẩn ẩn có thêm cảm động vui sướng.

Dù sao, ở nơi bất bình đẳng, người ở địa vị thấp, được một chút đãi ngộ tốt, một chút ôn hòa, mọi người đều là dễ dàng cảm động cùng cảm ơn, kỳ thật, này cũng không có cái gì không tốt.

56. Quyển 2 - Chương 23: Đôi Mắt Nhạy Sáng

Đến giờ tý (11h-1h sáng), bầu trời ngoài thành bắt đầu vang lên tiếng chuông cổ nghênh đón năm mới, cùng liên tiếp là thanh âm pháo nổ.

Tiếng chuông cổ xa xôi kéo dài, tiếng pháo nổ náo nhiệt sôi nổi, thế giới trong đêm tối hiện ra những cảnh không giống nhau, thiên hạ thái bình, mọi người an cư lạc nghiệp, bỏ cũ đón mới…

Mà ngay tại trên giường này, chủ nhân Thiên Triều tỉnh giấc.

Nhạc Thần bị thanh âm thấu trời đánh thức, cậu mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện có người khẽ vuốt mặt cậu, Nhạc Thần suy nghĩ một chút, là đang cùng Ngu Gia Tường ngủ chung một chỗ, vì vậy vươn tay đem tay hắn trên mặt mình đẩy ra, "Ngươi không ngủ sao?"

Ngu Gia Tường đã muốn ngồi dậy, ở trong mông lung nhìn bộ dạng Nhạc Thần ngủ đến mơ hồ, cũng là một loại hưởng thụ, "Ngươi cũng dậy rồi, chúng ta cùng nghe thanh âm này."

Nhạc Thần được Ngu Gia Tường dùng chăn mềm bọc lại, sau đó ngồi dựa ở trên giường, cậu đem mặt chuyển đến hướng Ngu Gia Tường, hỏi, "Người tỉnh khi nào?"

"Vừa mới tỉnh!" Ngu Gia Tường trả lời một câu, còn nói thêm, "Trẫm đây là cùng ngươi nghênh đón một năm mới."

Nhạc Thần gật đầu, chúc phúc một câu, "Năm mới vui vẻ, vận may thường ở."

Nhạc Thần luôn nói một ít tiếng địa phương khả ái làm người yêu thích không thôi, Ngu Gia Tường cười đáp lại nói, "Ngươi cũng năm mới vui vẻ, vận may thường ở!",

Nhạc Thần nhíu mày suy nghĩ một chút, ánh mắt tuy rằng không thấy, nhưng vẫn ở trên mặt Ngu Gia Tường quét mắt một phen, Ngu Gia Tường thấy bộ dạng này của cậu, đem tay cậu cầm lên xoa mặt mình, cười nói, "Nhìn ngươi muốn thấy rõ gương mặt anh tuấn uy vũ của trẫm, vậy ban cho ngươi sờ một chút!"

Nhạc Thần bĩu môi, đem tay từ trên mặt Ngu Gia Tường sờ lấy, đường nét trên mặt Ngu Gia Tường tương đối nổi bật anh tuấn, có phần khỏe mạnh, còn có chút góc cạnh.

Cậu suy nghĩ một chút, trịnh trọng mà nói, "Chúc quốc lộ lâu dài, thiên hạ thái bình, nhân dân an khang, vận mệnh đất nước hưng thịnh, Ngô hoàng vạn tuế."

Tiếng chuông cổ bên ngoài trời đêm vẫn phiêu đãng như cũ, Ngu Gia Tường nhìn mặt Nhạc Thần bỗng nhiên trang trọng như vậy, sửng sốt một chút, nói, "Ái khanh đa lễ."

Sau đó cười cười lại hôn một cái Nhạc Thần đang nhìn hắn, nói, "Trẫm ở trước mặt ngươi là một người thường."

Nhạc Thần có chút không được tự nhiên, Ngu Gia Tường làm vua của một nước, mặc dù ở trước mặt cậu thật giống một tên vô lại bình thường, nhưng là, hắn cứ như vậy ở trước mặt cậu nói ra, vẫn làm cho người ta cảm thấy không tiêu thụ nổi, đây là ân sủng rất lớn đi.

Nhạc Thần ho nhẹ một tiếng tựa đầu dời đi chỗ khác.

Ngu Gia Tường nghĩ đến Nhạc Thần ngủ dậy lại nhiễm gió sẽ bị cảm mạo, lập tức nói, "Tiếp tục ngủ đi! Trẫm lát nữa phải đi trở về."

Nhạc Thần đương nhiên hiểu được làm Hoàng đế cũng không thoải mái, dịp năm mới là lúc có nhiều lễ bái, cử hành quốc yến linh tinh, phải là rất bộn bề nhiều việc.

Nghĩ đến Ngu Gia Tường lát nữa phải đi, đáy lòng Nhạc Thần thậm chí có chút không tha, hơn nữa càng thêm vì Ngu Gia Tường đặc biệt chạy tới nơi này mà cảm động.

Nhạc Thần mới vừa nằm xuống, Ngu Gia Tường liền được một tấc lại tiến một thước mà yêu cầu nói, "Trẫm cũng đến ổ chăn của ngươi đi! Ngươi xem, ổ chăn vừa rồi đều nhiễm gió, bây giờ rất lạnh."

Nhạc Thần thật sự nuốt không trôi tên vô lại này, tuy rằng đối với hắn rất căm tức, nhưng nghĩ đến hắn sắp phải đi, vì thế thực khoan dung mà đáp ứng, "Ngươi lại đây đi!"

Ngu Gia Tường mang theo ý cười trên mặt, lui thẳng vào ổ chăn Nhạc Thần. Đi vào, đem Nhạc Thần ôm vào trong lồng ngực mình, Nhạc Thần chống đẩy hắn mắng, "Ngươi như thế nào lại như vậy, hảo hảo ngủ, ngươi lại muốn làm cái gì."

"Ngươi đừng sợ. Trẫm không muốn làm cái khác, ngủ đi." Ngu Gia Tường phi thường đứng đắn mà trả lời, hình như là Nhạc Thần bởi vì tư tưởng không lành mạnh mà hiểu sai.

Nhạc Thần không được tự nhiên mà ngủ bên cạnh Ngu Gia Tường, hô hấp của hắn đều phả trên mặt cậu, trên lưng là hai tay Ngu Gia Tường, hai người gần nhau như vậy, Nhạc Thần có chút khẩn trương, cũng không thể ngủ.

Tiếng pháo nổ tiếng chuông cổ bên ngoài dần dần nhỏ đi, thế giới dần dần an tĩnh lại.

Hô hấp Ngu Gia Tường rất nhanh liền trở nên mềm mại nhẹ nhàng, Nhạc Thần còn tưởng hắn đang ngủ, muốn đẩy hắn ra một ít, không nghĩ tới Ngu Gia Tường tăng thêm lực đạo siết chặt trên lưng, còn thì thào nói, "Ngươi để trẫm ôm một hồi, hương vị trên người ngươi khiến người an tâm, trẫm cũng ngủ ngon một chút."

Nhạc Thần cau mày động cũng không phải không động cũng không phải, thân thể có chút cứng ngắc.

Nhìn Ngu Gia Tường quả thật không có hành động kỳ quái nào khác, cuối cùng chỉ có thể tùy hắn.

Thế giới dần dần càng thêm yên tĩnh, tiếng tuyết mịn dừng trên mái ngói cũng dần trở nên rõ ràng, Nhạc Thần nghe tiếng lạc tuyết và tiếng hít thở của Ngu Gia Tường, mơ mơ hồ hồ lại ngủ.

Cũng không có ngủ bao lâu, thanh âm Ngu Gia Tường rời giường liền đánh thức cậu.

Nhạc Thần hiểu được đây là hắn phải đi về, phải ly khai cái ôm ấm áp vừa nãy, Nhạc Thần cảm thấy có chút hư không và khổ sở ưu thương không hiểu.

Ngu Gia Tường đã được hầu hạ thay y phục rửa mặt chải đầu, nghe được thanh âm xoay người rất nhỏ trên giường, liền đi tới, vén lên màn trướng thấy Nhạc Thần bán mở to mắt nhìn hắn bên này.

Trên mặt Ngu Gia Tường là ý cười ôn nhu, nói, "Đem ngươi đánh thức? Trẫm phải đi rồi, mấy ngày nữa lại đến cùng ngươi. Ngươi ngủ đi!"

Nhạc Thần quấn quấn tấm chăn trống không, nói, "Ngươi trên đường phải chú ý giữ ấm, đừng để đông lạnh, cẩn thận an toàn!"

Ngu Gia Tường nhìn cậu trong chốc lát, cười muốn hôn hôn, vốn là tính hôn trên khuôn mặt phấn phấn, cuối cùng lại ở trên môi cậu hôn một cái, lúc này mới thẳng đứng dậy, nói, "Ngươi như vậy trẫm cũng không muốn đi!"

Tuy rằng không muốn đi, hắn vẫn là mặc quần áo tử tế liền đi ra ngoài.

Nhóm nội thị hầu hạ trong phòng cũng ra theo, sau đó, đại sảnh nhỏ cũng không còn âm thanh, dọc theo hành lang, tiếng bước chân dần dần xa, tiêu tán trong thanh âm tuyết rơi.

Lí Lực vẫn chưa trở về, qua một lát thì có tiểu nha hoàn nhẹ tay nhẹ chân tiến vào bỏ thêm than củi vào noãn lô.

Nhạc Thần xoay người, một đêm bị đánh thức nhiều lần, cậu có chút không ngủ được.

Cậu không biết rõ rốt cuộc cậu đối với Ngu Gia Tường là loại tình cảm gì.

Có lẽ có một chút yêu, nhưng lại sợ hãi, đối với hắn thích đùa với mình cũng thực căm tức, thời điểm hắn không ở đây sẽ đặc biệt nhớ hắn, nhưng hắn đến đây rồi đột nhiên rời đi lại cảm thấy không tha.

Ngu Gia Tường ở trong sinh mệnh cậu đã không còn là người có thể có cũng được không thể có cũng không sao, có lẽ, hắn đã được khắc sâu trong lòng, nhưng còn chưa đến mức khắc sâu vào trong linh hồn quyến luyến không muốn xa.

Khi Nhạc Thần còn nhỏ, có thầy tướng số nói cho cậu, nói cậu là người phúc tướng, là mệnh đại phú đại quý, về sau sẽ vượng phu.

Cậu khi đó còn nhỏ, mẹ đem cậu ăn diện thành con gái, cho nên, thầy tướng số kia phỏng chừng liền nói bừa, đem cậu trở thành con gái.

Kỳ thật, cậu là con trai, chỗ nào vượng phu như vừa nói.

Mẹ cậu khi đó dở khóc dở cười, lôi kéo đứa nhỏ rời đi. Về đến nhà còn đem việc này ở trước mặt ba cậu kể lại sinh động như thật, còn nói rất nhiều lần, trọng điểm là muốn cười điệu, trăm ngàn không thể tin thầy tướng số, bọn họ đều là lừa tiền.

Về sau, khi Nhạc Thần trưởng thành ở khắp nơi đều thích ỷ lại, mẹ cậu có khi sẽ cảm thán, "Ngươi lúc trước nên sinh làm con gái."

Nhạc Thần thực không biết nói gì mà cũng không nghĩ để ý đến những lời này. Cậu chỉ muốn tìm một người giống như ngự tỷ, hai người sinh sống, chính mình không cần phải xen vào việc nhà, cuộc sống như vậy cũng rất đẹp.

Hai người bên nhau cả đời cũng không có nói nhất định phải là nam cường nữ nhược, cậu cũng không ngại để nữ nhân đến quản cậu.

Hiện tại, cậu đã muốn tuyệt luôn ý nghĩ sẽ cùng nữ nhân một chỗ trong đầu, nhưng cậu cũng không nghĩ tới cùng một nam nhân sống chung một cuộc sống là bộ dạng gì nữa.

Cuộc sống trước kia của cậu luôn luôn đơn giản, đối với con đường tương lai, ở một thế giới khó bề phân biệt này, cậu cũng không biết nên thông thấu phương nào.

Năm mới, mọi chuyện cũng không tồi, Nhạc Thần lại vẫn như cũ, đợi ở trong phòng không có gì biến hóa.

Mỗi ngày uống thuốc nhận trị liệu, đàn đàn tỳ bà, có đôi khi sẽ có linh cảm viết ra một khúc, sau đó sẽ tìm Lí Lực đến đọc vài trang tiểu thuyết hiệp nghĩa giải buồn cho cậu, sau đó chính là ngủ.

Qua lễ mừng năm mới được mấy ngày, làm cho cậu mừng chính là, đầu của cậu đã không còn đau lợi hại giống như trước kia, làm cho cậu dễ chịu không ít.

Ngu Gia Tường cũng chưa có tới, nhưng lại để cho người mang đến không ít đồ vật, từ ăn đến dùng đến thưởng thức, chỉ là Nhạc Thần nhìn không thấy, màu sắc điểm tâm có bao nhiêu tinh xảo có bao nhiêu tuyệt vời cũng không biết, chính là nghe thấy mùi hương nếm thử hương vị, còn đồ vật khác, có thể sờ sờ mà cảm nhận, Lí Lực đều sẽ cầm đến để Nhạc Thần chạm một chút.

Ngu Gia Tường nói qua vài ngày sẽ lại đến, Nhạc Thần đợi đến sáu ngày, vẫn như cũ không nhìn thấy hắn. Tuy rằng biểu hiện trên mặt vẫn không có gì, nhưng kỳ thật trong lòng đã muốn thất vọng và mất mát.

Đã không thể thực hiện lời hứa, lại làm cho người ta hi vọng, tâm Nhạc Thần nói, Ngu Gia Tường thật là một tên đáng ghét.

Đêm giao thừa hạ tuyết, qua năm mới mấy ngày vốn không có hạ xuống lần nữa, thời tiết sáng sủa, trời trong nắng ấm.

Nhạc Thần được cho phép ngồi ở trong sân phơi nắng phơi nắng.

Nhạc Thần ngẩng đầu lên nhìn thiên không, ánh mắt mơ hồ có thể cảm nhận được tia sáng, ánh nắng đột nhiên này làm cậu cảm thấy quá không quen, giống như là bị ảo giác.

Quan cảm chỉ xuất hiện trong một cái nháy mắt, Nhạc Thần đem nó trở thành ảo giác nên không có chú ý, nhưng là về sau lại xuất hiện qua vài lần.

Lại một lần nữa xuất hiện quang cảm mãnh liệt, trái tim Nhạc Thần khẩn trương nhảy lên, đột nhiên từ trên ghế đứng dậy, lớn tiếng kêu, "Tiểu Lực!"

Lí Lực sợ Nhạc Thần cảm lạnh, đang từ trong phòng cầm áo choàng đi ra, nghe được Nhạc Thần khẩn trương kêu to, nghĩ đến xảy ra chuyện gì, lập tức chạy tới, hỏi, "Thần ca, làm sao vậy?"

"Tiểu Lực, ta vừa rồi giống như cảm giác được hết." Nhạc Thần nâng tay lên, đưa tay chỉ một cái phương hướng, phi thường khẳng định nói, "Thái dương ở nơi này có phải hay không?"

Người mù có thể dựa vào ấm áp của ánh trời mà phân rõ phương hướng thái dương, nhưng là vạch cụ thể ở nơi nào cũng không phải thực dễ dàng, Lí Lực theo phương hướng Nhạc Thần chỉ nhìn đến, thái dương chính là treo nơi đó.

Áo choàng trong tay Lí Lực bởi vì hắn kích động mà trực tiếp rơi xuống đất, kinh hỉ nói, "Thần ca, thái dương đúng là ở chỗ này! Ánh mắt ngươi có thể thấy."

Lí Lực hỉ cực mà khóc, Nhạc Thần áp chế kích động trong lòng, bình phục cảm xúc, lắc đầu nói, "Chỉ là lúc có lúc không cảm nhận được ánh sáng mà thôi. Ngươi đừng quá kích động! Khóc cái gì! Nhanh đi kêu Thái y đến!"

Để cho người đi kêu Thái y, Lí Lực điều tiết tâm tình, đỡ Nhạc Thần trở về trong phòng.

Ánh mắt Nhạc Thần có thể vài lần nhìn thấy quang cảm, sau cũng không xuất hiện qua. Nhưng này đã muốn làm cho người ta hưng phấn, Nhạc Thần cảm thấy hai mắt của mình cũng sắp tốt lắm, cậu đã có thể một lần nữa nhìn thấy thế giới xinh đẹp, thấy rõ những sự vật trên đời, nhìn đến đủ loại màu sắc, nhìn đến các loại hình dạng, ánh trăng mặt trời ngôi sao trên thiên không, chim chóc bay qua, núi xa nước gần, cỏ tươi hoa tốt……

57. Quyển 2 - Chương 24: Thân Thể Động Tình

Hoàng đế phi thường để tâm tình nhân bí mật, Sở Thái y không thể không hảo hảo hầu hạ.

Ninh Vương phủ có người đến mời, lập tức từ Thái y viện đi ra, hướng Ninh Vương phủ đến.

Thái y làm việc cho Hoàng cung, muốn bảo mệnh y thuật không phải là tối trọng yếu, mà tối trọng yếu là phải thận trọng. Ở Thái y viện làm việc mười mấy năm, đạo lý này là phi thường rõ ràng.

Tuy rằng trong Thái y viện các đồng liêu hay hỏi Sở Minh Triệt thường xuyên bị gọi đi chữa bệnh, rốt cuộc vị quý nhân ấy là người nào mà có năng lực có thể gọi đi hắn, nhưng hắn chưa bao giờ nói ra.

Nhạc Thần đứng bên cửa sổ trong phòng ngủ, lẳng lặng đứng, lưu lại bên cạnh một thân ảnh thon dài, ánh mặt trời im ắng vựng sáng như muốn nhiễm toàn bộ thân thể cậu, giống như muốn dung nhập cậu vào ánh dương thanh sạch, gây cảm giác tựa như thần thánh.

Nhạc Thần có vẻ cô thanh cao ngạo, dáng người gầy, lúc này không giống vẻ bình thản ngày thường, mà chút cự nhân ngàn dặm, cảm giác trong trẻo lạnh lùng.

Thời điểm Sở Thái y được mang vào nhà, chính là nhìn thấy Nhạc Thần cô đơn suy tư đứng bên cửa sổ như vậy.

Bộ dạng Nhạc Thần không giống mỹ nhân trong cung mềm mại đẹp đẽ, nhưng là, so với bọn họ lại càng có thêm một loại cảm giác khiến người hiểu ra, cái loại cảm giác hồn khiên mộng nhiễu này làm người ta nói không nên lời, nhìn cậu một lần, thời gian dài sau đó lúc nào cũng có thể nhớ tới, trong lòng không thể quên.

Sở Thái y nghĩ, một vị thanh niên khung xương đã hoàn toàn phát dục mở ra, mà không phải nam đồng hay thiếu niên, có thể có được ánh mắt đế vương, thật sự là càng thêm không dễ dàng.

Nhìn trình độ Hoàng đế để tâm tới y, nói y là tình nhân của Hoàng đế cũng không đủ, cùng các nam sủng khác không thể đặt chung một chỗ mà đối đãi nhắc tới.

Nhạc Thần ngồi ở trên ghế hướng Sở Thái y nói sự tình mắt mình có khi thỉnh thoảng thấy được ánh sáng, Sở Thái y nghe được tình huống này cũng phi thường cao hứng, dựa vào ánh mắt Nhạc Thần có thể cảm nhận được, nói lên mắt cậu là không có vấn đề, còn có, đoán chừng máu tụ bên trong đã tản không ít, thần kinh bị áp chế cũng khôi phục, quá không bao lâu là có thể nhìn lại ánh sáng.

Thời gian trị liệu rất dài, mỗi ngày đều là làm từng bước khám chữa bệnh uống thuốc châm cứu mát xa huyệt vị, cho dù ánh mắt có thể cảm nhận được hết, cũng là như thế.

Trừ bỏ làm cho Nhạc Thần hảo hảo kiên trì ra, Sở Thái y còn đề nghị che lại ánh mắt Nhạc Thần, tránh cho gặp phải cường quang sẽ làm ánh mắt bị thương.

Thái y yêu cầu chờ máu tụ tan hết, ánh mắt mới có thể nhìn thấy, lúc này quấn một miếng vải đen trên mắt để giảm bớt kích thích, để cho cậu dần dần thích ứng ánh sáng, như vậy đối với mắt mới có thể có lợi.

Nhạc Thần hiểu chút lý thuyết y học, cũng cho rằng như vậy có vẻ hảo.

Vì thế, từ lúc đó, trong chờ mong của Nhạc Thần đến khi ánh mắt có thể thấy rõ thế giới, thì trên mắt cậu còn bịt kín thêm một tầng vải đen.

Ngày hôm ấy đã là ngày thứ bảy sau năm mới, Nhạc Thần muốn đưa Sở thái y ra sân viện, nhưng lại bị Lí Lực đỡ trở về phòng ngủ. Trên mắt đột nhiên bị băng một tầng vải, đặc biệt không quen, cảm giác phi thường khó chịu, thường xuyên muốn đi sờ sờ.

Miếng vải đen này vì để giữ vệ sinh, không làm cho ánh mắt bị nhiễm, quá nửa ngày sẽ đổi một lần, theo yêu cầu của Sở Thái y phải giặt bằng nước thuốc đã nấu, sau lại phơi nắng, đơn giản là có tác dụng sát trùng.

Buổi chiều Nhạc Thần luyện tập tỳ bà xong, dự định sẽ nghe Lí Lực đọc vài trang tiểu thuyết, sau thì chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Nhưng hôm nay Lí Lực không có đọc tiểu thuyết cho Nhạc Thần, mà là kể về phong cảnh kinh thành, nói chờ ánh mắt Nhạc Thần tốt lên, sẽ hảo hảo cùng cậu đi xem, ngao du, du ngoạn.

Nhạc Thần nghe Lí Lực nói ở con đường nào có bán các loại nhạc khí; ở đâu bán cháo bán bánh chiên phi thường tốt, nổi tiếng kinh thành; chỗ nào có thể nhìn thấy người nước ngoài; tửu lâu nhà ai là lớn nhất kinh thành; hương khói chùa miếu chung quanh kinh đô chỗ nào là rất thịnh…

Lí Lực nói rất nhiều, miêu tả sinh động như thật, chỉ là, nhưng chỗ này đều chưa có đi qua, chỉ nghe gã sai vặt trong phủ kể lại, Lí Lực không được phép ra khỏi chủ, chỉ có thể ở trong Cẩn Lan viện chiếu cố Nhạc Thần, vì thế đối với ánh mắt Nhạc Thần sau này tốt lên, hắn cũng có thể cùng đi ra ngoài du lãm, hắn đặc biệt chờ mong ngày đó.

Nhạc Thần cũng không lạc quan được như Lí Lực, cho dù ánh mắt tốt lắm, bọn họ vẫn là ở dưới khống chế của Ngu Gia Tường, có thể được phép xuất môn hay không vẫn còn là vấn đề.

Xem ra Ngu Gia Tường cũng không có ý tứ muốn thả cậu rời đi, hơn nữa, cậu và Lí Lực cũng đã từng chạy trốn, phỏng chừng về sau muốn ra khỏi cửa là phi thường gian nan.

Nhạc Thần nghĩ như vậy thì có chút ảm đạm, đầu ẩn ẩn làm đau, cậu đành không nghĩ nữa, đối Lí Lực nói, “Tiểu Lực, chuyện này về sau hẳn nói! Ta muốn ngủ!”

Lí Lực cho người tiếng vào hầu hạ Nhạc Thần rửa mặt chải đầu, sau khi tẩy rửa xong xuôi, thì thay đổi một băng vải khác trên mắt Nhạc Thần.

Nhạc Thần khó chịu, thời điểm đi ngủ không muốn băng. Lí Lực đành phải phục tùng.

Đầu Nhạc Thần ẩn ẩn có chút đau, nhưng cũng không đau lắm, nằm ở trên giường, không ngừng thôi miên để cho mau ngủ chút, nhưng đau đầu lại làm cho cậu không cách nào ngủ được.

Cậu không muốn kêu Lí Lực đến xoa xoa cho cậu, vì thế chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Chưa qua bao lâu, cậu mơ mơ hồ hồ nghe được bên ngoài đại sảnh có chút âm thanh hơi lớn, hình như còn có người nói ‘Hoàng Thượng’ một từ. Nhạc Thần bị đau đầu dày vò, tinh thần không tốt, nên cũng không để ý.

Nghe được tiếng bước chân đi vào, sau đó màn được vén lên.

Nhạc Thần đau đầu, liền nằm úp sấp ở trên giường ngủ, như vậy làm cậu cảm thấy thoải mái hơn một ít.

Ngu Gia Tường nhìn thấy Nhạc Thần ghé vào trên giường, không dùng gối, lộ ra cái gáy, đầu nhè nhẹ di chuyển, một chân từ trong chăn vươn ra, sáng mướt oánh bạch. Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần như vậy, đoán rằng cậu lại phát bệnh rồi khó chịu.

Tuy rằng biết có người ở bên giường, nhưng Nhạc Thần đau đầu thật sự không muốn quản những việc này, vì thế vẫn như cũ mà nằm úp sấp không động.

Ngu Gia Tường đem màn treo lên, ngồi vào mép giường nắm chân Nhạc Thần đến trong tay, chân Nhạc Thần lạnh lẽo, tựa như bạch ngọc khắc thành, nhưng quá mức gầy, màu xanh mạch máu đều phi thường rõ ràng.

Nhạc Thần sợ nhất người khác động đến chân cậu, bị Ngu Gia Tường nắm chặt thế này, lập tức theo phản xạ mà đá một cái, muốn tránh thoát đi.

Cũng không đá được Ngu Gia Tường, ngược lại bị cầm thật chặt thêm chút, Ngu Gia Tường nhẹ vỗ về đem chân lạnh lẽo của cậu bỏ vào trong chăn.

Thân thể Nhạc Thần rung rung một chút, đem bản thân cuộn thành một đoàn.

Một tay Ngu Gia Tường ổn định thân thể Nhạc Thần, một tay xoay mặt cậu ra, hắn nhìn thấy Nhạc Thần nhíu chặt mày, mắt nhắm lại, trên trán ra ít mồ hôi, sắc mặt có chút tái nhợt, hắn quan tâm hỏi, "Lại đau đầu sao? Muốn uống thuốc không? Hoặc là trẫm xoa xoa cho ngươi."

Nhạc Thần lắc đầu, mặt lại vùi vào trong cánh tay.

Ngu Gia Tường nhẹ nhàng nhu ấn vào huyệt vị trên đầu Nhạc Thần, Nhạc Thần cảm thấy thoải mái một ít, qua hồi lâu, mới có chút gian nan nói một câu, "Một lát là tốt rồi, ta nằm úp sấp trong chốc thì đau đầu sẽ hết, ngươi không cần phải xen vào."

Ngu Gia Tường thở dài một tiếng nói, "Ta sao có thể không quản ngươi. Ngươi đau như vậy, trẫm nhìn cũng khó chịu."

Vì để ấn nhu huyệt vị cho Nhạc Thần thật tốt, Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần ôm lấy, để cho cậu ghé vào trên đầu gối mình, tư thế này động tác mới có thể tốt hơn chút.

Y theo kinh nghiệm, loại đau đầu này không qua bao lâu sẽ tốt, trong chốc lát Nhạc Thần cũng cảm thấy đau đầu tan đi, chỉ là, người không có khí lực mà thôi, mà Ngu Gia Tường còn đang ở bên cạnh nhẹ nhàng mát xa cho cậu.

Nhạc Thần cảm thụ được hơi thở của Ngu Gia Tường, còn có ôn nhu của hắn, cái loại cảm xúc chính mình được hắn yêu, nhưng là, người như Ngu Gia Tường có thể sẽ yêu người sao, điều này làm cho cậu cảm thấy nghi ngờ.

Nhạc Thần cũng không nói gì, Ngu Gia Tường liền ở trên đầu cậu xoa xoa, Nhạc Thần nhẹ nhàng vươn tay cầm tay Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường hỏi, "Làm sao vậy, động tác của trẫm không đúng?"

Nhạc Thần lắc đầu, động đậy thân thể nằm lại trên giường, nói, "Đầu không còn đau, không cần xoa nữa! Thủ pháp của ngươi so với Lí Lực tốt hơn, chính là, cảm thấy có chút tiếp thu không được."

"Trong lòng ngươi cư nhiên lại nghĩ không tiếp thu được, trẫm cũng không muốn ngươi đem trẫm làm Hoàng đế a!" Ngu Gia Tường cười tùy ý nói. Vươn tay đem chăn đắp hảo trên người Nhạc Thần.

"Hoàng Thượng, ngài nói như vậy, trong lòng ta kỳ thật rất không tư vị, nghĩ chỗ nào sẽ mạo phạm người, về sau xảy ra chuyện tình gì, ai mà biết?" Nhạc Thần xoay thân thể, nhìn về phía Ngu Gia Tường.

Tay Ngu Gia Tường chỉnh chăn dừng một chút, "Ngươi đây là loạn tưởng cái gì, đầu không đau mới là lạ! Trẫm cùng ngươi nói giỡn, ngươi đừng để bụng. Trẫm vẫn thích ngươi kêu tên trẫm, trừ ngươi ra, cơ hồ sẽ không còn ai kêu, trẫm nghe ngươi nói thân thiết, bằng không, lúc nào, trẫm ngay cả tên mình cũng đều quên. Ân, ví dụ đi, nếu trẫm mặc thường phục dạo trên đường, nghe có người chửi ầm lên Ngu Gia Tường, trẫm phỏng chừng còn ở một bên cười vỗ tay nói chửi hay lắm, hồn không biết người nọ là đang chửi mình, ngươi nói, vậy không phải thực thảm đúng không?"

Nhạc Thần nở nụ cười một chút, nhưng là cười khổ, không phải vì Ngu Gia Tường làm cho chọc cười. Cậu hoàn toàn không rõ tâm người này nghĩ như thế nào, phóng túng cậu như vậy rốt cuộc là có ý đồ gì, thân mật như vậy là vì cái gì.

"Sở Minh Triệt nói ánh mắt của ngươi có thể cảm nhận được, thật không?" Ngu Gia Tường nói sang chuyện khác.

Nhạc Thần gật đầu, "Ân!"

"Qua không bao lâu sẽ tốt đi! Đến lúc đó trẫm mang ngươi đi nhìn những nơi có phong cảnh xinh đẹp." Ngu Gia Tường vuốt ve mi mắt Nhạc Thần, phi thường ôn nhu cùng trìu mến.

Được đối đãi ôn nhu như vậy, là người thì sẽ cảm động, Nhạc Thần cũng cảm động, hốc mắt cậu có chút ẩm ướt, "Cảm ơn ngươi."

Ngu Gia Tường nở nụ cười, lại trở nên ngả ngớn, nói, "Nói cảm ơn như vậy, trẫm một chỗ tốt cũng không có, để trẫm hảo hảo hôn nhẹ mới được."

Nhạc Thần cảm nhận được hô hấp của Ngu Gia Tường đã ở gần trên mặt, ấm áp, nghĩ đến một người cách cậu gần như vậy, làm cho cậu rất có cảm giác áp bách, vươn tay muốn đẩy đi Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường bắt lấy áp ở trên giường, mi mắt Nhạc Thần khe khẽ run run, hô hấp có chút khẩn trương dồn dập, cánh môi nhẹ vểnh.

Ngu Gia Tường nhìn dáng vẻ khẩn trương của cậu như vậy, liền cười cười chỉ tại trên mặt Nhạc Thần chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn một chút, sau đó liền rời ra khoảng cách.

Nhạc Thần cho rằng Ngu Gia Tường hôn ngay bên má là coi như xong, vì thế trầm tĩnh lại, hé môi muốn hỏi, không nghĩ tới vừa thả lỏng một chút, đã bị tập kích hôn lên môi, một đầu lưỡi ấm áp linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng cậu, liếm qua hàm trên, sau đó lại ôm lấy đầu lưỡi, dây dưa…

Nhạc Thần bị hôn đến thân mình mềm nhuyễn, một chuỗi điện lưu theo cột sống sinh ra, hướng về đại não run lên, xuống phía dưới lại làm nhiệt lưu hội tụ, Nhạc Thần biết rõ thân thể của mình động tình.

Khi thời điểm Ngu Gia Tường rốt cuộc rời đi, đầu của cậu đã thành một đống hỗn độn, chỉ còn lại thở dốc, còn có khát vọng tiếp xúc càng sâu.

58. Quyển 2 - Chương 25: Yêu Và Muốn

Nhạc Thần bán mở cánh môi, mang theo ánh nước sáng bóng, bị hôn đến đỏ tươi; hai má vựng đến đỏ bừng, đảo qua sự tái nhợt khi vừa rồi phát bệnh, đôi mắt mở thật to, sâu đen ôn nhu như đầm nước, như nước hồ xuân sâu vựng sáng ánh trời và ấm áp…

Ngu Gia Tường biết rõ cậu không thấy mình, nhưng là hy vọng cỡ nào cậu nhìn thấy mình a!

Hầu kết Nhạc Thần khẽ động, giật giật thân mình muốn thoát khỏi khống chế của Ngu Gia Tường đang vây quanh, miệng nói, "Ngươi buông ra."

Nhìn bộ dạng Nhạc Thần xinh đẹp như vậy, Ngu Gia Tường sớm đã bị dục hỏa thiêu đốt, ánh mắt sâu xa mang theo thâm trầm xâm lược tàn phá của loài sói, hắn không buông ra Nhạc Thần, ngược lại đem tay cậu đè ép càng chặt hơn, đá giầy sang một bên leo lên giường, toàn thân gần như phủ trên người Nhạc Thần, cách chăn đem Nhạc Thần đè nặng, cúi xuống vừa hôn lại vừa liếm cánh môi Nhạc Thần, trái tim Nhạc Thần kinh hoàng, dục vọng phía dưới đã sớm bán ngẩng đầu.

Từ khi thoát đi Ngu Gia Tường tới nay, bắt đầu thoát khỏi cuộc sống, mỗi ngày gấp rút lên đường đến mệt lã, lại lo lắng không yên bị nắm lấy, nào còn tâm tư muốn những cái này, sau ánh mắt lại không thấy, tình trạng thân thể phi thường kém, cậu làm sao còn có tinh lực chú ý dục vọng, qua hơn nửa năm sinh hoạt cấm dục, gần đây tình trạng thân thể cũng khá hơn nhiều, bị Ngu Gia Tường châm ngòi như vậy, không phản ứng mới là có vấn đề.

Bất quá, Nhạc Thần cũng không có ý tứ muốn làm cùng Ngu Gia Tường, dùng mặt sau thừa nhận dục vọng một người là sự việc thống khổ cỡ nào, cậu làm sao lại không biết, cậu cũng không muốn vài ngày sau đều phải uống cháo, không thể ngồi cũng không thể đi.

Ngu Gia Tường đã hôn từ môi Nhạc Thần đến hai bên má, liếm cắn lỗ tai cần cổ của cậu, thân thể Nhạc Thần vốn mẫn cảm, bị hắn hôn như vậy, thân thể liền xao động đứng lên, thật vất vả mới giữ vững tinh thần, lập tức kháng cự vặn vẹo thân thể nói, "Ngu Gia Tường, ta không cần, thân thể ta khó chịu, ngươi đứng lên."

Ngu Gia Tường từ bờ vai Nhạc Thần ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vẻ mặt Nhạc Thần một lát, thanh âm mang theo dục vọng khàn khàn, "Nhưng trẫm muốn ngươi."

Nói xong liền quỵ ngồi xuống, cầm tay Nhạc Thần sờ đến long căn tinh thần sáng láng của hắn.

Nhạc Thần bị động tác này của hắn làm bỏng tay, sau khi chạm tới đột nhiên đem tay lùi về.

Nhạc Thần dời đầu đi chỗ khác, cố gắng bình phục tim đập, không muốn để ý đến người này.

Ngu Gia Tường nhìn thái độ trốn tránh của Nhạc Thần làm như không thấy, ngược lại nở nụ cười, cởi ngoại bào trực tiếp tiến vào trong chăn của Nhạc Thần.

Nhạc Thần tựa như chạy trốn rắn rết mà phản xạ hướng một bên giường di chuyển thân thể, không muốn tiếp xúc cùng hắn.

Ngu Gia Tường cường thế mà giữ chặt thắt lưng Nhạc Thần không cho cậu chạy trốn, một tay duỗi đến khố hạ Nhạc Thần sờ soạng hai cái, mới vừa rồi Nhạc Thần động tình như vậy, hắn cũng không tin cậu không có phản ứng. Cúi xuống ở bên tai Nhạc Thần nói, "Trẫm hầu hạ ngươi thật tốt!"

Nhạc Thần vươn tay đẩy vai Ngu Gia Tường, thẹn quá thành giận nói, "Còn không phải ngươi!"

Ngu Gia Tường đã muốn nắm vật kia của cậu cao thấp di chuyển đứng lên, thắt lưng Nhạc Thần lập tức mềm nhũn, căn bản vô pháp cự tuyệt, tuy rằng tức giận, nhưng cũng tính là tiếp nhận động tác của Ngu Gia Tường.

Vừa rồi Nhạc Thần một phen chống đẩy đem chăn trượt ra một ít, Ngu Gia Tường sợ làm Nhạc Thần lạnh, trực tiếp xoay người lên thân Nhạc Thần làm cái chăn.

Hôn môi hai má của cậu, đẩy vạt áo Nhạc Thần ra, lời lẽ của hắn ở trước ngực cậu bồi hồi không đi, nắm vận mệnh của Nhạc Thần trong tay không ngừng lên xuống, phải nói, loại động tác này trên tay Ngu Gia Tường, hắn chỉ cấp cho mình Nhạc Thần, nhóm nam sủng của hắn, ai còn không tự mình đi tìm khoái cảm phát tiết, mà hắn cũng không cho rằng bản thân phải có bổn sự dùng tay làm đối phương phát tiết, hắn dùng tay thế này tất cả đều là dựa vào Nhạc Thần mà định, tay chính mình giống như còn nhớ rõ trước kia, khi hắn và Nhạc Thần còn chung một chỗ, mẫn cảm và yêu thích của Nhạc Thần, hầu hạ Nhạc Thần phải cắn chặt răng mới không rên rỉ ra tiếng.

Căn nhiệt của Ngu Gia Tường ở trên đùi cậu cọ xát, Nhạc Thần không thể không cảm nhận được sự tồn tại cùng uy hiếp của nó, tại khoái cảm và khẩn trương giống như càng thêm kích thích, vô dụng qua bao lâu thời gian, Nhạc Thần phát tiết đi ra, dính ẩm ướt tay Ngu Gia Tường còn có quần cậu.

Trong đầu Nhạc Thần có chút mờ mịt, kịch liệt thở hào hển.

Ngu Gia Tường đem quần Nhạc Thần xả xuống dưới, tay ở trên mặt nhẹ lau một chút, đem cái quần quăng ra.

Nhạc Thần mờ mịt thế này mới tỉnh ngộ lại, nẩy chân cảnh giác mà nói, "Ta đã nói rồi, ta không cần. Ngươi đã nói sẽ không miễn cưỡng ta."

Ngu Gia Tường nhìn trên trán Nhạc Thần một tầng mồ hôi, trên mặt còn mang tình dục thẹn thùng, nhưng là, mày lại cau lại, còn có bởi vì ốm đau tra tấn mà hai má đều gầy đi, tâm kỳ thật đã muốn mềm nhũn, nhưng vẫn là tiến đến bên tai Nhạc Thần thổi nhẹ khẩu khí, vừa cười vừa nói, "Ngươi không phải mới vừa nãy nói muốn sao?"

Nhạc Thần nghĩ tên này là tên vô lại, không thể cùng hắn ấn lẽ thường mà nói, chỉ tự trách cái kia của mình không nghe lời, hiện tại làm mình đâm lao phải theo lao!

Nhạc Thần là giận chính mình, giận đến mức hốc mắt đều có chút đỏ.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng này của cậu, chỗ nào còn muốn bắt buộc.

Nằm xuống bên cạnh cậu, đem chăn trên người Nhạc Thần đắp tốt, còn phi thường cẩn thận dịch tốt góc chăn.

Quỷ biết hắn phải có bao nhiêu định lực và ý chí mới có thể áp chế xuống tà niệm, bất quá, hắn đích thực là liều mạng đè xuống.

Nhạc Thần cảm thấy chân mình không an toàn, còn muốn lui về phía sau rời xa nguy hiểm một chút.

Nhạc Thần đã muốn từ trong chăn lui ra ngoài, Ngu Gia Tường lập tức kéo cánh tay cậu, có chút phát giận mắng, "Có phải không muốn đắp chăn hay không, vậy trực tiếp xốc lên đi!"

Dục vọng nam nhân không được thỏa mãn tính tình luôn luôn tương đối kém, Nhạc Thần có thể lý giải được, nghe hô hấp kiềm nén của hắn, nhớ tới vừa rồi vật của hắn nóng bỏng như bàn là ở trên chân mình cọ xát, mềm lòng, cảm thấy chính mình có chút quá đáng, giống như qua cầu rút ván.

Rối rắm trong chốc lát, có chút sợ hãi mà nói, "Ngu Gia Tường, ngươi đừng tức giận, ta cũng dùng tay giúp ngươi đi!"

Ngu Gia Tường nhìn thần tình Nhạc Thần khiếp ý và áy náy, giận dữ cũng biến mất, nhưng không biết như thế nào, miệng giống như không chế được, vẫn cố ý kích thích Nhạc Thần, cười nói, "Bên ngoài có rất nhiều nam đồng mỹ mạo nữ nhân diễm lệ, tùy tiện người nào đều có thể."

Nhạc Thần bị ý cười trong lời nói của hắn làm cho trắng mặt, ngay đơ một trận, cảm thấy chính mình bị vũ nhục lợi hại, cũng phát giận rồi, lạnh lạnh mà nói, "Vậy ngươi đi tìm người nào đi! Ta muốn ngủ!"

Thời điểm Ngu Gia Tường nói ra miệng, thì đã có chút hối hận, nhưng lời nói lạnh lạnh như vậy của Nhạc Thần làm cho hắn cảm thấy khó chịu, đã muốn rời đi rời đi, nhưng lại nghĩ thật vất vả mới rảnh rỗi đến đây xem y, cứ như vậy rời đi không khỏi không đáng giá, lại nghĩ đến những ngón tay xinh đẹp thon dài lướt trên tỳ bà của Nhạc Thần, hạ phúc liền căng thẳng, giống như hắn chưa bao giờ hội qua công phu trên tay Nhạc Thần.

Lập tức nghĩ thông suốt, Ngu Gia Tường lại biến trở về mặt dày vô lại, sáp đến bên người Nhạc Thần, thanh âm mang theo từ tính trầm thấp, tao nhã êm tai, mị hoặc dị thường, "Trẫm vẫn là thích tay ngươi, ngươi dùng tay đến đi!"

Nói xong nắm tay Nhạc Thần một ngón một ngón nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhạc Thần biết hành vi như vậy của mình đối với một người đế vương mà nói là mạo phạm cỡ nào, nhưng cậu chính là khống chế không được chính mình.

Ngẫm lại một hồi, cảm thấy cho dù Ngu Gia Tường có muốn thân thể cậu, cậu cũng không có lý do phản kháng, cậu hiện tại không phải bị xem là nam sủng của hắn sao, như vậy còn nhăn nhó là vì cái gì.

Nhạc Thần đã muốn khuất phục lại nghe được cầu xin tha thứ lấy lòng trong giọng nói của Ngu Gia Tường, trong lòng rất là chấn động, có lẽ người này là yêu chính mình, cho nên mới dung túng như vậy.

Nhạc Thần vươn tay phải cách quần Ngu Gia Tường nắm lấy long căn thô trướng kia, ngón tay cậu linh hoạt, tiết tấu rung động mạnh mẽ, hơn nữa, cậu từ thời thiếu niên đã bắt đầu, nào không phải tự tay chính mình giải quyết, công phu trên tay phi thường tốt.

Ngu Gia Tường lập tức được ăn đến ngon ngọt.

Gắt gao ôm lấy Nhạc Thần, bên trong động tình, hắn ở hai bên má bên cổ tinh tế hôn, Nhạc Thần bị cái dạng này của hắn trên thân cũng biến thành dục hỏa.

Hai người tại trên giường ở trong chăn triền miên thật lâu mới xong, Ngu Gia Tường phi thường thỏa mãn, cho dù là tay Nhạc Thần, nhưng so với tay phi tử trong cung vẫn làm hắn cảm thấy khoái hoạt và thỏa mãn.

Hoan ái, hoan ái, có ái có tài có thể càng được nhiều vui thích đi!

Ngu Gia Tường vùi đầu chính mình vào bên cổ Nhạc Thần, nghe mùi dược hương thản nhiên trên người cậu, hít vào một hơi thật sâu, mang theo chút biếng nhác, "Nhạc Thần, trẫm thật muốn ở trên giường ngươi vĩnh viễn không đứng dậy."

Nhạc Thần đã mệt muốn ngủ, nghe hắn nói lời này, mơ mơ màng màng mà đáp, "Ngươi nói chuyện thật vô nghĩa, ta muốn tắm rửa, nơi nơi đều là hương vị vật kia của ngươi."

Nhạc Thần đối với chuyện giường có chút bài xích, nhưng chưa bao giờ qua thẹn thùng, muốn cự tuyệt sẽ là cự tuyệt, thời điểm có thể tiếp thu sẽ tiếp thu, những lời nói ra khiến người khác đỏ mặt xấu hổ, cậu cũng là thuận miệng sẽ nói, nhiều khi thật sự khiến người ta thẩm thán.

Ngu Gia Tường ở trên cổ Nhạc Thần cắn một ngụm, cười nói, "Không có của ngươi?"

"Làm sao nhiều bằng ngươi! Mau đứng lên, ta muốn tắm sạch rồi ngủ, thực không có khí lực." Nhạc Thần nhắm mắt lại, mí mắt đều nâng không dậy, nói chuyện cũng mơ mơ màng màng lười biếng kiệt sức.

Ngu Gia Tường ở trên môi Nhạc Thần hôn một cái, dùng chăn quấn kỹ cậu lại, đứng mặc y phục, rồi mới đến cạnh cửa phân phó muốn đổi quần áo và canh hương.

Hai người ở bên trong làm lâu như vậy, bên ngoài hoặc ít hoặc nhiều nghe được chút âm thân, Tạ Vân Trình thân là thái giám bên người Hoàng đế, Hoàng đế muốn gì đã sớm chuẩn bị tốt.

Vì thế Ngu Gia Tường vừa mới phân phó, đã cho người nâng dục dũng tiến vào, đồ vật tắm rửa, quần áo linh tinh đều chuẩn bị đủ.

Nội thị lưu lại trong phòng giúp Ngu Gia Tường thoát y tắm rửa, Ngu Gia Tường lại nhìn nhìn trên giường, để cho bọn họ đều đi ra ngoài.

Đến bên giường đem Nhạc Thần cùng chăn đều ôm lên, ánh mắt Nhạc Thần nhìn không thấy, đột nhiên bị ôm có chút kinh hoảng, vươn tay ôm cổ Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường thực vừa lòng cười nói, "Chúng ta đến làm uyên ương nghịch nước."

Dùng bình phong ngăn cách tiểu gian để ngăn nhiệt khí dục dũng, thả Nhạc Thần vào bên trong trước Ngu Gia Tường mới vào. Dục dũng đơn giản cũng đủ lớn, mới có thể dung nạp hai người lớn như họ.

Nhạc Thần cũng không vì Ngu Gia Tường ở trước mặt mình lõa thể mà cảm thấy ngượng ngùng, dù sao thân thể đã chẳng làm chuyện kia, mà thân thể mọi người cũng giống nhau, có cái gì phải để ý chứ.

Chỉ là, cậu vừa rồi bị đau đầu, lại ở trong tay Ngu Gia Tường tiết hai lần, căn bản không có khí lực tự mình tắm rửa, toàn thân dựa vào ôm ấp của Ngu Gia Tường mới có thể không trượt xuống trong nước.

Khi Ngu Gia Tường tắm rửa cho cậu xong, Nhạc Thần đã muốn ở trong dục dũng nặng nề ngủ qua một giấc, trên mặt còn mang theo ủ rũ, nhưng biểu tình này vẫn là giống như một đứa nhỏ đơn thuần.

Ngu Gia Tường yêu thích mà ở trên mặt cậu hôn ngay vài cái.

Ở trong cung, cho dù là đứa nhỏ mười tuổi, cũng không có thẳng thắn và tinh thuần giống Nhạc Thần như vậy.

Vào ngày hôm sau, khi Nhạc Thần tỉnh lại, Ngu Gia Tường đã sớm đi rồi, chỗ trống bên người lưu lại một mảnh lạnh băng.

Nhạc Thần sờ soạng đệm giường không còn hơi ấm kia, có chút buồn bã tựa như sương khói ở mọi nơi trong tâm trí cậu vấn vít dập dềnh, lênh đênh không đi.

Nghĩ đến phải chờ rất nhiều ngày sau, Ngu Gia Tường mới có thể đến, không nghĩ mới qua hai ngày, Ngu Gia Tường đã đến rồi, vẫn là buổi tối, hắn đến còn mang theo tỳ bà, khi ấy, Nhạc Thần đã muốn nằm ở trên giường, vẫn như cũ ôm tỳ bà hảo hảo vuốt ve một phen, điều huyền đàn mấy khúc, tỳ bà này có bao nhiêu hảo, chỉ có người thâm hiểu tỳ bà mới biết được.

Ngu Gia Tường bởi vì Nhạc Thần yêu thích tỳ bà không buông tay mà đen mặt, sau Nhạc Thần cảm ơn hắn, chủ động yêu cầu hắn cùng ngủ, còn ở trên mặt hắn hôn một cái, lúc này mới làm khí đen trên mặt hắn tan đi, thay bằng vẻ mặt tươi cười.

59. Quyển 2 - Chương 26: Tử Đằng Nở Hoa

Trời đông giá rét cứ như vậy qua đi, mùa xuân lặng lẽ bắt đầu đến.

Hoa mai trong sân rơi tản, cây cối nẩy mầm, một mảnh ánh sáng xanh nhạt, tuy rằng Nhạc Thần nhìn không thấy màu sắc mùa xuân, nhưng có thể cảm nhận được sự sinh sôi của nó, nghe được hơi thở xuân về, mùi vị xuân đến.

Sở Thái y đối Nhạc Thần tiến hành hơn hai tháng trị liệu, bệnh tình của cậu đã khá hơn rất nhiều, đầu tiên là đau đầu đã giảm bớt, lâu lâu mới tái phát một lần, mỗi lần cũng không đau đớn khó nhịn giống như trước kia, hơn nữa, mắt cậu thường xuyên đã cảm nhận ánh sáng, khoảng cách khôi phục thị lực không còn xa.

Ngu Gia Tường lúc rảnh rỗi sẽ đến xem Nhạc Thần một chút, mặc dù Nhạc Thần không được tự do như những người khác, nhưng là cuộc sống sinh hoạt cũng rất tốt, lúc trước gầy gò bây giờ trở nên đẫy đà không ít, gương mặt phúng phính, khí sắc không tệ, trên người cũng không còn da bọc xương.

Quan hệ giữa Nhạc Thần và Ngu Gia Tường cũng khá hơn rất nhiều.

Cho dù bản thân Nhạc Thần là người riêng biệt đối với Ngu Gia Tường, cậu chỉ biết cảm ơn, Ngu Gia Tường thật ra rất tốt và dung túng cậu, cậu làm sao không cảm giác được, cho nên, tuy rằng thường xuyên bị Ngu Gia Tường chọc cho phát giận muốn quăng đồ, nhưng cũng không có thực sự nháo với hắn, hoặc là thật sự giận hắn.

Ngu Gia Tường nghị sự phiền não, xem sổ con bực mình, nhưng nghĩ đến Nhạc Thần cũng không khỏi sẽ cười một tiếng. Thường xuyên đến nơi này với cậu, tâm tình sẽ tốt hơn rất nhiều, cho dù ban đầu tâm tình không tốt, nhìn thấy cậu cũng sẽ vui hơn.

Chỉ là, mỗi lần đến Ninh Vương phủ, đường xá không gần, vẫn có chút phiền phức, có đôi khi Ngu Gia Tường thật muốn đưa cậu vào trong cung, thế nhưng nghĩ đến trong cung phức tạp, hắn liền không muốn.

Nhạc Thần giống như một khối ngọc tinh khiết, không có bất kì tạp chất gì mà vẫn chân thành thuần chất, nếu đem cậu vào trong cung, nói không chừng sẽ thay đổi, Ngu Gia Tường ngẫm lại thì không chịu được cảnh tượng Nhạc Thần bị người ô nhiễm đến không còn hình dáng.

Cho nên, ý nghĩ muốn đem Nhạc Thần vào cung trong đầu hắn chỉ dạo qua một vòng, liền bị bác bỏ.

Bất quá, ý muốn tìm cách đơn giản để nhìn thấy Nhạc Thần, cũng không có áp xuống.

Dương quang tháng hai đặc biệt tươi nắng, trong gió thoảng có mùi vị cỏ xanh, còn có hương hoa đầy ắp trong không khí.

Trong sân viện có một gốc tử đằng không nhỏ, vào lúc này hoa tử đằng còn chưa trổ nở, thế nhưng một chuỗi nụ hoa tím nhạt đã treo đầy cây, hoa lá um tùm từ xa mà nhìn tựa như một làn khói tím.

Nhạc Thần thích ngồi ở dưới tàng cây tử đồng đàn tỳ bà, hoặc là luyện cầm, hoặc là viết một từ khúc mới, hiện tại có mời tới một vị nữ nhạc công chơi tỳ bà ở nhạc phường vì cậu phổ nhạc, hai người ở phương diện đàn tấu rất hợp nhau, chẳng bao lâu đã xưng hô tỷ đệ.

Nhạc Thần quen dùng tỳ bà lục tương nhị thập tứ, nên mời tới một thở thủ công chế tác tỳ bà, cậu dựa vào âm luật thời hiện đại mở rộng âm luật thời đại này, làm cho âm vực rộng hơn, diễn tấu cũng tùy theo tính chất.

Chạng vạng ngày hôm đó Ngu Gia Tường đến Ninh Vương phủ, đi vào trong Cẩn Lan viện, thì nghe tiếng âm tỳ bà đứt quãng, vòng qua đình các và một khúc hành lang, nhìn thấy người ngồi dưới tàng cây tử đằng tím ráng như mây khối, Nhạc Thần đang chuyên chú sửa chữa bản nhạc, thần tình rất nghiêm túc.

Tóc trên đầu dùng một cây trâm tùy ý cài lại, tóc lạc xuống trước ngực tản ở sau lưng, đã dài đến thắt lưng không ít, trên mắt che một mảnh vải đen, xuất hiện trên mặt càng làm nổi bật làn da trắng ngần sáng bóng. Trên người một thân bạch y, phần lưng hơi rộng mang theo đai lưng thắt chặt, tuy là tư thế ngồi, nhưng vẫn như cũ nhìn ra được vòng eo thon nhỏ, hai chân thon dài xinh đẹp phong tình.

Nhạc Thần đang cùng Nguyễn Nương nói đến các chỗ mấu chốt, căn bản không có chú ý nghe có người tới.

Chỉ nghe Nguyễn Nương đứng dậy cúi chào, nói, "Ta bái kiến đại nhân."

Sau là giọng nói lãnh đạm của Ngu Gia Tường, "Ngươi đi xuống trước!"

"Vâng! Ta xin cáo lui!"

Người bình thường căn bản không có duyên phận mỗi ngày được thấy tôn nhan, Nguyễn Nương là nhạc công từ bên ngoài vào cũng không biết là nhìn thấy Hoàng đế, chỉ biết là một vị đại nhân tôn quý. Hơn nữa, đi vào Ninh Vương phủ đều phải dùng hắc sa che mắt, căn bản không biết đến nơi nào, đây cũng là một loại phương thức Hoàng đế bảo hộ Nhạc Thần.

Nhạc Thần nhìn về phương hướng Ngu Gia Tường, tuy rằng bị cắt đứt hứng thú phổ nhạc, nhưng vẫn là vô cùng vui vẻ, lộ ra tiếu ý, bởi vì hình như đây là lần đầu tiên Ngu Gia Tường không đến lúc buổi tối, "Ngươi như thế nào lại đến đây sớm như vậy, bây giờ còn chạng vạng đi!"

"Không thể tới sao! Trẫm nhớ ngươi, ngươi muốn trẫm không nhớ!" Ngu Gia Tường thay đổi thay độ lãnh đạm ban nãy mới vừa đối với Nguyễn Nương, hướng về Nhạc Thần rất vô lại cười lên, còn lấy đi tỳ bà trong tay Nhạc Thần, ở trên mặt cậu hôn một cái.

Khóe miệng Nhạc Thần gợi lên, lại cười nhạo nói, "Nhớ cùng không nhớ là ở trong lòng, nói ra cũng không có bao nhiêu ý tứ."

Ngu Gia Tường đem tỳ bà đặt ở trên bàn đá, vươn tay khẽ vuốt miếng vải đen trên mắt Nhạc Thần, ân cần mà hỏi, "Mắt khá hơn chút chưa?"

"Tốt hơn rất nhiều, thường xuyên sẽ cảm thấy ánh sáng, hiện tại cũng không dám đem nó gỡ xuống, sợ không chừng tia sáng làm thương mắt." Nhạc Thần cười hồi đáp, bởi vì hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt đã rất tốt, hy vọng ở phía trước, nên gần đây tâm tình cậu tốt hơn rất nhiều.

Ngón tay Ngu Gia Tường dịu dàng mơn trớn ánh mắt Nhạc Thần, tiếp đó vuốt ve ha má, cảm thán nói, "Phải lúc nào mới có thể hảo đây, trẫm muốn nhìn ánh mắt ngươi thời điểm trông thấy trẫm."

Nhạc Thần nghe được Ngu Gia Tường buồn bã cảm thán, sửng sốt một trận, mới lên tiếng, "Chung quy vẫn sẽ thấy, ngươi thế nào lại so với còn cấp bách hơn."

Ngu Gia Tường cầm tay Nhạc Thần phủ lên mặt mình, buồn bã vừa rồi lập tức thay đổi, cười đùa nói, "Ngươi đã bao nhiêu lâu chưa nhìn thấy trẫm, trẫm là muốn ngươi nhìn thấy."

Nhạc Thần đã thành thói quen với tính tình vô lại của người này, đáp, "Hảo!"

Thanh âm Nhạc Thần ôn nhu mềm dịu, giống như mang theo vô tận sủng nịch nuông chiều.

Ngu Gia Tường thật không cảm thấy cái này có gì không ổn, rất vui vẻ mà đứng dậy, ở dưới tàng cây tử đằng đi hai vòng, nụ hoa trên cây rũ xuống cũng chạm được đến đầu, hắn tìm tìm, vươn tay hái xuống một chùm đã nở, màu sắc tím hồng, hoa hoa đầy đặn.

Nhạc Thần không biết hắn đang làm cái gì, lẳng lặng ngồi, duỗi tay vịn ghế.

Nhìn Nhạc Thần dáng vẻ Nhạc Thần đoan chính ngồi như vậy làm cho Ngu Gia Tường nổi tâm trêu đùa.

Đi đến phía sau Nhạc Thần, đem hoa tử đằng cài đến trên tóc cậu, tóc Nhạc Thần vừa nhiều vừa đen lại mềm mại, hai cây trâm gỗ mun cài trên tóc đã rất tốt, đem hoa cài sau đầu thật có chút chẳng ra gì cả.

Nhạc Thần không biết Ngu Gia Tường ở trên tóc cậu làm loạn cái gì, vươn tay sờ đến lại bị Ngu Gia Tường bắt được, hắn chuyển đến trước người Nhạc Thần, cười cười nhìn cậu, nói một câu, "Hoa này không xứng với người."

Nghe hắn nói như vậy, tay kia Nhạc Thần sờ một cái, đem hoa nọ tháo xuống, cánh hoa vẫn còn vương không ít trên tóc cậu.

Nhạc Thần tức giận đến nói không ra lời, đem hoa ném đến trên người Ngu Gia Tường, cả giận nói, "Ngươi thế nào lại buồn chán như vậy."

Ngu Gia Tường không có tiếp tục vô lại trở lời, mà là thở dài nói, "Thật muốn ngươi vẫn ở bên người trẫm, mỗi lần tới Ninh Vương phủ thật nhiều phiền toái."

Nhạc Thần mới vừa rồi còn tức đến đỏ mặt bây giờ lại dần dần đổi trắng, giọng nói có chút lành lạnh, "Ta không nên vào trong cung cùng ngươi, ngươi cũng đừng mang ta đem vào."

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần đột nhiên lạnh mặt như vậy, nắm tay cậu thật chặt, nói, "Sẽ không. Yên tâm đi!"

Bởi vì Ngu Gia Tường nhắc tới, lúc sau Nhạc Thần vẫn có chút mất hồn mất vía, thời gian dùng bữa tối, Ngu Gia Tường gắp thức ăn cho cậu, cậu cũng phục hồi lại tinh thần.

Ngu Gia Tường là Hoàng đế, bao nhiêu người dõi theo hắn, hắn lại thường xuyên đến Ninh Vương phủ như vậy, làm sao có thể không bị chú ý tới. Nhạc Thần hiểu được chỉ cần chính mình và hắn nhấc lên quan hệ, thì nhất định chạy không thoát. Cậu chỉ mong có một cuộc sống đơn giản, bình an khoái lạc.

Ngu Gia Tường đối với cậu rất tốt, cậu hiểu rõ, nhưng bản thân cậu lại phi thường ích kỉ, cũng không từng nghĩ tới muốn cùng Ngu Gia Tường chia sẻ phiền não của hắn.

Nhạc Thần sầu bi không biết Ngu Gia Tường nghĩ như thế nào, nhưng đối với cậu việc này dường như không thể nào không để bụng. Có lẽ, bản thân đều ở đây chờ một cơ hội, chờ đem Nhạc Thần khóa bên người hắn.

Tháng ba đến, tử đằng trong sân đã nở rất nhiều, Nhạc Thần đang ngồi ôn luyện khúc tỳ bà mới, nhưng tâm thần không yên, khi liên tục phạm lỗi ba lần, cậu buông tỳ bà, thì nghe được không ít tiếng bước chân đi vào sân trong.

Cậu hướng tiếng bước chân nhìn đến, miếng vải đen cách trở toàn bộ tầm nhìn, hắn nhìn không thấy bất cứ thứ gì, chỉ có thể nghi ngờ. Bất an trong lòng dần dần tăng thêm.

60. Quyển 2 - Chương 27: Ý Chỉ Hoàng Hậu

Nhạc Thần một thân áo trắng, dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn tú, ngồi phía dưới tàng cây tử đằng, tựa như nhân vật chính trong bức tranh làm người say đắm, thanh nhã thoát tục.

Đến truyền ý chỉ Hoàng hậu là Chưởng cung thái giám Trường Minh cung Thôi Nhàn đang rảo bước đi vào Cẩn Lan viện, vốn là hàm chứa oán khí, nhìn thấy người ngồi dưới gốc cây tử đằng, cũng không khỏi phải dừng một bước. Nguyên tưởng rằng Hoàng Thượng an bài ở trong Ninh Vương phủ là một nam sủng yêu mị xinh đẹp tận xương không muốn người biết, không nghĩ tới vừa nhìn thấy, lại là một mỹ nam tử rất chi sạch sẽ thanh nhã.

Lúc đầu chỉ biết người nọ là một người mù, lúc này chứng kiến mắt y có một mảnh vải đen liền càng xác định điểm này.

Trong cung không có bí mật chân chính, đêm giao thừa Hoàng đế mượn cớ thân thể không khỏe ly khai cung yến, sau cũng không cho gọi Thái y, mà là rời đi hoàng cung, đây chính là đại sự lớn vô cùng.

Sau biết rõ thì ra Hoàng đế đến Ninh Vương phủ, Hoàng hậu cũng không nghĩ tới trong này có vị hồng nhan tri kỷ của của Hoàng đế, chỉ nghĩ Hoàng đế hoài niệm chuyện xưa, khi đó cũng không quá mức lưu tâm.

Tiếp đó, buổi tối Hoàng đế thường xuyên đến Ninh Vương phủ dạ túc, thậm chí ngày hôm sau sau khi lâm triều, đều rời đi đến Ninh Vương phủ, sáng ngày hôm tới mới lại hồi cung, chuyện tình lớn như vậy, trong cung không ít người đều nói, Hoàng hậu cũng không khả năng không phát giác đến.

Hoàng Hậu Tiên Hoàng trước đây, sau khi Tiên Hoàng băng hà liền uống rượu độc tuẫn táng, hiện tại trong hậu cung là do Hoàng hậu chưởng quản, Hoàng Hậu là tôn nữ Hữu Tướng khi Ngu Gia Tường mười sáu tuổi ra cung lập phủ thì Tiên Hoàng tứ hôn, trước đây Ngu Gia Tường giữa chúng Hoàng tử cũng không xuất chúng, cưới tôn nữ Hữu Tướng, thì có Hữu Tướng giúp đỡ, lúc ấy hắn mới bắt đầu gây chú ý cho các đại thần và chúng Hoàng tử. Chỉ là, cưới kiều thê, hắn vẫn như cũ lưu luyến khóm hoa khóm bụi, quan hệ

với thê tử cũng không đặc biệt tốt, ở ngoài mặt, hắn cũng không có ý tứ trắng trợn phát triển thế lực, lúc đó mới để cho Thái Tử buông lỏng cảnh giác.

Hoàng Hậu ở trên con đường bước lên đế vương của Ngu Gia Tường cũng có không ít tác dụng, Ngu Gia Tường luôn luôn cùng nàng tương kính như tân, đối với nàng không giống như các phi tử khác, mà là mang theo tôn trọng.

Hoàng hậu cũng không phải nữ tử không có đầu óc, đem hậu cũng quản lý ngăn nắp, còn vì Ngu Gia Tường sinh trưởng Hoàng tử, hậu phi trong cung tuyệt đối cách xa địa vị của nàng. Khi tháng giêng thì nàng biết chuyện tình Hoàng đế nuôi một vị nam sủng trong Ninh Vương phủ, nhưng đến bây giờ đã là tháng ba, sau khi nàng điều tra xong lai lịch Nhạc Thần, nàng mới bắt đầu động thủ, không thể không nói nàng là một người lãnh tĩnh giỏi che giấu.

Thanh âm bén nhọn thuộc về thái giám của Thôi Nhàn vang lên, "Hoàng hậu nương nương ý chỉ, nhạc công Lí Thần tiếp chỉ!"

Nha hoàn người hầu đều quỳ xuống tại chỗ, Lí Lực có chút sững sờ, phi thường lo lắng nhìn về phía Nhạc Thần, đứng dậy đem tỳ bà đặt ở trên ghế, quỳ trên mặt đất tiếp chỉ, Lí Lực cũng lập tức quỳ xuống.

Cho dù là Hoàng đế, Nhạc Thần đều muốn cưỡi trên người hắn, Ngu Gia Tường phỏng chừng còn hì hì cười tiếp nhận, ý chỉ Hoàng Hậu đến, Nhạc Thần cũng là phải quỳ xuống.

Ánh mắt Thôi Nhàn quét một vòng, tất cả mọi người rất thủ lễ. Gã nguyên tưởng cái người gọi là Lí Thần này sẽ ỷ vào sủng ái của Hoàng đế mà nháo không quỳ tiếp chỉ, phía sau gã còn mang theo vài người nội thị khí lực lớn võ công tốt, không sợ Lí Thần này không tiếp chỉ, cư nhiên dám mê hoặc Hoàng đế, để cho y nếm chút khổ sở mới tốt.

Tướng mạo dáng người Nhạc Thần tuấn tú làm cho Thôi Nhàn sững sờ một chút, thái độ cung thuận như hiện giờ cũng làm gã ngỡ ngàng, người này xem ra là một người rất hiểu thời thế, nhân tài như vậy càng thêm khó đối phó.

"Nhạc công Lí Thần, tài nghệ tỳ bà xuất chúng hơn người, bổn cung ở trong cung cũng biết chút danh tiếng, đặc biệt triệu vào cung làm nhạc sư, vì bệ hạ hiến nghệ……."

Trong lòng cảm thấy cũng không phải không chịu được, chỉ là có chút vị chát khó chịu.

Vốn là có thể đứng để sống, nhưng ở nơi này lại chỉ có thể quỳ mà sinh, Nhạc Thần dập đầu tiếp chỉ.

Lụa trắng lạnh lẽo thả vào trong tay, cảm giác mát lạnh như vậy làm cho Nhạc Thần lạnh đến trong lòng.

Lí Lực lo lắng nhìn Nhạc Thần, trong lòng phi thường không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể thu liễm ánh mắt vẻ mặt, đi đến bên người Nhạc Thần nhẹ nhàng nâng cậu dậy.

Nhạc Thần quỳ một chốc thì cảm thấy chân có chút run lên, sau khi đứng vững, lại nghe thái giám đến truyền chỉ nói, "Lí Nhạc công mau theo Tạp Gia tiến cung đi! Hoàng Hậu nương nương đang muốn vì sinh thần Hoàng Thượng luyện một bài ca vũ, Lí nhạc công vừa lúc có thể hảo hảo biểu diễn tài nghệ của người, không uổng Hoàng Hậu đối với người đề bạt ưu ái như vậy."

Trong lòng Nhạc Thần chua sót đến cực điểm, cực lực áp chế mới có thể dùng ngữ khí bình tĩnh cung kính trả lời, "Đúng vậy!"

Nhạc Thần nghĩ đến những người này sẽ rời đi trước, nhưng không ngờ bọn họ vẫn như cũ đứng ở trong viện chờ cậu.

Tổng quản Trang Viên Ninh Vương phủ vốn là muốn ngăn cản Thôi Nhàn, phái người đến Cẩn Lan viện báo cho Nhạc Thần, không nghĩ tới Thôi Nhàn cũng không phải dễ gạt gẫm, khi Hoàng Hậu còn là Ninh Vương phi gã đã ở cạnh để hầu hạ, đối với Ninh Vương phủ không chỗ nào không quen thuộc, trực tiếp hướng Cẩn Lan viện đi đến.

Trang Viên ngăn không được, chỉ có thể chạy nhanh theo sau.

Nhạc Thần là người của Hoàng đế, mọi người đều biết, chính là, Nhạc Thần như vậy, phỏng chừng cũng đấu không lại Hoàng hậu, nên đánh giá thế nào, xử sự thế nào, mọi người vừa nghĩ liền minh bạch, hơn nữa,

Hoàng Hậu làm nữ chủ nhân trong Ninh Vương phủ cũng đã tám năm, xây dựng thế lực rất mạnh, Trang Viên là người của Hoàng đế, nhưng cũng lo lắng Hoàng Hậu phía sau. Suy nghĩ vừa thông suốt, cuối cùng, đương nhiên chính là tùy Thôi Nhàn làm việc, chỉ cần không quá phận là được.

Nhạc Thần siết chặt lòng bàn tay, hướng Thôi Nhàn cung kính nói một câu, "Thỉnh công công chờ, ta thu thập chút đồ rồi sẽ đến." Liền để Lí Lực giúp mình hướng đi vào phòng.

Nhạc Thần ngồi ở trên giường, trên mặt không lộ vẻ gì, nhìn không ra khổ sở hay là căm hận không cam, Linh Lan mang theo nha hoàn không biết nên làm cái gì bây giờ, rốt cuộc Nhạc Thần là muốn thu dọn đồ đạc cất bước, hay là cứ cương như vậy ngồi chờ Hoàng đế đến làm chủ.

Lí Lực cũng ở trong phòng xoay quanh, không biết lo liệu làm như thế nào.

Nhạc Thần ngồi một chốc, phục hồi lại tinh thần, không có nghe thanh âm tiếng bọn Lí Lực thu dọn đồ đạc, hỏi, "Thu thập đồ đạc xong chưa? Không cần bao nhiêu, mang theo xiêm y tắm rửa, đồ dùng bình thường, cầm theo đàn tỳ bà là được."

Lí Lực thấy bộ dạng Nhạc Thần quá mức trấn định, trong lòng càng thêm khó chịu không cam, nói, "Thần ca, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn đi, ngươi là người của Hoàng Thượng, không phải thánh chỉ của Hoàng Thượng ngươi căn bản không cần để ý tới."

Khóe miệng Nhạc Thần lộ ra một chút ý cười trào phúng, trong lòng ê ẩm chua chát nói không ra lời.

Không biết hậu cung phi tần của Ngu Gia Tường có bao nhiêu, bọn họ đều có danh phận, mình thì coi là gì? Hoàng Hậu là vợ danh chính ngôn thuận của hắn, hiện tại đã tìm tới cửa, chính mình chẳng lẽ trốn đi sao?

Nghĩ đến Ngu Gia Tường càng khiến lòng cậu thêm phiền, chính mình rõ ràng đã tránh đi rất xa, hắn còn tìm về rốt cuộc là làm cái gì.

Nhạc Thần suy nghĩ chốc lát, trong giọng nói mang theo tức giận, nói, "Trước dựa theo lời Hoàng Hậu nói đi!"

Đám người Linh Lan phi thường khó xử, Lí Lực cũng tức giận, nhưng chỉ có thể dựa theo lời Nhạc Thần mà làm, phỏng chừng sau khi Hoàng đế biết sẽ không thật sự để Nhạc Thần đi làm nhạc công cung đình, qua không được hai ngày sẽ trực tiếp đưa Nhạc Thần trở về, Lí Lực để mọi người thu thập hai bộ quần áo cho Nhạc Thần, sợ Nhạc Thần lạnh, từ áo lót, áo kép, ngoại bào đến áo choàng đều dày, tuy rằng chỉ có hai bộ nhưng là rất nhiều, sau là vật dụng hàng ngày sử dụng, cũng là một rương lớn, đợi đến thu thập đồ đạc xong, Nhạc Thần ra cửa, Lí Lực theo sau, còn có bốn nha hoàn mang theo đồ đạc, mắt Nhạc Thần không thấy, muốn Lí Lực giúp đỡ, tỳ bà cũng là người ôm.

Thôi Nhàn không nghĩ tới người này phô trương lớn như vậy, vào trong cung làm nhạc công còn mang theo năm người.

Thôi Nhàn vốn định châm chọc hai câu, Trang Viên nhìn ra ý đồ của gã, lập tức tiến đến nhắc nhở, "Lí nhạc công ánh mắt không nhìn thấy, bất cứ chuyện gì cũng đều cần người chiếu cố, xin hãy để người đi theo hầu hạ y."

Trang Viên trước kia cùng gã có giao tình, Thôi Nhàn cũng không nói gì nữa, trước một bước đi ra ngoài.

Từ khi vào Cẩn Lan viện, đây là lần đầu tiên Nhạc Thần ra khỏi sân này, đang lúc đi ở khúc hành lang, không biết ở nơi nào thổi tới hương đào nhàn nhạt, giống như cảnh trong mơ làm người cảm thấy hoảng hốt mờ ảo.

Nhạc Thần vẫn luôn bảo trì trầm mặc, không có quá nhiều biểu tình, giống như là kính cẩn nghe theo, hoặc như là thanh cao ngạo mạn, làm người nhìn không ra manh mối.

Thôi Nhàn muốn làm khó dễ hai câu, cũng không tìm thấy cớ.

Đang từ khúc hành lang đi xuống thềm đá, Nhạc Thần được Lí Lực dìu đỡ chậm rãi bước, Lí Lực cẩn thận nhắc nhở, nói, "Công tử, cẩn thận chút!"

Xuống thềm đá, từ trong viện đi ra ngoài chính là cửa sau, Lí Lực có thể nhìn thấy cây hòe cao cao sau tường chắn, trong lòng hắn buồn khổ, dựa vào cái gì Nhạc Thần lại bị nữ nhân đè ép, hắn không phải Hoàng đế, cũng ngồi không đến nơi vị trí cao, cho nên, hắn không dám tranh cùng Hoàng đế, trông chừng người này thì tốt rồi, thế nhưng, vì sao Hoàng đế không thể hảo hảo đối đãi với Nhạc Thần, làm cậu phải chịu những vũ nhục này.

Lí Lực đem tay Nhạc Thần nắm chặt, Nhạc Thần cảm thấy đau đớn, quay đầu nhìn về phía Lí Lực còn đang muốn hỏi, chợt nghe phía sau có tiếng bước chân chạy tới, có người hô, "Chờ một chút!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay có rất nhiều chuyện, cho nên, cũng chỉ có được như vậy, chương 27, tôi cả ngày đều ở bên ngoài, không có đủ sức, mong mọi người thứ lỗi.

Ngoài ra, không biết xảy ra chuyện gì, phía sau không thể phân chia, hướng mọi người xin lội, tôi sẽ đến hỏi nguyên nhân biên tập. Có thể sẽ bổ sung sau.

61. Quyển 2 - Chương 28: Cự Tuyệt Tiến Cung

Đoàn người đều dừng bước.

Nhạc Thần cũng quay đầu lại, nghi hoặc rốt cuộc là ai đến đây, đến làm cái gì.

Theo bước chân của một người đến, phía sau còn có bước chân của mấy người, đều là gấp gáp mất trật tự, xem ra là chuyện cấp bách gấp vô cùng.

Bốn nha hoàn nhìn thấy người tới, cũng thở phào nhẹ nhõm, vùng chân mày đều giãn ra, cúi đầu, trên mặt mang theo tươi cười vui sướng.

Lý Lực thật không vui vẻ như đám nha hoàn Linh Lan, Nhạc Thần bị khi dễ như vậy, lúc này mới đến, làm lòng hắn không quá tiếp nhận.

Người chính là như vậy, khi thích một người, hắn nhất định muôn vàn đối tốt mọi thứ, không muốn người của mình chịu một chút ủy khuất, còn những kẻ làm người của mình ủy khuất, đều nên chịu phạt.

Nhạc Thần giật giật tay Lý Lực, hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lí Lực nhìn tình thế xung quanh một chút, vừa nãy Thôi công công truyền chỉ nhìn người mới tới sắc mặt không tốt lắm, nhưng rất nhanh đã mang lên mặt nạ giả dối dáng tươi cười, mọi người đều thật cung kính hầu người đến gần.

Lí Lực ở bên người Nhạc Thần nhỏ giọng nói, "Là Tạ tổng quản bên người Hoàng Thượng."

Tạ Vân Trình làm thái giám bên người Hoàng đế, làm tổng quản thái giám Hoàng cung, tới nơi này còn có thể vì chuyện gì, mọi người vừa nghĩ liền biết.

Hoàng Hậu để Thôi Nhàn đến đây đem Nhạc Thần truyền vào cung, là biết thời điểm này Hoàng đế đang cùng đại thần thảo luận chuyện trọng yếu, lường trước Hoàng đế không thể đến quản nơi này, chỉ cần đem người truyền vào cung, sau khi tiến cung người tự nhiên là thuộc Hoàng hậu trông coi, như vậy, Hoàng đế cũng không cách nào nói gì.

Chỉ là, tâm tư Hoàng đế đặt trên người Nhạc Thần cũng không phải đơn giản như Hoàng Hậu nghĩ vậy, phải nhiều phải sâu nhiều lắm.

Thôi Nhàn ra cung đến Ninh Vương phủ, Tạ Vân Trình lập tức liền có tin tức, Hoàng đế đối Nhạc Thần lưu tâm và dung túng yêu thương, không ai so với Tạ Vân Trình thấy hiểu hơn, không dám có điều chậm trễ, cho dù là Hoàng đế đang cùng đại thần thảo luận đại sự, cũng không dám không báo, quấy rầy đại thần và Hoàng đế, tiến vào ngự thư phòng hướng Hoàng đế thấp giọng báo cáo việc này.

Lúc ấy chân mày Ngu Gia Tường nhíu chặt, khuôn mặt lập tức âm trầm xuống, đại thần đang ngồi khi ấy cũng thấp thỏm cho là không phải đã xảy ra vấn đề gì đi, làm Hoàng đế bất mãn.

Ngu Gia Tường hiểu rõ có không ít người biết chuyện trong Ninh Vương phủ dưỡng Nhạc Thần, thế nhưng, không nghĩ tới Hoàng Hậu sẽ động thủ nhanh như vậy. Hắn từng có dự định muốn mượn tay Hoàng Hậu

đem Nhạc Thần tiến vào trong cung, nhưng là, hắn cho rằng đó là sau khi ánh mắt và chứng đau đầu của Nhạc Thần tốt lên, chứ không phải hiện tại. Mặc dù, hắn bây giờ cũng hy vọng Nhạc Thần ở trong hoàng cung, chỉ cần hắn muốn gặp, lập tức là có thể nhìn thấy.

Hình dạng Nhạc Thần bị cơn đau đầu phát tác đến mồ hôi lạnh ứa ra, răng cắn chặt, vẻ mặt đau đớn khó nhịn một mực vẫn quanh quẩn trong đầu Ngu Gia Tường, hắn đau lòng Nhạc Thần phải chịu những khổ đau thế này, như vậy, làm sao có thể đem Nhạc Thần mắt nhìn không thấy để Hoàng Hậu mang đi, làm cho cậu chịu những khổ đau này chứ.

Tính tình Nhạc Thần bướng bỉnh, hắn cũng không phải không biết, nếu như bị Hoàng hậu mang đi, nhất định phải ăn đủ vị đắng, hắn ngay cả chính mình cũng không nguyện ý đem thống khổ gia tăng trên người Nhạc Thần, thì làm sao có thể dễ dàng tha thứ người khác khi dễ Nhạc Thần.

Ở trước mặt đại thần, Ngu Gia Tường cũng không tiện làm, hơn nữa, bọn họ xác thực đang bàn chuyện trọng yếu, vì vậy, chỉ để Tạ Vân Trình nhanh chóng đến Ninh Vương phủ, phải ở trước khi Hoàng Hậu đem người đi chặn lại. Nếu Hoàng hậu đã muốn ra tay, phỏng chừng sẽ không chịu từ bỏ ý đồ, để Nhạc Thần ở trong Ninh Vương phủ còn không bằng để cậu đến trong cung.

Tạ Vân Trình không dám trì hoãn, kỵ khoái mã đến Ninh Vương phủ, đến trước cổng Cẩn Lan viện nơi Nhạc Thần trụ, phát hiện người đã muốn từ cửa sau đi rồi, vì thế chạy nhanh đến, cuối cùng cũng đem người nhanh chặn lại.

Chạy đến không kịp thở Tạ Vân Trình buông ra một ngụm khí dài.

Nếu như người thật sự bị Hoàng Hậu mang đi, Hoàng Thượng còn không biết sẽ tức giận đến thế nào đâu, đến khi đó tất cả mọi người đều chịu tai ương.

Bức tường phía cửa sau Ninh Vương phủ có một cây hòe cao to, chạc cây mạn kết, bên trên còn nở đầy một chuỗi hoa tuyết trắng, mùi vị hoa hòe thơm mát, nhẹ nhàng thôi đẩy vị đạo khắp toàn sân nhỏ và đường phố bên ngoài, lúc này bên trong tường viện một trận tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió thổi qua xào xạc, nhành cây hòe khẽ vói vào trong sân, cánh hoa tuyết trắng ở không trung nhẹ vũ, dần dần rơi xuống đất, ở mặt đất nhẹ phô một tầng.

Cả đám người đứng ở trong sân trên tóc trên y phục đều rơi rụng vài cánh hoa hòe, dính vào nhàn nhạt mùi thơm thoang thoảng.

"Thôi chưởng cung, ngươi đây là muốn đem công từ đưa đến nơi nào, vừa vặn Hoàng Thượng có việc gấp muốn tìm y, nếu ngươi không có chuyện gì quan trọng, vậy để y đi theo Tạp Gia thôi!" Tạ Vân Trình cuối cùng cũng lấy lại hơi thở, đoan trang ngay thẳng phẩy phất trần, hướng Thôi Nhàn gật đầu lên tiếng chào muốn đem Nhạc Thần đi.

"Tạ tổng quản, Hoàng hậu biết tài nghệ tỳ bà của Lí nhạc công rất cao, nên mệnh Tạp Gia đến đem y tiến cung, Hoàng Hậu nương nương đang muốn vì Hoàng Thượng sắp xếp một cái ca múa trong ngày sinh thần, thủy chung cảm thấy nhạc sĩ tỳ bà trong cung không đạt được yêu cầu, muốn tìm vị tốt hơn." Thôi Nhàn luôn luôn bất mãn Tạ Vân Trình, hai người lúc đầu đều làm việc ở Ninh Vương phủ, hơn nữa, lúc đó Tạ Vân Trình còn chưa có tín nhiệm coi trọng của chủ tử, hiện tại, người này lại đứng trên hàng hắn, làm tổng quản thái giám trong cung, hắn làm sao không có chút oán giận và đố kị.

"Hoàng Thượng thích Lí nhạc công độc tấu, muốn nghỉ ngơi, hiện tại phải đem y đến bên người, xin ngươi hãy hồi bẩm Hoàng Hậu nương nương bên kia, để cho người tìm một vị nhạc công tỳ bà khác đi." Tạ Vân Trình nói xong, đã tiến đến đỡ tay Nhạc Thần.

Vừa nãy Tạ Vân Trình cưỡi ngựa đến Ninh Vương phủ, sau đó lại chạy thêm một đoạn thật dài, trên tay đều rịn một tầng mồ hôi, ở trong gió thổi một cái, tay liền dị thường lạnh lẽo.

Tay hắn đỡ trên tay Nhạc Thần, bị lạnh đến đánh cái rùng mình.

Nghe xong hai người này đối thoại, biết Ngu Gia Tường không có đem mình vứt bỏ, mà lại cho người đến đây cứu cậu, trong lòng Nhạc Thần là cao hứng, cảm thấy ấm áp an tâm. Nhưng là, việc này kỳ thật cũng không tính được giải quyết, chỉ cần cùng Ngu Gia Tường nhấc lên quan hệ, phỏng chừng về sau còn mang theo thật nhiều phiền toái, này lại làm cho cậu lo lắng phiền não.

Có Tạ Vân Trình đỡ Nhạc Thần, Lý Lực buộc phải khom người lui về phía sau một bước.

Nhạc Thần hướng Thôi Nhàn làm cái lễ, "Thôi công công, không thể cùng ngươi đi rồi, thật có lỗi. Mang đa tạ của ta hướng Hoàng Hậu nương nương dầy yêu, về sau có thời gian, nhất định vì nương nương đàn tấu."

Tạ Vân Trình đỡ Nhạc Thần đi trở về, sau khi mọi người ly khai, Thôi Nhàn đã muốn tức giận đến đỏ mặt tía tai, dậm chân đối Tạ Vân Trình mắng to một câu, "Lão già chết tiệt kia!"

Hoàng Hậu cũng không phải người dễ trêu chọc, quay trở về đem chuyện này báo cáo cho Hoàng Hậu, để cho nàng định đoạt. Gã đối vị nhạc công Hoàng đế yêu thích thật không có quá nhiều cảm xúc, người này thanh thanh nhàn nhạt, cũng không vô lễ, không kiêu căng, cũng không làm cho người ta chán ghét.

Tạ Vân Trình xem đồ đạc này nọ của Nhạc Thần đã thu thập tốt lắm, liền trực tiếp dẫn cậu từ cửa hông Vương phủ đi vào cung, đi đến giữa đình tràn ngập hương hoa đào, Nhạc Thần đem tay Tạ Vân Trình trên người mình dỡ xuống, định trụ cước bộ không đi, thanh âm thanh thanh lạnh lạnh mang theo u buồn thờ thẫn, "Tạ tổng quản, ngươi có thể đi nói với Hoàng Thượng, nói ta không muốn vào cung, để cho hắn cho ta rời đi được không? Ta có thể tránh đi."

Nhạc Thần nhẹ cau mày, chính giữa ấn đường mang theo ưu sầu, cho dù mảnh vải đen đã che ánh mắt, nhưng tựa như cũng có thể cảm nhận u buồn trong mắt cậu, làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

Nhưng Tạ Vân Trình cũng không dám tự mình làm chủ phóng Nhạc Thần rời đi, khó khăn vô cùng mà nói, "Công tử, ngươi đây là làm khó Tạp Gia. Hoàng Thượng đối với ngươi là tâm tư gì ngươi vẫn chưa rõ sao? Ngài sẽ không cho ngươi đi."

"Nhưng ta không muốn tiến cung." Ưu sầu đau buồn trong thanh âm Nhạc Thần càng thêm trọng. "Ngươi đi nói cùng Hoàng Thượng một chút đi! Nói ta không muốn tiến cung."

Đối mặt với cầu xin của Nhạc Thần, Tạ Vân Trình thật sự phi thường khó xử, Nhạc Thần đứng không muốn đi, hắn cũng không dám mạnh mẽ đem người mang đi, đành phải nói, "Vậy Tạp Gia hảo hảo đi nói với Hoàng Thượng, xem ý tứ của Ngài, người xem thế nào?"

"Đa tạ ngươi!" Ưu phiền giữa hai hàng mày Nhạc Thần lúc này mới tản ra chút.

Thấy Nhạc Thần giản mi, trong lòng Tạ Vân Trình liền buông lỏng. Có vài người có năng lực ảnh hưởng tâm tình người khác, thấy Nhạc Thần khó chịu, rất ít người không bị tâm tình y lây nhiễm.

Tạ Vân Trình suy nghĩ một phen, nghĩ nếu Nhạc Thần tiến cung thì không dễ dàng đi ra, đích thực phải ra quyết định chính là bây giờ.

Bao nhiêu người tranh đấu vỡ đầu muốn vào cung, bao nhiêu người mỗi ngày ngóng trông, lúc nào cũng mong đợi ân sủng của Hoàng Thượng, mà người này nhưng lại không muốn.

Cũng không thể nói y không biết tốt xấu, nhưng nhiều ít cũng có chút cô phụ ân sủng yêu thương của Hoàng Thượng.

Tạ Vân Trình phải đi về xin chỉ thị của Ngu Gia Tường, lại lo lắng Thôi Nhàn sẽ quay lại, vì thế đem Nhạc Thần an bài ở viện khác trong Ninh Vương phủ.

Tổng quản Trang Viên vừa tiễn bước Thôi Nhàn quay lại, vì vậy đến sau Tạ Vân Trình và Nhạc Thần một chút, lúc này mới chạy đến, nhận giáo huấn của Tạ Vân Trình, "Đem công tử trước an bài ở một viện khác, không thể để cho người khác biết. Hoàng Thượng đối với công tử là ý tứ gì, ngươi không nhìn thấy sao, cư nhiên còn để Thôi Nhàn đem y mang đi. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, ngươi cảm thấy ai mới là chủ tử của ngươi, nếu chuyện này lại làm không tốt, ngươi hiểu được kết quả của ngươi là gì đi, cũng không cần Tạp Gia tới nhắc tỉnh ngươi."

Trang Viên cúi đầu khom lưng một mực cung kính ưng thuận nhất định sẽ đem chuyện làm tốt.

Hắn nguyên tưởng rằng chuyện này Hoàng Thượng Hoàng Hậu đều không đắc tội được, xem ra, cũng không phải như hắn suy nghĩ, nếu Tạ tổng quản đều vội vả đến chặn người như vậy, chỉ có thể nói vị công tử dưỡng

trong Ninh Vương phủ này là người Hoàng đế đặc biệt để bụng, cho dù là Hoàng Hậu cũng không thể đem đưa y đi.

Trong lúc đó lựa chọn Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, chỉ cần là có đầu óc, đều biết phải phán đoán như thế nào.

Trang Viên đem Nhạc Thần an bài ở một khách phòng tương đối hẻo lánh, để cho người mang không ít đồ dùng của Nhạc Thần chuyển vào, thu thập một phen, tuy rằng không có khả năng thoải mái bằng Cẩn Lan Viện, nhưng miễn cưỡng coi như có thể.

Nhạc Thần đối với phòng ở cũng không có bao nhiêu yêu cầu, chính là đột nhiên thay đổi làm cậu có chút không quen, không dám tùy tiện đi lại, Lí Lực phải chỉ điểm một chút mới có thể biết được bài trí trong phòng, thật cẩn thận mới không đụng trúng đồ vật.

Tuy rằng như vậy, thời điểm đến ghế ngồi ăn tối, vẫn bị đụng đầu gối vào ghế, u thành một khối.

Nhìn đầu gối Nhạc Thần bầm một cục đen rất to, bởi vì chân cậu trắng, khối đen kia càng lộ vẻ chói mắt, Lí Lực đau lòng không thôi, để Nhạc Thần hảo hảo ngồi, hắn cầm dược vội tới bôi cho Nhạc Thần, từng chút từng chút nhẹ ấn nhẹ nhu.

"Tiểu Lực, ngươi xuống tay nhẹ chút." Tay Nhạc Thần vịn trên ghế, vốn đang suy nghĩ chuyện tình, bị Lí Lực đột nhiên dùng sức, đau đến hít một hơi.

Lí Lực nghĩ đến Nhạc Thần bị người khi dễ, trong ngực vô cùng bất bình, cho nên nhất thời không chú ý dùng lớn lực, nghe Nhạc Thần nhắc nhở, vội vàng xin lỗi, "Thần ca, vừa rồi không chú ý, lực độ bây giờ vừa đi!"

Nhạc Thần đang muốn trả lời như vậy là tốt rồi, chợt nghe thấy thanh âm quỳ xuống ngoài cửa truyền đến, sau đó là tiếng bức rèm bị nhấc lên leng keng lách cách.

Cước bộ lần này của Ngu Gia Tường có chút trọng, còn có chút cấp bách, Nhạc Thần đã hiểu, ngẩng đầu lên nhìn về phía cánh cửa, nói, "Ngươi đến rồi!"

Ngu Gia Tường vừa tiến đền liền thấy Nhạc Thần đang cuốn ống quần, trên đầu gối bầm đen một khối, Lí Lực kia đang nhu ấn cho cậu, ánh mắt hắn ban đầu còn có chút sắc bén, nhìn thấy Nhạc Thần nhìn về phía mình gương mặt ôn nhu, sắc mặt lập tức cũng nhu hòa xuống, "Ân, trẫm đến xem ngươi!"

Lại đối Lí Lực nói, "Ngươi đi xuống, trẫm đến!"

Lí Lực cắn răng một chút, đứng dậy khom người lui ra.

62. Quyển 2 - Chương 29: Yếu Kém Của Tình Yêu

Ngu Gia Tường đi đến trước người Nhạc Thần, bán ngồi xổm xuống nhẹ nhàng nhu ấn vết bầm đen trên đầu gối cậu.

Trước đó đã từng bôi qua dược, nước thuốc màu vàng vàng.

Nhạc Thần lẳng lặng ngồi, tùy ý Ngu Gia Tường thay cậu xát thuốc, không nói gì.

Ngu Gia Tường ngẩng đầu nhìn cậu, trên mặt Nhạc Thần mang theo thản nhiên ưu sầu, ưu sầu kia tựa như trầm trọng vô pháp tháo dỡ, Ngu Gia Tường nhìn, tâm bị chấn động thật sâu.

Trước kia Nhạc Thần cũng không có loại vẻ mặt này, cho dù là lúc mới gặp hắn hay khó dễ cậu, cậu cũng chưa từng hiện ra biểu tình sầu lo nặng nề như thế.

Hai người đều không ai nói chuyện, trong phòng tràn ngập trầm mặc, phía sau trầm mặc của hai người là phiền não u sầu không ngôn ngữ nào có thể kể siết.

Làm Hoàng đế, Ngu Gia Tường mới phát hiện, hắn cũng không bởi vì địa vị cửu ngũ chí tôn quyền lợi cao nhất mà tùy tâm sở dục, ngược lại, hắn bị càng nhiều hạn chế, bởi, hắn cũng không muốn trở thành hôn quân, như vậy, hắn còn nhiều lắm những chuyện hắn không thể làm.

Hiện tại, đối với hắn, muốn cùng người yêu thích ở chung một chỗ thậm chí cũng trở nên khó khăn rất nhiều.

Đối với Hoàng đế, yêu giống như là một sai lầm.

Một Hoàng đế dưỡng vài cái nam sủng hoặc sủng thần cũng không phải chuyện gì khác người, Nhạc Thần cũng có thể làm nam sủng của hắn được dưỡng trong cung, thế nhưng, lại không thể được hắn yêu. Hơn nữa, ở trong hoàng cung, Nhạc Thần sẽ bị đối đãi thế nào, hắn có thể tưởng tượng được, hắn không hy vọng Nhạc Thần bị như vậy: Trừ bỏ một một cái thân phận nam sủng, được ban cho vật chất, bởi vì không thể sinh con, nên cái khác cũng chả là gì cả, thời điểm mất đi ân sủng của Hoàng đế, sẽ giống như phế vật bị vứt bỏ, cho dù có thể vẫn được ân sủng của Hoàng đế, cũng sẽ bị rất nhiều người ở trong hậu cung tính kế, sẽ không có được hạnh phúc, hoàn cảnh sẽ làm cậu trở nên biến chất, sẽ trở thành bộ dáng Ngu Gia Tường không muốn nhìn nhất, đến thời điểm đó, Ngu Gia Tường nghĩ, hắn nhất định sẽ vứt bỏ, như vậy, Nhạc Thần bị bỏ rơi sẽ trở thành cái dạng gì chứ, chỉ cần nghĩ đến sau này, hết thảy mọi thứ cũng làm cho Ngu Gia Tường không thể chịu đựng được.

Ngu Gia Tường không cách nào tưởng tượng được sẽ đem Nhạc Thần nhét vào hậu cung, làm cho cậu biến chất, làm cho cậu ô nhiễm.

Hơn nữa, hiện tại, những thứ này đều không phải chủ yếu nhất, chủ yếu nhất chính là Nhạc Thần tựa như không muốn theo hắn, không muốn chờ ở bên cạnh hắn, hắn chỉ có thể dùng thủ đoạn cứng rắn đem cậu buộc lại, mới có thể để cậu ở bên hắn.

Ngu Gia Tường nghĩ tới những thứ này, dần dần mang theo ưu sầu.

Hắn nhìn gương mặt Nhạc Thần trắng ngần, vươn tay muốn đi vuốt ve hàng mi lo buồn của cậu, muốn cậu không cần phiền não.

Ống quần Nhạc Thần đang bị kéo lên, cẳng chân phô ra, động tác ngón tay Ngu Gia Tường xoa vuốt đầu gối cậu dần dừng lại, Nhạc Thần cảm thấy lạnh, vươn tay phủ trên tay Ngu Gia Tường, nói, “Chân của ta lạnh, đem ống quần thả xuống đi!”

Ngu Gia Tường thế này mới phản ứng lại, thu hồi tay muốn chạm đến hai má Nhạc Thần, đem ống quần cậu thả xuống. Lại đứng dậy cầm thảm đang đặt bên ghế, khoát lên trên đùi Nhạc Thần.

Nhạc Thần vuốt ve tấm thảm mềm mại, cúi đầu, nhíu mày lại, nhẹ nhàng nói, “Ta không muốn tiến cung, ngươi đừng cho ta vào.”

Ngu Gia Tường ngồi trên ghế bên cạnh Nhạc Thần, phủ hai tay hắn lên hai tay Nhạc Thần ở trên đùi cậu, trong thanh âm mang theo chút bấc đắc dĩ ảm đạm, “Vì sao không muốn tiến cung, ngươi không muốn cùng trẫm ở chung một chỗ sao?”

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, đầu cúi thấp lại càng cúi thấp hơn, không nói.

Tuy rằng có thể đoán được phản ứng Nhạc Thần sẽ là như thế, nhưng, thời điểm Nhạc Thần trầm mặc tỏ vẻ thừa nhận, Ngu Gia Tường vẫn thực bị tổn thương.

Phổ thiên chị hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần*. Chính mình có thiên hạ, lại không cách nào giữ được lòng người mình muốn có nhất, Đối với Hoàng đế mà nói, đây là châm chọc cỡ nào.

(*) Trong thiên hạ, không đất nào không phải đất vua, không dân nào không phải dân vua.

Ngu Gia Tường tự giễu cười khẽ một chút, “Ngươi cũng biết, cho dù ngươi không muốn, trẫm cũng sẽ không thả ngươi đi, ngươi sống chết đều chỉ có thể là người của trẫm, đều phải cùng trẫm chung một chỗ.”

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, chân mày nhíu chặt hơn một chút, tay bị Ngu Gia Tường cầm lấy không tự chủ mà run rẩy.

Ngu Gia Tường đem tay Nhạc Thần càng nắm chặt hơn, cảm thấy lời nói vừa rồi thật có chút trầm trọng, lập tức dùng ngữ khí ôn hòa bổ sung, “Ngươi cùng trẫm một chỗ lâu như vậy, cũng không có sinh ra một chút cảm tình nào sao? Ngươi lại ý chí sắt đá thế này? Trẫm muốn cùng với ngươi, ngươi lại nhất định phải rời đi trẫm.”

Nhạc Thần không biết nên trả lời câu nói của Ngu Gia Tường thế nào, cậu cảm thấy Ngu Gia Tường người này kì thật tốt lắm, đối với cậu tốt càng không cần nói, cậu đối Ngu Gia Tường cũng không phải không có cảm tình, chính là, muốn cậu lựa chọn cuộc sống dựa vào Ngu Gia Tường và tự lực cánh sinh, cậu đương nhiên sẽ chọn cái sau.

Hơn nữa, cậu nghĩ cùng Ngu Gia Tường một chỗ, thì phải đối mặt đủ loại vấn đề, cậu liền cảm thấy phiền muộn, phiền muộn vô pháp suy tính.

Đầu ẩn ẩn lại đau, Nhạc Thần biết đau đầu lại phát tác. Cậu hy vọng đau đầu lần này có thể qua nhanh, vì thế cắn răng chịu đựng, căn bản không có tâm lực ứng phó lời nói Ngu Gia Tường.

Nhạc Thần trầm mặc làm cho trong lòng Ngu Gia Tường cành thêm cực kỳ khó chịu, mang theo tức giận mà chất vấn hỏi, "Ngươi nói ngươi không tiến cung, để cho trẫm thả ngươi rời đi, ngươi muốn rời trẫm đi nơi nào, ngươi muốn đi tìm ai, đi tìm Thích Ngân, hay là đi tìm thương nhân phú hộ ngươi nhận thức ở Tang Hổ thành, nghe nói ngươi ở Tang Hổ thành còn có quan hệ rất tốt với lão Tam, nói vậy bọn họ so với trẫm còn tốt hơn, cho nên, ngươi mới muốn rời khỏi trẫm phải không?"

Nhạc Thần đau đầu muốn ngất đi, lỗ tai cũng tự động ngăn cách hết thảy âm thanh bên ngoài, cái gì cũng không nghe thấy, thân thể bởi vì đau mà bắt đầu rét run, trên người dần dần ra mồ hôi, trên trán cũng có một tầng mỏng, tay trở nên lạnh lẽo.

Cậu vẫn luôn cúi đầu không hề động, Ngu Gia Tường nghĩ đến Nhạc Thần dùng trầm mặc đối kháng hắn, tức giận đã phát không thể phản hồi, vốn định trào phúng hai câu, bất quá, rất nhanh, ở thời điểm hắn cảm thấy tay Nhạc Thần trở nên lạnh băng, thì phát hiện không thích hợp.

"Nhạc Thần!" Ngu Gia Tường hô một tiếng, một tay nhanh đem tay Nhạc Thần cầm lấy, một tay nhẹ nâng cằm cậu lên, nhìn đến mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Nhạc Thần, sắc mặt trắng bệch, môi cũng trắng đến không còn miếng máu lại bị cắn ra vài dấu răng, vẻ mặt thống khổ, vẫn cố đè nén.

Hắn lúc này mới kinh hãi đứng lên, liền vội vàng đem Nhạc Thần ôm lấy, mang theo khủng hoảng hỏi, "Làm sao vậy, đau đầu lại tái phát sao?"

Nhạc Thần hừ hai tiếng, trở tay đem tay Ngu Gia Tường nắm chặt, tựa vào trong ngực hắn, đau đến không còn tinh thần nói chuyện.

Ngu Gia Tường vội vàng đem Nhạc Thần ôm thả lên giường.

Nhạc Thần ở trước mặt hắn phát bệnh rất nhiều lần, hắn cũng coi như ứng phó thành thạo. Đau nhức này là bởi vì không có cách nào kềm chế, khi đau đến lợi hại mới có thể uống chút thuốc giảm đau, lúc không nghiêm trọng lắm, cũng chỉ có thể lần lượt để người xoa xoa huyệt vị giảm bớt đau đớn một chút.

Ngu Gia Tường ngồi bên mép giường xoa đầu cho Nhạc Thần, Nhạc Thần dần dần hòa hoãn khí lại, mồ hôi lạnh trên trán rốt cuộc cũng không còn đổ nữa, vẻ mặt thống khổ cũng giảm bớt.

Ngu Gia Tường nhìn cậu chậm rãi bình phục, tâm vừa nãy lên lúc này mới buông xuống.

Để cho người chuẩn bị nước nóng, khăn mặt tiến vào lau mồ hôi thay y phục cho Nhạc Thần, không thể để cho cậu bị lạnh.

Lí Lực cung kính mang khăn ấm đưa cho Ngu Gia Tường, giương mắt nhìn về phía Nhạc Thần nằm ở trên giường.

Vải đen bịt mắt của Nhạc Thần rơi xuống, cậu nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt, mím chặt môi, môi dưới còn động dấu răng nhợt nhạt chưa tiêu tan.

Thấy Nhạc Thần cái dạng này, Lí Lực liền đau lòng cơ hồ đứng không vững.

Trước đây hắn và Nhạc Thần ở trong Tang Hỗ thành, khi đó tuy rằng Nhạc Thần cũng chịu ốm đau tra tấn, nhưng là, lúc ấy cậu nói chuyện rất nhẹ nhàng thoải mái, trên mặt thường xuyên có dáng cười, thời điểm đàn tỳ bà sẽ hiện ra thần tình phi thường hạnh phúc.

Nhìn nhìn lại hiện tại, từ khi Hoàng Thượng đem cậu đóng ở chỗ này, mặc dù cơm áo không lo, chi phí ăn mặc đều là tốt nhất, nhưng Nhạc Thần hầu như chưa từng cười thật tình, cho dù cười, vùng mày lúc đó chung quy vẫn tán không đi ưu buồn.

Lí Lực nghĩ, cảm thấy trong lòng rất chua xót, chỉ có thể cúi đầu thật thấp thật thấp, lo lắng trên mặt không nên xuất hiện sẽ làm cho Hoàng đế nhìn thấy.

Khi Ngu Gia Tường đem khăn mặt đưa qua, hắn cung kính nhận lấy, ở trong nước nóng vắt khô lại trình lên.

Ngu Gia Tường muốn thay đổi y phục bị mồ hôi thấm ướt của Nhạc Thần, Nhạc Thần ngồi tựa ở trên giường, lôi kéo tay hắn không cho hắn đổi, đôi mắt uẩn mãn âu sầu không thần thái giống như muốn từ đôi ngươi sâu đậm kia tràn ra muốn làm cho lòng người ta đau nhức, cậu nhìn Ngu Gia Tường, đem tay hắn cầm càng chặt, thanh âm suy yếu đau đớn, thỉnh cầu nói, "Cầu ngươi, ta không muốn tiến cung, ngươi đừng mang ta vào trong đó."

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần như vậy, căn bản không thể ngoan tâm mà trách cứ cậu, hoặc là mạnh mẽ dẫn cậu đi, từ chối hảo một trận, đem Nhạc Thần ôm đến trong lòng, vỗ lưng cậu an ủi, "Hảo! Trẫm đáp ứng ngươi, hiện tại không mang ngươi tiến cung."

"Ta về sau cũng không muốn đi, ta không muốn đi." Nhạc Thần nghe ra bóng gió trong lời nói của Ngu Gia Tường, cầm lấy tay áo hắn lại cầu xin, "Ngươi đáp ứng ta."

"Chuyện sau này, cho dù trẫm là thiên tử, cũng không thể nói chính xác. Bất quá, trẫm có thể đáp ứng ngươi, không phải vạn bất đắc dĩ, trẫm cũng không mang ngươi tiến cung được không?" Ngu Gia Tường xem như đã là phi thường thỏa hiệp, Nhạc Thần biết nếu không có được thêm một bước cam đoan của hắn, cũng chỉ có thể từ bỏ.

Ngu Gia Tường vì Nhạc Thần thay đổi y phục, áo lót của Nhạc Thần vì vừa rồi đau đầu mà bị mồ hôi thấm ướt, áo cầm trên tay cũng trở nên lạnh lẽo.

Thời điểm Ngu Gia Tường ngủ bên người Nhạc Thần, nghe mùi dược hương và mùi cơ thể nhàn nhạt trên người cậu, cách một tầng áo lót vuốt ve lưng Nhạc Thần, vỗ về như vậy làm trong lòng hắn nổi lên một cỗ ấm áp và thỏa mãn nói không nên lời, còn có một loại xung động, thật rất muốn nhu tiến vào trong thân thể người này, chỉ như vậy, tất cả phiền muộn mới có thể không có.

Thân thể Nhạc Thần đau xót, là Nhạc Thần đau, nhưng cũng là nhược điểm yếu ớt nhất của Ngu Gia Tường, chỉ cần Nhạc Thần phát bệnh, hắn sẽ bối rối tay chân, Nhạc Thần thỉnh cầu gì, hắn căn bản không có biện pháp cự tuyệt, chỉ có thể đáp ứng.

Ngu Gia Tường phát hiện điểm này, nhưng lại không có cách nào.

Hắn đem Nhạc Thần ôm sát vào lồng ngực mình, nhè nhẹ ngửi mùi thơm cơ thể trên người cậu, không biết tại sao, lại nghĩ đến Phụ Hoàng, bởi vì không chịu nổi tình yêu mang tới lo âu và thống khổ, thà rằng để cho ái nhân chết đi.

Trong hôn ám, hắn nhìn gương mặt Nhạc Thần trong lòng đã muốn ngủ say, mi gian mang theo nét buồn, mi mắt thật dài theo hô hấp mà khe khẽ rung động, mũi cao, môi đỏ đạm sắc…… Hắn không thể tưởng tượng, đem một người thương yêu đau ở trong lòng bức tử, làm sao có người có thể nghĩ như vậy.

Có lẽ, yêu một người, một lòng đặt ở trên người đối phương, như vậy, chỉ có thể bị vây quanh trong khuyết điểm.

Trên thế giới này không có cường giả thắng, cũng không có kẻ yếu thắng, thắng là ngoan tâm, mềm lòng vĩnh viễn cũng không đấu lại người có lòng dạ độc ác, yêu thương một người, tâm liền có chỗ yếu đuối, như vậy, sẽ không bao giờ còn vô địch nữa.

63. Quyển 2 - Chương 30: Tâm Động Và Tương Tư

Giờ mẹo (5h-7h sáng), sắc trời bên ngoài vẫn còn chưa tỏ.

Khắp nơi một mảnh tĩnh lặng, sương mù nhàn nhạt lượn quanh, giọt sương từ trên cành hoa xanh lá bỗng chốc trượt xuống, phát ra một hai điểm thanh âm.

Sáng sớm mọi người dần dần bắt đầu rời giường, lác đác vài nhà đốt lên ngọn đèn dầu.

Đây là bắt đầu một ngày mới, từ mặt trời mọc lên phía đông, mọi người lại khởi đầu một ngày bận rộn.

Đế vương của vùng đất này cũng từ giường đứng dậy, rời đi ổ chăn ấm áp, rời đi người làm cho hắn thời thời khắc khắc tưởng niệm.

Trong phòng điểm một ánh nến, sáng ánh nến đem phòng chiếu sáng ngời, nhẹ nhàng chớp động, trong yên tĩnh mang theo một mảnh ôn nhu an nhàn.

Nội thị vào hầu hạ Ngu Gia Tường thay y phục chải đầu.

Đem màn một tầng một tầng buông xuống, ngăn cách người trên giường và người xuống giường.

Người bên ngoài thấy không rõ bên trong, người bên trong nhìn không thấy bên ngoài.

Ở thế giới nơi này, mỗi đêm đều ngủ rất sớm, nên buổi sáng cũng rất sớm tỉnh lại.

Thời điểm Ngu Gia Tường xuống giường, Nhạc Thần đã muốn tỉnh, bất quá, cậu không động, nhắm mắt lại nghe thanh âm rất nhỏ từ bên ngoài truyền đến.

Có thanh âm mặc quần áo, tiếng thanh thúy ngọc bội khe khẽ chạm nhau, phát ra thanh âm rất nhỏ, một chút tiếng nước chảy, tiếng chân người bước rất nhẹ…

Những tiếng động này thật nhỏ, vào tinh mơ vắng lặng, cách mỗi vài ngày sẽ vang lên.

Nhạc Thần nghe, trong lòng dâng lên vài điểm rung động, nhưng âm thanh này đan thành bức tranh hạnh phúc rồi lại trở thành bản nhạc phổ thê lương điêu tàn, tối hôm qua hắn ở nơi này, bây giờ là lúc hắn phải rời đi.

Đả sát trường minh kê, đạn khứ ô cữu điểu.

Nguyện đắc liên minh bất phục thự, nhất niên đô nhất hiểu. (editor bó tay)

Nhạc Thần đột nhiên nhớ đến một bài thơ. Rõ ràng là không thỏa đáng, nhưng tựa như lại là tiếng lòng sâu nhất của cậu.

Nhạc Thần nhẹ nhàng ve vuốt nơi Ngu Gia Tường vừa ngủ, vẫn là ấm áp, chỉ là, qua không bao lâu, sẽ lạnh xuống.

Cậu có chút buồn bã xoay người, đệm giường lạch cạch, phát ra chút âm thanh đột ngột.

Cậu có chút quên, đây đã không còn là phòng ban đầu cậu ở, giường cũng không còn là giường lúc đầu, nguyên lai ở giường kia xoay xoay sẽ không phát ra bao nhiêu tiếng động, nhưng giường này cũng không như thế.

Ngu Gia Tường nghe thấy thanh âm xoay người trong giường, đi đến bên nhẹ nhàng vén màn trướng, màn ba tầng, từng tầng từng tầng được nhấc lên, Nhạc Thần hướng ra ngoài, lúc này tay đã đặt ngoài chăn, không mở mắt, gương mặt sau khi ngủ lại trở nên ửng đỏ.

Hắn ngồi lên giường, buông màn xuống, ngăn chặn tầm mắt bên ngoài.

Đem tay Nhạc thần nhét vào trong chăn, cúi người trên môi cậu nhẹ hôn một cái, thanh âm mang theo trầm thấp từ tính buổi sáng, “Trẫm phải đi, ngươi ngủ tiếp đi!”

Nhạc Thần biết mình đã bị phát hiện tỉnh dậy, lông mi run run, gật đầu một cái đem cổ lui vào trong chăn.

Thật sự rời xa ái thê để đi làm, rất bất đắc dĩ và không muốn, trong mắt Ngu Gia Tường hàm chứa nồng đậm yêu thương cùng phảng phất chút ôn nhu thương tiếc lưu động, hắn ở trên mặt Nhạc Thần lại hôn vài cái, “Ngủ đi! Trẫm sẽ đem chuyện này giải quyết tốt, sẽ không để ngươi bị thương tổn.”

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, đau xót vừa áp chế xuống lại hiện lên, trong lòng không tha, vươn tay đem tay Ngu Gia Tường áp bên má cậu khẽ kéo, nhẹ nhàng nói, “Ngươi trên đường cẩn thận.”

Ngu Gia Tường cười lại ở trên mặt Nhạc Thần hôn một cái, loại thời điểm ngọt ngào này, luôn làm người ta nhấm nháp không đủ. Nhìn đến mi mắt Nhạc Thần rung động, lại khởi tâm chạm trên mi mắt cậu một chút.

Nhạc Thần cảm thấy ngưa ngứa, từ từ mở mắt, ánh mắt ban đầu vẫn là vô thần, bất quá, dần dần, hôn ám kia lộ ra sắc sáng sâu đen tựa như hai khối lưu quang noãn ngọc, quang hoa dịu dàng ẩn ẩn lưu động.

Ngu Gia Tường nhìn xem ngây người, vươn tay khẽ vuốt khóe mắt Nhạc Thần, một đôi ngươi xinh đẹp như vậy hắn từng gặp qua, vô luận khi nào nhìn đến, đều làm cho hắn có một loại dục vọng cực hạn muốn giữ lấy, vô luận như thế nào cậu đều là của hắn, người khác cũng không thể mơ ước.

Nhạc Thần từ trong ánh sáng mờ nhạt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy gương mặt Ngu Gia Tường, khuôn mặt này so với trước kia thu hồi không ít sắc sảo, trầm ổn, thâm thúy, mang theo ung dung bá đạo, chuyên chú nhìn vào mắt hắn cũng không phải ý cười trước kia, mà là ôn nhu ấm áp, tình yêu sâu đậm, đan thành màn lưới dày đặc, Nhạc Thần không tự chủ được trầm mê trong đó, cậu bị tình cảm bên trong làm cho chấn động và níu lấy, đưa tay nhẹ vuốt gương mặt này, chạm khóe môi hắn, gương mặt, khóe mắt, chạm từng điểm một…

Ánh mặt Nhạc Thần mang theo trầm mê nhìn hắn như vậy, Ngu Gia Tường có loại ảo giác, ánh mắt Nhạc Thần đã tốt rồi, tim của hắn bất giác nhảy dựng lên, đem tay Nhạc Thần phủ trên mặt hắn cầm giữ, trong thanh âm mang theo kích động thậm chí mang theo lung túng, "Nhạc Thần, ánh mắt ngươi nhìn thấy ta sao?"

Nhạc Thần muốn nói đúng, nhưng mọi thứ trước mắt lại càng thêm trở nên mơ hồ, cậu nhăn mày, mở to hai mắt hảo hảo nhìn người trước mặt, quả thực, lại lâm vào hắc ám.

Bất quá, cậu xác định, cậu vừa rồi quả thực thấy được.

Ngu Gia Tường đã bất chấp tự xưng chuyên dụng của đế vương, từng lần một hỏi, "Ngươi có nhìn thấy ta không, nhìn thấy không?"

Tay Nhạc Thần bị hắn nắm đến đau nhức, áp chế tâm tình kích động và thất vọng, lắc đầu nói, "Vừa rồi mơ mơ hồ hồ giống như thấy được, nhưng hiện tại cài gì cũng không nhìn thấy. Phỏng chừng ánh mắt sẽ tốt……"

Nhạc Thần còn chưa nói xong, trên mặt Ngu Gia Tường đã hiện nét mừng như điên, bổ nhào đến trên người Nhạc Thần, tựa như một tiểu hài tử, cao hứng nói, "Vừa rồi là nhìn thấy trẫm, trẫm cũng cảm nhận được ánh mắt ngươi có thể nhìn thấy. Ngươi yên tâm, rất nhanh sẽ tốt, rất nhanh sẽ tốt, Nhạc Thần của ta, ánh mắt ngươi có thể thấy được……"

Ngu Gia Tường giống y như người điên, còn kém cực vui mà khóc, Nhạc Thần bị hắn ôm đến thở không nổi, nhưng lại thật sự không đành lòng đẩy hắn ra, đem hắn đuổi đi, vì thế chỉ có thể chờ hắn nổi điên xong.

Ánh mắt tốt, bởi vì nguyên do trị liệu lâu, nhẫn chịu qua rất nhiều đau đớn, trong lòng Nhạc Thần thật không có vui nhưng khôn xiết như trước đây tưởng tượng qua, chỉ là, có chút thả lỏng lại có chút hoài nghi không chân thật và mê mang mà thôi, cậu không có vui sướng như Ngu Gia Tường bây giờ.

Ngu Gia Tường dính trên người Nhạc Thần một trận, lúc này mới lưu luyến không rời ly khai.

Lúc rời đi còn cường điệu nói, "Hôm nay Sở Minh Triệt đến xem mắt cho ngươi, để hắn đến xem kỹ một chút, nhìn xem rốt cuộc là lúc nào sẽ tốt toàn bộ. Ngày hôm nay trẫm sẽ lấy chút thời gian đến thăm ngươi, yên tâm đi, chờ trẫm."

Ngu Gia Tường đi rồi, Nhạc Thần nhìn đỉnh màn, đen đen một mảnh, cái gì cũng không thấy rõ.

Trong đầu cậu đều là đôi mắt tràn ngập thương tiếc và say đắm nồng nàn mới vừa rồi của Ngu Gia Tường, cậu thấy được đôi mắt kia, địa phương cứng rắn trong lòng cũng bị ánh mắt dịu dàng ấy là cho dao động, trước kia cậu hoài nghi dụng tâm của Ngu Gia tường, hoài nghi hắn đem chính mình trở thành đồ chơi trêu đùa, hiện tại, cậu lại vì ý tưởng của mình như vậy mà cảm thấy xấu hổ, cậu vẫn cô phụ tình cảm của một người.

Tâm của cậu cũng không phải cứng rắn, tâm của cậu chính là yếu mềm.

Một đứa nhỏ lớn lên trong hạnh phúc, không có trải qua quá nhiều sóng gió thống khổ, cho dù tùy hứng, nhưng nhất định có một khối tâm hiền lành, vì người khác đau xót mà cảm thấy thương tâm, đối với người khác mà nỗ lực cảm tạ……

Nhạc Thần không ngủ lại được, lẳng lặng nhớ lại một đoạn những ngày ở chung cùng Ngu Gia Tường, mấy ngày này tuy rằng thân thể tràn ngập ốm đau, nhưng là, còn lại, không thể không nói, cậu phi thường hạnh phúc.

Trong lòng Nhạc Thần dâng lên kích động mơ hồ và nho nhỏ ngọt ngào hạnh phúc, cậu không biết đây có phải là yêu, thế nhưng, cậu cảm thấy cậu cảm nhận được một loại tình cảm trước nay chưa từng có, giống như vây lấy linh hồn cậu, vây lấy thân thể cùng tâm mà không loại ngôn ngữ nào có thể hình dung loại hạnh phúc dịu dàng này, tha thiết tưởng niệm, người mới vừa rời đi, hiện tại ở nơi nào, đang làm chuyện gì, hắn nói hôm nay sẽ đến, hắn rốt cuộc khi nào thì mới tới.

Lại qua thêm chút thời gian, ánh sáng dần dần hiện ra nơi chân trời, rặng mây đỏ vựng sáng toàn bộ bầu trời không phía đông, mặt trời dần ló dạng.

Chú chim nhỏ kêu to, mọi người bắt đầu bận rộn làm việc, đường cái trong thành vang lên các loại thanh âm, thế giới ở buổi đầu nghênh đón một ngày mới.

Nhạc Thần được Lí Lực hầu hạ rời giường, làm xong hết thảy, đi ra bên ngoài hít thở chút không khí mát mẻ, hít vào phế phủ là mùi đào thản nhiên, mùi nọ làm cho tâm người cũng muốn say, ngọt ngọt làm cho trong đầu người ta mơ mơ màng màng cũng muốn bảo hôm nay người có thể đến.

Nhạc Thần nhìn hướng hương đào truyền đến, Lí Lực thấy vẻ mặt cậu trầm mê, nghĩ là cậu thích hoa đào, nói, “Hoa đào đã nở, nụ đã sớm tàn, sang năm, hoa đào còn có thể nở, khi đó, ngươi có thể nhìn thấy.”

Nhạc Thần không nói gì, đi vài bước, bởi vì tưởng niệm, trong lòng ẩn ẩn hư không tịch mịch, nói, “Ta đói bụng, ăn điểm tâm thôi! Hôm nay không cần tản bộ.”

Dùng điểm tâm, sau Nhạc Thần đàn hai khúc tì bà, thì Sở Thái y tới.

Thời điểm hắn xem bệnh cho Nhạc Thần, liền hỏi chuyện buổi sáng hôm nay Nhạc Thần mông lung nhìn thấy này nọ.

Nhạc Thần nghĩ chắc là Ngu Gia Tường gọi Sở Thái y nói chuyện, nhắc tới chuyện tình ban sáng thấy Ngu Gia Tường, vì vậy cũng không cảm thấy có gì kỳ quái.

Đem tình huống buổi sáng nói ra, khi đó màn che nên ánh sáng rất tối, nhưng cậu xác thực thấy được, bởi vì, ánh mắt Ngu Gia Tường như vậy thật sự quá mức khắc sâu, cậu không thể quên, càng không thể nói đó là tưởng tượng của cậu, đó là sự thật, cậu xác thực thấy được, mở mắt ra liền thấy Ngu Gia Tường ôn nhu say đắm nhìn cậu.

Kéo mành cửa sổ xuống, đóng cửa lại, trong phòng lập tức trở nên hôn ám, Sở Thái y đem vải che trên mắt Nhạc Thần kéo xuống, Nhạc Thần mở mắt ra.

Sở Thái y hảo hảo quan sát một phen, dùng hết luồng kích thích hai lần, đồng tử Nhạc Thần rõ ràng co rút lại, hơn nữa, Nhạc Thần cũng hiểu được chính mình nhìn thấy ánh sáng, chính là, những cái này không thể thành hình dạng.

Lại làm trị liệu thường quy cho Nhạc Thần, khi Sở Thái y rời đi thì nói, ánh mắt cậu hẳn là trong khoảng thời gian gần nhất sẽ tốt, lúc đầu có thể nhìn thấy một chốc lại không thấy được, nhưng không cần phải gấp, cuối cùng nhất định có thể sẽ tốt. Vải đen cũng phải che lại, đừng để ánh mắt chịu nhiều kích thích, cho dù về sau ánh mắt có tốt, phỏng chừng cũng phải mang một tầng lụa mỏng, hoặc là mang mũ sa, ánh mắt Nhạc Thần đã lâu không dùng, phỏng chừng sẽ yếu ớt, không thể trực tiếp gặp ánh sáng, phải để mắt dần dần thích ứng, còn phải cần mấy tháng thời gian điều dưỡng, mới có thể khôi phục lại bộ dạng ban đầu, nếu ánh mắt bị thương, không thể khôi phục giống thời điểm khỏe mạnh, cả đời nhìn không rõ mọi thứ cũng có khả năng, cho nên, để cho Nhạc Thần nhất định phải làm theo lời dặn của Thái y, không cần để mắt bị thương.

Nhạc Thần nhất nhất đáp ứng.

Sở Thái y nhìn Nhạc Thần yên lặng ngồi, tựa như một vị trích tiên xuất trần, chính là, trước kia luôn luôn không có bao nhiêu biểu tình trên mặt, hôm nay lại hiện ra ý cười ôn nhu đến ngọt ngào.

Sở Minh Triệt bị Hoàng Hậu kêu đến hỏi chuyện, gã không thể đem tình hình cụ thể nói ra, nhưng cũng không thể tùy tiện đáp Hoàng hậu, vì thế mơ mơ hồ hồ nói chút chuyện của Nhạc Thần.

Hoàng đế ba ngày một buổi lâm triều lớn, thời điểm chầu triều nhỏ chỉ tuyên một ít trọng thần nghị sự, hôm này Hoàng đế trước hết tuyên không phải trọng thần, mà là gã.

Hoàng đế hướng gã nói chuyện tình ánh mắt Nhạc Thần sáng nay, để cho hắn nhất định phải hảo hảo trị liệu, Sở Minh Triệt đối đáp cùng Hoàng đế, trong lòng cũng không khỏi cảm thán Hoàng đế đối vị mỹ nam tử mắt không thấy này quá mức sủng ái, hơn nữa, tối hôm qua nhất định là đi Ninh Vương phủ qua đêm.

Sở Thái y làm Thái y, mỗi ngày buổi sáng đều tới xem bệnh cho Nhạc Thần, gã có đôi khi sẽ nghĩ hẳn là Hoàng đế cùng Nhạc Thần có đồng giường cộng chẩm, nhưng chưa bao giờ gặp qua thân thể Nhạc Thần không khỏe về phương diện khác, hắn không khỏi nghĩ chính mình có phải đoán sai rồi hay không, Hoàng đế kỳ thật đối với Nhạc Thần cũng không phải ý yêu.

Sáng nay khi bị kêu gọi, Hoàng đế nói đến Nhạc Thần ý tứ ôn nhu như vậy, bộ dạng thâm tình tận xương, Sở Thái y cho dù là người thường cũng nhìn ra được Hoàng đế đối với Nhạc Thần là say đắm cỡ nào, huống chi gã là một người lấy [vọng, văn, vấn, thiết]* làm cơm ăn Thái y. Lại nói, đoán rằng tối hôm qua nhất định Hoàng đế cùng Nhạc Thần ngủ chung một chỗ, như vậy càng khẳng định tâm ý Hoàng đế đối với Nhạc Thần.

(*) Nhìn, nghe, hỏi, sờ. 4 phương pháp khám bệnh của y học.

Chẳng qua, Sở Thái y xem bệnh cho Nhạc Thần, hảo hảo quan sát Nhạc Thần, lại xác thực không có ở trên người cậu nhìn thấy dấu hiệu thừa nhận hoan ái.

Lẽ nào Hoàng đế đã yêu người này, yêu đến không muốn để y thừa nhận nỗi khổ phía sau, này đã hoàn toàn vượt quá cảm tình đối với một nam sủng nên có, phỏng chừng đã là cái loại tình cảm muốn chung một đời.

Sở Thái y bị chính ý nghĩ này của gã làm cho rung động, trên mặt không tự giác hiện ra khiếp sợ.

Nghĩ đến, hắn bị Hoàng Hậu triệu đến hỏi, Hoàng đế cũng biết, chính là, không biết hắn trả lời Hoàng Hậu, Hoàng đế có thể cho rằng hắn không được ổn hay không.

Biết bí mật và nhược điểm của Hoàng đế, đối với một người mà nói là nguy hiểm, thế nhưng, chỉ cần hảo hảo lợi dụng, lại sẽ là vĩnh bảo vinh hoa và tấm kim bài miễn tử.

64. Quyển 2 - Chương 31: Quất Sinh Hoài Nam

Ngu Gia Tường xử lý xong chính sự, vốn là muốn đi Trường Minh cung của Hoàng Hậu giải quyết chuyện Nhạc Thần, không nghĩ tới không cần hắn đi, Hoàng Hậu đã tự mình đến đây.

Chu thị Hoàng Hậu so với Ngu Gia Tường lớn hơn một tuổi, khi hai người thành thân, Ngu Gia Tường còn là hài tử mắt lạnh nhìn đời, khắp thế gian chỉ làm cho hắn ngạo mạn xem thường.

Đương nhiên, Phụ Hoàng tứ hôn thê tử, hắn chỉ biết nàng là cháu gái Hữu tướng, còn lại tất cả đều không biết, thậm chí cũng không có bao nhiêu quan tâm.

Còn không đi hỏi thăm tài đức của nàng, vẻ đẹp của nàng, tính tình của nàng thế nào……, thì hắn đã đem lần thành hôn này làm cho oanh động hoàng đô trở thành một chuyện phải báo cáo, ứng phó một chút là được.

Hắn đối phó coi như không sai, Hữu tướng đối với hắn rất vừa lòng, Phụ Hoàng cũng nói hắn đã trưởng thành, có thể yên tâm, các đại thần khác nhìn đến hắn cũng lộ vẻ tán thưởng và chúc mừng……

Lúc trước không có nhìn đến Chu Lăng Vi, hắn đã đem nàng trở thành một vị nữ tử như bao người khác, hắn thờ ơ.

Chu Lăng Vi là một mỹ nhân duyên dáng xinh đẹp, đêm động phòng hoa chúc, vén lên khăn voan, Ngu Gia Tường duyệt qua muôn vàn khóm hoa, nhìn quen mỹ nhân đương nhiên sẽ không vì một gương mặt xinh đẹp của mỹ nhân này mà cảm thán, lại nói, hắn vẫn là yêu thích một loại hình khác, kiểu như dịu dàng ưu mỹ tựa tinh linh càng làm hắn nghênh đón, vì vậy, lần đầu tiên thấy Chu Lăng Vi, hắn cũng không có bao nhiêu cảm tình yêu thích.

Chu Lăng Vi cũng không để ý Ngu Gia Tường lãnh đạm, một nữ tử mười bảy tuổi mới từ khuê phòng đi ra phải gánh vác trọng trách nữ chủ nhân Ninh Vương phủ, đem trong phủ quản lý gọn gàng ngăn nắp, điểm này làm cho Ngu Gia Tường phóng đãng khi ấy cũng không thể không bội phục.

Bởi vì Chu Lăng Vi hiền lành, sau Ngu Gia Tường cũng đối với nàng tốt hơn rất nhiều, tuy rằng không có tình yêu, nhưng là có loại tình cảm vợ chồng, hai người tương kính như tân, cuộc sống cũng không xuất hiện vết rách, về sau Chu Lăng Vi vì hắn hoài thai đứa nhỏ, Ngu Gia Tường lần đầu tiên có được hài tử thật vui sướng, quan hệ hai người càng thêm tốt hơn.

Vị thứ nhất là mẫu thân hắn, người thứ hai là Chu Lăng Vi, hai người nữ tử khiến Ngu Gia Tường để ý.

Vì vậy nữ tử này là vợ hắn.

Khi Chu Lăng Vi vì Ngu Gia Tường sinh hạ trưởng Hoàng tử, sinh hoạt Ngu Gia Tường cũng thu liễm một đoạn thời gian, đối Chu Lăng Vi phi thường tốt, nhưng là, không có cuộc sống hôn nhân tình yêu nhàm chán, không có khả năng trói buộc tâm tính chưa thành thục của hắn, mặc dù đã là phụ thân nhưng kỳ thật vẫn là thiếu niên, tâm của hắn cũng không ở trên người Chu Lăng Vi, cũng may, hắn lại tìm được chuyện phải làm, hắn muốn làm Hoàng đế, vì thế, bắt đầu xem xét nhân tài, tích tụ lực lượng, tâm của hắn cũng chưa từng dừng lại trên người kẻ khác, thẳng đến khi gặp được Nhạc Thần, từ ánh nhìn đầu tiên, đã nhận định y là loại hình mình thích, sau liền nhớ mãi không quên, thời gian cùng y một chỗ là thoải mái là sung sướng, làm cho hắn dần dần mê muội, không biết khi nào thì tâm đã đánh mất, chính hắn còn không rõ được; Khi Nhạc Thần chạy trốn, lòng hắn nôn nóng, làm hắn nghĩ vô luận thế nào cũng phải tìm được, đương nhiên, sau khi nhìn thấy nhất định phải hảo hảo trừng phạt cậu, bất quá, thời điểm lần thứ hai nhìn lại, hình dạng Nhạc Thần bệnh nặng suy yếu vượt xa tưởng tượng của hắn, hắn một người ngồi trên đế vị lại không thể quản được tình nhân của mình.

Tình không biết bắt đầu từ đâu, một hướng thâm sâu, sinh có thể tử, tử có thể sinh…… Có lẽ, đây là định luật ái tình mà bất luận kẻ nào cũng không trốn khỏi, chỉ cần yêu thương một người, chính là mang gông xiềng.

Không có lý do gì, lại có một người làm hắn thương tiếc đau lòng như vậy, có một người làm cho hắn thời thời khắc khắc tưởng niệm như vậy, có một người thời điểm nhìn đến lại an tâm vui mừng như vậy, có một người nhượng hắn muốn làm bạn suốt đời như vậy……

Tính cách Ngu Gia Tường xem như rõ ràng, một vài chuyện sẽ theo đuổi nguyên nhân đến cuối cùng, một vài chuyện lại chỉ biết đi theo cảm giác, vì thế, Nhạc Thần làm hắn nhận định.

Hoàng Hậu mang mũ phượng khăn quàng ngang vai, ăn vận long trọng, ung dung hoa quý, hướng Ngu Gia Tường hành lễ, Ngu Gia Tường ban tọa cho nàng.

Tuy rằng là phu thê nhưng Ngu Gia Tường lại chưa bao giờ yêu nàng, Hoàng Hậu đoan trang thần sắc trên mặt cũng chưa bao giờ có vẻ khác, điều này làm Ngu Gia Tường cảm thấy chán nản, hắn xem nàng tựa như trưởng tỷ bình thường, thậm chí khi hắn đi Tây Bắc cho đến bây giờ lên làm Hoàng đế, hắn cũng chưa cùng nàng ngủ cùng.

Ngu Gia Tường đối với người hắn thờ ơ luôn luôn tuyệt tình, đối Hoàng Hậu ít nhất còn chừa mặt mũi và tôn trọng xem như là đãi ngộ tốt, này đã coi như không tồi.

Nói vài câu thăm hỏi ân cần, Hoàng Hậu liền nhắc tới chính sự, “Hoàng Thượng, ngài địa vị chí tôn không nên đặt mình vào nguy hiểm, ngài thường xuyên ra cung, ngựa xe đơn giản, thật sự không nên làm, nếu nguy hiểm, vậy người khắp thiên hạ sẽ loạn.”

Ngu Gia Tường biết Chu Hoàng Hậu tiến đến là nói chuyện gì, nghe nàng nhắc tới vấn đề ra cung, vẻ mặt không có chút biến hóa, lật lật sổ con trong tay, đáp, “Hoàng Hậu nói đúng.”

"Nô tì cũng không phải cố ý dò la hành tung Hoàng Thượng, chính là, Hoàng Thượng ngài thường xuyên ra cung, ai cũng có thể nhìn ra ít nhiều, nô tì không biết các vị đại thần trong triều có biết được hay không, nhưng trong hậu cung có rất nhiều người đều truyền nói ngài ở ngoài dưỡng tư sủng. Ngài là ngôi cửu ngũ, làm việc này phải cân nhắc. Nô tì làm Hoàng Hậu, khuyên giải Hoàng Thượng là bổn phận của nô tì, biết rõ Hoàng Thượng nghe xong sẽ mất hứng, nô tì cũng không dám không nói." Hoàng Hậu nhìn Hoàng đế, lời nói thấm thía khuyên nhủ.

"Ân!" Ngu Gia Tường gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hoàng Hậu tiếp tục nói, "Nô tì biết Hoàng Thượng nhất định đối vị ngoài kia hữu tình, cho nên mới thường xuyên ra cung đi gặp như vậy, thứ nô tì tội mạo phạm, để cho người đi thăm dò lai lịch của y, nếu y chính là nhạc công, như vậy, Hoàng Hậu đưa y tiến cung làm bạn, so với Hoàng Thượng ngài thường xuyên ra cung mệt nhọc lại nguy hiểm thật sự tốt hơn nhiều lắm. Không biết Hoàng Thượng có ý này."

Ngu Gia Tường lại gật đầu một cái, đáp, "Hoàng Hậu nói đúng."

Chu Lăng Vi có chút cứng nhắc, nhưng tuyệt đối là người thông minh. Nàng cùng Ngu Gia Tường thành hôn hai năm, Ngu Gia Tường liền đi Tây Bắc, nàng cũng không đi theo, mà là trông chừng Ninh Vương phủ.

Chuyện của Ngu Gia Tường ở Tây Bắc, nàng cơ hồ cũng không biết, cho nên, đối Ngu Gia Tường nàng dùng phán đoán là ở nhiều năm trước, mà ở Tây Bắc đã xảy ra biến hóa thật lớn với Ngu Gia Tường nàng cũng không hay gì.

Trước đây Ngu Gia Tường là một người hay thay đổi tâm tình, đặc biệt là với người, không có mỹ nhân nào có thể có được yêu thích quan tâm lâu dài của hắn, hậu cung bây giờ cũng vậy, không thấy hắn đối với vị nào có chút đặc biệt, đều là không nóng không lạnh, vả lại, gần đây cũng chưa thấy hắn đến cung nào, đương nhiên, đây là bởi vì duyên cớ hắn ở ngoài dưỡng cái tư sủng.

Một người làm cho Hoàng đế cưng chìu không để ý an toàn thường xuyên ra cung gặp gỡ, bởi vì y, Hoàng đế không đến hậu cung, này thật sự là chuyện lớn, đối với Hoàng Hậu mà nói, quản chuyện này là chức trách của nàng.

Nàng nghĩ đến lấy tính cách hay thay đổi của Hoàng đế, đối với tư sủng này phỏng chừng cũng sẽ không yêu thích bao lâu, đem người này trước tiến cung, để cho Hoàng đế tận hứng, cỗ mới mẻ đi qua, Hoàng đế sẽ khôi phục như thường.

Hoàng đế vẫn là thoải mái trả lời, trong lòng Hoàng Hậu khuây khỏa, cuối cùng nói, "Vậy chuyện này nô tì phải đi làm, đem y đặt ở Nam Tuyền cung, ý Hoàng Thượng như thế nào."

Trên mặt Ngu Gia Tường cũng không có bao nhiêu biểu tình, hiện tại cư nhiên cười cười, hắn nhìn chăm chú vào Hoàng Hậu, ngữ khí phi thường ôn hòa nói, "Hoàng Hậu, nói vậy ngươi nhất định nghe qua chuyện xưa quất sinh Hoài Nam tắc vị kết, sinh vu Hoài Bắc tắc vị chỉ*."

(*) Cây quất sinh ở Hoài Nam tất thành quất, sinh ở Hoài Bắc tất thành quất hôi.

Ngu Gia Tường không có đáp ứng một câu cuối cùng kia, hỏi điển cố này, Hoàng Hậu lập tức hiểu được ý tứ của hắn, Ngu Gia Tường nhìn nàng, nàng đành phải cung kính đáp, "Nô tì nghe nói qua."

"Một người đặt ở ngoài cung và trong cung là không giống nhau, nói vậy Hoàng Hậu nhất định có thể lí giải đi! Hoàng Hậu đem y tiến cung, tự không thành là thành quất hôi, mà quất còn ở ngoài cung rất nhiều. Trẫm biết là làm khó Hoàng Hậu, thế nhưng, có đôi khi lại là đạo lí này." Ngu Gia Tường nói rất nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật là rất hỗn trướng. Nói Hoàng Hậu cho dù đem người tiến cung, hắn vẫn sẽ ra ngoài đi tìm những người khác.

Hoàng Hậu vừa nghe là biết ý tứ hắn, cuối cùng không biết nói gì nữa, nghĩ nghĩ trả lời, "Nô tì hiểu được, chính là, Hoàng Thượng ngài nên lo lắng vì an toàn của mình và thiên hạ, không cần quá mức."

"Chờ qua khoảng thời gian nữa là tốt rồi. Hoàng Hậu hiền đức, trẫm nghe được khuyên giải của ngươi là rất vui mừng, về sau còn thỉnh nhắc nhở trẫm những chỗ sai lầm." Ngu Gia Tường đứng dậy, đi ra phía sau bàn.

Chu Lăng Vi chỉ hy vọng trận tâm tư này của Hoàng đế có thể sớm qua, ở trong lòng nàng, nàng là Hoàng Hậu, phải làm chuyện tình của Hoàng Hậu, nàng một lòng làm chức trách của mình, rất ít làm gì cho bản thân. Ngẫm lại bầu trời ngoài cung, trong cung ngoài cung thật là hai thế giới.

Thời điểm Hoàng Hậu xin cáo lui, Ngu Gia Tường đỡ nàng đứng lên, cách nàng thật gần, Ngu Gia Tường nhìn đến khóe mắt nàng đã muốn có dấu vết rất nhỏ, cho dù là trang điểm thật dày cũng vô pháp che giấu.

Nữ nhân này là vợ hắn, đi theo hắn cũng gần mười năm, Ngu Gia Tường đột nhiên sinh ra một cỗ ý phiền muộn. Nói, "Hoàng Hậu, trẫm một người dùng bữa tối cũng tịch mịch, ngươi lưu lại đi! Để cho Thừa Trừng cũng cùng đến!"

Tuy rằng thần sắc trên mặt Hoàng Hậu vẫn đoan trang, nhưng thanh âm đáp tạ lại mang theo ý vui sướng.

Thừa Trừng là trưởng Hoàng tử, hiện đã tám tuổi, khi bị gọi đến, đang từ võ tràng tập võ, chưa kịp hồi cung thay quần áo, liền hừng hực hướng đến Kiền Nguyên điện của Hoàng đế.

Thừa Trừng nhìn thấy Hoàng Hậu đang ngồi ngay ngắn nơi đó, chưa kịp hướng Hoàng đế hành lễ đã trực tiếp nhào vào trong lòng mẫu thân, nói, "Mẫu hậu, hôm nay con học chiêu thức mới, con diễn luyện cho ngài xem."

Trên mặt Hoàng Hậu lộ ra biểu tình vui mừng, lôi kéo đứa nhỏ nói, "Hướng Phụ Hoàng ngươi vấn an."

Thừa Trừng cùng Ngu Gia Tường cũng không thân, cung kính hành lễ với hắn lại đứng phía sau bên người mẫu thân.

Hoàng Hậu đem trưởng Hoàng tử đến phòng bên cạnh lau người thay quần áo.

Ngu Gia Tường ngồi uống trà, rất cảm khái.

Một nhà ba người ăn cơm coi như hòa thuận vui vẻ, Ngu Gia Tường gắp thức ăn cho Thừa Trừng, đứa nhỏ còn nhỏ chỉ cần cha mẹ thả chút tâm tư, nếu không bao lâu đã có thể trở nên thân thiết.

Hoàng Hậu mang hài tử đi rồi, Ngu Gia Tường đứng ở hành lang nhìn bầu trời bên ngoài, tấm màn đen lay, tịch mịch trong lòng dần dần mở rộng, nhớ tới khuôn mặt người kia.

Nhạc Thần cả ngày hãy còn vui vẻ, Lí Lực nhìn đến cảm thấy kì quái, thế nhưng hỏi, Nhạc Thần lại không trả lời, chỉ chuyển hướng đề tài.

Dùng ngọ thiện, nghĩ hắn buổi chiều có đến hay không, sau đó, thời điểm dùng bữa tối, nghĩ hắn có đến cùng ăn hay không, khi đèn rực rỡ, cậu ngồi trên tháp mỹ nhân điều huyền, không yên lòng, nghĩ hắn có lẽ sẽ không đến đây! Mất mát cùng buồn bã trong lòng như thủy triều vọt tới làm cho người ta như bị nhấn chìm không thở nổi.

Tình yêu làm người ta vui vẻ, cũng làm người ta phiền muộn, có lẽ, cũng không phải thứ tốt.

Nhạc Thần đang chuẩn bị ngủ, rửa mặt tốt, thả tóc xuống, thoát ngoại bào……

Nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân kia cậu phi thường quen thuộc, hôm nay nghĩ đến thật nhiều, nhận lầm cũng thật nhiều.

Nhạc Thần bất chấp chỉ mặc áo lót bên trong, cũng bất chấp Lí Lực đến dìu cậu dẫn đường, chính mình liền hướng cửa chạy tới, vì tránh cho Nhạc Thần ngã sấp bị thương, đồ vật trong phòng cũng không nhiều, đến cạnh cửa cũng không có chướng ngại vật, Nhạc Thần bay nhanh chạy đến cửa đạp chân ra ngoài, kêu, "Ngu Gia Tường!"

Ngu Gia Tường mới vừa vào phòng nhỏ bên ngoài, chợt nghe thanh âm Nhạc Thần, nhìn người chạy đến một thân áo lót trắng tuyết, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể gầy yếu nhưng ưu nhã.

"Như thế nào lại mặc như vậy đi ra." Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần chạy tới ôm vào trong lòng, mang theo lo lắng nhẹ trách mắng.

"Đều nghĩ ngươi không tới." Trên mặt Nhạc Thần mang theo ý cười, còn chút khẩu khí oán trách.

Ngu Gia Tường đem Nhạc Thần dìu hướng vào phòng, "Làm sao có thể không đến, không phải buổi sáng trẫm đã đáp ứng rồi sao?"

Nhạc Thần bĩu môi, nghĩ rằng tuy ngươi nói miệng vàng lời ngọc, nhưng cũng có khi nói không giữ lời gì hết.

65. Quyển 2 - Chương 32: Lan Thủy Nhạc Gia

Đắp chăn ngồi trên giường, tư thế Nhạc Thần ngồi đoan chính, đôi mắt buông xuống suy nghĩ, trên mặt đỏ bừng, khóe mắt khóe môi mang theo nụ cười như có như không, dáng vẻ câu nhân.

Ngu Gia Tường được người hầu hạ thay đổi xong y phục, đem tay đặt trên mu bàn tay Nhạc Thần đang để trên chăn, cúi đầu nhìn mặt cậu, cười hỏi, "Ngày hôm nay có chuyện gì đặc biệt cao hứng sao? Nhìn ngươi vui như vậy."

Ngu Gia Tường nhìn thấy tâm tình Nhạc Thần vui, chính mình đương nhiên vui theo, nhưng là nghĩ đến tâm tình Nhạc Thần tốt như vậy là vì ngày hôm qua hắn đáp ứng Nhạc Thần không mang cậu vào cung, hắn liền có chút chua xót.

Nhạc Thần xoay đầu hướng Ngu Gia Tường, tựa hồ có chút khẩn trương, ngón tay nhẹ nhàng cuộn cuộn vài cái, lắc lắc đầu, cười nói, "Không có gì a! Vẫn giống như ban đầu!"

Nói xong lại cảm thấy như vậy có chút giống tật giật mình, nói bổ sung, "Ánh mắt tốt lên, đương nhiên vui vẻ."

Ngu Gia Tường gật đầu nói ừ, cầm tay Nhạc Thần nhẹ nhàng vuốt ve, "

Hôm nay đau đầu không có phát tác chứ!"

Tuy đây là câu Ngu Gia Tường thường hỏi, trước kia Nhạc Thần cũng không cảm thấy cái gì, nhưng hôm nay lại cảm thấy phi thường khác, cho rằng thanh âm đặc biệt dễ nghe đặc biệt ôn nhu, vì thế, chính mình cũng dùng giọng nói mềm nhẹ trả lời, "Không có, hôm nay không có cảm thấy khó chịu."

"Vậy là tốt rồi!" Ngu Gia Tường nói, đem Nhạc Thần bán ôm, để cậu nằm xuống, tựa đầu gối lên chân mình, đây cũng là việc thường làm, Nhạc Thần rất thuận theo mà gối lên đùi hắn.

Ngu Gia Tường mát xa huyệt vị cho Nhạc Thần, thanh âm mềm nhẹ, "Trước kia trẫm đi điều tra ngươi là người nơi nào, nhưng vẫn không có kết quả, ngươi nói ngươi họ Nhạc, mà Nhạc gia lại không có ngươi, ngươi rốt cuộc là người ở nơi nào, có thể nói cho trẫm không?"

Thân thể Nhạc Thần thoáng cứng một chút, trước kia cậu không chút nào kiêng kị nói ra thân thế cho Thích Ngân, nhưng là Thích Ngân cũng không tin tưởng, nhớ tới Thích Ngân, cậu lại có chút ảm đạm, trước kia, là cậu quá mức đơn thuần và tin tưởng người khác, hiện tại lúc này cũng không nguyện ý làm như lúc trước thản nhiên nói sự thật không có đầu óc như vậy.

Vì thế cậu nhắm mắt lại không trả lời.

Ngu Gia Tường cảm nhận được thân thể Nhạc Thần cứng ngắc, động tác trên tay cũng không ngừng, tiếp tục nói, "Trước kia Thích Ngân cũng từng hướng trẫm nói qua thân thế của ngươi, ngươi nói ngươi không phải người nơi này, là từ thế giới khác đến. Ngươi nói thế giới khác rốt cuộc là ở nơi nào? Có thể nói cho trẫm không?"

Thân thể Nhạc Thần càng cứng, lúc trước Thích Ngân cư nhiên lại đem mọi chuyện nói cho Ngu Gia Tường, cho dù, cậu hiện tại chỉ xem Thích Ngân trở thành một người tồn tại xa xôi, nhưng nghĩ tới ngày trước bản thân tín nhiệm hắn như vậy, hắn nhưng lại lợi dụng chính mình, thì trở nên thương tâm. Nghĩ đến bản thân vào thế giới này, thân thế và cuộc sống đủ loại thống khổ, vĩnh viễn không được trở về bên cạnh cha mẹ và chị gái, không được trở về nơi thế giới chính mình yêu thương lớn lên từ nhỏ, thì càng trở nên buồn, ảm đạm một câu cũng không muốn nói.

Ở trên người Ngu Gia Tường dịch dịch thân mình, từ trên đùi hắn dịch xuống, nắm nghiêng qua một bên, đưa lưng về phía Ngu Gia Tường, dùng chăn đem chính mình khóa lại, trên mặt mang theo bi thương trầm trọng, đối lời nói của Ngu Gia Tường không tỏ vẻ gì.

Ngu Gia Tường biết đã chạm đến chỗ đau xót của Nhạc Thần, thế nhưng, hắn không cho phép Nhạc Thần không đếm xỉa đến vấn đề của hắn như vậy, vươn tay kéo mặt Nhạc Thần quay qua, khi nhìn thấy thần tình đau thương trên mặt cậu, sửng sốt một chút.

Nhạc Thần bi thương chính là uy hiếp của Ngu Gia Tường, nhìn đến Nhạc Thần buồn khổ như vậy, hắn cũng chỉ thỏa hiệp, "Trẫm không có ý tứ khác, chỉ là muốn biết mà thôi. Ngươi không muốn nói vậy thì không nói! Chính là, lai lịch ngươi không rõ như vậy, có một số việc thực sự làm trẫm khó xử, trẫm muốn an bài cho người một thân phận, ngươi xem, được không?"

Nhạc Thần rầu rĩ không muốn nói chuyện, Ngu Gia Tường hỏi cậu nhiều lần, cậu mới mở miệng nói, "Cái gì thân phận?"

"Lúc trước ngươi nói ngươi họ Nhạc, phỏng chừng là ngươi không biết họ Nhạc đại biểu cái gì?" Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần nói.

Nhạc Thần nhíu mi, trách cứ nói, "Ta chính là họ Nhạc, ngươi này có ý tứ gì, giống như ta loạn báo danh họ."

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần giương nanh múa vuốt như vậy, ngược lại nở nụ cười, "Nhạc gia là thế gia xem số tử vi của thiên triều, vô luận trải qua bao nhiêu thay đổi cũng chưa từng suy bại, con cháu Nhạc gia đều xem chiêm tinh hoặc bói toán, nhiều thế hệ đều ở Lan Thủy, quan sát sự diễn đổi của tử vi. Thiên hạ không có người khác mang họ Nhạc, cũng không có người dám mạo xưng họ Nhạc."

Nhạc Thần nghe Ngu Gia Tường nói như vậy, sửng sốt hồi lâu, không nghĩ tới họ Nhạc ở thế giới này cư nhiên lại có ý nghĩ lớn như thế, chắc là tương đương với thần tộc đi, nắm giữ ý nghĩa tử vi thần bí của thế giới, hắn cũng giống như thiên văn học và bói toán, nên không thể dễ dàng tha thứ cho những người đến giả mạo làm bẩn, Nhạc Thần ngẫm lại, Ngu Gia Tường hoài nghi chính mình thật sự có đạo lý, nhưng là, chính mình thực sự họ Nhạc a, chẳng lẽ ngay cả họ chính mình cũng không thể sử dụng sao

"Ta đích xác là họ Nhạc, cũng không cần giả mạo họ người khác. Ngươi tin hay không!" Nhạc Thẫn giận dỗi nói.

"Không phải không tin ngươi, chỉ là, muốn ngươi nói một chút về thân thể của ngươi mà thôi, ngươi lại không muốn nói cho trẫm, lẽ nào trẫm không bằng Thích Ngân cho ngươi dựa vào." Lời nói Ngu Gia Tường càng nói về sau càng mang theo vị chua, thần sắc Nhạc Thần ảm đạm, cuối cùng quyết định nói cho Ngu Gia Tường, nhìn hắn, "Vậy ta nói cho ngươi biết, ngươi cũng không thể coi ta như là khác loài."

"Khác loài cái gì? Tính tình ngươi kém như vậy, thường xuyên phát giận với trẫm, đã sớm là khác loài!" Ngu Gia Tường cười vuốt ve chân mày tức giận của Nhạc Thần.

Nhạc Thần suy nghĩ một hồi thì nói, "Trừ thế giới ngươi ở hiện tại ra, còn có một thế giới khác, nơi đó có những người khác, ngươi tin không?"

Ngu Gia Tường không hề nghĩ ngợi, đáp phi thường thẳng thắn, "Làm sao không tin, còn không phải còn có thần tiên quỷ thần sao?"

Nhạc Thần đối với đáp án của hắn không nói gì, tiếp tục lời của mình, "Ta từ thế giới khác tới, ở đó và ở đây giống nhau, chẳng biết thế nào lại đột nhiên tới, ta không có bất cứ chuẩn bị gì, đầu tiên là bị binh sĩ bắt được, sau đó thì bị mang vào Nhạc Thần thành, vốn là phải quăng vào đại lao, thì Thích Ngân đã cứu ta! Ở thế giới ban đầu ta ở, họ Nhạc là chuyện rất bình thường."

Nghe ra trong lời nói hời hợt của Nhạc Thần mang theo buồn bã và phiền muộn, Ngu Gia Tường hiểu rõ cậu đang nhớ về gia hương, kỳ thật, hắn không quá lý giải lời nói của Nhạc Thần, chỉ có thể làm cái thí dụ quỷ thần các loại, cùng nơi này không quá giống nhau. Lại nghe Nhạc Thần nói là do Thích Ngân cứu, trong lòng cũng có chút vướng mắc không quá thoải mái, nhưng vẫn có thể tự nhiên.

"Ngươi đột nhiên đến nơi này, vậy có thể nào lại đột nhiên trở về hay không?" Đây là vấn đề Ngu Gia Tường quan tâm nhất.

"Ta không biết. Nếu có thể trở lại, bệnh của ta hẳn là rất nhanh có thể chữa khỏi, thuật chữa bệnh của chúng ta bên kia rất tốt..." Nhạc Thần nói đến đây thì không muốn nhiều lời, hồi tưởng thế giới tốt đẹp ban đầu đối với cậu mà nói là một chuyện thống khổ lại rối rắm.

"Ngươi không được phép trở về!" Ngu Gia Tường nhìn ước mơ trở về trên mặt Nhạc Thần, thì không dễ chịu, cánh tay ôm chặt Nhạc Thần đang nằm bên người, giống như làm vậy thì người này vĩnh viễn ở bên cạnh mình.

Nhạc Thần tùy Ngu Gia Tường ôm mình cũng không giãy dụa, buồn bã nói, "Cho dù muốn trở về cũng trở về không được a, ai biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ta mới đến nơi này."

"Không thể quay về là tốt nhất." Trong lòng Ngu Gia Tường nghĩ vậy, không đem trọng điểm Nhạc Thần vấn vương thế giới cũ, cũng không vướng mắc tại sao cậu đến, chỉ muốn Nhạc Thần hiện tại là của hắn, là lão thiên gia đưa cậu đến bên hắn.

Ngu Gia Tường so với Thích Ngân đỡ hơn một chút, ít nhất có thể tiếp thu cậu từ thế giới khác đến là sự thật, mà không phải cho là cậu đang nói dối, điều này khiến cho Nhạc Thần dễ chịu hơn rất nhiều, cậu cũng không muốn bị người khác nghĩ là kẻ điên hay lừa đảo.

Ngu Gia Tường ngửi mùi hương trên cổ trên vai Nhạc Thần, phi thường thỏa mãn mà thở dài một tiếng, hô hấp phun bên tai cậu, Nhạc Thần cảm thấy ngứa liền né tránh, lại bị Ngu Gia Tường ôm không nhúc nhích được, vì vậy oán giận nói, "Ngươi làm ta ngứa, không phải nói muốn cho ta một cái thân phận sao, thân phận gì."

Ngu Gia Tường lại trở về trọng tâm câu chuyện, trong giọng nói mang theo trịnh trọng nghiêm túc, "Trẫm muốn thêm ngươi vào gia phả Nhạc gia, về sau, ngươi chính là người của tinh tương* thế gia, trẫm không cho phép người khác xem thường ngươi."

(*) Gia tộc xem tướng xem sao trời.

Nhạc Thần biết rõ nhạc nghệ ở thế giới này là một loại nghề nghiệp thấp hèn, Ngu Gia Tường làm như vậy, là vì nâng cao địa vị của mình, không để người khác phân biệt.

Chỉ là, Ngu Gia Tường làm như vậy, đoán chừng đã quyết định không tha chính mình đi.

Nhạc Thần nghĩ nếu Ngu Gia Tường là người thường thật tốt biết bao, cũng không cần vì nhiều chuyện mà phiền não.

Bởi vì trong lòng đã có người này, hiện tại Nhạc Thần cũng không quá mức bài xích chuyện sau này Ngu Gia Tường sẽ an bài con đường để cậu trở thành một người bên cạnh đế vương, thế nhưng, thế nhưng trong lòng ít nhiều vẫn còn không thoải mái, hơn nữa mang theo một chút sợ hãi không biết đối với thế giới này.

"Ngươi nguyện ý không? Nhạc Thần!" Ngu Gia Tường thấy Nhạc Thần không trả lời, nhỏm dậy nhìn chằm chằm Nhạc Thần hỏi.

Nhạc Thần cảm giác thấy áp bách, gật đầu một cái đáp, "Hoàn hảo."

"Vậy trẫm cứ như vậy đi làm!" Ngu Gia Tường nói, ở trên môi Nhạc Thần hôn một cái.

Mặc dù chỉ nói mấy câu đơn giản như vậy, cho dù là Hoàng đế, muốn làm cũng không phải dễ dàng, Nhạc gia là một thế gia cao ngạo cỡ nào, đem chính mình tiếp cận đến nơi đó, nơi nắm giữ vận hành bí mật của thế giới này, đem một cái nhạc công thêm vào gia phả bọn họ, là một chuyện khó khăn cỡ nào. Ngu Gia Tường lại không đặc biệt để ý chuyện này, chỉ để ý Nhạc Thần có nguyện ý hay không.

Nếu như trước kia Nhạc Thần cùng Ngu Gia Tường nói nhiều như vậy, thân thể nhất định buồn ngủ, nhưng hôm nay dị thường phấn khởi, không buồn ngủ chút nào.

Cậu và Ngu Gia Tường nằm trên giường đối mặt với nhau, nhớ tới khi buổi sáng ánh mắt đột nhiên có thể nhìn thấy, trong mơ hồ, nhìn đến gương mặt Ngu Gia Tường, lúc này liền vươn tay vuốt ve.

Từ vầng trán, đến đôi mắt, đến sống mũi, đến gò mà, đến đôi môi…

Ngu Gia Tường hàm chứa ý cười nhìn mặt Nhạc Thần, ở thời điểm Nhạc Thần đưa tay đến bên miệng mình, đương nhiên liền thuận thế, ngậm ngón tay Nhạc Thần vào miệng.

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường liếm đầu ngón tay một chút, cả kinh kêu lên, "Ngươi làm cái gì?"

"Ngươi vừa nãy làm cái gì? Trẫm chính là muốn làm cái đó!" Ngu Gia Tường rục rịch, thanh âm so với bình thường thấp hơn vài phần, nắm tay Nhạc Thần không cho cậu lấy ra, từ đầu ngón tay đến lòng ban tay khẽ liếm.

Nhạc Thần bị hắn liếm đến trong lòng ngứa ngáy, muốn rút tay về lại rút không được.

Trước kia phát sinh quan hệ thân thể với Ngu Gia Tường, Nhạc Thần cũng không cảm thấy thẹn thùng cái gì. Bởi vì tâm không giống, lúc này lại đỏ mặt, phi thường ngượng ngùng, "Ta không nghĩ làm cái gì, chính là muốn sờ mặt ngươi một chút."

66. Quyển 2 - Chương 33: Kích Tình

Hai má Nhạc Thần hồng hồng, tựa như hoa đào ngoài kia chưa tan diễm lệ, ánh mắt né tránh chuyển sang một bên không dám hướng về Ngu Gia Tường.

Bộ dạng Nhạc Thần ngượng ngùng như vậy, nhưng thật ra lại lần đầu tiên Ngu Gia Tường nhìn thấy, trong lòng dâng lên vô hạn yêu thương thương tiếc, nhưng vẫn như cũ cười trêu chọc cậu, "Trẫm chưa nói không cho ngươi sờ, thân thể cũng có thể, muốn sờ không?"

Nói xong, cầm tay Nhạc Thần bị hắn liếm ướt đi xuống cởi đi vạt áo lót của mình.

Nhạc Thần bị động tác này của hắn làm cho hai má càng thêm ửng đỏ, ánh mắt ướt át, rất nhanh đem tay chính mình rút về, có chút lúng túng có chút xấu hổ nói, "Ngươi thế nào vô lại như vậy a!"

"Vô lại như vậy không tốt sao? Trẫm không vô lại, ngươi cũng không chủ động tới…" Ngu Gia Tường ở bên tai Nhạc Thần thổi nhẹ ngụm khí, phi thường vô lại nói, Nhạc Thần biết rõ hắn lúc này nói ra đã chẳng để ý thân phận, nhanh chóng vươn tay che miệng hắn, cáu giận nói, "Chớ nói!"

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần, đáp ứng nói, "Hảo! Không nói, trẫm không nói, chúng ta làm đi, được rồi, được rồi, Nhạc Thần!"

Nói xong đã dùng miệng chơi xấu.

Ngu Gia Tường chơi xấu như vậy cũng không phải lần đầu tiên, Nhạc Thần thấy nhưng không trách, đỏ mặt, đôi mắt ướt sũng, không đáp ứng cũng không cự tuyệt.

"Đã lâu không làm, trẫm đều sắp bị ngươi làm hỏng. Được rồi, có thể chứ!" Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần trầm ngâm là xấu hổ ngầm thừa nhận, nói xong đã muốn phủ phục trên người cậu, ngón tay linh hoạt đem vạt áo cởi bỏ, thoát rơi xiêm y, lộ ra bả vai, lồng ngực tuyết trắng, hai điểm hồng anh sáng màu oánh nhuận, dị thường dụ hoặc.

Đến bước này, Nhạc Thần trước kia nhất định bán ôm Ngu Gia Tường để hắn mau chút tiếp tục, nhưng hôm nay có chút câu nệ, vươn tay khẽ đẩy Ngu Gia Tường, muốn xoay người không cho hắn đụng vào.

Nhìn Nhạc Thần mặt đỏ tim đập, trên người đã mang theo một tầng ửng hồng nhàn nhạt, rõ ràng cũng muốn, nhưng khước từ như vậy, Ngu Gia Tường không rõ Nhạc Thần đây là ý gì, có thể giải thích thành dục cự còn nghênh, thế nhưng, Nhạc Thần cũng không phải người tình thú như vậy a!

Ngu Gia Tường sợ hãi làm Nhạc Thần bị lạnh, đem chăn kéo cao lên một chút đắp hai người, hôn Nhạc Thần còn hơi né tránh, thanh âm êm dịu mà hỏi thăm, "Ngày hôm nay làm sao vậy, có phải thân thể không thoải mái hay không, nếu khó chịu, chúng ta thế này thôi."

Nhạc Thần đỏ mặt không biết trả lời thế nào, khi bên tai cũng nóng lên, nghĩ có phải chính mình làm ra vẻ hay không, không phải cũng đã làm thật nhiều rồi sao, hiện tại mới khước từ, này còn không phải kiểu cách?

Vì vậy vươn tay ôm vai Ngu Gia Tường đang nằm trên người cậu, nói, "Không có khó chịu, ngươi tới đi!"

Mặc dù nói rất hào phóng, nhưng vẫn là có chút trốn tránh.

Nhạc Thần như vậy hoàn toàn là một loại phong tình khác, áo lót tuyết trắng vươn trên cánh tay càng lộ vẻ oánh nhuận bạch ngọc, còn mang theo ửng hồng nhàn nhạt, đôi cánh tay, ngón tay thon dài duyên dáng, đã muốn làm người ta thần hồn điên đảo, người bị nó ôm vào, lòng cũng siết chặt.

Trong lòng Ngu Gia Tường dị thường kích động, từ đôi môi nhàn nhạt khẽ mấp máy của Nhạc Thần, dục hỏa đã bị khơi mào không ngừng tăng vọt.

Kể từ lúc cùng Nhạc Thần đồng giường tới nay, hắn liền mất hứng thú với những người trong hậu cung, không chỉ không thích cùng bọn họ đồng sàng, hơn nữa còn không thích vị đạo trên người bọn họ.

Nhạc Thần hoàn toàn bắt được hắn, đem tâm hắn câu đi, ngay cả thân thể cũng trói buộc.

Đây là tối kỵ của đế vương, Ngu Gia Tường lại vui vẻ chịu đựng.

Thân thể Nhạc Thần luôn không tốt, hơn nữa vẫn cự tuyệt hoan ái cùng hắn, có thể dùng tay giúp giải quyết một lần đã là nhượng bộ rất lớn, chuyện tiến thêm một bước đó là không có khả năng.

Ngu Gia Tường suy nghĩ, thấy hôm nay tâm tình Nhạc Thần tốt, hơn nữa còn không có phát bệnh, tinh thần cũng không sai, tính đến bây giờ có lẽ thực đột phá.

Chỉ có đem Nhạc Thần hầu hạ thật tốt, mình mới có thể có phúc lợi.

Mặc dù Nhạc Thần có chút chống đẩy, nhưng khí lực nhỏ, động tác nhẹ, thật sự chính là dục cự còn nghênh.

Ngu Gia Tường hôn hôn bờ môi cậu, sau đó liếm lộng, đem hai cánh môi nhạt màu nhẹ liếm đến nhuận hồng kiều diễm, Nhạc Thần bị hắn đùa như vậy phi thường không kiên nhẫn, vươn lưỡi khẽ tiếp xúc với Ngu Gia Tường, hé miệng nghênh tiếp tiến nhập của hắn, mời gọi như vậy Ngu Gia Tường đương nhiên không bỏ qua, ôm lấy đầu lưỡi Nhạc Thần nhẹ mút, sau đó lại tỉ mỉ đem khoang miệng cậu trêu đùa không tha chỗ nào…

Chỉ vẻn vẹn một cái hôn sâu, thân thể Nhạc Thần đã mềm nhuyễn, thần chí mê loạn, khi Ngu Gia Tường từ miệng cậu rời đi, cậu chỉ còn khí lực để thở, đôi tay ban đầu ôm lấy vai hắn giờ đây chỉ có thể ôm cổ, ngón tay đều cuộn tròn, ngay cả sức nắm cũng không có.

Ngu Gia Tường quá mức kích động, nhìn đôi môi Nhạc Thần bị hắn hôn đến sưng đỏ, đôi ngươi ẩn một tầng hơi nước, đôi má đỏ như muốn rỉ máu, lại cúi người đi hôn cánh môi cậu, từng chút từng chút liếm lộng, Nhạc Thần cũng không còn khí lực lại câu dẫn hắn, đầu lưỡi vừa rồi bị Ngu Gia Tường hôn đến run lên, bây giờ còn chưa lấy lại sức.

"Đừng, không cần…… Ngô……, không cần……" Nhạc Thần chuyển đầu muốn cự tuyệt, Ngu Gia Tường làm sao cho cậu quyền lợi đó, trực tiếp hôn trụ, thăm dò vào trong khoang miệng, giống như muốn đem tất cả không khí cậu hít trong đêm nay toàn bộ sở hữu, đầu óc Nhạc Thần đều bị hắn làm cho hồ đồ, tay ôm lấy bờ vai hắn, thoáng dùng sức, lại thoáng buông ra, trong chăn chỉ nghe được tiếng thở dốc của hai người…

Một tay thăm dò sống lưng Nhạc Thần, dọc theo một đường nhẹ nhàng ve vuốt, thân thể Nhạc Thần đặc biệt mẫn cảm, giãy dụa muốn trốn tránh, Ngu Gia Tường đành phải một tay cố định hông cậu, môi lưỡi nhẹ hôn nhẹ mút nhiều lần bên cổ bên vai, thân thể Nhạc Thần bị hắn làm cho vừa mềm vừa nhiệt, dục hỏa cháy lên, bên dưới vểnh thật cao, lại bị quần trói buộc, vừa phồng vừa đau, cậu đã động tình đến tận bước này, nhưng là, Ngu Gia Tường cũng không trực tiếp giải quyết cho cậu, mà cậu cũng không phải không biết xấu hổ yêu cầu Ngu Gia Tường, lại không muốn chính mình vươn tay vuốt ve, chỉ có thể sít sao ôm chặt bả vai Ngu Gia Tường, giống như không như vậy, sẽ bị nhấn chìm mà chết, viền mắt đã đỏ, cắn răng, phát ra từng tiếng rên rỉ đè nén.

Ngu Gia Tường biết rõ Nhạc Thần đã chịu không nổi, nhưng cũng không thỏa mãn yêu cầu của cậu, mà dùng khí quan cứng rắn nhiệt khí của mình ma xát cùng cậu, Nhạc Thần thoáng cái nâng cao rên rỉ, quần phía dưới đã bị ướt một mảnh, lại cắn chặt răng, đè nén thanh âm, đôi tay ở trên vai Ngu Gia Tường cào ra vết tích.

Ngu Gia Tường vươn tay cởi bỏ dây lưng của Nhạc Thần, đem quần cậu lột ra, tay cũng không giải quyết phía trước vì cậu, mà nắm giữ nắn bóp đôi mông, môi lưỡi đi tới trước ngực Nhạc Thần, khẽ liếm hai quả hồng anh, vòng quanh liếm qua lại dùng đầu lưỡi khiêu khích, Nhạc Thần bị hắn làm cho không biết làm sao, trái tim giống như chịu lực không được lúc này lại kịch liệt nhảy lên, làm cho cậu mê loạn lại kích động.

Tóc tán ở bên người, từ trên đầu lay động mang theo phong tình kiều diễm, đen mềm như gấm vóc, ánh nến chiếu lên tạo ra một mảnh phi thường xinh đẹp.

Nhạc Thần chịu không nổi thủ đoạn khiêu khích của Ngu Gia Tường, bên dưới bị vật nhiệt của hắn ma sát càng thêm nóng bỏng, tựa như thế này đã có thể đạt được cao triều.

Nhạc Thần ban đầu e lệ, lúc này cũng bất chấp, đưa tay vuốt ve di động nhiệt vật của mình, sắp đạt cao trào, lại bị Ngu Gia Tường đem tay cậu đặt ở trên chăn, thanh âm Nhạc Thần mang theo khàn khàn khó nhịn, lại không khống chế được chính mình, mắng, "Ngu Gia Tường, ngươi hỗn đản, đừng giày vò ta! Buông, ta tự mình đến…"

Ngu Gia Tường chính mình cũng chịu không nổi chậm chạp như vậy, áp chế mồ hôi giàn giụa, lại nghe Nhạc Thần tức giận mắng, cúi người một hơi gặm cắn môi cậu, thanh âm hàm hồ nói, "Đem chân kẹp chặt!"

Cứ như vậy sát nhập vào giữa hai chân Nhạc Thần.

Thực dục, tính dục, quyền lợi dục*, có thể xem như là bản năng dục vọng của con người, tính dục quyền lợi dục đối với nam nhân mà nói là càng sâu, quyền lợi dục của Ngu Gia Tường xem như thỏa mản, thực dục căn bản thì không cần nói, nhưng cho tới nay áp chế tính dục, lúc này lại tìm được đột phá, kích động và kịch liệt như muốn đem hắn nhấn chìm, làm cho hắn trầm mê trong đó, tựa như hồng thủy lướt qua, căn bản vô pháp cản trở.

(*) Muốn ăn, tình dục, quyền lợi tình dục.

Nhạc Thần bị hắn hôn trụ môi, miệng phát ra tiếng rên rỉ hàm hồ, nước bọt không kịp nuốt xuống từ khóe miệng chảy ra, trên trán tất cả đều là mồ hôi, trên người cũng một tầng như thế, vị thuốc nồng nặc tản ra, thơm mát mang theo vị ngọt dính người, tựa như thôi tình hương làm Ngu Gia Tường càng thêm kích động, thân thể trừu động càng thêm kịch liệt, trong lúc đó Nhạc Thần giống như bị hắn làm cho rơi vào địa ngục bay lên thiên đường, vừa kích động vừa khó chịu, ngọc hành không có gì chạm vào, giữa lúc Ngu Gia Tường kịch liệt trừu sáp đạt đến cao triều, nhiệt tinh bắn ra nhuộm ướt bụng hai người, Nhạc Thần thoát lực, toàn thân mềm xuống, hai chân cũng kẹp không được nữa, Ngu Gia Tường đành phải cầm tay cậu đến, kịch liệt động một hồi, nhiệt khí kia làm cho Nhạc Thần cảm thấy tay đều bị hắn mài phá, một lúc lâu, hắn mới bắn ra, nhiệt dịch rơi lạc trên ngực Nhạc Thần, làm cho Nhạc Thần bị nóng đến co rút.

Ngu Gia Tường phủ phục trên người Nhạc Thần, Nhạc Thần thở hổn hển, không có khí lực nói chuyện, khi Ngu Gia Tường ở trên mặt trên cổ cậu hôn lên, tựa như muốn ăn tươi mà dùng răng nanh gặm cắn.

Nhạc Thần lập tức phản kháng, "Ngươi cắn ta đau, mau dừng lại!"

Ngu Gia Tường dừng lại, đem Nhạc Thần ôm càng chặt hơn, trong mắt sâu đen thâm thúy như trời đêm không trăng không sao lúc này lại như phảng phất kim quang ấm áp lung linh, ôn nhu nhìn Nhạc Thần, chống lên thân thể, đem giọt nước vừa tràn ra hốc mắt Nhạc Thần hôn đi, thanh âm trầm thấp, "Nhạc Thần, ta còn muốn, lại đến môt lần đi!"

Nhạc Thần còn chưa kịp phản đối, đã cảm nhận được bộ phận cứng rắn nóng bỏng kia trườn bên thất lưng, cậu thở phì phò mắng, "Chân đều bị ngươi sát đến đau, ta không muốn."

Ngu Gia Tường đã được một tấc lại muốn tiến một thước đưa tay vuốt ve mông cậu, ngón tay dọc theo bờ mông chạm đến huyệt khẩu tuyệt vời ẩn núp trong đó, "Không cần chân, dùng nơi này thì sao?"

Nhạc Thần bị ngón tay hắn ở huyệt khẩu phía sau nhu ấn, phi thường không thích ứng mà nhăn mi, "Ta không muốn, sẽ rất khó chịu. Hơn nữa, ngày mai sẽ đứng không được, buổi sáng ta còn phải châm cứu, không được……"

67. Quyển 2 - Chương 34: Nhạc Diệu

Nhạc Diệu đi theo phía sau Ngu Gia Tường vào trong Ninh Vương phủ, khúc hành lang dài ngoằng uốn lượn, lan can sơn đỏ, hiên nhà chạm khắc.

Cuối xuân, cây cỏ trong vườn xanh ngắt, rất nhiều hoa đã tàn, chỉ còn hoa đồ mi bung nở*, cùng phần lớn đóa đóa hoa dại màu trắng khoe hương, nhành ngọn tươi tốt, hoa hoa tươi tốt.

(*) Hoa mâm xôi.

Ban đầu Nhạc Diệu vẫn ở bổn gia Lan Thủy, nơi đó có vị trí xem sao và đài xem sao tốt nhất Thiên triều, hắn từ nhỏ đã thâm cư, học tập các loại phương thức xem sao và tính toán, ngoài ra mọi thứ trong cuộc sống của hắn, ngẩng đầu, hắn chỉ thấy tinh không, cúi đầu, cũng chỉ là phương hướng các ngôi sao, hắn đem toàn bộ tâm trí và nhiệt tình đều hiến cho tinh không, những phương diện khác thì giống như là một đứa trẻ.

Người Nhạc gia trầm mê tinh tương*, đối với việc khác không có nhiệt tình gì lớn, cũng không tham dự chính trị, giang sơn đổi chủ, triều đại thay đổi, bọn họ cũng không quan tâm, vị trí Lan Thủy hẻo lánh, núi cao nước xa, sẽ không rước lấy thảm họa chiến tranh, vì thế, vẫn xa rời thế ngoại, kéo dài đến tận bây giờ.

(*) Số tử vi.

Chính là, người Nhạc gia không nhiều, nhân khẩu rất ít.

Nhạc Diệu thay mặt con trai trưởng, sau khi thúc phụ* qua đời, hắn nhất định phải đến kinh thành thay thế vị trí của người, đảm nhiệm chức thiên thai thiểu giam, rời xa quê hương cũng không phải chủ ý ban đầu của hắn, nhưng không làm không được, triều đình cho nhà bọn họ tiền tài phong phú, dành cho đủ mọi thuận lợi, nên gia tộc không thể không ở các thế hệ nhậm chức Ti Thiên Thai thiểu giam trong triều.

(*) Chú ruột.

Phụ thân Nhạc Diệu là Nhạc Lê từng đưa ra kiến nghị lập ra mười hai đài quan sát lớn ở tứ phương, nhưng triều đình không có kinh phí và lịch ngày hiện tại cũng đã sửa chữa rất tốt nên không cần mở ra nhiều đài quan sát như vậy, vì vậy lấy lí do tiêu hao nhân lực và vật lực cự tuyệt.

Tâm nguyện cả đời Nhạc Lê không thành, cho nên phi thường buồn khổ.

Hiện tại Hoàng Thượng lại đưa một đại tiện nghi qua đây, chỉ cần đem một người thêm vào gia phả nhà bọn họ, chấp nhận người nọ là người nhà, thì thông qua đề nghị của Nhạc Lê, không chỉ như vậy, còn cấp cho kinh phí.

Đem ngoại nhân thêm vào gia phả là chuyện tình bất kính đối với liệt tổ liệt tông, nhưng cũng có thể lấy cách nhận thức con nuôi nhập vào, Nhạc Lê đáp ứng đề nghị của Hoàng đế, để Nhạc Diệu tới gặp Nhạc Thần, người muốn vào nhà hắn.

Nhạc Diệu trầm mặc ít nói, thân thể mảnh khảnh, thường xuyên lâm vào khổ tư, làm người ta cảm thấy là dạng hồn đã ly thể, đây trạng thái bình thường của người Nhạc gia, nên mọi người thấy cũng không thể trách.

Đi theo phía sau Hoàng đế, Nhạc Diệu cũng nghĩ đến nơi khác, đi tới đi tới nếu không phải nội thị phía sau nhắc nhở, sợ đã đi lạc đường,

Nhạc Thần lại dời vào trong Cẩn Lan viện, tối hôm qua dông tố, tiếng sét rất lớn, tiếng mưa dập trên đất trên ngói, sáng sớm thì tạnh mưa, không khí đặc biệt tươi mát, còn mang theo hơi thở bùn đất hơi nước cùng nhiều loại mùi thơm hương hoa ngào ngạt.

Đến buổi chiều, nước mưa đọng trong viện rất nhiều, hoa tử đằng lúc này đã khai mở, trên mặt mang theo vài giọt nước, một chuỗi trong trẻo, dị thường xinh đẹp.

Vào lúc này ánh mắt Nhạc Thần đã có thể nhìn thấy này nọ, chẳng qua, thỉnh thoảng vẫn là lâm vào hắc ám, ánh nắng buổi chiều tươi sáng, đôi mắt bị che vải đen, ở trong sân đi lại, cảm thụ hơi thở cuối xuân. Ngày xuân đã hết, ngày hè đã tràn đầy nảy nở, cỏ cây um tùm.

Vào Cẩn Lan Viện, Ngu Gia Tường nhìn thấy Nhạc Thần đứng ở vườn hoa tử đằng vuốt ve làn cánh, ánh mặt trời chiếu rọi tồn trên giọt nước mưa trong suốt, thế này cũng không đấu lại vẻ oánh nhuận tuyệt vời của đầu ngón tay Nhạc Thần.

Nhạc Thần nghe được tiếng bước chân vào sân, quay đầu nhìn cửa viện, trên mặt tràn ra ý cười tỏa nắng, thanh âm trong trẻo, mang theo nhu tình say đắm, "Ngu Gia Tường, sớm như vậy ngươi đã tới rồi!"

Nhóm nội thị đứng ở cửa không vào, chỉ có Ngu Gia Tường dẫn Nhạc Diệu vào sân.

Nhạc Diệu nghe được thanh âm tao nhã tươi đẹp, đánh gãy suy tư của hắn, hắn biết hoàng tộc họ Ngu, nhưng không biết tục danh của Hoàng đế, ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một người đứng ở bụi hoa tử đằng cách đó không xa, dáng người thon dài, một thân áo trắng, trên ống tay váo vạt áo đều được thêu đóa hoa tử sắc, làm người mặc càng thêm thanh thuần, tựa như nhập vào ánh dương, Nhạc Diệu cho là mình nhìn thấy được mỹ nhân hoa tử đằng.

Trừ sao trời, đây là người đầu tiên đi vào tâm trí hắn, đó cũng là rất nhiều năm sau, hắn thậm chí vẫn còn nhớ rõ tình cảnh lúc này, tướng mạo thân thể người kia tựa tinh không, dáng vẻ ấy nhất nhất khắc sâu vào tâm trí hắn.

Nhạc Diệu cũng không che giấu, cứ như vậy nhìn chằm chằm Nhạc Thần. Nhìn đến đôi mắt y sau tầng vải đen, mới hoảng hốt nhớ kỹ Hoàng Thường từng nói, đôi mắt y có chút vấn đề.

Ngu Gia Tường căn bản không chú ý biểu tình người phía sau đối với người trong lòng mình lộ ra vẻ mê luyến, mà bước vài bước đi lên phía trước, vươn tay đỡ lấy thắt lưng Nhạc Thần, đem bàn tay ẩm ướt vừa nhiễm nước trên hoa tử đằng của cậu cầm vào tay, quan tâm khiển trách, "Tay lạnh như vậy, ống tay áo cũng ướt, đi vào đổi lại quần áo."

Tuy rằng bị răn dạy, biểu tình Nhạc Thần vẫn vui cười như cũ, sau đó lại lộ ra nghi hoặc hỏi, "Còn một người là ai?"

Cậu vừa rồi nghe hai tiếng bước chân đi vào, hẳn là còn một người.

Ngu Gia Tường được cậu nhắc nhở, mới nhớ đến hắn mang Nhạc Diệu theo, Nhạc Diệu thật sự là một người không có cảm giác tồn tại, đặt ở một chỗ, hắn liền tự mình lâm vào trầm tư, không ai sẽ chú ý tới hắn.

Nếu Nhạc Thần không nhắc nhở, cũng có thể Ngu Gia Tường đem hắn quên đi.

"Là Ti Thiên Thai thiếu giam Nhạc Diệu, ngươi sẽ nhập vào nhà bọn họ, về sau, hắn chính là huynh trưởng của ngươi!" Ngu Gia Tường nói, giới thiệu cho hai người, quay đầu lại nhìn thấy Nhạc Diệu nhìn Nhạc Thần không rời mắt, tựa như trong mắt hắn cậu là bầu trời đêm tuyệt diệu.

Ngu Gia Tường có chút không vui, nói, "Nhạc ái khanh, vị này là Nhạc Thần, về sau, ngươi là huynh trưởng y, còn phải chiếu cố y nhiều hơn."

Bị thanh âm của Ngu Gia Tường kêu gọi hồi thần, trên mặt Nhạc Diệu vựng một tầng mây đỏ, khom người trả lời, "Vâng!"

Nhạc Thần nhìn không thấy, nhưng nghe lời nói thì biết người này hẳn là một người phi thường ôn nhu hướng nội, lập tức thân thiết, "Ta gọi là Nhạc Thần, về sau, còn nhờ ca ca chăm sóc."

Thanh âm Nhạc Thần gọi 'ca ca' nhẹ nhàng lưu chuyển, làm cho lòng người nhộn nhạo bập bềnh, Ngu Gia Tường nghe xong tâm hồn cũng muốn say, hạ quyết tâm về sau để cho Nhạc Thần xưng hô với mình như vậy, người khác thì không được gọi, Nhạc Diệu nghe xong rặng mây trên mặt càng sâu. Kỳ thật hắn so với Nhạc Thần chỉ lớn hơn hai tháng, Nhạc Thần thuộc dạng nhỏ con, nên thoạt nhìn hắn so với Nhạc Thần mới lớn hơn nhiều, lúc này có chút lắp bắp nói, "Được, vi…… Vi huynh sẽ…… sẽ……"

Nhạc Thần không biết người này đối với mình si mê, cho nên, nghe hắn nói lắp như vậy, nghĩ hắn từ nhỏ như thế, nên lộ ra nghi hoặc và đồng tình.

Ngu Gia Tường ho nhẹ một tiếng, đỡ Nhạc Thần hướng vào trong phòng, đối với Nhạc Diệu nói, "Ái khanh theo đến đây đi!"

Ngu Gia Tường dìu Nhạc Thần tiến vào bên trong thay quần áo, Lí Lực tiếp đón Nhạc Diệu bên ngoài tiểu thính uống trà.

Nhạc Diệu đỏ mặt, bưng trà thiếu chút nữa làm đỗ nơi tay, Lí Lực cau mày nhìn vị huynh trưởng của Nhạc Thần, thực chưa từng thấy qua người như vậy, cảm giác đặc biệt ngốc.

Từ đó Nhạc Thần trở thành con cháu Nhạc gia, ấn tuổi xếp sau Nhạc Diệu.

Nhạc gia chỉ có một mình Nhạc Diệu ở kinh thành, ở trong tư thiên thai, hắn mời Nhạc Thần trước đi thăm tư thiên thai, tuy rằng Nhạc Thần nhìn không thấy, nhưng vẫn vui vẻ đáp ứng.

Tinh tương Nhạc Diệu là số hoa si, Ngu Gia Tường cũng không để vào mắt, vì để cho Nhạc Thần cùng người Nhạc gia tạo lập quan hệ, nên cũng không ngăn cản Nhạc Thần.

68. Quyển 2 - Chương 35: Ti Thiên Thai

Nhạc Diệu xem như tinh thông tinh thuật, mỗi ngày trầm mê với số học không thể thoát khỏi, đối với tiền nhân ở đây đã là siêu việt về mặt số học, đạt đến trình độ trước nay chưa từng có, nhưng chỉ là đệ nhất ở phương diện này.

Về toàn bộ thế giới, trừ bỏ số học, trong đầu hắn tất cả đều mơ hồ, nay đột nhiên lại có một người tư thái như họa đứng trước mắt hắn, đương nhiên là hắn yêu thích không thôi.

Ti thiên thai là bí phòng được quản lí, trong bí phòng có cơ cấu kiến trúc đặc biệt, dùng làm để quan sát đài trên núi ở ngoại thành kinh đô, Nhạc Diệu chính là ở nơi này. Trong đây, một bên có đàn tế thiên, cho nên nơi này trang nghiêm túc mục, có không ít đền đài lầu các, tất cả đều mang hơi thở hùng hồn.

Ánh mắt Nhạc Thần đã xem như gần tốt, chỉ là đôi khi sẽ không nhìn thấy, nhưng lúc ấy thời gian cũng rất ngắn, vì thế, hôm nay cậu đeo mũ sa rèm đen che chắn ánh mặt trời, nên mọi thứ đều đủ để mơ hồ phân biệt.

Theo Nhạc Diệu một đường ngồi xe ngựa đến Ti thiên thai, sắc trời đã dần dần tối lại, dọc đường trong kinh đô, chứng kiến một mảnh phồn hoa sầm uất, kẹt ở một đoạn đường ngắn, người đi như cửi, trên mặt mọi người đủ loại sắc thái, nhưng tương đối đều là vui mừng, Nhạc Thần cách màn đen nhìn ra tình cảnh bên ngoài, trên mặt hiện ra mỉm cười hạnh phúc mà lại kiêu ngạo, đúng vậy, mình và Ngu Gia Tường ở chung một thời gian, Ngu Gia Tường tựa như một người bình thường vô lại, nhưng, kỳ thật hắn là người tối cao thống trị thiên hạ, mảnh thiên hạ này hắn trị vì, người dân an cư lạc nghiệp như thế, Nhạc Thần làm sao có thể không cảm thấy âm thầm kiêu ngạo.

Mặc dù không hy vọng Ngu Gia Tường là bậc đế vương, nhưng lúc này lại rõ ràng sinh ra vô hạn sùng bái và tình cảm dũng mãnh, tình yêu trong lòng quay cuồng, Nhạc Thần không rõ rốt cuộc vì hắn là Hoàng đế, cho nên cản trở tình yêu hai người, hay bởi vì hắn là Hoàng đế, cho nên, ở giữa tình yêu lại tăng thêm một chút sùng kính khác thường đến nỗi lại càng thêm yêu.

Nữ nhân sùng bái anh hùng, kỳ thật, cũng như nam nhân yếu nhược.

Nhạc Thần mang hắc sa che đi khuôn mặt, Nhạc Diệu ngồi đối diện, nhìn thân thể cậu, tựa như đường cong thân thể Nhạc Thần là những số liệu tinh diệu nhất tổ hợp mà thành, cái này, cũng có thể làm cho người ta chuyên tâm nghiên cứu nửa ngày, không thể không biết chính mình có bao nhiêu thất lễ.

Nhạc Thần nhìn bên ngoài, không có để ý đến Nhạc Diệu, nhưng Lí Lực lại cảm thấy không thể chịu được, ngồi vào bên cạnh Nhạc Thần cản hết nửa người cậu, khụ một tiếng, đối Nhạc Diệu cung kính hỏi, "Đại công tử, ngài đến kinh thành đã bao nhiêu lâu?"

Mặc dù Lí Lực cảm thấy Nhạc Diệu đối với Nhạc Thần tỏ ý thái độ làm hắn không vui, nhưng là, Nhạc gia ở Thiên triều có địa vị siêu nhiên, cùng với tài trí thông minh của bọn họ càng làm người kính nể ngưỡng mộ, vì thế, thái độ phi thường cung kính, không dám không nể tình.

Nhạc Diệu căn bản không phản ứng lại lời Lí Lực hỏi, làm Nhạc Thần cũng cảm thấy hứng thú, hỏi một lần, "Đại ca, huynh từ nhỏ lớn lên ở Lan Thủy đi, đến kinh thành đã bao lâu?"

Nhạc Diệu thế này mới phản ứng lại, đỏ ửng mặt, cúi đầu ngẫm lại hồi đáp, "Năm trước… Tháng hai năm trước đến, đã hơn một năm."

Nhạc Diệu đỏ mặt Nhạc Thần cách hắc sa không thấy rõ lắm, nhưng là, biết Nhạc Diệu cũng không phải nói lắp trời sinh, chính là đối với cậu có đôi khi nói lắp, nên cậu cảm thấy người này có hơi chút đáng yêu.

Nhạc Diệu xem như cũng là một người si mê nghiên cứu, loại đem tâm huyết cả đời cùng tài trí đều cống hiến cho nhân loại là đáng để sùng kính.

Nhạc Thần cũng không cảm thấy Nhạc Diệu nói lắp là thất lễ với cậu, ngược lại cảm thấy hắn thật thân thiết, ban đầu nghĩ đến chính mình gia nhập vào một gia tộc khác sẽ thực sự không được tự nhiên và có kháng cự, không nghĩ tới sau khi nhìn thấy Nhạc Diệu thì hoàn toàn không có loại cảm xúc lo lắng không yên, Nhạc Diệu tinh thuần đến không có gì gọi là người có tâm nhãn, cho dù ánh mắt Nhạc Thần không thấy nhưng cũng có thể hiểu được, có lẽ, Ngu Gia Tường đưa cậu thêm vào Nhạc gia, cũng là bởi vì người nhà Nhạc gia đơn thuần, không lo lắng sẽ gặp bài xích và khi dễ.

"Không biết trong nhà còn có người nào ở kinh thành?" Nhạc Thần long long ống tay áo, đem đầu ngón tay có chút lạnh thu vào trong.

"Chỉ một mình ta ở, năm trước có phụ thân, nhưng người cảm thấy kinh thành xem sao không tiện, lại không thích xã giao trong triều, nên đi về." Nhạc Diệu hồi đáp, trong giọng nói mang theo chút buồn bã.

Nhạc Thần nghe ra âu sầu trong lời Nhạc Diệu, hiểu rõ một người là rất cô đơn, cậu cũng thường xuyên có loại cảm giác này, vì vậy có thể hiểu được, an ủi, "Sau này ta là đệ đệ ngươi, mọi người chính là người một nhà, không còn chỉ có mình ngươi ở chỗ này."

Nhạc Thần nói như vậy cũng không phải khách sáo hay có ý chắp nối, cậu không có người thân ở nơi này, trước kia có Thích Ngân trở thành người thân, nhưng trải qua một phen âm mưu, mặc dù không có hận ý, nhưng tâm đã sớm lạnh.

Hiện tại, nếu cậu đã vào gia phả Nhạc gia, như vậy, hắn là người Nhạc gia, trong lòng nghĩ đến cũng trở nên kiên định, lời của cậu thật tình thật lòng, tuy rằng Nhạc Diệu hành vi ngốc ngếch, thường xuyên lâm vào trầm tư, nhưng kỳ thực vẫn là người cực kỳ thông minh mẫn cảm, đối với lòng người, có cảm giác trực quan rất nhạy, nghe lời nói Nhạc Thần, cũng không phải loại giọng giả vờ khách khí làm người chán ghét, vì thế phi thường cao hứng, một kéo tay áo Nhạc Thần, đỏ mặt ngượng ngùng nói, "Phụ thân vốn không muốn tiếp nhận ngươi, bất quá, ta cảm thấy có thể tiếp thu ngươi là được rồi, chúng ta đáp ứng Hoàng Thượng nói ngươi là thân tử Nhạc gia, về sau, ngươi cũng là thân đệ của ta."

Nhạc Diệu là người đơn thuần, hắn nhìn thấy Nhạc Thần liền thích, nhưng hắn cũng không hiểu được đó là yêu. Cho nên, cũng không buồn rầu, ngược lại hắn phi thường vui sướng.

Nhạc gia là một gia tộc tôn kính, vì vậy, nhà bọn họ mọi người thi hành chế độ một vợ một chồng, cho dù nữ nhi gả đi ra ngoài trượng phu các nàng cũng chỉ có thể lấy một người, cho nên nữ nhi Nhạc gia có không ít người không ai thèm lấy, ở trong nhà xem sao xem tướng cô đơn cả đời. Đây cũng là nguyên nhân người Nhạc gia rất ít.

Hai người nói chuyện, dần dần thì nói tới đó, sau khi Nhạc Thần hiểu biết chuyện Nhạc gia, lại càng trở nên bội phục. Trong ngôn ngữ tràn ngập tán thưởng, Nhạc Diệu vẫn là lần đầu tiên nhận được tán thưởng từ người khác ở phương diện này, phải biết rằng, mọi người đối với thói quen nhà họ đều tỏ vẻ hèn mọn.

Hai người càng nói càng hợp nhau, đương khi Nhạc Diệu nói đến vận hành của các thiên thể phi thường cao thâm gì đó, phát hiện Nhạc Thần cũng biết được, nhưng lúc đó cũng là lơ đãng không để ý, hắn chỉ lo càng thêm cao hứng trầm mê, cuối cùng còn muốn chen Lí Lực sang một bên, nắm tay Nhạc Thần thật chặt, kích động đến vẻ mặt đỏ bừng.

Hiến thân vì nghiên cứu, loại tinh thần này Nhạc Thần đương nhiên không có.

Chuyện Bruno bởi vì chân lý khoa học bị lửa thiêu chết khủng bố như vậy, cậu vẫn còn nhớ rõ, cho nên cũng không dám lung tung tuyên dương những người ở đây, Nhạc Thần và Nhạc Diệu nói chuyện với nhau, Nhạc Thần cũng không dám đem tri thức thiên văn cơ bản nhất nói ra quá nhiều, để tránh mang đến tai bay vạ gió.

Đối với nghiên cứu tinh tú, Nhạc Thần cũng không rõ, thời điểm cùng Nhạc Diệu nói tới số luận, mới có thể nói lên một chút, nhưng nhìn thấy bộ dạng Nhạc Diệu kích động, xe ngựa đã dừng thật lâu, xa phu nhắc nhở bao nhiêu lần hắn mới bước xuống, Nhạc Diệu hoàn toàn không để ý, Nhạc Thần cũng không đành lòng quấy rối hắn đang lâm vào suy tư không ngừng nói, đành phải bồi hắn ở trong xe ngựa, nghe hắn nói một chút mới phát hiện. Kỳ thật, Nhạc Thần cũng nghe không hiểu hắm.

Khi Nhạc Diệu rốt cuộc dừng lại, phát giác trời đã rất đen, mã xa sớm đã ngừng, hắn lại đỏ mặt, lôi kéo Nhạc Thần, phi thường chán nản mà nói, "Xin lỗi, tật cũ lại tái phát! Xuống xe đi!"

Nhạc Thần cười nói, "Ta cảm thấy ngươi như vậy tốt lắm, thời điểm ta đánh đàn có đôi khi cũng không dừng được, nếu ngươi còn cái gì muốn nói, chúng ta xuống xe, dùng qua bữa tối, rồi ngươi nói sau!"

Nhạc Diệu được Nhạc Thần an ủi vài câu, thế này mới dễ chịu chút, cùng Nhạc Thần xuống xe ngựa, đã có người Nhạc gia đứng ngoài xe ngựa chờ, đón hai người đi vào.

Sau khi dùng qua bữa tối, Nhạc Diệu liền rời đi, mỗi ngày xem sao là thói quen của hắn, đây là lần đầu tiên từ khi đến kinh thành Nhạc Thần được rời cửa, cho nên, trong lòng ẩn ẩn có chút hưng phấn, cũng không nguyện ý lập tức nghỉ ngơi, được Lí Lực đỡ đi dạo nơi nơi ở Ti thiên nhai, phía sau đi theo vài vị thị vệ bảo hộ.

Vì nơi này xem sao nên đèn đuốc ảm đạm, ánh sáng lại tối, nên Nhạc Thần căn bản không cần dùng hắc sa che mắt, cảm thụ được gió đêm trên núi, trong mắt là kiến trúc mơ hồ không rõ, này so với trong Ninh Vương phủ làm cho người ta thích thú hơn.

Nhạc Thần được an bài trong khách phòng ở Ti thiên nhai, bởi vì giường quá cứng, ngủ cũng không được ngon giấc, ngày hôm sau vẫn thức sớm như cũ, luyện tập tỳ bà bát huyền vẫn là không thiếu, Lí Lực vì cậu mát xa huyệt vị trên đầu, sau đó dùng đồ ăn sáng và uống thuốc.

Nhạc Diệu tìm đến Nhạc Thần, dẫn cậu đi tham quan, xong xuôi cũng đã gần giờ ngọ, Nhạc Thần mang theo mũ sa che khuất ánh dương, nhìn đài xem sao, quầng sáng mặt trời, còn nhìn hàng loạt thiên cầu này nọ, thậm chí Nhạc Diệu còn mang cậu đến thư phòng nhìn xem, bên trong tất cả đều là sách và giấy, biến hóa tinh tương mỗi ngày đều phải nhớ kĩ, trong đó còn có đủ loại giấy nháp giải toán.

Tuy rằng Nhạc Thần rất xúc động, nhưng cũng không có bao nhiêu nhiệt tình, hơn nữa, bị Nhạc Diệu cường điệu lôi kéo nghe hắn giảng giải, cũng phi thường bất đắc dĩ, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Buổi trưa sớm qua, Nhạc Thần đói bụng đến bao tử đều kêu, Nhạc Diệu cũng không có phát giác, đem bản nháp của mình vội cầm đến cho Nhạc Thần xem.

Có lẽ Nhạc Thần cũng không hiểu được, đây là phương thức Nhạc Diệu biểu đạt yêu thích của mình đối với người khác, cho nên, nguyện ý đem những gì mình nhiệt tình yêu thích đều lấy ra chia sẽ.

Lí Lực nhìn không nổi nữa, đứng ở cửa hô to, "Nên dùng cơm trưa, công tử còn phải uống thuốc."

Nhạc Diệu bị cắt đứt, lúc này mới im miệng dừng lại, đỏ mặt nhìn về phía Nhạc thần, mặt Nhạc Thần giấu sau hắc sa, cậu cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt hắn, cảm thấy có lẽ là bị người ngại phiền, cho nên, uể oải đứng lên.

Trước kia hắn cũng đã trải qua loại chuyện này, năm ngoái đến bí phòng trong Ti thiên thai giảng giải cho đệ tử, nói một hồi hăng say liền nói qua giờ ngọ, mọi người than ôi không ngớt, sau đó lại gặp phải tình huống thế này thêm vài lần, vì vậy, hắn chỉ có thể chào từ giã việc truyền thụ, chuyên tâm đến đài trên núi xem sao.

Không thể cùng người giao tiếp, điều này làm hắn phi thường uể oải.

"Đại ca, ta nghe thấy không tồi, nếu như ngươi nguyện ý, dùng bữa trưa xong, ngươi nói tiếp đi!" Nhạc Thần nhìn vẻ mặt Nhạc Diệu đau khổ như vậy, vì thế bèn nói lời an ủi.

Nhạc Diệu gật gật đầu, vẫn là không thể nào quật khởi tinh thần.

Thời điểm dùng cơm trưa, có người đến báo cáo nói Uông đại nhân tiến đến bái kiến.

Nhạc Diệu từ kích động học thuật dứt ra là lại biến thành trạng thái ngốc nghếch, gật gật đầu đáp, "Để hắn đến đây đi! Đã sớm nói, sự tình không cần thông qua ta, để bọn họ cầm đi con dấu là được, khả bọn họ chính là không nghe."

"Bất tại kì vị bất mưu kì chính*! Chúng ta cũng không dám vượt quá chức phận, vẫn là mời Nhạc đại nhân chính mình đến xử lý việc này." Nhạc Diệu vừa mới oán giận xong, một giọng trong trẻo mang theo ý cười đã truyền đến.

(*) Ở chức nào lo chức đó.

Nhạc Thần ngồi ở bên cạnh Nhạc Diệu, Uông đại nhân kia đem một xấp sổ con trên tay giao cho thư đồng sau Nhạc Diệu, xong liền ngồi bên kia của của hắn, không chút mất tự nhiên mà đem thêm chén đũa, còn nói, "Không kịp ăn cơm, vẫn là cùng nhau ăn đi!"

Phỏng chừng hắn thường xuyên làm như vậy, nên người đã đem bát đũa bày xong, Uông đại nhân vươn đũa gắp thức ăn, mới chú ý bên người Nhạc Diệu còn có người khác, Nhạc Thần đem vải đen kéo lên thì có thể tự mình gắp thức ăn, không cần người hầu hạ, cậu nhìn Uông đại nhân kia vài lần, là một đại nhân có chút trẻ tuổi, tính ra cũng gần xấp xỉ tuổi Nhạc Diệu, dáng dấp anh tuấn uy vũ, mày rậm mắt to, tác phong hào phóng.

"Vị này là……" Uông đại nhân ăn phần thức ăn, ngẩng đầu nhìn Nhạc Thần, ngẩng đầu ngốc ngốc nhìn chằm chằm Nhạc Thần.

Nhạc Diệu thực khách khí giới thiệu nói, "Đây là gia đệ, Nhạc Thần!"

Ánh mắt đối phương nhìn có chút không tốt, Nhạc Thần cảm thấy kì quái, nhãn thần tương đối thăm dò.

Không nghĩ tới Uông đại nhân kia trước vẫn ngốc ngốc nhìn Nhạc Thần, sau lại đột nhiên bị sặc, ho khan xong lại đứng lên cười lớn. Cực kì điên khùng.

Một bàn đồ ăn bị nước miếng người này văng lên, Nhạc Thần nghĩ rằng đã không thể ăn nữa.

Nhìn Nhạc Diệu, lại nhìn Uông đại nhân, những người này thế nào lại kì quái như vậy chứ!

Nhạc Thần nghĩ chính mình trước kia hoàn hảo không chọn cái gì chuyên môn thiên văn học, nếu không, cũng biến thành những người này.

Uông đại nhân vươn tay chỉ thẳng vào Nhạc Thần, lắp bắp nói, "Ngươi…… Ngươi…… Ngươi……"

Nửa ngày ngươi không ra nguyên cớ, Nhạc Thần bị hành vi này của hắn làm cho không biết ứng đối thế nào, nhưng thật ra Nhạc Diệu lại đánh rớt ngón tay Uông đại nhân xuống, nổi giận quát nói, "Chúng ta còn chưa ăn cơm xong. Ngươi lại quấy rối!"

69. Quyển 2 - Chương 36: Uông Kiền

Ở trong ti thiên nhai Uông đại nhân và Nhạc Diệu là hai người nổi danh nhất, không vì cái gì khác, chỉ vì một người là si, một người là điên, hai người hợp thành "Si điên", Nhạc Diệu si mọi người công nhận, Uông Kiền điên mọi người thống hận.

"Tiểu Diệu a! Ta không có quấy rối!" Uông đại nhân nói với Nhạc Diệu thật khẩn thiết, xong lại hướng về người hầu phía sau ngoắc ngoắc nói, "Đem những thứ này mang xuống, lại đem một bàn mới đến, ta đói bụng, các ngươi tay chân lanh lẹ một chút!"

Giọng nói Uông đại nhân tùy tiện, động tác tiêu sái hào phóng, giống như hắn mới là chủ nhân nơi này, làm cho Nhạc Thần kinh thán không thôi.

Hắn nói xong lại bình tĩnh dừng mắt trên người Nhạc Thần, hơn nữa, còn rất mong đợi nói rằng, "Công tử, ngươi nhận thức lão đạo không?"

Nhạc Thần bị hắn nhìn chăm chú đến không được tự nhiên, nhíu mày, lắc đầu.

Nhạc Diệu nhíu chặt chân mày, bởi vì làm việc mệt mỏi mà sắc mặt có chút đen, nên trực tiếp nổi giận trừng qua Uông đại nhân, quát lớn nói, "Uông Kiền, ngươi lại nữa rồi! Đây là gia đệ, không thể vô lễ. Nếu đưa đồ xong rồi, vậy đi mau chút đi!"

"Tiểu Diệu, ngươi thực vô tình, ta mới đến mà, còn chưa có ăn cơm, ngươi đã đuổi ta đi!" Uông Kiền làm ra bộ dạng đáng thương hề hề, một đại nam nhân như vậy, lại làm đến phi thường tùy ý thế này, hơn nữa, cư nhiên còn làm bộ dạng khó coi, Nhạc Thần nhìn, cũng cảm thấy phỏng chừng vị Uông đại nhân này bình thường hay đùa Nhạc Diệu.

Uông Kiền lại đối Nhạc Thần chắp tay nói, "Không nghĩ tới công tử là đệ đệ tiểu Diệu, chẳng qua, thế nào trước kia lại không nghe tiểu Diệu nói qua ngươi."

Nhạc Diệu cau mày trừng mắt Uông Kiền, trả lời, "Y vừa mới tới! Lại nói, dựa vào cái gì phãi nói cho ngươi tình huống huynh đệ trong nhà của ta."

Uông Kiền ha ha cười hai tiếng, nói, "Hai người các ngươi thật giống, ừm, đều trắng như nhau."

"Ngươi tên là Nhạc Thần đúng không! Về sau vi huynh liền đại xưng hô ngươi một tiếng Thần đệ, kỳ thật, chúng ta rất có duyên, trước đây gặp một lần, phỏng chừng ngươi không nhớ rõ." Nói xong ở trên cằm sờ sờ vài cái, làm một động tác vuốt râu.

Nhạc Thần thực sự không nhớ từng gặp người này ở nơi nào, nhìn hắn và Nhạc Diệu rất tùy ý, cảm thấy quan hệ của hắn cùng Nhạc Diệu chắc cũng không tồi, vì thế thực khách khí chắp tay đáp lễ, "Uông đại ca khách khí! Thật sự không nhớ rõ đã gặp qua Uông đại ca ở nơi nào, còn xin ngươi nói rõ ràng một chút, không chừng ta có thể nhớ ra."

Lí Lực ở nhà ăn dành cho phó dịch cơm nước xong xuôi, lúc này đến đây hầu hạ Nhạc Thần, nghe được Uông Kiền nói chuyện, nhìn động tác vờ vuốt vuốt râu của hắn, suy nghĩ một trận, liền kinh hô, "Đây không phải lão đạo lừa tiền kia sao?"

Nhạc Thần nghe Lí Lực nói vậy, kinh ngạc một chút, nhìn về phía Uông Kiền.

Uông Kiền cười gượng hai tiếng, "Trí nhớ vị tiểu ca này không sai. Bất quá, ta chưa bao giờ lừa gạt tiền. Người bình thường mời ta xem tướng, không chuẩn bị đủ nghìn vàng, ta không đi."

Nhạc Diệu ở một bên mặt đen thùi, trừng mắt nhìn Uông Kiền lạnh lùng nói, "Ngươi lại cải trang ra ngoài đi lừa gạt."

"Tiểu Diệu, ngươi đây là thật oan uổng ta. Ta xem bói xem tướng chưa từng sai lầm, ngươi thế nào cũng không tin ta chứ!" Vẻ mặt Uông Kiền thảm thương nhìn về phía Nhạc Diệu kêu oan, còn đem tay Nhạc Diệu cầm không buông.

Nhạc Diệu lạnh lùng không muốn nói chuyện cùng hắn, rút tay ra nói với Nhạc Thần, "Tiểu Thần, về sau chớ tin hắn xem bói cho ngươi. Trước kia hắn tính cho ta cũng không chuẩn."

Nhạc Thần lộ ra thần sắc nghi hoặc, Lí Lực lại nhìn chằm chằm Uông Kiền không tha, sau cúi xuống bên tai Nhạc Thần nói, "Ta nghĩ hắn cũng nói đúng, không phải hắn nói chúng ta sẽ mất đồ, sau thì thực sự mất."

Nhạc Thần luôn cảm thấy những việc này có thể tin cũng có thể không tin, dù sao cũng phải tiếp tục sống, vì thế bèn đáp, "Không cần để ý, sự tình đều đã qua rồi."

Người hầu mang cơm và các món ăn lên, lại lấy thêm chén đũa cho mọi người.

Nhạc Diệu là một ngốc tử, lại gắp cho Nhạc Thần hai đũa thức ăn, nói, "Tiểu Thần, ngươi ăn nhiều một chút. Qua một lát nữa, ta đưa ngươi trở về."

Uông Kiền cũng gắp cho Nhạc Thần hai đũa, hòa nhã nói, "Thần đệ, món này ở đây làm không tồi, ngươi nếm thử một chút." Nói xong rồi hướng Nhạc Diệu hỏi, "Muốn đưa Thần đệ trở về nơi đó, không phải hắn ở nơi này sao?"

Nhạc Diệu không muốn trả lời, nên cũng không để ý tới hắn.

Nhạc Thần nhìn bầu không khí có chút cứng ngắc, liền đáp, "Ta ở trong thành, không ở nơi này."

"Ở trong thành a! Tốt, ta và ngươi cùng nhau trở về đi!"

Nhạc Diệu nghe xong lại nhíu mày, nhưng không phản đối.

Dùng hết ngọ thiện, Nhạc Thần buông mũ sa ra cửa trở về phòng ngủ trưa một chốc, Nhạc Diệu thì xem sổ con vừa rồi đưa tới, Uông Kiền cũng cùng hắn.

Gần giờ Thân (3h-5h chiều), ba người rời khỏi loan đài trên núi, lúc tới Uông Kiền cưỡi ngựa, lúc về thì lại muốn cùng Nhạc Thần Nhạc Diệu ngồi xe ngựa, vì vậy Lí Lực bị xếp cưỡi ngựa mà đi.

Bảo hộ Nhạc Thần đều là đại nội cao thủ Hoàng đế phái đến, vừa thấy chỉ biết công lực thâm hậu không phải người bình thường, hộ ở sau xe trước xe.

Uông Kiền nhìn trận thế này, liền cảm thấy rất kì quái.

Nhạc Diệu ngồi ở trong xe xem sách, Uông Kiền thì cùng Nhạc Thần trò chuyện.

"Lần trước thấy ngươi, ánh mắt ngươi nhìn không thấy, bây giờ có thể thấy được rồi sao? Vẫn không thể thấy được cường quang đúng không!" Thời điểm Uông Kiền trở nên đứng đắn, bộ dạng thật ra cũng không tồi.

Nhạc Thần gật gật đầu, "Gần như đã tốt hơn nhiều."

Uông Kiền ho nhẹ rồi hắng giọng một tiếng nói rằng, "Lần trước đến Tang Hỗ thành làm việc, lại không có gì có thể làm, đành trộn lẫn vào nhà chùa tính hai quẻ đỡ thèm, nhìn ngươi và thằng nhóc kia có ý tứ, liền tiến lên xem tướng mạo cho người. Ngươi cũng đừng cho là ta lừa gạt tiền."

Nhạc Thần nở nụ cười một chút, đáp, "Làm sao có thể! Ngươi cũng xem như đoán chuẩn, ngày đó ta thật sự đã đánh mất vật trọng yếu."

Xem ra Uông Kiền đối với thuật xem bói của mình phi thường tự tin, một chút cũng không nghi ngờ chính mình sẽ gây ra lỗi gì, trực tiếp hỏi Nhạc Thần, "Đồ vật tìm được trở về chưa?"

Nhạc Thần ngẫm lại, ngọc bội chặn giấy và trâm ngọc xác thực đã trở về tay mình, nếu là trước đây nhất định sẽ bởi vì vài thứ đồ kia bị người tìm ra mà cảm thấy khó chịu, bây giờ nhớ lại vì những vật kia nhưng thật ra sung sướng và hạnh phúc, "Đều tìm được!"

"Vậy ngươi tin những lời khác ta nói với ngươi không?" Uông Kiền nghe thấy đồ vật tìm về được cũng thật cao hứng, tiếp tục nói, "Ta xem ngươi mây tía* quanh thân, so với trước kia lại càng tăng thêm, sợ thật là phú quý đến cực điểm, bất quá, con đường này cũng không tốt, ngươi……"

(*) Mây tía/ tử khí ở đây kiểu như nói thân giàu sang. Mình không chắc đúng không nhưng theo mình hiểu là thế.

Nhạc Thần so với lần trước khi ở Tang Hỗ thành hắn thấy xinh đẹp hơn một ít, khuôn mặt ẩn ẩn hạnh phúc và không khí vui mừng, nhìn xem cũng biết là người đang rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, người bên ngoài bảo hộ y đều là võ công cao thủ, mặc dù vận y phục hàng ngày, nhưng kỹ luật thấy thế nào cũng là người quan gia, đoán chừng là cao thủ đại nội cũng không khó.

Trước kia Uông Kiền còn cho rằng Nhạc Thần tướng tinh bên cạnh đế tinh, hiện tại, hắn ngược lại suy đoán Nhạc Thần chính là vị tư sủng Hoàng đế giấu đi trong lời đồn đãi.

Nhạc Thần nghe hắn nói như vậy, khuôn mặt dưới hắc sa lại càng trắng, ánh mắt cũng dần hiện ra chút thần sắc kích động. Phỏng chừng Nhạc Diệu cũng không đọc sách vào chữ nào, thấy Uông Kiền còn chưa nói xong, hắn đã ngăn chặn lời nói kế tiếp của Uông Kiền, "Uông Kiền, đừng nói lung tung đệ đệ của ta, ngươi căn bản xem tướng không chuẩn xác."

Cho dù Nhạc Diệu là ngốc tử chỉ biết xem tinh tượng, nhưng cũng không phải là kẻ ngu si không có ánh mắt, khi Hoàng đế và Nhạc Thần ở chung một chỗ tuy vẫn e dè, nhưng hắn làm sao không biết quan hệ của hai người bọn họ.

Loại chuyện này Hoàng đế che giấu ngoại nhân, cho nên đây không phải là chuyện người khác có thể tùy tiện xem xét, Uông Kiền nói như vậy đã muốn phạm vào điều tối kiêng kị.

Uông Kiền nghĩ Nhạc Thần là con cháu Nhạc gia, nên cũng không nói thêm gì nữa, đành phải nói sang chuyện khác, "Hoàng Thượng muốn đi săn xuân, tính toán ngày một chút, lúc này không có ngày lành gì, chỉ có ngày sau hai ngày nữa."

"Ừ!" Nhạc Diệu đáp đơn âm rồi cũng không nói nữa, nhìn chằm chằm Nhạc Thần xem, tinh thần Nhạc Thần không tốt lắm, hướng Nhạc Diệu nói hai câu về sau nhất định sẽ thường xuyên đến thăm hắn, rồi cũng không nói nữa.

Được đưa đến cửa sau Ninh Vương phủ, thời điểm Nhạc Thần xuống xe ngựa ánh mắt thoáng cái tối đen, thiếu chút nữa đạp hụt ngã xuống, được thị vệ phản ứng nhanh lẹ đỡ được mới không té, Lí Lực đỡ người cũng bị dọa đến không nhẹ.

Nhạc Diệu và Uông Kiền còn muốn đi nơi khác, thấy Nhạc Thần như vậy, quan tâm hỏi, "Không có chuyện gì chứ! Đi đường phải cẩn thận!"

Vừa rồi Nhạc Thần cũng bị dọa, lúc này cũng khôi phục chút ít, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn rõ lắm, đáp, "Đại ca, ngươi đi trước đi! Ta không sao!"

Nhìn Nhạc Thần được người dìu vào Ninh Vương phủ, Nhạc Diệu và Uông Kiền mới ngồi xe ngựa rời đi.

Uông Kiền từ cửa xe nhìn vào tường viện Ninh Vương phủ, muốn nói lại thôi.

Nhạc Diệu nhìn hắn nói một câu, "Ngươi đừng ở nơi nơi nói lung tung, sẽ gây phiền toái."

"Này ta đương nhiên biết." Uông Kiền trịnh trọng nói xong, lại trở nên cợt nhả, "Tiểu Diệu, ngươi đây là quan tâm ta sao?"

Nhạc Diệu nhìn hắn tựa như thấy gián mà chán ghét, không muốn để ý đến hắn.

Uông Kiền cũng không ngại, tự biên tự diễn tự mình nói, "Y thật sự là người Nhạc gia?"

Nhạc Diệu liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu đọc sách, lật hai trang, trên mặt lộ ra thần sắc bừng tỉnh, sau đó kích động đứng lên, "Tiểu Thần nói ở đây có thể làm như vậy, ai, ta thế nào lại không nghĩ tới, dừng xe, ta phải quay lại hỏi."

Nhạc Diệu tinh thần kích động muốn nhảy xuống xe chạy về Ninh Vương phủ, Uông Kiền nhìn hắn lại muốn phát tác, lập tức đem hắn bắt lại, nói, "Trước lấy bút viết xuống, ngày mai lại hỏi."

Nhạc Diệu tỉnh ngộ, lập tức lấy bút mực ra, sau khi viết xuống lại cho xe dừng, hắn phải quay lại.

Bất quá, mã xa đã đến cửa bí giam, Uông Kiền một phen nắm lấy cánh tay hắn, đem hắn kéo vào trong, nói, "Trước đi vào đem chuyện hôm nay làm sao, ngày mai ngươi lại đi hỏi."

Nhạc Diệu bị hắn kéo vào phòng, người ở bên trong nhìn thấy hai người, tuy rằng cười chào hỏi, nhưng quay đầu lại cười trộm, cười hai người này "Trời sinh một đôi, trời sinh một đôi".

Thiên tư toán học của Nhạc gia khiến cho mọi người ngưỡng vọng, Uông Kiền nghe Nhạc Diệu giải thích quan điểm mới, nghe đến say mê, lại nghe đến Nhạc Thần vạch ra vấn đề số học cho Nhạc Diệu, ngược lại cũng không hoài nghi Nhạc Thần có phải người nhà Nhạc gia hay, này không phải đã rõ ràng, chỉ có người Nhạc gia mới chuyên chú số học như vậy.

70. Quyển 2 - Chương 37: Hành Cung

Khoảng cách từ kinh thành đến khu vực săn bắn hoàng thất là ba trăm dặm, phạm vi chung quanh cũng trăm dặm, từ kinh thành xuất phát cần đến hai ngày mới tới.

Nhạc Thần theo chân các nội thị cung nữ đến hành cung khu săn bắn chuẩn bị trước, Tạ Vân Trình vốn đi cùng Hoàng đế, lại nói hai ngày trước đã cùng đoàn người rời đi, chỉ vì một đường phải chiếu cố Nhạc Thần, còn phải bố trí hết thảy mọi thứ trong hành cung.

Cũng bởi vì mấy ngày hôm trước mắt Nhạc Thần đột nhiên biến đen mà thiếu chút nữa từ trên xe ngựa té xuống, nên lúc này ngồi trên mã xa, nhìn phong cảnh tươi tốt bên ngoài, trời trong nắng ấm, chim bay cỏ mọc, nước chảy róc rách, thì nhịn không được muốn cưỡi ngựa mà chạy như bay, phóng thích kích động và hăng hái trong lòng.

"Tạ tổng quản, cho ta cưỡi ngựa một chốc, một khắc đồng hồ ngươi thấy được không?" Vẻ mặt Nhạc Thần chờ mong nhìn Tạ Vân Trình, Tạ Vân Trình phi thường bất đắc dĩ, cười khuyên ngăn, "Tốt hơn công tử không cần ra khỏi mã xa, nếu như xảy ra chuyện, lão nô chính là không thể tha thứ, công tử không cần khó xử lão nô."

Nhìn đến vẻ mặt Tạ Vân Trình khổ tướng cự tuyệt như vậy, Nhạc Thần cũng chỉ có thể thu hồi lòng kích động muốn thử, nói xin lỗi, "Làm cho Tạ tổng quản khó xử, chỉ là ta bị nhốt trong phòng, lâu lắm không có ra ngoài, nhìn thấy phong cảnh tốt như vậy không khỏi muốn cưỡi ngựa, muốn được kỵ mã phóng nhanh một phen."

"Công tử buồn hỏng rồi, muốn ra ngoài cưỡi ngựa cũng là đương nhiện, chỉ là ánh mắt ngài còn chưa hoàn toàn tốt, nếu ở trên ngựa xảy ra chuyện gì, lão nô vô pháp công đạo với Hoàng Thượng, công tử nhẫn nhịn chút nữa, chờ ánh mắt hoàn toàn tốt lên, đánh tiếng với Hoàng Thượng, ngài muốn cưỡi ngựa bao lâu cũng đều được." Khẩu khí Tạ Vân Trình ôn hòa, Nhạc Thần cười cười không đành nhắc lại, đem ánh mắt chuyển đến ngoài cửa sổ.

Ra khỏi kinh thành, ở nơi đây thiên nhiên như trong ngực, chỉ là hít thở bầu không khí, đã cảm thấy tươi mát thư sướng hơn rất nhiều, vui vẻ thoải mái.

Ngu Gia Tường nói sẽ cho cậu đi xem cảnh đẹp, nên để Nhạc Thần trước một bước đi đến hành cung, sau đó hắn sẽ đến.

Lúc Ngu Gia Tường nói lời này là ở trên giường, Nhạc Thần cau mày suy nghĩ một chốc, kỳ thật cậu cũng không nguyện ý đến hành cung. Cậu hiểu rõ đây là Ngu Gia Tường muốn dẫn lĩnh bách quan đi săn xuân, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người, cậu lo lắng sẽ gặp đến những người khác, sẽ gặp phải khó dễ. Ánh mắt không thấy làm cậu đối với hoàn cảnh xa lạ người xa lạ có cảnh giác và một chút cảm giác sợ hãi rất mạnh, vì vậy, cũng không nguyện ý đến nơi không quen thuộc, thế nhưng, nhìn bộ dáng Ngu Gia Tường chờ mong như thế, cậu thật sự không cự tuyệt ra miệng được, đành phải gật đầu đáp ứng.

Ngu Gia Tường thấy Nhạc Thần tuy rằng đáp ứng, nhưng lại lộ ra vẻ mặt u sầu, liền ôm chặt lấy cậu, ghé vào lỗ tai thề lời son sắc, "Ta muốn đem cảnh tượng đẹp nhất ta từng gặp chỉ cho ngươi, sau khi ngươi thấy nhất định sẽ thích."

Nhạc Thần ngồi trong xe ngựa, tâm sớm đã theo chim nhỏ bay lượn vờn quanh bầu trời, lòng cũng không còn vẻ lo âu thấp thỏm, tất cả một lòng đều là vui sướng ấm áp. Xem ra, xuất môn quả thật là một chuyện tốt.

Đến hành cung, Nhạc Thần trực tiếp được Tạ Vân Trình an bài ở tẩm phòng Hoàng đế.

Tân hoàng lên ngôi, tẩm cung Hoàng đế có rất nhiều nơi cần phải bố trí làm lại, gian phòng thu dọn trống không nên Nhạc Thần được mang vào giữa đình hoa viên du lãm.

Ở trên xe ngựa ngồi hai ngày, eo lưng đều đau mỏi, ở khắp nơi đi lại hoạt động tay chân cũng tốt.

Khu vực săn bắn của Hoàng gia ở Bắc Sơn, địa thế so với kinh thành cao hơn rất nhiều, bởi vì ở trong núi, nên lúc này tựa như thời điểm giữa xuân bên ngoài.

Trời bấy giờ đã gần đến hoàng hôn, gió đêm hiu hiu, từng trận lạnh.

Bên ngoài Nhạc Thần chỉ mặc một kiện áo choàng dày, mang theo chụp mũ, ở trong vườn hoa đi tới đi lui, nhìn hoa xuân muôn hồng nghìn tía.

Hoa đào đang trong thời kì nở rất vượng, một mảnh phấn hồng rực rỡ tựa mây, nồng đậm hương thơm che khuất cả những mùi hoa khác.

Nhạc Thần nghĩ đến lời Ngu Gia Tường đã nói, cảnh xuân năm nay ngươi đã bỏ lỡ nên trẫm sẽ bù lại cho ngươi. Nhớ đến khi hắn nói lời này ánh mắt hàm chứa ẩn tình ôn nhu, lòng như có một dòng nước ấm chảy

xuống, ấm áp đến tứ chi bách hài, trên mặt cũng hiển lộ ánh hồng ửng đỏ tựa như một mảnh đào kia, khóe môi câu ra mỉm cười hiền dịu.

Tạ Vân Trình đến nói phòng đã thu thập xong, để Nhạc Thần có thể đi vào nghỉ ngơi.

Tuy rằng có thể ngủ trên xe ngựa, thế nhưng, đoạn đường này dù sao cũng không phải đường cao tốc thời hiện đại bằng phẳng như vậy, xe ngựa thời này cũng không có công năng chống rung, vì vậy, một đường lắc lư tới bến, căn bản không nghỉ ngơi được, được đưa vào trong tẩm cung Hoàng đế, thậm chí Nhạc Thần còn chưa kịp hảo hảo quan sát gian phòng, thì đã mệt mỏi nằm trên tháp nhỏ.

Dùng qua bữa tối, uống thuốc, Nhạc Thần sớm đã vào giấc ngủ.

Trong núi đặc biệt yên tĩnh, loại yên tĩnh này cùng với yên tĩnh trong Cẩn Lan viện là không giống nhau, đó là khối yên tĩnh cách ly phố xá sầm uất.

Còn đây là mang theo thiện ý tĩnh mịch và bình thản nhã nhặn, có gió núi thổi, có cây cỏ lung lay, có tiếng hoa rì rào, trời đất mênh mông tĩnh lặng, làm cho người ta cảm thấy sinh mệnh như xa xôi lâu dài, nhân thế mong manh nhỏ bé, muốn từ thuở nay ẩn cư tham thiền.

Nhạc Thần chưa bao giờ là kẻ lừa mình dối người, cậu cho tới bây giờ đều hiểu được phải hưởng thụ cuộc sống, hiểu được theo phải đuổi theo tâm mình, hiểu được mỗi ngày phải thuận theo ý lòng, khi phát giác bản thân yêu thương Ngu Gia Tường, chính mình lại bị nhốt trong Cẩn Lan viện, mỗi ngày trôi qua giống như cuộc sống bình thường nữ tử nơi thâm cung, thời điểm cõi lòng lẳng lặng đầy chờ mong đợi quân vương lâm hạnh, cậu cũng không có cảm thấy buồn rầu, cho dù là mỗi ngày chờ đợi như vậy cũng là tốt đẹp, khi cùng Ngu Gia Tường một chỗ, cậu cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ, cho nên, dù có tự tôn, có ngạo khí, những ngày như vậy cậu cũng không phản đối, mỗi ngày nhàn nhã bình thản trôi qua.

Nhưng mà, cậu cũng biết, cuộc sống như thế không thể nào mãi mãi, Ngu Gia Tường là vua, không thể nào cả đời một lòng đều đặt trên người cậu, sẽ có một ngày Ngu Gia Tường chán ghét cậu, đương nhiên, nói không chừng cậu cũng sẽ chán ghét Ngu Gia Tường.

Vô luận trong hai người người nào thay tâm trước, Nhạc Thần đoán chừng chính mình cũng sẽ không thỏa mãn những ngày lẳng lặng ngóng trông chờ đợi.

Có lẽ đến lúc đó, đến nơi non xanh nước biếc u nhã tĩnh mịch thế này ẩn cư, nếu muốn náo nhiệt có thể vào thành thị đi đi một chút, cuộc sống như thế chính là rất tốt.

Gần đây hầu như mỗi đêm Ngu Gia Tường đều đến Ninh Vương phủ ngủ cùng cậu, biết rõ Ngu Gia Tường chạy hai đầu như vậy, rất khuya mới đến, sáng sớm lại rời giường hồi cung, là một chuyện cực kì vất vả, nhưng cậu vẫn tiếp tục không mềm lòng, nói một câu săn sóc, ngươi không nên thường xuyên đến như thế, hoặc là một câu ta và ngươi cùng nhau tiến cung đi thôi, ngươi cũng không cần cực khổ như vậy.

Tối nay một người ngủ trên long sàng rộng lớn, trên giường khắc đầy hoa văn phức tạp, tinh mỹ cẩn thận, đệm chăn cũng là tinh tế mềm ấm, trong phòng đốt hương ngưng thần tĩnh khí, mùi hương vấn vít xa xôi, nhưng cậu lại không ngủ được, bên cạnh đã không có người kia nhẹ nhàng ôm cậu, cậu không ngủ được, vươn tay ra, sờ không thấy độ ấm người khác, cậu cảm thấy cô tịch, mơ hồ tưởng niệm dần dần trở nên rõ nét, ở trong chăn nhịn không được xoay người, miệng thì thào gọi ra tên của hắn.

Nhớ nhung tận cùng phỏng chừng chính là cảm giác này, Nhạc Thần đột nhiên nghĩ đến, không biết có phải Ngu Gia Tường cũng giống vậy nhớ cậu hay không.

Nhạc Thần từng nghĩ đến phải đem nhạc phổ thời đại này nhớ kỹ, không để cho nhạc khúc thất truyền, ở trong hành cung hai ngày mà Ngu Gia Tường còn chưa có tới, thì dừng lại vạch ra kế hoạch thật tốt, mỗi ngày đều có chuyện vội vàng để làm, như vậy trong lòng sẽ không nặng nề thế nữa.

Nhạc Thần nghĩ nếu như sau này bị Ngu Gia Tường từ bỏ, khi đó cậu còn đối với hắn nhớ mãi không quên, như vậy, chỉ cần tìm được chuyện để làm, thì thật ra thời gian cũng không đặc biệt gian nan.

Tình yêu làm cho người ta hạnh phúc, nhưng cũng không phải nhất định có nó mới có thể sống được.

Bắt đầu sáng sớm từ ngày thứ ba, thì trong hành cung rõ ràng bận rộn, chuẩn bị nghênh đón buổi chiều Hoàng đế giá lâm.

Nhạc Thần ở chỗ hành giám trong cung không đi đâu khác, nhưng mà, cũng làm cậu cảm thấy phiền toái, cái loại tâm tình phức tạp chờ mong mang theo bất an thấp thỏm làm cậu tâm thần không yên.

Khi gần hoàng hôn, ngự giá Hoàng đế mới đến, đi theo còn có rất nhiều quan viên, Nhạc Thần cũng có nghĩ đến có phải hắn sẽ mang theo phi tần đến đây hay không, nhưng ý nghĩ này vừa mới bắt đầu đã bị cậu bóp tắt, cậu không muốn suy nghĩ đến những chuyện tình đáng ghét này.

Nhạc Thần xem tình yêu tựa như hoa sớm ngày xuân, cảm xúc mạnh mẽ tốt đẹp, nhưng rất nhanh cũng sẽ úa tàn, tình yêu của đế vương phỏng chừng lại càng ngắn ngủi, về sau nhớ lại, biết đâu chỉ là một đoạn ảo mộng mông lung hạnh phúc, tỉnh lại liền tiêu thất vô tung, có lẽ sẽ có chút phiền muộn, nhưng cuối cùng sẽ không làm người ta mãi đuổi theo.

Nhạc Thần trước kia chưa bao giờ bi quan như vậy, tình yêu lại làm cho cậu đem bi quan trong lòng phóng đại đến vô cùng.

Phần lớn người trong hành cung đều đã đi ra ngoài nghênh đón, Nhạc Thần không thể đi ra, tuy rằng cậu muốn sớm được nhìn thấy hắn, nhưng cậu vẫn ngồi chờ ở trong tẩm điện, cầm sách phổ cẩn thận nhớ từng nhóm từng nhóm, để cho kích động trong lòng bình phục lại.

Khoảng thời gian người trong cung ra ngoài nghênh đón qua rất lâu, Nhạc Thần mới nghe được tiếng động bên ngoài, tâm tình tựa như triều dâng triều hạ, nhưng lại không nghe tiếng truyền Hoàng đế đến.

Cậu tĩnh hạ tâm tư chuyên chú vào sách trong tay, không hề chú ý tình huống bên ngoài, Lý Lực đem trà sâm bên tay cậu đổi thành trà ấm, đã thay đổi rất nhiều lần.

Ngu Gia Tường vào phòng, vòng qua bình phong, Nhạc Thần tựa nghiêng trên tháp mỹ nhân bên cửa sổ, trong tay cầm quyển sách, nhìn đến chuyên chú, còn khẽ nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Mắt mày như tranh, thân ảnh tưởng niệm mấy ngày làm cho Ngu Gia Tường lộ ra tươi cười đi đến, đến cạnh bên người Nhạc Thần, một phen rút sách trên tay cậu, oán giận nói, "Có phải ngươi không nhớ tới trẫm hay không, nhìn đọc sách say mê như vậy, trẫm tiến vào ngươi cũng không có chút phản ứng."

Quyển sách trên tay Nhạc Thần bị đoạt, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy Ngu Gia Tường thì sửng sốt một chút, ngồi thẳng thân thể, cảm thấy một bên cánh tay bị ép đến tê dại, nhẹ nhẹ nhu một chút, rồi chỉ vào thân cây bên cửa sổ mà nói, "Khi mặt trời ở nơi này, tất cả mọi người ra đón, hiện tại mặt trời cũng đều xuống núi, ngươi mới đi vào, chờ quá lâu, tâm cũng đều lạnh."

Nội thị hầu hạ trong phòng đều kính cẩn nhẹ giọng lui ra, Ngu Gia Tường ngồi đến bên cạnh Nhạc Thần, đem cậu ôm vào trong lòng, tay còn nhẹ nhu nhẹ xoa nhẹ sờ ngực cậu một trận, cười nói, "Tâm lạnh, trẫm che ấm cho ngươi."

Nhạc Thần bị hắn sờ đến ngứa, đem tay hắn cầm lấy, liễm hạ mi mắt, giọng nói trở nên ôn hòa mềm mỏng, "Vẫn luôn nhớ ngươi nha! Thậm chí còn muốn đi ra ngoài đón ngươi, chỉ là không muốn thấy những thần tử của ngươi, hơn nữa, ta cũng không thể để người nhìn thấy mà!"

Nói xong, thanh âm còn có chút ảm đạm.

Lòng Ngu Gia Tường bình tĩnh lại, đem cằm Nhạc Thần nâng lên, nhìn vào mắt cậu, mi mắt Nhạc Thần như che đậy thần sắc trong mắt, chỉ thấy được hai đôi con ngươi chứa đầy xuân thủy đen láy như đầm sâu, trong suốt xinh đẹp làm Ngu Gia Tường không cưỡng được khẽ hôn khóe mắt, vô vàn nhu tình, "Ngươi ở chỗ này chờ trẫm là được, ra ngoài nghênh đón là một chuyện rất mệt, không cần ngươi làm. Ngươi không muốn gặp người nào, không muốn thì cứ không muốn. Với ngươi không phải không thể gặp người, nếu ngươi nguyện ý, trẫm sẽ mang ngươi theo, để cho mọi người trong thiên hạ đều biết, trẫm cũng không để ý."

Nhạc Thần nghĩ rằng chính mình để ý, thế nhưng cũng không phản bác lời nói của Ngu Gia Tường, mở to đôi mắt hướng Ngu Gia Tường mỉm cười nói, "Ngươi không mệt sao, gột rửa cho tốt rồi nghỉ ngơi đi!"

"Trẫm thu thập rồi sẽ cùng ngươi dùng bữa tối, ngươi đợi một chút!" Ngu Gia Tường nói xong, ở trên mặt Nhạc Thần hôn một cái mới đứng dậy.

71. Quyển 2 - Chương 38: U Viên Tham Xuân

Dùng xong bữa tối, Ngu Gia Tường bắt đầu xử lý công vụ, chiều tối Nhạc Thần không thể dùng mắt, lại không thể ở nơi này luyện tập tỳ bà, nên đã sớm rửa mặt lên giường.

Lúc Ngu Gia Tường xử lý xong công việc lên giường, Nhạc Thần sớm đã ngủ thật say, gương mặt yên tĩnh say giấc của cậu làm cho người ta chợt thấy hạnh phúc và an bình. Mấy ngày nay hắn đi đường mệt nhọc, ôm Nhạc Thần, yên tâm mà ngủ.

Ngày thứ hai là ngày xuân săn đầu tiên, Ngu Gia Tường không thể đem theo Nhạc Thần ra ngoài săn bắn.

Nhạc Thần chỉ có thể tiếp tục chờ trong hành cung, chờ Ngu Gia Tường thực hiện lời hứa, Ngu Gia Tường nói, ngày mai sẽ hảo hảo cùng cậu, dẫn cậu đi xem phong cảnh đẹp nhất.

Bởi vì mọi người đều rời đi săn bắn, trong hành cung liền không có người, tựa như mấy ngày hôm trước càng lộ ra vẻ trống vắng không chốn nương thân.

Hiện tại bệnh tình Nhạc Thần đã không cần mỗi ngày đều chẩn trị, chỉ cần dựa theo lời dặn thái y uống thuốc là được, chẳng qua, Ngu Gia Tường sợ hãi xảy ra vấn đề, nên như cũ để Sở thái y đến bên Nhạc Thần.

Buổi sáng, sau khi thái y xem bệnh cho Nhạc Thần rời đi, Nhạc Thần mới nhìn sách một chút thì Lí Lực đã không cho phép cậu lại nhìn, sợ rằng xem nhiều sẽ bị thương đến mắt.

Sở thái y cũng đề nghị nhìn nhiều cảnh vật ở xa một chút, đi ra bên ngoài nhiều một chút, Lý Lực đem mũ sa mang cho Nhạc Thần, dẫn theo hai tiểu thái giám, thì đoàn người cùng nhau tản bộ sau hoa viên hành cung.

Trong hành cung không có bao nhiêu người, một đường đi đến, càng vào trong vườn hoa càng im lặng, một người cũng không thấy. Bên trong được tu sửa tinh xảo tuyệt đẹp, cầu nhỏ nước trong, núi giả đình đá, lầu gác hành lang, nhiều loài hoa rực rỡ tươi đẹp, cây cối cũng vừa đâm chồi không lâu, ở trước mắt, nước róc rách lá xanh um, nơi nơi đều là hơi thở xuân đến, duyên dáng tình điều.

Nhạc Thần nhìn thấy cảnh tình như vậy, hai tay không khỏi ngứa nghề, để cho người đem tỳ bà mang đến.

Ngồi trong đình đá trên hòn non bộ, nhìn hết thảy mỹ cảnh trong vườn, còn hướng xa hơn đến chỗ lầu các, tầng tầng lớp lớp mái ngói như tắm trong ánh mặt trời, Nhạc Thần cách hắc sa mà nhìn, mái ngói kia tựa như đã có mấy trăm năm lịch sử, xuyên thấu thời gian biến thành thước phim trắng đen chiếu ở trước mắt, cảm giác phi thường kỳ diệu, làm cho người ta cảm thấy vấn vương phiền muộn, lại tựa như trong mộng nhưng lại rõ ràng ngọt ngào tốt đẹp, rõ ràng cảm giác được, mà lại không thể chạm đến.

Nhạc Thần ôm tỳ bà điều thử âm tiết, dần dần hạ tay tuôn ra âm điệu lưu loát, tựa như khí núi yên tĩnh, trăm hoa lộng lẫy, lưu thủy khinh ngâm…

Cảnh xuân vừa tươi đẹp vừa ngắn ngủi, vừa sướng vui mừng rỡ vừa lo thương thẫn thờ, mỗi một nốt đều biểu đạt loại mâu thuẫn tự đáy lòng, làm cho người nghe say mê hướng đến, theo tiếng nhạc hoặc hỉ hoặc bi vô phương kiềm chế……

Nhạc Thần đàn xong, chính mình cũng có chút cảm khái, cảm thấy có thể gọi khúc này là [U viên tham xuân], nên để người đến ghi vào giấy để ghi nhớ, bằng không phỏng chừng sẽ quên mất.

Đang ôm tỳ bà cân nhắc một hai âm tiết trong đó, thì nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng trầm trồ khen ngợi. Ngẩng đầu nhìn lại, thì thấy dưới tàng cây ngọc lan một người tuấn tú dáng người dài thẳng thân mang kỵ trang đen tuyền hướng núi giả đi đến.

Tướng mạo người kia thanh nhã cùng với tư thái ung dung, nhìn vào hắn không giống đang mặc kỵ trang, mà như một thân y phục rộng rãi, mã tiên trong tay cũng biến thành cuốn sách tao nhã, lững thững ngâm thơ trong sân nhà.

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Thần là một người hảo phong lưu hảo tuấn nhã, đương nhiên, nếu Ngu Gia Tường cũng một thân phong nhã phỏng chừng so với hắn cũng chẳng kém, bất quá, Ngu Gia Tường trong lòng Nhạc Thần đã là một kẻ hình tượng ngả ngớn không sửa được, nếu hắn phong nhã Nhạc Thần cũng tán thưởng không xong.

Sau mới nhớ đến chính mình ở đây đàn tỳ bà mà có người đến, không chừng sẽ có chút phiền toái, nhìn khoảng cách người nọ đến núi giả còn một khoảng, lập tức đứng lên, nói với Lí Lực, "Chúng ta trở về mau chút!"

Phỏng chừng Lí Lực nghĩ đến sự lo lắng của cậu, đem tỳ bà đưa cho tiểu thái giám phía sau cầm lấy, từ đình đá trên hòn non bộ đi xuống cầu thang, Nhạc Thần mang mũ sa, lại lo lắng ánh mắt đột nhiên không thấy, nên vẫn giữ chặt cánh tay Lí Lực đang đỡ cậu.

Trong kích động vì bị thấy Nhạc Thần để lộ lụa mỏng phía trước vành nón, cùng Lí Lực, và tiểu thái giám rất nhanh đi xuống, từ một bên cỏ cây thấp thoáng nhanh chóng rời đi.

Nghĩ sẽ tránh được, nhưng khi đi qua mấy cây hoa đào, lại trực tiếp đụng trúng người kia.

Trên mặt đối phương mang theo ý cười thanh nhã, miệng tùy ý nói, "Sau hoa viên này không có người nào có thể quen thuộc được so với ta, ngươi trốn tránh ta làm cái gì, ta cũng không thể nào làm gì ngươi."

Nhạc Thần thấy dù sao cũng đã bị người chặn lại, bối rối như vầy cũng vô ích, nên yên tĩnh trở lại.

Không nghĩ tới đối phương nhìn thấy gương mặt Nhạc Thần sau vành nón, lập tức lộ vẻ kinh ngạc, đem Lí Lực cũng hảo hảo nhìn một phen, sau đó là mừng rỡ, "Tiểu Thần, ngươi sao lại ở chỗ này?"

Lí Lực thấy rõ người tới, cũng thập phần kinh ngạc, sợ hãi nói, "Tam gia, ngươi thế nào cũng ở trong này?"

Phỏng chừng tiểu thái giám trước kia đã từng gặp qua Ngô Khánh, biết thân phận hắn, ôm tỳ bà khom mình hành lễ, "Thỉnh an Ngô vương điện hạ!"

Nhưng thật ra Nhạc Thần có chút mơ hồ, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy diện mạo Ngô Khánh, tuy rằng trước kia là bạn tốt, cùng một chỗ thảo luận nhạc khúc, còn rất nhiều lần cùng hợp tấu nhạc, nhưng khi đó là khoảng thời gian bị vây trong bóng tối, chưa từng thấy qua hình dạng của hắn, nào biết đâu rằng hắn chính là nhân vật phong nhã tuấn tú như vậy.

Nhưng thật ra tiếng 'Ngô vương điện hạ' của tiểu thái giám làm cậu phản ứng lại, đoán chừng hắn là Vương gia, nhìn diện mạo hắn và Ngu Gia Tường có chút tương tự, chắc hẳn cũng là huynh đệ của Ngu Gia Tường, mà không phải chỉ là phiên vương khác họ.

Vì thế cũng khom mình hành lễ nói, "Bái kiến Ngô vương điện hạ!"

Ngu Gia Khánh cười đem Nhạc Thần nâng dậy, ngón tay trước mắt Nhạc Thần quơ quơ, mắt Nhạc Thần bị tay hắn đong đưa không tự chủ mà chớp chớp vài cái, một đôi mắt hoa đào đều đem tâm Ngô Khánh trát ngứa, lập tức dời đi tâm thần, nói, "Tiểu Thần, ánh mắt ngươi đã tốt rồi sao? Ta phái người đi Tang Hỗ thành tìm ngươi, đem cho ngươi mấy phong thư và ít đồ này nọ, nhưng mà ngươi cũng không ở đó, biết được ngươi là từ Ngô Trúc nhạc phường, không biết hành tung của ngươi, ta còn lo lắng nhiều ngày, không nghĩ tới có thể gặp được ngươi ở nơi này."

Ngu Gia Khánh nói đến thân thiết tùy tính, theo thói quen đỡ tay Nhạc Thần, đây là thời điểm ánh mắt Nhạc Thần không thấy, hắn thường làm loạt động tác thế này, Nhạc Thần cũng bị phần quan tâm tùy tính của hắn lây sang, trở nên thật tự nhiên, "Ánh mắt bây giờ có thể thấy được, cách thật tốt phỏng chừng còn một đoạn thời gian. Ta cũng vậy, đột nhiên từ Ngô Trúc nhạc phường rời đi, chưa kịp nói lại, không nghĩ tới ngươi cư nhiên tìm ta, để ngươi nhớ rồi."

"Đứng ở chỗ này làm cái gì, ta đi vào trong viện đi! Chúng ta hảo hảo ôn chuyện! Khúc vừa rồi ngươi đàn làm ta nghe đến mê mẩn, so với tài nghệ trước kia lại có tiến bộ a!" Ngu Gia Khánh nói xong, muốn dìu Nhạc Thần hướng bên kia mà đi.

Nhạc Thần có chút quẫn bách, cùng Ngô Khánh đi ôn chuyện thế nào cũng hỏi cậu vấn đề vì sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ là nói cậu cùng Hoàng đế, cậu là tình nhân bí mật trong đám lời linh tinh kia.

"Ta còn có chút việc, muốn ôn chuyện có thể để lần sau không?" Nhạc Thần lộ ra chút khó xử mà nói.

Đi theo một bên hoa viên là chỗ ở hoàng thân, đi bên ngược lại là chỗ ở đại thần, Ngu Gia Khánh vừa nghe đến âm tỳ bà, đương nhiên cho là một vị hoàng thân hay đại thần không tuân quy củ lén dẫn theo gia kỹ

tiến đến, ở trên đình đá hòn non bộ đàn khúc, hắn nghe thích, mới vừa rồi còn nổi lên tâm trêu cợt, nghĩ nếu là giai nhân không tồi, hướng chủ nhân muốn người phụng bồi cũng là một chủ ý không sai.

Không nghĩ tới người gặp được cư nhiên là Nhạc Thần.

Nghĩ đến thân phận Nhạc Thần, Ngu Gia Khánh đoán chừng Nhạc Thần là người nhà Nhạc sư, phi thường được sủng ái, cho nên mới được mang đến nơi này.

Nghe Nhạc Thần cự tuyệt như vậy, đoán chừng Nhạc Thần là gặp khó xử, lập tức hào phóng nói, "Gặp phải việc gì khó sao? Nếu ta có thể giúp được một tay, ngươi cứ nói."

Nhạc Thần lắc đầu, "Không có chuyện gì, chỉ nhớ đã đến buổi trưa ta phải trở về uống thuốc."

Ngu Gia Khánh nhìn Nhạc Thần so với ngày xưa càng thêm thanh lịch tao nhã, gương mặt cũng càng thêm sáng rỡ, phỏng chừng rất nhiều người nhìn cậu đều nghĩ muốn cậu, nghĩ nghĩ, vì thế thực trịnh trọng nhắc nhở nói, "Ngươi đến đây cùng ai? Hắn không nhắc nhở ngươi đừng nên đi loạn ở nơi này sao? Nếu như gặp phải bại hoại hạ lưu, không chừng sẽ xảy ra chuyện."

Nghe Ngu Gia Khánh nói, mặt Nhạc Thần lúc đỏ lúc trắng, rất quẫn bách mà trả lời, "Ta đây đi trở về!"

"Ngươi nghỉ ngơi ở đâu, ta đưa ngươi trở về." Ngu Gia Khánh nói xong, thì nhìn về phía Lí Lực để hắn dẫn đường, Lí Lực lại nhìn về phía Nhạc Thần, hỏi ý tứ cậu, Nhạc Thần cười khổ một chút trả lời, "Không cần, ta tự mình trở về là tốt rồi." Nhìn hắn một thân kỵ trang, lại nói sang chuyện khác hỏi, "Ngươi không đi săn bắn sao, chẳng phải còn mặc kỵ trang?"

Ngu Gia Khánh quét mắt nhìn đồ mình, nhàn nhàn nói, "Mấy thứ cưỡi ngựa săn bắn chỉ có thô nhân làm, ta luôn luôn mặc kệ! Sau khi bắt đầu ta đã trực tiếp trở lại rồi! Ta đưa trở về!"

Nhạc Thần không biết nên cự tuyệt thế nào, vẻ mặt khổ tương chính là bất động.

Tiểu thái giám kia hiểu, tự nhiên cũng không dám nói ở trong hành cung của Hoàng đế, vì thế cứ im lặng.

Ngu Gia Khánh thấy Nhạc Thần thật sự khó xử, cũng đành lui từng bước, cởi một khối ngọc bội thuần trắng ở bên hông áng chừng trong tay một chút, mới thả vào tay Nhạc Thần, nói, "Tiểu Thần, ngươi không muốn để ta biết ngươi là người của ai, quên đi, ngươi đem ngọc bội này cầm lấy, có người muốn khó dễ ngươi, ngươi còn có chỗ dựa. Ở tại Đông Nhị cung Khánh Khởi điện, nếu như muốn tìm ta, thì trực tiếp đến."

Nhạc Thần không muốn lấy ngọc này của hắn, phải trả lại.

Ngu Gia Khánh không đợi cậu trả lời, đã bước đi, xuyên qua rừng hoa đào, vòng qua núi giả, không còn bóng dáng.

Nhạc Thần cầm ngọc trong tay, lăng lăng ngẩn người.

Lí Lực tiến lên dìu Nhạc Thần, nhắc nhở, "Công tử, bây giờ chúng ta trở về sao?"

Tiểu thái giám đi tìm bút mực cũng tìm đến đây, Nhạc Thần hướng phía Ngu Gia Khánh rời đi nhìn nhìn, thở dài, gật đầu nói, "Trở về đi! Về sau ngay cả hoa viên này cũng không thể đến."

Hỏi tiểu thái giám vừa nãy xưng hô Ngô Khánh 'Ngô vương điện hạ', hắn nói Ngô Khánh là tam ca của Hoàng Thượng, là Tam hoàng tử trước kia được phong Ngô vương, về phần tục danh, tiểu thái giám không biết, nhưng hiển nhiên không thể nào là họ Ngô.

Nhạc Thần nghe có chút buồn bã, vì sao luôn gặp phải người như thế chứ!

Nhạc Thần không biết nên đem ngọc bội tùy tay của Ngô vương cho cậu làm sao bây giờ, nhìn trên mặt long tự chữ 'Ngô', thấy thế nào cùng khối ngọc bội trước kia Ngu Gia Tường cho cậu có khắc chữ 'Ninh' là cùng một bộ.

Đem ngọc bội đặt trong túi gấm. Một số người có được là chuyện tốt, còn một số có được cũng không phải chuyện hay.

72. Quyển 2 - Chương 39: Tranh Chấp

Buổi chiều Nhạc Thần không muốn ra ngoài, ngủ giấc trưa, sau khi rời giường thì nhớ đến khúc từ buổi sáng, đề bút muốn ghi chép lại, bất quá, đã quên mất bảy tám phần, sau một phen cảm khái thì tâm tình có chút đè nén.

Buổi chiều Ngu Gia Tường mới trở về, trước đó có nghe nội thị hầu hạ nói phải cùng thần tử tham gia hội trại, cho nên, mới trở về trễ thế này.

Sau khi Ngu Gia Tường tắm rửa xong xuôi lại đi gặp thần tử, xử lý công vụ sổ con từ kinh thành đưa đến.

Nhạc Thần nằm trên giường một mực không ngủ được, thứ nhất là do tâm tình cậu hậm hực, luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó không tốt xảy ra nên thấp thỏm không yên, thứ hai nghĩ thấy tâm trạng Ngu Gia Tường cũng không tốt, vừa mới trở về còn chưa hảo hảo nói với cậu hai câu liền đi ra ngoài, hơn nữa, sắc mặt không tốt lắm.

Nhạc Thần không biết có phải trong lúc săn bắn hắn gặp chuyện gì không vui hay không, hay là chính vụ gặp phiền toái gì, tuy rằng muốn quan tâm một chút, thế nhưng, dò hỏi chính sự của một đế vương, cũng không phải giống như hỏi chuyện làm ăn của tình nhân bình thường, chung quy người khác sẽ nghĩ ngươi là dụng tâm kín đáo, vì thế, Nhạc Thần luôn luôn không hỏi Ngu Gia Tường việc gì trong triều hoặc là chuyện tình có liên quan, hiện tại, cậu cũng là như vậy.

Ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, tuy rằng thân thể cảm thấy mệt mỏi, nhưng thần kinh vẫn là buộc chặc không thể thả lỏng, thậm chí Nhạc Thần còn cảm thấy đầu phát đau đau.

Lúc trước cậu một mực vẫn chịu đau đầu tra tấn, đối với cảm giác đau cũng chậm chạp hơn nhiều, lúc này đầu tuy rằng ẩn ẩn đau, cậu cũng không cảm thấy rõ ràng, nên không có để ý.

Thời điểm Ngu Gia Tường lên giường, đôi ngươi Nhạc Thần đen bóng tràn đầy ánh trăng dịu dàng sáng chói, đem Ngu Gia Tường nhìn lấy, sau đó lùi thân mình vào trong giường một chút, chừa ra chỗ trống cho Ngu Gia Tường.

Đây bất quá là một động tác bình thường, Ngu Gia Tường nhìn vào lại sửng sốt một chút, trên mặt nặng nề không có bao nhiêu biểu tình, thanh âm mang theo tiếng khàn mà hỏi, “Như thế nào còn chưa ngủ?”

“Không thể nào ngủ được!” Nhạc Thần trả lời, nhìn Ngu Gia Tường còn chưa lên giường, nghĩ rằng chừa chỗ cho hắn không đủ, lại nhích vào bên trong một chút.

Ánh mắt Ngu Gia Tường sâu thẳm, nhìn chằm chằm Nhạc Thần một lúc, thẳng đến khi trong lòng Nhạc Thần càng thêm thấp thỏm bất an thì mới chậm rãi nằm xuống giường.

Trước đây Ngu Gia Tường lên giường sẽ đem Nhạc Thần ôm vào trong ngực ấm áp, bởi vì phế phủ Nhạc Thần bị thương, thân thể yếu, đặc biệt sợ lạnh, vậy mà ngày hôm nay, hắn lại không tỏ vẻ điều gì.

Nhạc Thần luôn cảm thấy bầu không khí không đúng lắm, không biết phải là người mình nóng quá hay không, nên vẫn là cách xa hắn một chút.

Còn đang do dự, Ngu Gia Tường đã lên tiếng, “Lại đây!”

Loại khẩu khí này của hắn mang theo mệnh lệnh đương nhiên Nhạc Thần không thích, nhưng nghĩ hắn gặp chuyện chính sự tâm tình không tốt tình hữu khả nguyên*, nên vẫn làm theo lời hắn mà đến bên cạnh.

(*) Chuyện có thể lượng thứ.

Vừa mới nhắc người qua, đã bị Ngu Gia Tường gắt gao ôm vào trong lòng, Nhạc Thần bị hắn siết đến khó chịu, cảm thấy xương cốt đều muốn bị khí lực của hắn cắt đứt, chống đẩy một chút oán giận nói, “Ngươi đừng dùng sức như vậy!”

Ngu Gia Tường cũng không trả lời cậu, đẩy tóc trên mặt cậu nâng gáy cậu lên bắt đầu hôn môi hôn hai má, sau đó chuyển qua cằm cổ và sau tai, trên cỗ Nhạc Thần đặc biệt mẫn cảm, bị độ gặm cắn mạnh yếu của hắn như vậy làm cho vừa đau vừa ngứa, tay khước từ hắn, nhưng không có bao nhiêu khí lực, thanh âm cũng không ổn, “Ngu…… Gia Tường, ngươi…… Ngươi nhẹ chút, ngươi làm sao?”

Ngu Gia Tường vẫn như cũ không trả lời cậu, tay đã vói vào trong áo lót vuốt ve anh quả trước ngực, ấn nhu nhẹ niết, đem Nhạc Thần trêu chọc đến hô hấp ồ ồ bất ổn, dần dần thì phát ra tiếng rên rỉ, bàn tay ban đầu khước từ cũng bắt đầu ôm đến trên vai.

Ánh mắt Nhạc Thần mê man ướt át, gò má ửng đỏ, bán giương miệng hít thở, hơi chút đè nén rên rỉ, đối với Ngu Gia Tường đều là chất thúc tình trí mạng, tình dục tăng vọt, tâm tình trở nên kích động, hậm hực và phẫn nộ chôn sâu trong lòng làm cho động tác của hắn không khỏi mất đi cẩn thận và ôn nhu.

Thực dễ dàng đã đem áo lót tiết khố trên người Nhạc Thần lột xuống, thời điểm ngón tay dò tìm được rãnh mông, Nhạc Thần liền tỉnh táo, kẹp chặt chân lui lại, thanh âm dồn dập mang theo kiên định cự tuyệt, "Ngu Gia Tường, không cần, ta không cần."

"Thân thể ngươi tốt hơn rất nhiều, dùng một chút không có quan hệ, trẫm sẽ thật cẩn thận, sẽ không để ngươi bị thương!" Ngu Gia Tường nói xong thì động tác mạnh mẽ cưỡng ép Nhạc Thần.

Nhạc Thần bị luồng sức mạnh làm cho cấp bách đến muốn khóc, đầu mơ hồ ngày càng nặng, giữa khước từ tay không biết thế nào lại đánh ra cái tát.

Chỉ nghe 'Ba' một tiếng.

Nhạc Thần thậm chí còn không rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là, Ngu Gia Tường dừng lại động tác, mặt âm trầm nhìn cậu, tay vốn nâng lên, nhưng bởi vì cảm thấy mất thân phận mà cứng rắn buông xuống.

Ý nghĩ Nhạc Thần một trận không rõ, trước mắt cũng là mơ mơ hồ hồ, giống như Ngu Gia Tương đột nhiên cách cậu rất xa, thậm chí thấy không rõ mặt hắn, xem không hiểu vẻ mặt của hắn.

Tựa như hơn mười mấy ngọn nến trong tẩm điện bị mây mù bao phủ không đủ ánh sáng, Nhạc Thần cảm thấy mọi thứ trước mắt đều mông lung mờ mịt, trong phòng lặng im đến đáng sợ.

Ngu Gia Tường trừng mắt nhìn Nhạc Thần, đỏ mắt, biểu tình âm ngoan chợt lóe mà qua.

Bất quá, rất nhanh, hắn lại điều chỉnh hô hấp, từ trên giường đứng lên.

Nhạc Thần vì hắn vén chăn mà thân thể rét run, một trận run rẩy, thần chí ngược lại cũng khôi phục vài phần.

Ngu Gia Tường ngồi bên mép giường nhìn cậu, lạnh lùng nói, "Ngươi không muốn thì quên đi, trẫm đến nơi khác."

Vẫn là lần đầu tiên Ngu Gia Tường bị người tát vào mặt, mà còn là người mình âu yếm đánh, hắn làm sao có thể không giận không hận.

Sau khi Nhạc Thần kịp phản ứng, bàn tay bắt đầu là phát đau sau lại run lên, chính mình cũng có chút không thể tin, nhìn Ngu Gia Tường mang hài muốn đi ra ngoài, lập tức vươn tay kéo tay hắn, nói xin lỗi, "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý."

Ngu Gia Tường nhìn cậu một cái, thanh âm có chút oán hận, "Không phải hôm nay nhìn thấy lão Tam, nên đối với trẫm như vậy, thiên hạ có ai dám ra tay với trẫm, tội ngươi đây cũng là tru cửu tộc!"

Nhạc Thần cắn răng, trong lòng đặc biệt đau khổ, chỉ biết nhất định hôm nay Ngu Gia Tường sẽ biết chuyện tình cậu gặp Ngô Vương, ban đầu còn tưởng tâm tình Ngu Gia Tường không tốt là vì chính sự, không nghĩ tới là vì chuyện này.

Tính tình Nhạc Thần vốn hiền lành, bởi vì hoàn cảnh không thể không trở nên dịu ngoan, lúc này nghe Ngu Gia Tường nói vậy, hơn nữa đầu đau áp chế không được tính tình, cũng trở nên phát tác, mang theo nức nở mắng, "Ta chính là nhìn thấy hắn, ta chính là không muốn ngươi, ngươi muốn tru cửu tộc thì tru, lão tử không sợ ngươi!"

Ngu Gia Tường cho rằng Nhạc Thần thế nào cũng sẽ mềm xuống một chút, không nghĩ tới cậu lại cọc lên, tức giận đến trong mắt bốc hỏa, mặt đỏ tía tai. Vươn tay thầm nghĩ muốn đánh Nhạc Thần vài bạt vì nói

những lời này, nâng lên lại thấy trong mắt Nhạc Thần mang theo lệ quang đau lòng, luyến tiếc đánh, oán hận đem tay buông xuống, đứng lên đi ra ngoài phân phó, nói, "Đi đem Ngô Vương truyền đến."

Động tĩnh bên trong lớn như vậy, bên ngoài như thế nào không nghe được. Chỉ là bên ngoài hầu hạ ít người, chỉ có Tạ Vân Trình cùng hai nội thị.

Bởi vì không cần Lí Lực hầu hạ, hắn liền đi ngủ sớm, bằng không, nghe thấy Nhạc Thần và Hoàng đế cãi nhau, hắn còn không gấp chết.

Thời điểm Ngu Gia Tường đến lại bên giường, thấy Nhạc Thần bọc chăn nằm nghiêng, khuôn mặt chôn hơn nửa trong đệm, hô hấp dồn dập, mơ hồ còn thống khổ rên rỉ, cánh tay trắng tuyết vươn ra ngoài chăn, ngón tay cố sức bấu víu tấm đệm, trên mặt xanh mét mạch máu đều nổi lên.

Ngu Gia Tường nhìn đến, lập tức cảm thấy không thích hợp, xông lên phía trước đem đệm chăn Nhạc Thần trùm kín đến đầu kéo xuống, nhìn khuôn mặt Nhạc Thần đã muốn trắng bệch, trên trán túa ra mồ hôi, đôi mắt nhắm chặt, cắn môi, trên môi đã muốn không còn huyết sắc, dấu răng in đậm còn hằn, thoạt nhìn làm cho lòng người kinh hãi.

"Nhạc Thần, này……, bệnh đau đầu ngươi lại tái phát sao?" Trong lời nói Ngu Gia Tường mang theo bối rối, còn Nhạc Thần đã đau đến mức không cảm giác được việc gì, căn bản không có biện pháp trả lời Ngu Gia Tường.

Xem Nhạc Thần đã đau đến thần trí không rõ, lo sợ cậu đau đầu cắn môi lại trúng đầu lưỡi, nhìn môi dưới bị cắn đến xuất huyết cũng đau lòng, đành khẩn cấp đem ngón tay mình bỏ vào bên trong khoang miệng đè lại đầu lưỡi cậu, ban đầu Nhạc Thần ngậm chặt miệng, hiện tại mở ra, thì bắt đầu thống khổ rên rỉ, Ngu Gia Tường nghe được lại càng hoảng càng gấp.

Ngu Gia Tường kêu to cho người mau mời Sở Minh Triệt qua đây, lại để Lí Lực đến hầu hạ Nhạc Thần uống thuốc.

Một trận rối ren, Nhạc Thần khóa người trong chăn, đầu đau vã đầy mồ hôi, Ngu Gia Tường vừa vội vừa đau lòng.

Sở Thái y đã lên giường ngủ, từ trên giường cuống quít bò dậy, thậm chí không kịp hảo hảo ăn mặc thì mau mau cầm hộp y dược hướng tẩm cung Hoàng đế mà chạy.

Trên người Nhạc Thần cái gì cũng không mặc, cuống quít vội vã cũng không kịp mặc quần áo cho cậu, không thể làm gì khác ngoài dùng chăn khóa lại, Ngu Gia Tường chính mình ở nơi này ôm cậu.

Chỉ là đau đầu thường lệ phát tác mà thôi, Sở Thái y đối chuyện này cũng không có biện pháp, đút dược trấn đau, hảo hảo mát xa chút huyệt vị trên đầu Nhạc Thần, sau phải tĩnh dưỡng, không cần suy nghĩ nhiều, không cần lo lắng.

Đau đầu cũng không phát tác quá lâu, nhiều khoảng khắc đồng hồ, thế nhưng, loại đau đầu này lâu chưa phát tác, bây giờ phát lại Nhạc Thần đau đến ngất đi.

Sau khi để cho mọi người rời khỏi, Ngu Gia Tường mới tự mình cầm khăn ấm lau thân thể cho Nhạc Thần, sau đó mang áo lót tiết khố vào cho cậu, rồi cho người đến đổi đệm chăn ẩm ướt mồ hôi trên giường, sau mới đặt Nhạc Thần lên, để cậu nghỉ ngơi thật tốt.

Nhạc Thần vẫn vây trong trạng thái hôn mê, chuyện về sau cũng không biết.

Nhìn Nhạc Thần phát tác đau đầu nghiêm trọng như vậy, nghĩ đến nhất định là vừa rồi bị kích thích, Ngu Gia Tường hận không thể tự tát mình hai cái.

Đã trễ thế này, Ngu Gia Khánh còn bị triệu diện thánh, cảm thấy có chút kỳ quái, thu thập thật tốt, theo nội thị hướng hành cung đi đến.

Ngoại điện hành cung còn yên tĩnh vắng lặng, nội điện lúc này lại đèn đuốc sáng trưng, nội thị cung nữ chạy qua chạy lại làm việc, cảm giác của hắn càng thêm kì quái, đây là làm sao vậy, bên trong vội vàng thành bộ dạng này.

Hoàng đế đang lúc gấp rút, mọi người đương nhiên không dám đi báo Ngô Vương đến đây, nhóm nội thị cũng không dám chậm trễ Ngô Vương, trực tiếp cho hắn đến đại sảnh tẩm điện Hoàng đế chờ.

Ngu Gia Khánh nghe tiếng Ngu Gia Tường mắng chửi người bên trong,vthanh âm còn mang theo lo lắng hắn chưa bao giờ nghe qua.

Ngu Gia Tường tuy là đệ đệ hắn, nhưng kì thật so với hắn chỉ nhỏ hơn vài ngày.

Ngu Gia Khánh cảm thấy chính mình thật thông minh, nhưng vẫn là nhìn không hiểu đệ đệ nhỏ hơn hắn vài ngày, bởi vì Ngu Gia Tường người này rất quái, chưa bao giờ theo lẽ, làm người ta không hiểu rốt cuộc hắn suy nghĩ cái gì, muốn làm cái gì.

Nghe tiếng Ngu Gia Tường nóng nảy quát lớn như vậy, càng làm hắn hiếu kì, nghe trong lời mắng, chắc là người nào đó đang sinh bệnh, cho nên mới khiến Ngu Gia Tường lo lắng thế này.

Là người nào làm cho một kẻ đối với bất cứ chuyện gì cũng không để ý như Ngu Gia Tường lưu tâm, Ngu Gia Khánh đột nhiên rất muốn biết.

Tuy rằng Ngu Gia Tường làm Hoàng đế, nhưng Ngu Gia Khánh nhìn vào, lại không biết ngươi này có bao nhiêu muốn làm Hoàng đế, ít nhất không vội vàng giống các huynh đệ khác, vội vàng làm cho người ta nhìn thấy bộ dạng xấu xí.

Chờ đợi thật lâu, nhìn thấy Sở Thái y đi ra.

Lúc Sở Thái y nhìn hắn thì sửng sốt một chút, giống như thực kinh ngạc khi hắn ở nơi này vậy, sau mới làm lễ rồi đi.

Cả lòng Ngu Gia Tường đặt trên người Nhạc Thần, cũng quên mất đã kêu Ngu Gia Khánh đến.

73. Quyển 2 - Chương 40: Giải Thích

Hoàng đế lo lắng, mọi người không thể không lo lắng theo, Tạ Vân Trình chỉ huy các cung nữ nội thị làm việc, khi hắn từ trong tẩm điện đi ra, vòng vo vài vòng mới phát hiện Ngu Gia Khánh ở đó.

Ngu Gia Khánh xem mọi người làm việc, chính mình ngồi chờ ở hậu điện, nhìn đến Tạ Vân Trình ở ngoài ra vô vài lần cũng không gọi lại.

Thời điểm Tạ Vân Trình nhìn đến Ngu Gia Khánh, cho dù ở trong hoàng cung được luyện ra mặt dày, lúc này cũng lộ ra biểu tình sững sờ, trong lòng 'Ai yêu' một tiếng, nói tiểu nội thị đi truyền Ngô Vương không đầu óc, như thế nào đưa người đến đợi nơi này, làm sao không mang đến trong thiên điện a!

Vừa nghĩ tới chuyện tình trong tẩm điện sớm đã bị Ngô Vương nghe được, Hoàng đế phỏng chừng sẽ lại phát hỏa, một bên mang theo tươi cười khách khí tiến lên hành lễ, "Ngô Vương điện hạ, Hoàng Thượng bên trong vẫn vội vàng, ngài chờ, chờ Hoàng Thượng, lập tức vì ngài thông báo!"

"Tổng quản khách khí, đợi chút không sao!" Ngu Gia Khánh cười cười, lại lộ ra biểu tình nghi hoặc, "Không biết là ai bị bệnh, mới vừa có thấy Sở Thái y từ bên trong đi ra."

Tạ Vân Trình cười ha ha hai tiếng, hôm nay tiểu nội thị đi cùng Nhạc Thần công tử sau khi báo cáo Hoàng đế chuyện tình, sắc mặt Hoàng đế vẫn luôn không tốt, tuy rằng nói Tạ Vân Trình không nghe hết toàn bộ, nhưng sau có nghe chính miệng Hoàng đế nói ra 'Lão Tam', đoán một phen, toàn bộ đều hiểu hết.

Dục vọng chiếm lấy Nhạc Thần công tử của Hoàng đế quá mạnh, cho dù Nhạc Thần cùng người khác nói chuyện, nhận ngọc bội của người khác, cũng làm cho Hoàng đế đại phát thịnh nộ, đến nỗi đem bệnh của Nhạc Thần đều bức ra, sau đó, nhìn xem bộ dạng lo lắng hối hận của Hoàng đế, thực sự là tự mình tìm khổ, giữa tình nhân chính là có chuyện như vậy, kỳ thật rất nhiều chuyện có thể nói rõ ràng, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, nhưng đối phương là Hoàng đế, những người đứng xem đều không nói nên lời, cũng chỉ có thể tùy Hoàng đế giằng co.

Đoán chừng để cho Hoàng đế nhìn thấy Ngô Vương tâm tình sẽ càng kém, Tạ Vân Trình nghĩ đến để cho Ngô Vương trở về, nhưng Hoàng đế đang nổi lửa giận, hắn cũng không dám tự mình chủ trương, chỉ có thể

để cho Ngô Vương đợi thêm lát nữa, qua một thời gian nếu Hoàng đế còn không truyền người phỏng chừng chính là quên, khi đó lại để cho hắn đi về.

Tạ Vân Trình không nói người bên trong bệnh là ai, Ngu Gia Khánh cũng không tiện hỏi lại, nhưng nghi hoặc trong lòng lại càng cao.

Nghĩ đến tin đồn từng nghe, nói Hoàng đế ngoài cung dưỡng tư sủng, phi thường sủng ái, thường xuyên ra cung.

Hiện tại Hoàng đế mới ngồi lên ngôi vị chưa đến một năm, kỳ thật ngoài cung cũng không an toàn thái bình, Hoàng đế mặc thường phục ra cung, đây là chuyện tình rất nguy hiểm, có vài người đương nhiên cho rằng lời đồn này không đúng sự thật, là cố ý bắn tiếng để dẫn phản tặc cắn câu.

Ngu Gia Khánh cũng không cho là Ngu Gia Tường lỗ mãng như thế, không biết xem nặng nhẹ người của, vì vậy cũng không đem chuyện Hoàng đế bên ngoài dưỡng tư sủng để bụng, lúc này nghe xong thanh âm trong tẩm điện, nghe lời nói lo lắng của Hoàng đế, Tạ Vân Trình trốn tránh vấn đề của hắn, nghĩ rằng tin đồn kia cư nhiên là thật, Hoàng đế thực sự không để ý nặng nhẹ ở ngoài dưỡng sủng, chính là không biết tư sủng kia bộ dạng gì nữa, thế nhưng làm cho Hoàng đế mê muội như vậy, hơn nữa còn đưa người mang đến hành cung.

Ngu Gia Khánh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, đột nhiên một ý niệm tập kích trong đầu, làm cho hắn cả kinh lập tức đứng lên, tiểu nội thị hầu hạ bên cạnh bị hành động đột nhiên này của hắn là cho kinh ngạc, hỏi, "Điện hạ?"

Sắc mặt Ngu Gia Khánh có chút mất tự nhiên, khoát tay tỏ vẻ không có chuyện gì, lại ngồi xuống, thế nhưng, sau đó bắt đầu thấp thỏm bất an.

Bây giờ nhớ tới Nhạc Thần vô cớ rời đi Ngô Trúc nhạc phường, không có bất kì người nào biết nơi cậu đi, khi hôm nay gặp được Nhạc Thần, Nhạc Thần né tránh không muốn để hắn đưa về, hơn nữa ngôn từ cũng nhiều quẫn bách, khả năng Nhạc Thần chính là tư sủng của Hoàng đế cũng là quá lớn.

Ngu Gia Khánh đang nghĩ ngợi, ngẩng đầu lên thì thấy Lí Lực đang mang nước từ trong phòng đi ra, tia chớp hiện lên trong đầu, nháy mắt cái gì cũng chiếu sáng suốt.

Lí Lực bưng nước đi ra, không chú ý tới hắn ở bên này.

Sắc mặt Ngu Gia Khánh từ không tự nhiên trở nên trắng bệch, thầm nghĩ ngày hôm nay đem ngọc bội giao cho Nhạc Thần, đoán chừng đã mang đến phiền toái cho cậu. Chính mình đã trễ thế này còn bị triệu đến kiến giá cũng có lý do.

Ban đầu Ngu Gia Khánh cho rằng Nhạc Thần là ai đó của vị đại thần thân vương Nhạc Linh gia, hắn đem ngọc bội giao cho Nhạc Thần, chỉ cần chủ nhân hiện tại của Nhạc Thần thấy được, định có thể nhận ra là ngọc bội của hắn, cũng minh bạch quan hệ của hắn và Nhạc Thần, chỉ cần người có tâm có đầu óc cũng biết phải đem Nhạc Thần đưa đến bên cạnh hắn, chỉ là, hắn nhưng lại quên đi một điều, Nhạc Thần không phải người của thân vương hay đại thần gì, mà là người của Hoàng đế, như vậy, cướp người trọng yếu của Hoàng đế là mạo phạm Hoàng đế, phỏng chừng, hắn và Nhạc Thần đều sẽ không tốt.

Ngu Gia Khánh nhớ đến vừa nãy trong tiếng mắng chửi của Ngu Gia Tường còn nghe được tiếng rên thống thấp giọng đè nén, sau khi đem Nhạc Thần nhập vào thân phận tư sủng của Hoàng đế, nội tâm hắn liền lo lắng, nghĩ đến nếu là Hoàng đế tức giận, đem Nhạc Thần đánh thành như vậy, sau đó lại trị liệu, thế này, hắn càng thêm bất an, nguyên lai vì muốn tốt cho Nhạc Thần, không nghĩ tới lại hại cậu.

Ngu Gia Khánh đứng ngồi không yên mà đứng dậy, lại nhìn thấy Tạ Vân Trình từ trong phòng đi ra, lập tức tiến lên nói, "Tạ tổng quản, ngươi vào thông báo với Hoàng Thượng, nói ta đến đây có chuyện muốn giải thích với hắn."

Tạ Vân Trình có chút giật mình, thấy Ngu Gia Khánh cau mày lo lắng, đoán chừng có phải là hắn suy nghĩ thông suốt rồi không, thế nhưng, hiện tại Hoàng đế đang cho Nhạc Thần ngủ, tâm tình phỏng chừng vẫn còn chưa tốt, để Ngô Vương tùy tiện kiến giá, sợ là sẽ gây ra chuyện.

"Hoàng Thượng bây giờ còn đang có việc, điện hạ chờ một chút đi!"

"Là chuyện rất trọng yếu, nói không chừng ta nói rõ ràng, khúc mắc trong lòng Hoàng Thượng có thể giải, làm phiền tổng quản lập tức đi thông báo một tiếng đi!" Thái độ Ngu Gia Khánh khẩn thiết, Tạ Vân Trình ngẫm lại khả năng Hoàng đế vì lời giải thích của Ngu Gia Khánh tiêu tan tâm tình, nghĩ cũng có thể là biện pháp tốt, nên liền đáp ứng.

Ngu Gia Tường ngồi bên giường trông chừng Nhạc Thần, nhìn cậu ngủ mê man mà vùng chân mày vẫn nhíu như cũ, vươn tay ve vuốt, lúc này mới thấy dấu răng trên ngón tay của mình vừa mới rồi bị Nhạc Thần cắn lên, dấu răng khắc sâu, còn có chút tơ máu hiện ra, hắn nhìn thấy nhưng cũng không để người hầu băng bó, mặc dù ngón tay đau nhức, nhưng không sánh bằng đau nhức trong lòng, nhìn sang Nhạc Thần, trong ngực bắt đầu trống rỗng, không biết nên suy nghĩ cái gì.

Mờ mịt một trận, sau lại nghĩ đến chuyện hôm nay Nhạc Thần gặp được Ngu Gia Khánh ở hoa viên, nhận lấy ngọc bội của hắn.

Ngu Gia Khánh đem ngọc bội đưa cho Nhạc Thần, Ngu Gia Tường suy nghĩ, đoán chừng có hai khả năng, Ngu Gia Khánh muốn Nhạc Thần, đem ngọc bội tượng trưng thân phận đưa cho cậu, nếu Nhạc Thần là thần tử bình thường trong nhà Nhạc Linh, phỏng chừng là họ sẽ đem Nhạc Thần cho hắn; Còn có một loại khả năng, Ngu Gia Khánh thực thích Nhạc Thần, nên đem ngọc bội cho cậu xem như vật tín ước, Nhạc Thần lại nhận.

Loại khả năng thứ nhất làm Ngu Gia Tường cảm thấy buồn bực, cho rằng đó là vũ nhục Nhạc Thần, loại khả năng thứ hai thì làm cho hắn muốn phát hỏa, trước kia có người báo cáo nói khi Nhạc Thần ở Tang Hỗ thành có quan hệ gắn bó với Ngô Vương, đến mức mỗi ngày đều ở cùng nhau, vậy làm sao hắn không tức giận cho được.

Nghĩ đến Ngu Gia Khánh thì nghĩ đến mới vừa nãy cho người truyền hắn đến đây, vừa lúc Tạ Vân Trình tiến vào, Ngu Gia Tường đứng dậy hỏi, "Ngô Vương có tới không?"

"Chờ ở gian ngoài!" Bị Hoàng đế hỏi, Tạ Vân Trình nhẹ nhàng thở ra.

Ngu Gia Tường đem ngón tay che trong ống tay rộng thùng thình, vòng qua bình phong đi ra cửa.

Thấy Hoàng đế ra đến, Ngu Gia Khánh tiến lên hành lễ.

Ngu Gia Tường nhìn hắn một cái, "Trễ như thế, trẫm tìm Tam ca đến, không biết Tam ca có nghĩ đến là chuyện gì không."

Ngu Gia Khánh xem Hoàng đế mặt lạnh, cũng không muốn khom đến khom đi, trực tiếp nói, "Vừa rồi thần thấy Lí Lực bên cạnh Lí Thần, suy nghĩ một chút, đại khái hiểu được ý tứ Hoàng Thượng."

Từ nhỏ quan hệ của Ngu Gia Tường và Ngu Gia Khánh cũng không quá tốt, tuy rằng tuổi tương đương nhau, lúc đi học ở thư viện hoàng gia vẫn đi cùng nhau, nhưng bởi vì tính cách Ngu Gia Tường cổ quái, Ngu Gia Khánh là một người yêu thích âm luật lại rất tôn trọng cuộc sống chi tiết mỹ học hào nhoáng, đối phương hai người không hợp, vì thế, tuy là cùng nhau lớn lên, nhưng quan hệ nhạt nhẽo.

Ngu Gia Tường nhìn hắn chẳng qua cũng chỉ là Tam ca, nhưng không thể không thừa nhận, Ngu Gia Khánh sở hữu tướng mạo tốt của một vị Hoàng tử, hơn nữa người cũng ôn nhu hiền hòa, Nhạc Thần và hắn quan hệ tốt, thậm chí thích hắn, Ngu Gia Tường cũng không cảm thấy kì quái.

"Hiểu cái gì?"

"Thần cũng chỉ là phỏng đoán, hiện tại Lí Thần là người của Hoàng Thượng sao? Thần hôm nay ở sau hoa viên nhìn thấy y, lúc ấy, trả lại cho y một khối ngọc bội, thần lo lắng Hoàng Thượng sẽ hiểu lầm ý tứ của thần, nên muốn giải thích với Hoàng Thượng một phen." Tuy rằng thái độ Ngu Gia Khánh cung kính khiêm tốn, nhưng tất nhiên là bộ dạng công tử ôn nhuận khiêm khiêm. Nghĩ Nhạc Thần thích dạng này của hắn, trong lòng Ngu Gia Tường càng nặng nề đè nén tức giận, trầm giọng hỏi, "Hiểu lầm ngươi cái gì?"

Thanh âm Hoàng đế trầm thấp khí thế áp bách làm cho người ta thấy bị đè ép một cách gian khổ, Ngu Gia Khánh không thể không cảm thán đứa nhỏ luôn luôn xa cách trước kia thật sự trưởng thành trở thành một thế hệ đế vương, nhưng hắn cũng không ti khiêm*, ngẩng đầu nhìn Ngu Gia Tường nói, "Thần cùng Lí Thần kết giao hai ba tháng, rất bội phục tài nghệ tì bà của y, lúc ấy, ánh mắt y nhìn không thấy, tự nhiên

cũng sinh tâm thương sót, chính là, không có tư tâm gì khác, hôm nay ở sau hoa viên trùng hợp gặp được, cũng chỉ là nói chút mấy câu, thần cho rằng y là vị đại thần nào trong nhà Nhạc Linh mang tới nơi này, cho y ngọc bội là muốn y ở thời điểm cần thiết lấy ra bảo vệ mình, không phải bị người khác khi dễ, hết thảy tình cảm đối với y cũng chính là lòng thương hại, không còn ý gì khác."

(*) Ti khiêm: cúi đầu nhường nhịn.

Hoàng đế nhìn hắn không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy u chìm, hắn không nói lời nào không có nghĩa là hắn không có lời muốn nói, mà là những lời hắn muốn nói, từ miệng hắn tuôn ra khi trải qua một hồi phân tích đều là mang theo oán khí chỉ trích chất vấn, như vậy quá mất thân phận.

Hơn nửa ngày, hắn mới chậm rãi thong thả đi đến tháp thượng vị ngồi xuống, gõ nhẹ trên bàn bên tháp nói, "Nếu ngươi không có tâm tư này, trẫm tin ngươi, buổi chiều ngày mai ngươi đến chỗ y lấy ngọc bội đi về, nói rõ ràng cho y, ngày hôm nay ngươi nói với trẫm thế nào, ngày mai cũng đem ý tứ này nói cho y, đừng để y hiểu lầm."

Nhãn thần Ngu Gia Khánh lóe lóe, khom người đáp, "Vâng!"

"Lí Thần là tên giả khi y ở Tang Hỗ thành, tên thật y kêu Nhạc Thần, thời điểm ở trong quân Tây Bắc, y chính là người của trẫm, ngươi gặp được y là sau khi thất lạc trẫm, hiện tại, đã tìm trở về, y tự nhiên vẫn là của trẫm. Chỉ là chuyện này bây giờ trẫm không muốn người khác biết, ngươi tốt nhất cất nó ở trong lòng, coi như giống lời ngươi nói đối với y chỉ là tâm tư thương cảm thưởng thức." Ngu Gia Tường nói thật bình tĩnh, Ngu Gia Khánh nghe vào có loại cảm giác như thể hồ quá đính, không nghĩ tới Lí Thần gọi là Nhạc Thần, chẳng lẽ là người nhà Nhạc gia, hơn nữa thời gian ở trong quân Tây Bắc đã là người của Ngu Gia Tường, nhưng lại cảm thấy kì quái khi Ngu Gia Tường lạc mất Nhạc Thần đến Tang Hỗ thành ca hát.

"Thần sẽ đem chuyện này chôn ở trong lòng. Chính là, không biết thân thể Lí…Nhạc Thần thế nào, vừa rồi có nhìn thấy Sở Thái y từ bên trong đi ra."

Ngu Gia Tường cảm thấy nói rõ ràng cũng không sao, hơn nữa còn có thể đánh tan ý niệm trong đầu Ngu Gia Khánh, "Nhạc Thần từng bị đụng phải đầu, trong xoang đầu ứ máu, cho nên ánh mắt mới nhìn không thấy, đầu cũng sẽ đau, hiện tại, trị liệu đã được tốt lắm, ánh mắt có thể nhìn thấy, đau đầu so với trước kia cũng tốt hơn nhiều, qua không bao lâu sẽ khỏi hẳn. Đến lúc đó, trẫm sẽ cho y một thân phận."

Ngu Gia Khánh cảm thấy đau xót thương tiếc vì Nhạc Thần, nghĩ đến cậu không phải bị Ngu Gia Tường nghiêm phạt bị thương nên cần trị liệu, thì yên tâm.

Thân tình huynh đệ hoàng gia mờ nhạt, mặc dù Ngu Gia Tường đối với vị Tam ca này không có bao nhiêu cảm tình, nhưng là, hiện tại hắn cũng chỉ còn Tam ca này, sau còn một đệ đệ, dù sao cùng huyết thống, nên cũng không muốn lại khó xử hắn.

74. Quyển 2 - Chương 41: Phong Cảnh Đẹp Nhất

Ở trong mộng Nhạc Thần đột nhiên bị một loại bi thương cô độc nặng nề làm tỉnh giấc, chung quanh mờ mịt, vươn tay lần tìm bên người.

Đây là phản ứng thường xuyên lúc ban đầu khi mất cậu không thấy, thậm chí có khi từ trên giường ngồi dậy, cảm thấy tối đáng sợ, cô đơn buồn bã thành lệ mà tuôn.

Là một mình rời quê hương đất khách, rời đi quá xa, thậm chí đã không còn đường trở về.

Nhạc Thần bừng tỉnh không nhớ rõ tình cảnh trong mộng, không biết bên trong có phải là chuyện trong nhà hay không, hay lại là một người đi trong bóng tối, đưa tay không thấy năm ngón, nghiêng ngả lảo đảo……

"Nhạc Thần, làm sao vậy, thân thể còn khó chịu không?"

Bên tai vang lên thanh âm khàn khàn từ tính trầm thấp, một bàn tay đặt trên thắt lưng cậu, Nhạc Thần đem thân thể dựa vào trong lòng người bên cạnh, thanh âm thấp thả buồn bã, "Không phải ngươi nói phải đi sao?"

Trong phòng chỉ đốt mấy ngọn nến, cách màn, ánh sáng trong giường càng mông lung ảm đạm, nghe trong thanh âm Nhạc Thần có giọng mũi, ban đầu Ngu Gia Tường còn tưởng Nhạc Thần buồn ngủ, lúc này tỉnh dậy không ít, cảm nhận trước ngực ẩm ướt, vươn tay vuốt ve trên mặt Nhạc Thần, nhuộm đầy nước mắt.

"Như thế nào lại khóc? Không phải là trẫm không đi sao?" Giọng nói Ngu Gia Tường mang theo kinh ngạc, mang theo thương tiếc, đem mặt Nhạc Thần nâng lên.

Nhạc Thần cũng không biết chính mình vì sao lại rơi lệ, nước mắt kia tựa như vẫn chảy khi trong mộng, thẳng đến bây giờ.

"Ta cũng không biết thế nào lại chảy nước mắt." Đáy lòng Nhạc Thần còn đang cô đơn tịch mịch, phiền muộn thê lương như vậy tựa như ngấm vào máu, đuổi cũng không đi, "Ta và Ngô Vương thật sự không có phát sinh chuyện gì, chỉ là trùng hợp gặp được." Nói xong, nước mắt không biết làm sao lại càng rơi nhanh.

Ngu Gia Tường lau nước mắt trên mặt cậu, "Ân. Trẫm tin tưởng ngươi! Đừng khóc, bằng không lo lắng rồi sẽ đau đầu!"

Kỳ thật Nhạc Thần muốn nói, 'Ngươi không rõ! Ngươi cũng không hiểu bị ngươi nói như vậy tâm của ta thế nào?' Đáy lòng Nhạc Thần thật sự sợ hãi cô độc, sợ hãi bị từ bỏ, vốn là rời đi thế giới quen thuộc, rời đi người nhà, một mình ở tại thế giới lạ lẫm này kiếm ăn, thật vất vả mới buông cảnh giác nguyện ý dựa vào hắn, lại bị hắn phản bội lợi dụng, tốn thời gian rất dài khoảng lòng bị tổn thương mới bổ khuyết, sau cũng không dễ dàng tin cậy người khác, thế nhưng, ái tình lại là một chuyện mạc danh kỳ diệu, làm cho người ta khó lòng phòng bị, thời điểm đem tâm giao ra, đối với Nhạc Thần mà nói, lòng phòng bị tựa như độc xà chiếm cứ, luôn luôn lo lắng sẽ bị vứt bỏ, sẽ bị tổn thương, trong tình yêu có được ngọt ngào và hạnh phúc, nhưng là, sau lưng vẫn còn tồn tại lo lắng và bi thương.

Nhạc Thần nói không ra lời trong tim mình, chỉ có thể hướng Ngu Gia Tường tựa vào càng sát, bình tĩnh nói, "Ngu Gia Tường, về sau nếu không cần ta, khi đó ngươi nguyện ý cho ta một trang viện u tĩnh qua hết quãng đời còn lại không?"

Thanh âm tuy rằng bình tĩnh, nhưng áp lực bi thương dưới đáy lòng lại làm cho âm sắc biểu hiện ra ngoài, vô luận như thế nào Nhạc Thần cũng không ngăn cản được, Ngu Gia Tường nghe xong, tâm chấn động một chút, đến nỗi tay vỗ về Nhạc Thần cũng dừng lại, "Ngươi thế nào lại nghĩ đến những chuyện này, trẫm chưa từng nói không cần ngươi a!"

"Sự tình này về sau ai nói được, trong lòng ta không nỡ, ngươi rốt cuộc có nguyện ý hay không?" Nhạc Thần nâng mắt nhìn chằm chằm Ngu Gia Tường hỏi.

Trong mắt Nhạc Thần mang theo lệ quang, lẳng lặng sâu kín, bi thương thê lương tựa như một thứ vô hình ẩn sẳn bên trong, Ngu Gia Tường nhìn đến một trận đau lòng, "Trẫm không nói sẽ không cần ngươi. Ngươi không cần lo lắng những chuyện này! Đừng suy nghĩ đoán mò, hảo hảo ngủ đi! Về sau mọi chuyện sẽ tốt!"

"Ngươi đừng có lệ với ta như vậy! Chẳng lẽ đơn giản một lời hứa hẹn thế này ngươi cũng không nguyện ý cho ta sao?"

"Vậy được rồi! Về sau trẫm cho người sửa lại một cái trang viện lớn, cho ngươi ở bên trong đó!" Thanh âm Ngu Gia Tường kiên định hữu lực, Nhạc Thần nhìn hắn chờ mong, nói, "Ngươi cho ta một đạo thánh chỉ đi! Đem lời ngươi đáp ưng với ta viết ở trên đó."

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần không muốn bỏ qua, đành phải gật đầu đáp ứng, "Hảo! Ngày mai liền viết! Ngươi còn có yêu cầu gì đến lúc đó đều viết! Tốt lắm! Ngủ!"

Trong lòng Nhạc Thần luôn cảm thấy không nỡ, trống trơn lành lạnh.

Ngày thứ hai, Hoàng đế để một lão Vương gia thay hắn tổ chức săn bắn.

Sáng sớm, tự mình phụng bồi Nhạc Thần dẫn cậu đi xem phong cảnh đẹp nhất từng hứa.

Buổi tối hai người mới trải qua tranh chấp, lúc này, khó chịu trong lòng tuy rằng chưa tan, nhưng hai người vẫn cùng nhau ra ngoài tầm cảnh đạp xuân nên cũng thấy vui vẻ.

Từ trong hành cung đi ra, bên ngoài là một vùng ngoại ô cây cỏ, xa xa có núi non trùng điệp, cây cối sinh trưởng trên đó, lục sắc kéo dài giáp gianh thiên địa.

Núi non đồ sộ, trời cao đất rộng, bao nhiêu không vui lúc đầu trong lòng lúc này cũng trở nên cởi mở hơn.

Nhạc Thần và Ngu Gia Tường cưỡi trên cùng một con ngựa, phía sau có mấy thị vệ bảo hộ.

Ngu Gia Tường cầm roi quất ngựa về phía trước, nói, "Ở ngay hướng kia! Chúng ta đi thôi!"

Tuấn mã phi nhanh về trước, Nhạc Thần có loại cảm giác giống như phía sau có một đôi cánh vươn dài tung bay, tựa vào lòng Ngu Gia Tường vẫn tưởng như bay về phía trước.

Khác với phương hướng đội săn bắn đang đi, Ngu Gia Tường mang theo Nhạc Thần nhằm hướng đông nam mà tiến, qua thảo điền, chính là rừng cây thưa thớt, ngựa thả chậm bước chân, cây cối cũng dần dần trở nên tươi tốt, cuối cùng cưỡi ngựa không thuận, đành phải dắt ngựa đi đường.

Thị vệ phía sau vẫn theo sát.

Nhạc Thần được Ngu Gia Tường nắm tay, một đường đi thẳng về phía trước, bởi vì tràn đầy mới lạ, hơn nữa cũng chờ mong cảnh đẹp Ngu Gia Tường từng nói đã gặp, vì vậy tinh thần phấn khởi vẫn luôn hiện ra.

Dần dần, thể lực Nhạc Thần có chút chống đỡ không nổi, dù sao cũng thật lâu rồi không có vận động lâu như vậy, mồ hôi chảy xuống, hô hấp dồn dập.

Ngu Gia Tường cho dừng lại, để Nhạc Thần uống nước xong, lại đưa lưng ra muốn cõng Nhạc Thần để tiếp tục đi.

Đội trưởng thị vệ phía sau lập tức chờ lệnh, "Hoàng Thượng, để chúng thuộc hạ làm đi!"

"Không cần! Vẫn là để trẫm!" Ngu Gia Tường cự tuyệt nói.

Cõng người của Hoàng Thượng cũng không phải là chuyện tốt, ra lực nói không chừng còn bị Hoàng đế nhìn không ưa, thị vệ kia xem thái độ Hoàng đế kiên quyết, cũng không dám tiến lên yêu cầu lần nữa.

Nhạc Thần suyễn khí, muốn cự tuyệt, Ngu Gia Tường đã khom người xuống trước mặt cậu, "Mau lên đây! Qua canh giờ thì sẽ không thấy được."

Nhạc Thần sửng sờ đã bị Ngu Gia Tường cõng trên lưng, lưng hắn rộng rãi khỏe khoắn, Nhạc Thần ở trên lưng cảm nhận được nhiệt độ trên người của hắn, bám vào bờ vai hắn.

"Ta tốt lắm, cho ta xuống đi thôi! Ngươi cũng mệt rồi!" Đi một đoạn, Nhạc Thần liền yêu cầu cho mình xuống, Ngu Gia Tường buông cậu, nghỉ ngơi một hồi, đoàn người lại bắt đầu đi về phía trước.

Cứ như vậy lại đi một đoạn thật dài, Nhạc Thần mệt đến độ khi đến cảnh sắc tươi đẹp cũng không còn bao nhiêu yêu thích, Ngu Gia Tường nói sắp đến.

Ban đầu vẫn luôn đi đường núi, lúc này là đi ở đất phẳng, dần dần nghe được tiếng nước.

"Một thác nước lớn!" Ngu Gia Tường nói với Nhạc Thần.

Khi phong cảnh đẹp nhất Ngu Gia Tường từng nói với Nhạc Thần hiện ra trước mắt, cho dù là mệt mỏi thở không ra hơi, cậu vẫn có loại cảm xúc khắc sâu động lòng.

Đây là một vách núi đen, một bên có thác nước chảy thẳng xuống dưới, một bên còn có rất nhiều suối thác nhỏ, phía dưới còn có sông lớn, vẫn luôn ào ào nước cuộn hướng về phía đông nam trườn bò uốn khúc, giống như vẫn luôn một mực kéo dài đến bến bờ thiên địa, thái dương dâng lên, ánh sáng chói mắt chiếu khắp vùng trời, trên sông hiện lên những vệt kim quang trong vắt, dọc theo bờ sông còn có rất nhiều thôn xóm, làng mạc chỉnh tề yên tĩnh, bên trong còn có những vệt khói bếp vẩn vơ, còn có từng mảng từng mảng ruộng đồng lúa mạch, từng cơn gió nhẹ thổi qua, đó chính là một mảnh đại dương lúa đồng vàng óng, sóng biển ánh vàng kéo dài về phía trước, mãi cho đến chỗ tiếp nối thiên địa.

Ở chỗ xa hơn, là một tòa đại thành phồn hoa sừng sững.

Ngu Gia Tường chỉ về phía cuối trời, nhìn Nhạc Thần mỉm cười, "Đó là kinh thành!"

Từ trước đến nay chưa bao giờ gặp qua cảnh sắc hùng hồn tráng lệ mà yên tĩnh an tường như vậy, trừ bỏ khí phách hào hùng, trong lòng vẫn là khí phách hào hùng.

Nhạc Thần hướng về phía chân núi hô to một tiếng, "Này! Ta — ở — trong — này — a!"

Trong lòng mỗi người bình phán đều có tiêu chuẩn cảnh tưởng đẹp nhất, có lẽ, đối với Nhạc Thần mà nói, hiện tại trong lòng cậu phong cảnh tươi đẹp chính là bản thân ngồi trên ban công lầu hai trong nhà luyện tập tỳ bà, dưới lầu chị gái vừa dắt cún trở về, mẹ lên gọi cậu ăn cơm, tiếng ba thanh lãnh khen ngợi tài nghệ của cậu sắp đuổi kịp mẹ.

Thế nhưng, đối với Ngu Gia Tường mà nói, cảnh tượng hiện tại trước mắt chính là cảnh tượng đẹp nhất.

Mặt trời mọc lên ngay sau đó, thác nước tráng lệ hùng hồn, chảy không ngừng vào dòng sông, hòa cùng bình lặng của thôn xóm, những mảnh lúa vàng chờ thu hoạch, thành thị phồn vinh giàu có và đông đúc, thiên hạ thái bình, nhân dân an cư lạc nghiệp…

Đây là hình ảnh thiên hạ thái bình thu nhỏ, là thiên hạ trong lòng Ngu Gia Tường.

Cảnh tượng này của Ngu Gia Tường, Nhạc Thần nghĩ, hắn sẽ là một vị Hoàng đế tốt.

Nhạc Thần nắm tay Ngu Gia Tường, hướng hắn cười tán thưởng nói, "Đúng là đến giờ ta mới được thấy cảnh tượng đẹp thế này! Ta cảm thấy ngươi sẽ là một Hoàng đế thật tốt!"

Ngu Gia Tường mỉm cười với Nhạc Thần, nhận lấy ca ngợi của cậu không chút khiêm tốn.

Nhóm thị vệ đứng cùng nhau cũng lộ ra mỉm cười, giang sơn tốt đẹp, sao không cho người vui.

Đây là vị bên người đế vương thiên hạ, Nhạc Thần vì hắn cảm thấy vui mừng là lúc ưu sầu tập thượng công tâm, cậu có cảm giác chính mình cách hắn xa hơn, mình là một người truy cầu cuộc sống gia đình hạnh phúc nhỏ nhoi, nhưng người bên cạnh lại là đại nhân vật lấy thiên hạ làm nhiệm vụ.

Nếu có giấy bút, Nhạc Thần hy vọng có thể vẽ lại cảnh tượng lúc này.

Muốn dùng màu đỏ vẽ lúc mặt trời đang lên, vàng rực rỡ họa thành đô ẩn ẩn nơi chân trời, màu vàng óng vẽ dòng sông róc rách chảy dọc xa xôi, dùng vàng nhạt vẽ thôn làng phồn vinh ngay ngắn, thêm chút ánh vàng họa từng mảng từng mảng lúa đồng…

Sau đó, còn muốn vẽ ra vị đế vương đang đứng vững vàng mang theo mỉm cười tràn ngập khí phách, ánh dương soi lên mặt, càng làm tăng khí thế ngạo thị thiên hạ nhưng không kém phần khí chất ung dung, còn cả phong thái hào hùng thiên hạ, trách nhiệm kiên định và cống hiến cho thiên hạ…

Trong bức tranh nên là màu sắc, là loại khí thế này.

Lúc đến vội vàng, lúc trở về bước chân thả chậm hơn rất nhiều, Ngu Gia Tường và Nhạc Thần vừa đi vừa nói chuyện, một đường đều mang theo tiếng cười.

Ngu Gia Tường nói muốn thống trị đế quốc càng trở nên phồn vinh, Nhạc Thần nghe, nhượng hắn phải càng thêm chú ý người lao đông, trừ nghề nông ra còn phải coi trọng công thương, bởi vì con người làm ra vốn. Ngu Gia Tường cười nói về những thần tử minh ngoan bất linh*, nào là nông dân dốt nát, thân phận thấp kém, thương nhân trọng lợi khinh nghĩa…

(*) Ngu muội không linh lợi.

Nhạc Thần trổ võ mồm cực nhanh, ba hoa chích chòe, nói xong lại cảm giác chính mình nói những lời này không thích hợp, giống như đồ mặt dầy chẳng biết cuộc sống gian khổ của tiểu thiếu gia, nói xong thì cảm thấy hối hận, bất quá, xem Ngu Gia Tường cũng không có ý tứ cười nhạo hay bài xích, nên cũng buông tâm, cùng hắn tán dóc nói loạn.

Hai người nói đến hăng say, nói đến có cảm giác gặp được tri âm. Nhạc Thần nói đến không cố kỵ nhưng cũng là người lý giải hiểu chuyện, cho nên cảm thấy rất vui vẻ, Ngu Gia Tường lại không nghĩ tới trong lòng Nhạc Thần có loại thao lược này, không khỏi kính trọng vài phần, dọc theo đường đi vẫn luôn nhìn Nhạc Thần, không biết trong đầu cậu rốt cuộc còn có ý tưởng gì.

Mặc dù Nhạc Thần nói đến thoải mái, nhưng vẫn một mực phân rõ phải trái nhiều mặt sinh hoạt của nhân dân và xã hội công nông, người bên cạnh là Hoàng đế, nếu như liên quan đến hoàng quyền, hắn cũng sẽ không nhắc tới, nhìn như tùy ý, nhưng kỳ thực Nhạc Thần vẫn mong Ngu Gia Tường có thể là một vị Hoàng đế tốt.

Đi qua khu cây cối rậm rạp, đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, xuống dưới đường thì chuẩn bị cưỡi ngựa.

Ngu Gia Tường đem nước đưa cho Nhạc Thần, Nhạc Thần uống xong hắn mới uống.

Nhạc Thần đang lấy ra khăn tay chuẩn bị lau mồ hôi trên trán, thì cảm thấy mọi người đã không còn thoải mái như lúc vừa nãy, bầu không khí đột nhiên thay đổi.

Lúc vào trong rừng cây tiếng chim hót không ngừng, nhưng lúc này lại không nghe thấy, tất cả mọi người đều lộ ra cảnh giác, Nhạc Thần cũng khẩn trương.

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần thật chặc, đem cậu kéo đến bên người, bọn thị vệ bày ra tư thế bảo hộ vây quanh Ngu Gia Tường và Nhạc Thần ở giữa.

Cho dù cảm giác của Nhạc Thần nhận biết nguy hiểm rất thấp, nhưng lúc này cũng hiểu được sẽ phát sinh chuyện gì.

75. Quyển 2 - Chương 42: Thích Khách Và Bị Thương

Tên bắn tới tựa như chuyện xảy ra trong tích tắc, ngựa chặn lại phần lớn tiễn bay đến, thị vệ bảo hộ hai người ở giữa vừa đánh vừa lui tiến vào rừng rậm, có cây cối ngăn trở, như vậy, tên của đối phương chỉ mất đi ưu thế, thế này thích khách chỉ có thể đến gần để tấn công.

Khi hắc y thích khách hiện thân, Nhạc Thần còn có chút phản ứng không kịp, dù sao cảnh này cách cuộc sống hiện thực của cậu cũng là quá xa, chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Bất quá, khi thị vệ chiến đấu với thích khách, rất nhanh, cậu đã biết nên làm thế nào để không vướng tay vướng chân người khác gây phiền toái, chỉ thế thôi cũng đã tốt lắm rồi, Ngu Gia Tường để cậu lùi về phía nào thì cậu liền lùi về phía đó.

Trưởng thị vệ Lâm Hồng rất nhanh đã đoán được số người của đối phương và phương thức công chiến, "Hoàng Thượng, đối phương bên kia có hai mươi người, võ công cũng không xuất chúng, không tính là cao thủ, chỉ cần chia rẽ công trận đối phương thì có thể phá địch."

Ngu Gia Tường gật đầu đồng ý.

Bên này Ngu Gia Tường chỉ có sáu người thị vệ, thêm hắn nữa là bảy người, Nhạc Thần xem như trói buộc.

Để Hoàng đế vào giữa vòng chiến cũng không phải thượng sách, rất nhanh nhóm thị vệ mở ra một góc vòng vây, để cho một người thị vệ bảo hộ Hoàng đế và Nhạc Thần đi trước, những người còn lại cầm chân thích khách.

Ngu Gia Tường mang theo Nhạc Thần từ chỗ hổng lao ra, Nhạc Thần khẩn trương bối rối quay đầu, mắt thấy thị vệ vì ngăn chặn thích khách mà khổ chiến, trong rừng rậm ánh trời chiếu không đến, nhưng đao quang kiếm ảnh lại hoảng mắt người, máu tươi bắn ra, vây trên mặt đất, trên thân cây, nơi nơi đều là hồng sắc, là mùi máu, tình cảnh chiến đấu kịch liệt làm cho người ta thấy không chân thật.

"Đi mau!" Ngu Gia Tường lôi kéo Nhạc Thần quay đầu, mang cậu vội vàng đi.

Trong nháy mắt quay đầu, Nhạc Thần nhìn thấy một bên đại thụ có cái gì phản xạ anh sáng, ánh sáng chiếu vào mắt cậu, đó là một cung tên.

"Ngu Gia Tường, còn có tiễn thủ!" Nhạc Thần chỉ nói kịp một câu, mũi tên kia đã lấy tốc độ ánh sáng mà bay lại đây, tiễn càng ngày càng gần làm cho Nhạc Thần mở to mắt kinh hoảng, mà Ngu Gia Tường còn đang chú ý phía trước, hai thị vệ bảo hộ hắn lại đang đối phó một gã thích khách đuổi theo.

Thanh âm hoảng sợ của Nhạc Thần làm cho Ngu Gia Tường lấy lại tinh thần, tên phá không âm đã truyền đến bên tai, Ngu Gia Tường lôi kéo Nhạc Thần lăn mình trên đất tránh một phát nguy hiểm, sau đó nhanh chóng phóng thương trở lại…

Ngu Gia Tường bảo hộ Nhạc Thần, dùng kiếm cản tên, mượn cây cối rậm rạp không ngừng tránh né, cuối cùng tránh được phạm vi tiễn thủ đối phương đang bắn.

Đối phương không chỉ một đội người, trên cây sau lá còn có tiễn thủ làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Khi Nhạc Thần làm quân y, người đứt tay gãy chân gặp qua không ít, máu tươi và người chết cũng không gây cảm giác sợ hãi cho cậu, khi Ngu Gia Tường một kiếm lại một kiếm chém chết thích khách đuổi theo, chẳng qua là Nhạc Thần nghiêng mình né máu văng tới, tình huống khẩn cấp và khát vọng đối nhau làm cho thần kinh cậu càng khẩn trương hơn, chẳng qua đều là theo sau Ngu Gia Tường tránh né.

Nhạc Thần cảm giác được Ngu Gia Tường và thị vệ không hoảng hốt chút nào, hành động vừa đánh vừa lui là có ỷ vào, phỏng chừng Ngu Gia Tường đã có an bài viện binh lại đây, bằng không, phỏng chừng mọi người sẽ càng thêm liều mạng bảo hộ Hoàng đế chạy thoát. Vì thế, cậu cũng không đặc biệt bối rối.

Hai hắc y thích khách hướng về phía này đâm Hoàng đế, Ngu Gia Tường đẩy Nhạc Thần tránh qua một bên né thế công của hai người, đối phương cũng không để ý Nhạc Thần, vội vàng công kích trực tiếp hướng Hoàng đế.

Thời điểm quay vòng trong vòng chiến, Nhạc Thần chú ý tới một mũi tiễn bắn về phía Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường đang đâm thủng yết hầu một tên thích khách, còn bị một tên khác cuốn lấy.

Tiễn kia nhanh như vậy, tựa như chỉ trong thời gian chớp mắt sẽ bắn xuyên qua giữa lưng Ngu Gia Tường, Nhạc Thần nhìn rõ ràng mũi tên phản xạ hàn quang đen bóng, mang theo hàn khí bức người mà đến, Nhạc Thần run rẩy, trước mắt tựa như thoáng qua hình ảnh thân mình Ngu Gia Tường ngã xuống.

Thần kinh của cậu đã hoảng sợ đến mức không thể phát ra chút thanh âm.

Thân thể thay thế đầu óc làm ra phán đoán suy nghĩ, Nhạc Thần không nhớ rõ chính mình nhào đến phía trước thế nào, đẩy Ngu Gia Tường về sau ngăn chặn mũi tiễn, làm Ngu Gia Tường loạng choạng một bước.

Vai Nhạc Thần bỗng nhiên đau nhức làm trước mắt biến thành màu đen, tiếng tiễn bay rõ ràng như vậy truyền vào lỗ tai, bị thương làm ý thức cậu trở nên căng chặt.

Trên bả vai đau nhức là như vậy, nhìn thấy Ngu Gia Tường không gặp chuyện gì, cậu nhẹ nhàng thở ra, trước mắt tối sầm, hướng mặt đất mà ngã quỵ xuống.

Ngu Gia Tường một kiếm xuyên tim tên thích khách, máu trên thân kiếm tích thành từng dòng chảy xuống, tên thích khách còn lại đón trụ mũi kiếm, nhưng cũng rất nhanh, tên thích khách đã bị tiễn thủ phe ta từ trên cây bắn xuống.

Ngu Gia Tường vội vàng xoay người, tình cảnh Nhạc Thần trúng tên ngã xuống đất hằn trong mắt hắn, cũng từ khi đó hình ảnh này trở thành ác mộng hắn không bao giờ muốn nghĩ đến.

Viện binh tới.

Tất cả thích khách đều sa lưới.

Khi Hoàng Thượng còn chưa bị thương điểm gì thì viện binh chạy tới, mà còn bắt sống được sáu tên thích khách, nhiệm vụ chấp hành tính ra cũng thật không tồi.

Chỉ là, lại tới chậm như vậy, Ngu Gia Tường ôm Nhạc Thần vào lòng, Nhạc Thần đã đau đến hôn mê, chẳng qua trúng tên không quá chính yếu, chết người ở chỗ miệng vết thương đã muốn thâm đen, hắc khí dần dần nhiễm trên khuôn mặt Nhạc Thần.

Trên tên có kịch độc.

Điều này làm Ngu Gia Tường đau lòng không thôi, trong đầu nháy mắt trở nên mờ mịt, không biết phải làm thế nào.

Ngu Gia Tường quỳ trên mặt đất ôm Nhạc Thần, giống như trời đất đều muốn tối xuống, làm cho hắn như không phân rõ thế gian, thậm chí không dám đưa tay lên mũi thăm dò hơi thở Nhạc Thần, chỉ biết ôm lấy cậu, tư thế cứng ngắc giống như một tượng đá, cứ như vậy vĩnh viễn cùng thiên địa.

Thời điểm Thích Ngân đuổi đến bên cạnh Hoàng đế, Ngu Gia Tường ôm Nhạc Thần quỳ gối giữa vũng máu, bên cạnh còn hai thi thể.

Máu đỏ tươi càng làm người ở trong lòng Ngu Gia Tường thêm trắng bệch, khiến lòng Thích Ngân như có cảm giác thân trong đầm nước, trời đất nháy mắt đều tối đen, chỉ còn lại gương mặt trắng bệch kia, làm hô hấp của hắn trở nên bất ổn.

Hắn sửng sốt một chút, sau phản ứng thì lập tức quỳ xuống, "Hoàng Thượng, thuộc hạ đã đến chậm!"

Ngu Gia Tường căn bản không đáp lời, Thích Ngân không biết hắn nghe được không, hay là đã nghe mà không nói.

Thời điểm Thích Ngân ngẩng đầu cẩn thận nhìn Nhạc Thần, có giọt nước dần dần tích trên khuôn mặt Nhạc Thần, nhìn tựa như nước mắt, đặc biệt dễ thấy.

Thích Ngân nhìn đến tâm thần hoảng hốt, chẳng lẽ Nhạc Thần đã chết sao? Sao Hoàng Thượng lại bi thương như vậy.

Tay Ngu Gia Tường đầy máu, vươn tay vuốt ve gương mặt Nhạc Thần, trên tay dính máu vuốt lên mặt lấm lem nước mắt tạo thành từng vệt dấu vết, hắn sửng sốt một chút, mới phát hiện có nước, ngẩng đầu nhìn trời, chẳng lẽ đang mưa.

Thấy Ngu Gia Tường không bình thường như vậy, Thích Ngân không dám tiến lên quấy rầy hắn, nhưng lại lo lắng Nhạc Thần thật ra vẫn còn thở, nếu bị Hoàng đế chậm trễ chữa trị như vậy, vậy chẳng phải là xong.

Thích Ngân quỳ đi tới trước mặt Ngu Gia Tường, hô một tiếng "Hoàng Thượng!" Thoáng nhìn thấy hốc mắt Ngu Gia Tường ửng đỏ, lập tức vươn tay thăm dò hơi thở Nhạc Thần, tuy rằng mong manh, nhưng xác thực còn thở.

"Hoàng Thượng, còn cứu được!" Thích Ngân phải đoạt lấy Nhạc Thần từ trong lòng Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường nắm lấy Nhạc Thần không tha, nhìn Thích Ngân chằm chằm, trong thanh âm chỉ nghe ra lãnh khốc, nghe không thấy bi thương, cũng không nghe thống khổ, giống như hắn đã không còn cảm xúc bi thương thống khổ, hắn quát, "Không nên đụng y!"

"Hoàng Thượng, Nhạc Thần còn hô hấp!" Thích Ngân bị hành động như vậy của Hoàng đế làm gấp đến giơ chân.

"Khoảng cách từ đây trở về còn một đoạn rất dài, y không chờ được lúc quay lại, y không chờ được. Đừng để y chịu khổ, cứ như vậy đi, cứ như vậy đi!" Ngu Gia Tường lại ôm Nhạc Thần kéo vào trong lòng, mặt Nhạc Thần vừa rồi bị tay hắn làm lấm vết máu, lại còn giọt nước đem vết máu kia loang ra, lưu lại trên gương mặt Nhạc Thần, chảy qua khóe môi, chảy xuống cằm, tựa như huyết lệ chảy ra từ mắt dọa đến ghê người.

Ngu Gia Tường cúi đầu hôn trên môi Nhạc Thần một chút, đem mặt chôn vào gáy cậu, thì thào nói, "Trẫm sẽ vì ngươi xây một tòa trang viên, ngươi có thể sống trong nơi u tĩnh ấy, không cho người khác quấy rầy, nhưng ngươi phải cho trẫm ở cùng với ngươi…"

Thích Ngân nhìn Hoàng đế vì Nhạc Thần bị thương trúng độc mất tâm trí, bọn thị vệ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể chờ Hoàng đế phát mệnh.

Cánh tay và sau lưng Lâm Hồng bị thương, còn không kịp băng bó đơn giản, nghĩ đến Nhạc Thần ban đầu còn nói cười vui vẻ giờ đây ngã vào lòng Hoàng đế, hắc khí xâm nhập mi tâm, Hoàng đế lại mất thần chí như vậy, trong lòng một trận lạnh người, nhìn về phía Thích Ngân, hắn phải quyết định.

Thích Ngân bất chấp, cúi đầu, "Hoàng Thượng thứ tội!"

Tiến lên ra tay với Hoàng đế, các thị vệ khác còn chưa kịp phản ứng, hắn đã một tay cầm chuôi đao đập vào sau gáy, làm Ngu Gia Tường ngã xuống đất.

Thích Ngân căn bản không thèm để ý đến Ngu Gia Tường, đem Nhạc Thần từ trong lòng của hắn ôm đi.

Hô hấp Nhạc Thần càng thêm mỏng manh, sắc mặt đã biến thành xanh đen, thân thể cũng bắt đầu lạnh cứng.

Thích Ngân cảm thấy phán đoán của Hoàng đế là chính xác, Nhạc Thần căn bản không kiên trì được chờ thái y cứu trị.

Bọn thị vệ nhìn Thích Ngân tập kích Hoàng đế, vẻ mặt kinh ngạc rất nhanh cũng kịp phản ứng, thân vệ Hoàng đế gần như đều cầm kiếm hướng hắn công kích.

Thích Ngân hướng thuộc hạ phía sau nói, "Bảo hộ Hoàng Thượng cho tốt!"

Bọn thị vệ kết thành trận thế, bảo vệ Hoàng đế lại, thân vệ Hoàng đế Chu Thành không có bị thương, nâng Hoàng đế dậy tựa vào bên người.

Tuy rằng Thích Ngân cũng hiểu Nhạc Thần gần như không cứu được, nhưng hắn vẫn không muốn buông tha, Nhạc Thần đơn thuần cười đùa trước kia không thể cứ như vậy mà chết.

Máu trên người Nhạc Thần tuy nhiều, nhưng bị thương chỉ có trúng tên ở vai.

Thích Ngân cũng chỉ có thể đem ngựa chết thành ngựa sống, rút chủy thủ chém đứt đoạn tiễn trên vai Nhạc Thần, trực tiếp hướng vai cậu, đem mũi tên bên trong lấy ra.

Máu thịt chỗ thương đều đã thành màu đen.

Thích Ngân căn bản không suy nghĩ, cúi người một hơi một hơi mà hút, hút một ngụm phun một ngụm, nhưng là, Nhạc Thần vẫn không có bất luận phản ứng gì.

Thích Ngân vỗ vỗ mặt Nhạc Thần, Nhạc Thần chính là lẳng lặng nằm trong lòng hắn không chút đáp lại, Nhạc Thần im lặng không chút động tĩnh như vậy làm cho hắn có loại hi vọng khiến trời xanh xúc động, ai tới cứu người trong lòng này.

Tuy rằng Nhạc Thần trúng độc nặng, nhưng vẫn hô hấp đều đều, tuy rằng mong manh, nhưng chưa từng dừt.

Thích Ngân không thể không ôm hi vọng với cậu.

Ôm Nhạc Thần ra khỏi rừng rậm, lên ngựa, trực tiếp phân phó thị vệ phía sau, "Các ngươi bảo vệ tốt Hoàng Thượng, nhanh chóng về hành cung!" Tự mình đã cưỡi ngựa lao đi nhanh.

76. Quyển 2 - Chương 43: Hy Vọng

Nếu nói trên đời có kì tích, Thích Ngân tin tưởng, hơn nữa còn hy vọng nó xuất hiện trên người Nhạc Thần, nếu nói trên đời này có thần phật, Thích Ngân cũng tin tưởng, hy vọng thần phật phù hộ để Nhạc Thần có thể kiên trì.

Thích Ngân cưỡi ngựa mang Nhạc Thần ra khỏi rừng cây, qua thảo điền, phi nhanh tiến vào hành cung, ôm Nhạc Thần nhằm chỗ Thái y mà đến, người hắn và Nhạc Thần đầy máu, tất cả mọi người nghĩ hai người đều bị thương, nghe mệnh lệnh của hắn hô lên, mấy người trên đường gặp được đều tự động tránh, có người thậm chí còn chạy theo hắn đến chỗ Thái y.

Tùy giá theo đến trừ bỏ Thái y Sở Minh Triệt, còn có Thái y viện y thừa Liễu Nhất Sơn, Liễu Nhất Sơn chuyên về ngoại thương giải độc, lão tới cũng vì ứng phó trong lúc săn bắn Hoàng đế hay Vương công đại thần sẽ gặp đến các loại ngoại thương.

Thích Ngân mang hy vọng đem Nhạc Thần đến đó, bởi vì nghĩ tới Liễu Nhất Sơn là thánh thủ giải độc, hắn tin tưởng chỉ cần Nhạc Thần có thể kiên trì, Liễu Nhất Sơn nhất định có thể đem cậu cứu về.

Hai mắt Thích Ngân đỏ bừng, mang Nhạc Thần đặt ở trên giường trong phòng Liễu Nhất Sơn, bởi vì quá mức khẩn trương mà không bình tĩnh được, thanh âm hơi to còn mang theo lo lắng, "Liễu Thái y, ngươi mau nhìn y! Y trúng độc, trên vai còn trúng tên. Nhất định phải cứu y, phải cứu y."

Đột nhiên bị một người thân toàn là máu xông vào phòng, Liễu Thái y mới vừa từ bên ngoài trở về không lâu còn chưa phản ứng lại, thì đã gặp một hán tử cả người đầy máu trong lòng còn có một người, người này vài bước xong nội thất còn đem người trong lòng đặt ở trên giường, còn đến kéo lão đến chẩn đoán cho người nọ.

Người bình thường làm sao sai sử được Liễu đại nhân, vả lại còn ngang ngược như vậy.

Liễu Nhất Sơn nhìn kỹ, mới phát hiện ra người toàn thân là máu, trên mặt cũng toàn máu này không phải Thích Thống lĩnh thì là ai, ở trên người hắn trừ bỏ ngửi được mùi máu bên ngoài, mặt khác còn có mùi độc thảo.

"Ngươi nhanh đi rửa mặt, máu trên mặt ngươi có chứa độc…" Liễu Nhất Sơn còn chưa nói xong, đã bị Thích Ngân mạnh tay túm đến bên giường, "Xem y trước! Ta không sao!"

Người trên giường nhìn không ra một chút sức sống, đôi mắt khép chặt, khí sắc đã hiện ánh tro tàn, giữa đôi mày hắc khí rất nặng.

Thích Ngân cảm thấy rất kì quái, Nhạc Thần trúng độc sâu như thế, thân thể đều đã muốn rét run, vừa rồi lúc hắn ôm Nhạc Thần xuống dưới, thậm chí bây giờ, Nhạc Thần vẫn mơ hồ hô hấp, tuy rằng mỏng manh gần như không cảm giác được, nhưng là, quả thật có.

Cho nên, hắn mới sốt ruột như vậy, nghĩ nếu Nhạc Thần vẫn còn sống, thế này mà vẫn cố gắng sống được, vậy thì, sao có thể để cậu chết được cơ chứ, cho dù là Diêm vương đến đây, cũng không thể để hắn mang Nhạc Thần đi.

Nhạc Thần trúng độc làm tốc độ máu chảy chậm hơn, miệng vết thương vì vậy cũng không chảy máu nhiều, khi còn trên lưng ngựa đã đông lại.

Liễu Nhất Sơn nhìn sắc mặt Nhạc Thần, miệng vết thương, ngửi mùi máu trên miệng vết thương, lấy giải độc nhất hoàn đan dược và nhất hoàn cổ khí đan dược, mở miệng Nhạc Thần, để cậu nuốt dược xuống.

Thích Ngân đứng ở một bên nhìn, chân chôn dưới mặt đất, ánh mắt dừng trên người Nhạc Thần.

Liễu Nhất Sơn chuyên chú giải độc cho Nhạc Thần, để đệ tử chuẩn bị tốt mọi thứ.

Miệng vết thương trên người Nhạc Thần đã ngưng tụ, giờ lại bị mở ra, máu chậm rãi chảy xuống, dùng bát đựng lấy.

Đem miệng vết thương và thịt bị nhiễm đọc đều cắt thật sâu, lúc này mới dùng vải dược băng bó.

Thích Ngân ở một bên nhìn chỉ cảm thấy sao Nhạc Thần có thể chịu được đau đớn như vậy, nhưng trong toàn bộ quá trình, Nhạc Thần một chút động tĩnh cũng không có, chỉ lẳng lặng nằm, chỉ có hô hấp rất khẽ cho thấy cậu còn sống.

Liễu Nhất Sơn đứng dậy mang máu ra ngoài, Thích Ngân lo lắng đi theo hỏi, "Liễu Thái y, y sẽ không có chuyện gì, đúng không? Ngươi có thể cứu y!"

"Này cũng khó mà nói, trước hết để lão phu xem y trúng độc gì rồi mới giải được, ngươi đừng ở chỗ này chắn ta." Tầm mắt Liễu Nhất Sơn đều đặt vào bát máu.

"Không biết y trúng độc ở đâu, miệng vết thương kia là trúng tên, Thích Thống lĩnh đã gặp chuyện gì mà biến thành như vậy!" Liễu Nhất Sơn đem bát máu đặt trên bàn, lại xoay người để đệ tử mang công cụ đến.

"Bây giờ khó nói! Thỉnh Liễu Thái y hết sức chữa khỏi cho y." Thích Ngân nghĩ đến khi không thể chữa khỏi cho Nhạc Thần, thân thể cậu sẽ biến thành một khối thi thể lạnh băng, thì trong lòng bốc lên một trận khó chịu.

Liễu Thái y muốn chuyên chú giải độc, nên đem Thích Ngân đuổi ra khỏi phòng.

Liên quan đến tính mạng Nhạc Thần, Thích Ngân đành phải đứng ngoài cửa viện để chờ, rửa mặt thật sạch, súc miệng, ngậm miếng giải độc Liễu Thái y cấp cho, trên người vẫn là một thân huyết y.

Thân thể thẳng tắp đứng lặng tựa như pho tượng ngoài cửa, chỉ là trên người hắn mang theo máu, sát khí đầy người không tự giác xuất ra, làm cho mấy người ngoài cửa viện muốn tiến vào hỏi tình huống đều không dám bước tới.

Tuy rằng Thích Ngân ra tay hơi nặng, nhưng trên đường về ngang qua thảo điền Ngu Gia Tường cũng lập tức tỉnh.

Mở mắt ra, sau gáy phi thường đau, sửng sốt một chút, nhớ đến Nhạc Thần vì thay hắn chắn tên mà bị thương trúng độc, hình ảnh Nhạc Thần trúng độc sắc mặt trắng xanh xuất hiện trong đầu hắn, trên tay tựa hồ vẫn là xúc cảm thân thể Nhạc Thần ngày càng lạnh, đôi mắt hắn nháy mắt mở to, bên trong hiện ra hồng quang, thanh âm lúc này mang theo cực độ phẫn nộ và thê lương thống khổ, "Nhạc Thần, các ngươi mang Nhạc Thần để ở chỗ nào?"

Che chắn cho Hoàng đế, Chu Thành cưỡi một con ngựa cùng hắn thiếu chút nữa vì sự tức giận điên cuồng của Hoàng đế làm cho té ngựa, lo lắng Hoàng đế tỉnh lại phát điên trên ngựa sẽ xảy ra chuyện, hắn nhanh chóng ghìm cương trụ ngựa, cho ngựa dừng lại.

Chu Thành mang theo Hoàng đế được bảo hộ ở giữa, hắn dừng lại, tất cả mọi người cũng dừng lại.

Ngu Gia Tường thê lương chất vấn, làm những người đi theo không nhẫn ngẩng lên, cúi đầu tràn đầy đau xót đồng tình.

Cho dù người này là đế vương, tâm của hắn cũng có lúc yếu ớt, bởi vì chức trách quá nặng, những điều phải gánh vác nhiều lắm, lòng so với người bình thường lắm lúc còn yếu ớt hơn, nhìn thấy nước mắt một đế vương, nhìn thấy vẻ mặt tâm tư bi thương kia của hắn, ai cũng không đành lòng, cho dù là một đế vương, cũng có lúc làm người khác đành lòng không nỡ.

Trưởng thị vệ Lâm Hồng ruổi ngựa đến trước mặt Hoàng đế, nhảy ngựa quỳ xuống.

Chu Thành nhìn Hoàng đế tỉnh lại đã không có việc gì, cũng xuống ngựa, quỳ gối theo.

Một đám thị vệ đi theo bảo vệ Hoàng đế đều xuống ngựa, quỳ gối.

"Các ngươi làm cái gì!" Thanh âm Ngu Gia Tường giữa khàn khàn mang theo kinh hoảng.

Con ngựa giống như cũng hiểu được thời khắc bi thương lúc này, chỉ lẳng lặng đứng, không phát ra tiếng động nào, lặng im lại càng làm người ta bi thống hoảng hốt.

"Nói chuyện a!" Nhìn tất cả mọi người không nói lời nào, Ngu Gia Tường cho rằng Nhạc Thần đã chết, mà bọn họ bỏ lại Nhạc Thần, thanh âm càng thêm thê lương, thậm chí mang theo âm ngoan, ánh mắt như nứt ra.

"Hoàng Thượng, Thích Tướng quân mang Nhạc Thần công tử trở về chẩn trị trước, Thích Tướng quân rút tên, hút độc giúp y, hắn nói Nhạc Thần công tử còn có thể cứu, nên kỵ mã đi trước. Phỏng chừng hiện tại đã tìm được đại phu, đang trị liệu! Nhạc Thần công tử cũng chưa chết!" Lâm Hồng lo lắng Hoàng đế sẽ lại xảy ra chuyện, lập tức đem sự tình theo hướng tốt mà nói.

Ngu Gia Tường nghe hắn nói như vậy, sửng sốt một hồi, sau đó chân tay có chút luống cuống giữa kinh hỉ và kinh hoàng, áp chế vui sướng kích động trong lòng, nắm lấy dây cương, nói, "Còn quỳ cái gì, đứng lên!"

Ngu Gia Tường nói xong, nhìn phía trước, nghĩ thầm Nhạc Thần còn có thể cứu, Thích Ngân làm tốt lắm.

Ruổi ngựa về trước chạy vội mà đi.

Đội thị vệ đều lên ngựa, hộ giá Hoàng đế hồi hành cung.

Ngu Gia Tường về hành cung giống y Thích Thống lĩnh vừa về trước, cả người đầy máu.

Bất quá, máu trên người hắn đều là máu kẻ khác.

Có địch nhân, nhưng cũng có của Nhạc Thần.

Cả người Hoàng đế đẫm máu trở lại hành cung, phía sau còn đi theo thị vệ, mỗi người cũng đều dính máu, còn có không ít người bị thương được người đỡ.

Chỉ cần là người có đầu óc, đều sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng đế bị hành thích.

Đây là chuyện tình nghiêm trọng cỡ nào, ai cũng hiểu.

Phỏng chừng sau đó triều đình sẽ có một hồi tinh phong huyết vũ, mọi người đều không khỏi lo lắng mà cùng nhau run rẩy.

Ngu Gia Tường bất chấp kiểm tra thân thể có bị thương hay không, không tắm rửa thay huyết y trên người đã lập tức cho người đến chỗ Liễu Nhất Sơn Nhạc Thần và Thích Ngân.

Bởi vì Hoàng đế gặp chuyện, hành cung được phòng vệ tăng manh. Không biết từ khi nào cấm vệ quân ba vạn được điều đến khu vực săn bắn núi Huyền Hoa.

Toàn bộ khu vực săn bắn đều được bao vây, bởi vì ban đầu nơi này không cho phép người bình thường tiến vào, cho nên thích khách chỉ có thể là nhân trung đại thần tùy giá mang theo.

Mỗi vị đại thần hoàng thân tùy giá đến đây đều có khả năng là người xúi giục, cho nên, nhóm hoàng thân đại thần đều bị theo dõi hạn chế, có vài người thậm chí đã bị bắt.

Thích khách đã chết hay bị bắt đều được mang về hành cung, bởi những kẻ đó đều dễ dàng tra được thân phận là gia phó nhà ai, làm chủ nhân rất nhanh cũng bị bắt, lúc này, đại thần thân vương bị giữ cũng có mười người.

Nếu lại điều tra thêm một bước, phỏng chừng sẽ có càng nhiều người bị liên lụy vào.

Thích khách bị bắt sống được bí mật khảo tra, khảo đến khi Hoàng đế có được đáp án vừa lòng mới thôi.

Khu săn bắn một ngày trước vẫn là cảnh sắc tươi đẹp, một ngày sau, nơi này đã thành địa ngục tràn ngập kiềm nén và huyết tinh.

Những người bị bắt tiếng khóc tiếng oan thay nhau nổi lên, những người chưa bị bắt cũng đứng ngồi không yên chờ việc này được tra chứng.

Mây đen dày đặc bao lấy hành cung.

Ngu Gia Tường đến chỗ Liễu Nhất Sơn tìm Nhạc Thần, vào bên trong thì gặp Thích Ngân đứng lặng ở đó, ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa, mà cửa thì đóng chặt.

Ngu Gia Tường coi trọng Thích Ngân, vì người này quang minh chính đại hay trung tâm chính trực đều có đủ. Thế nhưng, Ngu Gia Tường cũng chán ghét hắn, bởi vì trong lòng Nhạc Thần luôn có người này.

Tuy rằng bị Thích Ngân đập một nhát, nhưng Ngu Gia Tường cũng cảm tạ hắn, là y thần chí không rõ mà làm ra phán đoán không chính xác cho Nhạc Thần, đương nhiên, cũng chính là hy vọng cho y.

Nếu là ở chuyện khác, Thích Ngân tự chủ trương như vậy là mạo phạm hoàng uy, phỏng chừng Ngu Gia Tường sẽ rất tức giận, nhưng chuyện này liên quan tính mạng Nhạc Thần, hết thảy cũng có thể đặt ở một bên.

Ngu Gia Tường xuống ngựa chạy vào viện của Liễu Nhất Sơn, bởi vì lo lắng kích động mà tim đập thình thịch, nhìn thấy Thích Ngân, liền tiến lên hỏi, “Nhạc Thần thế nào?”

Thích Ngân xoay người nhìn Hoàng đế, sau khi hành lễ mới nói, “Liễu Thái y đang chữa trị, hô hấp Nhạc Thần vẫn chưa đứt, thuộc hạ tin tưởng y sẽ không chết. Thỉnh Hoàng Thượng tin tưởng.”

Thích Ngân đứng trong sân đã hai khắc đồng hồ, tâm sớm đã bình tĩnh lại, tiếng nói cũng ổn định, thế nhưng vẫn mang chút không kiên định, hắn lo lắng Hoàng đế không tin tưởng Nhạc Thần rồi lại vừa ngớ ngẩn, cuối cùng còn cường điệu một câu, “Thỉnh Hoàng Thượng nhất định phải tin tưởng Nhạc Thần, y sẽ không chết.”

“Trẫm tin y!” Ngu Gia Tường nói xong, đẩy cửa đi vào.

Thích Ngân tiến đến ngăn cản hắn, “Hoàng Thượng, vẫn thỉnh ngài chờ ở ngoài sân. Liễu Thái y đang hạ châm khử độc cho Nhạc Thần, không thể làm nhiễu!”

Ngu Gia Tường tuy có chút bất mãn, nhưng vẫn đành phải đứng trong sân chờ đợi.

Một lòng vốn đặt trên người Nhạc Thần, không có cách gì suy nghĩ chuyện khác. Đứng gần một canh giờ, tâm từ kích động cũng bình tĩnh trở lại, nhìn cửa phòng Liễu Nhất Sơn từ đầu đến cuối vẫn không mở, ngọ thiện cũng sớm qua, nhưng không ai nuốt trôi cơm được.

Thuộc hạ tiến đến xin chỉ thị, tuy rằng trong lòng Ngu Gia Tường lo lắng cho Nhạc Thần, nhưng cũng không thể không đi xử lý vấn đề thích khách.

Thích Ngân làm thống lĩnh cấm quân, so với Ngu Gia Tường lại càng thêm việc.

Khi chạng vạng, Ngu Gia Tường mới thấy Nhạc Thần.

Nhạc Thần chỉ mặc một chiếc áo đơn, trong thời tiết cuối xuân lành lạnh nằm yên trên giường, tầng hắc khí màu xám trên mặt đã dần nhạt xuống. Nhưng mà, hô hấp vẫn mong manh, chỉ đang liên tục duy trì không ngừng mà thôi. Cả người đơn bạc gầy yếu làm cho người ta đau lòng.

Liễu Nhất Sơn phân tích tình huống Nhạc Thần.

Độc Nhạc Thần trúng vốn là kịch độc kiến huyết phong hầu, thế nhưng, lúc trước Nhạc Thần vẫn luôn uống thuốc, dược liệu lưu lại trong máu rất nhiều, phần dược hiệu trong đó và trúng độc lần này đã xảy ra tác dụng, giải được một phần độc tính, chẳng qua, bây giờ mặc dù dược độc lẫn lộn nhưng kịch độc đã không lợi hại như lúc ban đầu, thế nhưng muốn giải hết vẫn là khó khăn, bởi vì độc này mới trước kia Liễu Nhất Sơn chưa bao giờ gặp qua.

Liễu Thái y cho Nhạc Thần uống bản bồi nguyên dược, có thể giữ mệnh cậu lâu hơn một chút, hơn nữa, còn để Nhạc Thần giữ được nhiệt độ, hy vọng có thể làm cho độc tính độc dược trì hoãn phát tác.

77. Quyển 2 - Chương 44: Mưu Trí

Trước khi Thích Ngân được điều trở lại kinh đô, lúc rời khỏi Nhạc Thần thành hắn quay đầu cẩn thận đảo quanh đám người đưa tiễn hi vọng có thể nhìn thấy thân ảnh người kia, bất quá giống như hắn nghĩ là không thể nào nhìn thấy.

Trước đừng nói hắn lừa dối lợi dụng làm Nhạc Thần thương tâm, chính hắn tự tay đem Nhạc Thần đẩy đến bên người Ngu Gia Tường, làm Nhạc Thần mất đi tự do.

Kỳ thật trong lòng rất mất mát nhưng cũng là chuyện đã đành.

Đối với việc không biết làm sao chỉ có thể đem nó dứt bỏ khỏi lòng, hoặc là cố gắng thay đổi.

Mà lựa chọn lúc ấy của hắn, là dứt bỏ.

Biết được Nhạc Thần bỏ trốn khỏi Nhạc Thần thành đã chuyện lúc sau.

Khi đó, tiên hoàng bệnh nặng sắp tàn, trong triều biến động bất ngờ nhìn mặt mỗi người đều là giả dối, đến nữ tử được đưa đến cạnh hắn cũng mị thái tươi cười lấy lòng, khi ấy hắn sẽ nghĩ tới gương mặt thanh sạch sáng ngời như thái dương tây bắc của Nhạc Thần, nhưng chỉ có thể nghĩ không thể chạm, đêm dài người yên thì ngoảnh đầu nhìn lại chính mình tự thấy phiền muộn.

Là sau khi Hoàng Thượng đương nhiệm Ngu Gia Tường đăng cơ, hắn mới từ chỗ bạn tốt trong quân khi hồi kinh biết được chuyện Nhạc Thần chạy trốn, cùng lúc đó cũng biết được chính Hoàng Thượng phái rất nhiều người tìm kiếm, hơn nữa vẫn luôn đang tìm.

Ngu Gia Tường không phải là người tất báo nên đối với nam sủng lại càng không dùng tâm tư lớn như vậy, lại còn cho nhiều người tìm kiếm, lúc ấy Thích Ngân nghe nói trên mặt cũng không có biểu tình gì đến nỗi bạn chí cốt còn nghĩ tâm hắn đã yên với Nhạc Thần, dù sao ở kinh thành dạng mỹ nhân gì lại không có, có nữ nhân nhuyễn hương tràn đầy hẳn là nên quên đi bão cát tây bắc khốn khổ lấy nam nhân thay nữ nhân, nhưng nỗi lòng lúc ấy của Thích Ngân rất quái dị, hắn hiểu được Ngu Gia Tường tốn nhiều sức lực để tìm Nhạc Thần nhất định là vì Ngu Gia Tường đặc biệt thích Nhạc Thần, cho dù hiện tại lên ngôi Hoàng đế

có được thiên hạ có mỹ nhân trong tay nhưng Ngu Gia Tường vẫn nhớ mãi không quên, đến nỗi phải phái nhiều người tìm như vậy, không tìm thấy không từ bỏ.

Khi đó cảm giác trong lòng Thích Ngân rất kỳ quái, Nhạc Thần chạy trốn nhất định là cậu không thích Ngu Gia Tường cho nên mới làm chuyện nguy hiểm như vậy, đáy lòng hắn mơ hồ hưng phấn khoái ý, trong phương diện này cũng không phải nam nhân có lòng quấy phá nhưng loại cảm giác đó quả thật rất kỳ diệu, có lẽ chính hắn cũng hi vọng Nhạc Thần không cần phải yêu người khác, rất ích kỷ nhưng lại là khoái ý âm u; Ngu Gia Tường phái nhiều người đi tìm Nhạc Thần như vậy hắn thật lo lắng cho Nhạc Thần, hy vọng Ngu Gia Tường đừng tìm thấy Nhạc Thần.

Hắn muốn được nhìn thấy Nhạc Thần nhưng lại hi vọng Nhạc Thần có được cuộc sống tự do, xuất phát từ lo lắng Nhạc Thần ra khỏi che chở sẽ bị thương tổn hắn cũng phái người bí mật tìm kiếm, bởi vì muốn tránh thoát tai mắt Hoàng đế, cũng bởi vì Nhạc Thần chạy trốn đã lâu đường dẫn lại không tốt, nên không có kết quả.

Lúc đầu năm nay Thích Ngân mơ hồ cảm thấy Ngu Gia Tường đã tìm được Nhạc Thần, bởi vì Tần Trường Canh đi làm nhiệm vụ bí mật đã trở về, còn trong ngoài Ninh Vương phủ lại cảnh giới tăng mạnh dùng chính nhân mã cấm vệ quân trong cung.

Sau hắn nghe được tin đồn Hoàng Thượng thường xuyên một mình ra cung, nhưng hắn phụ trách phòng vệ kinh đô, có loại tin đồn này lại càng phải thêm chú ý tăng mạnh phòng vệ, bằng không Hoàng đế thực sự gặp chuyện không may bọn họ có thể phải chịu tội rất lớn, đương nhiên cũng có thể nghĩ là Hoàng đế cố ý thả ra tin đồn như vậy để dẫn xà xuất động, Hoàng đế lên ngôi nửa năm qua trong triều không có động tĩnh gì lớn nhưng mọi người đều biết, xảy ra chuyện chỉ là vấn đề sớm hay muộn, chỉ nhìn Hoàng đế chọn ở nơi nào thì chính là chuyện đó gây nên.

Đến tháng hai hắn biết Hoàng đế mỗi lần một mình ra cung đều đến Ninh Vương phủ, hơn nữa có lời đồn đãi nói Hoàng đế dưỡng tư sủng trong Ninh Vương phủ, còn được bảo hộ nghiêm mật không cho người nhìn xem.

Lúc ấy hắn đoán bên trong có khả năng là Nhạc Thần, nhưng lại không có chứng cớ.

Có được tin tức chính xác là khi Hoàng đế trực tiếp đem chuyện này nói cho hắn.

Hoàng đế quyết định săn xuân năm nay sẽ theo lẽ thường mà làm, tuy rằng thời gian có chút trễ, nhưng khu vực núi Huyền Hoa lúc này chính lúc thời tiết tốt nhất, săn xuân sẽ càng làm người mong chờ.

Hoàng đế truyền Thích Ngân vào cung nói chuyện săn xuân chủ yếu là việc phòng vệ. Thích Ngân phụ trách phòng vệ kinh thành, Hoàng đế cũng giao cho hắn không ít sự vụ bí mật, hắn đương nhiên biết lần săn xuân lần này Hoàng Thượng dấn thân nguy hiểm để dẫn xà xuất động, Hoàng Thượng quyết định hắn không thể phản bác, chỉ cầu chính mình phải làm thật tốt nhiệm vụ.

Sau khi nói xong những chuyện đó, Hoàng đế cũng không lập tức để hắn rời đi mà đột nhiên hỏi một câu, "Thích Ngân, ngươi đang tìm Nhạc Thần đúng không?"

Lúc ấy Thích Ngân bị hoảng sợ lại có chút không yên nhưng vẫn thành thật trả lời, "Đúng!"

"Nhạc Thần là người của trẫm, vô luận ngươi có tâm tư gì về sau cũng vẫn không thể."

Thích Ngân buồn bực không đáp, Hoàng đế lạnh lùng nhìn hắn, "Lúc trước là người giao y cho trẫm, bây giờ hối hận sao? Ngươi cũng không ngẫm lại thời gian qua lâu như vậy, bây giờ Nhạc thần nghĩ về ngươi thế nào, đối với trẫm là cảm tình gì. Năm trước trẫm đã tìm Nhạc Thần trở về, y cùng trẫm mỗi ngày bên nhau thực vui vẻ, tâm của y đều trên người trẫm, ngươi lại nhớ mãi không quên được y, là muốn phá hư quan hệ của trẫm và y sao, không nói đến trẫm không cho phép, ngươi như vậy sẽ chỉ làm Nhạc Thần thương tổn thêm lần nữa."

Ngu Gia Tường nói những lời đâm thẳng vào chỗ yếu nhất trong tim Thích Ngân.

Hắn bị những lời nói của Ngu Gia Tường làm cho chấn động nhưng lại không thể không thừa nhận lời Ngu Gia Tường nói quả thật rất đúng.

Nhạc Thần được Hoàng đế tìm về đã lâu như vậy, từ năm trước đến bây giờ cũng đã qua vụ thời, thời gian dài là thế, quan hệ hai người có biến hóa gì, ai cũng không thể nói rõ được.

Lúc trước cũng không phải Thích Ngân cố ý đem Nhạc Thần giao cho Ngu Gia Tường mà là hắn chẳng còn cách nào.

Với tính tình và diện mạo Nhạc Thần ở trong quân chắc chắn không có được cuộc sống yên lặng, lúc ấy hắn đã xác định phải rời đi hơn nữa lại không có khả năng mang theo Nhạc Thần, sau khi hắn rời đi, Nhạc Thần sẽ như thế nào hắn không thể nói rõ mà lại cũng không cách nào cam đoan.

Vừa vặn Ngu Gia Tường cần người để làm khổ nhục kế, trong lòng hắn liền nghĩ đến Nhạc Thần nên đem biện pháp này dâng lên.

Nhạc Thần đi theo Đại tướng quân đương nhiên không còn gì tốt hơn, như vậy về sau hắn cũng yên tâm. Nhưng hắn lại không biết Ngu Gia Tường thật sự có cảm tình với Nhạc Thần, sự tình chung quy ngoài mọi người dự đoán, hắn không thể ngăn cản chỉ có thể dần dần lạnh tâm.

Lúc này quan hệ của Nhạc Thần và Hoàng đế đang rất tốt, hắn lại làm chuyện tiếp cận tìm kiếm thì có hiềm nghi cướp người của Hoàng đế, hơn nữa như thế có thể sẽ làm Nhạc Thần lại tổn thương!

Hắn chỉ có thể trả lời, "Thần biết về sau phải làm thế nào!"

Ngu Gia Tường thực vừa lòng với câu trả lời của hắn, nói, "Săn xuân lần này trẫm sẽ mang Nhạc Thần đi cùng, cho nên chuyện phòng vệ phải thực chú ý, trẫm không hy vọng Nhạc Thần xảy ra việc gì, thân thể y bây giờ không giống với lúc trước."

Thích Ngân không biết Hoàng đế nói 'Thân thể không giống lúc trước' là ý ra sao, nhưng ý tứ đại khái là thân thể Nhạc Thần suy yếu. Thích Ngân đem chuyện trước kia Nhạc Thần một lòng muốn chết biến thân thể thành rất kém nhập vào trong đầu, hắn có chút lo lắng, có thật tình cảm Nhạc Thần và Hoàng đế thực sự tốt, hay là bởi vì Nhạc Thần phản kháng, hoặc là tự mình hại mình hoặc là bị Hoàng đế trừng phạt làm thân thể trở nên rất kém.

Hoàng đế không ngờ rằng thích khách lại hành động vào ngày săn xuân, hắn nghĩ phản đảng ít nhất phải sau vài ngày quan sát sau đó tỉ mỉ bố trí rồi mới ám sát, không nghĩ tới mọi chuyện lại đột ngột như vậy.

May là công tác hộ vệ lúc đầu an bài rất khá, Thích Ngân lại thi hành không để bại lộ nên mới không xảy ra vấn đề gì lớn, chẳng qua Nhạc Thần lại bị thương ngoài kế hoạch.

Ngu Gia Tường tự trách, đau khổ, cảm thấy trời đất u mù, Nhạc Thần trúng độc, hắn vừa nghe đã biết là gì, không cần hai khắc Nhạc Thần có thể đã tử vong, lúc ấy hắn chỉ thấy trời đông giá rét đến đất trời đều biến lạnh, Nhạc Thần ở trong lòng ngày càng lạnh đi, hắn không thể chịu đựng được, hắn cảm thấy mờ mịt bất lực, tâm chưa bao giờ lạnh như vậy, yêu như vậy, thương như vậy.

Hắn chỉ muốn ôm Nhạc Thần vào lòng để cho cậu ở trong lòng mình mà ấm áp lại, không cần Nhạc Thần đỡ mũi tên cho hắn, như vậy mỗi khắc Nhạc Thần sống trên đời đều là thống khổ, không cần ôm cậu đi trên ngựa xóc nảy, để cho cậu bình yên một lúc, để cho hắn cũng bình yên một lúc.

Nghĩ tới Nhạc Thần vui vẻ trong dĩ vãng, nghĩ tới lời hứa, mọi thứ đã không còn quá hiện thực, hắn muốn cùng Nhạc Thần hảo hảo đi hết một đời.

Tâm Ngu Gia Tường luôn đi ngược hai hướng, một bên vừa nổi loạn vừa độc đoán, một bên lại ước mong là điều bình yên nhất.

Là một người nam nhân, hắn yêu Nhạc Thần, đó là tâm linh cùng hút, nguyệt lão dắt xuất tơ hồng làm người ta không thể kềm chế, chỉ có thể bất chấp mà yêu. Là đế vương đứng ở nơi cao nhất, hắn thích Nhạc Thần, thích tâm tính trong sáng của cậu, tính nết hồn nhiên, thích khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời sạch trong không lừa gạt hắn, không a dua hắn, không truy đuổi quyền lợi của hắn, còn cho hắn yên lặng bình yên, để hắn có được chút hạnh phúc của người bình thường…

Nếu Nhạc Thần chết, một phần trong hắn sẽ chết theo, hắn chỉ có thể là một Hoàng đế mà không thể là một người bình thường.

Hắn sẽ mất đi cân bằng vốn có, mất đi hạnh phúc cuộc đời.

Cho nên, hắn cảm tạ Thích Ngân, cảm tạ hắn không buông tha cho Nhạc Thần mà mang cậu đi chữa trị.

Liễu Nhất Sơn đóng cửa chuyên tâm nghiên cứu độc tính độc dược trên người Nhạc Thần, nghiên cứu chế tạo giải dược.

Không thể di chuyển Nhạc Thần nên chỉ có thể đem các loại dược liệu Liễu Nhất Sơn cần dùng để khoái mã vận chuyển đến đây, đến cung Liễu Nhất Sơn chế dược.

Ngu Gia Tường ngồi bên giường nhìn Nhạc Thần không chút động tĩnh, chạm đến hai má lạnh lẽo, cảm nhận hô hấp mỏng manh của cậu mà tim đau như cắt.

Nếu như Nhạc Thần không thể tỉnh lại, Ngu Gia Tường nghĩ, hắn sẽ dùng huyền băng ngàn năm cho Nhạc Thần, bằng không, mình sao có thể chịu được nhìn cậu thống khổ.

Đã đến ngày thứ năm, hắc khí trên mặt Nhạc Thần mấy hôm trước chìm xuống không ít, trở nên trắng ngần sáng trong, mấy ngày này độc hết lần này lần khác tăng lên hạ xuống, cả người phủ cả tầng màu xám, thân thể còn bị phù nho nhỏ.

Bắt đầu từ buổi trưa Ngu Gia Tường đã ngồi bên giường không nhúc nhích, tâm giống như đã muốn đi theo Nhạc Thần.

Liễu Nhất Sơn nói, nếu không tìm ra giải dược Nhạc Thần chỉ sợ là không cứu được.

Nỗi thống khổ ban đầu đi qua chính là tâm không cảm thấy được gì, chỉ thấy lạnh, chỉ thấy hứng thú trên đời cũng không có, lòng trầm xuống đã không còn điên cuồng ban đầu.

Hắn sẽ không bởi vì Liễu Nhất Sơn không chữa khỏi độc cho Nhạc Thần mà trảm đầu lão, chỉ là, hắn sẽ ở đây với Nhạc Thần.

78. Quyển 2 - Chương 45: Thanh Tỉnh

Độc giải trên người Nhạc Thần đã qua bảy ngày nhưng cậu vẫn mê man không tỉnh như cũ.

Mỗi ngày chỉ trông vào viên thuốc bát thang để duy trì nên thân thể đã gầy một vòng lớn, mấy khối thịt nuôi dưỡng trước đó cũng không còn, cậu trở về bộ dạng mùa đông năm trước Ngu Gia Tường nhìn thấy.

Chẳng qua, tuy rằng khi đó Nhạc Thần phát sốt mắt không thấy nhưng thân thể cũng không suy yếu giống như bây giờ.

Trời đã vào hạ nhưng trong phòng vẫn để ấm lô hương lửa như cũ, Nhạc Thần lẳng lặng nằm trên giường, hai má lạnh lạnh.

Ngu Gia Tường vươn tay khẽ vuốt gương mặt Nhạc Thần, hai má bởi vì gầy đi mà lõm xuống, tái nhợt trắng trong, ánh mắt nhắm chặt, trên môi không chút màu sắc làm cho người càng thêm đau lòng.

Ngu Gia Tường cầm mu bàn tay Nhạc Thần nhẹ hôn một chút rồi bỏ vào trong chăn.

Vô luận Nhạc Thần có gầy thành dạng gì đi nữa, ở trong mắt hắn cậu vẫn luôn đẹp nhất, so với bất cứ kẻ nào lại càng đẹp hơn.

Buổi chiều ngày hôm đó, Ngu Gia Tường đến xem Nhạc Thần, ngồi bên giường nhìn nội thị thay quần áo cho Nhạc Thần, nhìn bộ dạng Nhạc Thần xương cốt như tiêu tan, đơn bạt yếu ớt lặng yên tựa vào người nội thị mà hắn một trận hoảng hồn, bỗng nhiên vừa sợ lại vừa thương, hắn đứng dậy ngồi vào giường để nội thị giao Nhạc Thần cho hắn.

Ngu Gia Tường ôm Nhạc Thần vào trong lòng, hôn môi hôn má nhưng Nhạc Thần không hề phản ứng.

Ngu Gia Tường ngây ngơ có chút ngốc, trong mắt một trận thống khổ mờ mịt, ánh mắt nhu hòa lại có chút hung tàn, dán sát vào tai Nhạc Thần mà nói, “Nhạc Thần, sao ngươi còn không tỉnh lại…”

Đem tay Nhạc Thần để trong tay mình nhẹ xoa, xoa đến ngón tay Nhạc Thần từ trắng thành phiếm hồng mới bỏ qua, thanh âm nhu tình mang theo vô ngàn thống khổ, "Ngươi mau tỉnh! Mỗi ngày nhìn ngươi như vậy làm sao trẫm có thể chịu được, ngươi sao lại nhẫn tâm như thế, nhẫn tâm không tỉnh lại……"

Nói xong lại hôn môi Nhạc Thần, bắt đầu nhẹ liếm rồi dần dần dùng sức mà cắn, môi Nhạc Thần tái nhợt bị hắn cắn vừa hồng vừa sưng.

Nhìn Nhạc Thần vẫn không chút phản ứng như vậy khiến hắn ngây ngốc lại phát điên, môi đối môi, mũi đối mũi, mắt đối mắt ác độc mà nói, "Chẳng phải ngươi vẫn không cho trẫm chạm đằng sau ngươi hay sao? Nếu ngươi không tỉnh lại, trẫm sẽ cưỡng bức ngươi, trẫm cưỡng bức ngươi…"

Nhạc Thần vẫn không phản ứng, ánh mắt nhắm chặt, lẳng lặng nằm trong lòng hắn, thân thể có chút lạnh, gầy đến xương cốt chạm vào hắn có chút khó chịu, trong lòng Ngu Gia Tường dị thường chua xót, tựa đầu chôn vào gáy Nhạc Thần, thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu nói bên tai Nhạc Thần, "Trẫm không đành lòng, không đành lòng đối với ngươi như vậy, ngươi yên tâm đi! Ngủ thật tốt……"

Qua một lúc, thật ra trong lòng khó chịu muốn đòi mạng nhưng lại đột nhiên uy hiếp, "Trẫm không muốn cho ngươi ngủ, ngươi tỉnh dậy, ngươi tỉnh dậy, nếu ngươi không tỉnh dậy, về sau trẫm sẽ không cần ngươi, trẫm không cần ngươi, không cần ngươi…"

Tạ Vân Trình đứng ở đằng sau bình phong chờ hầu, sợ Hoàng đế thình lình phát điên làm bị thương Nhạc Thần sau này lại hối hận, nghe lời nói điên cuồng si tình của Hoàng đế mà lòng chua xót lão lệ tung hoành nhưng lại không dám phát ra âm thanh, chỉ có thể cầm khăn tay không ngừng chùi lau nước mắt, miệng không chút tiếng động.

Ngu Gia Tường nhẹ hôn mi mắt Nhạc Thần, như muốn dùng sức mà hôn tỉnh cậu.

Đột nhiên cảm thấy mi mắt Nhạc Thần giật giật làm cho hắn không thể nào tin, nhanh chóng nhìn chằm chằm Nhạc Thần, bất quá sau lại chẳng có phản ứng gì.

Hắn tưởng mình vì bị ảo giác mà tâm dần nguội lạnh.

"Đừng…"

Thanh âm yếu ớt cực kì mỏng manh.

Ngu Gia Tường thật sự nghe rõ ràng.

Hắn sợ ngây người, thời điểm Nhạc Thần không tỉnh lại hắn đau lòng chua xót, còn hy vọng cậu mau mau tỉnh lại.

Cảm thấy Nhạc Thần muốn tỉnh hắn lại khiếp đảm, giữa kích động cũng chỉ là kích động, hắn lo sợ Nhạc Thần chỉ đùa vui làm cho hắn mang theo hy vọng, kỳ thật cuối cùng cũng không có tỉnh.

Mi mắt Nhạc Thần nhẹ giật, lúc này Ngu Gia Tường đã vứt bỏ khiếp đảm chỉ còn lại kích động, vui mừng gọi, "Nhạc Thần, Nhạc Thần, ngươi tỉnh sao? Đây là ngươi tỉnh sao?"

Ngón tay Nhạc Thần hắn nắm lại động, sau đó mi mắt run run, đôi mắt khẽ hở mong manh.

Ngu Gia Tường khẩn trương nhìn cậu, từ kẽ hở nhìn đến đồng tử sâu đen, đến một tầng nước mơ màng che trên mặt, còn mang theo hoang mang bối rối.

Ngu Gia Tường vui muốn nhảy dựng lên, ôm Nhạc Thần càng thêm chặt, cao hứng hô, "Tạ Vân Trình, Tạ Vân Trình, Nhạc Thần tỉnh, y tỉnh, đi gọi Liễu Nhất Sơn và các vị Thái y khác đến đây, nhanh đi……"

Ở thời điểm Ngu Gia Tường hưng phấn gọi Nhạc Thần, Tạ Vân Trình đã kích động vòng qua bình phong xem tình huống, nhìn thấy Nhạc Thần mở mắt, hắn xúc động đến miệng cũng mở lớn.

Sau khi được Ngu Gia Tường phân phó đã chạy ra khỏi cửa, để nội thị đi mời thái y lại đây, còn mình thì an bài tất cả mọi chuyện Nhạc Thần cần phải làm sau khi tỉnh lại.

Đầu tiên là Nhạc Thần mờ mịt, sau khi ánh mắt tập trung thì nhíu mày, miệng nhẹ nhàng động một cái, Ngu Gia Tường nhìn cánh môi Nhạc Thần vừa bị mình cắn đến đỏ au thì có chút chột dạ.

“Đau…” Nhạc Thần mở miệng nói ra đơn âm, thanh âm nhỏ nhỏ khàn khàn.

Ngu Gia Tường không nghe rõ, khẩn trương hỏi, “Nhạc Thần, muốn nói gì sao, uống nước, uống thuốc, xoa xoa huyệt vị trên đầu……”

Nhạc Thần nhăn mày càng chặt hơn, đôi mắt mở to một chút, còn nói thêm, “Đau, ta đau……”

Thanh âm so với lúc trước lớn hơn một chút.

Lúc này Ngu Gia Tường nghe rõ mới lập tức hỏi, “Đau, làm sao đau, thái y sắp đến, thái y sắp đến, sẽ không đau……”

“Ngươi, buông ra, khó chịu……” Nhạc Thần nhíu chặt chân mày không buông chút nào, thế này Ngu Gia Tường mới phát hiện bản thân nhất thời hưng phấn mà ôm Nhạc Thần thật chặt, hơn nữa tay nắm tay Nhạc Thần không tự giác mà dùng khí lực lớn, ngón tay Nhạc Thần đều bị hắn niết đỏ, vết thương trên bả vai Nhạc Thần vừa rồi bị tay khác của hắn đỡ lấy phỏng chừng cũng bị đau.

Hoang mang đặt Nhạc Thần trên giường, bởi vì lo lắng mà lót gối vài lần không xong, sau khi lót tốt thì lập tức hỏi, “Bây giờ được rồi chứ, còn đau không?”

Chân mày Nhạc Thần buông lỏng một chút, giống như cố gắng mở mắt lại giống như muốn tiếp tục mê man.

Lúc này Ngu Gia Tường đã nóng nảy, bắt lấy tay Nhạc Thần kéo đến còn mệnh lệnh nói, “Ngươi không thể ngủ tiếp, ngươi không được nhắm mắt lại, ngươi không được ngủ, không được ngủ.”

Nhạc Thần bị đau tỉnh, xương cốt lúc này bị Ngu Gia Tường lay đến khó chịu, “ô ô” vài tiếng mà rên rỉ, thật sự không chịu nổi hắn điên khùng như vậy, thanh âm suy yếu hữu khí vô lực mắng, “Ngươi buông tay, đừng giày vò ta!”

Ngay cả nội thị cung nữ vội vàng bưng nước ấm hầu hạ Nhạc Thần rửa mặt nhìn thấy cũng bất lực, chỉ là trong đó có vị cung nữ tiến lên khuyên giải Hoàng đế, “Hoàng Thượng, nếu công tử đã tỉnh thì sẽ không dễ dàng ngủ nữa. Trước để nhóm nô tỳ hầu hạ y lau mặt.”

Ngu Gia Tường quay đầu nhìn nàng một cái, không nói gì.

Lấy khăn ấm được dâng lên, tự mình lau mặt cho Nhạc Thần, mặt Nhạc Thần vừa rồi lạnh lẽo cũng ấm áp lại.

Thần chí Nhạc Thần vẫn không rõ lắm, thân thể đau nhức vô lực, ý nghĩ hôn trầm, thế giới vừa trầm vừa nặng, giống như không khí đều cạn đến mức làm cậu thở không nổi.

Một người mê man và một người thanh tỉnh vẫn có chút khác biệt lớn, Ngu Gia Tường cũng qua thời khắc bối rối ban đầu, tâm tĩnh hạ, không dám lại làm đau Nhạc Thần, để cậu nhắm mắt nằm ở trên giường.

Thái y rất nhanh cũng tới.

Biết Nhạc Thần tỉnh, khuôn mặt mọi người lúc đầu đều lo lắng đề phòng cuối cùng cũng có tia thoải mái, nhiều ngay nay bởi vì Hoàng đế nhanh chóng uy hiếp trách tội mà tâm tình khẩn trương không yên nay đã được giải phóng.

Trên mặt mọi người đều tươi cười.

Chỉ cần Nhạc Thần tỉnh lại sau đó chậm rãi điều dưỡng cơ thể, nghỉ ngơi tốt, tuy rằng thân thể yếu kém nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhạc Thần tỉnh lại, Hoàng đế là người cao hứng nhất, Liễu Nhất Sơn được thưởng nhiều nhất, các thái y trợ giúp khác cũng đều được thưởng.

Lúc này kể từ ngày Nhạc Thần bị trúng tên đã qua bốn mươi ngày.

Trong thời gian bốn mươi ngày này trên triều đình phong vân biến ảo, chết không ít người, lưu đày không ít người, không ít người bị giáng chức, cũng không ít người được thăng quan, cũng không ít người được trọng dụng.

Có người khóc, có người cười.

Triều đình chính là chỗ như vậy.

Người đùa giỡn quyền thế, cũng không khỏi kết cục bị quyền thế đùa giỡn.

Trong phong ba Hoàng đế bị ám sát, người không phải đã chết hoặc lưu đày, đảo lộn cả gia tộc làm người ta khắc sâu ghi nhớ, dù sao mọi người lúc nào cũng chỉ thấy ngôi sao tinh sáng, đối với người biến mất chẳng ai để ý, nhưng làm bọn họ đàm luận là những gia tộc quật khởi trong phong ba chiếm được địa vị hơn người.

Bị chú mục nhiều nhất là Lan Thủy Nhạc gia.

Dù sao đợt ám sát lần này là Nhạc gia Nhị công tử dùng thân thể chắn tiễn cho Hoàng đế, nên Hoàng đế mới không bị thương.

Hoàng đế ban cho Lan Thủy Nhạc gia đất phong, vốn muốn phong Nhạc gia thành Hầu tước, nhưng Nhạc gia là một gia tộc xuất thế, cự tuyệt hảo ý Hoàng Thượng, vì thế, Hoàng đế chỉ phong Nhạc gia Nhị công tử thành 'Vinh Ân Hầu'.

Vinh sủng như vậy mọi người cũng không có ý kiến gì, dù sao Nhị công tử Nhạc Thần vì một lần trúng độc mà mệnh sớm tối, nếu như không tốt được, lại chết vì bệnh, có đại ân sủng với y mà nói thì có tác dụng gì.

Trên phố truyền đồn Vinh Ân Hầu có đãi ngộ đặc biệt, cũng có không ít đồn đãi nói 'Vinh Ân Hầu' diện mạo tuấn mỹ, phong lưu phóng khoáng, trước đó đã có quan hệ sơ lược với Hoàng Thượng, có thể chắn độc tiễn thay cho Hoàng đế là vì lúc ấy ở cạnh Hoàng Thượng. Có thể bên người Hoàng đế là những người thế nào a, trừ bỏ trọng thần chính là phi tần, Nhạc gia Nhị công tử là người trước giờ chưa từng được nghe nói qua bao giờ, lúc ấy cư nhiên có thể bên cạnh Hoàng đế, người thông minh vừa nghĩ đã đoán được nội tình.

Vì thế lời đồn ái muội về Hoàng đế và Vinh Ân Hầu lại càng nhiều hơn, thậm chí còn có người biên soạn thành tiểu thuyết, người kể chuyện ở trong tửu lâu tùy ý mà nói. Đương nhiên chuyện xưa đã đổi thành triều đại không tên, Hoàng đế không tên và người thiếu niên mỹ mạo không tên của gia tộc nào đó.

Sau khi Nhạc Thần được giải độc đã có thể đi lại, Hoàng đế cần hồi kinh xử sự nên đem Nhạc Thần mang về kinh.

Nhạc Thần không muốn tiến cung, Hoàng đế vì giữ lời hứa lại vì thế cục lúc ấy còn chưa yên ổn, nên an bài Nhạc Thần ở điện Sùng Huy, hắn cũng ở trong đó.

Sau khi Nhạc Thần tỉnh, thân thể rất suy yếu thậm chí tự mình ngồi xuống cũng không thể, chỉ có thể nằm trên giường mỗi ngày, tiếp thu mát xa điều dưỡng thân thể.

Đệm giường vừa dày vừa mềm, bằng không xương cốt sẽ đau.

Mà tinh thần cũng không quá tốt, thường xuyên ngủ nhiều tỉnh ít, cũng vì tràng vị yếu ớt chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, còn phải uống thuốc.

Mỗi ngày Nhạc Thần trôi qua rất buồn, chỉ có thể để Lí Lực đi tìm chút truyền kì thoại bản để cậu giết thời gian.

Nhạc Thần được bảo hộ trong Sùng Huy cung, không tiếp xúc bất cứ thứ gì từ bên ngoài, cũng không biết phong vân trên triều, không biết mình được phong Hầu gia, không biết mình và Hoàng đế được truyền thành truyền thuyết trên phố, không biết hậu cung vì cậu mà ghen không ít, không biết trong triều có bao đại thần trong lòng thầm mắng cậu nịnh thần, lại có bao nhiêu người muốn nịnh bợ cậu……

Không biết những người lo lắng cho cậu là nhiều cỡ nào, Thích Ngân thỉnh cầu Hoàng đế vài lần nhưng Ngu Gia Tường vẫn không cho câu trả lời thuyết phục, còn Ngô vương thì về đất phong, trước khi đi muốn gặp mặt Nhạc Thần một lần cũng bị Hoàng đế đuổi đi, Ngu Gia Tường đoạn tuyệt tất cả những người hữu tâm có liên hệ với Nhạc Thần.

Nhạc Diệu và Uông Kiền xin chỉ thị đến thăm Nhạc Thần nhưng ngược lại lại được cho phép, chẳng qua trước khi đến đã bị Hoàng đế lệnh không cho phép nói lung tung với Nhạc Thần.

Nhạc Thần đã có thể đi lại tuy thân thể vẫn còn suy yếu, nhưng cũng không phải tàn phế. Mỗi ngày Nhạc Thần nằm trên giường đến mốc meo, giờ muốn đi nhiều một chút lại bị vô số người quản không được, đây là chuyện cậu bực nhất mấy tối gần đây.

Buổi chiều Uông Kiền và Nhạc Diệu đến thăm Nhạc Thần.

Nhạc Thần vô sự không có gì làm, bởi vì vai trái bị không thể động thậm chí cũng không thể đàn tỳ bà, nên cậu cầm cung nga họa mi dùng chì than để vẽ.

Bút than dùng không tệ, mỗi ngày Nhạc Thần luyện viết chữ còn thể vẽ vài bức, vì Ngu Gia Tường vẽ ra hai bản, Ngu Gia Tường nhìn thấy vừa mới lạ vừa rất thích, còn đặt nó trong tẩm điện, để Nhạc Thần thường thường có thể nhìn thấy, tựa như nhìn thấy chính bản thân hắn.

Nhạc Thần bị bộ dạng tự kỉ kia của hắn chọc cười đến không ngừng, cười đến dạ dày cũng đau.

Sau đó lại vẽ cho Lí Lực, còn có vài nội thị hầu hạ cậu và những người khác cũng có, thậm chí đến Tạ Vân Trình cũng bị cậu lôi làm người mẫu.

Lý Lực dựa theo yêu cầu Nhạc Thần bày một cái bình hoa bên cạnh còn có điểm tâm để Nhạc Thần vẽ. Nhạc Thần chuyên chú phỏng lại, đến Nhạc Diệu Uông Kiền tiến vào cậu cũng không chú ý.

Nhạc Thần nắm rất chắc tỉ lệ và ánh sáng mà trong tranh thủy mặc ít khi có, đến khi nhìn thấy Nhạc Diệu lại phát si, Uông Kiền chậc chậc cảm thán, khó trách gần đây nghe trong cung thiếu bút than để dùng, còn phải mang lượng lớn từ ngoài cung tiến vào, nguyên lai đều sử dụng như vậy.

Mỗi ngày Nhạc Thần tiêu hao bút than như vậy làm cho rất nhiều cung nữ trong cung đều thiếu để dùng*, Hoàng đế đương nhiên sẽ không hạn chế Nhạc Thần sử dụng còn đem gần hết mang cho cậu.

(*) Chì than để nữ tử ngày xưa vẽ chân mày.

Chỉ là Nhạc Thần vì chế xuất ra bút tốt để dùng, còn muốn cải tiến không ít bộ phận, đến lúc này mới bị Hoàng đế răn dạy một phen, kiên quyết không cho.

79. Quyển 2 - Chương 46: Bảo Hộ Quá Mức

Nhạc Thần vẽ được một lúc thì xoay người muốn uống nước, lúc này mới phát hiện đằng sau còn hai người, là Nhạc Diệu và một người khác.

Nhạc Thần dưỡng bệnh hơn một tháng nay chừng như không gặp người khác, mỗi ngày cũng chỉ có Ngu Gia Tường, Thái y, tiếp đó là Lý Lực chiếu cố cậu và các nội thị khác.

Đột nhiên nhìn thấy Nhạc Diệu đi cùng người khác cậu sửng sốt một chút mới kịp phản ứng lại, cậu nhớ rõ Nhạc Diệu, nhưng Uông Kiền, nói thật chỉ gặp hắn một lần, tên họ thế nào cậu cũng quên.

Từ sau khi trúng độc tỉnh lại, trí nhớ cậu xuất hiện chút vấn đề nhưng cũng không đặc biệt nghiêm trọng, chỉ là ký ức càng trở nên rõ ràng, mặt khác lại có chút khuynh hướng mơ hồ. Ít thời gian có chút hỗn loạn nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại.

"Đại ca, huynh, như thế nào huynh lại ở trong này?" Nhạc Thần có chút kinh ngạc hỏi.

Lúc này Nhạc Diệu mới thu hồi ánh mắt trên người Nhạc Thần trở về, nhìn Nhạc Thần một lát nói, "Đệ gầy hơn so với trước kia," Chỉa chỉa chính mình lại chỉa chỉa Uông Kiền, "Ta đến xem đệ, hắn cũng muốn theo nên cùng nhau đến."

Nhạc Thần để bọn họ ngồi xuống chính mình cũng ngồi một bên đệm gấm, cung nữ mang trà cho Nhạc Diệu và Uông Kiền, Nhạc Thần lại dùng súp.

Nhạc Diệu uống ngụm nước trà thì vội vã hỏi Nhạc Thần về chuyện hội họa, Nhạc Thần thảo luận nửa ngày với hắn về quang ảnh và tỉ lệ, sau đó Nhạc Diệu tán thưởng hy vọng chính mình cũng có thể học.

Hai người nói rất lâu đem Uông Kiền quăng một bên. Uông Kiền cũng không thấy nhàm chán, nghe hai người nói chuyện với hắn mà nói là một loại hưởng thụ.

Tuy rằng Nhạc Thần vẽ rất thật, nhưng so với quan niệm nghệ thuật và ý tưởng thẩm mỹ của người thời đại này là kém khá xa, mặc dù mỗi tranh cậu vẽ ở đây cho mọi người đều rất vui vẻ, nhưng là thật ý hiểu và thật sự yêu thích cơ hồ không có, tỷ như, Lý Lực cảm thấy rất chân thực, so với gương soi còn chân thực hơn, nhưng cũng khiến người thấy rất khủng hoảng, mà Ngu Gia Tường cũng chỉ cho rằng đây là phương pháp này mới lạ, sợ Nhạc Thần quá nhàm chán rãnh rỗi thương thân, hao tổn tinh thần nên vẽ vời để tiêu hao thời gian, chứ cũng không cho rằng đây là nghệ thuật tột cùng thế nào, cho nên, Nhạc Thần cảm thấy tranh mình vẽ chỉ là kho báu bụi, không được thế nhân lý giải và xem trọng, nhưng cũng là tốt?

An ủi chính mình hai câu như vậy, sau đó trêu đùa vài câu thì cũng tiêu tan.

Đột nhiên Nhạc Diệu đến đây lý giải như vậy, mà còn đặc biệt cảm thấy hứng thú muốn học, Nhạc Thần cao hứng muốn hỏng luôn, nói với hắn vừa nói đã hơn nửa canh giờ, từ phương pháp vẽ đến cách dùng bút, đến làm sao để vẽ lên các điểm đều nhất nhất giảng giải, còn nói Nhạc Diệu có thời gian nhất định phải thường xuyên đến để có thể học tốt từ đầu.

Mặc dù Uông Kiền cảm thấy đề tài hai huynh đệ Nhạc Diệu Nhạc Thần đàm luận toàn mấy lời kỳ quái, nhưng là không thể không cảm thán một đôi huynh đệ này có rất nhiều điểm giống nhau làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Trong lòng Nhạc Thần vui lắm, tinh thần cũng không tồi, gương mặt luôn luôn tái nhợt đã có chút huyết sắc, cười đến mặt mày loan loan.

Thời điểm Ngu Gia Tường đến, Nhạc Thần còn đang cầm bút vẽ đường cong bóng râm với Nhạc Diệu, hai người cách nhau quá gần, tay phải Nhạc Thần nắm tay phải Nhạc Diệu.

Tịch dương chiếu vào, vựng sáng hai người một tầng kim sắc, nhìn nghiêng một bên bộ dạng hai người thật sự rất giống, chính là mặt Nhạc Thần rõ ràng hơn một ít, ánh mắt hoa đào mở to mang theo chút tính trẻ nhỏ. Bởi vì bình thường cuộc sống Nhạc Diệu nghiêm cẩn trầm lặng nên gương mặt có chút bình thản, đôi mắt phượng dài.

Vẻ mặt Nhạc Diệu chuyên chú, bên má có hai rặng mây đỏ, khóe miệng Nhạc Thần khẽ cong tươi cười, thanh âm mềm nhẹ, "Bóng râm ở đây vẽ thế này, không cần đồ quá đậm."

Ngu Gia Tường cảm thấy hai người này nói không chừng là thân huynh đệ, bởi vì Nhạc Thần và Nhạc Diệu rất giống nhau, hắn cũng chưa bao giờ có cảm giác khẩn trương ghen tị với Nhạc Diệu người này, nhìn Nhạc Thần vui vẻ như vậy cũng không đi lên quấy rầy.

Uông kiền ngồi một bên nhìn hai huynh đệ này, trên mặt lại rất công khai mang theo tươi cười háo sắc, cư nhiên còn phi thường phối hợp.

Thấy Hoàng đế tiến vào hắn lập tức đứng dậy hành lễ, Ngu Gia Tường khoát tay để hắn không cần lên tiếng, tự mình đi đến phía sau Nhạc Thần, nhìn xem trên tờ giấy kia là vẽ cái gì.

Vẽ bình hoa bên cửa sổ, bởi vì bình thường Nhạc Diệu đã vẽ rất nhiều đồ, đây là lần đầu tiên vẽ phác họa nhưng cư nhiên cũng đã giống khuông giống dạng, phi thương tương xứng.

Thắt lưng Nhạc Thần bị bắt lấy, nhìn lại thấy Ngu Gia Tường đã trở về.

Trên mặt cậu lập tức lộ ra tươi cười như nắng, "Ngươi đã về!"

Nhạc Diệu vẽ tốt lắm, khi quay đầu nhìn Nhạc Thần để cậu đánh giá, phát hiện Nhạc Thần đã muốn bị Hoàng đế bán ôm vào trên tháp thì không khỏi có chút thất vọng, hướng Hoàng đế thi lễ, bưng bàn vẽ đến trước mặt Nhạc Thần, hỏi, "Tiểu Thần, đệ xem xem được không?"

Nhạc Thần hảo hảo nhìn, vạch trong đó mấy điểm không đủ lại khen ngợi vài câu, Nhạc Diệu hài lòng nói nhất định phải đem thứ này mang về.

Uông Kiền nhìn Hoàng đế muốn một mình ở cùng Nhạc Thần, Nhạc Diệu lại không ý thức được việc này, vì thế tự mình vội vàng đứng dậy xin cáo lui.

Nhạc Thần có chút không muốn, Ngu Gia Tường thấy thì lưu Nhạc Diệu và Uông Kiền bồi giá dùng bữa tối.

Uông Kiền cười hớ hớ tạ ơn, Nhạc Diệu cũng thực hưng phấn cảm tạ.

Uông Kiền xem Hoàng đế luôn luôn trang chính nghiêm minh lãnh khốc bá đạo ở trước mặt Nhạc Thần lại ôn nhu hiền hòa, ánh nhìn êm ái, trên mặt luôn mang theo ý cười sủng nịch, thật cùng với vị Thiên Tử trên long ỷ kia đúng là hai người.

Bữa tối của Nhạc Thần chính là dược thiện, còn có canh thang bổ dưỡng, nhìn thấy ba người kia dùng bữa ăn cơm, càng ăn càng đói nên đành phải ăn xong của mình để bay nhanh rời tiệc.

Nhớ tới lần trước ăn cơm trưa cùng Ngu Gia Tường, nhìn một bàn thịt sườn mềm mềm thì muốn bùng nổ, chỉ nghĩ làm thế nào để ăn, thừa dịp Ngu Gia Tường không chú ý mà gắp một đũa, còn chưa kịp cho vào bát thì bị chặn giữa đường.

Đũa Nhạc Thần bị chặn giữa đường không chút động đậy, đôi mắt mở to mang theo ủy khuất nhìn chằm chằm Ngu Gia Tường, chớp cũng không thèm chớp, Ngu Gia Tường không chút dao động cho nội thị thu đũa trong tay Nhạc Thần, đem dược thiên mang đến tiểu đại sảnh để cho cậu ăn.

Ở phương diện này, Ngu Gia Tường một chút cũng không mềm lòng, Nhạc Thần thường xuyên cảm thấy ủy khuất.

Mỗi ngày đều uống thuốc, mỗi ngày đều dùng dược thiện, Nhạc Thần cảm thấy chính mình sắp trở thành cái ấm sắc thuốc, từ trong ra ngoài tất cả đều là vị thuốc, khi nào thì mới có thể giải thoát khỏi cuộc sống thế này?

Khi Ngu Gia Tường đi vào nội thất, Nhạc Thần đang nhìn bức họa trên tường, đó là bức tranh chân dung Nhạc Thần vì Ngu Gia Tường mà vẽ, Ngu Gia Tường thấy cậu nhìn chuyên chú như vậy tự nhiên trong lòng cũng vui vẻ lên, đang muốn gọi cậu thì thấy Nhạc Thần hai ba bước đi đến bức tranh, hắn nghĩ Nhạc Thần muốn đem bức tranh gỡ xuống, đang chuẩn bị nói mình đến lấy thì Nhạc Thần đã cầm bút vẽ loạn ở trên mặt.

Nhìn Nhạc Thần vung tay múa may vài cái, thời điểm lui xuống, người trong tranh đã nhiều thêm mấy cái râu dê, biến thành một chữ mi, sau đó Nhạc Thần đắc ý dào dạt mà nở nụ cười.

Không biết có phải đã bảo hộ Nhạc Thần quá tốt để cậu sống trong cuộc sống đơn giản, mỗi ngày chỉ thấy vài người, không có phiền não, không có sầu lo nên Nhạc Thần có xu hướng nhỏ lại, tâm tính càng thêm đơn thuần có chút trẻ con.

"Ngươi lại làm chuyện xấu!" Ngu Gia Tường buồn cười đến ôm Nhạc Thần từ phía sau, nụ cười trên mặt Nhạc Thần đơ một chút, sau đó làm biểu tình như hiên ngang lẫm liệt xem ngươi có thể làm gì ta nghiêng đầu nhìn Ngu Gia Tường.

"Làm chuyện xấu phải bị phạt, ngươi nói, trẫm nên phạt ngươi thế nào!" Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng này của cậu, tiếu ý trên mặt càng sâu, ghé vào bên tai Nhạc Thần vừa thổi vừa nói.

Tai Nhạc Thần bị hắn thổi trúng ửng đỏ một tầng, ngứa ngứa quay đầu muốn né.

Ngu Gia Tường ôm cậu càng chặt, đầu lưỡi cuốn lấy vành tai mà mút, Nhạc Thần bị hắn làm ngứa đến khó chịu, vừa trốn vừa xin, "Phải là ta vẽ, vì ngươi vẽ một cái khác là tốt rồi. Cái khác ta không có nhưng thời gian thì có rất nhiều."

"Đây lài hai chuyện khác nhau, trừng phạt vẫn phải trừng phạt."Ngu Gia Tường nói xong tay đã muốn du đến thắt lưng Nhạc Thần, Nhạc Thần dưỡng bệnh hơn một tháng, cuối cùng cũng dưỡng có chút thịt, trên người không còn là da bọc xương như trước.

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường quấy nhiễu đến một bên cười một bên trốn, miệng cầu xin tha thứ, "Đừng chọc nữa, ta sai rồi, ta sai rồi, lần sau không dám!"

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần nháo với hắn đến hai má đỏ bừng, trên trán còn ra một tầng mồ hôi thì dừng tay lại. Cho nội thị mang nước vào để lau mồ hôi cho Nhạc Thần.

Hiện tại đã là tháng sau, thời tiết nóng nực, trong hoàng cung tường viện cao lớn làm không khí không thể lưu thông nên so với nơi khác lại càng nóng hơn, đặc biệt là Sùng Huy cung này, ở ngoài điện không giống

trong hậu cung có hoa mộc sum suê ao hồ nước chảy, điện thiết kế khô khan không thú vị, đông lạnh hạ nóng làm cho người ta không thể chịu được.

Thân thể Nhạc Thần nhược, đối với lạnh nóng đều phi thường mẫn cảm, nóng bức như vậy không tốt cho cậu dưỡng thương, hơn nữa cũng dễ dàng buồn đến sinh bệnh.

Nhạc Thần nóng đến khó chịu, buồn ngủ, tinh thần cũng không tốt, nhưng chưa bao giờ oán về hoàn cảnh nơi này, thậm chí còn không đề cập qua với Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường đau lòng cậu, nghĩ nên đi hành cung nghỉ hè, như vậy sẽ mát hơn rất nhiều.

Nhạc Thần nghiêng đầu, lộ ra cần cổ trắng nõn thon dài, nội thị vắt khăn lau mồ hôi cho cậu, Nhạc Thần chỉ mặc một kiện sa y trắng mỏng manh, vốn thiết kế mát mẻ lại đặc biệt có lực hấp dẫn về phương diện khác, Ngu Gia Tường đang xem sách, nhìn Nhạc Thần bán cởi quần áo, cầm khăn ấm lau ở cổ bả vai, sau đó đem y phục cởi xuống càng thấp, Ngu Gia Tường biết cậu muốn lau trước ngực và sau lưng.

Chỉ nhìn đến nơi đây, Ngu Gia Tường đã muốn miệng khô lưỡi nóng, ánh mắt từ trang sách hoàn toàn chuyển đến trên người Nhạc Thần.

Đứng dậy, vẫy lui nội thị, chính mình tiếp lấy khăn lông trong tay Nhạc Thần ở trong nước vắt đến thật khô, ngồi đến bên người Nhạc Thần, mềm nhẹ kì lưng cho cậu, thân thể Nhạc Thần rất dễ ra mồ hôi, trên lưng tinh tế đổ một tầng, cực kì trắng mịn, lưng gầy, làn da trắng ngần, đường cong xương sống trên lưng tuyệt đẹp, Ngu Gia Tường đem tất cả y phục trên người Nhạc Thần cởi xuống, bắt đầu lướt lau, sau lại dùng môi thiếp lên.

Nhạc Thần đưa lưng về phía Ngu Gia Tường nên nhìn không thấy động tác của hắn, cũng nhìn không thấy ánh mắt lửa nóng của Ngu Gia Tường, cảm nhận được cái liếm mềm mại ấm áp, lưng phản xạ có điều kiện mà run bắn một chút, sau đó đã bị hai tay Ngu Gia Tường nhanh chóng miết trước ngực, đầu lưỡi mềm mịn dọc sống lưng đảo qua làm Nhạc Thần ngứa ngáy trong lòng, thân thể cũng mềm xuống không cự tuyệt được, miệng lại oán giận nói, “Ngu Gia Tường, nóng!”

80. Quyển 2 - Chương 47: Quan Hệ Hậu Cung

Màn đêm dần dần hạ, trong ngoài điện đều được thắp nến, đèn lồng các nơi trong cung cũng sáng lên, duy chỉ Sùng Huy cung vẫn tối ôm như cũ.

Trong phòng truyền ra tiếng cười đùa, các cung nữ hiểu được cũng không dám đi vào đốt nến chỉ có thể đứng ngoài lẳng lặng.

Ngu Gia Tường vuốt ve vùng nổi lên trước ngực Nhạc Thần, liếm từng tấc từng tấc trên lưng cậu.

Thân thể Nhạc Thần nhẹ nhè run run, tay phải chống tháp chèo chống cơ thể, vết thương vai trái vẫn chưa hoàn toàn tốt, cánh tay thoáng dùng sức thì sẽ đau như cũ, chỉ có thể đơn giản gập ngón tay phớt phát trên chiếu tre ngà voi mát lạnh, bởi vì Ngu Gia Tường đùa đến phát hỏa, tim đập có chút thất thường, đầu óc mơ hồ, hạ phúc cũng một phen thiêu đốt, nóng lạnh trộn lẫn cảm giác không tốt lắm, vừa ngứa ngứa vừa giống như thế nào cũng không thể gãi đúng chỗ.

Trên người nóng lên bắt đầu đổ mồ hôi, hơi thở Ngu Gia Tường hầm hập phun trên lưng, sau đó đầu lưỡi không ngừng liếm láp làm Nhạc Thần càng thêm khó chịu.

Ngu Gia Tường vừa hôn vừa lưu luyến vùng xương con bướm, Nhạc Thần gầy yếu, tay dùng sức chống thân thể, vùng xương càng nổi lên tuyệt đẹp, Ngu Gia Tường mê luyết mút vào làm Nhạc Thần cảm thấy đau đớn nhưng lại ngứa đến tận đáy lòng, muốn ngăn Ngu Gia Tường đừng như vậy mà âm thanh phát ra là mềm nhũn, “Ngu Gia Tường, ngươi đừng hôn chỗ đó……”

Ngu Gia Tường cười một tiếng, quay thân thể Nhạc Thần rồi hôn môi hôn tai cậu, ánh mắt nhìn đến vết sẹo bên vai Nhạc Thần vảy kết đã muốn bóc ra, phần thịt hồng nhạt khác với những chỗ trắng nõn khác, vết sẹo hiện lên hình dạng hồ điệp.

Mỗi lần Ngu Gia Tường nhìn đến vết sẹo này sẽ đau lòng một phần mà hôn khẽ chung quanh vết sẹo vài cái, Nhạc Thần cảm thấy nơi đó so với chỗ khác lại càng ngứa, "Đừng chạm vào chỗ đó!"

Một tay Ngu Gia Tường kéo Nhạc Thần, một tay nhẹ nhàng vuốt ve chung quanh vết thương trước ngực, mang theo đau tiếc mà hỏi, "Đau không?"

Nhạc Thần lắc nhẹ, quay đầu nhìn Ngu Gia Tường, trong mắt che một tầng hơi nước ướt sũng cực kì mê người, hai má và trán đều hồng một chút, trên trán còn chút mồ hôi, thanh âm mềm mại, "Ngươi vuốt không đau, động xương mới đau."

Ngu Gia Tường ôm cậu đối mặt với chính mình, một tay ôm thắt lưng, một tay vuốt ve hai má, ánh mắt dịu dàng như nước, xấng lên hôn môi cậu, bởi vì Nhạc Thần sinh bệnh mà thời gian trước đều phải phân phòng ngủ, không chỉ mình Ngu Gia Tường khát vọng thân thể Nhạc Thần, Nhạc Thần cũng mơ hồ chờ đợi vui vẻ với hắn.

Ngu Gia Tường chủ động, Nhạc Thần đáp lại, hai người cực kì khớp nhau, chỉ chốc sau hai má Nhạc Thần lại càng đỏ, có chút khó thở đẩy Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường lui lại khẽ vuốt lưng để cậu thông khí, đồng tử trong mắt Nhạc Thần nhộn nhạo như ánh trăng vừa sâu vừa sáng, đáy lòng Ngu Gia Tường tựa dịu dàng thương tiếc cũng kịch liệt nắm giữ, nhìn môi Nhạc Thần đỏ hồng, cuối cùng vẫn là dịu dàng thương tiếc chiếm thế, hôn môi khóe mắt hai má, thân thể thì lui một chút.

Nhạc Thần thở gấp từng hơi, tay phải khoác lên bên cổ Ngu Gia Tường, hôn môi góc mặt và tai hắn, kề sát vào tai nhẹ nhàng nói, "Chúng ta làm đi!"

Đầu tiên Ngu Gia Tường ngơ ngác một trận rồi sau lại mừng như điên, xong có chút lo lắng, cuối cùng thì cười xấu xa, ánh mắt nhìn Nhạc Thần ánh mắt nói, "Tuy trẫm vẫn luôn muốn được cùng ngươi viếng lễ chu công nhưng thân thể ngươi còn chưa tốt, trẫm lo lắng cho ngươi, nên bây giờ không được, chờ một thời gian thân thể ngươi tốt lên, được không?"

Nhạc Thần bị hắn nói có chút ngượng ngùng, may mắn mặt thân cậu đã đỏ, đỏ thêm một chút Ngu Gia Tường cũng không nhìn ra biến hóa.

"Coi như xong, mỗi lần làm cho ngươi, tay ta cũng đau!" Nhạc Thần làm bộ lơ đễnh nói, muốn với lấy quần áo để một bên mặc vào chỉnh tề.

Ngu Gia Tường cười hôn lỗ tai đỏ lựng của Nhạc Thần, bàn tay di xuống sờ vật bán đứng bên dưới cậu.

Mới vừa đụng một cái thân thể Nhạc Thần thoáng cái run lên, sau đó vươn tay bắt lấy tay hắn, quát, "Đừng chạm vào!"

"Ngươi nói không chạm nhưng ý tứ ngươi cũng không phải như thế, muốn trẫm chạm nó mà!" Ngu Gia Tường nói xong thì dễ dàng cầm lấy bảo bối của Nhạc Thần, Nhạc Thần bị hắn làm cho hít một hơi, đầu cũng tựa trên vai hắn, rầu rĩ nói, "Ngươi rõ ràng nói không cần!"

"Trẫm không cần, nhưng vẫn có thể hầu hạ ngươi, thích không?" Ngu Gia Tường nói, một bên vuốt lưng thuận khí một bên thư giải dục vọng cho cậu.

Nhạc Thần tựa vào người hắn, thân thể hoàn toàn mềm rũ, bởi vì thân nhược nên bắn ra rất nhanh, nhiễm ướt quần và tay Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần đỏ mặt vẫn chưa giảm xuống, còn cười nói bên tai cậu, "Không sao, chờ sau này thân thể ngươi tốt thì sẽ không nhanh như vậy."

Nhạc Thần đương nhiên biết ý tứ lời này của Ngu Gia Tường, chỉ tức giận đến nói không ra lời.

Ngu Gia Tường để nội thị chuẩn bị tốt dục dũng thang hương, bế Nhạc Thần đi tắm rửa, Nhạc Thần mệt mỏi rất nhanh, trở về giường thì tinh thần chống đỡ không được, Ngu Gia Tường vì cậu đắp tốt chăn, nhìn Nhạc Thần nhắm mắt hôn nhẹ lên môi cậu, đi ra cửa.

Ngày hôm sau thì Nhạc Thần ngã bệnh, do nóng ẩm mà cảm, không xuống được giường, cả người mềm rũ đau nhức đổ mồ hôi, còn ho khan chảy mũi sốt nhẹ, sau khi Thái y đến bắt mạch nói cậu do thời gian trước

phỏng chừng uống nhiều canh bổ, về sau lượng canh giảm xuống, còn do Sùng Huy cung oi bức, viết đơn thuốc nói cậu dưỡng bệnh cho tốt, rồi rời đi.

Ngu Gia Tường thượng triều xong còn chưa kịp triệu trọng thần thương nghị đã đến xem tình huống Nhạc Thần, Nhạc Thần vì sốt mà cả người đỏ hồng, nằm mềm nhũn ở đó, Ngu Gia Tường đến cũng không có bao nhiêu tinh thần để ứng phó, đã kêu Ngu Gia Tường rời đi, nói chính mình rất nhanh sẽ khỏe.

Buổi chiều Nhạc Thần tắm rửa thật sạch, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái không ít, ngồi xem sách không đến vài tờ đã nghiêng qua tháp mà ngủ.

Được Lí Lực ôm lên giường, chỉ chốc sau cả người đã dính dầy mồ hôi.

Đã lâu Hoàng đế không đến hậu cung, mọi người trong cung đều biết cho đến nay hắn đều ngủ đêm ở Sùng Huy cung cùng với tân phong Vinh Ân Hầu, khoảng thời gian trước vì Vinh Ân Hầu trúng độc hôn mê bất tỉnh nên Hoàng đế canh bên, hiện tại Vinh Ân Hầu tỉnh, Hoàng đế vẫn ở đó như cũ, mọi người đều nói vì Vinh Ân Hầu cứu Hoàng đế mà chiếm được chuyên sủng.

Hoàng đế không phải một người dễ đối phó, thậm chí cho đến nay tính tình cũng không tính là tốt, Vinh Ân Hầu được Hoàng đế chuyên sủng người trong hậu cung không dám nói, nhưng trong lòng đều chịu khổ sở, âm thầm ghen ghét người không biết bao nhiêu.

Trên triều đình cũng có người đưa ra nói Vinh Ân Hầu ở trong cung không ổn hẳn là nên chuyển ra ngoài, nhưng Hoàng đế lấy Sùng Huy cung không phải hậu cung nên bác bỏ, thái độ Hoàng đế cường ngạnh, hơn nữa thời gian trước vừa xảy ra sự kiện ám sát trên triều định bị tẩy trừ lớn, lúc này phong ba còn chưa ổn xuống, vì bảo đảm tính mạng, mặc dù các đại thần nghị luận chuyện sinh hoạt cá nhân của Hoàng đế sau lưng nhưng không có người nào dám cướng gián trước mặt.

Hầu như chưa có người nào gặp qua diện mạo tuấn mỹ phong lưu phóng khoáng của Vinh Ân Hầu, vì thế chuyện tưởng tượng lại càng quá hơn nữa, truyền rằng Nhạc Thần là hồ ly tinh chuyển thế yêu mị hơn người, có không ít người đi hỏi Nhạc Diệu về chuyện nhị đệ hắn, Nhạc Diệu nổi danh tính tình quái dị nên tất nhiên sẽ không trả lời.

Khi lâm triều Ngu Gia Tường đề xuất đi hành cung giải nhiệt, để mọi người chuẩn bị công việc.

Nói khi lâm triều, buổi chiều Hoàng hậu bái kiến, loại chuyện đi hành cung giải nhiệt là thường lệ hằng năm, nhưng bình thường đều nói trước với Hoàng hậu, giờ Hoàng hậu đến hỏi cũng là chuyện phải làm.

Thái độ Ngu Gia Tường khá tốt ban tọa cho Hoàng hậu, Hoàng hậu bắt đầu hỏi chuyện này, Ngu Gia Tường chỉ nói không nghĩ mang hậu cung theo sau cho nên không có thông tri cho Hoàng hậu trước, nên Hoàng hậu không cần chuẩn bị.

Hoàng hậu rất kinh ngạc, hỏi, “Hoàng Thượng, ngài không mang hậu cung theo, chẳng lẽ là muốn dẫn Vinh Ân Hầu đi?”

“Hoàng hậu phải biết địa thế trong Sùng Huy cung, trong đó mùa đông âm hàn mùa hè oi bức, thân thể trẫm khỏe mạnh ở nơi đó còn không chịu nổi, thân thể Vinh Ân Hầu suy yếu ở trong đó cũng có thể nghĩ, trẫm đi hành cung nghỉ hè, sao có thể không đưa y theo, chẳng lẽ nhìn y ở đó chịu khổ sao?” Ngu Gia Tường giảng đạo lý nói cùng Hoàng hậu.

“Vinh Ân Hầu ở tại trong cung vốn là không ổn, Hoàng Thượng nên sớm xuất y ra cung, như vậy sao y có thể ở Sùng Huy cung chịu khổ.” Hoàng hậu không chút khách khí vạch trần.

“Y thay trẫm chịu một mũi tên, ở trên giường mê man hơn tháng, trẫm há lại là người vô tình lúc y nguy mệnh mà vứt bỏ y không để ý.” Thanh âm Ngu Gia Tường vừa trầm, Hoàng hậu biết hắn tức giận, nhưng không thể không nói, “Hoàng Thượng sủng hạnh y, thần thiếp không nói, nhưng là Hoàng Thượng làm thế, nô tì không thể không nhắc nhở hai câu……”

“Trẫm tự có chủ trương, Hoàng hậu quản tốt hậu cung là được, không cần lo chuyện tiền điện!” Ngu Gia Tường không đợi Hoàng hậu nói xong đã trách cứ nàng.

Từ xưa đến nay đế vương các triều đều có nam sủng sủng thần, hiện tại Hoàng đế sủng hạnh một người nam nhân không xem là ngạc nhiên, đối với Hoàng hậu có con, Ngu Gia Tường sủng hạnh nam nhân so với

sủng hạnh nữ nhân yêu diễm trong cung so với nàng mà nói cũng ưu việt hơn.

Một nữ nhân đã hai mươi bảy tuổi, dựa vào tuổi trẻ mỹ mạo tranh thủ sủng ái đế vương trong hậu cung thì thân thể dung mạo mị lực còn lại bao nhiêu, huống hồ thời nàng tuổi trẻ xinh đẹp Hoàng đế cũng không thích nàng nhiều, cho nên, ở thời điểm nàng nhận mệnh không chờ đợi sủng ái đế vương, mà toàn bộ tâm trí nàng đều đặt vào địa vị Hoàng hậu và việc nuôi dạy nhi tử.

Đối với chuyện Hoàng đế sủng hạnh Vinh Ân Hầu, nàng chỉ vì chức trách mà đến khuyên hai câu, bị Hoàng đế trách cứ mặt mũi cũng tổn thương, nhưng đối với công đạo trong hậu cung trong lòng nàng thậm chí không có cảm giác ghen ghét, chỉ giống như hoàn thành một chuyện bình thường mà nhẹ nhàng thở ra.

Hoàng đế đối nhân rất ít biểu cảm cư nhiên lại đối một người nam nhân sủng hãnh đến tận mức này, làm Hoàng hậu không khỏi tò mò.

Sau khi từ trong ngự thư phòng đi ra, Hoàng hậu cho người nghe ngóng rồi hướng Sùng Huy cung mà đi.

Tuy rằng tổng quản thái giám Sùng Huy cung khó xử nhưng cũng không dám ngăn trở Hoàng hậu, chỉ có thể để nàng đi vào, một bên cho người đi báo cáo chuyện này đến Tạ tổng quản.

Lí Lực đánh thức Nhạc Thần, thời điểm nói Hoàng hậu đến thăm, Nhạc Thần còn đang mơ mơ màng màng đau đầu. Sốt làm cậu toàn thân cậu trở nên bủn rủn không chút khí lực, dùng nước ấm lau mình thật tốt, thay đổi xiêm y, sau rửa mặt chải đầu sửa sang một phen mới từ nội thất đi ra bái kiến Hoàng hậu.

Nhạc Thần một thân áo trắng bao lấy thân thể gầy cao của cậu, sắc mặt bởi vì vừa sốt cũng vừa tỉnh ngủ mà hơi hơi đỏ, hai má gầy gò có chút lõm xuống, một người thật tuấn tú, nhưng tuyệt đối không tính là đại mỹ nhân.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Hoàng hậu với Nhạc Thần.

Không có mị thái, rất sạch sẽ, điều này làm cho ấn tượng của Hoàng hậu chính tông đoan trang là nàng đối với cậu cũng không xấu.

Hoàng hậu đã gặp trước một vị Ti Thiên Nhai thiếu giam Nhạc Di đại nhân Nhạc gia, còn từng gặp Nhạc Lê đại nhân, dáng người đều gầy teo cao cao, thuộc người thanh nhẹ đạm nhạt, nói không nhiều lắm, có thời điểm người còn có chút si, cảm giác thứ hai Hoàng hậu đối Nhạc Thần là điều này, nàng xem điều này trở thành hình thái của tất cả mọi người Nhạc gia, người bình thường đối Nhạc gia đều tràn đầy tình cảm sùng kính, cho nên cảm giác của Hoàng hậu đối Nhạc Thần cũng không xấu.

Sự thật là Nhạc Thần quá gầy, dường như bệnh rất nặng, thời điểm đi đường có nội thị nâng, tiến đến bái kiến tinh thần cũng không tốt, sau khi ngồi xuống thì ho vài tiếng.

Nhạc Thần bệnh đến khó chịu, đối với Hoàng hậu đến thăm trong lòng cũng không đặc biệt thoải mái, cảm giác giống như người thứ ba bị lão bà người khác đến bắt.

Bởi vì từ nhỏ Nhạc Thần tiếp xúc nữ tính nhiều hơn nam tính, hơn nữa bởi vì có mẹ và chị gái nên trời sinh đối với nữ nhân cũng ôn nhu phong độ, đối với Hoàng hậu xem như khách khí lễ phép.

81. Quyển 2 - Chương 48: Hoàng Hậu Khoan Dung

Sau khi sinh bệnh, thân thể khó chịu tự nhiên tâm tình cũng không tốt, ngay cả Ngu Gia Tường Nhạc Thần cũng không muốn nói cùng hắn một câu, nay Hoàng hậu tới phải chỉnh trang cẩn thận tỉ mỉ để ứng đối, dễ chịu trong lòng không biết đi nơi nào. Trên mặt cố gắng cười thật mạnh mẽ, cường ngạnh yêu cầu chính mình ngồi thẳng mà không phải lập tức lệch qua bên ghế để ngủ.

"Mùa hè trong Sùng Huy cung nóng hơn so với nơi khác, bản cung mang theo chút dược hạ nhiệt đến đây, mong rằng Hầu gia nhận lấy." Hoàng hậu ung dung quý khí đoan chính, trong giọng nói mang theo dịu dàng, tuy rằng mở miệng là quan thoại nhưng nghe vào lại tựa tỷ đệ quan tâm nhau.

Nhạc Thần cố gắng giữ vững tinh thần, nghe được câu 'Hầu gia' kia của Hoàng hậu có chút không rõ nên hơi ngây ra, nhưng lập tức đã phản ứng lại, nói tạ, "Đa tạ Hoàng hậu nương nương! Ngài như vậy quá khách khí!"

"Nhìn thân thể Hầu gia như thế, cần nên bảo trọng mới phải!" Hoàng hậu xem Nhạc Thần nói chuyện một câu đã ho khan hai tiếng cũng có chút lo lắng.

Nhạc Thần gật gật đầu, Lí Lực mang khăn lạnh cho cậu, Nhạc Thần lau mặt, lạnh một chút tinh thần mới tốt, lại nói một tiếng tạ.

"Một lòng Hoàng Thượng đều đặt trên người Hầu gia, Hầu gia hảo hảo yêu quý chính mình cũng xem như hảo hảo yêu quý Hoàng Thượng, tâm tình Hoàng Thượng tốt, bản cung tất nhiên cũng vui vẻ, cho nên Hầu gia không cần phải cảm tạ bản cung, quan tâm ngươi là bổn phận bổn cung phải làm!" Hoàng hậu mang theo mỉm cười mà nói, Nhạc Thần không rõ nàng mượn cơ hội châm chọc hay thật sự là nghĩ như vậy.

Bất quá, mượn cơ hội châm chọc, trong lòng Nhạc Thần khó chịu một chút, nếu một nữ nhân thật nghĩ như vậy, Nhạc Thần chỉ cảm thấy chính mình phạm vào đại sai đi phá hủy hạnh phúc một người nữ nhân.

Nhạc Thần chỉ có thể ngốc ngốc trả lời, "Nương nương nói như vậy, ta căn bản vô cùng xấu hổ."

Hoàng hậu nhìn Nhạc Thần nhăn mày vẻ mặt xin lỗi, biết cậu hiểu lầm lời chính mình nói, vừa cười vừa tiếp tục, "Lời bản cung nói đều là trong lòng. Hầu gia sao phải cảm thấy xấu hổ vô cùng. Phi tần trong hậu cung này rất nhiều, có thể có được tâm Hoàng Thượng liệu mấy ai, bản cung làm Hoàng hậu, đó là để hậu cung Hoàng Thượng hòa thuận cùng nhau, bất luận Hoàng Thượng sủng ai yêu ai cũng không thể để mọi người ghen tị sinh sự. Hoàng Thượng đối Hầu gia là tâm gì, sợ là Hầu gia so với bản cung lại càng rõ ràng, bản cung đối Hầu gia là thực lòng quan tâm, Hầu gia không cần nghĩ khác."

Nhạc Thần nghe Hoàng hậu nói một tràng thế này kỳ thật trong lòng rất chua xót, làm nữ nhân Hoàng đế thật sự rất đáng thương, nghĩ đến chính mình là người câu dẫn Hoàng đế, bị loại ý nghĩ này làm mình vừa xấu hổ lại thật đáng buồn còn đáng thương, đầu óc suy nghĩ càng thêm mơ màng rồi khó chịu.

Lí Lực đi xuống mang dược cho Nhạc Thần, Hoàng hậu cũng cho nhũ mẫu phía sau lui ra, trong phòng chỉ còn hai người Hoàng hậu và Nhạc Thần.

Nhạc Thần có chút kỳ quái hỏi, "Nương nương có lời tư mật gì muốn nói?"

Hoàng hậu lộ ra cười khổ, "Hầu gia ngài là người thông minh, bản cung cũng không muốn ẩn dấu với người. Những lời trước bản cung đối Hầu gia đều là thật tình, hậu cung phi tần tranh nhau tình cảm rất lợi hại, tuy nói hậu cung không thể quản việc triều chính, nhưng hai người đâu thể có năng lực không có việc gì, hậu cung đấu đá ngươi chết ta sống, Hoàng Thượng sợ là phiền đến cực điểm.

Tâm tư Hoàng Thượng đặt trên người Hầu gia bản cung cũng yên tâm, cho nên hi vọng Hầu gia có thể yêu quý chính mình, chỉ cần tâm tư Hoàng Thượng còn đặt trên người người, bản cung cũng yên tâm rất nhiều."

Hoàng hậu còn nói cả buổi, Nhạc Thần xem như phi thường hiểu được, có lẽ Hoàng hậu hi vọng một người nam nhân cướp đi trượng phu của nàng cũng không nguyện ý nữ nhân hậu cung khác đến cướp. Bất quá, không thể không nói lòng Hoàng hậu thật rất bao la.

Nhớ tới gần đây Ngu Gia Tường đều ở Sùng Huy cung với Thiên điện không đến qua đêm hậu cung nơi khác, trên mặt Nhạc Thần không biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng kỳ thật lại vui vẻ cảm động, đối với người yêu, ý muốn độc chiếm của cậu rất mạnh, một chút cũng không muốn đem Ngu Gia Tường phân cho người khác, nghĩ nếu Ngu Gia Tường làm yêu với nữ nhân thì cậu lại buồn khổ khó chịu, thế nhưng không thể không cho Ngu Gia Tường đi tìm nữ nhân giải quyết dục vọng.

Tối hôm qua Nhạc Thần dụ dỗ Ngu Gia Tường như vậy, chỉ có chính cậu biết, trong lòng thật ra mang theo khủng hoảng, đối với nam nhân mà nói, bức vẽ tình yêu căn bản không thực tế, tình yêu rất khó cam đoan, lại đối với thân thể mà nói, cậu nghĩ, cảm thấy khó có thể chịu được.

Tình yêu làm tâm người ta kiên cường, thế nhưng bản chất của nó kỳ thật rất mong manh.

Cuối cùng Hoàng hậu nở nụ cười, cười đến phi thường hạnh phúc và dịu dàng, "Hầu gia là người Nhạc gia, nghe nói số học rất tốt, Đại Hoàng tử cũng rất thích số học, bản cung khi nào dẫn nó đến bái phỏng Hầu gia, đến lúc đó còn thỉnh hảo hảo dạy dỗ."

Nhạc Thần sảng khoái gật đầu đáp hảo.

Nhạc Thần đã biết chuyện Ngu Gia Tường có hai trai một gái, Đại Hoàng tử là Hoàng hậu sinh ra, việc này cậu cũng quên là nghe ai nói, cũng không biết khi đó nghe được trong lòng là như thế nào, nhưng hiện tại nghe Hoàng hậu nhắc tới trong lòng lại có cảm giác rất kỳ lạ, giống như ghen tị, lại giống như nhẹ nhàng thở ra, mơ mơ hồ hồ nhớ đến chuyện Ngu Gia Tường vuốt bụng cậu nói, muốn cậu vì hắn sinh một đứa nhỏ, thực vớ vẩn, nhưng lúc này nhớ đến lại có chút ngọt ngào.

Hoàng hậu muốn giới thiệu Đại Hoàng tử cho Nhạc Thần, Nhạc Thần có thể nghĩ đây là Hoàng hậu hy vọng chính mình có thể chống đỡ cho y, dù sao Thái tử vị cũng chưa định ra, hết thảy còn xem ý tứ Ngu Gia Tường.

Đối với chuyện triều đình Nhạc Thần không chút hứng thú, đáp ứng Hoàng hậu rồi, nhưng chỉ là một loại khách sáo, cậu cũng không muốn cuốn vào loại chuyện này.

Hoàng hậu nói chuyện với Nhạc Thần rất vừa lòng, đứng dậy cáo từ.

Nhạc Thần đưa Hoàng hậu xuất môn, sau khi trở về Lí Lực mang dược cho cậu uống.

Uống thuốc lâu ngày ngửi được vị thuốc làm Nhạc Thần theo phản xa chán ghét, dạ dày run lên, thế nhưng không thể không uống.

Mới uống một ngụm đã cảm thấy hương vị làm người ta muốn phun, nắm cái mũi miễn cưỡng nuốt xuống, vừa xúc miệng lại một trận bốc lê, kéo tay Lí Lực để y mau lấy ống nhổ lại đây.

Thuốc uống vào lại nôn cả ra, nôn hết một trận toàn thân Nhạc Thần đều vô lực, bất quá, cơ thể đột nhiên lại dễ chịu chút.

Nội thị vừa dọn xong Ngu Gia Tường đã tới.

Nhóm nội thị quỳ xuống hành lễ, Nhạc Thần tựa vào tháp tinh thần uể oải.

Ngu Gia Tường ngồi kế người cậu, hỏi, “Lại nôn ra sao?”

Nhạc Thần nhíu mày gật gật đầu.

Ngu Gia Tường vươn tay thử độ ấm trán cậu, “Rất khó chịu?”

Nhạc Thần lắc đầu, không muốn để hắn lo lắng, “Nôn ra là tốt rồi, không còn khó chịu bao nhiêu, chỉ là thân thể mệt mỏi chỉ muốn ngủ.” Nói xong lại hỏi, “Sao ngươi trở về sớm như vậy, không có việc gì làm?”

Ngu Gia Tường cười hôn trán cậu một cái, “Trẫm nghe nói Hoàng hậu đến nơi này, nàng nói với ngươi cái gì?”

Nhạc Thần phỏng chừng Ngu Gia Tường vì chuyện này mà đến, có chút cảm động, trên mặt mang theo ý cười, “Chưa nói cái gì, nàng thật sự là một nữ nhân khoan hồng độ lượng. Nàng muốn ta hảo hảo quý trọng thân thể, hảo hảo hầu hạ ngươi.”

“Ngươi trả lời thế nào?” Ngu Gia Tường cười nhìn mặt Nhạc Thần.

“Còn trả lời như thế nào, tất nhiên là đáp ứng rồi.” Nhạc Thần trả lời rất đương nhiên làm Ngu Gia Tường rất vui vẻ, rất hưởng thụ.

Lí Lực mang thuốc đến cho Nhạc Thần, tuy rằng vừa nôn ra hết nhưng thuốc vẫn phải uống.

Nhạc Thần nhìn mà huyệt thái dương run rẩy, vẻ mặt đau khổ như nhìn độc dược.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần uống thuốc thực thống khổ, cũng biết một người cả năm luôn phải uống thuốc, là ai cũng đều chịu không nổi, vì thế tỏ thái độ khoan hồng độ lượng, “Thuốc này chỉ là hạ nhiệt, không cần uống, uống chút nước ô mai cũng giống nhau.”

Nhạc Thần vui vẻ hôn lên mặt Ngu Gia Tường một cái, lập tức nói, “Bỏ chút khối bằng vào nước ô mai.”

“Ngươi không thể uống lạnh,” Ngu Gia Tường nói xong lại phân phó nội thị, “Mang nóng đến.”

Hương vị nước ô mai kia cũng đủ khó chịu, chỉ tốt hơn chút so với thuốc giải nhiệt.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần lại mặt ủ mày chau, nắm tay Nhạc Thần an ủi, "Qua vài ngày chúng ta sẽ đến hành cung nghỉ hè, đến lúc đó thì tốt rồi."

Nhạc Thần gật đầu nở nụ cười với Ngu Gia Tường.

Kỳ thật, cậu có nghĩ tới đề xuất với Ngu Gia Tường đưa cậu ra khỏi cung, thế nhưng nghĩ đến yêu cầu bốc đồng như vậy, Ngu Gia Tường hoặc là sẽ không thỏa mãn cậu, nếu thỏa mãn, về sau Ngu Gia Tường gặp cậu rất khó khăn. Nghĩ đến trước kia cậu ở Cẩn Lan viện, mỗi ngày Ngu Gia Tường tối đến sáng đi vất vả cả ngày thì đau lòng hắn, nên yêu cầu như thế không được.

Đi hành cung tất nhiên rất tốt, cậu đã chịu đủ những ngày trong Sùng Huy cung. Cung điện cao lớn nhưng khuyết thiếu cây cối, kiến trúc cứng nhắc, nóng đến choáng váng người.

Nhạc Thần nhớ tới Hoàng hậu gọi cậu 'Hầu gia' thì liền hỏi, "Hoàng hậu xưng ta Hầu gia, có phải ngươi giấu ta gì không, ta không biết a!"

Hoàng đế chưa từng chính miệng nói cho Nhạc Thần chuyện này, hắn nghĩ Nhạc Thần sớm từ chỗ người khác mà biết chuyện, không nghĩ tới Nhạc Thần vẫn chưa biết.

"Khoảng thời gian ngươi hôn mê trẫm đã phong ngươi là 'Vinh Ân Hầu'."

"Ặc, vì sao a!" Vẻ mặt Nhạc Thần kinh ngạc.

"Dù là thưởng phạt phân minh nhưng ngươi chắn tên thay trẫm, cứu trẫm một mạng, trẫm cũng nên phong thưởng ngươi, huống chi trẫm cũng không muốn ngươi bị người khác khi dễ, đương nhiên cấp cho ngươi một cái danh phận." Ngu Gia Tường giải thích nói.

"Như thế sao?" Nhạc Thần cảm thấy có chút quái dị, lúc ấy cậu đi chắn tên là vì thân thể hoàn toàn không ý thức được trước hành động, nói là cậu cứu Ngu Gia Tường, cậu cũng không có cảm giác hay ý thức gì đặc biệt.

"Như thế nào, không hài lòng?" Ngu Gia Tường trêu đùa hỏi.

Nhạc Thần lắc đầu, "Không có cảm giác gì, ta ở nơi này mọi người đều bảo ta công tử, về sau để bọn họ gọi ta Hầu gia, như vậy hơi có chút cảm giác thành tựu."

Giọng Nhạc Thần cười khẽ trong lời nói làm Ngu Gia Tường xấng tới hôn mặt cậu, hai người bên nhau thân mật, nội thị cung nữ trong phòng thức thời lui ra.

"Lúc ấy thế nào lại chạy nhanh đến chắn tên thay trẫm như vậy!" Ngu Gia Tường lơ đãng nhắc tới, kỳ thật hắn rất chờ mong đáp án chuyện này.

Nhạc Thần suy nghĩ một lát, mặt có chút hồng, né trái né phải mà nói, "Không chạy nhanh, cách gần!"

"Vậy ngươi nghĩ thế nào lại chắn tên cho trẫm!" Ngu Gia Tường bám riết không tha, mãn nhãn chờ mong nhìn Nhạc Thần.

Ánh mắt Nhạc Thần trốn tránh một chút, "Tình huống khẩn cấp như vậy làm sao có thời gian nghĩ, đương nhiên cái gì cũng không nghĩ, thân thể đã động trước."

Ngu Gia Tường nhìn biểu hiện đáng yêu thế này của Nhạc Thần, tuy rằng chưa nói ra đáp án hắn hy vọng, thế nhưng làm cho hắn cảm động, ôm Nhạc Thần một lần vuốt một lần ôm, Nhạc Thần nháo với hắn cả người đầy mồ hôi.

Mỗi ngày tắm rửa ba bốn lần mồ hôi vẫn đầy người.

Không có điều hòa thật sự làm cho người ta không thể nào chịu nổi.

82. Quyển 2 - Chương 49: Thừa Trừng

Tĩnh trang sơn trang là nơi nghỉ mát được tu kiến từ thời tiền triều, quy mô to lớn, kiến trúc tinh xảo, cách kinh thành hơn hai trăm dặm về phía tây nam. Ngu Gia Tường để Hoàng hậu dẫn dắt hậu cung phi tần, hoàng tử hoàng nử đi trước tránh nóng.

Chính mình lại mang theo Nhạc Thần đến Thanh Cù cung cách kinh thành hơn bốn mươi dặm về phía đông bắc, hơn nữa còn mang theo Trưởng Hoàng tử.

Nói là vì để ý chính vụ nên mang theo Trưởng Hoàng tử để tự mình giáo dưỡng.

Hành động này của Hoàng đế các đại thần không có ý kiến, Hoàng Thượng mang theo Trưởng Hoàng tử tự mình giáo dưỡng là có ý tứ thiên vị Trưởng Hoàng tử, nên Hoàng hậu rất mực vui mừng.

Hành cung Thanh Cù là nơi tổ mẫu Hoàng Thái Hậu tĩnh dưỡng tu kiến, cũng không lớn nhưng quý ở chỗ mộc mạc tao nhã lịch sự, kế núi cạnh sông phong cảnh cực kì xinh đẹp.

Nhạc Thần vừa đến đã thích.

Tân đế Ngu Gia Tường đăng cơ lấy nguyên niên là Đức Hi, Thanh Cù cung cũng bắt đầu được xây dựng thêm từ hai năm đó, cải danh thành Vinh Dự Ân viên, lại được dân gian xưng là Thần cung, tu kiến cuối cùng trong ba đời đế vương, trở thành ngự uyển lớn nhất triều đại Hoàng gia.

Lúc này Thanh Cù cung còn có vẻ nhỏ, bên trong thấp thoáng cây xanh, đình đài lầu các, tiếng chim muông líu lo rầm rì, Nhạc Thần tản bộ, gió nhẹ thoảng bay, mát mẻ hợp lòng người, tâm tình cũng vui sướng.

Sau khi đến Thanh Cù cung, nóng ẩm không chữa cũng hết, thân thể khỏe mạnh một ít, tinh thần tự nhiên thì tốt rồi, Nhạc Thần cực kì thích nơi này, không chỉ một lần hướng Ngu Gia Tường biểu đạt loại yêu thích này mà ý tứ còn muốn Ngu Gia Tường để cậu ở đây nhiều hơn, cậu không muốn hồi cung cùng Ngu Gia Tường.

Chính là, cậu lại không biết mấy câu nói biểu đạt ý tứ này làm Thanh Cù cung sau này được xây thêm, Hoàng đế đem tất cả sự vụ đều chuyển đến đây, đem nơi này trở thành trung tâm quyền lực cao nhất Thiên triều.

Nhạc Thần cũng không biết, cuộc sống sau này của cậu đều trải qua trong này, vô luận là tốt hay xấu, giờ phút hưởng thụ mát mẻ này đều rất vui sướng.

Đang lúc hoàng hôn, thái dương đã muốn qua núi, phía chân trời tây mây đỏ chồng chất, mây tím rực màu.

Nhạc Thần đứng dưới tàn cây đa trong vườn nhìn bầu trời, ráng đỏ như vậy, đồ sộ như vậy.

"Tiểu tổ tông, ngươi không cần chạy loạn, nơi này không thể chạy loạn a, bệ hạ biết sẽ trách tội."

Có thanh âm hoang mang bối rối í ới gọi, Nhạc Thần quay đầu nhìn phương hướng truyền đến âm thanh.

Xuyên qua thân cây và mấy dây leo cách đó, Nhạc Thần thấy một nhũ mẫu cuống quít chạy về phía này, vừa chạy vừa gọi.

Nhạc Thần đang thấy tò mò thì nhìn đến đám dây leo rậm rạp bên kia có cái đầu nhỏ từ trong nhô ra, ánh mắt đen bóng lông bông mà chuyển, thấy Nhạc Thần một thân quần áo lam nhạt đứng dong dỏng dưới tàn cây lại sửng sốt một chút, Nhạc Thần đang muốn hỏi thì thấy đứa nhỏ hướng tay xua xua, sau đó bé trốn phía sau không nhúc nhích.

Nhũ mẫu từ bên kia hành lang chạy tới, khi nhìn thấy Nhạc Thần cũng sửng sốt, sau cũng tiến đến hỏi, "Người có thấy qua một đứa bé không?"

Nhạc Thần nhìn nhũ mẫu lo lắng tìm đỏ mắt, vốn muốn chỉ nàng bên kia nhưng khi nhìn qua chỉ thấy đứa bé tránh bên trong nhìn cậu xua xua tay sốt ruột.

Nhạc Thần nở nụ cười, thực khách khí nói với nhũ mẫu, "Không thấy! Có phải tìm lầm hướng hay không, trẻ con thích chạy nơi nơi nhưng lúc này cũng gần bữa tối, sợ là đã tự mình đi về!"

Nhũ mẫu cảm kích cười với Nhạc Thần, "Trở về là an tâm."

Sau đó vài tiểu nội thị lại chạy tới phỏng chừng cũng cùng nhau tìm người, chỉ là chậm vài bước. Nhũ mẫu lại nhìn Nhạc Thần một mình đứng ở đây, khi rời đi còn hảo tâm nhắc nhở một câu, "Phía trên phân phó không được tiến vào vườn này, tiểu ca vẫn là không cần ở đây lâu, mau mau rời đi chút!"

Nhạc Thần nghe xong gật đầu cảm ơn.

Nhũ mẫu đi theo nhóm nội thị đi về khúc hành lang, đoán chừng là đi nơi khác tìm người.

Nhũ mẫu đi rồi, bé con trốn ở trong đi ra, trên tóc dính vài miếng lá khô, trên mặt cũng dính bụi, ánh mắt lại cực kì to và thông minh, bộ dạng có chút hình bóng Ngu Gia Tường.

Nhạc Thần nhìn thì biết đứa nhỏ này là trưởng tử Ngu Gia Tường, trong lòng có chút chua xót, nhưng trên mặt mang theo ý cười, nói, "Để nhũ mẫu lo lắng không phải là việc đứa bé ngoan nên làm."

Đứa bé từ đống dây leo đi ra, đứng lên, thân mình tận lực đứng cho thẳng, lắc lắc ống tay áo, đem lá khô trên mặt phủi đi, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng lại có khí thế khí phái hoàng gia.

Sau khi liếc nhìn Nhạc Thần một cái thì vòng qua đi hướng chỗ Nhạc Thần ở, miệng còn kiên cường nói, "Đây là chuyện của ta, không cần ngươi xen vào."

"Nếu như ngươi đã đem lá khô trên mặt phủi xuống được, lại lau đi bụi bặm trên người, còn nói được những lời này ta chung quy vẫn cảm thấy ngươi có vài phần khí thế! Bất quá, mặt của ngươi quá dơ, tóc cũng quá loạn!" Nhạc Thần thấy đứa bé này như vậy lại nghĩ đến bộ dạng trước đây của Ngu Gia Tường, không tự giác lại muốn trêu đùa.

Đứa bé quay đầu trừng Nhạc Thần, lập tức lấy ống tay áo lau mặt, sờ soạng trên đỉnh đầu một phen, xác thực có hai phiến lá khô rơi xuống thì vì thế mà đỏ mặt, cắn môi nhìn Nhạc Thần cười nhóc, nổi giận vung ống tay áo, vô lý nói, "Ngươi sớm thấy sao còn không nói cho ta biết, mau lại đây hầu hạ ta chải tóc cho tốt."

Nhạc Thần cười nhìn nhóc, vẫn là đi qua phủi rơi lá khô trên đầu nó.

"Ta sẽ không chải đầu cho ngươi, lại nói, nơi này không có lược, tóc ngươi như vậy, muốn chải chỉ có thể trở về để nhũ mẫu ngươi hầu hạ cho ngươi." Nhạc Thần nói xong cầm ra chiếc khăn mặt màu lam xoa xoa mặt cho nhóc, lau hết bụi trên mặt.

Vẻ mặt đứa nhóc đau khổ, suy nghĩ một lát lại nói, "Đi trở về bọn họ sẽ không cho ta đến đây. Ngươi đi tìm nô tài chải đầu đến đây đi."

"Ngươi đến đây làm gì, vì sao bọn họ không cho ngươi tới?" Nhạc Thần hỏi.

"Không cần ngươi xen vào, nhanh đi gọi người đến hầu hạ ta chải đầu." Đứa bé có chút tức giận mà hung ác nói.

"Ngươi không nói ta cũng sẽ không gọi người đến hầu hạ ngươi, ta cũng không phải nô tài của ngươi." Bộ dạng Nhạc Thần từ trên cao nhìn xuống làm đứa nhóc tức giận không thôi, nhưng bên cạnh không có ai, cho dù có người vô lễ với nhóc, nhóc cũng không có cách nào cho người giáo huấn. Tuy là còn nhỏ nhưng nhóc cũng biết rất nhiều đạo lý, tỷ như nhóc có quyền lợi chỉ huy người khác, nhưng mà, nếu có người không nghe nhóc sai khiến, đôi khi nhóc cũng không có cách nào, tỷ như hiện tại.

"Không chải đầu cũng không sao, tóc tai cũng không rối, thoạt nhìn vẫn rất tốt." Nhạc Thần nhìn nhóc tức giận đến đỏ mặt thì an ủi hai câu.

"Ngươi thì biết cái gì? Nếu phụ hoàng nhìn thấy ta như vậy, nói không chừng sẽ không thích ta!" Ánh mắt nhóc tối sầm, gục đầu xuống nói như vậy.

Nhạc Thần sửng sốt một chút, ngữ khí ôn hòa, "Ngươi muốn đi gặp Ngu… Ân, Hoàng Thượng sao?"

"Mẫu hậu đi Tĩnh trang, ta lại ở nơi này, ba ngày trước gặp qua phụ hoàng, tuy rằng mẫu hậu dạy ta phải hảo hảo nghe lời phụ hoàng, phải thật sự học tập không được nghịch ngợm, ta rất nghe lời nhưng phụ hoàng chỉ kiểm tra việc học của ta xong cũng không còn triệu kiến. Ta nghĩ muốn gặp phụ hoàng!" Thanh âm nhóc càng nói càng thấp, vô vàn ủy khuất.

"Vậy sao lại đến đây, đến ngự thư phòng tìm không phải tốt hơn sao." Nhạc Thần nghe lời nói của nhóc cũng tha thứ mới rồi vô lễ, lại càng thích nhóc.

"Thời điểm phụ hoàng xử lý chính vụ ta sao lại có thể quấy rầy! Phụ hoàng ở trong này, dù sao cũng chỉ có Vinh Ân Hầu, vậy theo giúp ta thì có cái gì!" Nhóc ngẩng đầu lên nhìn Nhạc Thần nói đạo lý rất rõ ràng.

Nhạc Thần nghe xong muốn cười, hạ thấp lưng nắm tay nhóc nói, "Vậy đi vào chờ hắn đi! Đến đây ta chải tóc lại cho ngươi."

Thừa Trừng cư nhiên không bỏ tay Nhạc Thần ra, được Nhạc Thần nắm tay chỉ cảm thấy rất thoải mái, tay người này lạnh lạnh mềm mềm, có chút gầy, cảm giác không chút nào giống mẫu hậu, thế nhưng nhóc cảm thấy rất thích.

Khi cùng Nhạc Thần đi vào nội điện, Thừa Trừng mới phát hiện chính mình phạm vào kiêng kị, tỷ như mẫu hậu cường điệu với nhóc, không được tùy tiện đi cùng người khác, không được ăn đồ người khác cho, không được uống nước người ta đưa đến, vậy mà nhóc cư nhiên đơn giản đi cùng người vừa vô lễ với nhóc.

Vào Nam Tuyền cung với Nhạc Thần, tất cả mọi người đều hành lễ xưng hô 'Công tử' với cậu, nhìn đứa nhỏ Nhạc Thần đang nắm tay mà bộ dạng tò mò.

Lí Lực chào đón, nhìn Thừa Trừng thì hỏi, "Đứa nhỏ này là ai?"

Nam Tuyền cung là hành cung dựa vào bên vườn ngự uyển, nơi này rất u tĩnh, vật dụng cũng rất đẹp mắt, Hoàng đế an bài nơi này cho Nhạc Thần ở, Thừa Trừng theo Nhạc Thần tiến vào nhìn mọi người hành lễ với Nhạc Thần thì cảm thấy cỗ quái, chính là mọi người đều xưng hô Nhạc Thần là 'Công tử', nên nhóc liền xem Nhạc Thần trở thành người cạnh Vinh Ân Hầu.

Nghe được có người trực tiếp vô lễ hỏi thân phận nhóc, Thừa Trừng có chút tức giận quát lớn, "Tục danh bản cung ngươi há có thể biết đến!"

Bình thường Thừa Trừng là đứa nhỏ hiền lành, nhưng đối với người Vinh Ân Hầu độc chiếm phụ hoàng nhóc, nhóc cảm thấy nên ra uy với bọn hắn, bằng không, chính mình tựa như bị người khinh thường.

Nhạc Thần nghe nhóc nói như vậy lập tức nở nụ cười, đưa tay nhóc cho Lí Lực, nói, "Đây là Đại Hoàng tử! Bé chui vào gốc cây khô nên tóc có chút rối, muốn có người chải đầu cho! Ngươi chải đầu cho bé được rồi!"

Lí Lực nghe xong sửng sốt một chút, biểu tình trên mặt có chút kì quái, tay lại muốn kéo Thừa Trừng đi.

Thừa Trừng nghe Nhạc Thần chế nhạo 'chui gốc cây khô' thì trong lòng đặc biệt khó chịu, giật tay lui về phản bác nói, "Quân tử không câu nệ tiểu tiết! Lại nói, bản cung không phải chui gốc cây khô, chỉ là đi ngang nơi đó mà thôi!"

Nhạc Thần nhìn bộ dạng này của nhóc thì lại càng cười đến vui sướng, nhóc nhỏ này có nhiều ý tứ a!

"Đúng vậy, ngươi đi ngang qua đó mà thôi, xong rồi quần áo cũng bẩn, tóc cũng rối!"

"Ngươi! Vô lễ!" Thừa Trừng đỏ mặt lại bắt đầu trừng mắt.

Lí Lực vốn đang rất để ý, nhìn Nhạc Thần đùa nhóc này đến quên trời quên đất mà vì thế cũng cười.

"Các ngươi đứng ở chỗ này có chuyện vì vui vẻ như vậy?" Ngu Gia Tường từ hành lang đi đến, nghe được tiếng Nhạc Thần cười thì sủng nịch hỏi.

Nhạc Thần khom người chắn Thừa Trừng lại, lúc mới đầu Ngu Gia Tường cũng không chú ý con hắn.

Nhạc Thần nghe tiếng Ngu Gia Tường thì xoay người, nhìn hắn cười nói, "Xem ta lừa ai đến đây!"

Thừa Trừng nhìn thấy Ngu Gia Tường, ban đầu mặt còn đỏ lập tức chuyển trắng, khẩn trương đứng thẳng, nhìn lướt qua Ngu Gia Tường liền lập tức khom mình hành lễ, "Nhi thần bái kiến phụ hoàng!"

83. Quyển 2 - Chương 50: Phụ Tử

Bước chân Ngu Gia Tường hướng Nhạc Thần ngừng một chút, ý cười dịu dàng trên mặt ban nãy lúc này cũng không chút thay đổi, nhìn về phía Thừa Trừng, hỏi, "Thừa Trừng, sao ngươi lại ở trong này?"

Thừa Trừng khẩn trương có chút bất an, sắc mặt lại trắng một phần, ấp a ấp úng hồi đáp, "Nhi thần, nhi thần có điều không hiểu, có vấn đề khó giải đáp nên muốn đến thỉnh giáo phụ hoàng, cho nên, liền…"

"Không hiểu vấn đề gì, sao không hỏi Lí Thái phó, đến nơi đây làm gì?" Vừa nhìn đã biết Thừa Trừng nói dối, Ngu Gia Tường trở nên nghiêm khắc.

Thừa Trừng sợ tới mức càng thêm bất an, tay bên trong cũng nắm chặt, không biết nên dùng lí do gì.

Nhạc Thần nhìn hai cha con này có chỗ nào giống cha con, Ngu Gia Tường lại nghiêm khắc với nhóc như vậy. Lập tức đến bên người Ngu Gia Tường, ghé vào tai hắn lặng lẽ nói, "Con ngươi nhớ ngươi nên muốn đến nhìn ngươi, hòa ái một ít đi, xem lại dọa nó."

Nhìn bộ dạng Thừa Trừng cúi đầu khẩn trương đứng thẳng, dù sao cũng là con mình, tuy rằng Thừa Trừng nói dối nhưng lòng Ngu Gia Tường cũng mềm không thôi, nói, "Có chuyện gì vào trong nói, không cần đứng ở đây."

Dẫn đầu đi đến đại sảnh.

Nhạc Thần ngẩng đầu cẩn thận liếc nhìn Ngu Gia Tường và Thừa Trừng, lại cười cười đi qua kéo tay nhóc, "Đi thôi! Đi vào ta chải tóc sửa sang cho ngươi thật tốt, không phải ngươi không muốn phụ hoàng nhìn thấy bộ dạng này của ngươi sao?"

Tuy rằng Thừa Trừng không được tự nhiên nhưng vẫn để Nhạc Thần lôi kéo đi đến phòng.

Nhạc Thần nhớ đến nhũ mẫu nơi nơi tìm nhóc thì nói với Lí Lực, "Tiểu Lực, ngươi đến chỗ đại hoàng tử ở nói một tiếng, đại hoàng tử ở Nam Tuyền cung dùng bữa tối với Hoàng Thượng, để bọn họ không cần tìm nữa, qua chút thời gian thì tiếp nhóc trở về là được."

Lí Lực đáp ứng đi.

Thừa Trừng ngẩng đầu lên xem Nhạc Thầnn, ánh mắt tối như mực lóe hào quang không biết có ý tứ gì, nhưng hơn nữa là có ý cảm kích hàm xúc, làm Nhạc Thần cảm thấy đứa nhỏ này rất tốt, trong lòng nhóc hẳn cũng là lo lắng nhũ mẫu đang nơi nơi tìm.

Sau khi cùng Nhạc Thần vào phòng, Thừa Trừng liền hết sức nghe lời.

Tiến vào phòng để cung nữ sửa sang lại tóc cho Thừa Trừng, lau sạch mặt, không đổi quần áo mới nhưng dùng khăn ẩm phủi hết bụi bùn trên đó, chỉnh trang một lần lại sạch sẽ rất nhiều.

Thời điểm hai người đến chính sảnh Ngu Gia Tường đang ngồi trên tháp uống trà, Thừa Trừng nhìn thấy Ngu Gia Tường vừa muốn hành lễ bái kiến đã bị Nhạc Thần lôi kéo đến ngồi bên cạnh Ngu Gia Tường, Nhạc Thần chính mình cũng ngồi xuống.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần liếc mắt, hắn nghĩ Nhạc Thần thấy con hắn sẽ mất hứng, bất quá, xem ra Nhạc Thần cũng không ngại, lại còn vui vẻ cao hứng như thế.

Quay đầu nhìn về phía Thừa Trừng, trông Thừa Trừng khẩn trương cúi đầu, ngữ khí Ngu Gia Tường coi như nhu hòa, nói, "Làm Hoàng tử con lại nói dối lừa gạt trẫm như vậy, thế vấn đề nào không hiểu muốn thỉnh giáo?"

Thừa Trừng bị Ngu Gia Tường quát lớn không nâng nổi đầu, Ngu Gia Tường cũng cảm thấy chính mình không nên nói vậy, liền hỏi, "……. Vậy vấn đề con muốn thỉnh giáo là gì, nói đi!"

Thừa Trừng vẫn là cúi đầu không trả lời, Ngu Gia Tường có chút căm tức, mấy đứa nhóc hắn không có kiên nhẫn đối phó.

Nhạc Thần thở dài nói, "Ngu Gia Tường, ngươi đừng dọa con sợ."

Thừa Trừng nghe Nhạc Thần hô thẳng kỳ danh phụ hoàng, hơn nữa nhìn Nhạc Thần tùy ý như vậy phụ hoàng cũng không có ý trách cứ, lúc đầu còn thấy buồn bực sau lại giương mắt nhìn Nhạc Thần, giật mình nghĩ đến vị này chính là người cản độc tiễn cho phụ hoàng, còn được phụ hoàng sủng ái Vinh Ân Hầu.

Còn đang vụn trộm đánh giá Nhạc Thần, chợt nghe Nhạc Thần nói với nhóc, "Không phải nhóc đến thăm phụ hoàng sao, mới vừa còn thực hung dữ đấy thôi, hiện tại lại nói không ra lời, xem ra nhóc cũng chỉ có thể như thế!"

Thừa Trừng bị lời nói Nhạc Thần kích cho tức giận, phản bác, “Ta đến thăm phụ hoàng, còn muốn hỏi phụ hoàng, nếu, nếu phụ hoàng mặc kệ con thì cho con đến chỗ mẫu hậu.”

Nhạc Thần cười nhìn về phía Ngu Gia Tường, trong mắt rất có hương vị khiêu khích.

Ngu Gia Tường thầm thở dài, nói với Thừa Trừng rằng, “Không phải mặc kệ con, trẫm đã hỏi Lí Thái phó việc học của con, Lí Thái phó khen ngợi có thêm, trẫm cảm thấy rất vui mừng. Lí Thái phó là đại nho đương triều so với trẫm cũng biết hơn rất nhiều, con muốn trẫm quản con, trẫm quản như thế nào chứ?”

Ngu Gia Tường cũng không nghĩ mình phải đi trông nom con nít, khi còn bé hắn chưa bao giờ muốn phụ hoàng quản hắn.

Ngữ khí Ngu Gia Tường hòa ái còn mang theo ý tứ giải thích, Thừa Trừng nghe vào còn đang cảm động lại chợt nghe Ngu Gia Tường quát lớn giáo huấn, “Còn có, con muốn tới chỗ mẫu hậu, con có biết đi theo phụ nhân làm nũng là xấu không? Con năm nay đã bao nhiêu tuổi, tuổi mẹ đã mười tuổi vẫn còn là đứa nhỏ sao? Nếu con là công chúa thì liền đi đến chỗ mẫu hậu đi! Không cần đi theo Lí Thái phó, để các nhũ mẫu dạy dỗ con là được.”

Nhạc Thần nghĩ đến biểu hiện lời nói trước kia của Ngu Gia Tường đã là ác độc, không ngờ tới cậu hoàn toàn đánh giá sai công phu miệng lưỡi của Ngu Gia Tường, một đứa nhỏ như vậy cũng giáo huấn lợi hại thế sao?

Thừa Trừng nghe xong ánh mắt cũng đỏ, đôi mắt như nho đen lấp lánh ánh nước tựa như muốn khóc.

Nhạc Thần còn lo lắng Thừa Trừng sẽ khóc, không nghĩ tới nhóc này chỉ hít mũi hai cái đã từ trên tháp nhảy xuống, quỳ trước mặt Ngu Gia Tường nói, “Nhi thần biết sai, về sau nhi thần sẽ không tùy hứng, sẽ không nói đến chỗ mẫu hậu! Sẽ đi theo Lí Thái phó học tập thật tốt!”

Ngu Gia Tường đứng dậy kéo Thừa Trừng lên, ngữ khí hòa ái hơn rất nhiều, “Đứng lên đi! Con ở lại đây dùng bữa tối! Về sau muốn tìm trẫm cứ đến ngự thư phòng, không được tùy tiện chạy loạn.”

Thừa Trừng cực kì xúc động, lại hít mũi hai cái, thực cung kính đáp dạ.

Ngu Gia Tường cho Thừa Trừng ngồi xuống, bắt đầu hỏi han việc học của nhóc, Thừa Trừng đáp phi thường lưu loát, xem ra nhóc cũng là đệ tử thập phần hiếu học. Chỉ là cách đáp từng vấn đề vẫn còn quá mức theo khuôn phép cũ, khuyết thiếu sự sáng tạo tư duy, bất quá, đối vứa đứa nhỏ mà nói đáp án của nhóc đã cực kì không tồi, chỉ là không biết kì vọng của Ngu Gia Tường với nhóc là thế nào.

Nhạc Thần nhìn bộ dạng đáng yêu của Thừa Trừng đang nghĩ có đứa con như vậy đúng là một chuyện không tồi, thì chợt nghe Thừa Trừng nói, “Số học của Vinh Ân Hầu rất tốt, nhi thần muốn theo y học tập, không biết phụ hoàng có ân chuẩn không.”

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần liếc mắt lại nhìn về phía Thừa Trừng, hỏi, “Từ đâu con biết được số học của Vinh Ân Hầu rất tốt mà muốn theo y học?”

Nhạc Thần nghĩ phỏng chừng là ý tứ Hoàng hậu, hẳn là nàng muốn nhóc này đến đánh quan hệ với cậu, cậu rất thích Thừa Trừng nên cảm thấy cũng không vấn đề.

Ngu Gia Tường có chút tức giận, Hoàng hậu đánh chủ ý gì hắn làm sao có thể không biết.

Thừa Trừng dù sao chỉ là đứa nhỏ nên không hiểu nhiều chuyện mấu chốt, cũng không biết phụ hoàng nhóc đang tức giận, vì thế rất tự nhiên trả lời, “Mẫu hậu dạy nhi thần phải hướng Vinh Ân Hầu thỉnh giáo về phương diện số học nhiều một chút.”

Ngu Gia Tường cau mày nhìn Thừa Trừng liếc mắt không nói.

Nhạc Thần nhìn ra tâm tình Ngu Gia Tường trở nên không tốt, trực tiếp gọi nội thị chuẩn bị bữa tối, còn hỏi có dùng bữa hay không, cậu đứng dậy đến bên cạnh Ngu Gia Tường, nắm lấy tay hắn nói, “Đại Hoàng tử làm ta rất thích, ta thấy bé cũng tốt lắm, không cần trách móc. Trước dùng bữa đi!”

Lập trữ* là chuyện đại sự trong triều, từ khi hắn đăng cơ đã bắt đầu là một vấn đề. May mắn hiện tại hắn chỉ có hai con, nếu còn nhiều thêm vài đứa không biết những người này muốn tranh thành dạng gì.

(*) Lập thái tử.

Ngu Gia Tường dựa vào thủ đoạn bất chính lên được ngôi vị Hoàng đế, đương nhiên trong phương diện này là chuyện tình đặc biệt kiêng kị.

Nhạc Thần là người hắn muốn bảo hộ nhất, hắn thầm nghĩ sao cho Nhạc Thần rời xa hết thảy tranh chấp và phiền não nên đương nhiên không muốn Nhạc Thần cuốn vào việc triều đình, lại càng không muốn để cậu cuốn vào chuyện lập trữ, nhưng Hoàng hậu chủ trương kéo Nhạc Thần vào trận doanh của nàng thì sao Ngu Gia Tường có thể không tức giận.

Bữa tối hết sức bế tắc, Ngu Gia Tường xụ mặt cơ hồ không hề thay đổi, Thừa Trừng ăn trong nơm nớp lo sợ không rõ có phải mình đã làm sai chuyện gì hay không.

Thân thể Nhạc Thần đã tốt hơn nhiều nên vì thế có thể cùng ăn cơm với Ngu Gia Tường mà không phải một mình ngồi uống thuốc.

Mặc dù có nội thị hầu hạ gắp thức ăn nhưng Nhạc Thần vẫn hết sức nhiệt tình tiếp đón Thừa Trừng.

Thừa Trừng tuy còn nhỏ nhưng lấy trí thông minh của nhóc lúc này cũng xác định được Nhạc Thần chính là Vinh Ân Hầu, chỉ là Vinh Ân Hầu so với tưởng tượng của nhóc một chút cũng không giống nhau, lúc đầu nhóc nghĩ Vinh Ân Hầu mê hoặc phụ hoàng phải kiểu giống như phi tử yêu diễm trong hậu cung, không nghĩ tới y chỉ là đại ca ca có bộ dạng bình thường. Nhóc bởi vì suy đoán sai lầm của mình mà có chút thất vọng, nhưng càng nhiều chính là cảm giác ẩn ẩn muốn thân cận với Vinh Ân Hầu.

Ngu Gia Tường còn không đáp ứng cho Thừa Trừng theo Nhạc Thần học số đã để nhũ mẫu và nội thị đưa nhóc đi về, hơn nữa còn bảo quản tốt Đại hoàng tử, đừng để chạy loạn khắp nơi.

Sau khi Nhạc Thần tắm rửa xong tựa vào bên tháp đọc sách, Ngu Gia Tường tắm xong đi ra nhìn da thịt Nhạc Thần như tuyết biếng nhác dựa vào tháp, áo tắm rộng thùng thình trễ xuống lộ ra lồng ngực trắng ngần.

Kìm lòng không đậu đi đến bên người Nhạc Thần, xoay xuống hôn môi hôn má cậu.

Nhạc Thần nhích vào chừa vị trí cho hắn, Ngu Gia Tường ngồi cạnh người cậu.

Sách bất tri bất giác cũng rơi xuống đất, trang giấy lạch phạch vang lên.

Nhạc Thần nằm ngửa trên tháp vươn tay ôm cổ Ngu Gia Tường.

Lời lẽ dây dưa triền miên, hô hấp dần trầm, trong phòng bắt đầu vang lên hơi thở kiều diễm ái muội tràn ngập không gian.

Ngọn nến đèn lồng nhẹ nhàng lắc lư nhảy nhót, ánh sáng như là biến hóa theo tiết tấu, dệt ra bức họa triền miên hạnh phúc ôn nhu tinh tế.

Ngu Gia Tường âu yếm hôn khóe mắt bờ môi rồi đến cằm, từ xương quai xanh trải đến trước ngực, Nhạc Thần vuốt ve lưng hắn, cảm thụ môi hôn nóng bừng của Ngu Gia Tường.

Trâm cài trên đầu rơi xuống phát ra tiếng vang thanh thúy, tóc như gấm uốn lượn buông lơi, lóng lánh đen mượt như sáng rọi.

Mùi hương tươi mát lượn lờ vòng bay, lẳng lặng tản dài, vòng quanh…

Ngu Gia Tường ngẩng đầu nhìn gò má Nhạc Thần ửng đỏ, lại hôn hôn đôi cánh môi cậu, làm cho hô hấp Nhạc Thần nháy mắt khó khăn.

Thời điểm Nhạc Thần nhẹ đẩy hắn mới buông ra, sau đó ôm ngang cậu, “Chúng ta lên giường đi!”

Nhạc Thần ôm cổ Ngu Gia Tường, tựa vào vai hắn thở, ánh mắt mê man, cánh môi khẽ nhếch, trên mặt mang theo ánh nước sáng bóng, Ngu Gia Tường nhìn đến tâm tình mềm mại, tình yêu mênh mông.

Nhân sinh một đời, thành tiên thì mờ ảo, thành Phật lại quạnh hiu, đế vương phiền não và cô độc có thể có một người làm bạn mới không uổng công cuộc đời này.

84. Quyển 2 - Chương 51: Hoan Tình

Trên long sàn điêu long tứ trụ, đá ngọc sánh đôi, Nhạc Thần được buông thả trên đó mà nhẹ nhàng thở ra.

Ngu Gia Tường lại nâng Nhạc Thần, trải hết gối đầu rồi mới để cậu nằm xuống.

Y kết bị giải khai, áo quần rộng thùng thình nhẹ nhàng cởi, bả vai Nhạc Thần xinh đẹp trắng ngần lộ ra, cần cổ thon dài, da thịt thản nhiên đỏ ửng.

Ngu Gia Tường nhìn đến miệng khô lưỡi nóng, hạ xuống hôn môi hôn cổ cậu, nhẹ liếm mút vào, cần cổ trắng nhanh chóng hiện ra đóa hồng xinh, Nhạc Thần lại cảm thấy trên cổ rất ngứa, đang muốn lên tiếng Ngu Gia Tường đã chuyển đến bờ vai.

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường phục trên người mình, khóe miệng gợi lên ý cười hạnh phúc, vươn tay cởi áo tắm của Ngu Gia Tường, y kết rất nhanh đã bị cậu cởi, vén lên xiêm y, chạm đến thắt lưng bụng giữa Ngu Gia Tường mà thấy cơ bắp mềm dẻo buộc chặt, tựa như nhung tơ. Bởi vì mới tắm nên còn vương giọt nước, lạnh lạnh trơn trượt, Nhạc Thần yêu thích không buông mà lướt tay lần vuốt.

Ngu Gia Tường bị đôi tay Nhạc Thần linh hoạt kích thích dục vọng, đạp rơi guốc gỗ trên chân, bò lên giường.

Nhạc Thần nằm đó, ánh mắt nóng bỏng nhìn hắn, song đôi ngươi lại chứa ý cười, đuôi mắt cong lên, chuyên chú nhìn cực kì khiêu khích.

Ngu Gia Tường chống tay phục lên thân Nhạc Thần, chăm chú nhìn mặt cậu, mày cậu, mũi cậu, bờ môi, sườn tóc ẩm ướt mồ hôi và chiếc cằm tinh xảo….. Tất cả đều làm Ngu Gia Tường yêu thích không thôi.

Vọng vào thật sâu trong mắt hắn, giờ phút này, thời gian tựa như dừng lại, thế gian chỉ còn hai người hòa vào nhau.

Hai mắt Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường đầy thâm tình, trong lòng ngọt ngào vạn phần, kích tình dâng lên chỉ cảm thấy cả người lửa nóng, hai tay đặt lên bờ vai hắn, nâng chân ma sát đùi trong của Ngu Gia Tường, từ dưới lên trên, chậm rãi cọ vào bắp đùi.

Ngu Gia Tường bị Nhạc Thần cọ xát mà dục hỏa đè áp không xong, vật trong khố hạ ngẩng đầu đứng thẳng, vừa tắm xong bên trong vốn không mặc gì, áo tắm lại bị Nhạc Thần cởi bỏ, vật kia liền không còn gì kháng cự, Nhạc Thần gắt gao nhìn chằm chằm, ánh mắt trong suốt cười, mị hoặc câu nhân.

Nhìn vật kia của Ngu Gia Tường run rẩy, càng thêm tinh thần.

Ngu Gia Tường áp trên người Nhạc Thần, hung ác hôn môi cậu, trằn trọc mút vào đoạt lấy tư vị tuyệt ấy, mạnh mẽ mút lấy đầu lưỡi linh hoạt kia chơi đùa, Nhạc Thần bị hắn hôn đến mờ mịt, đầu óc không đủ không khí, ngón tay bám víu bả vai Ngu Gia Tường bấu vào, lúc này hắn mới buông cậu ra, tiến đến bên tai áp xuống âm thanh nói, “Thật không có biện pháp! Đừng trêu chọc trẫm! Sẽ không nhịn được!”

Nhạc Thần còn chưa hoãn khí nghe được lời hắn, trên mặt lại cười phi thường mị hoặc, vươn tay vuốt ve sau lưng hắn, chờ tĩnh khí trả lời, “Không muốn sao? Cũng đã xúc động rồi!”

Dương vật dưới khố hạ Ngu Gia Tường cực nóng ma sát giữa hai chân Nhạc Thần, cảm giác nóng như vậy làm Nhạc Thần cảm thấy vừa kích thích vừa dâm mỹ, ôm lấy cổ Ngu Gia Tường, ngẩng đầu hôn môi hôn cổ hôn tai hắn, ghé vào mà nói, “Muốn không! Dùng mặt sau!”

Ngu Gia Tường đực ra mà nhìn Nhạc Thần một trận, Nhạc Thần cười không ngừng nhìn hắn, tay di trên người không ngừng đốt lửa. Đột nhiên Ngu Gia Tường từ trên người Nhạc Thần đứng lên, xuống giường mặc áo tắm, tay buộc áo cũng run lên, buộc nửa ngày mới buộc được, lê guốc gỗ đi ra ngoài, bước ra lại bước về, cúi người hung hăng hôn trên mặt cậu, Nhạc Thần nghĩ Ngu Gia Tường là muốn rời đi, có chút tức giận lại có chút thương tâm, trừng mắt đang muốn oán hận Ngu Gia Tường thì nghe hắn nói, “Trẫm ra ngoài để bọn họ chuẩn bị, trẫm không muốn làm ngươi bị thương.”

Ngu Gia Tường nói xong đã bay nhanh ra ngoài, vòng qua bình phong trong nháy mắt đã trở về như có công phu.

Nhạc Thần nhìn đến trợn mắt há mồm.

Ngu Gia Tường ngồi lại bên giường hôn môi hôn má Nhạc Thần, vừa hôn vừa sờ, tay lại cầm tay Nhạc Thần, đem mỗi đầu ngón tay cậu đều vuốt đều hôn, ở lòng bàn tay lại lưu luyến không buông, Nhạc Thần bị hắn đúa đến tim đập gia tốc, mặt đỏ tai hồng, lòng bàn tay ngứa ngáy thì thôi, ngứa ngáy nơi đó thẳng đến đầu tim, lại chuyển qua hạ phúc, làm cậu vừa khó chịu vừa khát vọng, song ánh mắt mang theo quang mang nhiệt liệt khát cầu nhìn Ngu Gia Tường.

Phía dưới Ngu Gia Tường cứng rắn ngẩng cao trong áo tắm, mắt nhìn Nhạc Thần khô đến độ hồng quang nhưng cũng chỉ như cũ ngồi mép giường không hơn.

Nhạc Thần đang muốn hỏi Ngu Gia Tường rốt cuộc muốn làm cái gì, chợt nghe thanh âm ngoài cửa xin chỉ thị, Ngu Gia Tường trả lời, "Tiến vào!"

Trong tay Tạ Vân Trình bưng cái khay, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm đi đến bên giường, tuy rằng không nhìn phía trước nhưng cước bộ rất nhanh, làm cho cao thủ khinh công đều phải tán thưởng không thôi.

"Hoàng Thượng, mọi thứ đều chuẩn bị tốt!" Giọng Tạ Vân Trình hơi cao lại mang theo ý cười.

Ngu Gia Tường khụ khụ điều tiết hạ giọng, tay không nắm tay Nhạc Thần chỉ bàn trà cạnh giường, "Để xuống đi ra đi!"

Tạ Vân Trình đặt tốt rồi đi ra ngoài, Nhạc Thần ở trên giường từ đầu đến cuối đều thấy ý cười tinh quái trong mắt hắn.

Cậu cũng chẳng quản nhiều làm gì, kéo Ngu Gia Tường đến bên giường, khí lực Nhạc Thần quá nhỏ nên thân thể hắn chỉ khẽ động.

Nhìn Nhạc Thần vội vàng Ngu Gia Tường chỉ cười, ở trên môi Nhạc Thần hôn hôn trấn an, thâm tình nói, "Thân ái, chờ một chút!"

Nhạc Thần bị câu 'Thân ái' của Ngu Gia Tường kích khí lạnh từ cột sống xuống thẳng vĩ chuy, nghẹn mặt cười, vội vàng vừa rồi cũng tan không ít.

Kéo thảm tơ tằm, ngồi dậy lấy khay gì đó trên bàn trà bên giường.

Bên trong một hộp nhung có ngọc thể từ màu tím đến màu xanh đến màu trắng lại đến màu hồng, màu không đậm, lớn nhỏ bất đồng, nhưng đều cho thấy thợ làm rất tinh tế, trên mặt còn có long văn mờ nhạt, nếu không làm thành hình dương cụ Nhạc Thần cảm thấy vật này còn có thể trưng bày ở bảo tàng để dân chúng thưởng thức.

Trong khay còn để hai lọ màu xanh bạch ngọc, chỉ cỡ lòng bàn tay, Nhạc Thần không chạm vào ngọc thể kia, vươn tay lấy lọ bạch ngọc, trên lọ khắc hoa văn phức tạp, mở ra nắp đậy là hương vị ngọt ngây tươi mát, màu oánh bạch, mịn mịn trong suốt.

"Là dầu bôi sao?" Nhạc Thần ghé vào ngửi ngửi, nhìn về phía Ngu Gia Tường hỏi.

Trong tay Ngu Gia Tường cầm ngọc thể màu tím, lấy lại bình nhỏ tay Nhạc Thần, "Không cần dùng cái này, bây giờ thân thể không chịu được."

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường thả bình nọ về khay, hỏi, "Bên trong có thuốc thúc tình?"

Ngu Gia Tường nhìn cậu cười không nói.

Nhạc Thần bĩu môi, "Là một giải pháp rất tốt?"

"Cũng không tốt bao nhiêu!" Ngu Gia Tường đem bình màu đỏ khắc mây đưa cho Nhạc Thần, "Đến, lấy ra một ít bôi lên ngọc thể!"

Ngọc thể màu đỏ rất nhỏ, chỉ lớn hơn ngón út một chút, Nhạc Thần đương nhiên biết tác dụng của nó, mở bình, bên trong là mỡ màu hồng nhạt, mùi so với loại trước nhạt hơn, như ẩn như hiện có mùi cây kim ngân, cây kim ngân có thể giảm nhiệt tiêu sưng, phỏng chừng Nhạc Thần dùng loại này thực rất tốt.

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần chuyên chú bôi mỡ hồng nhạt lên ngọc thể màu tím, động tác tao nhã không chút dâm mĩ, Ngu Gia Tường lại nhìn đến dục hỏa đốt người, trực tiếp xả quần Nhạc Thần xuống, vươn tay bán ôm thân thể cậu, ngón tay từ xương sống lần dọc xuống, dọc từ rãnh mông đến huyệt khẩu, nhẹ nhàng nhu ấn, lấy chút hồng cao bôi loạn chung quanh đó, ngón trỏ chậm rãi tiến vào, vừa đi vào thân thể Nhạc Thần đã run rẩy, tuy rằng không cự tuyệt Ngu Gia Tường nhưng động tác hắn cũng tự động chậm lại, không có tiến vào bao nhiêu, cầm ngọc thể trong tay Nhạc Thần, để Nhạc Thần tách hai chân ra nhếch mông tựa vào giường.

Loại tư thế này vạn phần nan kham, Nhạc Thần đỏ mặt đến bên tai, nhắm mắt lại vẫn là theo lời Ngu Gia Tường nằm úp sấp.

Ngu Gia Tường nhẹ hôn bên tai Nhạc Thần, dùng ngọc thể khai phá sau huyệt, cảm giác dị vật lạnh lạnh tiến vào làm cho người ta khó chịu, ban đầu cũng không thấy đau, chỉ có cảm giác trướng trướng là lạ, trong lòng có chút không kham nhưng sau vào sâu lại có chút đau đớn.

Nhạc Thần nhắm mắt đột nhiên nhớ đến lần thứ 2 khi phát sinh quan hệ với Ngu Gia Tường, khi đó chỉ có thống khổ. Ai kêu bị đặt ở cổ họng muốn kêu cũng kêu không được.

Lúc này cũng đau nhưng so với lúc trước nhẹ hơn rất nhiều, cậu cắn răng mồ hôi đầy đầu, trí não có chút hoảng hốt, giống như nhìn thấy Thích Ngân, đã thật lâu cậu không còn nhớ đến Thích Ngân nữa, lúc này Thích Ngân ở trong tà dương sắp lặn, chỉ còn bóng dáng, càng chạy càng xa, tại nơi trời chiều dần dần không thấy.

Ngón tay Nhạc Thần nắm chặt đệm giường, tâm có chút đau, dục vọng cũng hạ xuống.

Ngu Gia Tường cũng đầu đầy mồ hôi, nhìn tiểu huyệt hồng nhạt phun ra nuốt vào ngọc thể màu tím hắn liền thầm khát ngọc thể kia là thực tiễn của mình.

Không nghe Nhạc Thần kêu đau tiếng nào, nghĩ đến Nhạc Thần dễ dàng tiếp nhận ngọc thể, thời điểm ôm lấy mới thấy trán cậu đầy mồ hôi, trên cánh môi cũng là dấu răng.

"Khó chịu à?" Ngu Gia Tường hôn trán Nhạc Thần hỏi.

Nhạc Thần mở mắt lắc đầu, "Vừa rồi đâm có chút đau, bây giờ thì không có gì!"

Ngón tay Ngu Gia Tường vòng quanh huyệt khẩu để cậu thả lòng, Nhạc Thần nằm tựa trên vai hắn, vòng tay ôm chặt lưng.

Cảm nhận được phía dưới Nhạc Thần mềm mại, Ngu Gia Tường đau lòng không ngừng hôn tai cậu, "Trẫm muốn, nhưng lại sợ ngươi đau!"

Nhạc Thần cười cười, nghiêng đầu nhìn mắt Ngu Gia Tường, vươn tay nắm lấy vật nóng kia, "Thực dong dài, muốn làm thì làm, là tự nguyện, cũng không phải bắt ép."

Lúc mới đầu Ngu Gia Tường cảm thấy Nhạc Thần có chút khác, nhưng lại không biết khác chỗ nào, nghe câu 'bắt buộc', hắn mơ hồ tìm được mấu chốt.

85. Quyển 2 - Chương 52: Vũ Tiền Phong Tĩnh

Vấn đề Nhạc Thần chạy trốn khỏi hắn, tuy rằng Ngu Gia Tường cực lực không đi truy cứu nguyên nhân sai lầm này của Nhạc Thần, thế nhưng chuyện đã phát sinh không đi giải quyết thì vấn đề vĩnh viễn vẫn còn, cho dù cố ý quên đi nhưng chỗ sâu trong lòng vẫn còn tồn tại nút thắt, thời điểm trồi lên càng làm người ta đặc biệt chú ý, như có gai nhọn xuyên qua trong lòng nhắc nhở chuyện làm hắn đau lòng nan kham cỡ nào.

Nguyên nhân Nhạc Thần chạy trốn không cần đoán cũng biết, chắc chắn vì Nhạc Thần không thích hắn, không thể dễ dàng tha thứ cho hắn nên mới trăm phương nghìn kế trốn thoát rời xa.

Ngu Gia Tường cũng hiểu được ban đầu mình và Nhạc Thần ở chung cũng không vui vẻ, khi đó Nhạc Thần không có tình cảm với hắn, hắn cũng có thể hiểu, hiện tại hắn bồi thường, hơn nữa còn tự tin làm cho Nhạc Thần yêu hắn, không muốn rời hắn, vĩnh viễn ở cạnh hắn.

Chút nguyên nhân đó đủ làm cho Ngu Gia Tường có cảm giác đâm vào tâm, mà là trước kia trong lòng Nhạc Thần chứa Thích Ngân nên làm hắn khó chịu, hiện giờ trong lòng Nhạc Thần còn có Thích Ngân hay không hắn không thể xác định, điều này lại càng làm hắn khó chịu hơn nữa.

Từ khi Nhạc Thần bị thương Thích Ngân luôn đến thăm Nhạc Thần, trong lòng Thích Ngân chừng như chưa từng quên cậu.

Trong lòng người khác nhớ nhung người mình âu yếm làm Ngu Gia Tường cảm thấy không cách nào nhịn được.

Ngay tại thời khắc tình cảm mãnh liệt đẹp đẽ, Ngu Gia Tường nghĩ rằng kỳ thật Nhạc Thần đang nhớ đến lần đầu tiên hắn cưỡng ép thô bạo với cậu, rồi lại ở trong lòng nhớ đến mặt tốt đẹp khác của hắn, chỉ cần suy nghĩ vẩn vơ là không thể tha thứ, huống chi là Hoàng đế cửu ngũ chí tôn tâm cao khí ngạo.

Ngu Gia Tường nhìn mặt Nhạc Thần từ hồng chuyển trắng, mặc dù không phải tái nhợt nhưng thấy kiểu nào cũng làm Ngu Gia Tường cảm thấy chướng mắt.

Không muốn phỏng đoán là Nhạc Thần vì mặt sau nên đau trắng mặt hay là vì nghĩ đến ép buộc trước kia mà trắng mặt, thân thể Ngu Gia Tường cực nóng, dục hỏa ngẩng cao nhưng tâm lại lạnh, ôm Nhạc Thần vào lòng ấm áp, vuốt ve lưng cậu, ngón tay dọc theo sống lưng chạy đến khe mông, trượt vào huyệt khẩu, nhẹ ấn nhẹ vòng, sau đó chậm rãi đem ngọc thể bên trong rút ra.

Thân thể Nhạc Thần run nhè nhẹ, đầu tựa vào vai Ngu Gia Tường, vách tường ở hậu huyệt phía sau bởi vì ngọc thể rút ra mà có chút đau đớn, sau chính là ngứa ngáy tê dại lại cảm thấy có chút hư không, sườn mặt nhìn về phía Ngu Gia Tường nghĩ rằng hắn sẽ tiếp tục động tác, không nghĩ đến hắn chỉ đem ngọc thể đặt trên khay rồi không làm gì nữa.

Ngu Gia Tường hôn lên mặt Nhạc Thần, tươi cười nói bên tai cậu, "Chăm sóc thân thể thêm, đoạn thời gian nữa trẫm sẽ đến đòi hỏi! Trẫm không muốn làm ngươi khó chịu!"

Ngu Gia Tương nói xong đỡ Nhạc Thần ngồi thẳng, kéo tấm thảm đắp lên cho cậu rồi đứng lên đi ra ngoài phòng.

Nhạc Thần bị hắn bỏ dở nửa chừng làm cho không rõ nguyên nhân, ngơ ngác nhìn bóng lưng hắn đi ra ngoài, dáng hắn khuất sau bình phong mới đảo tròng mắt.

Sắc mặt từ trắng ngọc biến thành tái nhợt.

Ngu Gia Tường cũng không để ý đến dục vọng của mình, đi ra ngoài nội điện, rèm trân châu sau lưng đung đưa phát ra tiếng động trầm thấp.

Bên ngoài sảnh nhỏ không có ai, Ngu Gia Tường đi ra tiểu thính mới thấy Tạ Vân Trình ngồi trên ghế, hắn hừ nhẹ nói, "Đi chuẩn bị nước tắm hầu hạ Nhạc Thần tắm rửa, để y ngủ đi, không cần chờ trẫm."

Tạ Vân Trình nghĩ rằng lúc này trong nội điện phải là nến đỏ chập chờn niềm vui phóng túng chứ không nghĩ tới Hoàng Thường lại đi ra, hơn nữa sắc mặt còn không tốt, thanh âm có chút kiềm nén, không biết là đang kiềm nén dục vọng hay là đang kiềm nén tức giận, thời khắc nghe giọng Hoàng đế Tạ Vân Trình liền đứng lên chờ phân phó.

Đương nhiên Tạ Vân Trình nghĩ đến trong lúc trên giường hai người xảy ra vấn đề, tuy rằng có chút ngạc nhiên và lo lắng, nhưng loại vấn đề này tốt nhất đừng hỏi, chỉ có thể xác nhận rồi ra ngoài phân phó nội thị làm việc.

Thời điểm Nhạc Thần và Ngu Gia Tường thân mật Lí Lực sẽ đi xa chút, bởi vì không muốn thanh âm hai người vọng lại, cũng không muốn suy nghĩ hành động thân mật trong lúc đó của hai người.

Gần Nhạc Thần vừa là vui vẻ nhưng cũng là nổi đau thống khổ hắn vĩnh viễn phải chịu, Lí Lực bị dày vò, hắn nghĩ hắn có lẽ phải rời đi, rời xa loại hạnh phúc thản nhiên nhưng cũng là thống khổ đồng thời tập kích lòng hắn.

Đêm đó Ngu Gia Tường không trở lại phòng, hắn dùng nước lạnh tắm tắt dục hỏa trên thân nhưng cũng là trừng phạt, nhìn dục vọng vì nước lạnh mà mềm xuống, Ngu Gia Tường có loại cảm giác mờ mịt.

Cho dù trong lòng đớn đau và tức giận, lạnh lùng và tàn nhẫn, nhưng thân thể vẫn luôn phấn khích muốn sở hữu Nhạc Thần.

Thời điểm dục hỏa điên cuồng hắn lại lựa chọn rời đi, hơn nữa hắn phải rời đi. Nếu trong lòng Nhạc Thần vẫn còn mắc ưu chuyện cũ, như vậy, hắn điên loan đảo phượng với Nhạc Thần chỉ có thể là hành vi hắn ép buộc, hơn nữa kia cũng là Nhạc Thần giẫm lên tôn nghiêm của hắn, như thế làm sao hắn có thể chịu được.

Một mình Ngu Gia Tường ngủ ở phòng khác, hắn thấy lạnh tanh, đặc biệt là trong lòng, cảm giác cô tịch làm hắn rét run, hắn muốn, hắn phải làm trong Nhạc Thần chỉ có mình hắn, chỉ có thể có mình hắn.

Trên người một tầng mồ hôi dính dính bẩn bẩn, cửa sổ trong phòng mở ra phân nửa, có gió đêm thổi vào, Nhạc Thần chỉ thấy lạnh từ ngoài da đến trong lòng, căn phòng cũng vừa yên vừa tĩnh, làm thân thể cậu không khỏi run run.

Được nội thị hầu hạ tắm rửa, Tạ Vân Trình hướng cậu nói Hoàng Thượng có việc cần xử lý, đêm này không thể ngủ cùng cậu.

Nhạc Thần có chút khó chịu, càng nhiều hơn là chua xót trong lòng.

Rõ ràng bầu không khí tốt như vậy cậu lại nghĩ đến Thích Ngân, phỏng chừng Ngu Gia Tường nhìn ra tâm sự của cậu nên mới nhất quyết rời đi!

Khi Nhạc Thần đang lo lắng không yên không biến làm thế nào để hảo hảo nói chuyện với Ngu Gia Tường để cởi bỏ khúc mắc, vào buổi chiều ngày thứ hai Ngu Gia Tường lại khôi phục thái độ dĩ vãng.

Buổi chiều dùng cơm cùng cậu, cùng cậu ngủ chung giường, quan tâm thân thể, hỏi han người cậu thế nào, có cảm thấy buồn bực hay không…

Bất an khẩn trương lúc đầu của Nhạc Thần cũng được buông xuống, tựa vào bên vai hắn ngủ say sưa cả đêm.

Chuyện tối hôm đó Ngu Gia Tường nửa đường rời đi hai người đều lựa chọn im lặng, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì vậy, hai ngươi ở chung lại nhớ tới bộ dạng lúc trước.

Ngày, cho dù là hành cung trong núi nhưng cũng nóng đến hoảng, mặt trời cứ như giằng co trên cao làm thế nào cũng không rơi xuống, làm lòng người phiền táo dị thường.

Nhạc Thần nóng đến mơ màng, chỉ có thể qua tháp nửa tỉnh nửa mê, tiểu nội thị quạt quạt cho cậu, Lí Lực từ bên ngoài tiên vào thấy như thế thì an ủi nói, “Khí trời thế này là muốn mưa, sau khi mưa sẽ mát mẻ chút!”

Nhạc Thần vẫn thế, không có bao nhiêu tinh thần.

Kỳ thật những người khác cũng không thấy nóng bao nhiêu, nhưng bởi vì thân thể Nhạc Thần rất yếu nên nóng nực liền không chịu được.

Nội thị mang nước canh vào, Nhạc Thần uống hai hớp thì mệt mỏi không uống.

Thời gian ban ngày làm cậu gian nan như chờ phạt, sau cậu cũng thẳng thắn cho rằng ban ngày chẳng tốt gì.

Mặt trời cuối cùng cũng chịu đi xuống, khí nóng bên ngoài cũng hạ đi không ít nhưng gió đêm lại chẳng có miếng nào, trong lòng Nhạc Thần vẫn phiền chán như cũ.

Có nội thị báo cáo, đại hoàng tử điện hạ trong thời tiết nóng nực luyện võ bị cảm nắng mà xỉu, Hoàng Thương lại không có thời gian đến thăm nên để cậu đến xem thế nào.

Nhạc Thần nhớ tới bộ dạng đứa nhỏ đáng yêu kia lớn lên có chút dáng dấp giống Ngu Gia Tường, nghe nhóc bị cảm nắng trong lòng tự nhiên rất quan tâm, nhưng lại ẩn ẩn thấy kì quái, nghĩ đến Thừa Trừng muốn gặp phụ thân như vậy nên cậu mấy lần yêu cầu Ngu Gia Tường cho phép Thừa Trừng đến Nam Tuyên cung ăn bữa tối, nhưng lúc ấy Ngu Gia Tường kiên quyết cự tuyệt, Nhạc Thần nhìn ra ý tứ hắn không muốn cho mình nhìn thấy người khác.

Nhạc Thần chẳng khác nào bị Ngu Gia Tường giam cầm, loại cảm giác không thể nhìn thấy người ngoài làm trong Nhạc Thần không thoải mái, và cũng là nguyên nhân phiền chán gần đây.

Nhạc Thần không thay quần áo, chỉ búi tóc lên gọn gàng dùng dây buộc lại rồi dẫn nội thị đến cung thất Thừa Trừng ở.

Bởi vì khí trời nóng bức, cây cối trên đường sau khi phơi nắng cũng mệt mỏi không có tinh thần, hoa sen trong hồ nước cũng làm người cảm thấy đặc biệt đơn bạc, so với bình thường cũng kém hơn vài phần tươi biếc…

Đi đến cung Thừa Trừng ở, Nhạc Thần cảm thấy cả người mình đều là mồ hôi khiến cho cả người khó chịu đến cực điểm.

86. Quyển 2 - Chương 53: Bị Cảm Nắng

Cung Đông Nhã không được sửa chữa tinh nhã cẩn thận như Nam Tuyền cung, ngược lại phía trước hành cung còn có phần rộng lớn đại khí.

Nhạc Thần nhìn hành cung quá mức rộng lớn cơ hồ có hơi hướng quạnh quẽ, nghĩ đến đứa nhỏ lại ở này thì không khỏi có chút đau lòng cho Thừa Trừng.

Nhạc Thần nhớ đến trước đây khi bảy tám tuổi còn ở trong lòng cha mẹ làm nũng, cho dù ngủ cùng mẹ mẹ gây khó dễ nhưng cũng không có biện pháp, trái lại Thừa Trừng muốn gặp mặt phụ thân lại là chuyện rất khó.

Trong đối lập sẽ luôn làm người ta suy nghĩ, Nhạc Thần vốn dĩ vì Ngu Gia Tường hạn chế mà cảm thấy khó chịu không ít, nhưng so với người khác thì tính ra Nhạc Thần lại may mắn hạnh phúc, có tuổi thơ tươi đẹp, có ba mẹ và chị yêu thương, đến thế giới này ban đầu cũng có Thích Ngân chiếu cố, sau đi theo Ngu Gia Tường về phương diện vật chất cũng không chịu khổ sở, hơn nữa tuy rằng Ngu Gia Tường không cho cậu tự do nhưng cũng cho đi không ít.

Con người không thể quá mức tham lam, ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng nên tìm kiếm chút bình yên an lạc thực tế, tâm an, tha thứ, mang cả tình yêu để cuộc sống có thể vĩnh viễn tốt đẹp.

Có vẻ như, giữa tốt và xấu, chỉ quyết định bởi mình, quyết định bởi lòng.

Nhạc Thần theo nội thị tiến vào chính điện đại môn Đông Nhã cung, lại từ cửa hông đi ra, vòng qua hành lang uốn khúc, thấy nhóm nội thị đang bận rộn làm việc ở cửa.

Nhìn thấy cậu, một số ghé mắt nhìn, một số lại rời đi.

Trang phục Nhạc Thần đơn giản, tóc chỉ dùng ngọc quan buộc lên, một thân bạch y nhẹ nhàng mát mẻ, trên người thậm chí còn không có phục sức gì, mọi người nhìn cũng đoán không ra cậu là Vinh Ân Hầu được Hoàng đế sủng ái nhất, vì thế chẳng ai có ý tứ ngừng lại hành lễ.

Nội thị dẫn đường vốn định nhắc nhở, nhưng Nhạc Thần nhàn nhạt một câu để hắn không cần nói, chỉ cần dẫn đường là được.

Vừa qua khúc hành lang đến tẩm điện Đông Nhã cung thì chợt nghe tiếng khóc ai oán của người tầm trung niên.

''Thân thể điện hạ luôn rất tốt, từ nhỏ đến lớn hầu như không bị bệnh gì, vừa mới rời khỏi nương nương bao nhiêu ngày vào tay bà mụ đã xảy ra vấn đề, nên hướng nương nương công đạo như thế nào…" khóc lên, sau đó nghẹn ngào mang theo nức nở, "Thích thống lĩnh ngài là đại nhân thân thể khỏe mạnh thì không nghĩ tới điện hạ vẫn là hài tử sao, trời nóng, lão bà tử ngồi đây còn chịu không nổi, bắt điện hạ luyện võ còn không cho nghỉ ngơi, sao lại ngoan tâm như thế……"

Tiếng người khóc kể ồn ào là chuyện làm cho người ta thấy thực phiền chán, Nhạc Thần ở bên ngoài nghe được thanh âm bén nhọn kia thì cảm thấy càng bực càng phiền, cậu nghe được bên trong nhắc tới 'Tề thống lĩnh', cậu không tiếp xúc với chuyện triều đình nên tự nhiên không biết 'Tề thống lĩnh' là ai. Bất quá nghĩ đến người dạy Thừa Trừng quá mức nghiêm khắc nên bé mới bị cảm nắng, tâm tư quân nhân quá thô, phỏng

chừng không biết yêu thương con nít, thân thể trẻ nhỏ cũng không giống thân thể kim cương thiết cốt bọn họ, ở trời nóng bức thế này làm sao có thể chịu được.

Trong lòng Nhạc Thần trách cứ quân nhân, cước bộ nhanh lên chạy đến đại môn tẩm điện.

Trước cửa điện Nam Tuyền có trồng cây che chắn, mà Đông Nhã cung lại trống trơn không che thứ gì.

Nhạc Thần đứng ở trước cửa nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Trong nháy mặt cậu hoảng hốt, giống như thời gian đình trệ bắt đầu trở về, tựa như tình cảnh trong Nhạc Thần thành, dáng người Thích Ngân thẳng thừng đứng đó.

Vóc người cao to cường tráng mặc hắc y, bóng lưng thẳng tắp, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, có vẻ kiên nghị mà lãnh khốc, thanh âm của hắn có chút thấp hướng về phía lão nhân đang huyên náo giải thích, ''Không phải ép điện hạ luyện võ, mà là do điện hạ luyện mãi không ngừng, khuyên giải không có kết quả chỉ có thể để y học luyện mấy chiêu mới, điện hạ chỉ bị cảm nắng nhẹ, không có gì đáng ngại……"

"Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại! Điện hạ đã té xỉu còn kêu không có gì đáng ngại, thân mình điện hạ quý giá, các ngươi là người da thịt thô to có thể so sao……"

Nhạc Thần nhận ra lão phụ nhân không ngừng khóc kể gầm lên là nhũ mẫu ngày đó gặp được trong hoa viên Nam Tuyền cung, lúc này đây đã thành một người đàn bà chanh chua thật sự hung hãn, Thích Ngân bị nói đến độ nhíu mày, tay nắm thành quyền mới có thể khắc chế không tức giận.

Nhạc Thần đứng ở ngoài cửa không nhúc nhích, người trong phòng cũng không chú ý tới cậu, là tiểu nội thị dẫn đường vang lên âm thanh tức giận, "Nhũ mẫu, Vinh Ân Hầu nhận mệnh Hoàng Thượng đến vấn an điện hạ!"

Trầm ma ma đang nổi giận nghe được Vinh Ân Hầu yêu mị hoặc chủ, vốn chuẩn bị chửi ầm lên hai tiếng nhưng lại nghĩ tốt nhất không cần đắc tội người, nên áp áp tức giận xuống, ánh mắt chuyển hướng đến cửa.

Vào lúc này Thích Ngân cũng nhìn về phía cửa, nhìn thấy người dáng vẻ nhỏ nhắn một thân bạch y cất bước tiến vào.

Hắn đột nhiên ngốc lăng, sắc mặt có chút biến hóa, thân thể cứng đờ.

Trầm ma ma nhìn Nhạc Thần đi vào, thật sự nghĩ không ra người này chính là Vinh Ân Hầu mọi người truyền đồn yêu mị mê hoặc đế vương.

Khoanh tay mà xem, ai cũng sẽ cho rằng vị thư sinh thanh thanh sảng sảng* có chút nhu nhược lại ấm áp với bộ dạng mị hoặc đế vương thật sự kém quá xa.

(*) Nhẹ nhàng trong sạch.

Trầm ma ma còn nhớ rõ đoạn thời gian trước khi đến Nam Tuyền cung tìm Thừa Trừng có gặp qua người này, tuy rằng lúc ấy thấy lạ sao lại có thư sinh đến ngoài hoa viên Nam Tuyền cung xem hoa, nhưng khi đó lo tìm người chỉ nghĩ vị này là đại nhân đến nghị sự cùng Hoàng Thượng, chứ không có khả năng nghi ngờ.

Hiện tại nghĩ đến, khi ấy y đứng đó, không phải mặc y phục nội thị thì các đại thần cũng không đến nơi kia, quả thực khả năng lớn nhất chính là Vinh Ân Hầu.

Từng có lần đối mặt, khi đó đối với Vinh Ân Hầu chiếu cố đại Hoàng tử mà có hảo cảm, cơn giận của Trầm ma ma với Thích Ngân giảm đi rất nhiều, lập tức tiến lên tiếp đón Vinh Ân Hầu đã đến.

"Làm phiền Hầu gia đến thăm, điện hạ đang nằm trong phòng đã tỉnh, dược Thái y khai cũng uống, thân thể không có gì đặc biệt đáng ngại! Nghỉ ngơi là có thể tốt!" Trên mặt Trầm ma ma là ý cười thân thiết, tiến đến trước mặt Nhạc Thần nói.

Ánh mắt Thích Ngân còn đặt trên người Nhạc Thần, nhìn thân thể so với lần trước hắn ôm trong lòng còn muốn gầy hơn, bất quá, sắc mặt rất tốt, nghĩ đến độc tố trong người hắn đã giải hết, ở chung với Hoàng Thượng cũng rất tốt. Hoàng Thượng đối với y cũng rất yêu thương cưng chìu, nghĩ đến, y quả thật rất tốt.

Thích Ngân suy nghĩ, tâm cũng hỗn loạn náo động, thời điểm Nhạc Thần nhìn qua hắn, hắn có chút chột dạ mà chuyển dời tầm mắt.

Đối với lời Trầm ma ma ở trước mặt hắn nói thân thể đại hoàng tử không tốt, còn ở trước mặt Nhạc Thần lại nói ''Không có gì đáng ngại" hắn cũng không đặc biệt để ý, dù sao con người chính là một dạng làm người ta không rõ, cũng làm người ta không biết nên trả lời và đối đãi thế nào.

Nhạc Thần nói vài lời quan tâm với Trầm ma ma, cuối cùng lia mắt qua Thích Ngân nhưng không chào hỏi, cũng không nói với hắn lời nào đã theo Trầm ma ma vào nội thất thăm Thừa Trừng.

Thừa Trừng bán tựa vào tháp, sắc mặt chỉ trắng hơn so với bình thường chứ không có dị trạng gì khác, nghĩ đến bị cảm nắng cũng không quá nghiêm trọng.

Nhìn thấy Trầm ma ma và Nhạc Thần tiến vào, nhóc trợn to mắt ngồi thẳng thân thể, nhìn chằm chằm Nhạc Thần nói, ''Sao Hầu gia lại đến?"

Không giống biểu hiện của một đứa nhỏ, ngược lại ứng đối cứ như người lớn.

Nhạc Thần cười đi đến bên người Thừa Trừng, đã có nội thi mang ghế đặt cạnh tháp, Nhạc Thần ngồi xuống nói, "Nghe con bị cảm nắng, phụ hoàng cho ta đến xem."

Thừa Trừng nghe cậu nói thì lập tức nhíu mày, "Sao phụ hoàng không đến!"

"Phụ hoàng con có việc! Là không hoang nghênh ta đến sao? Lòng chỉ nhớ thương phụ hoàng, nếu không muốn gặp thì ta đau lòng mà đi!" Nhạc Thần làm ra biểu tình bị tổn thường nhưng thật ra ánh mắt nhìn về Thừa Trừng lại rất ôn nhu.

Thừa Trừng bị cậu nhìn đến đỏ mặt, song mắt bồ đào chỉ dám nhìn ánh sáng mắt cậu đã lập tức dời đi, từ thời điểm lần trước nhóc nhìn Vinh Ân Hầu đã phát hiện, Vinh Ân Hầu có một đôi mắt rất đẹp, là đôi mắt đẹp nhất nhóc từng thấy, làm cho người ta không cách nào hình dung, khi nhìn thấy tim sẽ không khống chế mà đập nhanh hơn! Cho nên nhóc không dám nhìn nhiều!

"Đến thăm cũng rất cao hứng, bất quá là nhận mệnh của phụ hoàng, sự thật cũng không phải muốn đến thăm!" Thừa Trừng cúi đầu hé miệng thấp giọng nói.

Nhạc Thần nghe được liền cười, ánh mắt mềm hơn lại mang chút trêu đùa, "Vậy cuối cùng có mong đến không chứ! Trời thật nóng, trên đường đi người đầy mồ hôi, đến đầu cũng khó chịu!"

Thừa Trừng ấp úng cúi đầu trả lời "Ừm!"

Ngày hôm ấy đến Nam Tuyền cung tìm phụ hoàng lại bị Nhạc Thần trêu chọc vài lần, nhìn Nhạc Thần đối với nhóc chỉ có yêu thương, sau trở về Đông Nhã cung quả thực rất muốn ở chung với Nhạc Thần, vốn định lại đến Nam Tuyền cung, đến ngự thư phòng tìm phụ hoàng hai lần nhưng đều bị cự tuyệt, nhóc còn có chút thương tâm để ý.

Bây giờ nghe câu hỏi của Nhạc Thần không biết thế nào đã trả lời ''Ừm", nhóc cảm thấy trong lòng có chút không được tự nhiên, kỳ thật đây không phải là chuyện rất quan minh chính đại sao?

Nhạc Thần ở lại với Thừa Trừng một lát.

Thừa Trừng nói cậu, "Ma ma có lúc thực hung, rất sợ bà ấy. Vừa rồi nghe ma ma mắng Thích thống lĩnh không biết Thích thống lĩnh có tức giận không, bản cung muốn xin lỗi Thích thống lĩnh!"

Nhạc Thần nghe lời nhóc nói cảm thấy mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng nhóc quả thật rất hiểu chuyện, mặc dù có lúc rất trẻ con nhưng trái lại sức phán đoán trái phải rất mạnh, hơn nữa còn muốn xin lỗi Thích Ngân, xem ra là người phi thường khiêm tốn. Nghĩ, nếu sau này nhóc làm Hoàng đế, hẳn có thể giữ lấy cơ nghiệp và là Hoàng đế tốt.

"Sao không gọi ma ma tiến vào để bà ấy xin lỗi Thích thống lĩnh!" Nhạc Thần nhìn Thừa Trừng hỏi.

Thừa Trừng nhìn cậu không trả lời.

Nhạc Thần không cần nghĩ cũng biết, phỏng chừng là bộ sách lược đế vương kia, dùng thủ đoạn dễ dàng thu mua lòng người!

Nhóc không trách cứ ma ma bắt ma ma đi xin lỗi, ma ma sẽ cảm thấy nhóc là bé ngoan, sẽ đối tốt với nhóc; nhóc tự mình xin lỗi Thích Ngân, Thích Ngân hẳn cũng sẽ nghĩ tốt về nhóc, là đứa nhỏ không tồi, hơn nữa còn là chủ tử không tồi.

Nhạc Thần cười chuyển đề tài, "Vậy cho người truyền Thích thống lĩnh vào đi! Nói chuyện với Thích thống lĩnh ta không tiện nghe nên đi về trước!"

87. Quyển 2 - Chương 54: Thâu Thính Suất Đảo

Ấn tượng lần gặp mặt trước với Thích Ngân rất mơ hồ, Nhạc Thần còn nhớ thời điểm Thích Ngân đến tìm cậu từ giã là đang buổi tối.

Chính là khi đó, Thích Ngân thừa nhận đã lợi dụng lừa gạt cậu, nhớ đến lúc ấy trong lòng còn như đau âm ỉ.

Hình ảnh Thích Ngân trong đầu cậu rất rõ ràng, khi đó là mùa xuân, hắn đứng dưới tàn cây hoa hòe nở đầy tuyết trắng, dáng người thẳng tắp, sau đó ôn nhu cười với cậu, tuy rằng gương mặt kiên nghị nhưng hầu như đã bày đủ tiếu ý, làm người ta cảm thấy rất ấm áp; nhưng mà, thường xuyên hiện ra trong đầu Nhạc Thần cũng chính là bóng dáng Thích Ngân rời đi trong chiều tàn, ở cuối ngõ, biến mất trong vầng sáng hoàng hôn, tiếp xúc trong điểm mông lung ánh sáng, làm cho người ta không rõ, rồi lại luôn luôn nổi lên khiến người thương tâm không hiểu.

Cho dù bị Thích Ngân thương tổn, vô luận bây giờ còn muốn rời xa hay không thì Thích Ngân trong lòng Nhạc Thần vẫn luôn vĩnh viễn là mối tồn tại đặc biệt, loại cảm giác này không nói ra được nhưng lại phi thường khắc sâu, có đôi khi Nhạc Thần nghĩ đến sẽ lộ ra vẻ mặt buồn cười, quả thực, thế này giống như chim non đem thứ đầu tiên mở mắt thấy thành mẹ của mình.

Nghĩ đến loại ý tưởng này, Nhạc Thần sẽ lộ ra mỉm cười.

Loại cảm tình Nhạc Thần đối với Thích Ngân cho dù không phải yêu, nhưng nếu Ngu Gia Tường biết, hắn phỏng chừng sẽ không dễ tha thứ đi!

Sau khi Nhạc Thần trúng độc từ hôn mê tỉnh lại, ở chỗ Liễu Thái y nghe qua là Thích Ngân cả người đầy máu mang theo cậu cưỡi ngựa chạy như điên trở về hành cung đến thẳng chỗ lão để cứu người, đối với lời nói của Liễu Thái y, khi ấy Nhạc Thần vạn phần suy yếu nghe qua thật mờ mịt, cậu không thể tưởng tượng tình huống khi đó rốt cuộc là gì, thế nhưng trong lòng quả thực có ấm áp cảm động nhẹ nhàng chảy qua.

Cậu nghe Liễu thái y thuận miệng nói đến, sau muốn hỏi nhiều một chút Liễu thái y lại lãng sang chuyện khác, hỏi những người khác cũng đều im miệng không nói, hoặc là đánh trống lãng, vì vậy Nhạc Thần chỉ đành không hỏi.

Nay ở trong này nhìn thấy Thích Ngân, thật sự là ngoài ý muốn.

Nhạc Thần không nghĩ qua sẽ gặp lại hắn, cho nên không biết chào hỏi với hắn thế nào, nói với hắn cái gì: Chỉ là bình thản hỏi thăm một tiếng? Hay là thân thiết hơn vài câu, sau đó tỏ vẻ cảm tạ hắn đã cứu mình, sau lại nói vài chuyện, hỏi thăm tình hình hiện tại của hắn… Nhạc Thần không có chủ ý, vì thế chỉ có thể tránh đi.

Thừa Trừng nghe Nhạc Thần phải đi thì không cam lòng, vì thế nói, "Chỉ là xin lỗi Thích thống lĩnh hai câu, cũng không phải là chuyện khẩn yếu gì, Hầu gia nghe cũng không sao, sao lại muốn đi!"

Nghĩ đến Nhạc Thần là người của phụ hoàng, hơn nữa hậu cung phi tử không thể gặp ngoại thần, nhóc xem Nhạc Thần đặt vào vị trí đó, nghĩ đến Nhạc Thần là vì tị hiềm, Thừa Trừng lại săn sóc, "Bên kia có bình phong che chắn, vào bên trong tránh đi! Nói với Thích thống lĩnh xong sẽ lại cùng nói."

Hai mắt Thừa Trừng nhìn Nhạc Thần mang theo mong đợi, Nhạc Thần lại thương đứa nhỏ lớn lên giống Ngu Gia Tường nên không đành lòng cự tuyệt, cậu cũng muốn nghe giọng Thích Ngân nhiều hơn, lại có thể nhìn thấy cũng tốt, về sau không chừng còn khó thấy được, cho nên liền đáp ứng.

Thích Ngân nhìn Nhạc Thần khi tiến vào không nói với hắn lời nào thì trong lòng có chút khổ sở, thấy Nhạc Thần tiến vào nội thất, hắn liền đứng ở ngoài đại sảnh không biết có nên rời đi, chỉ là trầm mặc yên lặng đứng đó, suy nghĩ trong đầu rất hỗn độn.

Có nội thị truyền đến, điện hạ có chuyện muốn nói cùng hắn.

Thích Ngân thấy Nhạc Thần đi vào cũng không thấy đi ra, nghĩ chính mình đi vào gặp đại hoàng tử là nhất định có thể nhìn thấy Nhạc Thần, tuy rằng hắn muốn gặp Nhạc Thần, nhưng cũng không muốn Nhạc Thần dùng mắt lạnh nhìn hắn, cảm giác trong lòng rất phức tạp.

Tiến vào nội thất chỉ thấy đại hoàng tử đoan chính ngồi trên tháp, cũng không thấy Nhạc Thần, nghĩ có lẽ Nhạc Thần đã từ cửa hông đi ra ngoài.

Hắn thở ra, đồng thời cũng thấy thất vọng mất mát.

"Thích thống lĩnh, mời ngồi!" Thừa Trừng không hổ là trưởng hoàng tử sinh trong hoàng gia, rất có khí độ ung dung quý khí.

Thích Ngân không ngồi xuống mà chỉ nói, "Mạt tướng làm điện hạ bị cảm nắng thương thân là có tội, không thể nhận thưởng tọa của điện hạ. Không biết thân thể điện hạ đã khá hơn chưa!"

Thừa Trừng ngồi thẳng người hơn chút, trên mặt là tươi cười đáng yêu của đứa nhỏ, trong tươi cười lại mang theo chút xin lỗi và trang nhã, làm cho người ta cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa không thể có lòng khinh suất, "Thích thống lĩnh, thân thể đã không có việc gì, hiện tại cũng rất tốt, không cần lo lắng. Là do ta yêu cầu luyện nhiều nên mới bị cảm nắng, không phải lỗi của Thích thống lĩnh, Thích thống lĩnh không cần tự trách. Ma ma từ nhỏ đã chăm sóc ta nên chung quy vẫn thiên vị và dè dặt, không đành lòng để ta chịu khổ, vừa lúc nóng cho nên mới phát hỏa, đối với chỉ trích của người ta chỉ có thể xin lỗi, thỉnh Thích thống lĩnh không cần đem lời nói ma ma đặt trong lòng."

"Là ma ma đặc biệt quan tâm điện hạ mới có thể kín đáo phê bình mạt tướng, cũng không phải cố y gây nên, nên không cần để ý. Điện hạ làm sáng tỏ với mạt tướng, mạt tưởng thụ sủng nhược kinh, kỳ thật điện hạ hoàn toàn không cần khiêm tốn khách khí, điện hạ thông tuệ giản dị, mạt tướng có thể có được điện hạ là đệ tử là phúc của mạt tướng."

Nhạc Thần đứng sau bình phong nghe đối thoại khách sáo của hai người không tự chủ sẽ lộ ra ý cười.

Bình phong được thiết kế theo loại thấu thị, từ bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy bên ngoài, từ bên ngoài nhưng lại không thể nhìn thấy bên trong.

Cậu thấy thân ảnh mơ hồ của Thích Ngân, nghĩ đến hắn trước kia sẽ không nói mấy lời nhà quan, lúc này lại có thể nói ra mấy lời nịnh nọt với tiểu Thừa Trừng, xem ra quả thực thời thế tạo người. Bộ dạng Thừa Trừng tràn đầy đứng đắn lại vô cùng khả ái, Nhạc Thần nhìn bên ngoài bình phong đến không chú ý, chân không đứng vững mà ngã xuống, hai tay chống bình phong do dùng sức quá mạnh, bình phong chịu không được sức nặng liền ngã, Nhạc Thần cũng theo đó ngã luôn.

Tiếng Nhạc Thần kinh hô cùng với tiếng bình phong ngã xuống phát ra âm thật lớn, ngã chổng vó trên bình phong.

Tiếng vật ngã làm kinh động mọi ngươi trong nội thật và ngoại thất, Thừa Trừng và Thích Ngân nhìn qua, nhóm nội thị và ma ma ngoài đại sảnh cũng bị kinh động, đều hướng nội thất chạy đến xem tình huống.

Thừa Trừng bị cả kinh đứng lên, mà Thích Ngân phản ứng mau lẹ chạy đến kéo Nhạc Thần ôm vào lòng, để Nhạc Thần tránh ngã xuống bình phong mà chấn thương.

Bình phong được chế từ gỗ tử đàn, vừa trầm vừa cứng, sau khi ngã xuống đất đã gãy đôi, nếu không phải thời điểm Nhạc Thần kinh hô Thích Ngân phản ứng mau lẹ, chạy tới ôm lấy cậu, hơn phân nửa Nhạc Thần sẽ bị chấn thương.

Nhạc Thần bị dọa, không chỉ xem lén bị chộp còn đang xấu hổ, còn có bình phong ngã xuống vang thành tiếng động thật lớn làm cậu sợ hãi.

Thích Ngân cũng bị dọa, nếu Nhạc Thần bị bình phong đè lên còn không biết sẽ thành thế nào. Hiện tại, thân thể Nhạc Thần cũng phi thường yếu.

Chờ hai người phản ứng kịp, phát hiện còn đang ôm nhau thì mặt cả hai đều đã hồng.

Nhạc Thần không có việc gì, Thích Ngân lai ngốc ngốc ôm Nhạc Thần đi vài bước.

Mọi người từ bên ngoài đại sảnh tiến vào thì thấy bộ dáng Thích thống lĩnh ôm Vinh Ân Hầu, tuy rằng là cứu người, nhưng ôm ấp kiểu này cũng là không hợp lễ.

Đi đến Đông Nhã cung với Nhạc Thần không phải là Lý Lực mà là lão thái giám Ngu Gia Tường phái đến chiếu cố cậu, sau còn có hai tiểu nội thị, Nhạc Thần hiểu được, mình và Thích Ngân tiếp xúc chắc chắn Ngu Gia Tường cũng biết, nếu đã bị biết, Nhạc Thần cũng không để ý hay khẩn trương, chỉ là có chút phiền muộn.

Thừa Trừng trước hết chạy đến lôi kéo Nhạc Thần hỏi, "Không có việc gì chứ!"

Sắc mặt Nhạc Thần có chút trắng bệch, lắc đầu, hướng Thừa Trừng cười, "Không có việc gì, không bị thương, không cần lo lắng!"

Là Thừa Trừng muốn Nhạc Thần tránh sau bình phong, nếu Nhạc Thần xảy ra chuyện gì, Thừa Trừng cũng phải phụ trách, trên mặt nhóc quan tâm lo lắng không chỉ vì đơn thuần an nguy của Nhạc Thần, mà cũng là lo lắng mình có bị liên lụy hay không.

Nhóc xem Nhạc Thần thật kỹ rồi mới yên lòng, kéo Nhạc Thần ngồi xuống, "Không có việc gì là tốt rồi! Bằng không phụ hoàng sẽ trách tội!"

Thích Ngân đi đến bên người Nhạc Thần, hỏi, "Chân có bị thương không?"

Mới vừa rồi tư thế Nhạc Thần ngã xuống rất có khả năng bị thương bắp chân và chân, hắn ôm lấy Nhạc Thần cũng không dám xác định tình huống chân cậu.

Bắp chân Nhạc Thần bị bình phong quẹt trúng cũng không quá đau, "Chỉ hơi đau, không có vấn đề gì."

Thích Ngân nghe cậu nói thì đã ngồi xổm xuống, vén ống quần Nhạc Thần lên xem, bắp chân bên trái bị trầy da, chỉ trầy một chút, chung quanh hơi hồng, nhưng ở trên bắp chân trắng ngần lại có chút chói.

Động tác Thích Ngân quá nhanh, thời điểm Nhạc Thần cự tuyệt hắn đã vén ống quần Nhạc Thần lên nhìn, Nhạc Thần có chút tức giận, trách mắng, "Không có vấn đề gì, người……"

Sau khi Thích Ngân làm hàng loạt động tác mới phát hiện hành vi của mình có bao nhiêu không ổn, trong phòng có hơn mười ánh mắt đang nhìn, hắn liền kéo ống quần Nhạc Thần xuống.

Thích Ngân lập tức thối lui về sau, có chút quẫn bách, nhưng vẫn giả vờ tùy ý nói, "Chỉ là trầy nhẹ, bây giờ phải bôi thuốc!"

Ma ma đã cho người mang dược bôi đến, tuy rằng Thừa Trừng là hoàng tử, nhưng bình thường tập võ cũng rất khắc khổ, thường xuyên bị ứ thương trầy trụa, cho nên thuốc trị thương Trầm ma ma vẫn luôn có sẵn.

Thích Ngân đứng một bên, nhìn lão thái giám mang dược tốt nhất đến cho cậu, mới nói với Thừa Trừng, "Điện hạ, mạt tướng cáo lui trước!"

Vừa rồi Nhạc Thần quát một câu với Thích Ngân, sau lại thấy Thích Ngân đứng một bên không nói thì cảm thấy chính mình quả thực không đúng, dù sao hắn cũng vì quan tâm mình nên mới như vậy, hơn nữa, trước kia khi ở Nhạc Thần thành, ngay cả mông trần của mình hắn cũng đã thấy, huống chi lúc này chỉ là vén ống quần lên xem bắp chân chứ!

Sau khi Thích Ngân ra ngoài Nhạc Thần cũng không muốn ở lại lâu, lập tức nói Thừa Trừng chính mình phải đi về, Thừa Trừng nhìn Nhạc Thần bị thương vốn không muốn để cậu rời đi, nhưng nhìn Nhạc Thần vội vã nhóc cũng không tiện giữ, chỉ có thể thả người.

Nhạc Thần xuất môn thì thấy Thích Ngân biến mất sau khúc rẽ hành lang, vì thế cấp tốc đuổi theo, chạy nhanh như bay, đến nỗi nội thị phía sau còn không theo kịp, chỉ có thể gọi cậu cẩn thận.

Mẫu đơn thêu trên bình phong gỗ đàn bị phá hư, một tiểu nội thị đau lòng oán giận nói, “Mặt trên bình phong cũng bị phá hỏng rồi!”

Trầm ma ma nghe được mắng hắn một câu, “Chẳng qua là hỏng bình phong còn đau lòng, nếu đụng trúng Vinh Ân Hầu thì cứ chờ bản tử rơi xuống đi! Thật không biết nặng nhẹ!”

Tiểu nội thị kia cười hì hì với Trầm ma ma, “May mắn không đụng trúng Vinh Ân Hầu!”

88. Quyển 2 - Chương 55: Lương Đình Tự Thoại

Thích Ngân đi ra ngoài cung, cước bộ rất nhanh, Nhạc Thần đuổi theo hắn chạy đến cả người đều mồ hôi, mỗi lần thấy hắn sắp đến chỗ rẽ hành lang hay khuất dưới mái hiên nhìn thấy sẽ bắt kịp hắn, thả chậm cước bộ muốn hít thở một chút thì hắn lại đi xa, đi đến vườn có một hồ nhân tạo gọi là ‘’Ninh nghi hồ” thì trước mắt trống trải, Nhạc Thần thật sự đuổi đến mệt, đành phải vừa đuổi vừa kêu, “Thích Ngân, dừng lại, có chuyện!”

Thích Ngân chuẩn bị đi làm công cho Hoàng đế thì mơ hồ nghe có người gọi mình, hắn dừng lại quay đầu nhìn thì không thấy ai, cảm thấy chính mình nghe nhầm, vừa chuẩn bị đi thì thấy bóng người đang thở hồng hộc vòng qua cây đào cành lá sum xuê, vừa thở vừa kêu hắn, trong thanh âm có chút hổn hển, “Thích Ngân, dừng lại!”

Nhìn thấy Nhạc Thần đuổi lại đây, Thích Ngân cực kì kinh ngạc.

Đứng lại chờ cậu qua đây, chờ Nhạc Thần chạy đến trước mặt hắn thở hổn hển hắn mới thấy cả người Nhạc Thần đầy mồ hôi, hai má đỏ bừng, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng, bạch y cơ hồ cũng ướt sũng, lộ ra thân thể hơi hồng, còn có đường cong xinh đẹp, hắn nhìn, tim càng đập nhanh hơn, sắc mặt cũng có biến hóa.

Biết cước bộ của mình nhất định nhanh hơn Nhạc Thần rất nhiều, Nhạc Thần lại đuổi theo xa thế này, mệt thành như vậy làm cho Thích Ngân cảm thấy có chút đau lòng, nhìn xem xung quanh thì thấy có đình trong hồ, lập tức nói, “Tìm ta có chuyện gì không? Vào lương đình ngồi đi!”

Nhạc Thần ngẩng đầu lên, căm giận trừng mắt hắn, chính mình đuổi theo xa như vậy người đã mệt muốn chết, người này cư nhiên một giọt mồ hôi cũng không ra.

Nhạc Thần có chút thoát lực liền trực tiếp đẩy người Thích Ngân, “Đỡ qua đi!”

Bị Nhạc Thần giữ chặt cánh tay, sau đó bị cậu dựa vào, Thích Ngân chỉ thấy cánh tay Nhạc Thần nắm lấy hắn nóng như bàn ủi, nhiệt độ nháy mắt truyền đến khiến toàn thân hắn đều nóng theo. Mùi dược hương từ trên người Nhạc Thần thản nhiên truyền đến, mùi dược còn mang theo mùi tươi mát, sau đó còn có ngọt ngây, Thích Ngân chỉ cảm thấy thân mình càng nóng.

Nhạc Thần là người của Hoàng đế, Thích Ngân biết mình không nên đỡ cậu, nhưng mà thân thể không nghe ý chí sai sử, tay nắm tay Nhạc Thần, tay ôm lưng Nhạc Thần đỡ cậu đi đến ngồi xuống trong lương đình.

Sau khi vào mới phát hiện trong lương đình chỉ có cái bàn bằng thạch trắng chứ không có ghế.

Vừa rồi Nhạc Thần chạy đến toàn thân thoát lực, chỉ muốn tìm một chỗ ngồi xuống nghĩ ngơi, cũng không thèm chọn lựa mông đã đặt xuống ngồi trên bàn, Thích Ngân nhìn cậu chỉ có thể bất đắc dĩ cười.

Nhạc Thần hít thở rồi oán giận nói, “Thật là, ngươi cũng không chịu nghe làm ta chạy mệt chết.”

Thích Ngân đứng trước mặt Nhạc Thần chỉ cười xin lỗi, cũng không phản bác hay giải thích.

“Kêu lâu đến mức cổ họng cũng khàn luôn mới chịu dừng lại, tai ngươi thế nào lại hết linh mẫn rồi chứ!” Hiện tại cổ họng Nhạc Thần còn đang khó chịu, lâu lắm rồi cậu không nói chuyện cao giọng, lúc này cổ họng kêu vài tiếng thì cực đau.

Cậu nhíu mày trừng mắt nhìn Thích Ngân, Thích Ngân vẫn chỉ cười như cũ mà không trả lời.

Nhạc Thần thấy mắng hắn cũng không còn thú vị, rõ ràng là đến nói cảm tạ với Thích Ngân, không nghĩ tới đuổi theo lại mắng hắn, trong lòng Nhạc Thần thở dài vài tiếng, chỉ cần đứng trước mặt Thích Ngân thì không quản được tính tình của mình.

Lương đình giữa hồ có gió mát lạnh, Nhạc Thần ngồi một lát thì thấy mát mẻ, mồ hôi trên mặt cũng trôi hết, lấy khăn mặt lau sạch mồ hôi, ửng đỏ trên mặt dần lui xuống lại khôi phục sắc trắng dĩ vãng, chỉ là trên mặt vẫn còn đỏ đỏ nhợt nhạt.

Nhạc Thần kéo cổ áo xuống để lau mồ hôi sau cổ.

Thích Ngân đứng, vừa vặn có thể từ phía trên nhìn thấy lồng ngực phớt phát trắng hồng trong cổ áo rộng rinh, thậm chí còn thấy núm đỏ như ẩn như hiện.

Thích Ngân cảm giác miệng mình hơi khô, lòng đột nhiên thắt chặt, phát giác ý loạn trong đầu, kích động lui về sau vài bước, sau đó ổn định tâm thần đem tầm mắt từ người Nhạc Thần chuyển qua mặt hồ.

Sóng biếc trong hồ, rặng mây đỏ đã lui lộ màu lưu ly càng thêm trầm tĩnh u sầu.

"Đuổi tìm ta có việc gì? Để nội thị đến gọi còn không phải tốt hơn, tự mình chạy tới làm chi?" Ánh mắt Thích Ngân vẫn như cũ dừng trên mặt hồ, khóe mắt hơi nghiêng liếc nhìn Nhạc Thần.

Nhạc Thần lau mồ hôi, khăn mặt trong tay đã ướt như vừa nhúng nước. Nghe lời Thích Ngân nói, giống như mình chạy tới đây là tự chuốc lấy cực khổ, thế nhưng khi lo lắng lại suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa lão thái giám với tiểu nội thị chạy so với cậu còn chậm hơn, bây giờ còn chưa đuổi đến, để bọn họ đi kêu Thích Ngân, sợ là không có khả năng.

"Ngươi đi như thế ai có thể đuổi kịp, để bọn họ đuổi theo, đến giờ còn không thấy bóng đâu, để bọn họ đến gọi là chuyện không tưởng." Nhạc Thần thuận miệng đáp, thấy Thích Ngân nhìn chằm chằm mặt hồ không chuyển mắt, nghĩ trong đó có gì đặt biệt cũng đi qua xem, bất quá, trừ hồ sâu là nước thì cái gì cũng không thấy, liền hỏi, "Đang nhìn gì vậy?"

Thích Ngân bị Nhạc Thần hỏi, có chút chột dạ nhưng đã ở quan trường nhiều năm hắn cũng thuận miệng đáp, "Bên trong có cá!"

Nhạc Thần cũng không muốn hỏi nên đành chuyển đề tài, "Thích Ngân, ta đến để nói cảm ơn!"

Thích Ngân nhìn về phía Nhạc Thần, nở ra nụ cười thật ôn hòa, bộ mặt cứng ngắt cũng nhu đi rất nhiều, "Một cái nhấc tay mà thôi. Bất quá, về sau đừng tựa vào bình phong nữa, như vậy rất nguy hiểm!"

Nhạc Thần bị hắn nói đến đỏ mặt, cậu cũng không phải cố ý muốn tựa vào bình phong, chỉ là vì muốn nhìn rõ chút thôi.

Nhạc Thần từ trên bàn đứng dậy, đi vài bước đến lan can bên đình, quay đầu nhìn Thích Ngân nói, "Còn muốn cảm ơn ngươi lần trước cứu ta! Nghe Liễu thái y nói, là ngươi mang ta đến chỗ hắn!"

Thích Ngân nghe Nhạc Thần nhắc đến chuyện lần trước hắn cứu cậu, nhớ đến khi đó cả người Nhạc Thần lạnh băng nằm trong lòng hắn, hô hấp mong manh, trên mặt hiện lên vẻ tro tàn, bây giờ nghĩ lại lòng vừa đau vừa sợ, nhìn Nhạc Thần giờ đây đã khỏe mạnh, sắc mặt hồng nhuận, tinh thần rất tốt thoải mái nói chuyện với hắn, nhìn bộ dạng Nhạc Thần tức giận, hắn thầm nghĩ cảm tạ Phật tổ cảm tạ trời xanh và các vị phụ nhân các loại.

"Hiện tại khỏe chứ? Dư độc cũng sạch rồi?" Thích Ngân nhìn Nhạc Thần, nói sang chuyện khác, quan tâm hỏi.

Nhạc Thần ngồi trên lan can lưng tựa vào cột, giương mắt nhìn Thích Ngân, trong mắt ánh nước ôn nhu, là cảm kích thật lòng và cũng là ý cười vui vẻ. "Dư độc đã muốn sạch rồi, thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, phỏng chừng qua một thời gian nữa cũng không cần dược!"

Thích Ngân nhìn Nhạc Thần ngồi trên lan can mà lo lắng cậu không cẩn thận lại rơi xuống hồ, nhưng biết không thể khuyên chỉ có thể đi đến thật gần, gần đến khoảng cách chỉ còn cánh tay, cam đoan nếu Nhạc Thần gặp nạn thì hắn còn có thể bảo vệ.

"Vậy là tốt rồi! Phải bảo trọng thân thể!" Thích Ngân thật trịnh trọng nói.

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân bình tĩnh như vậy thì cười, còn cười đến đặc biệt vui vẻ, bả vai nhẹ run, "Sao lại nói mấy lời như trưởng bối thế này! Ngài phải bảo trọng thân thể, còn không phải thành thỉnh chú ý thân thể, như vậy không phải tốt hơn sao?"

Thích Ngân suy nghĩ, lại thấy lời mình nói không có gì không ổn, chỉ lắc đầu không biện giải.

Nhạc Thần chuyển mắt lên mặt hồ, dưới lương đình xác thực có cá như Thích Ngân nói, màu bạc màu đỏ màu xanh đều có, còn con có đuôi còn rất lớn, hồ sen trong Nam Tuyền cung cũng có nuôi ít cá, nhưng so với ở đây thì cá nhỏ hơn nhiều, cậu nhìn mặt hồ không nói, trong đình im lặng lại có chút lúng túng.

Thích Ngân nhìn sườn mặt thanh tú tinh xảo của Nhạc Thần, còn lộ ra cần cổ thon dài trắng nõn, lỗ tai khéo léo cực kì xinh đẹp, bên trên còn có chút hồng hồng, là mình đem người này đẩy tới bên người Hoàng thượng, hắn nhìn Nhạc Thần dù gầy nhưng so trước kia lại càng thêm đẹp, trong lòng ẩn ẩn đau, thanh âm mơ hồ trầm thấp hỏi, "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hắn có tốt không?"

Trong nháy mắt thân thể Nhạc Thần cứng ngắc, biểu tình trên mặt cũng thay đổi.

Ngu Gia Tường đối với mình có tốt không?

Đương nhiên là tốt, mọi thứ sử dụng đều là tốt nhất đẹp nhất, thức ăn cũng tinh tế có lợi cho thân thể nhất, còn dung túng cậu, đối với cậu rất ôn nhu, trừ chính sự thì thời gian của hắn dành cho cậu cũng là nhiều nhất, không cho người thương tổn cậu, không để phiền não nhiễu loạn cậu, làm cậu giống như một đứa trẻ vô ưu vô lo mà sống.

Nhạc Thần nghĩ Ngu Gia Tường đối với cậu các mặt đều tốt, nhìn những con cá tự do bơi lội trong đình nước, trước mắt liền dần dần mơ hồ, thanh âm mềm nhẹ, "Đương nhiên là tốt, không có người nào so với hắn tốt hơn!"

Chỉ là, sau khi ở cùng hắn, bị bắt ở một chỗ, không thể gặp người khác, không thể lựa chọn cuộc sống của mình, chỉ có thể giống như búp bê có suy nghĩ con người mà sống qua ngày.

Nhạc Thần chỉ có thể an ủi chính mình, tự do là vì hạn chế nên mới gọi là tự do, không có tự do là không dựa trên sự tự do, cho nên, kỳ thật bây giờ cũng không phải là không thoải mái. Thế nhưng, bị hạn chế một chỗ, có những thời điểm trong lòng rất là phiền muộn. (khúc này tớ ko hiểu ý nên chém gió rồi ạ T_T)

Tri túc giả thường nhạc*, con người bởi vì có lắm dục vọng và bất mãn mà không vui, Nhạc Thần cảm thấy chính mình quá mức tham lam, cậu của hiện tại, hắn là rất tốt?

(*) Tri túc thường lạc: Biết đủ mà vui. Câu này có thêm chữ giả, không biết ý tác giả thế nào nhưng Tri túc thường lạc cũng hợp nghĩa đoạn này.

Nhạc Thần nhìn mặt hồ đến xuất thuần, có một giọt nước rơi vào mu bàn tay mới phản ứng lại, cậu bất tri bất giác mà rơi nước mắt.

Thích Ngân nghe Nhạc Thần nói trong lòng cũng an tâm, thế nhưng Nhạc Thần rơi nước mắt là vì sao?

Nhạc Thần lau đi, cúi đầu chuyên chú nghiên cứu cá trong hồ, nói sang chuyện khác, "Ở kinh thành có khỏe không?"

Thích Ngân trả lời, "Tốt lắm! Hoàng Thượng rất tín nhiệm! Còn trọng dụng!"

"Vậy là tốt rồi! Đáng để tín nhiệm!" Nhạc Thần nhìn mặt hồ thản nhiên trả lời, sau lại hỏi, "Chuyện trong nhà thế nào?"

Thích Ngân ngốc lăng mà đáp, "Hoàng thượng đáp ứng sau hai năm thì sửa án cho phụ thân, Hoàng Thượng mới đăng cơ một năm, còn rất nhiều chuyện không hài lòng, hơn nữa cũng không thể vừa lên ngôi đã bác tiên hoàng phán sai án."

Nhạc Thần không biết nên nói cái gì mới tốt, nhìn cá trong hồ giống như gần trong gang tấc, dáng vẻ bơi lội tuyệt đẹp, vì thế vươn tay, cậu vốn đang ngồi trên lan can lương đình, thân thể không ổn định đã ngã vào hồ.

May mắn Thích Ngân nhìn thấy, đứng cách Nhạc Thần rất gần, xem Nhạc Thần muốn ngã xuống thì nhanh tay giữ chặt, Nhạc Thần bị hắn kéo vào lòng, chính là chân vấp vào chân Thích ngân, Thích Ngân vì kéo Nhạc Thần nên thân thể không có điểm tựa, hai người ngã về phía sau, Thích Ngân sợ Nhạc Thần bị thương mà ôm Nhạc Thần vào ngực, chính mình lại làm đệm thịt phía dưới, Nhạc Thần ngã trúng cằm, bị đụng đau mà kêu một tiếng.

Thích Ngân ngồi dậy đỡ Nhạc Thần từ trên mặt đất, đang muốn hỏi cậu có bị thương chỗ nào không thì một bóng đen tiến đến cản hai người, Nhạc Thần ngẩng đầu nhìn người mới tới, ban đầu trên mặt còn có chút bối rối, sau lại biến thành chua xót nặng nề, giữa ánh mắt thâm u còn mang quật cường bất khuất.

89. Quyển 2 - Chương 56: Rơi Xuống Nước

Ngu Gia Tường tức giận đến phát run, mặt đen đi đến túm Nhạc Thần lên làm Nhạc Thần lảo đảo hai bước mới đứng vững.

Thích Ngân thấy Ngu Gia Tường sắc mặt cũng biến vài lần, lại nhìn vài người nội thị tùy thân của Hoàng đế đang đứng xa xa ngoài lương đình, trong lòng càng trầm vài phần, cũng không dám đứng lên chỉ có thể trực tiếp quỳ xuống hành lễ, "Hoàng Thượng!"

Nhạc Thần nhìn Thích Ngân quỳ xuống, lại nhìn nhìn Ngu Gia Tường đen mặt nhưng ánh mắt bình tĩnh đến âm hàn thì sắc mặt trở nên trắng bệch, đau sót trong mắt như có như không ngưng tụ trong đó, cánh môi cậu mấp máy vài lần nhưng lại không phát được âm thanh nào.

Thời điểm Ngu Gia Tường cho cậu đến thăm Thừa Trừng thì Nhạc Thần đã thấy kì quái, sau nhìn thấy Thích Ngân thì hiểu Ngu Gia Tường đang tính cái gì.

Chuyện trước đây giữa cậu và Thích Ngân xem ra Ngu Gia Tường rất để ý. Cho dù đã qua lâu như vậy hắn vẫn muốn lật lên để xác nhận lần nữa.

Cậu thừa nhận chính mình chưa từng quên Thích Ngân, thế nhưng tình cảm cậu đối với Thích Ngân từ lúc bắt đầu không phải là tình yêu, ban đầu cậu không hiểu tình cảm đó là gì, sau này khi thích Ngu Gia Tường cậu đã có thể khẳng định, cậu đối với Thích Ngân không phải yêu, bởi vì mỗi ngày sẽ không ngóng trông hắn, khi không thấy hắn sẽ buồn phiền nôn nao bất an, cũng không mong ngóng sẽ đụng chạm da thịt gần gũi, sẽ không nghĩ tới khi hắn ngủ cùng người khác thì chán ghét ghen tị.

Cậu ỷ lại Thích Ngân, yêu thích hắn, thế nhưng đây không phải tình yêu, tại thời điểm cậu mất đi cha mẹ chị gái người thân thì Thích Ngân lại lấy tư cách là một đại ca an ủi trợ giúp cậu, vả lại còn khuyên can cậu phải kiên cường, để cậu phải sống tốt, khi cậu yếu ớt nhất cần sự ủng hộ và quan tâm, hắn cũng là trụ cột và hậu thuẫn của cậu.

Cậu cảm kích Thích Ngân, không thể quên hắn, cũng không có khả năng quên hắn, thế nhưng Ngu Gia Tường lại không cho phép, thậm chí cũng không dự định hảo hảo nói chuyện với cậu đã làm ra chuyện khảo nghiệm này.

Khi Nhạc Thần ở Đông Nhã cung nhìn thấy Thích Ngân, ban đầu là kinh ngạc vui vẻ, sau lại nghĩ Ngu Gia Tường dụng tâm, cậu vốn định tránh đi Thích Ngân không nói chuyện với hắn, thế như cố ý bảo vệ như vậy Ngu Gia Tường sẽ nghi ngờ hai người cố ý, hoài nghi hai người dụng tâm thì sẽ làm sự tình càng thêm khó lường, trên cơ bản cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tính tình Nhạc Thần vốn cũng không tốt, nghĩ đến Ngu Gia Tường nghĩ ngợi lung tung cậu và Thích Ngân thì trong lòng cực kì khó chịu, khi bình phong đổ cậu đuổi theo để tìm Thích Ngân, vừa muốn nói lời cảm tạ với hắn đồng thời còn có ý tứ hỏi thăm, càng nhiều hơn là cậu muốn để Ngu Gia Tường rõ cậu và Thích Ngân trong lúc đó không có chuyện người không thấy được (mờ ám), nếu là có, Ngu Gia Tường có thể làm gì cậu, là giết cậu sao? Đánh cậu sao? Hay đuổi cậu ra ngoài……

Để Ngu Gia Tường không ngừng hiềm nghi còn không bằng cho hắn nhận thức rõ ràng, vô luận là xác nhận về mặt nào thì so với nghi kỵ vẫn tốt hơn. Sống hay chết cũng thống khoái chút!

Ngu Gia Tường rất muốn xác nhận Nhạc Thần có tình cảm với Thích Ngân hay không, bởi vì vậy suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng hắn lại sợ xác nhận ra kết quả hắn không muốn nhìn thấy nhất, vì thế vẫn không tiến hành.

Nay, tiểu nội thị bên Đông Nhã cung lại đây nói Đại hoàng tử vì luyện võ cảm nắng mà té xỉu, còn đôi câu nói Thích thống lĩnh quá mức nghiêm khắc, Ngu Gia Tường suy nghĩ nên truyền lời Nhạc Thần đến Đông Nhã cung xem Thừa Trừng.

Nhạc Thần đến Đông Nhã cung Ngu Gia Tường liền bắt đầu đứng ngồi không yên, trong đầu không ngừng lóe lên hình ảnh Thích Ngân và Nhạc Thần liếc mắt đưa tình hoặc thổ lộ lòng mình, phiền chán đến mức chuyện gì cũng làm không được.

Hắn nghĩ một chút, kỳ thật có chút hối hận đột nhiên đưa ra quyết định ngây thơ thế này, vô luận Nhạc Thần và Thích Ngân trong lúc đó có cảm tình gì, hắn cũng sẽ không buông tay, muốn xác thực như vậy chỉ làm kẽ hở giữa hắn và Nhạc Thần ngày càng lớn hơn, vì vậy đứng lên mượn cớ đến Đông Nhã cung thăm Thừa Trừng để đưa Nhạc Thần đi.

Còn chưa đi bao xa đã có ám vệ đến báo Thích thống lĩnh và Vinh Ân Hầu đang nói chuyện ở lương đình phía đông Ninh Nghi hồ, hắn nghe xong thì tâm trầm xuống.

Thời điểm đến phía Đông Ninh Nghi hồ thì nhìn thấy hai người trong lương đình, Nhạc Thần được Thích Ngân đỡ lấy, chỉ thấy được bóng dáng Thích Ngân chứ không thấy hai người đang làm gì, sau đó là Thích Ngân kéo Nhạc Thần đến rồi té gục trên mặt đất, Nhạc Thần nằm ở trên người Thích Ngân.

Từ góc độ mà xem, hai người chả khác gì đang chuẩn bị dã hợp.

Ngu Gia Tường nhìn thấy đến đen đầu, choáng váng, cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ cho nội thị theo sau lui xa một chút, chính mình mang theo âm trầm hàn khí đầy người bước nhanh đến trong đình, kéo Nhạc Thần đang ghé vào người Thích Ngân nâng dậy, hai người ngồi dậy, Nhạc Thần đứng lên cũng không chịu nhìn hắn, hắn cũng không phải không hiểu sự tình, Ngu Gia Tường nhìn thấy tình cảnh này, thầm nghĩ suy đoán vừa rồi của mình có phải đã sai hay không.

Nhưng vô luận có đoán sai hay không thì Nhạc Thần cư nhiên lại ôm Thích Ngân, điều đó cũng đủ làm hắn khó chịu.

Kéo Nhạc Thần trên người Thích Ngân đứng dậy, Ngu Gia Tường cái gì cũng không nói, chân chỉ đá tới Thích Ngân đang quỳ trên đất.

Nhạc Thần xem Ngu Gia Tường không phân rõ phải trái đã nhấc chân đá người, trong lòng lạnh một trận, nhanh chóng phản ứng gắt gao ôm hắn từ phía sau, trong kinh hoàng còn van cầu nói, “Không có chuyện gì, không thích! Đừng đánh người!”

Bởi vì Nhạc Thần cản trở, Ngu Gia Tường vốn bản muốn đá đến ngực Thích Ngân lại lệch qua cánh tay, không phải chỗ hiểm nhưng Thích Ngân vẫn đau đến kêu rên, tuy thân hình lay động mà vẫn cứ quỳ thẳng tắp như cũ, thanh âm vang vang hữu lực, “Hoàng Thượng, thần và Nhạc Thần chỉ nói mấy câu……”

Thích Ngân đoán chừng Ngu Gia Tường hiểu lầm hắn và Nhạc Thần, dù sao hai người nằm ôm trên mặt đất thật sự có thể làm cho người ta liên tưởng rất nhiều, hắn chỉ sợ sau khi Ngu Gia Tường phát hỏa với hắn thì có thể thương tổn Nhạc Thần, vì thế giải thích.

Bất quá, xem vào trong mắt Ngu Gia Tường, giải thích chính là che giấu, Nhạc Thần nói thay Thích Ngân làm cho cơn tức của hắn càng lớn hơn nữa, dù sao trời oi bức cũng làm tâm tình người ta không tốt, huống chi lại còn bắt gặp người mình âu yếm lén gặp người khác, là ai cũng không thể chịu được.

Nhạc Thần ôm lấy Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường đá lệch Thích Ngân lại hung tợn muốn đẩy Nhạc Thần ra, Nhạc Thần bất đắc dĩ chỉ có thể không để hắn tiếp cận Thích Ngân, hắn tức khí không có chỗ phát, ánh mắt cũng giận đến hồng, mở miệng liền hung hăng mắng chửi, “Tiện nhân!”

Sống chết đẩy Nhạc Thần ra, hai người vốn đứng gần mép lương đình, thiết kế trong đình không có tay vịn, chỉ có cầu thang kéo dài từ trong nước đi lên, kiểu thiết kế thuận tiện trên thuyền.

Ngu Gia Tường tức giận nên không nắm được lực đạo, dùng sức quá lớn, Nhạc Thần cơ hồ bị hắn đẩy văng ra, kinh hô một tiếng cùng tiếng ‘’bùm” vang lên đã rơi vào trong nước.

Chân Nhạc Thần đập vào cầu thang, toàn bộ thân thể và các bộ vị khác đều lọt vào nước, trừ chấn kinh ra cũng không đụng vào thềm đá gây thương tổn.

Chẳng qua mắt cá chân rất đau, hơn nữa phế phủ cậu từng chịu qua tổn thương, để thở ở trong nước thật sự không thể dễ dàng như trước, Nhạc Thần nhanh chóng chìm xuống mà chẳng cách nào nổi lên.

Ngu Gia Tường đẩy Nhạc Thần ra mới phát giác mình dùng sức quá lớn, sững sờ, trong mắt hiện ra hoang mang kích động.

Vừa rồi động tác Ngu Gia Tường đẩy Nhạc Thần ra thật sự quá nhanh, Thích Ngân căn bản không kịp phản ứng, khi bắt kịp nhảy xuống nước cứu người thì Ngu Gia Tường so với hắn còn nhảy nhanh hơn.

Nhạc Thần muốn bế khí trồi lên mặt nước nhưng lồng ngực đau đớn khác thường, làm cậu không cách nào khống chế, hơn nữa mắt cá chân còn đang rất đau, chân cũng không thể kiểm soát.

Uống vài ngụm nước đã muốn bất tỉnh thì cánh tay được người bắt lấy, sau đó thắt lưng cũng bị ôm, Nhạc Thần thở phào, môi liền bị đôi môi mềm mại chiếm lấy.

Thiên kim chi tử, do tọa bất thùy đường, huống vạn thừa chi tôn, phú hữu tứ hải hồ?*

(*) Thành ngữ trích trong "Sử ký" của Tư Mã Thiên thời Tây Hán – nghĩa đen: người có thân thể đáng giá ngàn vàng, không ngồi dưới hiên nhà – nghĩa bóng: thân thể của người có tiền thì cực kỳ đáng quý | Tôn sư trên vạn người, giàu có khắp nơi.

Ngu Gia Tường thân là đế vương nhưng lại xuống nước cứu người vốn là chuyện không hợp lý. Thế nhưng, nhìn hắn trong nước ôm Nhạc Thần vô lực vào lòng, nhìn thấy hắn độ khí cho Nhạc Thần, Thích Ngân cũng không còn gì để nói, chỉ có thể bảo vệ ở cách đó không xa nhìn Ngu Gia Tường mang Nhạc Thần lên, đem người ôm vào lương đình rồi sau đó cũng bò lên.

Nhạc Thần bị văng vào trong nước quả thực cả kinh không nhẹ, vốn rất quen thuộc lại rất thích trong nước nay lại phát hiện chính mình không thể tự do hô hấp, lồng ngực còn đau, đối với cậu quá là đả kích không nhỏ, sau khi lên bờ miễn cưỡng mở mắt, lo lắng Ngu Gia Tường nghiêm trị Thích Ngân, lôi kéo ống tay áo ướt sũng của hắn, gian nan mở miệng nói, "Không phải…. đừng nghĩ như vậy, đừng…… tức giận!"

Ba người đều ướt đẫm, lửa trong Ngu Gia Tường đã bị áp đến nhỏ nhất, ôm Nhạc Thần ra khỏi lương đình cũng không để ý Thích Ngân có theo kịp đằng sau, chỉ nói nội thị đứng canh giữ cách đó không xa, "Nhanh đi thỉnh Thái y đến!" Cần Chính viên cách nơi này gần nhất, lại nói thêm một câu, "Đến Cần Chính viên!"

Tuy rằng trời nóng nhưng toàn thân Nhạc Thần bị nước hồ lạnh băng làm cho ướt nhẹp, còn không ngừng run rẩy. Ngu Gia Tường càng ôm cậu chặt hơn, cước bộ bước nhanh đến Cần Chính viên, là nơi hắn tạm nghỉ.

Sau khi ôm vào phòng hắn liền đem quần áo trên người Nhạc Thần cởi hết, dùng chăn bọc cậu lại, lau khô nước, lại đắp kín lên.

Tạ Vân Trình nhìn Hoàng đế muốn lau tóc cho Vinh Ân Hầu, mà thân hắn còn mặc y phục ướt sũng, vì thế lo lắng khuyên nhủ, "Hoàng Thượng, để nô tài lau tóc cho Vinh Ân Hầu, ngài hảo hảo cầm y phục đi thay đi."

Ngu Gia Tường không quay đầu lại, căn bản không thèm nhìn hắn, vẫn một mực lau tóc cho Nhạc Thần. Nhạc Thần đã muốn bất tỉnh, nếu không còn chẳng bị Ngu Gia Tường hung hăng lau tóc mà kêu đau.

Ngu Gia Tường nghĩ đến tình cảnh vừa rồi đẩy Nhạc Thần vào hồ, vừa hận Nhạc Thần dối hắn ở cùng Thích Ngân làm mình tức giận không nhẹ, vừa hận chính mình sao lại thương tổn Nhạc Thần, thân thể Nhạc Thần kém không thể lại bị thương, nếu xảy ra chuyện bản thân hối hận còn có ích gì, vì thế cứ mặc quần áo ướt sũng, hờn giận không muốn đi thay.

Lau khô tóc cho Nhạc Thần rồi hắn mới đứng dậy, Tạ tổng quan lập tức trình y phục lên, hầu hạ hắn cởi bỏ quần áo bị ướt.

Thích Ngân đứng trong viện không thể đi vào, cả người ướt nhẹp mà đứng, chỗ hắn đứng đã muốn thành một thác nước nhỏ.

Vẻ mặt hắn thống khổ lại ngưng trọng, nhóm nội thị đi theo muốn qua khuyên giải nhưng lại không dám.

Sau vẫn là Tạ tổng quản ra nói hai cậu, Thái y xem Vinh Ân Hâu không có chuyện gì lớn, còn để hắn mau mau rời đi đừng để Hoàng Thượng nhìn thấy, hắn mới chịu đi.

90. Quyển 2 - Chương 57: Đế Vương Bệnh Nặng

Chỉ là thân thể Nhạc Thần suy yếu, hơn nữa chấn kinh một chút nên hôn mê một khoảng thời gian, cũng không có việc gì, sau khi rơi vào hồ nước lạnh, vì xử lý đúng lúc nên ngay cả cảm mạo linh tinh cũng không có, chỉ là mắt cá chân đập mạnh vào tảng đá mà bị thương, gót bị trầy chút da, sau khi bôi thuốc chỉ cần hảo hảo dưỡng thương thì không mất bao nhiêu công phu sẽ tốt.

Ngu Gia Tường lại vì xuống nước cứu Nhạc Thần mà bắt đầu nằm bệnh trên giường.

Loại người như hắn bình thường thân thể cực kì tốt, không bệnh thì thôi, bệnh đến lại như núi đổ, thân thể suy sụp.

Thái y xem xong thì nói chỉ là dùng tâm quá độ, quốc sự nặng nề, trí óc quá mệt nhọc, sau khi nịnh nọt vài câu thì khuyên bảo về sau Hoàng đế nên chú ý thân thể hơn, không cần vì cần chính mà hại thân như vậy sẽ là họa của vạn dân.

Đương nhiên, Thái y cũng đoán Hoàng Thượng do tức giận công tâm, sau lại xuống nước nên bị cảm lạnh, hơn nữa có đoạn thời gian không ngắn thân thể khô nóng không được điều dưỡng thư giản tốt, cho nên mới trong thời tiết nắng thế này bị cảm mạo.

Thái y không dám nói thẳng cùng Hoàng đế, vì thế chỉ có thể khuyên can Hoàng Thượng chú ý thân thể, lại đề nghị mấy việc, tỷ như phải giải sầu, không cần lo lắng, tỷ như phải nghỉ ngơi, hoặc là có muốn suy xét tuyển tú nhiều một chút hay không……

Đầu Ngu Gia Tường vừa đau vừa bực, nghe Thái y cằn nhằn kiến nghị nhiều điều như thế lại càng bực hơn, thuận tay bắt lấy gối đầu như ý long phượng trên giường ném vào hắn, miệng mắng, “Cút ra ngoài! Để cho trẫm yên tĩnh!”

Hoàng đế sinh bệnh, các đại thần lo lắng không thôi.

Ngu Gia Tường bị bệnh tính tình cực kì kém, không ít đại thần vào nghị sự đều bị mắng, có vài người còn bị hắn tùy tay ném đồ.

Mọi người chỉ mong Hoàng đế mau mau khỏi bệnh, bằng không, mọi người đều chịu khổ.

Nhạc Thần biết Ngu Gia Tường sinh bệnh, trong lòng lo lắng sầu lo, chỉ là, Ngu Gia Tường không muốn thấy cậu, cậu cũng không có biện pháp.

Vào ngày thứ ba, Ngu Gia Tường bị bệnh so với hai ngày trước lại càng nặng thêm, chủ yếu do hắn không nghỉ ngơi tốt mà vẫn xử lý chính sự như cũ, sau còn một cỗ nghẹn tức trong lòng vẫn không phát ra, nên tính tình lại càng kém, tâm tình càng kém, thân thể cũng càng kém.

Tạ tổng quản xem trong lòng Hoàng đế vẫn là nghĩ chuyện Vinh Ân Hầu, nhưng lại đem toàn bộ tinh thần chuyển vào chính sự, xử lý chính sự khi tức giận cơn tức cũng đặc biệt lớn.

Tạ Vân Trình ở trước mặt Ngu Gia Tường nói bóng nói gió Vinh Ân Hầu vì lo lắng cho mà ăn không ngon ngủ không yên chỉ muốn đến thăm hắn, nhưng Ngu Gia Tường nghe xong chỉ nhíu mày không tỏ vẻ gì, nên lão cũng không dám tự mình cho Nhạc Thần vào thăm Ngu Gia Tường.

Đến ngày thứ tư, Ngu Gia Tường ốm đau đến cả chính sự cũng không có tinh thần xử lý, Thái y chuẩn bệnh khai dược, Hoàng đế theo uống theo phương thuốc cũng không khởi sắc bao nhiêu.

Tạ Vân Trình thực sự lo lắng, Nhạc Thần mỗi canh giờ canh giữ ngoài điện cầu kiến, người khi này cũng gầy xuống không ít, Ngu Gia Tường bệnh tính tình lại không tốt, nên lão tự chủ trương cho Nhạc Thần vào thăm khi Ngu Gia Tường đang ngủ.

Văn thiện vừa đi qua, hoàng hôn đã buông xuống.

Trong phòng đốt hương ngưng thần tĩnh khí, tuy rằng có chút hôn ám, nhưng đế vương ngủ, nên cung đình lúc này cũng không thắp nến.

Cửa sổ mở ra, gió đêm thổi vào, mang theo hương thơm thanh mát.

Hôm qua mưa xuống, không khí cũng không còn oi bức như trước.

Nhạc Thần ngồi một bên nhìn Ngu Gia Tường ngủ trên giường, cái người cường thế lúc này lại vì sinh bệnh thiếp đi mang theo thần sắc tiều tụy yếu ớt, đôi mày nhíu xuống, môi mím chặt, gương mặt trước kia vì vinh quang mà tỏa sáng, nay lại vì sinh bệnh mà tái nhợt.

Nhạc Thần nhìn hắn, cho dù là bệnh, cái loại khí phách tôn quý cường thế và ung dung vẫn làm người ta không thể xâm phạm, Nhạc Thần không thể không thừa nhận, diện mạo hắn tuấn mỹ, hơn nữa còn có tướng đế vương.

Nhìn trên trán Ngu Gia Tường lấm tấm mồ hôi rịn ra, Nhạc Thần lấy khăn lau mặt cho hắn, vừa nhẹ lau, tay đã bị nắm lấy.

"Nhạc Thần, đừng đi!" Ngu Gia Tường thì thào một câu, thanh âm suy yếu vô cùng, nhưng là, bên trong mang theo mệnh lệnh cường thế không ít.

Thân thể Nhạc Thần cứng đờ, nhưng thấy Ngu Gia Tường chỉ bắt tay cậu mà không có động tác gì khác, lợi dụng Ngu Gia Tường chỉ là phản xạ có điều kiện trong mộng muốn rút tay ra, nhưng Ngu Gia Tường lại mở mắt.

Trong mắt Ngu Gia Tường thâm sâu, nhưng lại không còn sắc bén thâm trầm ngày xưa mà trở nên ôn nhuận, mang theo yếu ớt, thậm chí còn mang theo đáng thương.

Nhạc Thần lẳng lặng nhìn hắn, tay tùy ý nắm lấy tay hắn, không hề động, cũng không nói gì.

"Sao bây giờ mới đến thăm trẫm?" Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần cầm đến trước ngực, nhìn chằm chằm Nhạc Thần hỏi.

Nhạc Thần cúi đầu ngập ngừng nói, "Không phải không cho tiến vào sao?"

"Lén lút tiến vào, phỏng chừng cũng không có người cố ý ngăn cản." Ngu Gia Tường cứ như đứa trẻ nói lời vô lý, "Xem ra cũng không thật muốn vội vàng đến thăm trẫm, trẫm mỗi ngày đều chờ người lén lút tiến vào, nhưng một lần cũng không có."

Nhạc Thần xem Ngu Gia Tường bị bệnh nói lời ấu trĩ lại vô lý cũng không có biện pháp, nói, "Nghĩ ngươi thật sự không muốn gặp, khi thấy ta thì tâm tình lại không tốt, chỉ đành chờ ngươi tốt hơn mới đến!"

Ngu Gia Tường không chịu buông tha, "Có phải trẫm bệnh trong lòng ngươi kỳ thật rất vui hay không, nếu trẫm bệnh chết, về sau sẽ không còn người quản thúc, cũng không còn người ngăn ngươi và Thích Ngân, sẽ cùng hắn trốn đi, có đúng hay không?"

Gân xanh trên trán Ngu Gia Tường nổi lên, ôn nhu trong mắt lúc đầu cũng trở nên hung hãn, trước ngực phập phồng, trán bắt đầu đổ mồ hôi, tay trái Nhạc Thần nằm trong tay hắn, bị hắn niết đến xương cốt đều đau.

Ngu Gia Tường cố ý gây sự như vậy thật sự làm người khác khó chịu, thế nhưng, người bệnh đều là thế, Nhạc Thần cũng không tức giận làm ầm ĩ cùng hắn, chỉ là vươn cánh tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán hắn, ôn nhu nói, "Lại nghĩ bậy cái gì, đang bệnh, không được lo lắng, nếu như chết, còn không biết sẽ thành thế nào!"

"Luôn luôn nghĩ bậy chuyện ta và Thích Ngân, nhưng còn không phải đều là suy đoán, căn bản ta và hắn trong lúc đó không có chuyện gì, nếu như có, thì thời gian ở Nhạc Thần thành dài như vậy sớm đã có, đúng không!"

"Trong lòng ngươi vẫn còn có hắn, cũng đúng đi! Chẳng lẽ trẫm bị mù!" Ngữ khí Ngu Gia Tường không còn vội vàng như vừa rồi, bất quá, vẫn còn bao nhiêu ý tứ hàm xúc châm chọc khiêu khích.

Nhạc Thần nhăn mi, suy nghĩ một chút, vẫn dùng ngữ khí ôn hòa như cũ, "Ngày trước từ nơi khác đến, ở nơi này không có người thân, muốn về nhà thậm chí cũng không có biện pháp, lúc trước được Thích Ngân cứu, sau hắn đối đãi với ta rất tốt, còn là huynh đệ kết nghĩa, hắn là huynh trưởng lại càng thêm chiếu cố. Ở nơi này không quen chỉ luôn muốn về nhà, thời điểm biết không thể quay lại thậm chí ta còn không muốn sống, là hắn cứu ta, hơn nữa còn làm cuộc sống của ta có ý chí. Hắn như thân đại ca của ta, ta cũng xem

hắn trở thành thân nhân chứ không có cảm tình gì khác, ở tình huống này, trong lòng có thể không có hắn sao, nếu không có hắn ta chẳng phải sẽ là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa, ngươi sẽ thích thế sao? Như vậy đến bản thân ta còn thích không được!"

"Có lẽ đúng là Thích Ngân có cảm tình khác thường, thế nhưng từ thời điểm ban đầu hắn đã bỏ qua mà lo trách nhiệm của hắn, cho dù là hiện tại hắn sẽ lựa chọn sao? Hắn là đại ca tốt, cũng là thần tử tốt, đừng lại suy đoán hắn sẽ gây rối. Đó là chuyện không thể!"

"Chuyện kia, theo Thích Ngân đi đến lương đình, là muốn nói lời cảm tạ với hắn, trúng tên độc dù sao cũng là hắn cứu. Không thể tri ân mà ngay cả lời cảm ơn cũng sẽ không nói! Người khác đều là tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo*, mà hắn đã cứu ta vài mạng, bày tỏ cái gì còn không có, bây giờ còn muốn hại hắn bất trung bất nghĩa……"

(*) ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải dùng cả con suối để báo đáp.

Nhạc Thần giải thích nhiều, Ngu Gia Tường nghe vào cũng thoải mái không ít, thế nhưng nghe Thích Ngân cứu hắn cậu vài lần lại bắt đầu giấm chua, hừ nói, "Ân cứu mạng, không phải hẳn là lấy thân báo đáp?"

Nhạc Thần bị câu này của Ngu Gia Tường làm tức giận không nhẹ, phát tác nói, "Chỉ biết nghĩ bậy. Lấy thân báo đáp, lấy thân báo đáp, làm cái gì đến nói một câu cũng không được!"

"Vậy ở trong đình hai người làm cái gì! Thích Ngân còn ôm ngươi!" Ngu Gia Tường hoàn toàn hợp với hình tượng đố phu*, cũng không để ý hình tượng đế vương của mình.

(*) Đố: ghen | Phu: chồng => ông chồng đang ghen:3

"Không phải mà, ta đến nói cảm ơn hắn, nếu là chuyện Thích Ngân ôm, là do ta ngồi ở trên lan can mém rơi vào nước, hắn giữ chặt ta sau đó sẫy ngã trên đất mà thôi." Nhạc Thần thật sự đau đầu giải thích.

Kỳ thật Ngu Gia Tường đã sớm gọi nội thị giám hộ với ám vệ tới hỏi, từ nơi khác, xác thực có thể nhìn thấy hai người không có cử chỉ ám muội, thế nhưng từ miệng Nhạc Thần nói ra hắn mới có thể cởi bỏ tích tụ trong lòng.

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần, ngón tay vuốt ve ngón tay, vuốt đến Nhạc Thần ngứa ngáy muốn rút tay ra. Ngu Gia Tường nắm không buông, nói, "Trẫm tin tưởng, chỉ là, về sau không cần gặp Thích Ngân……"

Nhạc Thần nghe xong thì nhíu mày, "Vậy có phải về sau ai cũng không cần gặp. Xem ta thành cái gì chứ, nếu là tượng đất thì muốn bao nhiêu cứ làm bấy nhiêu."

"Chỉ là không cần gặp Thích Ngân mà thôi!" Ngu Gia Tường trả lời.

"Nhạc Diệu cũng có ý mà! Sao không hạn chế hắn!" Nhạc Thần châm chọc nói.

"Hắn là huynh trưởng!" Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần phản bác.

"Cũng không phải thân huynh trưởng!" Nhạc Thần không cam lòng yếu thế.

"Có phải muốn về sau ai cũng không cần gặp?" Ngu Gia Tường uy hiếp nói.

"Đúng là quá phận! Cả lòng đều đặt trên người ngươi, lại còn hoài nghi ta có tình ý với người khác." Nhạc Thần không nhận thua.

Nhạc Thần chưa từng nói lời ân ái với Ngu Gia Tường, lúc này một câu ''cả lòng đều đặt trên người ngươi" Ngu Gia Tường nghe vào thập phần hưởng thụ, tim lâng lâng lên, nắm tay Nhạc Thần kéo lên khóe miệng, lại còn cười hì hì, nắm tay Nhạc Thần, chờ mong nhìn cậu, "Cả lòng đều đặt trên người trẫm, là thật?"

Nhạc Thần nghi ngờ nhìn hắn, mắng, "Còn giả sao? Nếu không vì yêu tính tình ta kém như vậy còn lâu mới chịu nhốt trong vườn, giống như oán phụ chờ đợi ngóng trông."

Ngu Gia Tường bị mắng ngược lại cười càng vui, "Yêu trẫm?"

"Không phiền sao?" Nhạc Thần mắng, mặt lại hồng, ánh mắt có chút trốn tránh chuyển đến lư hương, giọng nói trầm thấp, "Ngu Gia Tường, yêu! Đã biết chưa!"

Nhạc Thần nói vừa nhỏ vừa mau, Ngu Gia Tường vẫn nghe đến cực rõ. Ôm Nhạc Thần lên giường, chân Nhạc Thần đụng phải mép còn chưa kịp hô đau miệng đã bị Ngu Gia Tường chặn lại.

Ngu Gia Tường chẳng giống người vừa bệnh mấy ngày, tay nắm lấy thắt lưng Nhạc Thần khí lực kinh người, tay chặn gáy Nhạc Thần ép tới mức không động đậy được, hung ác hôn, răng nanh cũng muốn cắn phá cánh môi, mùi vị thản nhiên lan tràn trong khoang miệng hai người, giữa lời lẽ xâm lược làm cho Nhạc Thần vì thở không thông mà buồn bực.

Nhạc Thần vất vả từ trên người Ngu Gia Tường bò dậy, sau khi đứng lên thở phì phò thì gắt gao trừng mắt nhìn hắn, "…… tốt xấu cũng đang bị bệnh!"

"Không quan hệ, không phải bệnh nặng gì, không thể chết!" ánh mắt Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần đỏ sộc còn tràn ngập nước, dục vọng rục rịch, tùy ý, liền muốn kéo Nhạc Thần về giường.

Nhạc Thần nhìn đôi mắt sói nguy hiểm hồng quang đang nhìn chằm chằm cậu, lập tức lùi về sau hai bước.

Ngu Gia Tường quả thật là bệnh, nếu bình thường cho dù Nhạc Thần có lùi xa hắn cũng đứng dậy bắt trở về, mà lúc này, hắn thực sự chỉ có lòng không có sức.

Bắt không được Nhạc Thần, đành phải nằm trên giường mà thở.

Nhạc Thần nhìn Ngu Gia Tường bệnh thành dạng này thì sinh tâm thương sót, trở lại ngồi bên mép giường, "Ngã bệnh thì yêu quý bản thân đi! Nếu thật sự muốn, chờ đi hỏi Thái y một chút có được không, sau đó rồi trở về làm, được không?"

Ngu Gia Tường nhìn Nhạc Thần, thần sắc trong mắt y như nhiều ngày chưa được ăn nay đột nhiên nhìn thấy lương thực, chỉ có thể dùng cơ khát để hình dung.

Nhạc Thần thật sự là nhìn không nổi, vươn tay vào mền mỏng cởi bỏ quần hắn, đụng đến khố hạ bán cứng, tay như chơi đàn tỳ bà linh hoạt họa họa, Ngu Gia Tường lại rất thích, rất nhanh hắn liền đạt đến cao triều, hắn kéo Nhạc Thần qua chiếm trụ môi cậu, bắt đầu hôn say, thời điểm Nhạc Thần bị hắn hôn đến mê muội, Ngu Gia Tường cũng bộc phát, chất lỏng nóng hổi đều phun lên tay Nhạc Thần, từ khe hở của mền chảy ra mùi tinh dịch.

Nhạc Thần đỏ mặt thở phì phò nằm trên người hắn, sau một lát mới đứng dậy lau tay, lại hỏi chuyện Ngu Gia Tường có muốn tắm rửa lau người hay không.

Vì thế đi ra cửa gọi nội thị hầu hạ Ngu Gia Tường tắm rửa.

Tạ Vân Trình liền đứng ngoài cửa, vừa rồi nghe thấy âm thanh hai người rất gấp, vẫn đang lo lắng, sau lại nghe tiếng hôn môi, nói thật, hình thức ở chung giữa Hoàng đế và Vinh Ân Hầu lão có chút không hiểu. Vinh Ân Hầu không tính là người ôn nhu, hơn nữa cũng phải vâng lời, nhưng lại là người Hoàng đế yêu thích, mỗi ngày đều thấy, vì y lo lắng, vì y tức giận, vì y sinh bệnh……

Ai, loại chuyện này, là lão thái giám như lão cũng không biết rõ, chỉ là vật hàng vật, Hoàng đế có người hàng (hàng phục), đoán chừng cũng là chuyện tốt.

Nhạc Thần mở cửa, sắc mặt ửng hồng, môi đẫm nước còn mang theo sưng đỏ, nhìn thì biết vừa xảy ra chuyện gì.

"Hoàng Thượng muốn tắm rửa, cho người chuẩn bị nước và dụng cụ, mau chút!" Nhạc Thần phân phó xong còn nói câu "cảm ơn" với Tạ Vân Trình, dù sao cũng là lão cho mình đi vào.

Tạ Vân Trình sững sờ rồi đáp, "Là lão nô nên tạ Hầu gia chứ, tâm tình Hoàng Thượng tốt, vậy là đủ rồi!"

Sau đó, chính là Nhạc Thần hầu hạ Ngu Gia Tường tắm rửa, Ngu Gia Tường mê luyến đôi tay linh hoạt của Nhạc Thần, để cậu sờ hết trên người mình một lượt, còn muốn về sau để Nhạc Thần hầu hạ hắn tắm.

Ngu Gia Tường ngâm trong nước khoảng thời gian dài, ngâm đến nước cũng lạnh, hắn tham lạnh cũng không cho người đun nóng nước.

Sau, đến tối bệnh tình càng nặng thêm, nửa đêm không ngừng ho khan, Nhạc Thần liền ngủ trong phòng hắn, bởi vì Ngu Gia Tường sinh bệnh nên cậu cả đêm không ngủ, Thái y ra ra vào vào, Ngu Gia Tường uống thuốc ho khan mới đỡ chút.

Khoảng chừng gần sáng, Nhạc Thần lại kiểm tra trán Ngu Gia Tường, phát hiện cơn sốt lui xuống mới thở phào một cái.

Ngu Gia Tường có chút thanh tỉnh, nói với Nhạc Thần, "Trở về ngủ đi! Không cần lo cho trẫm, ngươi bệnh trẫm càng khó chịu. Không cần ở lại đây, bằng không sẽ bị lây."

"Nếu có lây bệnh thì hôm qua đã lây! Không có việc gì!" Nhạc Thần lại lau trán cho Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường chỉa chỉa bên trong long sàng, nói, "Hôm qua trẫm vui nên không nghĩ nhiều, trẫm cũng muốn ngủ cùng ngươi, nếu không thì vào ngủ đi! Thân thể lạnh, để trẫm ôm một cái cho thoải mái!"

Thanh âm Ngu Gia Tường suy yếu, Nhạc Thần cũng mệt nên không còn bao nhiêu tinh thần, liền bỏ guốc gỗ, chỉ mặc một tầng áo lót mỏng, vào ngủ bên trong Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường quấn đến bên cậu.

Độ ấm thân thể Nhạc Thần thấp hơn so với người khác, so với Ngu Gia Tường đang sốt lúc này đương nhiên lại càng thấp, Ngu Gia Tường ôm sát cậu, đầu tựa vào bên gáy, ngửi hơi thở lạnh lùng trong trẻo nhưng thản nhiên có mùi dược hương, thỏa mãn vô cùng.

"Ngu Gia Tường, phải nhanh chóng khỏe lên." Nhạc Thần vỗ về lưng hắn nhẹ nhàng nói.

"Sẽ tốt, không phải bệnh nặng gì." Trong thanh âm của hắn mang theo suy yếu, nhưng là kiên định trả lời.

"Ừ!"

Nhạc Thần nghĩ Ngu Gia Tường ngủ mất, chính mình cũng mơ hồ muốn ngủ, chợt nghe thanh âm của Ngu Gia Tường kiên định trong đêm tối u tĩnh, "Nhạc Thần, yêu tâm đi! Trẫm sẽ không chết, cho dù chết cũng phải chết sau. Nếu trẫm chết trước, ngươi còn sống, trẫm sẽ lo lắng ngươi chịu khổ, lo lắng ngươi không sống tốt, sẽ bị người khi dễ. Đương nhiên, nếu trẫm chết, ngươi bắt đầu cùng những người khác, trẫm lại càng chịu không được, nếu người kia đối tốt với ngươi, trẫm sẽ ghen tị với hắn. Nếu hắn đối không tốt, trẫm chắc chắn muốn giết hắn. Cho nên, trẫm sẽ không chết trước, hoàn toàn không cần lo lắng. Chỉ cần trẫm còn, sẽ không để bất luận kẻ nào khi nhục, sẽ cho ngươi vô ưu vô lự, thích cái gì cũng lấy, ghét thì bỏ đi……"

Nhạc Thần mở to hai mắt nhìn hoa văn tường vân kim long trên màn, không thể ức chế, nước mắt không ngừng tràn ra bên ngoài.

Nước mắt lúc đầu là ấm áp, sau lại thành lạnh, chảy đến tóc mai, từ bên mặt chảy đến cần cổ.

Ngu Gia Tường nghe thanh âm Nhạc Thần nức nở rất nhỏ, vươn tay vuốt ve mặt Nhạc Thần, nước mắt lạnh băng dính ẩm ướt tay hắn. Thanh âm Ngu Gia Tường suy yếu mang theo buồn bã nói, "Trước kia khóc đều vì Thích Ngân, trẫm đã nghĩ, khi nào thì, mới có thể khóc vì trẫm!"

Nước mắt Nhạc Thần không dừng được, nắm lấy tay Ngu Gia Tường trên mặt, nức nở nói, "Ngu Gia Tường, có lẽ, đến là vì để gặp! Có thể gặp được, cảm thấy thực vui vẻ, thực hạnh phúc. Khi khóc rất xấu, cười thì tốt hơn."

"Ừ! Cũng càng thích ngươi cười!" Ngu Gia Tường nhắm mắt trả lời, trong bóng tối, trong đầu đều là bộ dáng tươi cười của Nhạc Thần, dù là cười lạnh cười nhạo cười châm biếm, hắn cũng thấy cực kì động nhân.

91. Quyển 2 - Chương 58: Lưu Luyến

Có Nhạc Thần hầu hạ, tâm tình Ngu Gia Tường rất tốt, bệnh không đến mấy ngày cũng đã tốt lên.

Chỉ là Nhạc Thần chăm hắn đến thật vất vả, sau nhiều ngày mới từ uể oải lấy lại sức.

Buổi sáng, Ngu Gia Tường bàn bạc với Nhạc Thần sau khi dùng xong bữa tối thì đi xử lý chính vụ, rồi mới tắm rửa trở về tẩm điện. Vào phòng thì thấy Nhạc Thần một thân áo tắm trắng phau đang nhíu mày ngồi chồm hỗm trên giường làm mấy tư thế kì quái.

Thấy Ngu Gia Tường tiến vào, Nhạc Thần thở phào nhưng chân mày cũng không giãn ra, đối với Ngu Gia Tường nói, "Sao lâu vậy, làm xong chuyện rồi sao?"

Ngu Gia Tường đi đến bên giường, giơ tay vuốt vuốt ngọc kê trâm cài tóc của Nhạc Thần, cười trả lời, "Sự việc cũng xong hết rồi, sao không sớm đi ngủ, chờ trẫm làm gì!"

Đột nhiên mặt Nhạc Thần hồng lên, hơn nữa bên tai cũng có xu thế hồng nốt, đầu cúi xuống thấp, ấp úng nói, "……Bây giờ tự mình…… tự mình chuẩn bị……"

Ngu Gia Tường ngồi lên giường, nâng cằm cậu lên, chống lại ánh mắt trong suốt ấm áp như trăng của Nhạc Thần, tò mò hỏi, "Chuẩn bị cái gì?"

Ánh mắt Nhạc Thần né tránh, lại khép hai chân đang quỳ, "Chính là việc kia a!"

Mắt cá chân Nhạc Thần bị đau còn chưa tốt lên, sau khi đem trọng lượng cả người đè lên nó thì đã đau muốn chết, sắc mặt từ đỏ cũng chuyển trắng.

Ngu Gia Tường kéo Nhạc Thần ôm vào trong ngực, để cậu nằm úp sấp, bắt đầu kiểm tra mắt cá chân và gót, nhìn thấy không có việc gì mới thở ra, "Ngồi xổm làm gì, chân đâu có chịu được."

Chính là Nhạc Thần đột nhiên bị hắn kéo làm cho chấn động, ngay cả hậu đình cũng bị động theo, rên một tiếng, mày càng nhăn lại, không trả lời câu nói của Ngu Gia Tường.

Ngu Gia Tường tưởng mình không cẩn thận động thương chân Nhạc Thần, làm cậu bị đau nhức, đưa mắt nhìn thì thấy không có việc gì, liền nâng cậu từ trong lòng mình dậy.

Trong quá trình đỡ Nhạc Thần dậy, mới phát hiện bên trong áo tắm cậu không mặc gì, xốc vạt áo lên thì chính là hai chân thon dài trắng nõn, Ngu Gia Tường thấy bụng như bị buộc chặt, đột nhiên miệng lưỡi cũng trở nên khô nóng.

Hôn tai Nhạc Thần, chất giọng khàn khàn ghé vào nói, ''Thân ái, đang chờ trẫm?"

Một tay Ngu Gia Tường nâng mông Nhạc Thần, một tay đã men theo áo tắm rộng rãi vuốt ve vùng ngực và bả vai cậu.

Áo tắm bị hắn đẩy đến vai, lộ ra lồng ngực tái nhợt gầy yếu.

Nhạc Thần bị động tác của Ngu Gia Tường làm cho khó chịu, mày vẫn nhăn chặt chưa từng giãn ra, ôm cổ hắn, tránh động bên dưới, thanh âm đè nén, mang theo thống khổ nói, "Ngu Gia Tường, trước buông xuống đã, rất đau!"

Ngu Gia Tường nghe tiếng Nhạc Thần đau đớn thì lập tức dừng tay, hỏi, "Làm sao, sao lại không thoải mái?"

Nhạc Thần lui ra khỏi người hắn, nằm úp sấp quỳ gối trên giường, trán đã rịn chút mồ hôi lạnh.

Ngu Gia Tường không biết Nhạc Thần bị như thế nào, lo lắng dò hỏi, "Để kêu Thái y đến nhìn xem, khó chịu chỗ nào, phải dưỡng bệnh thật tốt."

Nhạc Thần giữ chặt tay hắn, cuối cùng lấy hơi nói, "Không có việc gì, lấy vật bên trong ra, Tạ tổng quản nói ít nhất phải một canh giờ, nhưng bây giờ một khắc cũng không muốn."

Nhạc Thần kéo tay Ngu Gia Tường chạm đến cánh mông cậu, hơn nữa cộng thêm biểu hiện và lời nói vừa nãy, Ngu Gia Tường cuối cùng cũng hiểu Nhạc Thần bị như thế nào.

Khóe miệng Ngu Gia Tường gợi lên ý cười ôn nhu, đem cả vạt áo tắm nhấc lên đến phần eo, lộ ra cánh mông mượt mà vừa cong vừa trắng, Ngu Gia Tường yêu thích không buông sờ vài cái, chỉ cảm thấy trơn nhẵn mềm mại, còn đang muốn sờ thêm mấy lần thì Nhạc Thần tức giận, âm thanh lạnh lùng nói, "Ngu Gia Tường, mau lấy ra, còn ở đó làm gì?"

Ngu Gia Tường cười tách mông cánh hoa của Nhạc Thần ra, nhìn đến hậu huyệt quả thực có cắm ngọc thể, là màu xanh đậm, so với cái trước kia thì thô hơn một chút.

Cửa huyệt đầy đặn bị Ngu Gia Tường nhìn chăm chú đến hơi co rút, từ thân thể Nhạc Thần buộc chặt mà thấy cậu đang khẩn trương.

Ngón tay Ngu Gia Tường khẽ vuốt quanh miệng huyệt, hỏi, "Bao lâu rồi?"

"Chưa bao lâu, chỉ mới mấy khắc* thôi. Mau!" Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường nhìn, trong lòng không biết thế nào lại có chút sợ hãi lại có chút thẹn thùng.

(*) 1 khắc = 15 phút TvT

Ánh mắt Ngu Gia Tường ôn nhu, mới bắt đầu chậm rãi đem ngọc thể trong mông Nhạc Thần rút ra.

Thanh âm rút ra rất lớn, làm mặt Nhạc Thần như muốn cháy hồng, còn muốn nói hai câu nhưng lại thấy đau, sau mới tốt hơn chút.

Ngọc thể bị rút ra hoàn toàn, mặt sau có chút hư không, cậu thoát lực nằm sấp, vươn tay đem vạt áo kéo xuống, che bên dưới lại.

Ngu Gia Tường nhìn quanh giường một vòng, quả thực bên bàn trà có khay đựng ngọc thể, cầm ngọc thể trong tay bỏ qua đó.

Cười nằm xuống bên cạnh Nhạc Thần, nhìn bộ dạng cậu đỏ mặt nằm sấp bất động đặc biệt trìu mến, Ngu Gia Tường vỗ về lưng Nhạc Thần, ở bên tai cậu nói, "Nếu đã chuẩn bị tốt, trẫm cũng không phải không hiểu phong tình, đến đây đi!"

Liền ôm Nhạc Thần đến, vươn tay cởi bỏ áo tắm, Nhạc Thần nhìn hắn, mở miệng nói, "Phải nhẹ nhàng!"

Dây lưng áo tắm không cần tốn nhiều sức đã được cởi bỏ, đem áo tắm cậu kéo xuống, cũng cởi của chính mình, Ngu Gia Tường nằm phục trên người Nhạc Thần, đem trâm ngọc kê trên tóc Nhạc Thần thả vào bàn trà bên giường, ánh mắt ôn nhu thâm tình, ngón tay khẽ vuốt làn tóc tản ra trên đầu Nhạc Thần, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên cánh môi cậu, một bên nói, "Trẫm sẽ thật nhẹ nhàng!"

Ánh mắt Ngu Gia Tường nhiệt liệt lại ôn nhu, làm cho Nhạc Thần hoàn toàn trầm mê trong đó, tay đặt trên vai hắn, chủ động hôn môi, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng khiêu khích, bất quá, rất nhanh đã bị Ngu Gia Tường phản công trở về.

Ngu Gia Tường sợ sẽ phá hỏng Nhạc Thần, ôm chặt cậu, đảo cậu ngồi lên trên mình.

Nhạc Thần ngồi trên người hắn, từ hôn thắm thiết mê muội bắt đầu hôn liếm hai má và cằm, lui xuống dưới, hôn đến hầu kết, xương quai xanh, bả vai, hai tay cũng linh hoạt vuốt ve ngực hắn, còn cư nhiên vỗ về đến đùi, nhưng lại không chạm vào nơi ấy.

Ngu Gia Tường bị cậu hôn khiêu khích như ở trên núi tiên mờ ảo, chính là nhiệt lưu trên tiên sơn bắt đầu khởi động, làm cho hắn càng thêm xôn xáo nóng bỏng, vỗ về lưng mềm mịn tinh tế của Nhạc Thần, hắn nghĩ đến, thủ đoạn tán tỉnh của Nhạc Thần quả thực rất tốt, không biết cậu học được từ đâu.

Ngu Gia Tường đột nhiên nghĩ đến ngày trước Nhạc Thần cũng không trong phạm vi của hắn, không biết khi ấy Nhạc Thần từng có người khác hay không, hắn thấy kinh hãi, đột nhiên như từ đám mây rơi xuống, đang muốn hỏi Nhạc Thần một chút, môi Nhạc Thần đã rời khỏi đầu vú trước ngực hắn, đầu lưỡi linh hoạt liếm lộng, còn dùng răng nanh nhẹ cắn, tay cư nhiên còn muốn từ đùi chuyển dời đến mông hắn, nhẹ nhàng vuốt ve, Ngu Gia Tường không hề chuẩn bị, lại còn "Ưm… Đừng…." rên rỉ ra tiếng.

Nhạc Thần vừa lòng đạt được lại vừa lòng tươi cười, càng thêm ra sức.

Lửa nóng trên người Ngu Gia Tường không ngừng dâng lên, hô hấp ồ ồ, long căn phía dưới vừa nóng lại vừa cứng thật cao. Hắn thở sâu, hai chân thon dài mềm dẻo rắn chắc kẹp chặt hai chân Nhạc Thần, ôm thắt lưng cậu, xoay người đặt Nhạc Thần dưới thân.

Ngu Gia Tường không cho Nhạc Thần lại tùy ý làm bậy, bắt đầu chiếm chủ đạo của mình, hôn môi Nhạc Thần, làm Nhạc Thần choáng váng mơ màng, lại đi liếm tai cậu, ghé vào tai hạ giọng trầm thấp từ tính mị hoặc hỏi, "Sao lại dùng những thủ đoạn này?"

Trên mặt Nhạc Thần lộ ra tươi cười kiêu ngạo, thở hổn hển trả lời, "Không phải là…… dùng ở…… trên người, có phải…… làm tốt lắm không!"

Ngu Gia Tường có được đáp án, yên tâm, tán dương nói, "Làm rất tốt, trẫm thích!"

Nhạc Thần nghe hắn ca ngợi như vậy, cười càng vui vẻ, lại vươn tay đến lưng Ngu Gia Tường sờ soạng.

Ngu Gia Tường đem tay cậu đè xuống trên giường, "Không cần khiêu khích trẫm nữa! Thật sự là yêu tinh của trẫm!"

Nhạc Thần mị nhãn như tơ, ngưng mắt nhìn hắn nhẹ nhàng cười.

Ngu Gia Tường lo lắng nếu Nhạc Thần lại trên người hắn khiêu khích như vậy, chắc hắn trực tiếp mà bắn luôn, như vậy chẳng phải quá mất mặt mũi uy phong sao. Mặc dù lúc đó ở trên giường cùng người yêu, nhưng cũng không được phép.

Bởi vì trước đó Nhạc Thần đã khuếch trương, dùng chút trơn cao, không tốn bao nhiêu thời gian Ngu Gia Tường đã dễ dàng đi vào trong.

Nhạc Thần bị Ngu Gia Tường va chạm mà thanh âm đứt quãng, có thống khổ nhưng cũng có sung sướng, "Ngu……, ưm, a, ……chậm……"

"Đừng quá dùng sức……, ưm……, nhẹ chút……"

……

Mùa hạ, trên giường là chiếu tre ngà voi, Nhạc Thần rất gầy, bị Ngu Gia Tường đặt ở phía dưới, lưng rất nhanh đã bị ma sát đến hồng.

Hai tay Nhạc Thần ôm trên cổ Ngu Gia Tường, trong thanh âm mang theo thống khổ đáng thương, thở hổn hển thỉnh cầu nói, "Ngu Gia Tường……, ngừng…… dừng lại."

Ngu Gia Tường thấy Nhạc Thần cau mày, vẻ mặt rất đau đớn, tuy rằng tên đã lên dây nhưng vẫn dừng lại, kích động mãnh liệt hôn hai má cậu, hỏi, "Làm sao rồi?"

Trong mắt Nhạc Thần hai ngấn nước, thở gấp một lát mới nói, "Đừng, giường cạ vào lưng khó chịu, rất đau!"

Ngu Gia Tường để tư thế hạ thể hai người kết hợp với nhau đem Nhạc Thần lật tới trên người mình, Nhạc Thần kêu rên thất thanh, trừng mắt nhìn hắn nhưng cũng không oán giận.

Ngu Gia Tường nhìn qua lưng Nhạc Thần, quả thật bị giường ma sát đỏ lên, ở giữa còn bị trầy da miếng nhỏ, hắn yêu thương lấy tay nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng cậu, lại hôn mấy cái trên bả vai bị thương, cười nói với Nhạc Thần, "Không để lưng bị trầy nữa. Chúng ta lại đến!"

Hiện tại Nhạc Thần đang ngồi khóa trên người hắn, hậu huyệt còn hàm chứa vật kia đang trào dâng vận sức chờ phát động, Ngu Gia Tường nhẹ nhàng đỉnh lên, Nhạc Thần liền kinh hô một tiếng, hiểu được Ngu Gia Tường muốn làm gì.

"Thân ái, tự mình động!" Ngu Gia Tường nâng thắt lưng Nhạc Thần lên, nói.

Nhạc Thần hạ mi, "Không…. Không có khí lực!"

Nhạc Thần đành cố di chuyển vài cái, loại tư thế này mỗi lần xuyên rất sâu, cậu nhíu mày, nửa khép mắt, vẻ mặt có chút ẩn nhẫn, rồi cũng có sung sướng.

Bắt đầu cậu còn di chuyển không lưu loát, sau thì nắm được nhịp, ra vào thật sâu, chạm đến làm cho cậu có thể sung sướng, từ từ nhắm hai mắt khẽ giương môi, hô hấp ồ ồ, càng phát ra tiếng rên trầm thấp.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng Nhạc Thần say mê cưỡi trên người hắn, hắn kích động lại ngấm ngầm chịu đựng, áp chế bản thân muốn tự mình đặt Nhạc Thần dưới thân hung hăng làm, quả thực động tác chậm rãi của Nhạc Thần làm hắn như bị vây hãm giữa thiên đường sung sướng và địa ngục dày vò.

Động tác của Nhạc Thần, dựa vào mặt sau đã bắn ra, hé miệng thở hổn hển, mềm thân ngã xuống trên người Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường vỗ về cậu, đằng sau hậu huyệt mãnh liệt co rút hắn cũng đạt tới cao triều.

Ngu Gia Tường hôn hai bên mé tóc ẩm ướt của Nhạc Thần, lần lần vuốt ve lưng cậu.

Nhạc Thần mệt không còn khí lực, tay chân giống như không phải của mình động cũng không muốn động.

Tuy rằng Ngu Gia Tường còn muốn vài lần, nhưng bận tâm thân thể Nhạc Thần nên đành phải thôi!

Trong phòng ôn nhu kiều diễm như thế, Tạ tổng quản ở bên ngoài nghe cũng mặt đỏ tai hồng, hiểu ý cười, để nhóm nội thị đem vật dụng tắm rửa cần thiết chuẩn bị tốt.[Hoàn chính văn]

92. Quyển 2 - Chương 59: Phiên Ngoại 1: Nhật Ký Nuôi Mèo (thượng)

Thích Ngân bị phái đi thủ biên cương, không có lòng khó chịu với Ngu Gia Tường là không thể nào, Nhạc Thần cũng vì chuyện này mà chiến tranh lạnh với hắn, sau cũng chỉ có thế, cũng may Ngu Gia Tường cho phép Nhạc Thần viết thư lui tới với Thích Ngân.

Nhạc Thần xem Thích Ngân như thân nhân, Thích Ngân thủ biên cương chinh chiến bên ngoài cũng không khỏi lo lắng cho hắn, mỗi lần viết thư đơn giản hỏi thân thể, viết chút chuyện nhỏ mình gặp, hỏi tình trạng sức khỏe, còn có hỏi hắn dùng gì, thường xuyên uống thuốc gì ăn gì, mang giày lông cừu linh tinh.

Thích Ngân viết thư cho Nhạc Thần ngắn gọn hơn nhiều, thường xuyên chỉ có hai câu nói, thứ nhất nói thân mình rất tốt, thứ hai hỏi thân thể Nhạc Thần như thế nào, thật sự không hoa hòe, bất quá, hắn sẽ mang vài thứ cho Nhạc Thần, đều là mấy thứ ngoạn ý ở biên cương từ các quốc gia khác truyền đến.

Nhạc Thần chỉ giữ vài thứ, cậu cũng là người lớn, giữ vài món làm kỷ niệm còn lại cấp cho Thừa Trừng, Thừa Trừng cũng không muốn, nhưng công chúa Thừa Xu của Ngu Gia Tường lại rất thích, thường xuyên lấy ra chơi.

Nhạc Thần và Thích Ngân đối đãi tương giao làm Ngu Gia Tường bắt đầu bất mãn, sau đó cảnh giác, nhưng lại thấy hình thức hai người ở chung chẳng khác nào thân nhân, cũng không xuất hiện chuyện hắn lo lắng, vả lại, quan hệ của hắn và Nhạc Thần cũng xem như vững chắc, mà hắn cũng không tin sẽ xảy ra vấn đều, vì vậy sau đó cũng liền để mặc, không để người âm thầm tra xét, thậm chí cũng không hỏi đến.

Có một ngày, Thích Ngân lại gửi thư tín cho Nhạc Thần, trong thư vẫn là báo bình an và hai câu thăm hỏi sức khỏe, chỉ là lần này lễ vật mang về không phải vật chết, mà là hai con mèo toàn thân trắng tuyết.

Ở thời này, nuôi mèo cũng không có gì hiếm lạ, rất nhiều nhà đều nuôi, trong cung cũng nuôi không ít. Chính là, giống mèo tốt vẫn cực kì quý báu hiếm lạ, hơn nữa, mọi người chỉ thừa nhận giống mèo từ quốc gia Tây Vực truyền tốt mới là giống tốt.

Khi còn bé, trong nhà Nhạc Thần từng nuôi hai con mèo và còn nuôi chó, bởi vì cậu rất thích, nhưng thời gian chơi với vật nhỏ quá nhiều nên không đặt tâm tư luyện cầm và vẽ, nên mèo nhỏ liền bị mẹ ôm đi tặng người khác, sau nhà cậu cũng không nuôi vật gì nữa.

Khi nội thị vội ôm hai con mèo mang tới cho Nhạc Thần, phỏng chừng mèo nhỏ trên đường từ biên quan đến kinh thành chịu khổ không ít, mặc dù được xử lý tốt rồi mới mang cho cậu, nhưng vẫn là vừa gầy vừa ốm, nhìn không được xinh đẹp bao nhiêu, bất quá, bởi vì Thích Ngân đưa đến, Nhạc Thần liền cực kì yêu quý sủng ái như trân bảo.

Hai con mèo một đức một cái, Nhạc Thần chải lông cho chúng, đút ăn ngon, nhẹ nhàng ve vuốt, buổi sáng mèo được đưa vào cùng, đến giữa trưa Nhạc Thần đã chọc đến thành thục.

Lông trên người hai bé mèo trắng đến không có tạp chất, mắt là màu xanh biếc, Nhạc Thần rất ác tục* gọi mèo cái là 'Công chúa bạch tuyết', mèo đực là 'Bạch mã hoàng tử', nghe cậu gọi công chúa hoàng tử là vô lễ bất kính cỡ nào với hoàng gia, nhưng lại không ai dám phản đối, chỉ cần cậu cao hứng, phỏng chừng Hoàng đế cũng không để ý. Chính là mọi người cũng không dám xưng hô hai bé mèo là 'công chúa' 'hoàng tử', chỉ biết lấy 'tiểu tuyết' 'tiểu bạch' mà gọi. Không thể không nói nội thị hầu hạ trong cung đều là trí tuệ vô hạn.

(*) Ác tục: ác bá, dung tục.

Giữa xuân, dương liễu xuân phong, muôn hoa trong vườn đua nhau bung nở, Nhạc Thần ngồi trong lương đình vẽ hoa mẫu đơn.

Mẫu đơn là vua trong ngàn hoa, quốc sắc thiên hương, đẹp đẽ diễm lệ, diêu hoàng ngụy tử đan hồng nhị kiều*, tiện sát hương thơm, hai bé mèo trắng tựa sát vào làn mẫu đơn ngủ gật, tư thái tùy tiện, phi thường ngây thơ, dương quang giờ ngọ như lấp lánh bóng râm tạo trên người mèo trắng nhiều vết quang ảnh loang lổ, Nhạc Thần vẽ tranh đến chuyên chú, Ngu Gia Tường đến gần cậu cũng không chú ý.

(*) Phẩm chủng nổi danh của mẫu đơn.

Trên mặt Nhạc Thần khi thì ngưng trọng nghiêm túc, khi thì nhu hòa mỉm cười, nhưng đầu bút trong tay lại vẫn chưa ngừng.

Nội thị mang đến ghế tựa, Nhạc Thần chuyên chú nhìn mèo và bàn vẽ, Ngu Gia Tường ngồi bên vừa phẩm trà vừa nhìn cậu, khóe môi gợi lên biên cười thưởng thức sung sướng, bán híp mắt, không cần nghĩ chính vụ, chỉ cần nhìn cậu là tốt rồi, dạng yên tĩnh nhàn nhã này luôn làm người ta say mê trầm đắm.

Sau khi Nhạc Thần vẽ xong, quay đầu nhìn mới thấy Ngu Gia Tường nửa nằm trên ghế trong lương đình, mặc thường phục minh hoàng, người cũng đã ngủ, thụy nhan an tường yên tĩnh còn mang theo nụ cười thỏa mãn.

Nội thị đứng khá xa còn không biết đế vương của họ đã ngủ, hẳn sẽ nhanh lấy thảm đến phủ cho hắn.

Nhạc Thần nhẹ giọng cho nội thị đi lấy, còn để người kéo buông sa mạn trong lương đình, che đi ánh nắng chói chang chiếu vào.

Nhạc Thần cũng cảm thấy mệt mỏi, nhìn Ngu Gia Tường nghiêng người nằm trên ghế còn dư lại một khoảng khá rộng, liền cũng nằm lên đó mà ngủ.

Có lẽ Ngu Gia Tường cảm nhận được Nhạc Thần bên cạnh, nhẹ động thân thể ôm cậu kéo vào lòng, đặt tay lên thắt lưng của cậu.

Giờ ngọ kiệt sức mệt mỏi, nội thị canh giữ chung quanh cũng đều buồn ngủ, không ngừng ngáp.

Trong lương đình hai người tựa vào nhau tạo thành phong cảnh đẹp nhất trong vườn mẫu đơn, hoa trong ánh mặt trời ấm áp nở ra tươi đẹp, gió mát phất qua, từng đóa từng đóa diễm lệ ung ung lay động, nhịp nhàng theo khúc màn sa trong lương đình, đem theo mùi hương ngọt ngào truyền đến trong mộng hai người ngủ say, là tốt đẹp như vậy.

Gió thổi có chút lớn, sa mạn phất phới, đóa hoa loạn đưa, Tiểu Bạch tỉnh, ở ngoài cối xay bằng nước run rẩy thân mình.

Dáng người Tiểu Bạch nhẹ nhàng bước đi trên thềm đá, xoay quang trong lương đình, bị sa mạn màu vàng huơ cho loạn mắt, lại tao nhã thong thả đến cạnh ghế nằm, cọ xát bên chân Nhạc Thần, phát hiện chủ nhân không phản ứng, vì thế nhẹ nhàng nhảy lên ghế, cọ cọ trước ngực Nhạc Thần.

Ngu Gia Tường bị vật gì từ trên đùi bước qua, hắn rất nhanh liền tỉnh, mở mắt, trong mắt thậm chí còn không có cái loại mông lung vừa tỉnh ngủ, mà là bình tĩnh thâm thúy.

Nhạc Thần mặc cẩm bào xanh đậm, ngủ bên cạnh hắn, hô hấp nhẹ nhàng đều đều, trên mặt còn mang theo đỏ ửng, Ngu Gia Tường trước nhìn qua môi qua mặt cậu, ánh mắt mới nhìn xuống cục gì màu trắng đang bước đến bên hông Nhạc Thần, muốn lủi vào lòng cậu.

Ngu Gia Tường không hề động, mắt lạnh nhìn động tác của Tiểu Bạch, mèo nhỏ phỏng chừng bị khí thế Ngu Gia Tường tỉnh lại làm hoảng sợ, dừng bước chân, nhìn kỹ Ngu Gia Tường, có chút không được, không biết là nên nhảy xuống hay vẫn là tiếp tục lộ trình.

Thấy Ngu Gia Tường không nhúc nhích, mèo nhỏ lại lớn mật chân trước đạp hai bước, Nhạc Thần vẫn không tỉnh, mèo kia liền chuẩn bị cọ cọ vào lòng cậu, Ngu Gia Tường đột nhiên hành động, làm mèo nhỏ đề phòng thời điểm muốn nhảy xuống nhưng lại bị Ngu Gia Tường nắm lông gáy.

Ngu Gia Tường xách mèo đến trước mặt nhìn xem, mèo nhỏ quơ móng muốn chạy trốn.

Ngu Gia Tường nhìn nhìn xác định là mèo đực, trong mắt có chút lãnh ý nói, "Là mèo sao cũng háo sắc!" Tùy tay ném mèo nhỏ ra khỏi lương đình, nếu không phải thân mình Tiểu Bạch linh hoạt thì cho dù là mèo có chín cái mạng, phỏng chừng cũng bị ngã chết. Nó bị rơi vào bụi mẫu đơn, mấy đóa hoa phấn hồng kiều diễm đều bị nó rơi ngã đè nát, cánh hoa rơi xuống, mèo nhỏ đứng vững trên mặt đất, lắc lắc thân mình, không phục lắm hướng vào lương đình kêu to vài tiếng, tuy rằng lại muốn vào trong, nhưng cuối cùng vẫn là vòng ra bên ngoài đi tìm 'Tiểu Tuyết'.

Kỳ thật Nhạc Thần còn muốn ngủ một lát, chính là người bên cạnh loạn hôn trên mặt cậu, làm cho cậu thế nào cũng không ngủ được, cuối cùng đành phải mở to mắt, ánh mắt nhập nhèm, bên trong mông mông lung lung một tầng hơi nước, trừng to nhìn Ngu Gia Tường, Ngu Gia Tường đối với cậu giận trừng không chút để ý, lại cúi xuống hôn hôn khóe môi của cậu vừa nói, "Ngủ tiếp sẽ càng mơ hồ, đứng lên đi!"

Nhạc Thần bất mãn đánh cái ngáp, hỏi, "Tỉnh khi nào?"

"Vừa một chút!" Ngu Gia Tường nâng Nhạc Thần từ trên giường dậy.

Lúc này Nhạc Thần mới phát hiện không phải đang ngủ trong lương đình, mà là giường lớn trong phòng.

Lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời có chút hôn ám, không phải là buổi trưa ánh nắng dương quang.

"Trời râm, gió có chút lạnh, trẫm ôm ngươi vào." Ngu Gia Tường cũng không gọi nội thị ngoài cửa vào hầu hạ, chính mình động thủ lấy y phục Nhạc Thần mặc cho cậu.

Nội thị mang vật dụng rửa mặt chải đầu đến hầu hạ Nhạc Thần, ánh mắt Nhạc Thần đảo quanh lại không nhìn thấy hai bé mèo trắng, có chút nghi hoặc, nghĩ đến phỏng chừng là ở bên ngoài, liền đối với Ngu Gia Tường đang ngồi lật sách nói, "Có nhìn thấy hai con mèo trắng không, là Thích Ngân cho người mang đến cho ta. Rất trắng, về sau dưỡng béo, không chừng sẽ rất đẹp."

"Thấy, khô héo gầy teo, trừ trắng, không có cái gì tốt!" Ngu Gia Tường miễn cưỡng trả lời.

"Từ xa đưa tới, đoán chừng ở trên đường chịu không ít khổ, có chút gầy là đúng, nuôi một khoảng thời gian sẽ tốt!" Nhạc Thần cảm thấy hai bé mèo kia rất linh tính, hơn nữa cực kì nhu thuận, chủ yếu là đối với chủ nhân là cậu thực không muốn rời xa, mới chung nhau không có bao nhiêu thời gian, chỉ biết ỷ lại cậu, nghe theo cậu, mà không phải là nhóm nội thị thường xuyên ôm bọn chúng.

Nghĩ đến hai bé mèo về sau sẽ được dạy dỗ thành sủng vật nhu thuận nghe lời, hơn nữa, bộ dáng bọn chúng trưởng thành tròn vo một cục, Nhạc Thần liền cảm thấy cực kì không sai.

Chính là, Ngu Gia Tường hình như không quá cao hứng.

Nhưng Nhạc Thần nghĩ Ngu Gia Tường đối với những đồ Thích Ngân đưa tới cũng không cao hứng, cho nên cậu vốn không đặc biệt để ý.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dáng Nhạc thần vừa nhắc tới mèo đã cực kì vui vẻ, liền đánh mất ý niệm tiễn bước chúng trong đầu, vẫn là cho cậu giữ lại đi, cậu mỗi một mình trong cung buồn chán cũng không có niềm vui lạc thú gì, có mèo nhỏ trong cung chọc cậu cười cũng được, vì thế nói, "Thừa Xu nghe có hai con mèo thì thích vô cùng, trước khi ngủ đã ôm mèo đi chơi, chờ tỉnh, buổi chiều lại mang về."

Nhạc Thần choáng váng, không biết Thừa Xu đem mèo ôm đi sẽ còn trở về không, hay chỉ là chơi chơi rồi trở lại, có chút lo lắng nói, "Không biết có thể nghĩ trả lại mèo không!"

Thừa Xu chỉ nhỏ hơn Thừa Trừng hai tháng, được sinh ra khi Ngu Gia Tường còn là Vương, mẫu thân là thị tì khi đó của Ngu Gia Tường, thị tì kia trong khoảng thời gian Ngu Gia Tường đi Tây Bắc vì sinh bệnh mà chết, vì thế Thừa Xu liền được Vương phi nuôi nấng, trời sinh tính tình hoạt bát sáng sủa, từ lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Thần đã thích, sau Ngu Gia Tường cũng hết mực cưng chiều. Cho nên để bé ngụ trong cung.

"Trẫm lập tức cho người mang mèo về, được không?" Ngu Gia Tường nhìn phản ứng Nhạc Thần nói.

Nhạc Thần ngẫm ngẫm, một đôi vẫn tốt hơn một con, "Thừa Xu nuôi cả hai phỏng chừng sẽ không để tâm, cho nuôi một con vẫn tốt hơn."

Vì thế mèo cái về với Nhạc Thần, mèo đực bị chà đạp trong tay tiểu công chúa Thừa Xu.

Sau Ngu Gia Tường lại đến, thấy Tiểu Tuyết lăn lộn trong lòng Nhạc Thần, tuy rằng cảm thấy không thoải mái nhưng nghĩ là con cái cũng liền nhẫn xuống.

93. Quyển 2 - Chương 60: Phiên Ngoại 1 – Nhật Ký Nuôi Mèo (hạ)

Thái y nói, Thanh Cù cung ở ngoại ô kinh thành hoàn cảnh u nhã, không khí tươi mát trong lành, rất thích hợp cho Nhạc Thần tĩnh dưỡng, hơn nữa Nhạc Thần cũng không nguyện ý trở lại hoàng cung trong kinh.

Ngu Gia Tường cũng thấy ở Thanh Cù cung không tồi, vì thế, năm đầu Đức Hi dời đến Thanh Cù cung nghỉ mát, về sau liền ở lại, trừ những nghi thức trọng đại cần hồi cung cử hành, các sự vụ khác đều xử lý ở Thanh Cù cung, bắt đầu năm thứ hai Đức Hi, Thanh Cù cung được bắt đầu xâu dựng thêm, không chỉ xây dựng thêm tiền điện xử lý triều chính, hậu hoa viên vườn ngự uyển đều được mở rộng.

Hoàng đế thậm chí đem một vườn ngự uyển trong đó đặt tên "Vinh Ân viên", sau đó "Vinh Ân viên" không ngừng được xây dựng rộng thêm, bên trong thiết kế tinh xảo, kiến trúc ưu nhã tuyệt đẹp, trong vườn có hồ, trong hồ có đảo, trong đảo còn tu kiến sân nhỏ, đủ loại hoa cảnh quý báu, tiểu kiều lưu thủy, đình đài lâu tạ……

Bởi vì "Vinh Ân viên" quá mức tinh mỹ, chiếm diện tích rất rộng, là bộ phận chính yếu trong Thanh Cù cung, sau mọi người cũng dùng tên này thay thế xưng hô cho Thanh Cù cung.

Hoàng đế thậm chí ban cấp Vinh Ân viên phủ đệ cho Vinh Ân Hầu. Là bao nhiêu sủng ái và ban ân.

Vinh Ân Hầu làm nịnh thần bên gối Hoàng đế, nhưng thanh danh cũng không kém gì Đổng Thánh Khanh năm đó lâm vào đoạn tụ với đế vương, phong cảnh vô hạn, cả nước đều biết.

Chính là, cả triều trên dưới đều biết đế vương sủng hạnh Vinh Ân Hầu, lòng tràn đầy hi vọng có thể nhìn thấy vị mê hoặc đế vương, thậm chí làm cho đế vương vứt bỏ hậu cung chuyên sủng rốt cuộc là loại phong lưu mỹ mạo điên đảo chúng sinh cỡ nào, thế nhưng, chân chính gặp qua Vinh Ân Hầu nhưng lại lác đác không có mấy người.

Bởi vì Thái y thường xuyên chẩn bệnh cho Vinh Ân Hầu, từ trong triều truyền ra, lại đến dân gian, cơ hồ tất cả mọi người đều biết Vinh Ân Hầu năm đó vì cứu đế vương mà lưu lại di chứng, thân thể suy yếu ốm đau quấn thân.

Mọi người suy đoán cậu sẽ chết đi trước khi nhận hết ân sủng, hay là bởi vì hết được ân sủng mà chết đi, đương nhiên cũng có tài tử phong lưu chờ mong đế vương có thể dài lâu cùng Vinh Ân Hầu ốm yếu tuấn mỹ, bởi vậy dân gian thậm chí còn viết không ít thi ca miêu tả.

Vinh Ân Hầu giỏi số học, là xuất từ bản lĩnh Nhạc gia, còn thiện âm luật, thiện hội họa, khúc lưu từ Vinh Ân viên truyền ra ngoài đều sẽ trở thành truyền tấu dân gian kinh điển, cũng có bức họa từ Vinh Ân viên truyền ra, ban đầu mọi người cũng không tiếp nhận, nhưng mọi người truy cầu trào lưu mới mẻ, vẫn có rất nhiều họa sĩ mô phỏng học tập, chờ mong lợi dụng họa pháp có thể tiếp cận Vinh Ân viên, giành được thượng vị cũng không ít.

Nhạc Diệu thường xuyên đi Vinh Ân viên tán gẫu cùng Nhạc Thần, trừ vài câu nhàn thoại ít ỏi, phần lớn thời gian đều lấy học thuật thảo luận, từ sớm đã có phương pháp nhớ số của phương tây, chính là không có người coi trọng vận dụng, sau được Nhạc Thần đề cử, Nhạc Diệu bắt đầu vận dụng mấy loại ký hiệu con số đơn giản này, sau thậm chí còn được mở rộng vận dụng trong nước.

Uông Kiển thường xuyên đi cùng Nhạc Diệu đến Vinh Ân viên gặp Nhạc Thần, sau bị các đại thần hỏi vấn đề diện mạo phong tư của Vinh Ân Hầu, Uông Kiển trả lời đều làm cho người ta đau lòng, "Cậu ấy và Nhạc Thiếu giam là huynh đệ, diện mạo đương nhiên là giống nhau, mọi người thấy Nhạc Thiếu giam diện mạo thế nào, Hầu gia thế đó, chính là, theo hạ quan thấy, Nhạc Thiếu giam có thêm vài phần tuấn tú, Hầu gia thì gầy yếu thế thôi."

Sau khi mọi người nhìn thấy Nhạc Diệu diện vô biểu tình, tròng mắt còn rất ít động thì hoàn toàn không thể tưởng tượng được diện mạo vị kia của đế vương, thậm chí còn làm đế vương bởi vậy mà không gần sắc,

không biết là nên lựa chọn tin tưởng lời nói của Uông Kiền, hay là quan không cần quan tâm đến vấn đề này nữa.

Thích Ngân đưa mèo cho Nhạc Thần, nhiều năm sớm đã lớn thành mèo mập.

Tiểu Tuyết với tiểu Bạch bộ dạng ban đầu vốn không lớn, vừa gầy vừa nhỏ lại trắng toát, với lại, nếu không tỉ mỉ phân biệt thậm chí cũng không biết con nào ra con nào, đến bây giờ, hai bé lớn lên đều không tệ.

Tiểu Tuyết là một nàng mèo phu nhân âm trầm tao nhã, trừ Nhạc Thần và Ngu Gia Tường thì rất ít thân cận với người khác, luôn luôn kiêu ngạo mà cuộn thành một đoàn, mắt nhỏ thâm thúy luôn lạnh lùng quan sát hoàn cảnh. Mấy chậu hoa trong hoa viên thường xuyên được báo lại bị tổn thất, nhưng chưa lần nào tìm được chứng cớ tiểu Tuyết giẫm đạp đi lên, Nhạc Thần đối với tiểu Tuyết lại cực kì yêu thích, thích ôm thích sờ, lại vẽ vẽ, còn rất thích tắm rửa cho nó, những con mèo khác đều rất sợ nước, không biết có phải vì tiểu Tuyết quá lười hay không, khi tắm rửa cũng không đặc biệt giãy dụa.

Trái với tiểu Bạch ở chỗ Thừa Xu công chúa, chịu không ít khổ, thường xuyên bị công chúa chọc đến kiệt sức, khi tiểu Tuyết đã muốn phì tròn, tiểu Bạch vẫn gầy khô như cũ, bất quá dáng người khỏe mạnh, thường xuyên đấu khí mười phần, rất có khí khái tử hán.

Thừa Xu tìm Nhạc Thần chơi, hầu như mỗi lần đều đem theo tiểu Bạch, tiểu Tuyết với tiểu Bạch được đặt chung một chỗ, cả hai đã không còn loại vô tư thân mật như còn nhỏ, tiểu Tuyết kinh thành hờ hững với tiểu Bạch.

Có lần Thừa Xu đến, tiểu Bạch với một tiểu hắc không biết là ai nuôi thường xuyên chuồn ra khỏi cung, sau tất cả mọi người tìm không thấy, khi tìm được thì tiểu Bạch chẳng khác nào tiểu hắc. (đen như nhau)

Ban ngày Nhạc Thần ở trong tiểu hiên bên hòn non bộ phổ nhạc đàn tỳ bà, ở cùng với cậu còn có hai nội thị hầu hạ, cùng với hai người nhạc công cung đình.

Phía sau hòn non bộ không xa có một kênh nước, bên cạnh kênh nước có trồng cây hải đường và cây đào, lúc này đang là xuân về hoa nở, từng cành hải đường uốn cong nở đậm rực rỡ, hoa đào thì trắng nõn yên hà.

Nhạc Thần nghe thấy tiếng mèo kêu, bây giờ đang là xuân, tiếng mèo kêu động tình thật đáng ghét, bởi thế Ngu Gia Tường thậm chí cho người ôm tiểu Tuyết đi, qua một khoảng thời gian lại ôm trở về.

Nhạc Thần từ hòn non bộ đi xuống, cách khá xa, mơ hồ nhìn thấy dưới tàng cây đào có mèo hắc miêu và bạch miêu, nghe thanh âm kia, hẳn là tiếng kêu của tiểu Bạch.

Nhớ tới lúc trước Thừa Xu còn oán giận không thấy tiểu Bạch, Nhạc Thần liền cho nội thị đi xuống đem tiểu Bạch đưa cho công chúa, ngẫm lại cũng đem tiểu hắc đi qua, nếu Thừa Xu nuôi cả hai mèo, cũng không cần lại lo lắng tiểu Bạch bị gái lừa đi.

Qua chút thời gian, nội thị quay về hòn non bộ, chỉ là, mèo không đưa đến chỗ Thừa Xu công chúa mà lại ôm đến chỗ Nhạc Thần.

Đi theo phía sau hai nội thị là một tiểu nội thị không biết của điện nào, tiểu hắc được ôm trong ngực hắn.

Nhạc Thần đang cân nhắc bản phổ, không có chú ý người đã trở về, tiểu Bạch kêu vài tiếng, Nhạc Thần mới ngẩng đầu lên chú ý đền người và mèo.

"Sao không ôm đến chỗ công chúa?" Nhạc Thẩn hỏi.

"Hầu gia, tiểu hắc là Chu ma ma ở Minh Tuệ điện nuôi!"

Nội thị nhắc nhở một câu, Nhạc Thần liền biết vấn đề ở chỗ nào, cậu vừa cho người ôm tiểu hắc đến chỗ Thừa Xu, bây giờ tiểu nội thị lại ôm tiểu hắc trở về, chắc là bọn họ không biết nên mang tiểu hắc cho Thừa Xu, hay là trả lại cho Chu ma ma, cho nên mới đến xin chỉ thị.

Nhạc Thần vốn không muốn tốn thời gian với những chuyện không đâu, thuận miệng nói, "Vậy trả lại cho Chu ma ma đi!"

Vốn chuyện đến đây cũng coi như là xong, không nghĩ tới tiểu nội thị ôm tiểu hắc sau khi hành lễ lại nói, "Hầu gia, ma ma đã sớm biết tiểu Hắc bắt đầu với tiểu Bạch của công chúa điện hạ, vốn định đem tiểu Hắc tặng cho công chúa, chính là, tiểu Hắc vốn là mèo đực, cùng giống với tiểu Bạch của công chúa, tiểu Hắc vốn là giống quý, sao có thể hầu hạ dưới thân mèo đực khác, cho nên, ma ma mới không đem tiểu Hắc đi, hơn nữa, tìm được tiểu Hắc sẽ xử tử, cũng không thể để nó nhục thân mình."

Không nghĩ tới tiểu nội thi kia diện mạo dáng người đều thường thường nhưng khí lực lại rất lớn, đem tiểu Hắc ném vào vách đá ngoài hòn non bộ, vốn mèo mệnh lớn, không nghĩ tới tiểu Hắc chỉ kịp kêu một tiếng ngắn, máu tươi văng trên đá.

Tiểu nội thị chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, Nhạc Thần làm sao không biết hắn dùng tiểu Hắc ám chỉ cậu.

Mới vừa rồi tiểu nội thị ôm tiểu Hắc đến, người đi đường đều trắng mặt, sau lại vì động tác hắn giết tiểu Hắc mà thêm kinh hãi.

Tiểu Bạch thấy tiểu Hắc chết thảm, vừa giận vừa thương tâm, kêu gào giãy dụa trong lòng tiểu nội thị, vừa cào vừa cắn.

Sau thị vệ đi lên đem tiểu nội thị kia đi, rửa sạch hiện trường tiểu Hắc chết, bất quá, tiểu Bạch vẫn luôn ở nơi vách đá vừa cào vừa kêu, đành phải cho người đến bắt nó lại.

Nhạc Thần không muốn lại ngồi trong hiên ở hòn non bộ, khi trở lại vẻ mặt có chút nhợt nhạt, sau lại bưng chén trà thì đến tay cũng phát run.

Cậu không biết chính mình như thế nào, lòng rõ ràng là bình tĩnh, cũng không có bởi vì lời nói của người nọ mà cảm thấy xấu hổ hay gì khác, mỗi người đều có lựa chọn khác nhau, cậu cũng chỉ là lựa chọn cuộc sống có người mình yêu mà thôi, nếu là e ngại những người khác, cậu có thể làm gì bây giờ, con người vốn là ích kỹ, cậu không có khả năng vì những người khác mà vứt bỏ Ngu Gia Tường.

Sau, Nhạc Thần có chút đau đầu, uống hai viên thuốc liền lên giường đi ngủ.

Nhạc Thần cũng không muốn để loại chuyện này phiền đến Ngu Gia Tường, chỉ là, Ngu Gia Tường mà biết sẽ ngoài sự kiểm soát của cậu.

Lúc Nhạc Thần tỉnh lại đã là hoàng hôn, thái dương bên ngoài đã khuất núi, là thời điểm bầu trời đầy những rặng mây đỏ.

Ngu Gia Tường ngồi cách giường không xa lật xem chút việc, động tác Nhạc Thần ngồi dậy làm cho Ngu Gia Tường ngẩng đầu lên nhìn.

Đầu Nhạc Thần có chút mê man, nhìn thấy Ngu Gia Tường thì mỉm cười với hắn.

Ngu Gia Tường buông vật trong tay mình vội tới mặc quần áo cho Nhạc Thần, Nhạc Thần lắc đầu muốn tự mình đến, Ngu Gia Tường nhìn động tác của cậu chậm chạp, liền lấy mềm quấn cậu vào trong, ôm vào lòng, "Buổi sáng không nên ngủ nhiều, bằng không tinh thần càng ngày càng kém, nên đi ngoài nhiều một chút!"

Nhạc Thần tựa đầu vào trên vai hắn, trên người không có khí lực, thanh âm cũng mềm nhũn, "Cũng không ngủ nhiều lắm, đi rất nhiều nơi. Chỉ là bây giờ muốn ngủ mà thôi, mới ngủ một lúc."

Ngu Gia Tường nâng đầu Nhạc Thần lên, vén vén tóc tán trên trán cậu, nhìn mắt cậu nói, "Về sau trẫm không muốn nghe những chuyện lộn xộn này nữa. Giờ thì, quên đi!"

Nhạc Thần cười khẽ, nụ cười có phần xinh đẹp, "Không có để ý, thật đó! Người khác muốn cái gì thì tùy bọn họ, không cần bọn họ xen vào."

Ngu Gia Tường thật nhìn không ra là Nhạc Thần thật sự không thèm để ý đến chuyện này, hay là lại đem phiền muộn nén trong lòng. Thế nhưng, Nhạc Thần thổ lộ rõ ràng làm cho lo lắng trong hắn vì Nhạc Thần gặp chuyện mà tản ra chút, cười hôn trán Nhạc Thần, lại hôn môi cậu, hai người cực kì thân mật.

"Không phải muốn ra ngoài du ngoạn sao, ba tháng ba là lễ Thượng Tị, trẫm cho đi ra ngoài."

Lúc này Nhạc Thần thật vui vẻ, vui vẻ ra mặt, "Không được đổi ý."

"Thân thể tốt thì đi, nếu bị bệnh, cho dù trẫm hứa hẹn, đến lúc đó Thái y không cho thì phải ở trong cung." Ngu Gia Tường nhớ đến mùa đông năm trước Nhạc Thần ra ngoài cung, bị nhiễm phong hàn, sau thân thể liền suy yếu, đến mùa xuân mới tốt lên được.

Thái y nói với Ngu Gia Tường, Vinh Ân Hầu nếu không tĩnh dưỡng tốt, được che chở nhiều hơn, sợ là mệnh không thể kéo dài.

Ngu Gia Tường thường xuyên nhớ tới câu này của Thái y, trong lòng bị đè nén, trái tim thống khổ, thật sự không thể tưởng tượng nếu như bị chia cách, thì ngày sau hắn sẽ thành bộ dạng gì.

Nhạc Thần nghĩ thái y cũng phải theo ý chỉ hành sự, tuy rằng không như ý muốn, nhưng biết tâm ý của Ngu Gia Tường, cậu cũng thực vui vẻ đáp ứng.

Bởi vì chuyện hắc miêu, trong Vinh Ân viên liền tăng mạnh đề phòng, Nhạc Thần chỉ phát hiện, nhưng cậu cũng đoán được, ở những nơi cậu không biết cũng phát sinh ra chuyện.

Cậu và Ngu Gia Tường yêu nhau là chuyện của hai người, nhưng bắt đầu cũng là chuyện của rất nhiều người.

Cậu biết bởi vì cậu mà sẽ phát sinh ra chút chuyện, tỷ như, tiểu nội thị kia chắc chắn không sống được, Chu ma ma cậu chưa từng gặp phỏng chừng cũng thế, còn có những người khác sẽ bị liên luỵ, nhưng là, cậu không có biện pháp, tình yêu là thuần khiết, nhưng kèm theo cũng là tội nghiệt, chỉ là vì quyền thế và địa vị mà thôi, thế nhưng, trong lòng cũng sẽ không vì vậy mà dễ chịu hơn bao nhiêu.

94. Quyển 2 - Chương 61: Phiên Ngoại 2 – Thượng Ti Tiết

Mộ xuân giả, xuân phục ký thành, quan giả ngũ lục nhân, đồng tử lục thất nhân, dục hồ thất nghi, phong hồ vũ vu, vịnh nhi quy.*

(*) Tăng Tịnh nói: "Qua tháng ba, y phục mùa xuân vừa may xong cùng với năm sáu thanh niên, sáu bảy em nhỏ đi tắm ở hồ Nghi, hóng mát ở đền Vũ Vu rồi ca hát mà không về." Khổng Tử bùi ngùi nói: "Ta cũng muốn được như Điểm vậy."

Đọc [Luận ngữ], Thừa Trừng thích nhất vẫn là câu nói mang theo thản nhiên này. Mặc dù sinh ra đã có trọng trách trách nhiệm, nhưng đối với thái độ có cuộc sống thản nhiên, hắn vẫn luôn hướng tới, cho nên, thường xuyên thích đến chỗ của Vinh Ân Hầu, vô luận là ngồi một lát, hay là nói chuyện với y mấy câu, nghe y diễn khúc, nhìn y cầm bút mô tả, hay y yên lặng bình thản lật sách, bộ dạng nhẹ nhàng vuốt ve mèo đều làm Thừa Trừng có loại huân huân như mộc xuân phong, ném lại phiền não mà yên lặng thong thả.

Chẳng trách phụ hoàng có thể vứt hậu cung bắt đầu cùng y, chỉ vì trên đời thật có người một khi có được liền không muốn mất đi, không muốn mất đi, không thể mất đi.

Vinh Ân Hầu sống trong Vinh Ân viên, giống như ẩn sĩ nhàn nhã, phụ hoàng bảo hộ y trong đó, không để thế tục quấy rầy, không để phiền não quấy nhiễu, mỗi ngày hảo hảo che chở, giống như dưỡng hoa tiên trân quý nhất thế gian, sợ yêu không đủ, sợ cẩn thận không đủ, không thể làm y bị thương tổn.

Dường như thời gian rất chiếu cố y, trên mặt y nhìn không thấy dấu vết thời gian trôi qua, Thừa Trừng nhớ rõ lần đầu thấy y, khi đó mình vẫn là hài đồng nhỏ tuổi, khi chính mình trở thành Thái Tử một nước, trưởng thành thiếu niên cao ngất, lần thứ hai thấy y vẫn là bộ dạng kia, ánh mắt trong suốt sáng ngời, nụ cười yếu ớt thản nhiên, khuôn mặt minh tịnh, khoang thai, thanh lệ tuyệt tục.

Vào rất nhiều lúc Thừa Trừng rất kính trọng và kính phục phụ hoàng hắn.

Có thể bảo hộ ái nhân như vậy, có thể vẫn duy trì phần tình yêu này, sau nhiều năm vẫn không hề biến hóa, cũng không phải là loại chấp nhất hay đơn giản chỉ cần năng lượng để chống đỡ tình yêu.

Thừa Trừng ở cùng Vinh Ân Hầu rất vui vẻ và cũng rất an tâm, trong lòng thường xuyên nhớ kỹ thời gian đến thăm y, khi thấy hắn, lời nói, việc làm, trên mặt y sẽ là biểu tình gì, dùng nụ cười yếu ớt và đôi mắt ôn nhuận nhìn về hắn.

Khi hắn hiểu "Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu*", hắn có chút trằn trọc, nhưng hắn vĩnh viễn không thể nào làm được cái loại độc chiếm này, cái loại che chở vu tâm này, tình yêu vượt qua sinh mạng như phụ hoàng hắn.

(*) Quan quan kìa tiếng thư cưu

Bên cồn hót họa cùng nhau vang dầy

U nhàn thục nữ thế này

Xứng cùng quân tử sáng vầy lứa duyên.

Sau này khi hắn trở thành đế vương, tình yêu vĩ đại của đế vương chính là trách nhiệm, nhưng hắn cũng cho rằng tình yêu nhỏ bé của hoàng đế càng là học vấn thâm trầm khắc sâu kham thấu việc đời.

Không yêu chính là một loại hạnh phúc: Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh bố, nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô bố.*

(*) Vì tình ái sinh sầu

Vì tình ái sinh sợ

Rời xa được ái tình

Không còn sầu, còn sợ.

Tuy rằng như thế, nhưng là, rời khỏi tình yêu, cuộc sống còn dư lại bao nhiêu hứng thú chứ. Khi đó, hắn cũng nguyện ý trả giá toàn bộ chân tâm của mình, chỉ vì người hắn yêu.

Vinh Ân Hầu có thể cùng phụ hoàng loại bỏ hết mọi ảnh hưởng, giống như một đôi phu thê bình thường. Không có tranh chấp lợi ích hay tính kế, không có quyền thế hay đả kích, có lẽ có được tốt đẹp như thế là vì chân tâm hai người đối với nhau đều là trong vắt, cho nên mới có thể bảo trì tình yêu mỹ hảo như vậy.

Thừa Trừng biết, duy hộ như vậy không chỉ có phụ hoàng hắn, mà còn có Vinh Ân Hầu có đôi mắt thanh thấu trả giá đại giới.

Có lần, Thừa Trừng và Vinh Ân Hầu ngồi ngắm hoa, nghe Vinh Ân Hầu nói, "Có lẽ, trừ yêu hắn thì ta không còn gì, về sau có chết cũng chỉ có thể chết bên hắn."

Thừa Trừng cảm thấy thực không may, muốn khuyên y hai câu nhưng cuối cùng lại không nói ra lời. Khi đó, hắn đã thú Thái Tử phi, Thái Tử phi đã có thai ba tháng.

Thừa Trừng từng có một bộ cờ vây có bạch ngọc có hắc ngọc, quân cờ trong suốt trong sáng, ôn nhuận tinh tế, quan trọng nhất là từng khối từng khối đều rất giống nhau, hắn lấy đưa cho Vinh Ân Hầu, Vinh Ân Hầu lại chưa bao giờ dùng qua, bởi vì phụ hoàng phí hết tâm tư tính toán mưu lược trên bàn cờ rất hại tâm trí, hơn nữa cũng không có bao nhiêu lợi ích.

So với chơi cờ, phụ hoàng càng thích đánh đàn, vẽ tranh cùng y.

Sau này khi Vinh Ân Hầu chết đi, thu dọn toàn bộ tranh vẽ của y, hắn không tính vứt bỏ mà đem treo lên, có hai rương hết mấy nghìn tờ, đủ các loại dạng, phần lớn mọi người đều xem không hiểu, những cái khác đều là phong cảnh trong Vinh Ân viên, xuân hạ thu đông, bên trong có đủ loại cây cối đình đài cầu nhỏ nước chảy lầu các, còn có người và động vật, đủ loại sắc thái, đủ loại thanh tao, tuy rằng đều rất đẹp, nhưng Thừa Trừng nhìn, chung quy đều có thể cảm giác được cô tịch.

Những bản vẽ này đều trở thành những vật trân quý cuối cùng của phụ hoàng hắn, sau lại trở thành vật trân quý của hắn.

Những chuyện này đều là những chuyện nhiều năm về sau, bây giờ Thừa Trừng vẫn là thiếu niên mười lăm tuổi, tuy rằng có ít nhiều suy nghĩ sâu lắng, nhưng hắn hiện tại vẫn là thiếu niên tương đối đơn thuần.

Thượng tị tiết, thời điểm cuối xuân, trời trong nắng ấm, xuân thủy du du, cỏ xanh rậm rạp, hoa nở chim kêu, du xuân du thủy.

Ngọc khê thượng uyển, phi thường náo nhiệt, quần áo mọi người diễm lệ, xuân phục xinh đẹp tao nhã, tới lui như chức, xe như nước chảy như ngựa như rồng, gió xuân vừa vặn.

Sau khi tắm trong hương thảo, mặc vào bao y văn sĩ thanh dật, Nhạc Thần dẫn theo Thừa Xu công chúa, còn có Thừa Trừng đi ra ngoài thành du xuân.

Không có đường hoàng, mọi người đều như nhà giàu bình thường, thế nhưng người đi trên đường, Nhạc Thần tuấn tú nho nhã, Thừa Trừng tuấn mỹ cao quý, Thừa Xu mỹ lệ xinh đẹp, hơn nữa còn có không ít hộ vệ đi theo, cho dù ở nơi vương công quý thích y phục như vân cũng có thể thấy được rõ ràng.

Mấy người đi trên đường, chơi trong tiết thanh minh, nhìn hoa dại, xuân thủy trong suốt, cánh hoa đào rơi vào trong nước chìm nổi theo sông, điểu ngữ hoa hương, cười nói nũng nịu, làm cho lòng người như say, vô cùng thỏa mãn.

Trong tay Nhạc Thần còn cầm cốt chiết* phiến bằng ngọc, động tác tiêu sái, có vài phần khí phách nhã trí.

(*) Xương gãy.

Thanh niên trẻ tuổi trên đường tìm đến Thừa Trừng và Thừa Xu không ít, đặc biệt là Thừa Xu, có không ít công tử tuấn nhã đến mời, chính là trong lòng giai nhân đã có người, chỉ yếu ớt cười nhẹ uyển ngôn khước từ hảo ý.

Thừa Xu ở trước mặt Nhạc Thần là cô nương hoạt bát, trước mặt người ngoài lại rất có phong phạm công chúa cao quý tao nhã, các công tử bị cự tuyệt đều ủ rũ, nhìn giai nhân đã đi xa nhưng vẫn cố chấp dừng chân ngóng nhìn.

Nhìn những người trẻ tuổi kia chạy theo nói lời yêu thương là một loại hưởng thụ, Nhạc Thần cực kì hài lòng mang theo hai hài tử được mọi người hoan nghênh, giống như là con thân sinh của mình, vừa kiêu ngạo lại thỏa mãn.

Nhạc Thần đề nghị ra ngoài ăn cơm dã ngoại, cho nên đi tới bãi đất cao ngồi dưới tàng đào bên bờ sông, ánh mặt trời xuyên thấu qua hoa đào thưa thớt chiếu đến bãi cỏ xanh tươi, được chỗ tốt, mọi người liền dừng lại.

Người hầu bắt đầu sắp xếp phô tịch, thị vệ dựa theo phương hướng mà đứng phòng vệ.

Nhạc Thần nói với Thừa Xu, không biết Thừa Xu nói gì, nàng cười khanh khách, Nhạc Thần cầm quạt ra vẻ muốn gõ đầu nàng.

"Xem đi! Nhất định là vậy!" Thừa Xu không lớn không nhỏ, tiếp tục trêu ghẹo Nhạc Thần.

"Ở đâu ra chuyện này, đi tìm Thừa Trừng đi!" Nhạc Thần nhìn về phía người đi tới, phán đoán.

"Tìm! Nhìn rất lâu, hẳn là đang chú ý! Thần thúc so với ca ca mê người hơn nhiều, người tinh mắt cũng sẽ không chọn ca. Xem ra là một người phi thường tinh mắt!" Thừa Xu còn thật sự phân tích.

Thừa Trừng đang nói chuyện cùng thị vệ thì có một cô nương ăn mặc giống nha hoàn qua đây.

Sau khi xác nhận đối phương vô hại, Thừa Trừng mới ngăn cản cho thị vệ lui đi.

Vị cô nương áo lục đi đến trước mặt Thừa Trừng, hành lễ, vừa hướng ánh mắt nhìn về Nhạc Thần và Thừa Xu vừa nói, "Công tử vạn an! Tiểu thư trong nhà có ý với vị công tử kia, không biết có thể cùng thưởng hoa."

"Cô nương khách khí! Thúc phụ đã kết hôn nhiều năm, sợ là không thể nhận hảo ý của tiểu thư, thật có lỗi." Thừa Trừng quay đầu nhìn Nhạc Thần, lại khách khí cự tuyệt vị nha hoàn.

Nha hoàn áo lục ra vẻ thất vọng, đi trở về, đến chỗ tiểu thư nhà mình nói rõ tình huống, vị tiểu thư y phục phấn hồng có chút cao nhã chỉ có thể thở dài hai tiếng, mang theo nha hoàn rời đi.

Trừa Trừng cười đi đến chỗ Nhạc Thần và Thừa Xu, ngồi vào đệm cẩm nói, "Vị tiểu thư kia muốn ngắm hoa cùng Thần thúc, đã bị chối lui."

Thừa Xu cười nói, "Vừa rồi nhất định là thế, Thần thúc còn không tin."

Nhạc Thần nói, “Ngồi dưới tàng hoa đào, đương nhiên là có hoa đào. Xem ra cũng không phải là không có người hợp ý a!”

“Cái gì không có người hợp ý?”

Nhạc Thần đang cười đến hăng say thì đỉnh đầu truyền đến thanh âm mang theo tò mò.

Ngu Gia Tường xử lý xong chính sự liền đuổi đến, từ nơi khác đi qua, mới rồi mọi người đều trêu đùa vui vẻ, nên không ai phát hiện hắn đến.

Nhạc Thần bị bắt chộp, vừa rồi còn có chút đắc ý, lúc này nhìn thấy Ngu Gia Tường, nét mặt vẫn mang tươi cười như cũ, lời nói ra cũng là, “Đến thật nhanh, lại đây ngồi!” Không dám nhắc tới lời nói vừa rồi.

Ngu Gia Tường ngồi cùng bọn họ một lát liền nói rồi kéo Nhạc Thần rời đi.

Thừa Trừng và Thừa Xu cũng rất thức thời tự mình tránh qua chỗ khác chơi đùa, sau tự mình hồi cung.

Ngu Gia Tường công đạo vài câu, rồi cùng Nhạc Thần dọc theo suối ngọc mà đi.

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần, thăm dò chuyện vừa nãy mới biết, Nhạc Thần vẫn đem chuyện ngắm hoa nói ra.

Ngu Gia Tường nhẹ nhàng e hèm, cũng không tỏ vẻ đặc biệt.

Nhạc Thần cùng hắn đã lâu, biết hắn kỳ thật không có ý tứ tức giận.

Nhạc Thần phát hiện, đối với sinh vật giống đực tiếp cận cậu, Ngu Gia Tường luôn mang theo cảnh giác, nhưng đối với sinh vật giống cái, Ngu Gia Tường lại đủ khoan dung.

Ban đầu Nhạc Thần cho rằng Ngu Gia Tường xem mình như hài tử nên mới đối đãi như vậy.

Sau này cậu phát hiện không phải là thế, cậu cảm thấy Ngu Gia Tường có quyền chủ nghĩa rất nặng, bởi vì có loại tư tưởng đó, cho nên tự động cho rằng giống cái không có tính công kích hay cướp đoạt mạnh mẽ, vì vậy đối với loại chuyện xảy ra với Nhạc Thần hắn cũng không quá để ý.

Khi Nhạc Thần phát hiện Ngu Gia Tường có ý tưởng và cách suy nghĩ như vậy thì cảm thấy phi thường tốt rồi cười, nhưng cũng không mở ra vết sẹo của hắn, đối với hắn, người khác có tính công kích rất kém.

Vì để tránh khi đi du xuân gặp phải người quen biết hoặc chuyện phiền phức quấy rối hai người, Ngu Gia Tường và Nhạc Thần đi đến chỗ giao nhau giữa suối và mạch thủy liền quyết định trở về trong thành.

Ngồi trên xe ngựa, Nhạc Thần từ cửa sổ nhìn xem phong cảnh bên ngoài, Ngu Gia Từng nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cậu, “Còn muốn đi nơi nào xem không?”

“Muốn ăn loại bánh rán lần trước, ở ngõ hẻm nhà kia.” Nhạc Thần nhìn bên ngoài đầu cũng không quay lại hồi đáp.

“Được, vậy đến thành nam kia đi dạo một chút rồi hồi cung!” Ngu Gia Tường đáp ứng, cường ngạnh kéo màn bên cửa sổ xe xuống, ôm Nhạc Thần vào nói, “Xe đang đi, gió lớn, đừng để bị thổi đau đầu.”

Ngu Gia Tường biết rõ lòng của Nhạc Thần không để trong Vinh Ân viên, vì muốn làm cậu càng thêm vui vẻ, cho nên hắn nguyện ý dẫn cậu đi nơi nơi nhìn xem, đế vương là lý giải cuộc sống dân sinh để thể nghiệm cuộc sống, Nhạc Thần là thể nghiệm cuộc sống để gia tăng tâm tình.

Hai người thường xuyên đi ra ngoài, đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành cơ hồ đi không ít.

Nhạc Thần có một sở thích, là rất thích ép giá người khác, mồm miệng lanh lợi, biện luận xuất sắc, cho dù chưởng quầy là lão đạo cũng bị cậu làm đến không biết nói gì. Lúc ấy, cậu giống như muốn đem tất cả những lời trong cung không nói được đều nói ra hết, thường xuyên làm cho những người bán đồ muốn khóc cũng khóc không ra, mà Ngu Gia Tường chung quy vẫn ở bên cạnh cưng chìu cười nhìn cậu, đối với hành vi này lại cảm thấy rất đáng yêu, đương nhiên hắn không nói gì, bất quá, đôi khi hắn cũng sẽ nghĩ, nếu Nhạc Thần không ở trong lòng hắn, mà là đặt ở một nơi khác, thì sẽ càng nổi bật đi! Bất quá nhìn đến bộ dàng đổ lười của Nhạc Thần, hắn liền đem ý tưởng này áp chế.

Bánh rán tịch tử phi thường mới lạ, rất giống pizza Nhạc Thần từng ăn trước đây, vỏ mềm nhiều thịt, mùi vị rất ngon.

Thức ăn bên ngoài so với trong cung coi trọng dinh dưỡng thì mĩ vị càng hơn, Nhạc Thần thích thỉnh thoảng ra ngoài ăn gì đó, cho nên ẩm thực phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành đều được cậu hưởng qua.

95. Quyển 2 - Chương 62: Phiên Ngoại 3 – Sự Tĩnh Lặng Trong Hạnh Phúc

Cửa hàng bánh rán ở sâu trong ngõ nhỏ, khúc quanh bên trong, mấy cây cao lớn thấp thoáng trước cửa hàng, từ bên trong truyền ra mùi hương nồng đậm, còn chưa đến gần Nhạc Thần đã cảm thấy muốn nhiễu nước miếng, mong chờ một lát nữa Ngu Gia Tường có thể cho cậu ăn nhiều một chút.

Bởi vì bánh rán rất ngon, ở đây lại phi thường nổi danh, giờ đang là Thượng Tị tiết, cửa hàng còn chưa đóng cửa, mà người đến ăn cũng ít, Nhạc Thần và Ngu Gia Tường ngồi ở bàn gỗ dưới tàng cây đa.

Thượng Tị tiết, cơ hồ mọi người trong kinh thành đều ra ngoài du xuân, lần trước khi đến đây còn có không ít người, tiếng mua bán gào thét rất to, mà nay lại yên tĩnh, người cũng rất ít.

Rất nhanh lão bản đã mang vài cái bánh rán qua đây, còn có hai chén cháo đặc chế.

Lão bản bán bánh rán đã hơn bốn mươi tuổi, là người góa vợ, có một tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi xinh đẹp, Nhạc Thần và Ngu Gia Tường đến đây không dưới bốn năm lần, nhìn tiểu cô nương từ lúc dậy thì đến tuổi cập kê biết cài trăm, mỗi lần nha đầu nhìn thấy Nhạc Thần và Ngu Gia Tường đến, đều phi thường nhiệt tình tiếp đón, còn thường xuyên mang nhiều hơn hai cái bánh, kỳ thật mỗi lần đưa đều ăn không hết, nhưng lần sau vẫn đưa như lần trước, Nhạc Thần nhìn ra được, tiểu cô nương có ý đối với Ngu Gia Tường, có lần khi đưa ra đầu hẻm còn hỏi hai vị khi nào thì lại đến, hoặc khi đó sẽ làm ra vị bánh mới có hương vị bất đồng.

Mỗi lần Ngu Gia Tường đều không để ý, Nhạc Thần sẽ cùng nàng nói đôi câu.

Trong cửa hàng còn có hai vị tiểu nhị, nay tiểu cô nương và một tiểu nhị lại không thấy, chỉ còn lại người kia và lão bản canh cửa hàng, ngẫm lại cũng biết, cô nương kia đoán chừng là cùng tiểu nhị đi du xuân.

"Nay là Thượng Tị tiết, bên trong bánh có thêm vài vị rau, hương vị khác với ngày thường, đại nhân có thể hảo hảo nếm thử." Lão bản khom người đứng trước bàn cung kính giới thiệu.

Trong vài thị vệ, có người đi đến nghiệm độc, nâng lên đũa bạc mới dám để Hoàng đế và Nhạc Thần ăn.

Nhạc Thần nói chuyện với lão bản, "Sao không thấy Thúy Ngọc cô nương, ra khỏi thành rồi sao?"

"Đã sớm đi rồi, cùng với Thụ Sinh ra thành đạp thanh. Đã hứa gã cho Thụ Sinh, qua mấy ngày nữa để hai người thành thân." Trong mắt lão bản lộ ra nụ cười thỏa mãn, "Cửa hàng vẫn là truyền xuống từ lão phụ thân, lão phụ thân chỉ có quy mô, về sau vẫn phải truyền lại cho người khác, bằng không tay nghề sẽ thất truyền, hứa gã cho Thụ Sinh là tốt nhất, đứa nhỏ kia kiên định chịu làm, đối với Thúy Ngọc lại tốt không cần nói."

Thụ Sinh là tiểu nhị trong cửa hàng, Nhạc Thần cười chúc phúc nói, "Chúc mừng bọn họ, về sau cuộc sống mỹ mãn, sớm sinh quý tử."

Lại có khách đến, lão bản khom người liền cáo lui.

Ngu Gia Tường nếm thử, cảm thấy hương vị quả thật khác với trước kia, mang theo mùi vị đặc hữu, gắp một miếng đến cho Nhạc Thần ăn.

Bánh cũng không lớn, so với bàn tay thì nhỏ hơn chút. Vỏ bánh làm bằng bột mì, trong nhân có thịt có trứng gà làm giảm đi mùi khai, rất ngon, vỏ ngoài cũng có thịt, còn có rau dại và rau dưa cùng với thịt băm mà làm thành.

Vỏ bánh bên ngoài mang theo sắc xanh, không phải dùng thịt mà là dùng trứng gà, nhìn cực kì đẹp mắt, ngửi thấy hương vị nước miếng cũng tràn ra.

Nhạc Thần luôn miệng khen, "Hương vị này thật không tồi!"

Ngu Gia Tường cười nhìn cậu ăn, thấy cậu ăn xong xuất ra khăn tay vội lau miệng cho cậu.

Nhạc Thần trông mong nhìn Ngu Gia Tường còn muốn ăn thêm, Ngu Gia Tường bất vi sở động, kiên quyết cự tuyệt cậu, "Ăn một cái đủ rồi, muốn ăn thì lần sau lại ăn! Ăn nhiều những thứ đầy mỡ, dạ dày sẽ chịu không được."

Nhạc Thần suy nghĩ muốn chơi xấu cầu xin, nay là Thượng Tị tiết nên loại bánh này mới được làm ra, nếu giờ không ăn, chỉ có thể chờ đến năm sau. Nhưng nhìn đến có thị vệ đứng đó, còn có khách nhân, vài người còn nhìn qua đây, dù sau cậu và Ngu Gia Tường xem như là phú quý hâm mộ cửa hàng đến ăn thử. Có ngoại nhân ở đây, Nhạc Thần đành phải gật đầu đáp ứng.

Cháo cũng rất đặc biệt, trước kia khi Nhạc Thần ở nhà, mẹ sẽ làm đủ loại cháo cho cậu, nhưng mỗi loại đều có hương vị khác nhau.

Cháo là dùng tương đậu phộng và vừng trắng, còn có loại cháo rang gì đó Nhạc Thần nếm không ra, cháo được nấu rất sệch, sau khi thêm chút rau tươi, cháo vốn được nấu thành màu trắng ngà làm nổi bật màu xanh thì cực kì xinh đẹp, hơn nữa hương vị rất ngon, sau khi được múc vào trong bát sẽ bỏ thêm chút dưa muối và thịt thái.

Thật là sắc vị đều đủ, Nhạc Thần ngửi thấy mùi vị liền thỏa mãn thở dài, mặt mày hớn hở, cầm lấy muỗng nhỏ bắt đầu ăn.

Bát kia của Ngu Gia Tường đã sớm hết, Nhạc Thần hỏi hắn còn muốn ăn không, Ngu Gia Tường lắc đầu. Nhạc Thần lộ ra thần sắc thất vọng, nếu Ngu Gia Tường còn muốn ăn, vậy cậu có thể ăn nhiều thêm một chút.

Ngu Gia Tường dùng ánh mắt sủng nịch nhìn Nhạc Thần ăn cháo, Nhạc Thần lấy bát của Ngu Gia Tường đến trước mặt, từ trong bát của mình xúc vài muỗng cho hắn, lại đưa đến, "Lại nếm thử đi."

Ngu Gia Tường liền ăn cháo Nhạc Thần xúc cho hắn.

Nhạc Thần ăn cháo mà chậm rãi giống như phẩm rượu, ăn tốt nhấm kỹ, sau còn chờ dư vị hai giây rồi mới ăn tiếp.

Ngu Gia Tường nhìn bộ dạng này của cậu mà dở khóc dở cười, đành cho lão bản mang thêm một bát.

Nhạc Thần cao hứng đứng dậy hôn môi Ngu Gia Tường, lấy bát mới, lập tức phân cho Ngu Gia Tường hơn phân nửa, chính mình ăn ít một chút, hy vọng lần sau Ngu Gia Tường lại cho cậu phúc lợi.

Sức ăn Nhạc Thần không lớn, ăn một chút liền no. Vốn còn muốn đi Lâm Phúc lâu trên đường Chu Tước, sau ý niệm trong đầu cũng đánh mất.

Sau khi hai người ăn xong, trả tiền chuẩn bị rời đi.

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần, hai người vừa đi đến bên ngoài cửa tiệm thì thấy một cô nương mặc váy xanh biếc xinh đẹp từ ngoài ngõ đi tới, vừa đi vừa nói cười với thanh niên bên cạnh.

Chính là, sau khi nhìn thấy Ngu Gia Tường thì cước bộ dừng lại, tươi cười trên mặt cũng không còn, trong mắt lộ ra thần thái thương tâm buồn bã, nhìn Ngu Gia Tường liền ngẩn ngơ một trận.

Ngu Gia Tường làm như không thấy, nắm tay Nhạc Thần bên cạnh đi qua. Thị vệ bảo hộ bên người.

Lúc đi ngang, Nhạc Thần nhìn tiểu cô nương mỉm cười yếu ớt, gật đầu.

Hai người đi một lúc, nghe được từ phía sau có tiếng đế giày cứng rắn chạy tới, thanh âm vào lúc này vang lên trong ngõ nhỏ u tịch giống như đoạn thơ buồn, thị vệ ngăn trở không cho tiếp cận.

Kỳ thật trong lòng nàng biết mình yêu nam tử mặt lạnh này, hẳn là nên đóng cửa trái tim, thế nhưng, nàng vẫn như cũ muốn nói cho hắn biết, vẫn như cũ muốn cho hắn biết, huống chi, bây giờ là Thượng Tị tiết.

"Đại nhân! Có thể nói vài câu cùng người hay không!" Vội vàng hô về phía Ngu Gia Tường, thanh âm quẩn quanh trong ngõ nhỏ.

Ngu Gia Tường thậm chí còn không dừng lại cước bộ, cũng không quay đầu, nhưng thật ra Nhạc Thần lại dừng lại, quay đầu nhìn.

"Tháng sau ta phải xuất giá! Thẳng đến bây giờ vẫn rất quý mến ngài…. Ngài, ngài, về sau còn đến không?" Tiểu cô nương thấy Ngu Gia Tường căn bản không thèm nhìn, cực kì thương tâm, nhưng vẫn nói hết lời.

Nhạc Thần chung quy không đành vu tâm, giữ chặt Ngu Gia Tường để hắn nói đôi lời an ủi.

Ngu Gia Tường quay đầu nhìn về tiểu cô nương bị thị vệ che chắn, nàng kiển chân ngưng lệ nhìn hắn, hắn nói, "Về sau còn đến."

Tiểu cô nương mang lệ mỉm cười, sau đó quay đầu trở về.

Ngu Gia Tường có chút tức giận, không phải chỉ là một người không dính dáng gì sao, hắn nhưng lại phải dừng lại an ủi, vì vậy Ngu Gia Tường buông tay Nhạc Thần đi trước hai bước.

Nhạc Thần nhìn hắn tức giận, thế nhưng, một ít thỉnh cầu này ai lại nhẫn tâm không làm, Ngu Gia Tường thật sự là ý chí sắt đá.

Ngu Gia Tường đã muốn đi xa vài chục bước, cậu mới đuổi theo.

Bước chân Ngu Gia Tường so với cậu nhanh hơn, Nhạc Thần không thể nào truy được, liền ủy khuất đáng thương đứng kêu, "Ngu Gia Tường, đợi chút!"

Ngu Gia Tường không phản ứng, vẫn rất nhanh bước về phía trước.

Nhạc Thật thật rất ủy khuất, có chút tức giận dừng lại không đi.

Ngu Gia Tường không nghe thấy bước chân Nhạc Thần đuổi theo thì dừng bước lại, quay đầu nhìn, thấy Nhạc Thần nhíu mi mím môi trừng mắt nhìn hắn bất động.

Vì thế, hắn mềm lòng, vươn tay về phía sau, thanh âm dịu dàng nói, "Mau tới đi!"

Nhạc Thần lúc này mới đi qua, nắm tay hắn.

Ngu Gia Tường đi phía trước, Nhạc Thần được hắn nắm tay đi phía sau, thái dương đã muốn rời khỏi đường chân trời, ánh nắng dư quang bao phủ sắc vàng kim xuống tiệm bánh rán.

Hai người tay nắm tay, thân ảnh được kéo rất dài, rất dài.

96. Quyển 2 - Chương 63: Phiên Ngoại 4 - Biết Kết Quả (thượng)

Tình yêu là một điều gì đó khó hiểu, công chúa Thừa Xu chính là thường xuyên từ chỗ Vinh Ân Hầu lấy chút đồ của tướng quân Thích Ngân từ biên ải đưa về thì từ từ mang theo nhung nhớ, từ tâm tính ngây thơ cho đến khi mang theo một loại ảo tưởng, người thường đưa đồ tới rốt cuộc là bộ dạng gì, thanh âm thế nào, biểu tình ra sao, hắn cưỡi trên con ngựa cao lớn, bội kiếm bên hông……

Hắn thích màu gì, thức ăn gì, phong cảnh gì….

Công chúa Thừa Xu yêu một người ở tận biên quan, chỉ ở trong lòng mình.

Không biết người kia có thể cảm nhận được, có người đang nhớ hắn.

Quấy rầy Vinh Ân Hầu, để cho y viết tên mình trong thư, cho dù tên mình chỉ là chuyện nhỏ nhưng cũng đủ làm nàng cảm thấy vui vẻ, vui vẻ như có đôi cánh thật dài, bay trên không trung, sau đó lại bay đến biên quan nhìn hắn khi xem thư.

Quấy rầy Vinh Ân Hầu vài lần, Vinh Ân Hầu liền phát hiện tâm tư.

So với Hoàng hậu nương nương, nàng cảm thấy Vinh Ân Hầu càng giống mẫu thân mình, nói ra tâm sự ẩn sâu trong lòng với 'Thần thúc' cũng không đặc biệt cảm thấy khó khăn, chỉ là hơi ngượng ngùng.

Khi đem tâm tư nói hết, Vinh Ân Hầu cười nói có thể giúp.

Đương nhiên là cao hứng, đối với Vinh Ân Hầu càng thêm nũng nịu nghịch ngợm.

Đức Hi năm thứ sáu, Thừa Xu công chúa vẫn là thiếu nữ mười bốn tuổi chưa cập kê.

Đức Hi năm thứ bảy, Thích Tướng quân được triệu hồi về kinh nhậm chức.

Trong buổi tiệc tẩy trần của triều đình, Hoàng đế cho phép Thích Ngân đến Vinh Ân viên nhìn thăm Nhạc Thần, đã sáu năm không gặp, trong mắt đối phương, hai người thay đổi rất nhiều.

Thích Ngân đã mất đi ngây ngô trên người trước kia, trở thành đại nhân đầu đội trời chân đạp đất, trên người hắn còn mang theo hơi thở biên quan, có cô tịch và thê lương, còn có hùng tráng và ngạo nghễ.

Sửa lại án sai trong nhà năm đó, nay còn thêm tước vị, tâm nguyện Thích Ngân đạt thành, Nhạc Thần cũng cảm thấy cao hứng.

Nhiều năm không gặp, ở trong thư không có gì không nói, đến khi giáp mặt Nhạc Thần ngược lại không biết nói gì.

Thích Ngân cũng không nói gì, hai người cơ hồ yên lặng gần hai khắc, vẫn là Nhạc Thần đánh vỡ im lặng, cậu bắt chuyện, cậu vừa viết một thủ khúc mới, còn muốn vẽ cho Thích Ngân mấy bức, để Thích Ngân làm người mẫu linh tinh.

Thích Ngân đều đáp ứng tất cả.

Trước kia Nhạc Thần có nhờ Thích Ngân chiếu cố tiểu Dã và Trần Cầm trong quân y, sau hai người đều được an bài thích đáng, tiểu Dã đi theo Thái y học tập, ở trong quân đội làm đến chức vị y sư rất cao, tình nhân Trần Cầm được điều đến địa phương nhậm chức, hắn cũng đi theo, quan hệ hai người rất tốt, cuộc sống Trần Cầm cũng không tệ.

Thích Ngân rời đi, Ngu Gia Tường mới tiến vào, đơn giản hỏi hai câu nội dung Thích Ngân và Nhạc Thần trò chuyện, Nhạc Thần tùy ý, Ngu Gia Tường cũng không hỏi gì khác.

Buổi tối ở trên giường, Nhạc Thần không chịu được đụng chạm của Ngu Gia Tường, bị hắn làm đến tắt tiếng, xương sống thắt lưng cộng thêm tinh thần đều bất lực, đến ngày thứ hai còn ngủ trên giường, Thừa Xu công chúa đến dò hỏi tin tức cũng bị ngăn bên ngoài.

Thừa Xu trong Vinh Ân viên nhìn thấy bức họa của Thích Tướng quân bên ven hồ mình đã tưởng tượng vô số lần. Nàng đã đến tuổi cập kê, tóc búi lên, mặc cung trang phấn hồng yểu điệu, lưng eo hiện ra tinh tế, dáng người cao gầy, y phục chỉnh đốn mới dám xuất môn, trước kia nàng vẫn luôn kiêu ngạo vì mỹ mạo của mình, nhưng lúc này lại cảm thấy chưa đủ, sợ hãi bị ghét bỏ.

Thừa Xu từng yêu cầu Nhạc Thần họa Thích Ngân cho nàng, Nhạc Thần chưa bao giờ đáp ứng. Thừa Xu cảm thấy thất vọng đồng thời là càng nhiều chờ mong.

Như là thần trong mắt, khi Thích Ngân xuất hiện trước mặt, nàng liền quyết định kiếp này không phải hắn sẽ không lấy chồng.

Nhạc Thần chỉ là giới thiệu cho hai người, cậu cũng không quá rõ, Thích Ngân trong lòng cậu là như thế nào.

Thế nhưng, cậu vẫn thật hi vọng hai người có thể hạnh phúc.

Thích Ngân lớn hơn Thừa Xu mười sáu tuổi, nhưng là, tuổi tác cũng không vấn đề gì.

Thừa Xu công chúa tự mình đến trước mặt Hoàng đế thỉnh cầu tứ hôn, có lẽ Ngu Gia Tường cũng là suy nghĩ chu đáo, cũng có lẽ trong lòng còn mang áy náy với Thích Ngân, hoặc là cực kì nể trọng, hắn cho gọi Thích Ngân đến hỏi ý kiến của hắn, Thích Ngân đáp ứng, vì thế mới tứ hôn cho hai người.

Thừa Xu công chúa gả cho Thích Tướng quân là việc vui nhất năm, cũng là chuyện rất oanh động, bao nhiêu đại thần quý thích trẻ tuổi đều muốn tứ hôn với công chúa, nhưng công chúa vừa mới trưởng thành đã gả làm vợ cho người khác.

Nhạc Thần cảm thấy mình sinh ra có rất nhiều chỗ khuyết điểm, nhưng dù sao cũng đã đến, cậu đều cảm thấy hạnh phúc và may mắn.

Từ nhỏ có ba mẹ chị gái thương yêu, chưa bao giờ chịu nhiều ủy khuất, lớn lên trong bình mật, sau đến thế giới này, trước thì được Thích Ngân chiếu cố, sau lại cùng với Ngu Gia Tường, có được người yêu như Ngu Gia Tường thương yêu, cậu cảm thấy nhân sinh của mình trọn vẹn.

Mùa đông Đức Hi năm thứ mười ba, Vinh Ân Hầu thưởng mai nhiễm phong hàn, sau vẫn không tốt lên, triền miên trên giường bệnh.

Nhóm Thái y cơ hồ đều ở trong Vinh Ân viên không rời đi, Hoàng đế cũng không còn bao nhiêu tinh thần xử lý chính vụ, đại đa số tinh lực đều dùng để bầu bạn chiếu cố Vinh Ân Hầu.

Vinh Ân Hầu bệnh nặng, làm cả Vinh Ân viên đều tràn ngập mây đen, vô luận là đại thái giám hay ma ma, còn có nội thị đều phải cẩn cận dực dực, sợ hãi xảy ra vấn đề gì.

Tâm tư Hoàng đế đều đặt trên người Vinh Ân Hầu, Thái tử cập quan đã bắt đầu giám quốc.

Nhìn Vinh Ân viên đều là không khí khẩn trương đau thương, triều đình trên dưới cơ hồ đều đoán chỉ sợ Vinh Ân Hầu không qua khỏi mùa đông, tuy rằng trong lòng có loại suy nghĩ này, nhưng nhiều nhất chỉ có thể nói với vợ chồng trên giường, không ai dám nói ở nơi công cộng, nếu để Hoàng Thượng biết, đừng nói con đường làm quan, có lẽ tính mạng cũng khó giữ được.

Tất niên rất nhanh đã đến, những địa phương khác đều là cảnh tượng náo nhiệt vui mừng, chỉ có Vinh Ân viên không khí vẫn áp lực như trước, Hoàng đế vì để trong Vinh ân viên có không khí vui mừng, cho người trang trí Vinh Ân viên so với năm trước lại càng thêm náo nhiệt mừng năm mới, nhưng ngay cả như vậy, vẫn như cũ che giấu không được bi thống trầm trọng trong đó.

Khí trời rất lạnh, trong phòng có địa long, còn có đặt vài cái ấm lô, rất ấm áp.

Huân hương thản nhiên thiêu đốt trong lư hương, mùi hương lượn lờ để khứ bớt mùi thuốc.

Nhạc Thần đè nén lại ho khan vài tiếng, cho dù chỉ là ho khan rất nhẹ nhưng lại chấn phế phủ đến đau đớn, cau mày, khoảng thời gian gầy yếu trên gương ửng mặt đỏ tái nhợt.

Ngu Gia Tường dìu cậu dậy uống thuốc, tinh thần Nhạc Thần không tốt, uống thuốc nhiều lại cực kì chán ghét, thường xuyên uống xong đều sẽ phun ra, nhưng nhìn Ngu Gia tường đút thuốc cho cậu, không muốn phải để hắn vất vả, đành phải từng muỗng từng muỗng uống vào.

Chỉ là dạ dày bị thuốc kích thích đến yếu, theo phản xạ muốn nôn ra, cho dù cố gắng thì cũng sẽ vậy.

Nhạc Thần nhìn ra được, trên mặt Ngu Gia Tường tuy rằng miễn cưỡng mang theo tươi cười an ủi cậu, kỳ thật hắn rất muốn đập đồ phát giận.

Đoạn thời gian này, Nhạc Thần thường xuyên nhớ về chuyện tình ngày trước, cảnh tượng thời thơ ấu thời thiếu niên đến hiện tại đều rất nhạt, thậm chí diện mạo ba mẹ và chị gái ấn tượng cũng cực kì mơ hồ, nhưng trong đầu lại rất rõ ràng những năm tháng ở cùng với Ngu Gia Tường, mỗi chuyện lớn nhỏ đều nhớ rõ, tái hiện tới lui trong đầu, Nhạc Thần cảm thấy chính mình có lẽ sống không bao lâu, cho nên mới không ngừng nhớ chuyện này chuyện nọ, tuy rằng chỉ là cảm giác, nhưng cậu cũng không dám nói cho Ngu Gia Tường, cậu không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của Ngu Gia Tường, cậu hi vọng hắn mãi mãi đều là bộ dáng cữu ngũ chí tôn bễ nghễ thiên hạ, hắn không hợp bi thương, cũng không hợp thống khổ.

Nhưng, có lẽ Ngu Gia Tường cũng hiểu được thời gian của cậu không còn nhiều, cho rất nhiều người đến thăm cậu, làm cậu vui vẻ, tâm tình tốt hơn, thân thể có lẽ cũng sẽ tốt.

Thích Ngân và Thừa Xu có mấy lần đến thăm cậu, cậu vẫn trong trạng thái bán hôn mê.

Lần thứ hai nhìn thấy Thừa Xu, từ một tiểu hài nhi nay đã là mẫu thân có hài tử, cuộc sống với Thích Ngân rất tốt, làm cho Nhạc Thần cảm thấy rất yên tâm.

Nhạc Diệu cùng Uông Kiến cũng đến xem cậu, hai người ở cùng nhau, Nhạc Thần cảm thấy hai người bọn họ kỳ thật vô cùng xứng. Nhạc Diệu vẫn luôn thương tâm, khi ở trước giường tuy rằng mặt mang mỉm cười, nhưng vừa đi qua bình phong, Nhạc Thần chợt nghe thanh âm nức nở đè nén của hắn, thật ra Uông Kiền vẫn luôn bình tĩnh, khi nhìn vẫn là thần sắc dịu dàng.

Nhạc Thần cùng Ngô vương từng có thư từ liên lạc, đều là thảo luật vấn đề âm luật, Nhạc Thần từng đề cập với hắn vấn đề thu thập nhạc khúc dân gian sửa chữa, sau hắn vẫn làm chuyện này, vừa thu thập nhạc khúc, vừa du lãm nước non.

Ngu Gia Tường cũng gọi Ngô vương về xem Nhạc Thần, nhưng Ngô vương đi quan ngoại, khả năng là về không kịp.

Lý Lực nhiều năm ở Giang Nam, không trở về.

Thừa Trừng cũng thường đến thăm cậu, có vài còn lần mang theo trưởng tử, tinh lực Nhạc Thần không tốt, đều ứng phó nói không quá mấy câu đều mơ hồ ngủ mất.

Các Thái y ở trước mặt cậu càng ngày càng ít, thế nhưng sau khi họ rời đi cậu nói chuyện với Ngu Gia Tường ngày càng nhiều, Ngu Gia Tường cũng vì vậy mà dỗ dành cậu càng nhiều.

Nhạc Thần luôn làm ra bộ dạng cho Ngu Gia Tường tin tưởng, cậu chính là không muốn làm Ngu Gia Tường khó chịu, cậu cảm giác chính mình phải rời khỏi Ngu Gia Tường, cậu không muốn những ngày sau cùng thấy Ngu Gia Tường sống trong đau khổ, nhưng là, Ngu Gia Tường nhất định là sống rất đau khổ.

Nhạc Thần đã lâu không uống thuốc, cũng không ăn gì, chĩ uống chút nước, thời gian mê man càng ngày càng lâu, ở buổi chiều cuối cùng của năm cũ, tinh thần cậu khá hơn một chút, ăn gần nửa chén cháo, uống vài muỗng thuốc cũng không còn nôn toàn bộ ra như trước.

Ngu Gia Tường dùng chăn ôm cậu ngồi dậy, ôm cậu đến bên cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài, cửa sổ được đóng chặt, bên trên che một bức màn mỏng, gió không thể tiến vào, nhưng có thể nhìn thấy bên ngoài.

Tuyết đọng không ít, lộ ra đá xanh trên đường, hòn non bộ xa xa có sắc màu xanh xanh, hồng mai nở diễm lệ, có cành khô nâu nhạt, chỗ xa hơn còn có đủ loại cây cảnh, còn có lương đình, có hiên tạ, còn rất nhiều cảnh sắc, cuộc sống trước kia của cậu là trôi qua ở đây, cậu có thể nhớ rõ từng địa phương trong vườn, cảnh sắc mỗi mùa, biến hóa trong vườn theo mỗi mùa….

Nhạc Thần cảm thấy thực thương tâm, thống khổ, trong thế giới này, đối với kỷ niệm cậu không tha, đối với người cậu thương yêu, tất cả tập kích trái tim cậu, tập kích toàn bộ thân thể, thậm chí toàn bộ linh hồn.

Bệnh rất lâu, cậu vẫn cố gắng kiên cường, cậu chính là không muốn nhìn thấy người cậu yêu và người yêu cậu phải khổ sở.

Lúc này, cậu bất chấp nghĩ nhiều như vậy, ngón tay thon dài tinh tế nhợt nhạt từ trong chăn vươn ra, phủ lên gương mặt Ngu Gia Tường, lẳng lặng nhìn, dừng ở đó, mắt không nháy, cậu muốn đem người này khắc sâu vào linh hồn mình, cho dù kiếp sau, kiếp sau sau nữa, lại kiếp sau sau nữa, cậu còn muốn ở cùng người này, vô luận nhân sinh như thế nào, cậu đều muốn ở cùng hắn.

Lệ ngưng trong mắt, ẩm ướt cả khuôn mặt, Ngu Gia Tường cầm khăn nhẹ nhàng lau cho cậu, thanh âm dịu dàng, cẩn thận giống như sợ cánh hoa đào cuối cùng trên cây rơi xuống, “Sao thế, đừng khóc!”

“Ngu Gia Tường, không muốn rời đi! Muốn mãi cùng sống!” Nhạc Thần nhẹ nhàng nói, nước mắt trôi vào miệng, chua sót, mặn chát.

“Đứa ngốc, nói bậy cái gì, vẫn mãi sống cùng trẫm!” Ngu Gia Tường cười hôn trán Nhạc Thần, lại lau nước mắt bên khóe môi cậu.

Tuy rằng nước mắt vẫn rơi như cũ, nhưng Nhạc Thần vẫn tươi cười suy yếu đáp lại Ngu Gia tường.

Nhạc Thần nhẹ nhàng mà nói, giống như bông tuyết mềm mại nhẹ rơi trên mặt đất, nhưng lại đem tâm lòng Ngu Gia Tường cắt toạt, từ lúc sinh ra đến tận nay, hắn chưa bao cảm thấy đau như thế, đau đến ba hồn bảy phách đều bay đi.

“Ngu Gia Tường, tuy rằng không muốn rời đi, thế nhưng, biết rõ, cuối cùng vẫn phải rời đi, có lẽ chẳng bao lâu, có lẽ còn có thể qua mấy ngày.”

“Muốn cho, muốn cho biết rõ, đời này kiếp kiếp này, có thể gặp được, là chuyện may mắn và hạnh phúc nhất, cùng sống, được yêu, và yêu, đều làm cho cảm thấy hạnh phúc. Cũng không sợ chết đi, cũng không cảm thấy bi ai, chỉ là thương cảm phải rời đi, không muốn rời đi…”

"Là một ái nhân rất tốt, thế gian này không có ai tốt hơn, cũng không có ai được yêu đến hạnh phúc. Thực ích kỹ, hy vọng dường nào khi rời đi, vẫn như cũ sống trong thế giới, thế nhưng, không thể, biết được, yêu, không muốn nhìn thấy thương tâm. Rời đi, có thể cùng những người khác, nhiều người như vậy, nhất định có thể tìm được người trong lòng, vô luận hắn là gì, đều hy vọng có hắn có thể mang đến vui vẻ và hạnh phúc. Sau này đều quên đi!"

Ngu Gia Tường nghe đến tâm cũng nứt, ngực cuồn cuộn máu dồn lên, sau lại rơi vào băng lạnh.

Các thái y đều nói Nhạc Thần không thể, ngọn đèn đã cạn, hắn căn bản không tin, hắn căn bản không tin lời nói của bọn họ.

Nhạc Thần sẽ thật tốt, vẫn mãi ở đây, sẽ sống sót.

Hắn ôm cậu thật chặt, không để cậu rời đi.

Có người có thực long trấn trụ, các tiểu quỷ không dám dẫn hồn phách của cậu, Ngu Gia Tường một khắc cũng không dám rời khỏi bên người Nhạc Thần, hắn tin tưởng chỉ cần mình ở, Nhạc Thần nhất định không có việc gì, thế nhưng, ai nói cho hắn biết, tại sao Nhạc Thần muốn rời hắn, tại sao.

Ngu Gia Tường chỉ có thể gắt gao ôm lấy ái nhân vào lòng, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống mặt Nhạc Thần, Nhạc Thần nhìn hắn, ánh trăng trong mắt dịu dàng phảng phất, còn có nhàn nhạt âu sầu xa xôi cách trở.

Ngu Gia Tường chỉ biết chà lau gương mặt cậu, Nhạc Thần muốn nói cho hắn, đừng khóc, nhưng cậu làm không được. Cậu cảm thấy mình quá tàn nhẫn, so với bất luận kẻ nào đều muốn tàn nhẫn hơn.

An nguy của Hoàng đế liw6n quan đến thiên hạ, Thái y đề nghị Hoàng Thường không cần tiếp cận quá nhiều với bệnh tình của Vinh Ân Hầu, đề phòng bị lây bệnh, nhưng lời nói ra Ngu Gia Tường tức giận sai người kéo ra ngoài trảm thủ. Vẫn là Thái tử khuyên giải mới làm cho Thái y miễn họa.

Mỗi đêm Ngu Gia Tường đều đồng giường cộng chẩm với Nhạc Thần, đem Nhạc Thần suy yếu sợ lạnh ôm vào ngực, hộ trong khuỷa tay mình.

Đêm giao thừa, đèn lồng bên ngoài treo cao, nơi nơi đều vui mừng.

Ngu Gia Tường cỡ nào muốn hạ lệnh cho mọi người dừng lại, không cho phép treo hồng đăng, không cho phép châm pháo, không cho phép mở yến hội, không cho phép cười đùa…

Thế nhưng, hắn không thể làm. Hắn tích phúc cho Nhạc Thần, để cậu tốt hơn.

Chiều tối tinh thần Nhạc Thần có vẻ tốt, Ngu Gia Tường nói chuyện cùng cậu, cậu cũng thật sự nghe, sau, hai người mới đi vào giấc ngủ.

Nhạc Thần ngủ rất ngon, hô hấp đều đặn, Ngu Gia Tường nhìn cậu không dám ngủ, lo sợ ở thời điểm hắn không biết cậu sẽ rời đi, hắn cỡ nào tin tưởng: Nhạc Thần không có việc gì, đến năm mới, khi thái dương dâng lên, bệnh tình Nhạc Thần sẽ chuyển tốt, sau đó, sẽ là hồi phục rồi khỏe mạnh, bọn họ vẫn có thể ra ngoài du ngoạn như cũ, cưỡi ngựa, cưỡi nói, có thể tiếp tục cho dù là cuộc sống đơn giản nhất……

Ngu Gia Tường quả thực rất mệt, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nhạc Thần ở trong lòng hắn động đậy, sau đó vươn tay miêu tả mặt hắn.

Ngu Gia Tường bị động tác của Nhạc Thần làm tỉnh, mở to mắt nhìn cậu, nhẹ giọng nói, "Sao thế?"

Nhạc Thần nhẹ nhàng nhích người, tựa đầu vào ngực Ngu Gia Tường, thanh âm rất nhẹ rất yếu, "Ngu Gia Tường, muốn nghe một chút thanh âm……"

Đột nhiên trong lúc đó thân thể Ngu Gia Tường cương cứng, ngực đau đến kịch liệt, yết hầu trong nháy mắt căng lên.

Mặc dù hắn ảo tưởng đủ loại khả năng tốt đẹp, thế nhưng, chỗ sâu trong lòng hắn kỳ thực đã sớm biết kết cục, hơn nữa đã tin tưởng kết cục.

Tay trái Nhạc Thần sờ soạng nắm tay Ngu Gia Tường, không có khí lực nên không thể nắm, đầu tựa càng gần sát trái tim hắn.

Ngu Gia Tường nắm tay Nhạc Thần thật chặt, đem thân thể cậu càng gần mình hơn, ngăn chận đau đớn trong lòng, thanh âm dịu dàng nói, "Khi đó thấy nóng, nhớ tới trong núi ngoài thành có đầm nước mát lạnh xanh biếc, sẽ tới đó bơi lội, trong núi có cây cối xanh um, chim hót u sơn, nghe được tiếng nước chảy, vừa ra tới rừng cây thì nhìn thấy mỹ nhân thanh tú ngồi bên bờ đầm, nhìn thấy hắn, đã nghĩ, nhất định phải có được……, khi đó liền coi trọng, tựa như tinh linh, cơ thể trong nước linh hoạt xinh đẹp như vậy, do dù bị đâm thương, cũng không tức giận, chỉ là muốn……"

Thanh âm Ngu Gia Tường nhẹ như vậy, dịu như vậy, giống như là thanh âm ngọt ngào trong mộng, tuyết bên ngoài lại bắt đầu rơi, truyền đến thanh âm rì rào, còn ở chỗ xa hơn, xa hơn, trở nên xa vời, là thanh âm năm mới, tiếng châm ngòi pháo, năm mới bắt đầu……

Nhạc Thần lẳng lặng ngủ trong thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu mang theo tình yêu sâu đậm của Ngu Gia Tường, thanh âm tuyết rơi ngoài cửa sổ, ở xa xa là tiếng pháo nổ mông lung……

Ngu Gia Tường ôm Nhạc Thần thật lâu, không ngừng kể lại, từ bắt đầu đến về sau gặp lại, đến biệt ly nhung nhớ, rồi một lần nữa đạt được thương yêu, đến không muốn buông tay, đến mọi chuyện trong cuộc sống sau này….

Mỗi sự kiện hắn đều nhớ rõ, dùng thanh âm bằng phẳng mềm nhẹ tự thuật lại, giống như đang kể chuyện xưa đẹp nhất.

Ở trong tim hắn, mỗi một chuyện của Nhạc Thần đều chiếm vị trí quan trọng, tình yêu của hắn, cuộc sống của hắn…

Nhạc Thần cảm thấy mình thật hạnh phúc, cũng quá mức tàn nhẫn.

Khi độ tuổi còn đang đẹp nhất, cũng không già đi, không quá xấu xí, ái nhân vẫn còn yêu cậu, cậu cũng đồng dạng yêu người đó, sau lại lẳng lặng chết đi trong lòng ái nhân, về sau vẫn sẽ sống trong lòng ái nhân, thẳng đến khi hắn cũng rời khỏi thế giới này.

Ngu Gia Tường nhắm mắt lại, chỉ là không ngừng kể những chuyện xưa tốt đẹp, kể đến hoang vu……

Thanh âm của hắn khi nói tràn ngập hạnh phúc và thỏa mãn, chỉ là từ từ trầm thấp khàn khàn.

Nắm chặt ngón tay Nhạc Thần có thể cảm nhận rõ ràng biến hóa của nó, kéo người đang dần dần lạnh lẽo vào ngực….

Hắn cũng không suy nghĩ, chỉ tiếp tục kể nhưng chuyện xưa đẹp nhất trong lòng hắn.

Trời dần sáng, đế vương vẫn chưa thức dậy, cũng không gọi người đi vào.

Tạ tổng quản thực lo lắng ở sau bình phong hỏi đế vương đã dậy chưa, xin chỉ thị có thể cho người đi vào hầu hạ rời giường chải đầu rửa mặt.

Ngu Gia Tường chỉ nghe bên ngoài có tiếng, lại không biết là gì, cũng không trả lời, chỉ là vẫn kể chuyện xưa, bởi vì Nhạc Thần sinh bệnh, hắn lo lắng cho cậu không dậy, hắn lo lắng cậu sẽ rời hắn mà đi, hắn không kể nữa, chuyện xưa nên ở đâu thì ngắt, mà kỳ thật, chuyện xưa của Vinh Ân Hầu, tinh linh trước đây, tình yêu chân thực trong lòng hắn, khỏi bệnh, vào ngày xuân, hai người vẫn có thể ra ngoài ngắm cảnh du xuân.

Một chuyện xưa nên dừng ở đâu, hắn không cần nói tiếp.

Trong phòng không truyền đến thanh âm, Tạ tổng quản càng thêm lo lắng, đi qua đi lại mấy lần, lại xin chỉ thị mấy lần, vẫn như cũ không được đáp lại, hắn liền tạ lỗi rồi vòng qua bình phong tiến vào nội thất.

Màn buông xuống không thấy rõ tình cảnh bên trong, bầu không khí trầm trọng từ trong màn truyền ra.

Tạ tổng quản quỳ gối trước giường xin chỉ thị lần nữa, vẫn như cũ không được trả lời.

Hắn lo lắng Hoàng đế xảy ra chuyện, tiến đến kéo màn lên.

Màn có ba tầng, chỉ buông xuống một tầng ngoài cùng, hắn kéo trướng liêm xanh thẫm, chăn gấm phủ lên hai người, chỉ lộ ra đỉnh đầu, còn lộ ra lỗ tai tinh xảo sắc tro tàn, một người mở mắt thật to nhìn đỉnh giường, nhưng trong mắt trong có thần thái.

Tạ tổng quản nhìn quen đủ cảnh cũng hãi hùng.

Thanh âm bi thương thảm thiết, lớn tiếng hô, "Hoàng Thượng!"

Tròng mắt Ngu Gia Tường chuyển động, nhìn Tạ Vân Trình, thanh âm khàn khàn không tưởng tượng, "Để trẫm và y nằm một chút, đi xuống đi!"

Tạ tổng quản buông màn lập tức lui ra ngoài, xem ra, Vinh Ân Hầu đã đi, Hoàng Thượng lại là bộ dạng đó, giống như thất tâm.

Tạ Vân Trình không biết phải làm gì bây giờ, đang muốn cho nội thị đến gọi Thái tử điện hạ, đã có người tới bẩm, Thái tử điện hạ đến bái kiến Hoàng đế.

97. Quyển 2 - Chương 64: Phiên Ngoại 4 – Biết Kết Cục (hạ)

Ngu Gia Tường không cho người động vào thân thể Nhạc Thần, vẫn cho rằng Nhạc Thần chỉ ngủ, không bao lâu sẽ tỉnh lại.

Hắn vuốt ve gương mặt trắng bệch lạnh lẽo của Nhạc Thần, vẫn mê sảng.

Thái tử quỳ gối trước giường thỉnh cầu phụ hoàng thanh tỉnh, nhưng Ngu Gia Tường vẫn bất vi sở động.

Tình huống từ buổi sáng giằng co đến chạng vạng, mọi người đều không dùng cơm, Nhạc Thần lẳng lặng nằm trên giường, Ngu Gia Tường chỉ ngơ ngác ngồi ngóng nhìn mặt cậu.

Thừa Trừng không có cách nào, đối phương không chỉ là phụ thân hắn, còn là Hoàng đế, là người thống trị cao nhất đế quốc. Hắn bướng bỉnh, không ai có thể ngăn cản.

Không biết trạng thái này của Ngu Gia Tường sẽ kéo dài bao lâu, lại lo lắng vấn đề xác hỏng, ấm lô trong phòng đã sớm tắt, địa long cũng không đốt, trong phòng trở nên lạnh lẽo dị thường.

Ngu Gia Tường lạnh đến mức phải mặc áo cẩm lông cừu, nhưng cũng không ngăn cách làm của Thừa Trừng, kỳ thật trong lòng hắn vẫn biết, một người đã chết phải đặt ở nơi băng lạnh, chỉ là, hắn không thể nhận, hắn không có cách nào tiếp nhận, chuyện người đã không thể cùng hắn.

Tuyết bên ngoài vẫn còn đang rơi, năm mới bắt đầu, toàn bộ Vinh Ân viên bị bao phủ trong trầm trọng và đau xót, không còn hoan thanh tiếu ngữ, tuy rằng còn chưa công bố ra ngoài, nhưng đã không ít người đều biết tin tức Vinh Ân Hầu hoăng thệ.

Thời điểm Thích Ngân biết tin tức, trầm mặt cả canh giờ, sau liền đến Vinh Ân viên.

Uông Kiền sớm biết Nhạc Thần không qua được tất niên, giải thích tình hình cho Nhạc Diệu, Nhạc Diệu so với khoảng thời gian trước yên tĩnh hơn nhiều.

Công chúa Thừa Xu cũng theo Thích Ngân đến Vinh Ân viên, chỉ là đều bị chặn bên ngoài không được vào.

Hoàng hậu và phi tử hậu cung cũng nhận được tin tức, bất quá, những người có thân phận so với người khác càng thêm nhạy cảm, không dám có động tác lớn.

Vinh Ân Hầu được đế vương chuyên sủng mười ba năm hoăng thệ, đối với mọi người so với chuyện Hoàng hậu hoăng thệ càng thêm oanh động.

Đến ngày thứ hai, Ngu Gia Tường thật sự chống đỡ không được ngủ thiếp bên người Nhạc Thần, khi tỉnh lại phát hiện có người ôm Nhạc Thần đi.

Hắn giận dữ bắt đầu điên cuồng, ba nội thị chạm qua Nhạc Thần đều bị hắn giơ kiếm đâm chết.

Trong phòng vang lên tiếng kêu rên, máu tươi trên thảm, trên bàn, trên tháp, mùi máu tươi hoàn toàn thay thế mùi thuốc ban đầu.

Ngu Gia Tường đỏ mắt nhìn tình cảnh trong phòng, lại nhìn xem Nhạc Thần lẳng lặng nằm trên giường, nhíu mày lạnh lùng ra lệnh, "Quét tước trong phòng sạch sẽ!"

Đế vương giết người, thậm chí không có người nào dám tiến lên ngăn cản, chỉ có thể tiến vào dọn dẹp thi thể, đổi thảm, đổi bàn, đem vết máu đều lau sạch sẽ.

Thừa Trừng không có cách nào, chỉ có thể hạ mạnh thuốc, quỳ gối trước mặt Ngu Gia Tường, "Thần thúc đã đi…."

Ngu Gia Tường nghe được liền hung hăng đá chân hắn, hận không thể giết.

Thừa Trừng vẫn không im miệng, tiếp tục nói, "Phụ hoàng, muốn để y ở đây bao lâu, chẳng lẽ muốn y trở nên dơ bẩn khó coi hay sao? Để cho người khác cũng thấy bộ dạng dơ bẩn khó coi của y……"

Ngu Gia Tường bị nói đến ngẩn ngơ đứng đó, quay đầu lại nhìn Nhạc Thần, chỉ là sắc mặt Nhạc Thần trắng bệch ngủ đó mà thôi, thân thể hắn có chút run run, đi đến bên giường vuốt ve gương mặt Nhạc Thần, mặt Nhạc Thần lạnh băng làm hắn sợ hãi, ngón tay lạnh ngắt.

Hắn ngồi đó thật lâu, Thừa Trừng vẫn quỳ trên đất.

"Ra ngoài báo tang đi!" Thanh âm Ngu Gia Tường bình tĩnh, bình tĩnh như tro tàn.

Đã sớm cho người chuẩn bị xong, vì Nhạc Thần làm phượng bào mũ phượng, Ngu Gia Tường tự mình mát xa cho cậu, thay y phục cho cậu, chải tóc cho cậu, vốn còn muốn bôi lên chút son, nhưng nghĩ đến Nhạc Thần ghét nhất mùi vị son và phấn nên đành phải miễn.

Toàn bộ quá trình không cho người khác hổ trợ, Ngu Gia Tường lẳng lặng sửa sang vì Nhạc Thần, đang lúc muộn, hắn ôm Nhạc Thần ngồi trên hoàng liễn, hoàng liễn đi hoàng cung vùng núi phía tây, trong băng tuyết, khí trời lạnh giá, hắn thậm chí còn không cho đặt bất cứ ấm lô nào trong hoàng liễn, cho dù là nhỏ, cứ trong thời tiết giá rét, ôm ái nhân băng lạnh.

Lăng mộ đã sớm sửa xong, lăng tẩm mỗi đời đế vương từ khi kế vị đã bắt đầu tu kiến, hắn đã sớm vì Nhạc Thần chuẩn bị tốt băng sàng.

Ngu Gia Tường ôm Nhạc Thần bỏ vào quan tài huyền băng ngàn năm, trong địa cung lạnh giá, hắn ở trong đó lẳng lặng hai giờ mới đi ra, khi xuất hiện bão tuyết đã sớm ngừng, mặt trời phía đông đã muốn dần sáng, sẽ bắt đầu có thái dương.

Nghi Thức hạ táng Vinh Ân Hầu cực kì long trọng, tuy rằng không có quan tài, nhưng vẫn dựa theo quy cách lễ tang Hoàng hậu mà làm.

Về chuyện đó, không chỉ lão thần bảo thủ ngoan cố không lắm lời, hơn nữa ngay cả Hoàng hậu còn sống cũng không dám nửa lời oán giận.

Đối với sự thất tâm điên cuồng của đế vương, không ai dám ở thời điểm này làm trái tâm tư của hắn.

Sau lễ tang của Vinh Ân Hầu, Ngu Gia Tường ngoại trừ rất nhiều thời điểm ngẩn người, hoặc có khi lầm bầm lầu bầu, những thời điểm khác vẫn đều rất tốt, là một đế vương đủ tư cách, các đại thần không có gì để soi mói.

Hắn vẫn như cũ ở trong cung của Vinh Ân Hầu, mỗi ngày vẫn như cũ ngủ trên chiếc giường kia, lặng lẽ trôi qua.

Thái tử chứng kiến bộ dạng của phụ hoàng, đêm dài nhân tĩnh, thường thường đứng trước cửa sổ hướng về địa cung núi tây mà đè nén nước mắt.

Đế vương chỉ mới bốn mươi nhưng lại sống cuộc sống thủ thân cấm dục.

Thấm thoát Đức Hi năm thứ mười lăm bắt đầu.

Đêm giao thừa Ngu Gia Tường đến địa cung, chờ bên trong đến buổi chiều ngày thứ hai mời ra ngoài.

Sau khi đi ra thì ngã bệnh, nằm trên giường mười ngày.

Đức Hi năm thứ mười sáu, đêm giao thừa Ngu Gia Tường lại đến địa cung, Thái tử muốn ngăn cản hắn, không cho hắn đi nhưng không cách nào cản được, không biết làm sao đành phải đi theo.

Nghe được chuyện xưa khi phụ hoàng gặp Vinh Ân Hầu, lại nghe hắn không ngừng cầu xin Vinh Ân Hầu tỉnh lại, hắn chỉ nghe thấy tâm đều vỡ.

Sau khi Ngu Gia Tường ra ngoài lại bệnh, bệnh liền một tháng.

Sau, có đại thần nói lên Hoàng thượng hẳn nên tuyển tú, hoặc tuyển vì Thái tử, còn có tuyển phi cho Nhị hoàng tử.

Ban đầu cho rằng đề nghị này sẽ khiến Hoàng đế tức giận, không nghĩ tới Ngu Gia Tường cư nhiên chuẩn tấu, còn cho Lễ bộ và nội vụ phủ đi chuẩn bị.

Hoàng đế giống như đã đem sủng ái cho Vinh Ân Hầu quên hết, làm Hoàng đế mười mấy năm sau, nạp vài vị phi tần, trong đó còn mấy vị vì hắn sinh thêm nhi tử, chính là, không có người nào muốn vào ở Vinh Ân viên được tu kiến tinh mỹ, mà là ở hoa viên phía tây trong Thanh Cù cung, Hoàng đế đối với ai cũng không lạnh không nóng, nhìn không ra ai có được sủng ái đặc biệt.

Đức Hi năm thứ hai mươi, trong thọ yến của Hoàng đế, quan viên Giang Nam đưa lên một vị thiếu niên, nghiễm nhiên chính là bộ dáng Vinh Ân Hầu năm đó.

Năm đó người gặp Vinh Ân Hầu rất ít, nhưng cũng không phải không có người nhìn thấy. Vinh Ân Hầu cũng vì mình vẽ không ít bức họa, đa phần đều được cất giấu ở trong Khuynh Thần Các ở Vinh Ân viên, nhưng có hai bức lưu lạc ra ngoài, vị quan viên Giang Nam đưa lên thiếu niên mỹ mạo đó chính là có được bức họa của Vinh Ân Hầu lưu lạc dân gian, người trong họa tướng mạo tuấn mỹ, ánh mắt càng làm cho người say mê, tìm được thiếu niên tiến hiến, tựa như đánh cuộc một màn, đánh cuộc thắng thì sẽ là vinh hoa phú quý, đánh cuộc thua kết cục liền không rõ. Có lẽ, đế vương cũng không trách tội, có lẽ đế vương sẽ tức giận.

Ngu Gia Tường ở trong vườn lại như thấy Nhạc Thần, tuy rằng chỉ cần liếc mắt hắn liền xác định người nọ không phải, thế nhưng, hắn thật sự không thể chịu được cuộc sống không có Nhạc Thần.

Thay thế Vinh Ân Hầu vào ở Vinh Ân viên chính là thiếu niên được gọi Lâm Tình, Ngu Gia Tường không gọi hắn Lâm Tình, ban đêm lại thường xuyên gọi sai.

Mọi người đều nghĩ Lâm Tình sẽ được sủng ái thật lâu, thậm chí có đại thần còn bắt đầu tìm kiếm thiếu niên giống Vinh Ân Hầu năm đó.

Không nghĩ tới tháng sau, khi các nội thị vào trong phòng hầu hạ đế vương rời giường rửa mặt chải đầu, phát hiện Lâm Tình chết trong phòng, xem là bị bóp cổ đến chết.

Nội thị bị dọa hỏng, chỉ có Tạ tổng quản lâu năm trấn định, cho người đem thi thể đi xử lý.

Vị quan viên tiến hiến Lâm Tình bị bãi quan, bất quá, hắn coi như may mắn, thời điểm hắn biết Lâm Tình chết, còn tưởng rằng mình sẽ bỏ mạng.

Sau sự kiện Lâm Tình, Ngu Gia Tường lại bắt đầu không đến gần hậu cung, một mình ngủ trong thần cung Vinh Ân viên, lại thường xuyên đến Khuynh Thần các cả buổi chiều.

Giao thừa Đức Hi năm thứ hai mươi lăm, Ngu Gia Tường tiến vào địa cung không còn đi ra.

Thái Tử vào trong tìm người, phát hiện phụ hoàng đã đánh gãy tâm mạch chết đi lâu ngày. Trong lòng hắn là tình cảm chân thành vĩnh viên chưa từng quên ái nhân, có lẽ, như vậy, thật ra lại viên mãn.

Sau đó là tang lễ Hoàng đế băng hà, tiếp đến Thừa Trừng kế vị.

Thời gian thấm thoát, khi Thừa Trừng lập Thái tử, hắn đưa trưởng tử đến Khuynh Thần các, hắn mơ hồ còn nhớ, khi lần thứ hai gặp được Nhạc Thần, khi đó, Vinh Ân viên còn chưa gọi là Vinh Ân viên, mà là Thanh Cù cung.[HOÀN CHÍNH VĂN]

98. Quyển 2 - Chương 65: Tiết Tử – Nhân Sinh Đại Đại Vô Cùng Dĩ

(*) Người sinh mãi, kiếp nào cho biết – trong bài thơ Xuân giang hoa nguyệt dạ – Trương Nhược Hư (Đêm trăng hoa trên sông xuân).

Cuối cùng cũng có thể thoát quản thúc của cha mẹ, tự do tự tại làm theo ý mình có một cuộc sống tùy ý phóng túng, Diệp Nghi Thần mang theo tâm trạng vui vẻ rời xa quê nhà, rời xa ôm ấp của cha mẹ đi vào đại học, thậm chí kiên quyết chính mình đã trưởng thành, có thể chiếu cố bản thân, không cho cha mẹ đưa cậu đến trường.

Một mình đi báo danh vào đại học, nhìn đến các bạn học khác đều có cha mẹ đi theo, hỗ trợ tiến hành làm các loại thủ tục, ở trong lòng Nghi Thần một mặt đối với bọn họ cười nhạo còn ỷ lại cha mẹ, một mặt lại hâm mộ, thực hối hận không cho cha mẹ theo tới, bản thân phải làm nhiều chuyện thật là phiền phức.

Cùng các bạn học ở chung phòng, làm quen một đêm thì bắt đầu xưng huynh gọi đệ, tuổi Nghi Thần nhỏ nhất, nên làm Út Diệp.

Mọi người đều đi nhận trang phục tập huấn quân đội, bắt đầu vừa đi vừa cười.

Thời điểm trên đường chuẩn bị xuống lầu, Nghi Thần đi bên cạnh Trần lão nhị người rất được sùng bái, khi đi không chú ý phía dưới cầu thang có hai người đang đi lên, một người trong đó bị cậu đụng vào.

Nghi Thần không có thói quen xin lỗi, hướng qua bên cạnh bắt đầu cùng Trần lão nhị đi tiếp.

"Này! Đụng người ta một tiếng xin lỗi cũng không có, đây là cái gì!" Một tiếng rất có uy thế hướng Nghi Thần nói.

Trần lão nhị dùng cánh tay chắn hạ cho cậu.

Nghi Thần quay đầu thì thấy một cô nàng dáng người nóng bỏng gương mặt xinh đẹp, chẳng qua nhìn bộ dạng kia chính là không dễ chọc, hơn nữa, bộ ngực này, đem màu trắng đồ lót đều tạo ra một đường, oa, phỏng chừng cũng cỡ D. Nghi Thần nhớ đến vừa rồi khuỷ tay chính mình đụng vào cái gì đó mềm mềm, chẳng lẽ là đụng vào nơi tốt đẹp này.

Nghi Thần dù sao cũng mới từ cao trung học tập chăm chỉ đến đây, mặc dù giống như các sinh viên khác, nhưng thật ra trong lòng có chút ngây thơ, lập tức hơi đỏ mặt xin lỗi, nói, "Thực xin lỗi!"

"Cậu ở học viện chuyên ngành nào? Đi đường không có mắt sao?" Đối phương hung hăng quát lớn nói. Chủ yếu là do Nghi Thần nhìn chằm chằm vào ngực người ta nên đối phương cảm thấy có chút tức giận, ban đầu còn có thể là không cẩn thận, nhưng hiện tại biểu hiện hoàn toàn là dâm loạn.

Đối phương hỏi, hiển nhiên không phải là người dễ chọc. Nghi Thần ngập ngừng đỏ mặt không muốn trả lời.

Bạn học chung quanh nhìn khí thế đối phương thật sự quá lớn, hơn nữa, mới vừa rồi lão tam đi kế bên cũng rõ ràng nhìn thấy Nghi Thần chạm vào ngực xinh đẹp của người ta.

Tên này ăn no hạ phúc đầy đủ, còn ở trong lòng nghĩ mệnh Út Diệp thật tốt, cư nhiên đi đường không chú ý cũng có phúc lợi. Nhưng là, nhìn khí thế này của đối phương, loại ánh mắt liếc nhìn bọn họ bằng nửa con mắt, phỏng chừng là đàn chị cực kì không dễ chọc, nếu như bị biết rõ lớp ngành, không chừng về sau còn bị chỉnh.

Tất cả mọi người pha trò cái gì lớp ngành chứ.

Nghi Thần đành phải cúi đầu đỏ mặt đến bên tai, lại áy náy nói, "Thực xin lỗi, không có chú ý."

Người đẹp không bỏ qua còn đang muốn phát tác, người bên cạnh mỹ nhân liền lên tiếng, "Bỏ đi! Dù sao cậu ta cũng đã xin lỗi. Hơn nữa, bọn họ là tân sinh, so đo cùng bọn họ làm gì! Cũng không phải cố ý."

Người đẹp cắn răng hừ một tiếng, còn muốn nói hai câu người kế bên đã đi lên lầu, cô nàng đành phải nhịn, trừng hai mắt nhìn Nghi Thần, sau đó lạnh lùng tức giận đảo mắt qua đám người cùng phòng, cao ngạo rời đi.

Nghi Thần nhìn bóng dáng hai người, đứng phát ngốc một lát.

Thời điểm đối phương đi đến bên kia chỗ rẽ, người cao lớn nọ cư nhiên quay đầu nhìn vào mắt cậu, trong mắt còn hàm chứa ý cười mạc danh kỳ diệu, có chút hứng thú mà hướng cậu gật đầu.

Người nọ cho Nghi Thần một loại cảm giác đặc biệt kỳ quái, làm cậu đứng ngốc ra không bước được một bước. Đương nhiên, người nọ rất đẹp trai còn rất có khí thế và phong độ, chính là, nhiều kiểu mẫu thì nhiều đối thủ cạnh tranh, còn có, Nghi Thần cũng không muốn thừa nhận chính mình trong nháy mắt bị nụ cười của người nọ làm cho càng thêm đỏ mặt.

"Út Diệp, đi!" Lão nhị túm cánh tay Nghi Thần.

Nghi Thần mới kịp phản ứng, lấy lại cước bộ cùng bọn họ đi xuống lầu.

"Mệnh Út Diệp thật tốt, đậu hủ của mỹ nhân xinh đẹp cũng có thể ăn, này, vừa rồi cảm giác thế nào?"Lão tam trêu đùa cười nói.

Nghi Thần bĩu môi, "Cái loại may mắn này tặng đấy, người nọ thật hung dữ a! Không phải chỉ là đụng trúng! Làm lớn như vậy! Thật hung!" Nghi Thần đỏ mặt oán giận.

"Này, phỏng chừng trong lòng là đang nhớ đi! Xem mặt đều đỏ thành dạng này, haiz, vẫn là rất ngây thơ."Lão tam tiếp tục cười trêu đùa.

"Là ai vậy! Sao lại dữ như thế!" Nghi Thần nói sang chuyện khác hỏi.

"Không biết, đoán cũng là người nổi tiếng, như thế nào, muốn làm quen. Út Diệp, về sau vẫn là phải chú ý, dù sao chọc sư huynh sư tỷ cũng không tốt." Lão nhị nói.

Sau đó Nghi Thần gần như đem chuyện này quên mất, đi tập huấn luyện quân sự trong người mệt như cún, còn bị người ta sai bảo đối xử gọi đến gọi đi không dám có điều oán giận, làm sao còn có thời gian suy nghĩ đến chuyện đó?

Tập huấn trở về người đen một vòng, bất quá, cũng coi như người có chút hương vị, bọn con trai thậm chí chỉ mặc quần lót ở trong phòng ngủ so dáng người cơ bắp.

Sau mọi người đi xin vào xã đoàn hoặc là hội sinh viên, Nghi Thần cũng đến hội sinh viên xin một tờ đơn, bên trong ngay cả điền hồ sơ tử tế cậu cũng không điền, vậy mà cư nhiên lại được gọi đi phỏng vấn.

Còn mọi người trong phòng đều rất nghiêm túc viết, còn dán ảnh chụp tự nhận là rất đẹp trai, nhưng lại không có bất luận hồi âm gì.

Nghi Thần cao hứng chính mình so với bọn họ có sức hấp dẫn, đương nhiên là bị đánh.

Nghi Thần đến phòng ban của hội sinh viên, lại trực tiếp được điều đi làm trợ lý chủ tịch, cậu cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao, làm trợ lý chủ tịch, về sau rất có khả năng trực tiếp lên làm chủ tịch, nhưng cậu vẫn là tân sinh cái gì cũng không hiểu mà, làm trợ lý chủ tịch chính là lớn thứ hai.

Khi nhìn thấy người gặp qua lần trước, Nghi Thần rốt cuộc hiểu được phát sinh chuyện gì.

"Như thế nào, xem ra còn nhớ rõ nha! Chẳng qua, nhìn đến vẻ mặt này hình như là không muốn nhìn thấy?" Đối phương đến gần Nghi Thần, mang theo ý cười mà hỏi.

"Không có, chính là cảm thấy kỳ quái mà thôi!" Nghi Thần miễn cưỡng bày ra bộ dạng tươi cười, nhìn đối phương cũng không giống người sẽ trả thù cậu, liền hỏi một câu, "Không phải muốn quan báo tư thù chứ!"

"Có cừu oán chỗ nào, quan báo tư thù cái gì?" Đối phương cười ngồi vào trên ghế salon, còn tỏ ý Nghi Thần cũng đi qua ngồi.

"Người nọ không phải người yêu sao? Vậy……" Nghi Thần nghĩ đến chuyện ấy lại đỏ mặt.

Đối phương nhìn đến bộ dạng này của cậu, vẻ mặt trầm xuống, "Đỏ mặt làm cái gì, nghĩ ngợi đi đâu."

Không cần, Nghi Thần nhất định là nghĩ đến xúc cảm kia.

Nghi Thần có chút xấu hổ, không biết trả lời như thế nào, vì thế mặt lại càng đỏ càng xấu hổ hơn.

Không nghĩ tới đối phương lại đi đến bắt chéo hai tay cậu ra sau lưng, Nghi Thần đang chuẩn bị phản kháng, hỏi người nọ muốn làm cái gì, thì môi đã bị lấp kín.

Bị hôn đến choáng váng hồ hồ, tay được buông ra, một tay đối phương ôm lấy thắt lưng cậu, một tay nâng gáy, nụ hôn sâu và lướt nhẹ, trằn trọc tập kích khoang miệng cậu, cậu vốn nên phản kháng, cuối cùng lại ôm ngược lấy thắt lưng đối phương.

Trong lồng ngực có một loại tưởng niệm cho tình yêu bi thống, cái loại như đánh úp cảm giác của cậu, làm cậu không rõ bản thân chính mình đang ở nơi nào, làm cậu không rõ chính mình là vì sao, chỉ cảm thấy cảm giác hôn môi này rất quen thuộc rất quen thuộc, đến mức cậu không muốn buông ra, nếu ở giờ phút này có chết đi, cậu cũng thấy được thỏa mãn, thậm chí nước mắt dần dần tràn ra khuôn mặt, cậu cũng không phát giác.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/man-dinh-phuong-thu-vu-trung-tham